

Hữu Duyên Thiên Niên Lại Tương Hội

Contents

Hữu Duyên Thiên Niên Lại Tương Hội	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	62
28. Chương 28	65
29. Chương 29	68
30. Chương 30	71
31. Chương 31	74
32. Chương 32	78
33. Chương 33	82
34. Chương 34	85
35. Chương 35	87
36. Chương 36	91
37. Chương 37	94
38. Chương 38	97
39. Chương 39	102
40. Chương 40	104
41. Chương 41	107

42. Chương 42	110
43. Chương 43	113
44. Chương 44	117
45. Chương 45	121
46. Chương 46	124
47. Chương 47	127
48. Chương 48	130
49. Chương 49	133
50. Chương 50	136
51. Chương 51	139
52. Chương 52	142
53. Chương 53	146
54. Chương 54	149
55. Chương 55	152
56. Chương 56	157
57. Chương 57	160
58. Chương 58	163
59. Chương 59	167
60. Chương 60	170
61. Chương 61	174
62. Chương 62	177
63. Chương 63	179
64. Chương 64	182
65. Chương 65	185
66. Chương 66	188
67. Chương 67	191
68. Chương 68	194
69. Chương 69	197
70. Chương 70	200
71. Chương 71	203
72. Chương 72	206
73. Chương 73	210
74. Chương 74	214
75. Chương 75	217
76. Chương 76	220
77. Chương 77	224
78. Chương 78	227
79. Chương 79	231
80. Chương 80	234
81. Chương 81	237
82. Chương 82	241
83. Chương 83	244
84. Chương 84	248

Hữu Duyên Thiên Niên Lại Tương Hội

Giới thiệu

Nguồn: vantuongvi. wordpress. com Thể loại: xuyên không, ngôn tình, nhẹ nhàng, hài hước...happy e

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-duyen-thien-nien-lai-tuong-hoi>

1. Chương 1

Ring Ring Ring... Đang giữa chừng cơn mộng đẹp, chiếc đồng hồ hẹn giờ lựa lúc không thích hợp mà rống lên om sòm. Tô san rất không tình nguyện leo xuống giường, đứng lên, cả người mềm nhũn.

Tô san 24 tuổi, chưa lập gia đình, là một nhân viên ngân hàng tín dụng. Mỗi ngày làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, mỗi tuần năm ngày, chưa kể đến khoảng tiền trợ cấp đặc biệt lãnh theo lương, cũng coi như tạm đáp ứng được nàng một cuộc sống có phần thoải mái. Một nghề nghiệp tiêu chuẩn của phụ nữ thành phố.

Tối hôm qua nàng tham gia một buổi tiệc tập trung khá nhiều bạn bè thân thiết, không khí rất thân thiện. Nàng nhất thời cao hứng, không khỏi uống nhiều hơn vài ly nên bây giờ tỉnh lại đầu óc vẫn còn chút choáng váng. Nàng dùng nước lạnh rửa mặt làm cho mình thanh tỉnh một chút, đổi lại y phục đàng hoàng rồi chạy đi làm.

Ra tới cửa Tô San vội vã bước thẳng về hướng trạm xe. Cách ngã tư đường, mắt thấy chuyển xe 417 nàng thường ngồi đang chậm rãi khởi động rời trạm, nàng vội vàng đuổi theo gọi: “Chờ một chút.” Nàng không để ý đến phía sau lưng có một chiếc ô tô nhỏ màu đen đang ào ào phóng tới...

Ầm...

Tô san đầu tiên là nghe được ầm ầm một tiếng vang thật lớn, sau đó là tiếng hét chói tai của người đi đường, đi kèm với một tiếng phanh két cực kỳ chói tai, còn có rất nhiều thanh âm hỗn tạp. Dần dần, tất cả âm thanh đều lặng xuống, nàng không còn nghe được gì nữa cả...

Tô San tỉnh dậy rất thống khổ.

Nàng cảm giác được cổ họng giống như đang bị một bàn tay khổng lồ bóp thật chặt, đau đến không thể nào hít thở được, ý thức nàng nhất thời không thể hoàn toàn tỉnh táo lại. Mắt còn chưa mở ra, nàng theo bản năng giơ hai tay lên giật mạnh vật đang đè chặt cổ họng mình rồi nâng tay lên xem chính xác cái vật bóng loáng mềm mại đó là gì? Nàng mở hai mắt, thấy trên đỉnh đầu là một cây lương trụ, gỗ hồng trạm tro hoa văn cổ, tận cùng có một dải lụa trắng buộc chặt như dây cung.

Đây là...nàng mơ hồ nhận ra cổ mình càng lúc càng bị thít chặt đến không thể hô hấp, thần trí liên tục tỉnh. Trong lúc phản ứng bất ngờ nàng trượt chân. Vội vàng hai tay liều mạng nắm chặt dải lụa trắng để giảm giảm bớt trọng lực lên cổ, nàng hốt hoảng cúi đầu nhìn xuống, nhận ra thân thể mình đang tông teng lơ lửng cách mặt đất ba mét, dưới chân là một chiếc ghế bị đá ngã ra. Cái chết đã cận kề.

Nàng hoảng hồn, đây không phải chuyện đùa, nhìn không được muốn hô to cứu mạng, chỉ vì cổ họng tê cứng đến nửa chữ cũng không thể xuất ra được. Sức mạnh trên tay đã suy yếu, sắp sửa không còn chống

cự nổi nữa rồi. Chẳng lẽ mình lại phải chết một cách không minh bạch ở chỗ này? Tô san đang trong lúc không biết thế nào thì cửa phòng bị tông mạnh mở tung ra, hai nữ nhân trông thấy lập tức vừa la hét vừa chạy ào tới. Họ ba chân bốn cẳng lao tới mang nàng xuống, bật khóc như mưa. Ai đó nức nở: “Người... người tại sao lại có thể tự vẫn để lại một mình mẫu thân a! Mẫu thân chỉ có một nữ nhi là người! Người nhần tâm để mẫu thân làm người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh?”

Lại có người khóc òa lên: “Tiểu thư, ta đã cảm thấy có cái gì không đúng, tự dừng tại sao người lại bắt ta ra ngoài mua hộp phấn. Thì ra là người ở đây đại đột một mình tìm đến cái chết”

Tô San mới được cứu sống, nhất thời hoảng loạn, một tiếng cũng không đáp lại được hai nàng. Chỉ là một mặt xoa xoa cổ họng bị thương, một mặt ngậy ngậy ngơ ngơ đảo mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Đây là nơi nào? Đây là nơi nào? Ta không phải là đang nằm mơ chứ!

Nàng phát hiện mình đang ở trong một gian phòng sang trọng, cửa sổ trạm trổ khéo léo tinh xảo với những hoa văn tao nhã. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu vào, trong phòng ánh sáng đầy đủ, nàng có thể trông thấy rõ ràng trước mặt hai nữ nhân đang khóc lóc, một người khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, tay áo rộng, là một mỹ phụ dung mạo đoan trang nhưng tràn trề nước mắt. Người còn lại vẫn còn là một tiểu cô nương chừng mười bốn mười lăm tuổi, tay áo bó hẹp, gương mặt bầu bĩnh trắng nõn, mi thanh mục tú.

Căn phòng này, hai người kia, đây là những cảnh tượng nhân vật cổ trang khó gặp... Tô San không tự kìm chế mà nhắm mắt lại, đột nhiên mở ra lần nữa. Mong là khi mở mắt ra những cảnh tượng này sẽ thay đổi chứng tỏ rằng tất cả chỉ là một giấc mộng. Tuy nhiên, trước mắt mọi thứ vẫn như cũ.

Mỹ phụ nhân khóc lóc, nhào tới trên người nàng òa lên: “Nếu...nếu người quyết ý tìm chết, hãy để mẫu thân đi cùng với người”

Tiểu cô nương kia vội vàng khuyên nhủ: “Nhị di nương, đừng nói lời như thế, Tam tiểu thư suy nghĩ đại đột, chẳng lẽ người cũng hồ đồ theo. Đừng nhắc tới cái gì chết nữa.”

Nhị di nương? Tam tiểu thư? Đây là lối xưng hô của thời đại nào? Tô San trợn tròn mắt, đầu óc nhất thời phản ứng không kịp. Nàng không cách nào tiêu hóa được những gì mắt thấy tai nghe.

“Người phải đáp ứng mẫu thân, nhất định không nên một lần nữa nghĩ đến chuyện tự vẫn. Mẫu thân chỉ có một nữ nhi là người...người cũng không thể để mẫu thân đầu bạc tiền người đầu xanh nha!” Cái kia... Nhị di nương nói đi nói lại chính là hai câu như vậy, nước mắt cũng không giữ được mà dâng trào bất tận, như một đóa lê hoa dưới mưa xuân ngẹn ngào.

“Đúng nha, Tam tiểu thư, người ngàn vạn không nên nghĩ quẩn.” Tiểu cô nương ở một bên phụ họa.

Tô San căn bản làm không hiểu tình huống của mình, bị các nàng người một lời ta một lời làm cho choáng váng quay cuồng, nhin không được bèn thử lên tiếng, may mà vẫn miễn cưỡng nói được.”Chờ một chút, các người ...tạm thời có thể im lặng một chút... để ta nói. Làm ơn...hai người ai có thể nói cho ta biết đây là chỗ nào?”

Nhị di nương hoảng sợ mở to hai mắt “Đây...đây là nhà của người, Nguyễn phủ! Tại sao người ngay cả nhà của mình cũng không nhận ra? Vậy người có nhận ra ta không? Ta là mẫu thân mẫu thân của người đây! Còn có nàng – âm thanh hướng vào tiểu cô nương kia – nàng là Hạnh Nhi, nha đầu từ nhỏ đã đi theo người hầu hạ, người có nhận ra không? Nhận ra không?”

Nguyễn phủ! Mẫu thân! Hạnh Nhi nha đầu! Nơi này thuộc về đại trạch môn cổ đại nào vậy a! Hết thấy trước mắt đều giống như một vở kịch với những nhân vật diễn xuất quá chân thật. Tô San dần dần hiểu ra, tìm chừng xuống, miệng không tự chủ hỏi: “Đây là triều đại nào?”

Tiểu cô nương hơi ngạc nhiên trả lời nàng: “Tam tiểu thư, người tại sao cái gì cũng không nhớ, bây giờ là Đại Đường Khai Nguyên năm thứ mười lăm”

Tô San trong đầu “Bang” một tiếng, Khai ... Khai Nguyên năm thứ mười lăm! Nàng dùng kiến thức đối qua niên lịch hiện tại, dường như là hơn bảy trăm sau Công Nguyên. Khi bị tai nạn, hồn phách của nàng lại một mạch trở về một ngàn năm trước...

Đại – Đường – Thịnh – Thế.

Chẳng phải là quá hoang đường sao! Tô San bất chợt nhớ ra tại buổi tiệc khuya hôm qua uống rượu đến say mềm, trong lúc cao hứng nàng đã ôm micro ngêu ngao một ca khúc tên “Ngộ kiến” (gặp nhau tình cờ) , trong lời bài hát có một câu: “...ta bay về phía trước, bay qua biển thời gian...”

Ai ngờ một lời trở thành sự thật, nàng quả nhiên đã bay xuyên qua biển thời gian một ngàn năm...

2. Chương 2

Tô San —— bây giờ đã mang họ Nguyễn, bất kể nàng có vui lòng hay không cũng phải đón nhận cái thân phận này...Nguyễn gia tam tiểu thư.

Mới đầu nàng vô cùng lo lắng cho tình hình trước mắt. Dù sao nàng cũng là một người mới đến, nhất thời khó thích ứng được với hoàn cảnh, huống hồ lại còn bay xuyên thời gian lạc vào Đường triều. Nàng thật lòng hận mình không thể mọc cánh bay trở về thế kỷ hai mươi mốt. Chỉ là lúc đến không biết tại sao lại đến, bây giờ muốn quay về càng không biết như thế nào để quay về. Đôi đường đều bất lực, sự tình cho tới bây giờ thôi thì đành phó mặc cho vận mệnh vậy.

Nàng dự tính sẽ ở lại Nguyễn phủ một vài ngày, chí ít cũng kiếm được vài người để hỏi chuyện. Nhị di nương sau khi ngừng khóc đã trở về phòng nghỉ ngơi, nàng lấy cớ mất trí nhớ mà tóm lấy Hạnh Nhi hỏi lại chuyện trước đây, sự tình Nguyễn phủ đại khái cũng nắm được.

Nguyên lão gia của Nguyễn phủ là Nguyễn Thừa Âm, một thương gia nổi tiếng ở thành Trường An, gia sản đồ sộ. Hắn chỉ có một thê tử nhưng ôm ấp nhiều tì thiếp, chính thê là Thôi thị, đã hạ sinh một nam một nữ; người thiếp thứ hai là Vương thị, chỉ sinh một nữ nhi; người thiếp thứ ba Hà thị sinh đôi. Trong số ba vị thiếp, hai mẫu tử Vương thị là không được coi trọng nhất. Chính thê tự nhiên được vài phần kính trọng. Tiểu thiếp Hà thị đang trẻ tuổi xinh đẹp, lại sinh đôi nên cũng được sủng ái. Vương thị một thời gian sau mới hạ sinh được một nữ nhi, ở thời đại trọng nam khinh nữ này, bị đối xử lạnh nhạt như vậy bất quá cũng là chuyện thường tình. Hơn nữa, nữ nhi nàng sinh ra lại nhiều bệnh, thân thể suy nhược, sau mỗi bữa cơm lại phải uống thuốc. Đối với một nữ nhi suốt ngày bệnh tật như vậy, khó trách Nguyễn lão gia không cần phí tâm tư mà trực tiếp đặt tên “Nhược Nhược”. Nguyễn Nhược Nhược – những thê thiếp khác nghe được đều che miệng cười, nói là người cũng như tên.

Cái gì? Thì ra là không phải là “Nhược Nhược (tươi trẻ)” mà là “Nhược Nhược (bệnh hoạn)” á?! Tô San, không phải, là Nguyễn Nhược Nhược có điểm dở khóc dở cười. Nghe đến cái tên này nàng không khỏi hình dung ra một bộ dáng hư nhược yếu ớt, không phải là thật chứ?

Một thân bay thẳng xuống giường, nàng bỏ chạy đi tìm gương, cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là bộ dáng yếu đuối như thế nào? Trên giường nghỉ ngơi một hồi, nàng đã cũng đã lấy lại phong độ như xưa.

Hạnh Nhi phía sau hô to gọi nhỏ: “Tam tiểu thư, xin chậm lại, người đừng nóng nảy kéo lên cơn suyễn.”

Phía dưới tấm rèm bằng lụa mỏng tại cửa sổ hướng đông hé ra một chiếc lược gỗ hồng trang nhã, bên trên là một chiếc gương đồng. Nguyễn Nhược Nhược chớp lấy tấm gương nhìn vào, không khỏi hớp phải một ngụm khí lạnh. Người trong gương...một mỹ nhân?

Một gương mặt trắng trẻo lung linh, đôi mắt như nước hồ thu trong vắt, làn mi dày tựa dãy núi đương xuân. Một dung nhan mặc dù chưa đến độ quốc sắc thiên hương hay đáng vẻ khuynh thành nhưng thanh lệ thừa sức rung động lòng người. Chẳng là sắc mặt thật sự quá mức tái nhợt, nhìn qua liền có cảm tưởng một thể trạng thập phần yếu đuối.

Nguyễn Nhược Nhược cầm gương ngáy ngốc một hồi lâu, gương mặt này đích thật thuộc về một người năm năm tháng tháng không nhiệm lụy phong trần, vừa nhìn đã biết không quá mười lăm mười sáu tuổi. Nàng một lần nữa trở về làm thanh xuân thiếu nữ, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn.

Hạnh Nhi bước đến gần, “Tam tiểu thư, người không phải là ngay cả mình cũng nhận không ra?”

Quả thật ta không biết gương mặt này là của ai nha! Nhưng Nguyễn Nhược Nhược cũng không dám thừa nhận, chỉ có thể giãy dụa mà mạnh miệng: “Ta đương nhiên là nhận ra mình rồi.” Cẩn tắc vô áy náy, trước tiên cần phải xác nhận thân phận của mình rõ ràng hơn nữa.

Đặt gương xuống, nàng chợt nhớ ra hãy còn có một vấn đề trọng yếu không thể không hỏi: “Hạnh Nhi, ta tại sao phải tự vẫn?”

Mặt Hạnh Nhi liền biến sắc, vội vàng đánh trống lảng: “Tiểu thư, hay là người trở về giường nghỉ ngơi đi. Ngoài cửa sổ nhiều gió, không khéo lại nhiễm bệnh.”

Có nhầm không? Nhìn ra ngoài cửa sổ chỉ thấy một thân cây hồng to lớn lá xanh mướt, chính là lúc tiết xuân ấm áp say động lòng người. Nguyễn Nhược Nhược nếu ngay cả chút gió ấm này cũng không đương đầu nổi, vậy chính xác là quá thể suy nhược mà.

Nàng vội vàng phản đối: “Ta không mong manh đến độ một cơn gió cũng không chống chọi lại nổi”

“Tam tiểu thư, hay là người quay lại giường nằm đi.” Hạnh Nhi vừa nói vừa bước tới đỡ nàng.

“Đợi một lát”, thiếu chút nữa là bị nha đầu này đánh lạc hướng, “Người còn không nói cho ta biết, ta tại sao phải tìm cách treo cổ tử vẫn?” Đây là một vấn đề tối quan trọng, không thể không hỏi rõ ràng.

Gương mặt Hạnh Nhi lộ vẻ khó khăn, khốn đốn một trận rồi cũng chịu mở miệng. “Tam tiểu thư, người là vì chuyện hôn nhân với Diêu phủ nên mới...”

Nguyễn Nhược Nhược nghe nàng nói lấp lửng, ngẫm nghĩ một chút liền tóm được đầu mối, miệng tiếp tục hỏi: “Ý của người là, là có người sắp đặt chuyện hôn nhân, ta cũng không nguyện ý, cho nên mới tìm cái chết?”

Hạnh Nhi gật đầu.

Đây rốt cuộc là thế nào, thời cổ đại không phải chuyện cưới hỏi của nữ nhi đều cho cha mẹ mai mối tác thành đó sao? Trước sau ai ai cũng như nhau, xem như là chuyện không cần phải bàn cãi, nhưng tại sao... tại sao cô nàng Nguyễn Nhược Nhược này lại lấy cái chết chống đối? Đừng xem xét thường nàng ta yếu ớt, tính khí phải nói là vô cùng đĩnh liệt. Bất quá ở thời cổ đại các nữ nhân một khi kiên quyết thế này đều ẩn chứa nguyên nhân, phần lớn đều không thoát khỏi một chữ “Tình”. Nàng nhất định là trong lòng có ý trung nhân nên mới có thể như vậy liều chết không từ.

“Hạnh Nhi, ta đây tại sao lại không muốn?” Nhất định phải tra hỏi nguyên nhân tới nơi tới chốn.

Hạnh Nhi cau mày liếc, đôi mắt nghi nghi ngờ ngờ nhìn nàng.

“Không phải là ta trong lòng đã có ý trung nhân đó chứ?”, thấy Hạnh Nhi không nói lời nào, Nguyễn Nhược Nhược chỉ đành phải tiếp tục truy vấn.

“Tam tiểu thư, người...người đến cả Liên biểu thiếu gia cũng không nhớ sao!” Hạnh Nhi thở dài nói.

Biểu thiếu gia? !

Không cần hỏi nữa, chuyện liên quan đến Nguyễn Nhược Nhược này có thể đem chuyện cũ ra đoán được tám chín phần, nhất định là chuyện tình “Bảo đại” ngày trước rồi. Biểu ca biểu muội đem lòng yêu nhau nhưng lại bị phụ mẫu một mực chia uyên rẽ thùy, đúng là khổ!

“Ta đây tìm chết, biểu thiếu gia có thương tâm không?”. Nhất định sẽ đau đến không muốn sống nha. Nếu không phải hỗn phách Tô San chui tọt vào thể xác của Nguyễn Nhược Nhược thì hiện tại có thể diễn vở “Khóc linh” được rồi. Lại nghĩ...chuyện này có chỗ không đúng nha! Tại sao đến giờ vẫn còn chưa gặp tên “ý trung nhân” nhào vào phòng rồi khóc rống lên? Chẳng lẽ lại một tên tình lang đều giả?

Hạnh Nhi kinh ngạc bật thốt lên: “Tam tiểu thư, biểu thiếu gia tại sao lại phải thương tâm...” Thanh âm bỗng nhiên nhỏ dần đi, nghe không rõ: “Hắn cho tới bây giờ cũng không để ý đến người, càng không biết người đối với hắn...tương tự!”

Nguyễn Nhược Nhược nếu so sánh với nàng còn gây kinh ngạc nhiều hơn, cứ như vậy mà liều chết chỉ vì một đoạn “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”, đích thị là tình đơn phương rồi nha! Nữ hài tử này tuy còn trẻ tuổi, tâm tư không ngờ lại sâu nặng đến thế. Nàng nhịn không được đành lắc đầu cười khổ.

Hạnh Nhi hiểu lầm, vội vàng bước tới khuyên nhủ: “Tam tiểu thư, người cũng đừng si tâm với biểu thiếu gia nữa. Người có dáng tròn tâm can cho hần, hần cũng sẽ không để ý đến người đâu. Thân thể người vốn dĩ không tốt, mấy năm này vì nỗi khổ tương tư này mà bệnh càng lúc càng nghiêm trọng, vì cái gì mà người lại phải khổ như vậy chứ?”

Hạnh Nhi là thân cận bên người nàng, mấy năm nay thế nào mà không thấy rõ tâm tư của chủ tử, biết đoạn tình duyên này cũng không có kết thúc tốt đẹp nhưng Tam tiểu thư chính là phải trắc đa tình. Khuyên nàng cũng không phải một lần hai lần, nhưng tất cả đều như gió thoảng bên tai. Chỉ đọc một lần, sau khi nàng vừa dứt lời thì tiểu thư đã lên tiếng đáp: “Hạnh Nhi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không còn muốn hần nữa.”

Hạnh Nhi tâm tư đại chấn: “Tam tiểu thư, người...lời này là thật hay giả?”

“Thật thật thật, so sánh với trân châu còn thật hơn. Người cứ nhìn mà xem, ta sau này tuyệt đối không muốn hần nữa.” Nguyễn Nhược Nhược nói như đinh chém sắt. Ngoài mặt thì nói thế, nhưng trong lòng lại nhủ thầm: biểu ca biểu muội kết thân là gia hôn, mà bản thân ta đối với chuyện này cũng không hứng thú. Huống chi cũng là gần đến ngày hôn lễ, không thể cứ mãi phiền muộn, các người không cần nói ta cũng hiểu đạo lý này.

Hạnh Nhi đôi mắt lóe sáng, có thể thấy rõ trong lòng đang nghi ngờ tại sao chỉ sau một đêm mà thái độ của Tam tiểu thư lại chuyển đổi nhanh như vậy, quả thực cứ như hai người khác nhau vậy. Nhưng nàng nhất thời không lý giải được đành bỏ qua không nghĩ tới nữa. “Tam tiểu thư, vậy người trở về giường nằm trước, ta sẽ xuống bếp mang thuốc lên cho người”

Hạnh Nhi đỡ Nguyễn Nhược Nhược lên giường, vén rèm một lần nữa mới bước ra cửa. Nàng cũng không ngủ, chẳng qua là tựa lên thành giường, từ từ đem những tin tức thu thập được tiêu hóa một lần.

3. Chương 3

Cánh cửa một lần nữa mở ra, một làn hương thơm thoảng thoảng bay đến, Nguyễn Nhược Nhược theo mùi hương mà ngẩng đầu nhìn, nhất thời không khỏi ngỡ ngàng.

Một nữ nhân mặc y phục màu đỏ đang đứng trước cửa, tuổi tác không cách biệt với nàng là mấy. Gương mặt tròn trịa trắng như tuyết, mi mắt cũng xinh đẹp, chẳng qua là vóc người...Nàng không phải là không biết đời Đường đời lấy thân thể nữ tử đầy đặn làm tiêu chuẩn của cái đẹp, tuy nhiên...vóc người của vị hồng y thiếu nữ này không thể dùng từ “đầy đặn” mà miêu tả, quả thực có thể dùng hai chữ “béo phì” để hình dung. Hơn nữa lại còn mặc một thân áo váy đỏ rực nên trông đã béo lại càng béo hơn, đứng che trước cửa tựa như một ngọn núi lửa đang phun trào. Nhân vật này từ đâu tới vậy nè? Nguyễn Nhược Nhược nhất thời không biết nên chào hỏi như thế nào.

Hồng y nữ nhân vào phòng, “A, Tam muội muội đã tỉnh. Có khỏe không?”

Dù không phải là Nguyễn Nhược Nhược thật thì nàng cũng biết phải tiếp lời như thế nào: “Đa tạ nhị tỷ quan tâm, ta vẫn khỏe!”

Nàng đoán không sai, hồng y nữ tử này nguyên là Nguyễn phủ nhị tiểu thư Nhược Phượng, trông qua thì quả thật rất giống một con Phượng Hoàng Lửa, bất quá con phượng hoàng kia nếu có trọng lượng như nàng ta thì kiếp này miễn bàn đến việc bay lượn trên chín tầng trời.

“Đừng khách khí, thân làm tỷ tỷ sao lại không quan tâm muội muội của mình! Muội phải nhanh chóng dưỡng sức cho tốt, không nên để lỡ chuyện hôn nhân đại sự nha!”

Lời này nghe qua thì thân mật nhẹ nhàng nhưng cũng có ý tứ. Nguyễn Nhược Nhược có thể trăm phần trăm kết luận đây là tỷ muội bất hòa. Thân làm tỷ tỷ, lại có mẫu thân là chính thê, nhất định không ít khi hiếp đáp muội muội. Bởi vì chẳng đầu chẳng đuôi, nàng cũng không mạo muội tiếp lời.

Về trầm mặc này lại bị Nhược Phượng xem như là thói quen khiếp nhược thường ngày của nàng nên mỉm cười nói tiếp: “Tam muội muội, người sắp tới cũng đã là người của Diêu gia, si tâm đối với Liên Thành biểu ca cũng nên kết thúc đi, an tâm đi theo Diêu nhị công tử. Mặc dù nói hẳn tính tình có kém một chút, hung hăng cả ngày cũng chẳng qua là đánh chửi nha đầu, tì nữ. Người xinh đẹp như vậy trong mắt hẳn nhất định sẽ khác.”

Lần này vừa nghe nàng ta nói đến tâm tư kín đáo của Nguyễn Nhược Nhược, Tô San trong lòng đã hiểu. Thì ra là Nhược Phượng cũng giống nàng, đều âm thầm yêu đơn phương cái tên...Liên Thành biểu ca gì gì đó, nói thẳng ra là quan hệ tình địch. Tình trường cũng giống như chiến trường, không chiếm lấy cơ hội thì khó mà thắng. Như vậy đích thực là cuộc chiến tranh đoạt tình yêu, một nữ nhi xuất thân kém hơn như nàng dĩ nhiên không thể chiếm thế thượng phong, chẳng những thất bại thê thảm mà còn bị quét ra khỏi cửa. Diêu phủ cầu hôn nhất định là do bọn họ sau lưng giở trò quỷ, thừa dịp sớm đem Nguyễn Nhược Nhược gả đi. Hơn nữa cũng không vì nàng mà tìm một vị hôn phu tốt. Cái tên Diêu nhị công tử “tính tình kém một chút”, chỉ sợ là một nửa điểm tốt cũng không có, bảo rằng hẳn suốt ngày đánh đập gia nhân cũng dễ dàng nhận ra đây đích thị là một tên gia trưởng tôn thờ chủ nghĩa bạo lực rồi. Yếu đuối như Nguyễn Nhược Nhược nếu có gả đến Diêu gia thì không quá một năm rưỡi cũng sẽ như vị tiểu thư trong “Hồng Lâu Mộng” kia mà “khả liên hoa liễu chất, nhất tái phó hoàng tuyền”, âu cũng cùng một kết quả.

Nguyễn Nhược Nhược trước đây phải tìm đến phương sách tự vẫn, một nửa nguyên nhân ắt hẳn là vì không được gả cho vị biểu ca mà mình thầm thương trộm nhớ, nửa còn lại chắc chắn rơi rớt đâu đó trên người vị Diêu gia nhị công tử bất hảo. Lúc này mới tâm tro ý lạnh, sống chỉ bằng chết mà quyết định quyền sinh. Cũng không biết rốt cuộc có phải là do thiên ý để linh hồn Tô San nhập vào thể xác của nàng, thay thế nàng tiếp tục đi tiếp phần đời còn lại. Nhưng nàng biết phải đi tiếp như thế nào?

Trước mắt căn cứ theo lời của Nguyễn Nhược Phượng thì cũng không khó nhận ra Nguyễn Nhược Nhược tự vẫn chỉ là uống phí vô ích, gia môn Diêu phủ nhất định phải bước qua. Thời cổ đại nữ nhân không có địa vị, tùy vào người khác sắp đặt, dù có tìm chết cũng tuyệt đối không lay chuyển được phụ mẫu? Không trách Bạch Cư Dị phải thốt lên “nhân sinh mạc tố phụ nhân thân, bách niên khổ lạc do tha nhân”. Chẳng lẽ nàng thật sự phải gả cho cái tên Diêu nhị công tử này? Nguyễn Nhược Nhược không khỏi âm thầm thống thiết kêu khổ, tình cảnh thế này...hồngбет rồi! Vô ích xuyên qua cả ngàn năm chỉ để gả cho cái “phần tử gia đình bạo lực” này sao? Sau này ta làm sao mà sống? Bảo nàng nhẫn nhịn im lặng chịu để người khác dẫm dẫm là chuyện không bao giờ có, rồi cái khóa học “tam tông tứ đức” gì gì đó cũng chưa từng tham gia. Chắc chắn sẽ cùng hắn đánh nhau cả ngày, nhiều đánh ba sáu chín lần, ít đánh một lần? Đây không hèn chẳng phải là một kiểu khói lửa gia đình trong tương lai sao? Không ổn nha, không ổn, tình cảnh đúng là không ổn...

Nguyễn Nhược Nhược cau mày nhăn mặt, tâm loạn như ma, nhất thời không thèm đáp lời của Nguyễn Nhược Phượng. Mà nàng ta bất quá tới đây diệu vô dương oai, mắt thấy mục đích đã đạt được cũng không ở lại mà dương dương tự đắc rời đi, vừa đi vừa đắc ý nghĩ: Tam nha đầu này, tối nay nhất định sẽ lại khóc suốt đêm, ai bảo người động tâm với biểu ca, vậy nên không thể oán trách ta lôi kéo phụ mẫu đem người tổng cổ ra ngoài.

Nguyễn Nhược Nhược đang lo lắng thì Hạnh Nhi bưng một chén thuốc tiến vào.

“Tam tiểu thư, ta mới nhìn thấy Nhị tiểu thư đi ngang qua, nàng ta có ghé qua đây không?” Còn kịp nữa để chén thuốc xuống Hạnh Nhi liền hỏi.

“Ừ, đã tới, bảo ta nhanh nhanh dưỡng sức khỏe thật tốt để còn xuất giá làm tân nương. Hạnh Nhi, những lời này có thật không?” Nghi ngờ vào sự may mắn, Nguyễn Nhược Nhược muốn Hạnh Nhi chứng thực một lần.

Hạnh Nhi sắc mặt buồn bã, một hồi lâu sau mới đáp: “Tam tiểu thư,...là thái thái ra mặt làm chủ, hôn sự này người trốn tránh thế nào được. Đó cũng là mệnh! Việc đã đến nước này người chỉ có cách suy nghĩ thoáng một chút, ngàn vạn đừng...nữa. Có lẽ tính tình cô gia tương lai cũng không phải là hư hỏng như lời đồn đãi.”

Hạnh Nhi một mặt vừa nói một mặt đưa lên chén thuốc, liếc mắt tinh tế nhìn biểu hiện của chủ tử nhà mình, trong lòng chợt kinh ngạc, sao vẫn chưa rơi lệ? Nói thế nào... tiểu thư tính tình nhu nhược hèn yếu

nếu là bình thường thì giờ phút này đã bật khóc như liễu dưới mưa.

Nữ tử rơi lệ, vô luận là một ngàn năm trước hay là một ngàn năm sau đều xuất phát từ sự thương tâm đối với kẻ xứng đáng hoặc không xứng đáng. Đây...có lẽ là số mệnh của nữ nhân!

Nguyễn Nhược Nhược giờ phút này chưa rơi lệ chỉ vì nàng biết rõ nước mắt căn bản không giải quyết được vấn đề, nàng đã có biện pháp giải quyết khác. Chẳng qua là Hạnh Nhi cũng thật là một tì nữ trung thành, lời nói nào cũng vì nàng mà lo nghĩ, thật khiến nàng không thể không cảm động. Tiếp nhận chén thuốc đưa tới, nàng hướng người tì nữ trung thành nói: “Hạnh Nhi, người thật tốt.”

Hạnh Nhi cười một tiếng, “Tam tiểu thư, người tại sao lại khen nô tì. Mau uống thuốc uống đi.”

Nguyễn Nhược Nhược phụng mệnh uống thuốc, đưa lên môi hớp một ngụm liền vội vàng phun phì phì, “đắng quá đắng quá!”

Hạnh Nhi luống cuống tay chân đón lấy bát thuốc trên tay nàng trách móc, “Tam tiểu thư, người tại sao lại nhổ ra. Thuốc đương nhiên là đắng, người từ nhỏ không phải đã quen uống thuốc rồi sao?”

Nguyễn Nhược Nhược mi mắt nhăn nhó không thôi, một câu cũng không nói nên lời, thật là khổ không thể tả. Ai từ nhỏ đã uống thứ quái quỷ này chứ: “Mau mang đi, ta sẽ không bao giờ uống thứ thuốc đắng như thế này thêm một lần nào nữa.”

Hạnh Nhi nóng nảy, “Tam tiểu thư, người từ nhỏ thân thể yếu đuối, chén thuốc này nếu người không uống bệnh sẽ lại càng nặng hơn.”

Nguyễn Nhược Nhược đồng dạng vỗ ngực tuyên bố: “Hạnh Nhi tốt, người yên tâm, ta bây giờ không uống những thứ này nữa, thân thể cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Người nhanh nhanh đem đi, sau này cũng đừng bê những thứ này cho ta uống nữa. Ta đói bụng muốn ăn cái gì đó, có gì có thể ăn được không?”

Hạnh Nhi ngạc nhiên. Tam tiểu thư mà mở miệng đòi thức ăn, chuyện này trước đó chưa từng có. Bởi vì thân thể bẩm tính suy yếu, khẩu vị của nàng từ trước đến giờ đều không tốt. Một chén cháo trắng phải ba bốn lần năn nỉ mới miễn cưỡng ăn hết, đừng nói tới những loại điểm tâm khác, hoàn toàn cho qua. Hôm nay tại sao...

Cũng may đang là giờ dùng bữa, Hạnh Nhi chạy xuống bếp lấy vội mấy món ăn thanh đạm cùng một bát cháo nhỏ đem vào phòng. Nguyễn Nhược Nhược ăn như mây như gió, đồng thức ăn chốc lát biến mất hoàn toàn. Hạnh Nhi thấy vậy liền mắt tròn mắt dẹt, trợn to hai con mắt tạo hình hạnh nhân.

Ăn uống no đủ, Nguyễn Nhược Nhược leo thẳng lên giường nằm dài, “Hạnh Nhi, ta muốn ngủ, đừng tới quấy rầy ta.”

“Chỉ là...tiểu thư, người mới dùng bữa xong không nên nằm xuống sẽ bị đầy hơi...”. Đừng xem Hạnh Nhi tuổi không lớn lắm mà xem thường, nàng ta chu đáo không khác chi lão bà bà.

“Không cần phải xen vào chuyện của ta, cứ để ta ngủ”. Nguyễn Nhược Nhược chẳng thèm nghe, nhắm mắt lại. Hạnh Nhi bất đắc dĩ chỉ đành phải thay nàng kéo chăn đàng hoàng sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

4. Chương 4

Khi nàng tỉnh dậy thì bên ngoài cửa sổ bóng đêm đã buông xuống dày đặc, ánh trăng bạc lung linh tựa thủy ngân. Nguyễn phủ đã tắt đèn, gia nhân trong nhà từ trên xuống dưới đang nghỉ ngơi an giấc. Bây giờ có lẽ đã quá nửa đêm rồi. Nguyễn Nhược Nhược ở trong phòng tìm kiếm lục lọi một phen, thu gom vài bộ áo váy cùng ít bạc vụn, sau đó âm thầm mở cửa lén rời khỏi phòng. Nàng muốn thừa lúc đêm tối tìm đường bỏ trốn.

Nguyễn Nhược Nhược không ngờ mình bị “phụ mẫu” sắp đặt gả vào một gia đình thuộc “phần tử bạo lực” nên từ sáng sớm nàng đã quyết định ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. Ngoài cách này ra cũng không thể tìm được phương án nào khác, chẳng lẽ lại phải tự vẫn một lần nữa!

Nguyễn phủ thật lớn, nàng lần mò rất lâu mới tìm thấy đại môn. Hiện tại nơi ấy có hai tên gia đình trực đêm đang vừa uống rượu vừa tán chuyện một cách nhàn hạ. Bỏ trốn bằng cửa chính chắc chắn không có khả

năng rồi, nàng quay trở lại tìm cổng sau vừa đúng lúc nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên lách cách. Thua rồi! Như thế xem ra chỉ còn phương án leo tường mới mong thoát thân được.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn xuống trang phục của mình, tuy mặc bộ váy lụa mềm mại nhưng cũng vẫn hoạt động dễ dàng. Chỉ là ống quần quá rộng, bên hông lại thắt dây lưng dài vướng víu, đúng là thập phần cản trở. Giờ không còn cách nào khác, nàng đem váy kéo cao lên, dùng thắt lưng vòng quanh eo bảy tám lần tạo thành một kiểu “váy lưng” rồi chuẩn bị trèo tường.

Tường khá cao, muốn phóng qua cũng không dễ dàng gì. Nếu là Nguyễn Nhược Nhược trước đây thì nhất định sẽ chỉ biết đứng một chỗ mà than vãn. Nhưng Nguyễn Nhược Nhược hiện tại thì nhanh chóng chạy đi gom mớ vật dụng hỗn tạp phía sau cửa chất đống thành một bệ cao. Sau đó nàng dùng cả hai tay lẫn hai chân lợi dụng bệ đỡ này mà...phóng lên đầu tường. Tay trái vòng qua được đầu tường, nàng đưa hai mắt đảo nhìn quanh, quả là một bức tường kiên cố, hai bên đều được xây cao vô cùng thích hợp cho kẻ nửa đêm âm mưu bỏ trốn. Nàng đem chân phải rút lên, cúi người chuẩn bị nhảy xuống.

Nhưng nàng không ngờ rằng bản thân mình đang bị hai người khác theo dõi từ lâu tại góc hẻm tối bưng đàng kia.

Người đầu tiên phát hiện là tên gia nhân mặc y phục màu xanh: “Thiếu gia, ngài nhìn xem, đầu tường đàng kia hình như có người đang leo ra.”

Người còn lại là một công tử mặc cẩm y, thắt ngọc đai, mặt mũi tuấn tú. Vốn đã ngà ngà say rượu, nghe được lời ấy liền thanh tỉnh vài phần, chàng vội vàng hướng mắt nhìn lại: “Cái gì, chẳng lẽ là ăn trộm?”

Bọn họ đầu tiên trông thấy một đôi tay trắng như ngọc lục lợi tứ tung trên đầu tường. Tiếp theo, một đôi chân ngọc nhỏ nhún thò ra, ống tay áo màu tím kết hợp với làn da trắng như tuyết. Cuối cùng một đầu xuất hiện, thiếu nữ hé môi cười tươi sáng như dạ minh châu. Công tử ca ca vừa trông thấy liền hoàn toàn tỉnh rượu. Chàng giơ tay phải chỉ về hướng đó, bất giác thốt lên: “Nàng...nàng tại sao lại...leo tường?”

Thanh y gia nhân cũng ngẩn ngơ, “Đây là...đây là...”. Người kia cũng không nói một lời, ánh mắt nhu hòa dù khó tin rằng mình đang tận mắt trông thấy cảnh tượng này.

Lúc này Nguyễn Nhược Nhược đã nhẹ nhàng nhảy từ đầu tường xuống, áo váy phiêu phiêu, phảng phất như tiên nữ hạ phàm. Nàng tiêu sái tiếp đất. Trong một khoảnh khắc vẫn chưa có chủ ý sẽ đi hướng nào. Đang do dự thì lại nghe bên trái có tiếng la lớn: “Người...nửa đêm canh ba tại sao lại ở chỗ này leo tường, còn muốn đi đâu?” Đây là...một tên công tử lạ mặt dẫn theo gã gia nhân đuổi theo.

Nguyễn Nhược Nhược không nghĩ bị người phát hiện, bị dọa hoảng sợ. Vừa nhìn thấy có hai nam nhân hướng nàng chạy tới nên lập tức xoay người bỏ chạy. Người phía trước chạy, người phía sau cũng đuổi theo gắt gao. “Người đừng chạy, đứng lại.”

Nguyễn Nhược Nhược đời nào chịu đứng lại, chỉ sợ không thể trốn thoát nên hai bàn chân tựa như có gấn thêm phong hỏa luân mà phóng lệ. Vừa mới chạy ra khỏi ngõ hẻm, đến ngã tư đường đúng lúc một cỗ xe ngựa nặng nề lao tới. Nàng bất ngờ đâm ra không ngờ lại tông vào cỗ xe ngựa.

A...

Một tiếng thét chói tai, Nguyễn Nhược Nhược ngã nhào trên đất. Bốn con trước thắng trước xe bật chồm lên, hướng thẳng xuống người nàng. Nếu không phải là người đánh xe thân thủ cao siêu, kịp thời chế ngự những con ngựa thì Nguyễn Nhược Nhược lúc này đã làm oan hồn dưới vó ngựa rồi....

Mặc dù may mắn nhưng nàng cũng bị hù dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vừa kinh vừa sợ vừa giận, bực mình nàng thốt lên một câu xuẩn ngốc: “Người lái xe thế nào vậy, có giấy phép lái xe không hả?”

Người đánh xe là một vị tinh tráng hán tử, một thân trang phục ngắn, mi mắt anh tuấn lúc này đang vội vàng xuống xe đến đỡ Nguyễn Nhược Nhược liền bị nàng huấn thượng một câu, lại nghe không hiểu có ý gì nên mặt mày nhất thời ngơ ra.

Nguyễn Nhược Nhược cũng bưng tỉnh, biết mình vừa nói lời ngu ngốc nên ngậm miệng lại không nói gì nữa, vội vội vàng vàng từ trên mặt đất đứng lên, chuẩn bị tiếp tục chạy đi sau khi ngoái đầu canh chừng truy

binh không rõ lai lịch. Chỉ là khi dùng lực liền phát hiện mắt cá chân trái nhói lên một trận đau đینگ. Nàng la oái lên một tiếng rồi ngã xuống.

Hán tử kia vội vàng đỡ lấy nàng, “Vị cô nương này, người không sao chứ?”

Nguyễn Nhược Nhược chỉ vào chân trái, thở ra khí lạnh: “Có...chân của ta đau quá a!” Đau đến muốn chảy nước mắt.

Chỉ là...hán tử kinh ngạc đích nhìn thấy phía dưới “váy lửng” của nàng, một đôi chân ngọc trắng nõn mảnh khảnh, dưới cùng là hai chiếc tú hài nhỏ nhỏ khiến hắn hoảng sợ đến độ trợn tròn hai con mắt, nào dám đụng vào nàng. Trong lúc nhất thời chẳng biết phải làm sao thì lúc này truy binh đã đuổi đến.

Công tử ca hiển nhiên là chạy không tốt bằng nàng, cầm đầu chạy một hồi đã thở hồng hộc, lão đảo ngừng bước, cả người khom xuống nhưng vẫn chăm chăm nhìn Nguyễn Nhược Nhược, đôi mắt lộ vẻ khó tin: “Người...Người tại sao có thể chạy nhanh như vậy, còn muốn chạy đi đâu hả?”

Nếu được thì Nguyễn Nhược Nhược muốn chạy thẳng trở về thế kỷ hai mươi mốt. Dĩ nhiên là không có khả năng, vất vả lắm mới chạy đến được nơi này thì lại bị hai tên không rõ lai lịch đuổi kịp, đúng là xui xẻo mà. Giờ đây chân đã bị thương thế này rồi, làm sao thoát thân đây?

“Ai cần người quan tâm? Ta cũng đang muốn hỏi xem người tại sao lại đuổi theo ta?” Nguyễn Nhược Nhược có chút giận dữ, những tưởng rằng sẽ thuận thuận lợi lợi thực hiện kế hoạch bỏ trốn, nào ngờ lại bị hai nam nhân này sắp sửa phá hỏng đến nơi, còn hại nàng bị thương ở chân, giờ biết phải làm sao đây, nơi nào cũng không đi được.

Hán tử đứng đỡ Nguyễn Nhược Nhược đứng một bên liền nhìn nàng một chút, lại chuyển sang nhìn vị công tử kia, ngẫm nghĩ một chút liền chính khí hiên ngang mở miệng: “Vị công tử này, người đuổi theo vị cô nương này phải chăng có ý đồ bất chính?”

“Đúng nha! Trong đầu người có ý niệm xấu đúng không? Vị...tráng sĩ này, người nhất định phải cứu ta à nha.” Có anh hùng đứng ra cứu mỹ nhân, Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ thuận nước đẩy thuyền giả vờ yếu đuối, làm cho người ta ra mặt thay nàng.

“Người nói xằng gì vậy!” Công tử ca lớn tiếng, ánh mắt trừng trừng, quay sang hán tử kia nói, “Ta làm sao lại có ý đồ bất chính với nàng? Nàng là muội muội của ta.”

Rồi lại nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, “Tam muội, người không nên giả bộ không nhận ra ta. Nói, nửa đêm canh ba lẩm la lẩm lét từ đầu tường nhảy ra là muốn đi đâu?”

Nguyễn Nhược Nhược ngậy ra, thì ra vị công tử này chính là Nguyễn phủ đại thiếu gia Nguyễn Nhược Long, huynh trưởng của nàng. Vậy mà suýt chút nữa nàng còn muốn đổ tội danh “ý đồ bất chính” lên người y để thoát thân, nào ngờ đại thủy cuốn trôi Long vương miếu, thành ra người một nhà mà không nhận ra người nhà.

Nguyễn Nhược Nhược cúi thấp đầu, không nói lời nào. Còn có thể nói gì bây giờ? Chẳng lẽ lại bảo: Nguyễn đại thiếu gia, ta không phải là giả bộ không nhận ra người, là ta thật sự không biết người.

Nàng thất thanh kêu khổ trong lòng, phải thu xếp như thế nào mới ổn đây!

5. Chương 5

Hán tử kia hiển nhiên cũng bị làm cho hồ đồ, hai mắt hết nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược rồi lại dời qua Nguyễn Nhược Long, nghi ngờ hỏi: “Cô nương, hắn...hắn thật sự là huynh trưởng của người phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược không biết phải làm sao. Thừa nhận? Hay là không thừa nhận? Nhất thời bần khoản không chủ ý.

Nếu thừa nhận thì kế hoạch đào thoát tuyên cáo thất bại hoàn toàn, bị tóm trở về Nguyễn phủ, lần sau muốn bỏ trốn tuyệt đối không còn dễ dàng được như vậy. Không thừa nhận, cứ thử nhìn tình huống trước mắt đi, một cái chân thì có thể chạy đi đâu chứ. Là đi hay ở thì tốt hơn đây?

Trong lúc nàng tại nơi này vẫn còn do dự thì Nguyễn Nhược Long đã hô to gọi nhỏ đứng lên, gọi đích danh nàng: “Nguyễn Nhược Nhược, ta đang nói chuyện với người nhá! Tại sao không lên tiếng?”

Ở một bên, gã thanh y gia nhân sau hồi lâu im lặng cũng lên tiếng: “Tam tiểu thư, người cùng về thôi”.

Nguyễn Nhược Nhược thật sự là nói không ra lời, tràng diện đang giằng co thì cửa xe ngựa bên kia có một người nhảy xuống. Hắn tửu vàng cúi người xuống, cực kỳ cung kính cúi đầu gọi một tiếng: “Công tử.”

Trên xe ngựa xuống chính là một vị thiếu niên trạc mười bảy mười tám tuổi, mi vũ hiên hiên, ánh mắt lấp lánh, toàn thân toát ra một loại khí khái thanh hoa cao quý. Nửa đêm tại ngã tư đường âm u, hắn một thân bạch y tựa như ánh trăng tỏa trên mặt nước, lãng lãng thanh huy. Tự nhiên hấp dẫn tầm mắt của mọi người hướng nhìn sang hắn.

Nguyễn Nhược Long liếc thấy một vị bạch y công tử phong thần như ngọc cũng liền ngẩn ra, lập tức hiểu lầm: “A, Tam muội, người...chẳng lẽ nửa đêm xuất phủ gặp gỡ tình lang?”

Nguyễn Nhược Nhược còn chưa trả lời thì hắn tửu kia đã mang gương mặt giận tái: “Chớ nói hồ đồ làm tổn hại đến danh dự công tử nhà ta”. Hiển nhiên công tử kia là chủ nhân tôn quý của hắn.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nhanh chóng làm rõ mối quan hệ: “Không đúng, không đúng, ta căn bản không biết hắn.” Vừa nói vừa tiếc nuối trong lòng, thiếu niên này chân chính là “phu quân như ngọc”. Nếu quả thật như người nói ta nửa đêm leo tường vì vụng trộm với tình lang thì đây đích thị là một chuyện tốt rồi. Đáng tiếc là không phải.

Vị bạch y công tử anh mắt lóe sáng mang theo vài phần ý dò xét Nguyễn Nhược Long, rồi lại nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, đột nhiên ánh mắt lập tức dời đi chỗ khác, cất tiếng hỏi: “Cô nương tại sao không cài áo?”

Gi? Nguyễn Nhược Nhược nhất thời còn chưa kịp phản ứng thì Nguyễn Nhược Long đột nhiên tỉnh ngộ, hắn một bước tiến đến bên cạnh Nguyễn Nhược Nhược, gạt hắn tửu đang đỡ nàng ra rồi tự bản thân đón lấy nàng, bàn tay sột soạt một hồi, đem chiếc váy rộng xắn cao của nàng kéo xuống che kín đôi chân như ngọc.

“Tam muội, người tại sao lại đem váy cột thành như vậy?” Nguyễn Nhược Long kinh ngạc.

Nguyễn Nhược Nhược sợ run, nói như muỗi: “Không như vậy thì làm sao leo tường a!”

“Nửa đêm canh ba người làm gì mà leo tường a?” Nguyễn Nhược Long vừa kinh vừa giận. “Lại nữa, người làm sao có thể phóng qua bức tường cao đó? Bình thường người nhiều bệnh, đi vài bước đã chao đảo, bị gió thổi một chút là bệnh suốt ba ngày, làm sao mà có thể leo tường? Người...” . Nói đến đây hắn thực sự không biết phải làm sao nữa.

Tên thanh y gia nhân ở một bên lên tiếng: “Tam tiểu thư, ta mới vừa rồi thấy người leo tường, còn giật mình ngỡ là có trộm.”

Người trước với người sau tương phản to lớn như thế, nàng nhất thời không cách nào giải thích rõ. Nguyễn Nhược Nhược đành phải tránh nặng tìm nhẹ mà đáp, “Đại ca, ta cũng là không có cách nào khác, bắt đắc dĩ mới phải dùng đến hạ sách này. Người cho rằng ta nguyện ý nửa đêm canh ba đi leo tường a!”

Nguyễn Nhược Long còn chưa kịp hỏi duyên cớ thì bạch y công tử này giờ vẫn im lặng đứng một bên lắng nghe liền mở miệng trước. “Xem ra hai vị quả nhiên là huynh muội, giờ phút này tại hạ có chuyện nhà nên không thể ở lại được. Xin cáo từ!” Nói xong liền xoay người muốn lên xe rời đi.

“Khoan đã”, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng mở miệng gọi hắn lại.

Bạch y công tử nghe gọi dừng lại, “Cô nương còn có chuyện gì không?”

“Dĩ nhiên, người nghĩ cứ như vậy mà bỏ đi được hả! Nhờ người ban tặng mà chân của ta bị thương rồi nè. Người không thể bỏ mặc ta được!” Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa kéo váy lên, mang vết thương chỉ rõ để hắn khỏi bảo nàng đây bịa đặt. Nếu không phải bản thân đang ở cổ đại, nàng nhất định sẽ tóm lấy hắn mà lôi đến bệnh viện, kiểm tra cá nhân tổng quát, chụp X quang, chụp CT...Tóm lại là kiểm tra toàn diện một lần để tránh lưu lại hậu họa về sau. Tiếp đó sẽ căn cứ trên kết quả kiểm tra mà bắt hắn bồi thường. Ở tại nơi này mà muốn kiểm tra toàn thân thì đúng là phi thực tế, nhưng bắt hắn bồi thường tiền thuốc

thang thì còn có thể. Nhìn chiếc xe ngựa sang trọng kia đi, vị công tử này ắt cũng phải thuộc loại có tiền, nàng phải bắt hấn bồi thường ngân lượng rồi mới buông tha cho đi. Hấn nửa đêm “đánh xe tông người” nhất định là hành động bất lương rồi, Nguyễn Nhược Nhược khẳng khái nghĩ vậy.

Đôi chân ngọc nho nhỏ cùng với mắt cá chân trắng nõn tinh xảo dưới váy như phát sáng, nhưng ngay lập tức bị Nguyễn Nhược Long một lần nữa che kín lại. Hấn tức giận bộc phát: “Tam muội, ngươi hồ đồ rồi hả, nữ nhi sao lại có thể tùy tiện để người khác thấy chân mình!”

Nguyễn Nhược Nhược bị hấn ở đây giáo huấn một câu mới phát hiện hành vi của mình có chút không phù hợp. Nàng thân đang ở một quốc gia cổ đại nhiều quy củ “bó tay bó chân”, nhất định lúc nào cũng phải nhắc nhở mình “nhập gia tùy tục” mới được!

Bạch y công tử đem Nguyễn Nhược Nhược đánh giá cao thấp một phen rồi nói: “Tại hạ xem ra thương tích của cô nương cũng không có gì đáng ngại, chỉ bằng nàng cứ...về phủ nghỉ ngơi trước? Hãy để lại địa chỉ phủ thượng, ngày mai ta sẽ phái người đến tận cửa, thứ nhất là vì cô nương chữa thương, thứ hai dâng lễ vật đền bù vì đã làm cô nương kinh sợ”

Lời này nghe rất tốt, chẳng qua là...Nguyễn Nhược Nhược nói thẳng không hề kiêng kỵ: “Nếu bây giờ để người rời đi, ngày mai lại không đến thì ta làm sao bây giờ? Thậm chí cũng không biết người tên gì, nhà ở đâu, ta phải đến nơi nào mới tìm được người chứ!”

Lời nói quả thật rất không khách khí, đôi mày bạch y công tử có chút chấn động, nhưng rất nhanh chóng trở lại an tĩnh như nước, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như băng: “Tại hạ họ Lý tên Hơi, tự Khinh Thiên, nhà tại An Vương phủ phía tây Trường An hoàng thành. Cô nương có thể yên tâm được chưa?”. Lời nói ẩn chứa hàm ý không hài lòng.

Nguyễn Nhược Nhược nghe những lời này vẫn còn chưa phát giác ra thì Nguyễn Nhược Long đứng một bên sắc mặt đại biến, vội vàng chấp tay thi lễ: “Nguyên lai là Tĩnh An vương thế tử. Xá muội tuổi nhỏ, không hiểu lễ nghi nên có nhiều mạo phạm, xin tiểu vương gia thứ tội.”

Tĩnh An vương thế tử, Tiểu vương gia, Nguyễn Nhược Nhược ánh mắt tròn tròn, “Nửa đêm tông xe” không ngờ lại chính là một vương tử nha! Không nghĩ vừa đi tới cổ đại ngày thứ nhất đã có duyên gặp gỡ một vị vương tử. Nguyễn Nhược Nhược một mặt không che giấu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá vị tiểu vương gia này, một mặt thầm nghĩ trong lòng: nếu ở đây mà có một cái máy ảnh thì tốt biết bao, ta sẽ chụp một tấm ảnh rồi cầm trở về thế kỷ hai mươi mốt cho người ta chiêm ngưỡng bộ dáng vương tử cổ đại. So sánh với cái gì vương tử Anh quốc đích thị hơn gấp trăm lần.

Tiểu vương gia thoảng gơ tay lên cho biết hấn “đại nhân tất có đại lượng”, không giống như những gì tiểu nữ tử kia...suy đoán. Sau khi hấn lên xe, hấn từ một bên thay chủ hỏi thăm: “Cô nương xin lưu lại địa chỉ của phủ thượng, ngày mai tự sẽ có người tới cửa bái phỏng.”

A! Nguyễn Nhược Nhược bị hấn hỏi làm cho sửng sốt, nàng nào biết địa chỉ “phủ thượng” nằm ở đâu. May mà có Nguyễn Nhược Long thay nàng trả lời: “Xá muội cũng không có gì lo ngại, không dám để Tiểu vương gia hao phí tâm tư.”

“Cái này không thể được”, hấn từ kia nghiêm mặt nói, “Tiểu vương gia nhà ta nói là làm, ngài nói sẽ phái người tới chữa thương nhất định sẽ thực hiện được. Xin công tử cho biết phủ thượng ở nơi nào.”

Nguyễn Nhược Long cung kính không bằng tuân mệnh, cho biết địa chỉ Nguyễn phủ hiện tại. Sau đó hai bên từ biệt, xe ngựa cất vó rời đi, Nguyễn thị huynh muội như cũ lê lét trở về nhà.

6. Chương 6

Vì có chút bất tiện nên Nguyễn Nhược Long và tên thanh y gia nhân một tả một hữu đem Nguyễn Nhược Nhược theo hẻm nhỏ trở về nhà. Nguyễn Nhược Long muốn thừa dịp đoạn đường này mà “hùng sư vấn tội” nàng, tại sao một nữ nhi trong nhà nửa đêm canh ba trèo tường bỏ trốn? Đầu mối còn chưa kịp phanh ra thì chợt phát giác Nguyễn phủ đằng xa không được bình thường.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nhận ra, mới vừa rồi nàng từ trong phủ trốn ra thì tòa trang viên rộng lớn này hoàn toàn tối đen, tĩnh lặng không tiếng động. Giờ phút này toàn phủ đều thấp đèn dầu sáng rõ, có tiếng khóc, tiếng gào, ồn ào tiếng bước chân...Loạn như thế trong nhà có ai sắp sinh hài tử vậy.

“A Phúc”, Nguyễn Nhược Long vội vàng phân phó tên gia nhân, “Ta đỡ Tam tiểu thư từ từ đi, người...chạy trước về phủ xem đã xảy ra chuyện gì?”

A Phúc lĩnh mệnh đi.

Nửa đêm canh ba lại có thể xảy ra chuyện gì chứ! Nguyễn Nhược Nhược trong lòng nghi ngờ. Nhưng nàng không thể ngờ tới bản thân mình chính là nguyên nhân gây loạn.

Thì ra là nha đầu trung thành Hạnh Nhi nửa đêm không ngủ được nên đến khuê phòng của tiểu thư trông chừng. Kết quả phát hiện không thấy tiểu thư đâu liền cả kinh, đây không phải chuyện đùa. Nhớ lại tiểu thư vừa rồi còn tìm cách tự vẫn, nàng lập tức hô to gọi nhỏ đáng động Nguyễn phủ từ trên xuống dưới. Nguyễn lão gia chỉ huy toàn bộ gia đình và nha đầu trong phủ, gần như muốn lật tung tòa nhà để tìm người. Tìm mãi cũng không thấy bóng dáng người đâu, cuối cùng đành bất đắc dĩ sai gia nhân lặn xuống ao sen lần mò...vốn nghĩ không thể tìm được người còn sống, Nhị di nương thuyệt vọng khóc ngất vài lần.

Đương vào lúc đó A Phúc chạy vội vào. Vừa hiểu rõ duyên cớ liền mau chóng báo lại: “Lão gia, phu nhân, Nhị di nương đừng lo lắng. Tam tiểu thư và Đại thiếu gia đang ở ngay bên ngoài phủ.” Cuối cùng một câu nói đem mớ hỗn độn này làm dịu xuống.

Nguyễn Nhược Nhược và Nguyễn Nhược Long vừa vào phủ đã trực tiếp bị dẫn tới đại sảnh, nơi này đã trở thành cục diện “tam đường hội thẩm”.

“Nhược Nhược, nửa đêm canh ba người hà cớ gì lại xuất phủ? Chân tại sao bị thương?”

Nguyễn Nhược Nhược quan sát người có gương mặt trắng, thân mặc áo bào bảo lam đang nghiêm mặt lên tiếng. Không cần phải nói, vị này nhất định là Nguyễn phủ nhất gia chủ Nguyễn Thừa Âm – Nguyễn lão gia rồi, mỹ phụ nhân thần thái phong du đang ngồi bên cạnh ông ta hẳn nhiên là Nguyễn phủ đương gia phu nhân Thôi thị. Bên phải thấp hơn là hai chiếc ghế, một người lệ vẫn ướt đầm mi là Nhị di nương, thiếu phụ trẻ tuổi hơn và xinh đẹp kia ắt là Tam di nương Hà thị rồi. Cuối cùng bên trái là mỹ nhân mập Nhược Phượng – Nguyễn gia nhị tiểu thư, lúc này vẻ mặt nàng ta nhìn có chút hả hê. Xem tình hình thì đây nhất định là “hội nghị gia đình” của Nguyễn phủ, tạp nhân rồi rảnh ngồi chờ ở bên ngoài.

Có chết thì cũng chỉ một đao, nàng cũng không úp úp mở mở mà nói thẳng: “Ta leo tường đi ra ngoài.” Lý do thì rất dài dòng, không nói cũng chẳng sao.

Mọi người nghe thấy đều hớp phải một ngụm lạnh khí, ngoại trừ Nguyễn Nhược Long vì ban nãy hẳn cũng đã nếm qua sự kinh ngạc này rồi.

“Nhược Nhược, đừng nói năng lung tung, người thế nào lại đi leo tường chứ?” Nhị di nương thanh âm ngẹn ngào nói.

Nguyễn lão gia chú ý, “Hừ, thân thể người hư nhược như vậy sao lại có thể leo tường? Ta đây một chữ cũng không thể tin được”

“Phụ thân, Tam muội đúng là đã trèo tường đi ra ngoài, con tận mắt nhìn thấy.” Chớm thấy Nguyễn lão gia đang định nói gì, Nguyễn Nhược Long nhanh miệng cướp lời, lên tiếng.

Mọi người trong phòng lại nuốt thêm một ngụm lạnh khí, hai bên nhất thời chỉ nhìn nhau. Một hồi sau Nguyễn lão gia mới mở miệng: “Người làm sao có thể leo qua bức tường đó?”. Sự kinh ngạc đi kèm quá nhiều nghi vấn.

“Leo tường không phải là đơn giản quá sao!”, Nguyễn Nhược Nhược đáp, khẩu khí hùng hổ, “Chuyện này có khó khăn gì, tại cửa sau có nhiều tạp vật, nữ nhi để bọn chúng chất chồng lên nhau thành một đống, hướng trên đầu tường đập phóng lên rồi từ đầu tường nhảy xuống là OK —— không phải, là...được.” Nàng quên mất, đến cả từ tiếng Anh này cũng phun ra liền nhanh chóng sửa lại.

Lời nói rất hay, không sợ hãi lại đúng nhịp, nhưng mọi người nghe vào trong tai liền như bị đá tảng nện vào, nhất thời bàng hoàng đông cứng. Cái này...vị Tam tiểu thư đến cả gió cũng không chống chịu được mà

cứ như vậy có thể leo trèo. Nguyễn Nhược Phương còn giật mình hơn nữa, “Tam muội, Hạnh Nhi vừa nói không tìm thấy người thì chúng ta liền tưởng người đi tìm chết. Không nghĩ tới việc người lại leo tường ra khỏi phủ.”

“Cái gì gọi là tìm chết?” Nguyễn Nhược Long nghe thấy liền kinh ngạc, “Tam muội, người gặp khó khăn gì mà lại đi tìm chết?”

Nhị di nương càng khóc nức nở, “Đại thiếu gia, người có điều không biết, Nhược Nhược đã một lần treo cổ tự vẫn không thành. Cho nên tối nay đột nhiên phát hiện không thấy nàng, ta còn tưởng rằng...” Những lời sau cùng không thốt ra được liền òa khóc.

“Tam muội, người tại sao phải treo cổ tự vẫn?”, Nguyễn Nhược Long kinh hãi, hiển nhiên vị đại thiếu gia này không biết tới chuyện hi trong nhà.

Nguyễn Nhược Nhược vịn vào hai tay, “Ta cũng là không còn cách nào khác. Không muốn bị gả đi, chết cũng không thành nên chỉ còn cách bỏ trốn tự cứu mình thôi.”

Nàng nói vừa dứt, chính thê Nguyễn phu nhân đã trầm mặt nói tiếp: “Tam nha đầu, nhắc tới hôn sự của Diêu phủ, ta cũng đã cất công đi tìm một nhà tốt cho người. Diêu nhị công tử ngày thường tướng mạo khôi ngô, cơ thể kiện tráng, lại là phú gia. Vô luận là nhân phẩm hay gia thế đều tương hợp, cho nên mới cùng lão gia bàn tính đem người hứa gả cho hần, cũng là một phen tâm tư thay người suy nghĩ. Giờ người lại trách đại nương ta đây bạc đãi người, cứ thế mà gây ra lùm chuyện. Hôn nhân cha mẹ mai mối, ai cho phép người làm càn như vậy.”

Nguyễn Nhược Nhược miệng thơn thớt nhưng bụng một bồ dao găm, “được đại nương yêu mến như vậy Nhược Nhược quả là không biết đạo lý. Chẳng qua Nhược Nhược so sánh với Nhị tỷ lại nhỏ hơn hai tuổi, nếu Nhược Nhược phải gả đi, cũng nên để Nhị tỷ đi trước. Diêu phủ này nếu gia thế tốt như vậy, chi bằng đại nương trước tiên nên vì Nhị tỷ mà tính toán mới đúng nha.”

Một lời nói ra mềm mại nhưng ẩn chứa ngàn vạn mũi châm đâm vào Nguyễn Nhược Phương đã đứng ngồi không yên, nàng ta vỗ án đứng dựng lên, “Người...”. Nguyễn phu nhân sắc mặt cũng rất khó coi, bị lời nói của nàng tác động, hai phụ mẫu nhất thời đều nói không được điều gì phản bác.

“Ai nói gả cho Diêu gia thì tốt? Bà mai mối chắc chắn đã nói hươu nói vượn.” Nguyễn Nhược Long đứng một bên nóng nảy, “Người này tính tình hư hỏng, hơn nữa lại háo sắc, mê bài bạc còn đắm chìm trong rượu. Hai muội muội của ta một người cũng không chấp thuận gả cho hần, nếu không chẳng phải là đưa qua khỏi cửa để mặc hần muốn làm gì thì làm sao.”

“Có thật thế không?” Nguyễn lão gia ngạc nhiên hỏi.

“Nhị tử nói còn có thể giả. Phụ thân tin bà mai mối kia hay tin hài tử của người?”

“Nếu là như vậy thì hôn sự này không bàn tới nữa.” Nguyễn lão gia nhìn về phía phu nhân, “Mỗi nữ nhi Nguyễn gia ta đều không thể gả cho người như vậy. Từ ngày mai hôn sự này không được nhắc tới nữa.”

Sắc mặt của Nguyễn phu nhân sắp sửa vỡ ra nước sôi nhưng cũng không thể không thấp giọng đáp lại: “Sẽ làm như ý của lão gia”

Không nghĩ tới chuyện lại có thể xoay chuyển như thế, Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ trong lòng, âm thầm kêu may mắn. “Tai nạn” này đúng là hữu kinh vô hiểm. Chỉ là nàng cao hứng hơi sớm, Nguyễn lão gia với nàng còn có xử phạt khác.

“Nhược Nhược, người thật sự không có quy củ, nữ nhi dám nửa đêm leo tường. Người bây giờ lập tức trở về phòng cho ta, đem “Nữ Giới” chép ba trăm lần, chép không xong không cho phép ra khỏi phòng nửa bước.

A! Nguyễn Nhược Nhược ngơ ngẩn. “Nữ Giới” là cái gì? Nàng đem hai từ này xử lý trong đầu, cơ hồ muốn té xỉu. Không phải, nàng làm gì biết tới thứ “đồ chơi” cổ đại này.

Đang định mở miệng kháng nghị thì Nhị di nương một bên như được đại xá bàn đã mở miệng: “Tạ ân điển lão gia, thiếp lập tức mang nàng trở về phòng.” Nói xong liền nắm tay áo nàng kéo về phòng.

Nguyễn Nhược Nhược vừa vào phòng, Hạnh Nhi phía sau đã cười phá ra: “Tam tiểu thư, người không có việc gì là tốt rồi. Mới vừa thật khiến ta lo lắng đến chết.”

Không quan tâm đáp lời nàng ta, Nguyễn Nhược Nhược nhào tới giá sách gần tường, lục lọi lung tung trên kệ: “Hạnh Nhi, quyển sách “Nữ Giới” này ở đâu?”

Hạnh Nhi vội vàng thay nàng tìm ra quyển sách. Nàng nhanh chóng lật qua một lần, toàn những văn tự khó hiểu. Choáng váng. Tuy nói là nó không quá dài, nhưng cũng không phải là một bản sao dễ dàng a. Chép ba trăm lần...biết tới bao giờ?!

“Nhược Nhược...trước hết đem sách để xuống rồi nhanh nhanh lên giường nằm đi. Người mới phí sức leo tường, thân thể nhất định đã hao tổn rất nhiều. Không cần vội vàng sao chép, sau này vẫn còn thời gian mà.” Nhị di nương đau lòng bước tới khuyên.

Chỉ là nàng cũng không hăng hái nữa đêm chong đèn sao chép cái “Nữ Giới” gì gì đó, đem quyển sách trên tay ném đi, Nguyễn Nhược Nhược để yên cho Hạnh Nhi vén lại chăn đệm.

7. Chương 7

Đương giấc mộng đẹp thì chợt có người lay gọi, âm thanh vội vội vàng vàng bên tai: “Tiểu thư, tiểu thư người mau tỉnh lại a!”

Nguyễn Nhược Nhược mơ màng nửa tỉnh nửa ngủ nhìn người trước mắt một hồi mới có phản ứng: “Hạnh Nhi nha! Tại sao đánh thức ta? Để ta ngủ tiếp một chút đi, “Nữ Giới” để một giờ nữa chép cũng không sao mà.”

“Tiểu thư, không phải gọi người dậy để chép sách. Là người của Tĩnh An vương phủ tới, lão gia đang chuẩn bị tiếp khách.”

Tĩnh An vương phủ? Cái tên nghe quen tai nhưng Nguyễn Nhược Nhược nhất thời nhớ không nổi là ai tới, “Tĩnh An vương phủ?”

Hạnh Nhi dậm chân nói: “Trời ơi, Tam tiểu thư của ta ơi, là Tĩnh An vương gia, đây chính là hoàng thân quốc thích đó nha! Bọn họ phái người trong phủ đến, gọi tên muốn gặp tiểu thư người kia!”

Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới tỉnh hồn lại, “A, ra là cái tên tiểu vương gia kia phái người tới. Tới liên hệ thế nào? Người ta đang làm gì vậy?”

“Người tới là một vị thái y, nói là đến xem vết thương ở chân của tiểu thư. Ngoài ra còn có một vị nãi nãi quản gia họ Từ mang theo hai người tỳ nữ dâng quà lễ. Họ hiện giờ đang đợi ở ngoài phòng.” Hạnh Nhi thấp giọng nói.

A! Để nhiều người như vậy ở ngoài phòng chờ nàng, Nguyễn Nhược Nhược lo lắng, “Để bọn họ vào, nhanh lên.” Vừa nói một bên tay vừa vén rèm trắng, chuẩn bị bò xuống giường lại bị Hạnh Nhi ấn trở xuống, “Tiểu thư, người không cần vội vàng xuống giường, thái y muốn vào xem vết thương nên chiếc rèm này phải...thả xuống.”

Đúng là nhiều quy củ, Nguyễn Nhược Nhược bị nàng ta chặn lại trong tấm rèm trắng, chỉ trông thấy một thân ảnh mờ mờ từ ngoài cửa bước tới. Mà người tiến vào đầu chỉ là người của Tĩnh An vương phủ, Nguyễn gia toàn thể những cá nhân đã tham gia “hội nghị gia đình” đêm qua một người cũng không thiếu. Đúng là bình thường chẳng thấy đâu, khi có chuyện thì tò mò kéo đến xem náo nhiệt.

Cách một mảnh rèm, Nguyễn Nhược Nhược vươn đôi chân ngọc ra để cho vị lão thái y râu bạc trắng xem xét một phen. Lão thái y rất nhanh hạ phán đoán, bất quá chỉ là một vết thương nhỏ không đáng lo ngại, chỉ cần trích máu rồi uống thuốc, tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi.

Sau khi lão thái y rời khỏi phòng Hạnh Nhi mới kéo rèm lên. Từ thị quản gia bước lên nói: “Nguyễn tam tiểu thư, đêm qua là Tiểu vương gia của chúng ta đánh xe ngựa nhất thời không cẩn thận đã làm kinh động đến tiểu thư. Hôm nay đặc mệnh giao phó nô tỳ đến dâng lễ vật tạ lỗi với Tam tiểu thư” Nói xong khẽ nâng tay trái ý bảo hai người tỳ nữ lập tức đem hộp đang cầm trên tay mở ra.

Nấp hộp mở ra, mặc dù Nguyễn Nhược Nhược nhất thời nhìn chưa ra đó là thứ gì. Trong hộp mơ hồ có bảo quang lưu động, trong lòng cũng đoán được lễ vật này không tệ. Mà đám nữ nhân Nguyễn thị đứng một bên đã không nhìn được mà thốt lên kinh ngạc.

Nguyễn lão gia sợ hãi bước tới, “Tiểu vương gia thật...tiểu nữ bất quá chỉ bị thương nhẹ, không dám nhận hậu lễ như vậy. Xin hãy Từ quân gia hãy thu hồi lại.”

Từ quân gia vẻ mặt cười nhạt, “Đây là tâm ý của tiểu vương gia, Nguyễn lão gia không cần từ chối”. Rồi ý bảo hai tỷ nữ đem hộp lễ vật đặt lên chiếc bàn lớn, “Nếu Tam tiểu thư không còn điều chi đáng ngại, ta đây cũng không dám ở lại, xin phép trở về phủ phục mệnh.”

Nguyễn lão gia và phu nhân nói vài lời khách sáo sau đó tự mình tiễn khách. Hôm nay vương phủ phái tới một vị quân gia lại càng không thể chậm trễ. Bọn họ đứng là khách khí đem đám người này tiễn khỏi đại môn mới lặn lội quay trở về.

Nguyễn Nhược Nhược trong phòng liền vây bắt hai người kia bình luận về lễ vật.

“Một hộp đầy trân châu.” Hạnh Nhi con mắt vừa nhìn thấy đã không nhìn được mà hô to. Nàng coi như đã diện kiến qua bộ mặt của nha đầu này. Đối với đồng trân châu, mỗi viên đều là oánh bạch thượng phẩm, nàng không thể không tấm tắc.

“Đây là phi thúy trạc tử, đã lên nước nha! Những phi thúy thành sắc như vậy quả thực không gặp nhiều lắm.” Nguyễn Nhược Nhược cầm lấy trạc tử yêu thích không buông tay.

Tam di nương Hà thị cầm lên một bức tượng ngọc “Vô lượng thọ phật” mà tấm tắc, “Đây chính là điển dương chi mỹ ngọc điêu khắc thành, cũng chỉ có vương phủ mới có thể đem báu vật như vậy mà tiện tay biếu tặng. Tam tiểu thư người thật là có phúc nha!” Trong lời nói không phải là không có ý hâm mộ.

“Các người nhìn cái chén thú thủ mã não này đi, trong suốt cô lệ, trạm khắc tinh tế, quả là khác biệt!” Trong số ngọc ngà châu báu, thứ duy nhất thu hút ánh mắt của Nguyễn Nhược Long chính là một...cái chén.

“Hừ, đúng là không có mắt!”, Nguyễn phu nhân và Nguyễn lão gia cùng nhau bước vào cửa, nàng nhanh tay cầm lên một món lễ vật mà nói, “Trong số những món này, quý giá nhất phải kể đến tử ngọc như ý...có vậy mà cũng nhìn không ra.” Miệng nói mắt hướng về ngọc như ý lưu luyến không rời đi.

Nguyễn Nhược Nhược dĩ nhiên biết mình phải làm gì, đây chính là thời cơ tốt nhất để thu mua lòng người. Số bảo bối mà Tĩnh An vương phủ đưa tới đây vừa lúc để ta mượn hoa dâng phật.

“Phụ thân, đại nương, tử ngọc như ý này nữ nhi hiếu kính dâng lên hai người. Xin phụ thân mẫu thân nhận lấy để nữ nhi vui lòng” Nàng lời vừa nói ra, Nguyễn lão gia còn không biết ra sao thì Nguyễn phu nhân đã mỉm cười mắt cười vui vẻ nhận lấy.

Nhận ra xung quanh nhiều ánh mắt chiếu vào mình liên tục, Nguyễn Nhược Nhược thập phần hào sảng quơ tay nói, “Những món đồ trong hộp, mọi người thích gì chọn nấy đi”.

Trong phòng lập tức dấy lên một thanh âm hoan hỉ không tự kìm hãm được, e sợ cho nàng có thể đổi ý, Nguyễn Nhược Nhược lập tức đem tay nhón lấy phi thúy trạc tử áp vào lòng thốt lên: “Tam muội, ta đây muốn trạc tử này.”

“Cầm đi cầm đi, đừng để ý gì mà cầm đi. Còn trân châu thì sao, Nhị tỷ không muốn lấy vài viên sao?” Nguyễn Nhược Nhược vô cùng hào phóng. Nguyễn Nhược Nhược cười đến không thấy mắt, “Đúng nha, ta cầm thêm mấy viên trân châu nữa. Cám ơn Tam muội nhé.”

“Tam muội, ta lấy...cái chén này.” Nguyễn Nhược Long nói.

“Đại ca, huynh hãy chọn thêm đi.” Nguyễn Nhược Nhược đối với vị ca ca đã “cứu nàng trong biển lửa” rất hài lòng, vui vẻ tặng hẳn cái chén.

“Không cần đâu, ta đây chỉ thích cái chén này, dùng để uống rượu nhất định so với cái chén đêm qua...thú vị hơn nhiều.” Hẳn nửa điểm cũng không tham, Nguyễn Nhược Nhược càng cảm thấy yêu thích vị ca ca này hơn.

Tam di nương chọn tượng ngọc “Vô lượng thọ phật”, lại cầm thêm một đôi đũa dương chi bạch ngọc giống nhau, còn nói nếu mang kỳ lân bội thì sẽ thiên ân vạn tạ. Nguyễn Nhược Long, Nguyễn Nhược Phương cũng rời đi, Hạnh Nhi cũng mang tử ngọc như ý tặng Nguyễn phu nhân và Nguyễn lão gia đem về phòng.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại hai mẫu tử Nguyễn Nhược Nhược, “Mẫu thân, người thích cái gì thì chọn đi.” Nếu như nàng đã mượn thân xác của Nguyễn Nhược Nhược thì dĩ nhiên muốn thay nàng ta hiểu thuận thật tốt vị mẫu thân này.

“Nhược Nhược, mẫu thân muốn những thứ này để làm gì, chỉ cần người mạnh khỏe ở bên cạnh mẫu thân là ta đã mãn nguyện lắm rồi. Hai ngày qua người toàn gặp chuyện không may, lòng ta vì người mà lo lắng mãi.”

“Mẫu thân yên tâm đi, những chuyện sau này người không cần quan tâm nữa”. Nguyễn Nhược Nhược mạnh miệng nói, “Mấy phần hậu lễ này một khi đã tặng đi, những ngày thái bình còn dám không tới sao?”

Lời này cũng không sai. Cổ nhân nói rất hay: Được nhân tiền tài thế nhân tiêu tai (nhận tiền của người thì thay người chịu tai). Những phu nhân tiểu thư này vừa nhận đồ của nàng, sau này có không vừa ý với nàng thì cũng phải méo miệng mà cười. Không nghĩ tới đêm đó cùng xe ngựa của Tiểu vương gia tông phải nhau, một chút vết thương nhẹ lại buồn bán lời đến như vậy, đánh đổi được cả bộ mặt tươi cười của đám người trong Nguyễn phủ. Lão tổ tông từng nói: Tắc ông thất mã, yên biết phúc họa. Quả nhiên là danh ngôn a.

8. Chương 8

Nguyễn Nhược Nhược ngồi chép “Nữ Giới” vô cùng khổ cực.

“...bỉ nhân ngu ám, thụ tính bất mẫn, mộng tiên quân chi dư sủng, lại mẫu sư chi điển huấn. Niên thập hữu tứ, chấp cơ trửu vu tào thị, vu kim tứ thập dư tái hỷ. Chiến chiến căng căng, thường cụ xuất nhục,...”

Toàn là những từ khó hiểu, nàng gục gặc đầu thiếu não. Vậy cũng không nói đi, vấn đề phiền phức chính là công cụ chép phật thật sự không thuận tay. Nàng cho tới bây giờ chưa từng viết chữ bằng bút lông, cầm còn không quen tay thì làm sao có thể hạ bút viết nổi thành chữ? Đáng tiếc một xấp giấy trắng tinh giá trị không hề rẻ lại bị nàng một tay ngệch ngoạc như vẽ quỷ.

Hạnh Nhi nhìn qua liễn kinh ngạc, nàng ta mặc dù không biết chữ nhưng cũng có thể nhìn ra chữ viết của Nguyễn Nhược Nhược quả thật không giống trước đây. “Tiểu thư, người đang viết chữ gì vậy, trông không giống với sách mà người đã viết trước kia nha?”

Nguyễn Nhược Nhược vút bút sang một bên, vừa xoa bóp cánh tay đau nhức vừa bực tức đáp: “Viết in và viết thảo không giống nhau, người nhìn cho kỹ đi, đây là loại chữ thảo đang thịnh hành...”

Hạnh Nhi tin là thật: “Thì ra đây chính là cách viết thảo! Quả thật chữ viết ra nhìn như rồng rắn, linh động phiêu dật. Tiểu thư người quả nhiên rất có “long xà chi thể” đó nha!”

Nguyễn Nhược Nhược nghiêng mình vận vẹo “long xà chi thể”, cười không nổi. Nàng cũng chẳng muốn viết nữa, tay đem bút cất đi, nghỉ ngơi một chút đã.

Đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện, “Hạnh Nhi, người tới đây, ta có thứ này cho người.” Nói xong từ bên dưới chiếc gối móc ra một thanh trăn châu.

Hạnh Nhi giật bắn người, “Tiểu thư, vật quý...quý trọng như vậy, Hạnh Nhi không dám nhận.”

“Cái gì mà không dám nhận, ta cho người thì người cứ cầm đi. Ta còn rất nhiều nha...” Đây chính là lời nói thật, nàng có đầy một hộp châu ngọc, cũng không biết chúng có giá trị như thế nào. Nàng vốn dĩ hào phóng, nếu mình chỉ có nửa đấu gạo thì nếu cần cũng sẵn sàng san sẻ cho người khác. Nguyễn Nhược Nhược (Tô San) có lẽ không đủ cao thượng, nhưng nàng là một người chân thật.

Hạnh Nhi tất nhiên cảm kích đến rơi nước mắt. Sau khi cất kỹ bảo vật mới hướng nàng tò mò hỏi: “Tiểu thư, Tiểu vương gia đêm đó đụng phải người...hắn bộ dáng trông như thế nào?”

Nhớ lại Tiểu vương gia Lý Lực đêm đó quả là rất thanh hoa cao quý, nửa đêm ở đầu đường sáng ngời như ánh trăng, Nguyễn Nhược Nhược liền mi phi sắc vũ đứng lên diễn tả, “Cái tên Tiểu vương gia kia thật là

một nhân vật mị lực bắn ra bốn phía, rất có phong cách nha, là một tên sát thủ thiếu nữ điển hình.” Nàng nhất thời quên mất, dùng ngôn ngữ hiện đại thường dùng để bình luận các minh tinh đem đi đánh giá Tỉnh An vương thế tử thời cổ đại.

Hạnh Nhi nghe được mặt mày ngây ngất, “Tiểu thư, lời của người có ý gì?! Ta tại sao nghe không hiểu.”

Nguyễn Nhược Nhược lập tức đổi lại phương thức biểu đạt, đơn giản đem một câu giải thích rõ ràng: “Tóm lại, Tiểu vương gia quả là một nhân vật phiên phiên trọc thế giai công tử đó nha”.

“A, nói như thế, vậy Tiểu vương gia cũng là một mỹ nam tử như Phan An.”

“Đúng nha đúng nha! Long chương phượng chất, tuần sảng hảo phong tư!” Nguyễn Nhược Nhược hưng phấn tán đồng.

“Vậy nếu cùng biểu thiếu gia so sánh thì ai phong tư xuất chúng hơn ai?” Hạnh Nhi vừa rào đón vừa hỏi, Nguyễn Nhược Nhược ngắt ra, “Biểu thiếu gia hình dáng ra sao?! Ta không nhớ được.”

“Tiểu thư, người thật sự là đã quên sạch sẽ, Liên biểu thiếu gia rốt cuộc hình dáng như thế nào cũng không nhớ được.” Hạnh Nhi dở khóc dở cười.

“Ta nửa điểm cũng không nhớ ra hắn trông ra sao. Chẳng lẽ hắn cũng là một mỹ nam tử?” Lần này đổi lại là Nguyễn Nhược Nhược đặt câu hỏi.

“Trời ơi! Tiểu thư của ta ơi. Cái gì mà mỹ nam tử, người còn nhớ mình trước kia đã hình dung biểu thiếu gia như thế nào không?” Hạnh Nhi không nghĩ ngợi liền bật thốt lên, “Người nói những người khác bên ngoài xuất hiện trước mặt người đều thoáng qua như gió. Duy độc biểu thiếu gia là rạng rỡ như ánh mặt trời”

Cái gì, so sánh như vậy không phải là quá khoa trương sao! “Ta thật sự đã nói như vậy sao? Biểu thiếu gia mặc dù phong tư thần mạo, nhưng cũng không thể nào tới mức đó được. Có lẽ là ta trước kia đối với hắn có tình nên nhìn muôn vàn xuân sắc đều thấy đẹp, phá lệ xem hắn cùng người khác bất đồng. Trên thực tế cũng coi như hắn có vài phần sắc đi.” Nguyễn Nhược Nhược không chịu nhận nợ cũ.

Hạnh Nhi không phục nói, “Tiểu thư tại sao lại trở mặt không nhận. Biểu thiếu gia cũng không phải là cái gì phiếm phiếm chi tư, hắn là một trong hai mỹ nam tử của Trường An thành. Hắn mỗi lần xuất hành, phía sau thường thường có một đám nữ tử đi theo mà “ném quả Phan An”. Bất quá không phải là ném nước trái cây, mà là tát tiên hoa lên trên người hắn. Mỗi lần biểu thiếu gia trở lại phủ đều toàn thân sực nức hương hoa.”

Nguyễn Nhược Nhược nghe mà khó tin. Ném quả Phan An, đây là truyền thuyết xa xôi nào rồi! Không nghĩ tới ở đời Đường lại có phiên bản mới thế này. Người đẹp Trường An thành đuổi theo một vị mỹ nam tử “tư nghi tứ dật” mà tát tiên hoa, đây quả thực là một màn “khuyh thành chi mển”. Thật không khác phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt theo đuổi minh tinh, hơn nữa phương thức biểu đạt ái mộ vẫn còn cao hơn một bậc, vừa đẹp vừa lãng mạn. Nguyễn Nhược Nhược nghĩ qua không nhận được tâm thần thơ thần, cũng muốn gặp vị nam tử này một phen, nếu không chẳng phải uống phí một lần tiến nhập Đường triều đó sao?

“Hạnh Nhi, biểu thiếu gia đến khi nào sẽ đến phủ?” Nguyễn Nhược Nhược vội vã hỏi.

“Cái này...cũng không rõ là khi nào, biểu thiếu gia ít khi ra ngoài, bản thân cũng không thích sang phủ lắm”, Hạnh Nhi lộ ra ngữ khí có phần u ám.

Nguyễn Nhược Nhược hiểu liền, làm sao mà không trêu ghẹo, “A, Hạnh Nhi, người không phải cũng mong biểu thiếu gia đến đó chứ?”

Hạnh Nhi mặt đỏ lên, “Tiểu thư, người tại sao lại trêu ghẹo ta. Biểu thiếu gia như thế...bọn nha đầu chúng ta làm sao với tới. Nếu trót động tâm tư không phải là tự mình làm khổ chính mình sao. Chúng ta bất quá chỉ là mong có thể được gặp hắn vài lần cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Các người? Các người ở đây là ai vậy?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi tiếp.

Hạnh Nhi mang chút xấu hổ cười một tiếng, “Là bọn nha đầu trong phủ, có cùng tâm như người vậy!”

A! Nguyễn Nhược Nhược không khỏi sợ hãi trong lòng, vị biểu thiếu gia này chẳng lẽ đáng vẻ khuynh thành đến thế sao, nếu không thì tại sao toàn thể nữ nhân trong Nguyễn phủ đều bị hắn khuynh đảo. Thật hận không thể lập tức canh ba đem hắn ra tử tử thường thức từ trên xuống dưới.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Nguyễn Nhược Nhược vội hỏi: “Hạnh Nhi, biểu thiếu gia tên là cái gì...cái gì Liên Thành?”

“Ngọc – Liên – Thành.” Hạnh Nhi nhả chữ như châu, mượt mà ôn uẩn. “Trong thành Trường An, những nữ tử ái mộ xưng hắn là...Ngọc lang.”

“Ngọc Liên Thành, Ngọc lang. Ta có nên gặp hắn không nhỉ?” Tâm tư Nguyễn Nhược Nhược không khỏi lộ ra rõ ràng trên nét mặt.

9. Chương 9

Mất khoảng thời gian vài ngày vết thương ở chân của Nguyễn Nhược Nhược bắt đầu hồi phục lại, nhưng đánh vật với “Nữ Giới” tới bây giờ cũng chỉ mới chép được ba bản, xem như là một phần trăm số lượng yêu cầu đi. Nàng đã quyết định không thêm chép nữa, dù sao Nguyễn lão gia cũng không quản chế.

Chẳng qua là nếu không chép “nữ giới” thì cả ngày nàng cũng không biết phải làm gì nữa. Thú tiêu khiển của nữ tử khuê các không nằm ngoài cầm-kỳ-thư-họa, thêu thùa may vá. Trong số ấy, thứ nào nàng cũng không đụng tới nổi. Đánh đàn đi, nàng chẳng biết âm luật là cái quái gì; đánh cờ đi, mấy con cờ trắng đen cũng không phải là thứ nàng có thể lĩnh hội được mà cũng không hứng thú học hỏi; đọc sách đi, sách cổ đại là thứ không nên chạm vào; hội họa càng không cần phải nói, viết vài chữ đã khốn khổ thế này thì còn nói gì tới hội họa; đến cả việc thêu thùa, Hạnh Nhi cầm một vật nhỏ đến đưa nàng xem, bảo rằng đây chính là tác phẩm ngày trước nàng đã thêu. Một chiếc túi thơm nhỏ thêu “bách điển triệu phượng”, màu sắc huyền lệ làm cho nàng hoa cả mắt, thật không dám tin tưởng một người chỉ dùng đường kim mà có thể tạo nên một tuyệt tác thế này. Thường thức một hồi, nàng quyết định “buông tha” thêu thùa, tiếp tục công cuộc ngồi chép “Nữ Giới”. Thứ này còn có thể nguệch ngoạc vài nét rồi cho qua, nhưng thứ kia thì chỉ cần bắt cần một chút là hỏng bét hết.

Hạnh Nhi cảm thấy nghi ngờ: “Tiểu thư, người rốt cuộc làm sao vậy? Trước kia người cầm kỳ thư họa đến thêu thùa mỗi loại đều tinh thông, bây giờ tại sao cái gì cũng không được.”

Nguyễn Nhược Nhược liếc mạn nạn óc tìm lý do để giải vây, cuối cùng nghĩ ra một cách. “Ta là người đã chết một lần rồi, đánh một vòng qua quỷ môn quan mới trở lại, những chuyện trước đây quên sạch cũng là điều bình thường.”

Lý do này hiển nhiên rất có sức thuyết phục, Hạnh Nhi cũng không dám nói về vấn đề này nữa, lo sợ tiểu thư nhớ lại chuyện thương tâm ngày xưa.

Lúc rảnh rỗi thì dứt khoát lên giường đi ngủ. Nguyễn Nhược Nhược hay là Tô San trước khi mỗi ngày điều thống khổ nhất chính là không được ngủ đầy đủ. Nàng thích nằm nướng trên giường. Bình thường lúc tám giờ sáng đồng hồ báo thức sẽ lôi nàng dậy, nếu không muốn dậy cũng phải đứng lên trừ phi không cần đến ngân hàng làm việc. Cho nên được ngủ thẳng giấc rồi tự nhiên tỉnh dậy chính là tâm nguyện lớn nhất của nàng lúc này. Hiện tại thì tốt rồi, cả ngày không cần phải đi làm, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu. Nàng muốn đem khoảng thời gian thiếu ngủ trước kia đều bù trở lại.

Khuê phòng tĩnh lặng, trong lò thoảng thoảng mùi hương tinh tế, Nguyễn Nhược Nhược chìm sâu trong hương mộng. Đang ngủ say lại bị ai đó lay dậy, “Tiểu thư, tiểu thư, mau tỉnh lại a!”

Bị quấy rầy đương lúc ngủ ngon thế này là điều Nguyễn Nhược Nhược cực kỳ căm tức. “Hạnh Nhi, người gọi là ta tỉnh làm chi? Chẳng lẽ người của Tĩnh An vương phủ lại đến?”

“Tiểu thư, không phải là Tĩnh An vương phủ, là biểu thiếu gia, biểu thiếu gia hắn đến phủ.” Hạnh Nhi hai gò má ửng đỏ, hơi thở không định, hiển nhiên đã chạy một mạch về đây.

Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là ngẩn ra, chợt sực tỉnh. “Ngọc Liên Thành, hắn tới?”

“Đúng nha, biểu thiếu gia là thuận đường mang tặng vật của Ngọc phu nhân nhờ giao cho đại phu nhân nên ghé qua. Hắn lập tức sẽ phải cáo từ, tiểu thư người không nhanh chân sẽ không thấy được đâu.”

“Ở đâu, ở đâu, người kia đang ở đâu!” Nghe nói thời gian gấp gáp như thế, Nguyễn Nhược Nhược phiên thân xuống giường, hài cũng không kịp mang vọt thẳng ra ngoài. Thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy Trường An thành đệ nhất mỹ nam nhân nha, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua. Bộ dáng của nàng như dầm núi băng sông mà chạy.

“Tiểu thư” Hạnh Nhi cũng không phát hiện tiểu thư nhà mình đến cả hài cũng chưa mang, chỉ lo chạy theo nàng. “Người còn chưa chép xong “Nữ Giới”, lão gia không cho phép người ra khỏi phòng mà, người ngàn vạn lần không thể lộ diện nha, chúng ta trốn ở ngoài nhìn một cái là được a!”

Nguyễn Nhược Nhược một thân trang phục vương vãi. Thời Đường váy áo nữ tử rất dài tạo nên dáng người nhẹ nhàng thanh thoát. Nhưng nếu mặc nó mà chạy bộ thì thật là...tệ! Còn chưa vọt ra khỏi cửa, Nguyễn Nhược Nhược một cước bước lên chính gấu váy của mình, nếu không phải Hạnh Nhi kịp thời đỡ lấy, nàng suýt nữa đã ngã lăn ra khỏi cửa.

“Tiểu thư đừng vội, coi chừng ngã.”

Nàng đang nhớ đến cái “váy lửng” thập phần hoạt động, chỉ là không dám ở trong phủ mà ăn mặc như thế được. Nguyễn Nhược Nhược đành phải “tùy cơ ứng biến” kéo váy lên, hai bàn chân được giải phóng, sau vài bước đã như sao chổi hướng thẳng ra ngoài mà chạy. Nàng một khi đã chạy thì Hạnh Nhi có đuổi cũng không kịp. Tô San năm đó chính là nhân vật giết giải nhất điền kinh trong đợt đăng cai vận động hội do trường đại học tổ chức.

Nguyễn phủ rất lớn, gia quyến đều ở tại hậu viện. Từ hậu viện đến sảnh đường phải đi qua không ít đình đài lầu các, sân vườn. Nguyễn Nhược Nhược xắn quần chạy đi, dẫm thẳng vào đường mòn trong vườn! Có thể từ chỗ này trực tiếp chạy đến hậu viện, nàng vượt qua mấy khóm hoa như tham gia cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật. Nàng chạy nhanh, nhảy cũng cao, chỉ có mấy khóm hoa là gặp phải tai ương. Vốn chúng đang hân hân hoan hoan khoe sắc liền bị nàng ào ào đổ bộ tới, hoa rụng lả tả.

Thoáng thấy trước mắt có một đám người đang đi tới, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng thu thế chạy, liếc mắt nhận ra trong đám người có một vị công tử trẻ tuổi. Hắn ở trong đám người thật giống như châu ngọc bị vây khốn. Minh châu tự sinh khí, mỹ ngọc tất có ánh quang, đó là một thứ khí tức bẩm sinh khó mà che giấu, dễ dàng đem đám người bên cạnh biến vật tạo nên.

Nguyễn Nhược Nhược không tự chủ được, đình chỉ hô hấp. Đừng tưởng rằng chỉ có mỹ nữ mới có mị lực làm chúng nhân khuyh đảo, mỹ nam tử cũng tương tự như vậy, làm người ta ngây ngất. Đúng là “khuyh thành chi mị”.

Một đám người vây quanh lấy Ngọc Liên Thành rời tới tiền sảnh, Nguyễn Nhược Nhược theo sát ở bên cạnh hắn, cười tươi và cùng hắn đang nói gì đó. Hắn cũng không đáp lại, chẳng qua là có chút mỉm cười lắng nghe. Nụ cười kia — thật giống như ánh trăng rằm trong đêm hè.

Dù cách xa như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cũng bị nụ cười của hắn làm hoa mắt, một cảnh tượng không thể không nhìn lại. Ngọc Liên Thành — thật là một nhân vật đầy sức hấp dẫn. Không phải là thần tiên mà tựa như thần tiên. Cứ như vậy mà phong hoa cái thế, bao nhiêu nữ nhân đã vì hắn mà rước khổ đến thân thể tiêu tụy.

10. Chương 10

Đám người vây quanh Ngọc Liên Thành dần dần đi xa rồi biến mất ở khúc quanh. Phảng phất như mặt trời bất chợt tắt đi, cả thế giới chìm trong ảm đạm. Nguyễn Nhược Nhược buồn bã đứng tại chỗ, một lúc sau cũng không nhúc nhích. Đó cũng là phản ứng bình thường sau khi chiêm ngưỡng cái đẹp.

“Tam muội, Tam muội.” Có người gọi nàng.

Thật giống như tỉnh dậy sau giấc mộng, Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên: “Đại ca, huynh làm ta giật mình.”

“Đang giữa ban ngày nha, ta bắt quá chỉ gọi một tiếng tại sao lại bảo dọa người giết mình.” Nguyễn Nhược Long tự tiểu phi tiểu, một mặt hỏi một mặt đánh giá Nguyễn Nhược Nhược. Nhìn đôi mắt ý loạn tình mê, bởi vì cảm đầu chạy nhanh nên gương mặt đã chuyển sang màu hồng phấn, váy kéo cao để đôi chân ngọc, mắt cá chân trong suốt dính vài ngọn cỏ xanh, hần không tự chủ được thắm thở dài một tiếng.

Cài này...Nguyễn Nhược Nhược nhất thời quần bách nói không ra lời, mặt càng lúc càng đỏ hồng. Nguyễn Nhược Long nhìn nàng cười vang, rồi đem nụ cười thu lại, nghiêm mặt nói: “Tam muội, đừng bảo ta làm đại ca mà không quan tâm đến người. Có một số việc có nghĩ đến vô ích, sẽ không như mong muốn đâu.”

Khi không hần lại phán một câu như vậy, Nguyễn Nhược Nhược ngẩn người, chợt hiểu được đây là ca ca quan tâm đến tâm tư của muội tử. Hần tưởng rằng Nguyễn Nhược Nhược giống như trước đây si tâm nên mới có ý tốt nhắc nhở. Chỉ là Nguyễn Nhược Nhược bây giờ không phải là Nguyễn Nhược Nhược lúc trước nữa.

Không sai, Ngọc Liên Thành là một nhân vật có thể lay động nhân tâm, cũng có thể nhờ đó để một lần nữa khẳng định Nguyễn Nhược Nhược đã bị hần cuốn hút hoàn toàn. Nhưng là...mọi việc cũng chỉ có thế. Hôm nay đứng ở đây không phải là Nguyễn Nhược Nhược mà là Tô San đến từ thế kỷ hai mươi mốt, một người sinh trưởng trong một thời đại đề cao lý trí, người thành phố làm bất cứ chuyện gì cũng dùng lý trí để xử lý, đến cả những chuyện đầy cảm tính như tình yêu, nếu tâm đầu ý hợp thì mới tiến tới, không thì quả thật chẳng đáng nghĩ tới nữa. Tình yêu cũng giống như sự mua bán, ai cũng hy vọng đầu tư sinh lãi, nếu không thì cũng chẳng còn chút giá trị gì. Nếu nàng đem lòng yêu thương một nam nhân như Ngọc Liên Thành nhất định là một chuyến đi buôn lỗ vốn. Người đây yêu hần vô cùng, hần cũng không nhận ra. Người đây đau đớn đến chết đi sống lại, hần vẫn như vậy vô tri vô giác. Ngàn lần yêu thương e cũng chỉ là một mảnh tình si trôi theo dòng nước chảy.

Có thể tưởng tượng...nếu cùng Ngọc Liên Thành thâm nhập tình trường thì cục diện sẽ chẳng khác gì “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”. Bại quân dưới tay hần sợ rằng chính mình cũng nhớ không rõ bao nhiêu người. Mỹ nam tử như thế này chỉ để ngắm, những vấn đề khác coi như không bàn tới nữa.

Nguyễn Nhược Nhược nghĩ vậy nên mới mỉm cười, hướng Nguyễn Nhược Long nói: “Đại ca, ý của huynh ta hiểu. Một chút thời gian cũng không thể nào cùng người ta trò chuyện, vậy thì tại sao ta lại phải khổ sở suy nghĩ quá nhiều?! Lại nói...cho dù có thế thì cũng chưa chắc là lương duyên.”

Nguyễn Nhược Long không ngờ nàng lại thanh tĩnh nói ra những lời như vậy, đôi mày kiếm không khỏi giương lên, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. “Tam muội, ca ca ta nhìn người cũng giống như trước đây. Chỉ là...tại sao giống như thay đổi một người khác vậy. Ta quả thật có điểm không thông”.

Vốn chính là thay đổi người mà, chẳng qua các người không biết thôi. Nguyễn Nhược Nhược không trả lời, mím môi cười. Đẳng kia Hạnh Nhi từ xa đã chạy tới, vừa chạy vừa huơ huơ một đôi tú hài trong tay, “Tiểu thư, tiểu thư, người vẫn còn chưa mang giày a.” Thì ra nàng ta đuổi theo một đoạn đường mới phát hiện tiểu thư của mình để chân không mà chạy đi. Nàng cả kinh, đây không phải chuyện đùa, liền lập tức quay trở về lấy hài, khó trách lâu như vậy mới đuổi kịp.

“Đại ca, ta đi đây.” hướng Nguyễn Nhược Long vẫy tay, Nguyễn Nhược Nhược chạy về phía Hạnh Nhi, cước bộ phiên nhiên nhẹ nhàng như cánh chim chao lượn. Phảng phất không nhận ra Nguyễn Nhược Long đang nhìn theo bóng lưng nàng đến thất thần một hồi lâu.

Chủ tớ hai người từ trong vườn chậm rãi đi ra, Hạnh Nhi vừa đi vừa hỏi: “Thế nào, tiểu thư, người có nhìn thấy biểu thiếu gia không?”

“Thấy rồi, quả nhiên danh bất hư truyền.” Nguyễn Nhược Nhược tâm phục khẩu phục. Trường An thành đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử tuyệt đối không phải là hư danh.

“Dĩ nhiên, biểu thiếu gia ở Trường An thành không ai không biết tiếng mỹ nam tử.” Hạnh Nhi nói xong lộ ra bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Nguyễn Nhược Nhược tin không nghi ngờ. Nhân vật phong hoa như vậy muốn giấu cũng không giấu được, muốn che cũng che không được, đi tới chỗ nào là liền thu hút sự chú ý của mọi người. Hào quang càng sáng, số người biết đến hần tự nhiên cũng sẽ cao.

“Tiểu thư, vậy thì vị Tiểu vương gia kia so ra nhất định kém hơn biểu thiếu gia?” Hạnh Nhi một hồi cũng không quên đem hai người này ra so sánh.

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút mới đáp: “Nếu bàn về xinh đẹp, Lý Lược đúng là kém một bậc. Nhưng nói về thần thái, hai người kia thật ra...không khác biệt. Cả hai đều là phong hoa quang thái, khác hẳn với thường nhân.”

Hạnh Nhi chồ hiểu chồ không, “Tiểu thư, ý của người là bọn họ không sai biệt lắm.”

“Đúng vậy, không sai biệt lắm.” Nguyễn Nhược Nhược gật đầu một cái thật mạnh, “Nếu như nói Ngọc Liên Thành là phẳng phát thần tiên như mây như gió thì Lý Lược chính là kiêu diễm nhiên nếu như trăng sáng. Nhưng thật ra ẩn tượng sâu nhất bọn họ lưu lại trong ta cũng không phải là dung mạo tuấn mỹ như thế nào, mà chính là ở trên người của bọn họ, đều không hèn mà cùng có một loại khí tức cao quý vượt qua cái đẹp tầm thường.”

Nói một hồi, lại nhìn qua Hạnh Nhi vẫn bộ dáng không minh bạch lắm, nàng giải thích “Chính là nói bọn họ trên người có một loại khí chất đặc biệt làm cho người ta nhìn qua một lần liền khó quên.”

“Tiểu thư...khí chất đó là gì vậy?” Hạnh Nhi vừa hỏi thì Nguyễn Nhược Nhược đã thở dài, “Haiz, phải nói như thế nào cho người rõ ràng. Bỏ qua đi, ta còn phải trở về chép “Nữ Giới” nữa, đi thôi”

Đúng vậy! Như thế nào mới có thể giảng giải hai từ “khí chất” cho tiểu nha đầu cổ đại không biết chữ này đây? Đó là một loại mị lực của nhân cách bên trong, một loại phong mạo tinh thần tốt đẹp, vô hình mà phát ra. Giống như một loại lực hấp dẫn tự nhiên. Thật giống như ánh trăng sáng, có thể dễ dàng chảy vào trăm ngàn đôi mắt mà không hề gặp chút cản trở nào vậy.

11. Chương 11

Mùng ba tháng ba, tiết xuân âm áp, trăm hoa đua nở.

Tháng ba ở cổ đại là tiết thanh minh, trải qua các đời Chu-Tần-Hán mỗi gia đình đều ra trước cửa vẩy nước mang ý nghĩa rửa trôi những điều dơ bẩn, cầu mong hạnh phúc, diệt trừ điềm xấu nên còn gọi là “Ngày thanh tẩy”. Đến đời Đường thì tập quán này dần dần biến mất, chỉ còn chú trọng hội đạp thanh thưởng xuân. (Đạp thanh: đạp lên cỏ)

Cứ đến tháng ba hàng năm người dân thành Trường An đều kéo đến gần bờ sông kết nhóm đạp thanh, xuất du. Đây chính là Đại Đường thời kỳ hưng thịnh nhất, phong khí nhất thời vô cùng lãng mạn. Người đi đạp thanh thưởng xuân tại thành Trường An không chỉ có những tiểu thư quý tộc, gia đình giàu có. Đường triều hoàng đế và những gia đình quyền quý hoặc là trầm rộ tổ chức, hoặc đơn giản chỉ là cưỡi ngựa xuất du ra ngoài thưởng xuân.

Từ mấy ngày trước, Nguyễn Nhược Nhược biết được tháng ba có lễ hội đạp thanh liền kích động, mấy đêm liền đều ngủ không ngon giấc. “Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân, Trường An thủy biên đa lệ nhân” (Mùng ba tháng ba khí trời tươi sáng, bên bờ sông Trường An lắm người đẹp), Đỗ Phủ – thi nhân nổi tiếng đời Đường đã từng ca ngợi như thế trong tập thơ “Mỹ Nhân Hành” đó thôi, nàng sớm đã đọc qua, không nghĩ tới hôm nay thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ, làm sao không kích động vạn phần. Vì kích động nên nàng nhất thời ngẩn ngơ, ngâm cho Hạnh Nhi nghe bài thơ này. Kết quả, Hạnh Nhi vẻ mặt mờ mịt, “Tiểu thư, trong số những thi nhân có người gọi là Đỗ Phủ sao?”

Nguyễn Nhược Nhược thiếu điều muốn nhảy dựng lên chỉ vào Hạnh Nhi mà phồng mang trợn má, “Cái gì mà có hay không, coi như người không biết chữ đi nhưng trông cũng thông minh sáng láng lắm. Là người thời Đường mà không nhận ra Lý – Đỗ hai người này có còn dám tự xưng là Đường nhân sao?”

Hạnh Nhi ham học hỏi nên không ngại lên tiếng hỏi, “Tiểu thư, Lý – Đỗ là hai người như thế nào?”

“Lý – Đỗ hai người...chính là Lý Bạch và Đỗ Phủ. “Lý Đỗ văn chương tại, quang mang vạn dặm trường” (văn chương Lý Đỗ, tỏa sáng ngàn dặm trường). Hạnh Nhi người không phải là quá dốt thơ rồi sao?” Nguyễn Nhược Nhược bị nàng ta làm cho dở khóc dở cười.

“Ta quả thật chưa nghe nói qua hai người kia nha!”, Hạnh Nhi thật thà nói, “Ta chỉ nghe nói qua Vương Duy, Vương Xương Linh, Mạnh Hạo Nhiên, Hạ Tri Chương...”

“Tốt lắm tốt lắm, đừng để tâm nha! Ta đã trách lầm người, là ta nghĩ sai rồi! Xin lỗi, xin lỗi.” Hạnh Nhi ngạc nhiên, không biết vị tiểu thư này tại sao bất chợt lại thay đổi thái độ hoàn toàn như vậy.

Chỉ bởi vì Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra chính mình vừa phạm vào một sai lầm lớn. Đồ phủ viết “Mỹ Nhân Hành” khi đang là hồng nhân bên cạnh Yết Lộ hoàng đế, bây giờ mới chỉ là khai nguyên năm thứ chín. Lý Bạch cũng đã là thanh niên, đáng tiếc vẫn còn đang du sơn ngoạn thủy trong nhân gian, muốn hấn làm ra những bài thơ động thiên địa thì phải đợi thêm mười năm tám năm nữa. Nàng đây ở tại nơi này cùng người khác bàn về văn chương Lý – Đồ quả thực hơi sớm một chút.

Không nói nữa, Nguyễn Nhược Nhược bỏ lên giường ngủ. Ngủ lúc này là tốt nhất, sáng sớm ngày mai đã được đi đập thanh rồi. Từ lúc lạc tới cổ đại đến giờ, trừ đêm đó leo tường xuất du, nàng cũng đã nhiều ngày rồi chưa bước qua được đại môn của Nguyễn phủ. Giống như chim bị nhốt trong lồng, nàng đã sớm không nhịn được muốn rộng cánh bay đi.

Mồng ba tháng ba, bến Trường An.

Gió ấm như rượu, mặt hồ như gương, cảnh liễu xanh mướt, núi xanh như mi, vô số người đẹp rực rỡ. Bên bờ sông “xuân quang ba phần tiểu, diễm sắc bảy phần nghiêng”, khung cảnh đẹp như một bức tranh hoa xuân diễm sắc.

Nguyễn phủ tất cả các vị thái thái tiểu thư, không tính tới Nguyễn phu nhân không xuất du vì không có nhã hứng, Nhị di nương, Tam di nương cùng Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đều dẫn theo nha hoàn làm thành một đoàn xuất phủ đập thanh. Tam di nương vẫn mang theo cặp song sinh, Nguyễn Nhược Nhược cũng là lần đầu trông thấy hai tiểu đệ này. Mi mắt tuần tú, da tuyết trắng như phấn, chân chính là “phần điều ngọc trác”. Hai đứa nhóc này quả rất hiếu động, chạy nhảy một hồi là không có một khắc an bình.

Một đoàn ba chiếc xe ngựa thẳng hướng bờ sông đi tới. Nơi này từ sớm đã đông đúc du khách, vô số giai nhân lui tới. Những chàng công tử “cầm y ngọc dải” ra vô nườm nượm, thật giống như đàn ong bướm bay rập rờn. Tháng ba đập thanh thưởng xuân chính là cơ hội tốt cho vô số tài tử giai nhân gặp nhau, tình chàng ý thiếp, ngây ngất trong cảnh xuân quang mị hoặc.

Du khách quá đông, người Nguyễn phủ liền bị tản mát. Hạnh Nhi như hình với bóng không rời khỏi Nguyễn Nhược Nhược đang hướng đến một chỗ trống gần bờ sông mà chen tới. Sắc xuân thật là đẹp, vô số góc hoa đào tựa như một dải lụa màu hồng, cảnh liễu xanh nhẹ nhàng lay động trong gió, gió xuân lại ấm áp khiến nàng cảm thấy như sắp sửa bị cảnh xuân quang này cuốn say.

Nguyễn Nhược Nhược đang say sưa thưởng thức cảnh đẹp thì chợt thấy phía trước một trận tao động, vốn là một đám người đang ồn ào bước tới, vây quanh dày đặc đến độ không chỗ chen chân vào. “Hạnh Nhi, phía trước sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Hạnh Nhi nhìn quanh một lượt liền chín mười phần khẳng định: “Tiểu thư, không phải xảy ra chuyện gì, nhất định là biểu thiếu gia tới. Hàng năm tháng ba hấn sẽ phụng bồi Ngọc phu nhân tới đập thanh thưởng xuân.”

“Người chắc chứ?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi lại, “Một mình hấn đã làm thiên hạ loạn đến đường này sao?”

“Điều này là tất nhiên, không phải nói quá, biểu thiếu gia bình thường xuất hành đều có một đám thiếu nữ tụ tập phía sau đi theo hấn. Hôm nay tháng ba, bờ sông có biết bao nữ tử tụ tập, hấn nữa bước cũng khó đi.”

A ha, hấn chỉ mới đi tới đằng kia thì ở đây trật tự giao thông đã loạn thành thế này rồi, ai nói mị lực vô hình? Mị lực của Ngọc Liên Thành đích thị là có thể sờ thấy được. Không tin thì cứ thử nhìn cái đám đông bát nháo phía trước xem.

Đám người nọ tụ tập càng lúc càng đông, thỉnh thoảng lại có ba bốn thiếu nữ cầm giỏ hoa gia nhập, đây là muốn chuẩn bị tát tiên hoa cho hấn nè. Nguyễn Nhược Nhược từ lâu đã muốn tận mắt chiêm ngưỡng

phương thức biểu đạt tình ý lãng mạng của các thiếu nữ Trường An thành, chẳng qua là...”bức tường người” đó nước chảy còn không qua lọt thì nàng làm sao nhìn thấy được bên trong? Ngó quanh quẩn, vừa may thấy gốc cây đào to lớn bên cạnh, cành lá cứng cáp xum xuê có thể dễ dàng leo lên. Không cần suy nghĩ nhiều, Nguyễn Nhược Nhược sẽ phải trèo lên đấy.

“Tiểu thư, người định làm gì?” Hạnh Nhi đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta không trèo lên thì làm sao nhìn thấy người kia được?” Nguyễn Nhược Nhược còn nghĩ là nàng ta “chậm tiêu”.

“Tiểu thư, nơi này người đông...người...người thân nữ nhi tại sao có thể leo trèo như thế được” Hạnh mà dậm chân trách móc.

Nguyễn Nhược Nhược tỉnh ngộ, thở dài một tiếng, chỉ đành phải đành hoàng làm một nữ nhi đoan trang. Nhìn đám người nọ từ từ bước qua đây, nàng liếc mắt nhìn mũi chân, đầu ngóng cao. Chỉ thấy được đám đông lúc nhúc vây cứng xung quanh, cứ như là bao thành một vòng vây đi tới, đến cả cái bóng của Ngọc Liên Thành cũng không nhìn thấy. Nàng lại nhìn thấy vô số cánh hoa bị ném vào trung tâm đám đông đó, dày đặc như một cơn mưa hoa. Tình huống như vậy đúng là trước đây chưa từng gặp, nàng cứng lưỡi trờ mắt nhìn. Đám người dần dần dời đi, Nguyễn Nhược Nhược tỉnh hồn lại, sinh ra cảm xúc vô hạn, “Hạnh Nhi, biểu thiếu gia được hoan nghênh như vậy, nhìn qua là cảnh tượng vô hạn nhưng thật ra khổ tâm kể không hết nha. Hắn đi tới, đám người kia liền bám theo, y hết như một bức tường, còn có chút gì tự do cá nhân nấp đâu. Nếu không phải hắn tinh thần cứng cổ, cũng chỉ e là...” Nói cao hứng, suýt nữa nàng đã phát ra mấy lời bất hảo nên liền ngậm miệng lại.

Hạnh Nhi mở to hai mắt, “Tiểu thư, cái gì là tự do cá nhân?” Nha đầu này thật đúng là có tinh thần cầu học, không hiểu liền hỏi. Nguyễn Nhược Nhược đang có hứng, hăng hái định giải thích thì chợt thấy phía trước xáo động.

“A, sao vậy? Chẳng lẽ lại có thêm một mỹ nhân tới nữa?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi Hạnh Nhi.

Không đợi Hạnh Nhi trả lời, nàng cũng đã nghe ra đám bát nháo phía trước có người khàn giọng la: “Không xong, có người rơi xuống nước rồi. Mau cứu người a!”

12. Chương 12

Người bên bờ sông lập tức hò hét loạn lên, mọi người rối rít hướng tiếng la chạy tới. Nguyễn Nhược Nhược chủ tớ hai người cũng chạy theo, ở bên kia đã có vài người nhảy xuống nước cứu người rồi. Mặt nước vốn là phẳng lặng như gương giờ phút này sóng gợn nặng nề, bọt nước tung tóe khắp nơi. Bên bờ truyền tới tiếng tiếng khóc thê thiết.

“Ai rơi xuống nước ? Ai rơi xuống nước ?” Có người nhiều chuyện kia, mọi người đồng tai lên nghe.

“Là hai tiểu hài tử, ở trên bờ đuổi chạy, kết quả không cẩn thận bị té xuống sông.”

Nghe được Nguyễn Nhược Nhược trong lòng chấn động, chẳng lẽ là... Không dám nghĩ tới thì Hạnh Nhi đã ở một bên hoảng sợ nói: “Tiểu thư, dường như là Tam di nương đang khóc.”

Nhanh chóng tách đám người chen vào, nàng nhìn thấy người đang ngồi khóc bên bờ không đâu khác chính là Nguyễn phủ Tam di nương! Nhị di nương cũng ở một bên tuôn trào nước mắt. Phía sau hai nha đầu Đào Nhi và Cúc nhi sắc mặt cũng tái mét, muốn khóc cũng khóc không nổi. Để hai tiểu thiếu gia rơi xuống nước, các nàng chạy không thoát tội giám hộ bất lực. Mắt thấy Tam di nương đã khóc sắp ngất đi, Nguyễn Nhược Nhược tiến lên nói lời động viên: “Tam di nương, người đừng nóng lòng, đã có người xuống nước cứu rồi. Không có việc gì, chắc chắn không có việc gì, hai tiểu đệ là cát nhân thiên tướng. Nhất định không có việc gì đâu.”

Quả nhiên như nàng nói, hai tiểu nam hài rất nhanh được cứu lên. Tuy sắc mấy ngụm nước, những chỉ là sợ quá nên vừa lên bờ đã oa oa khóc lớn. Hữu kinh vô hiểm, coi như là vận khí.

Những anh hùng nhảy xuống sông cứu người cũng rối rít lên bờ, Nhị di nương Tam di nương và bọn nhóc ôm một khối khóc lóc, Nguyễn Nhược Nhược đành phải thay mặt đa tạ chư vị ân công. Đang lúc nàng còn

chưa mở miệng thì thấy đám người đằng kia bỗng nhiên sắc mặt đại biến: “Tiểu vương gia vẫn còn chưa lên bờ?”

Tiểu vương gia? Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ra...cái người mà bọn họ đang nhắc tới...không lẽ là hán tử đem đó trên xe ngựa a!

Hắn lời vừa nói ra vài người còn lại toàn thất sắc kinh hãi. Lập tức hô lên một tiếng toàn bộ nhảy xuống nước. Bên bờ người xem náo nhiệt vốn đã rời đi được vài chục liền quay trở lại “quần long tụ hội”.

“Dưới sông còn có người sao?” Một người không biết chuyện lên tiếng hỏi.

“Đúng nha! Nghe nói còn là một Tiểu vương gia.” Có người biết chuyện liền trả lời hắn.

“Là Tĩnh An vương thế tử, ta nhận ra hắn.” Còn có người biết gốc biết rễ bổ sung nói rõ.

“Tiểu vương gia tại sao lại cũng nhảy xuống sông cứu người?” Có người không tin.

“Tại sao lại không, ta tận mắt nhìn thấy, hai hán tử kia vừa rơi xuống nước chính là Tiểu vương gia đầu tiên một thân nhảy xuống cứu người. Hắn vừa nhảy xuống mấy người hầu môn bên cạnh liền nhảy xuống theo.” Có người ra mặt chứng minh.

“Tĩnh An vương trước giờ hiền đức thuần lương, yêu dân như con, Tiểu vương gia là trưởng nam tự nhiên cũng là thánh đức.” Còn có người cảm khái kết luận.

Nguyễn Nhược Nhược một lòng nổi sóng. Một mặt đồng tai nghe bàn tán, một mặt an ủi di nương cùng ấu đệ, một mặt khác nhìn chăm chăm xuống mặt sông đợi chờ từng động tĩnh. Mấy người kia ở dưới sông ồn ào tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm ra tung tích của Tiểu vương gia Lý Lực. Tâm tư nàng chùng xuống, người rơi xuống nước càng lâu thì hy vọng cứu sống lại càng xa vời.

Rất cục cựa cũng có người kéo một thân người trầm trầm nổi lên mặt nước, chính là vị hán tử đánh xe hôm nọ. Những người còn lại lập tức tụ lại dưới nước, cùng nhau đem Tiểu vương gia hôn mê cứu lên bờ. Hắn hai mắt nhắm nghiền, hé ra gương mặt tuấn tú trắng bệch, giống như tùy lúc có thể bất chợt tan ta như tuyết. Hán tử kia vội vàng để hắn ở bên bờ liều mạng đập vào lưng hắn, đem tay ấn vào bụng đẩy nước ra. Trường sam hắn ướt đầm, có thể nhìn thấy nơi mắt cá chân có một đoạn tảo quấn quanh, nguyên căn khiến hắn bị kéo xuống nước.

Một hồi cố gắng cứu giúp nhưng tình hình Tiểu vương gia cũng không có khởi sắc. Nhìn thân thể vô tri vô giác kia, có người ở một bên nhỏ giọng nói: “Thật giống như... đã không còn thở.”

Hán tử kia giống như bị chém một đao, tức giận rống lên, “Ai, là ai hồ ngôn loạn ngữ?”

Đám người nhất thời cảm như hén, thở cũng không dám thở. Trong không khí tĩnh lặng như vậy càng thấy rõ Tiểu vương gia vô thanh vô tức, hán tử thật đã không có hô hấp. Hán tử gắt gao nhìn chăm chăm hắn, toàn thân run rẩy đứng lên, đôi mắt hổ đã không tự chủ được nhắm đầy lệ. Còn lại mấy người kia, đừng xem đều là kẻ bộ dáng vũ phu hiền ngang, giờ phút này tất cả đều đang muốn khóc.

Nguyễn Nhược Nhược đứng một bên nhìn hồi lâu liền kiềm chế không được, những người này tại sao cứu người lại chỉ cứu một nửa, mới đó đã muốn buông tay? Nhịn không được hô hô quát quát đứng lên: “Các người đứng đó mà lo lắng làm chi? Mau đưa thân thể hắn lật lại.” Nàng hùng hổ chỉ huy đám anh hùng vương phủ thị vệ.

Họ chẳng biết nàng muốn làm gì, nhưng lập tức theo lời phối hợp. Chuyện cho tới bây giờ...muốn đem ngựa chết chữa thành ngựa sống sao?

Để thân thể Lý Lực nằm ngửa, Nguyễn Nhược Nhược cúi người xuống, áp tai trên ngực hắn cẩn thận nghe ngóng. Hoàn hảo, nhịp tim vẫn còn, chẳng qua là hít thở không thông nên hô hấp mới ngừng lại. Phải nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo cho hắn thì mới mong cứu được. Không kịp nghĩ nhiều, Nguyễn Nhược Nhược một tay kéo thắt lưng của hắn ra, một tay bóp chặt mũi của hắn, chính mình hít vào một ngụm tân khí, sau đó cúi người xuống, dùng miệng hoàn toàn áp chặt miệng Lý Lực rồi đem ngụm khí trong miệng này cho hắn.

Ngục khí này vừa đẩy vào ngực của hắn thì đám người xung quanh cũng nhất tề hít một hơi, thanh âm tựa như hít phải một luồng lạnh khí. Mọi người cả kinh ngây người như phỗng, trên mặt vẫn duy trì cùng một loại bộ mặt phẳng phất như trong phim kinh dị.

Thật lâu sau này, người ở Trường An thành còn xôn xao kể về một màn kinh thế hãi tục đã phát sinh vào một ngày tháng ba. Mặc dù có nhiều dị bản khác nhau, nhưng nội dung cũng không khác mấy...hơn nữa những người đầu tiên nghe kể chuyện này đều không nhận được mà mào đầu một câu: “Các người nghe nói qua chưa? Hôn môi cũng có thể cứu sống người nha.”

Ngày đó Nguyễn Nhược Nhược cứu người rất khổ cực. Lý Lược bởi vì ngộp nước quá lâu nên hô hấp chậm chậm không thể khôi phục ngay lập tức. Nàng đành phải một ngục đón một ngục đem hắn tiếp tục làm hô hấp nhân tạo, đến hơn nửa canh giờ hắn mới ho lên một tiếng, từ đó có thể tự chủ hô hấp. Chẳng qua là người còn chưa thể tỉnh táo lại, vẫn như trước hôn mê. Nguyễn Nhược Nhược sức cùng lực kiệt, biết hắn đã ổn nên cả người ngồi bệt ở một bên hít thở.

Nhìn thấy Tiểu vương gia có biến chuyển tốt, vị hán tử kia vẻ mặt khấn trương cuối cùng cũng đã hòa hoãn xuống bước tới, vội vàng ôm quyền nói: “Tại hạ Tần Mai, đa tạ Nguyễn tam tiểu thư đã cứu tánh mạng Tiểu vương gia nhà ta”. Hắn đã nhận ra nàng.

Nguyễn Nhược Nhược vô lực khoát khoát tay, “Không cần khách khí, không cần khách khí, các người cũng đã cứu hai tiểu đệ của ta, xem như có qua có lại.” Chỉ là...có kiểu “qua lại” như vậy sao!

“Hắn uống nước quá nhiều nên hao tổn nguyên khí, các người hãy mau chóng mang hắn trở về phủ, để thái y kê khai mấy thang thuốc điều hòa khí tức.” Nguyễn Nhược Nhược nhắc nhở hắn.

Tần Mai vừa nghe nói có lý, liền nhanh chóng mang Tiểu vương gia đang hôn mê trở về phủ. Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới phát giác bốn phía đang nhìn mình khác thường. Lưu mắt để ý, chung quanh đều là một đôi con người đen trắng như đá xuyên qua không khí thanh minh mà hướng nàng công kích. Vừa mới vội vã cứu người không có suy nghĩ nhiều, giờ phút này bị nhiều đôi mắt nhìn trừng trừng mình như vậy, nàng mới tỉnh hồn lại, mới nhận ra cử chỉ vừa rồi là...là không-hợp-lễ-nghi. Nguyễn Nhược Nhược không nhận được lấy tay áo quệt mồ hôi, lòng thất thanh kêu khổ: xong rồi, xong hết rồi, thanh danh của Nguyễn gia tam tiểu thư này đã bị một chổi quét thẳng ra sân rồi...

13. Chương 13

Ngày đó Nguyễn Nhược Nhược từ bờ sông trở về phủ vô cùng vất vả. Một chuyện kinh thế hãi tục như vậy một truyền mười truyền một trăm, làm cho tất cả mọi người tại bờ sông du xuân đều chen chúc tới, muốn nhìn xem cô nương “hôn môi cứu người” đến cùng bộ dáng như thế nào. Lại nói đám người tới vây xem nàng so với Ngọc Liên Thành chỉ có hơn chứ không kém, cũng là một bức tường người dày đặc. Đãi ngộ này dù là ở thế kỷ hai mươi mốt cũng chỉ thấy được khi minh tinh xuất hiện nha! Giờ phút này Nguyễn Nhược Nhược chỉ thấy khổ, người vây quanh xem nàng cũng không giống như vây xem Ngọc Liên Thành, thật đúng là chật vật không chịu nổi.

Nhị di nương, Tam di nương hai người từ sớm đã bị thiên hạ đầy dạt đi đâu rồi. Hạnh Nhi bất ly bất khí tử thủ ở bên cạnh nàng, “Tiểu thư, người đông quá, chúng ta nhanh về phủ thôi.”

“Ta cũng muốn về nè! Nhưng vấn đề là làm thế nào rời khỏi chỗ này bây giờ?” Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy không thể kham nổi những ánh mắt như đá tảng đang ào ào ném vào mình, nàng dứt khoát lấy tay áo che kín mặt. Cho các người nhìn, cho các người nhìn, ta chính là không muốn để cho các người nhìn.

Có người khời mào nói, “Hừ, mới vừa dám trước mặt người khác hôn môi, bây giờ sao lại xấu hổ.” Vừa nghe lời này cũng biết người nói chuyện không phải tốt lành gì.

Nàng đây không thèm đáp, người này lý nào còn không buông tha, “Tiểu nương tử, ta cũng hôn mê, người cũng tới hôn môi cứu ta với?” Đúng là môi mỏng, lại tên nào nữa thế?

Nguyễn Nhược Nhược gạt phắt tay áo, xoay người nhìn vào kẻ vừa lên tiếng. Đó là một tên thanh niên công tử mặc cẩm y hoa phục, tướng mạo cũng coi như được đi, chỉ là thái độ mang ba phần tà khí, giờ phút này mặt gian xảo liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới. Vừa nhìn cũng biết là loại chẳng ra gì.

“À, nguyên lai là Nguyễn gia tam tiểu thư Nguyễn Nhược Nhược cô nương nha! Nhược Nhược cô nương, người cự tuyệt lời cầu hôn nhà ta thật khiến ta thương tâm a! Thương tâm muốn chết luôn đây, nhanh lên đến hôn môi một cái cứu ta đi.” Thì ra đây chính tên Diêu nhị công tử Diêu Kế Tông, gã hôn phu đã bị Nguyễn phủ cự tuyệt hôn ước. Hắn ghi hận trong lòng, nay cơ hội báo thù đã tới.

Hừ! Nhìn hắn đầy khinh miệt, Nguyễn Nhược Nhược thầm cắn răng: chờ xem ta “cứu” người như thế nào? Dù sao thanh danh cũng đã không còn, xem như thống khoái đại náo một hồi nữa đi. Để cho cái tên Diêu Kế Tông này biết tay một lần.

Nguyễn Nhược Nhược xắn tay áo chuẩn bị lâm trận thì...

“Diêu nhị công tử, mới vừa rồi biểu muội của ta cũng là vì cứu người nên mới bất đắc dĩ xuất ra hạ sách này. Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, người tại sao có thể giễu cợt nàng như thế?”

Thanh âm thanh lãnh từ từ vang lên, giọng nói cũng không cao vút nhưng kỳ dị là đều đem tất cả tạp thanh khác đè ép xuống. Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đám người sau khi tự động tách ra liền có một vị công tử trẻ tuổi từng bước từng bước đi tới —— là Ngọc Liên Thành. Hắn tự trong bể người tiêu sái đi tới, làm cho Nguyễn Nhược Nhược phát sinh một loại cảm giác được trợ giúp. Hạnh Nhi một bên cũng như được đại xá: “Tốt rồi tốt rồi, biểu thiếu gia tới liền có thể mang chúng ta rời khỏi nơi này.”

Ngọc Liên Thành vừa xuất đầu lộ diện, kỳ quái là cái tên Diêu Kế Tông kia liền xiù xuống. “Chuyện...chuyện này...Ngọc công tử nói chí lý. Nhưng thật ra ta cũng chỉ là đùa giỡn với Nguyễn muội thôi, chớ cho là thật, chớ cho là thật a!” Giọng điệu khinh bạc vô lễ không còn một mảnh. Cứ như hắn trước đó không hề có chỗ nào gây sự!

“Hạnh Nhi, gia tộc của biểu thiếu gia có phải là...có quyền thế, nhà họ Diêu cũng không dám đắc tội hắn?” Nguyễn Nhược Nhược thấp giọng hỏi Hạnh Nhi bên cạnh.

Hạnh Nhi đáp lời còn nhỏ hơn nàng, “Tiểu thư, nhà biểu thiếu gia trong Trường An thành đích thực là một thế gia, rất được kính ngưỡng. Bất quá Diêu nhị công tử cung kính như vậy nghe nói cũng là vì có duyên có khác.”

“Là duyên có gì??”

Hạnh Nhi có lời khó nói, “Cái...này để sau khi trở về phủ...”

Ngọc Liên Thành mặc kệ Diêu Kế Tông, ngoắc gọi Nguyễn Nhược Nhược chủ tớ hai người đi theo hắn. Đám người tự động mau tránh ra, như giữa sông tách ra một con đường để bọn họ đi qua. Hắn quả thật là sở hữu một mị lực kì lạ, làm cho người ta tâm sinh vô hạn hướng tới nhưng rồi lại tự ti mặc cảm không dám đến gần quá mức.

Ngọc Liên Thành hộ tống Nguyễn Nhược Nhược chủ tớ hai người một đoạn đến tận xe ngựa, hai vị di nương cùng mọi người trong lòng sớm như lửa đốt mà chờ ở nơi đó. Tất nhiên đối với Ngọc Liên Thành một phen cảm kích không dứt, Nguyễn Nhược Nhược nhảy xuống xe bước tới bám chặt cánh tay hắn không chịu buông, “Liên Thành biểu ca, may mà nhờ có người, nếu không ta chỉ sợ không thể tìm lại Tam muội. Cảm ơn người a!”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được không thể không âm thầm bủi môi: hà có chi bày vẽ bộ dáng tỷ muội tình thâm, rõ ràng là người muốn sờ tay người ta nhưng lại lòi ra làm lý do.

Ngọc Liên Thành hàm dưỡng vô cùng tốt, nhẹ nhàng lỏng lỏng rút tay ra: “Hai biểu muội nhanh lên xe trở về, nếu để quá muộn lại khiến phụ mẫu lo lắng.”

Nguyễn Nhược Nhược ba bốn lần quay đầu lại quyến luyến không thôi, lên xe rồi vẫn ngóng đầu ra khỏi cửa sổ nói với Ngọc Liên Thành: “Liên Thành biểu ca, người hãy tới nhà của ta một chuyến, ta sẽ thưởng cho người một cái túi hương a.”

Ngọc Liên Thành khẽ mỉm cười, “Làm phiền biểu muội rồi.” Nhìn nụ cười của hắn, Nguyễn Nhược Nhược tham lam chỉ hận không thể đem được cái vẻ mặt lâm lang châu ngọc này về nhà.

Loại sự tình này Nguyễn Nhược Nhược không thèm nhìn, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác. Ngọc Liên Thành bỗng nói với nàng: “Tam biểu muội, người mới vừa cứu người...” Chần chờ một chút, về sau tựa hồ

như là lời bất hảo.

“Ta hiểu ta hiểu”, Nguyễn Nhược Nhược ý thức biết chuyện, “Thật sự là cử chỉ rất không hợp lễ, ta biết sai rồi, ta sau này nhất định đổi.” Nàng nói một lèo như trả bài.

“Ta không phải là muốn nói...chuyện đó”, Ngọc Liên Thành không khỏi mở to mắt, Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy khó hiểu. “Mặc dù quả thật không hợp lễ, nhưng nếu có thể cứu trở về một nhân mạng thì lễ nghi cũng không cần phải so đo” Hắn có được suy nghĩ này sao, Nguyễn Nhược Nhược trợn mắt nhìn lại hắn.

“Chẳng qua là di phụ di mẫu trời sanh bản tính cổ hủ, chỉ sợ sau khi người trở về phủ phải lắng nghe giáo huấn một phen rồi.” Ta đây là...ý tứ của Ngọc Liên Thành.

Nguyễn Nhược Nhược sinh cảm kích, “Cám ơn biểu ca quan tâm. Không có gì đáng ngại, cùng lắm thì lại phạt ta chép ba trăm lần “Nữ Giới”.”

Nhìn bọn họ cứ như vậy người một lời ta một lời nói chuyện với nhau, Nguyễn Nhược Nhược tự nhiên khó chịu. “Tam muội, người lần gây chuyện không nhỏ, đừng hy vọng có thể vượt qua xử phạt dễ dàng như vậy. Nhanh lên trở về phủ trước mặt phụ mẫu nhận sai đi thôi.”

Nửa quay đầu đi nhìn về phía Ngọc Liên Thành, vẻ mặt khó chịu ban nãy lặn mất tăm, đến một nửa dấu vết cũng không tìm thấy, ngọt ngào nói: “Liên Thành biểu ca, chúng ta đi trước. Người nhớ kỹ có rảnh rồi thì tới lấy túi thơm nha!”

Ngọc Liên Thành mỉm cười gật đầu.

Xe ngựa dần dần lặn bánh, Nguyễn Nhược Nhược vẫn gục trên ở cửa sổ nhìn theo thân ảnh Ngọc Liên Thành xa xa, vẻ mặt say mê cười cười. Nguyễn Nhược Nhược nhìn bộ dáng của nàng ta mà trong lòng đem hai chữ “Si ngốc” lặn qua lộn lại nói tám trăm lần cũng không thấy đủ.

14. Chương 14

Người ta nói “chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm”. Tin tức Nguyễn Nhược Nhược tại bờ sông làm ra “cảnh tượng kinh thế” giống như mọc cánh bay đi, so sánh với xe ngựa chạy còn nhanh hơn. Người còn chưa tới phủ, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân không biết đã nghe được từ tam nương lục lão nào mà cơ hồ giận đến run người. Suýt nữa muốn đem nàng đánh một trận ngay cửa.

“Làm nhục gia phong, Làm nhục gia phong a! Nguyễn thị nhà ta tại sao lại có một nữ nhi không biết liêm sỉ là người. Ban ngày ban mặt lại...” Nguyễn lão gia khó mà xuất ra được nửa câu còn lại, giận đến râu mép cũng rung động.

Nguyễn phu nhân...đúng là lãng phí một đôi tử ngọc như ý, nàng ta đứng một bên bỏ đá xuống giếng. “Thật là bại phá gia phong, Nguyễn gia đời đời danh dự xem như đã bị hủy trong tay người rồi. Nhị di nương, người dạy nữ nhi như thế nào a?”

Nhị di nương vốn đã thấp thỏm bất an, lúc này lại nghe lão gia cùng phu nhân nói vài câu nghiêm trọng như vậy nước mắt liền lăn chả rơi xuống. Tam di nương đứng một bên há miệng, định nói cái gì cũng không dám nói ra. Gương mặt nàng có vẻ hồ thẹn liếc nhìn Nguyễn Nhược Nhược rồi lặng yên đứng dậy thối lui khỏi tiền sảnh. Hai hài tử đã được bọn nha đầu mang về phòng thay quần áo ủ nóng, thân làm mẫu thân nàng ta cũng một nửa vì lo lắng, một nửa vì trốn tránh mà bỏ đi.

Tại tiền sảnh, Nguyễn Nhược Nhược cô quân đối chiến.

Nàng giải thích, “Phụ thân, ta cũng biết hành động lúc ấy không hợp lễ, nhưng vì cứu người nên không thể không ra hạ sách này.” Nàng đem nguyên văn lời nói của Ngọc Liên Thành bê vào, “Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, không ủng hộ ta thì thôi, cũng đừng đem chuyện này mà làm khó làm dễ ta chứ?” Nàng vội vàng vàng vàng, đến cả thuật ngữ văn hóa đại chúng lòi ra dùng tới khiến bọn họ chỗ hiểu chỗ không.

Nguyễn lão gia nghe được không biết có hiểu hay không nhưng cũng dùng giọng điệu không mềm mại gì mà quát: “Hồ ngôn loạn ngữ. Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, đó đương nhiên là chuyện

tốt. Nhưng trước con mắt của thiên hạ...người...người nữ nhi khuê các tại sao lại có thể sử dụng phương pháp...phương pháp...Không thể tưởng tượng nổi phương thức này...thật là bại hoại gia phong mà!” Nguyễn lão gia tử một phen ập a ập ứng, vô cùng không thoải mái.

“Lý nào là vậy, người bại hoại thuần phong mỹ tục! Người còn muốn người khác khen ngợi người, đây là loại sự tình gì chứ, không nói không ai khen người, chỉ sợ tiếng xấu của người đã bay đi mười dặm rồi.” Nguyễn phu nhân há miệng là có thể châm ngay dầu vào lửa.

“Nếu là chỉ một mình người gánh chịu tiếng xấu này thì cũng đành đi, đáng thương chính là nữ nhân Nguyễn phủ của chúng ta, chỉ sợ vì người mà bị liên lụy, để cho thiên hạ chê cười rồi” Nguyễn Nhược Phương cũng đem thêm một bình dầu tới. Hai mẫu tử này đúng là tàn nhẫn, gặp người ngã chẳng những không đỡ, ngược lại còn liều mạng đá bồi thêm một cước. Kỳ quái, vốn là cùng căn sinh, tại sao cứ như vậy mà đá đá nhau?

Nguyễn Nhược Nhược bị bọn họ vây công, đồng minh duy nhất là Nhị di nương, ngoại trừ có thể ô ô khóc rống thì nửa điểm cũng không nhờ vả gì được. Cũng được, Nguyễn Nhược Nhược vốn cũng không có trông cậy quá nhiều ở bên ngoài, có giúp thì cũng loạn thêm thôi. Nàng một chọi ba, nhưng một chút sợ hãi cũng không có. Nếu chính diện hỏa lực mạnh như vậy, dứt khoát phải vừa đánh vừa lùi.

“Phụ thân, ý của người là không thể cứu người? Nếu bỏ mặc Tiểu vương gia vong mạng, sau đó người đưa Nguyễn gia chúng ta hướng tới linh đường của hắc thủ thượng bầy bầy bốn mươi chín ngày, lạy tạ ân tình hắc thủ xả thân cứu giúp hai tiểu đệ. Chẳng qua là người nghĩ Vương gia và vương phi đối với chuyện này có nhẫn nhịn hay không?!”

Nguyễn Nhược Nhược một pháo oanh kích ra ngoài, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân đều cứng họng. Nếu Tĩnh An vương thế tử cứ để vật mà chết thật, bọn họ làm sao tránh né? Nói như thế nào cũng là vì người Nguyễn phủ gián tiếp hại chết, Vương gia vương phi đau thương hạ tội, người còn rồi rảnh ngồi đó mà để tâm đến cái gì gia phong sao. Ngẫm đi ngẫm lại, quả thật việc bảo vệ tánh mạng cho hắc thủ là đúng đắn.

Thấy hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Nhược Nhược thừa thắng truy kích. “Phụ thân, Tiểu vương gia nếu là vì người của Nguyễn gia mà vong mạng, đây Trường An thành nha, chúng ta như thế nào còn có đất đặt chân? Nữ nhi chính là bận tâm đến điều này mới bất chấp xấu hổ, bỏ qua danh tiếng thể diện mà đem hắc thủ cứu sống lại.” Vừa nói nàng vừa giả vờ rơi lệ, dùng tay áo che mặt. “Nữ nhi là một lòng một dạ vì Nguyễn gia mà nghĩ, mới bằng lòng hy sinh. Không nghĩ tới lại bị phụ mẫu hiểu lầm, nữ nhi thật sự là ủy khuất mà!”

Nguyễn Nhược Nhược gọi cái này là mỹ nữ tự vệ, đã đánh thì đánh cho đẹp. Ngăn cơn sóng dữ, đem “không có liên hệ” bốn chữ thay đổi thành “nhẫn nhục phụ trọng”, hình tượng lấp lánh huy hoàng. Lại còn là trắng sí khí khái ngậm ý “một mình ta hy sinh, hạnh phúc cho cả nhà”, cứ như vậy thì Nguyễn lão gia còn có thể nói thêm lời trách cứ gì nữa! Á khẩu một hồi lâu, Nguyễn lão gia mới thở dài một tiếng: “Người cũng mệt mỏi rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được lời này liền biết thắng thua đã định, hé ra nụ cười trộm giấu sau tay áo. Nhị di nương như được đại xá, nhanh bước tới lôi kéo nàng trở về phòng. Hạnh Nhi đứng nghe ở bên ngoài đã lâu, liền tới đỡ nàng trở về phòng.

Trở lại khuê phòng của Nguyễn Nhược Nhược, Nhị di nương hãy còn hạt châu hạt ngọc ngần hạt dài mà thấp giọng: “Nguyễn Nhược Nhược, hôm nay thật là ủy khuất cho người.”

“Không ủy khuất, không ủy khuất, ta là nữ nhi của Nguyễn gia, vì Nguyễn gia làm cái gì cũng không ủy khuất.” Nguyễn Nhược Nhược tuân một tràng dài những lời nói ba hoa trượng nghĩa.

Nhị di nương tin không nghi ngờ, “Nhược Nhược, người thật là nữ nhi tốt của Nguyễn gia. Cũng là...Người có nghĩ tới hay không, sau ngày hôm nay tình hình của người thật là bi thảm!”

A! Còn có cái gì bi thảm. Nhìn nàng vẻ mặt ngây ngơ, Nhị di nương thở dài: “Nhược Nhược, người ngẫm lại đi, sau này...còn có gia đình nào ở Trường An chịu chọn người làm dâu a?”

Thì ra là chuyện này, Nguyễn Nhược Nhược không dám cười phá ra. “Mẫu thân, những lời này nữ nhi không muốn nghe.” Nhị di nương còn tưởng nàng nữ nhi xấu hổ then thùng, nhất thời cũng không tiện nói nhiều,

chỉ đành phải thở dài rồi đi.

Nhị di nương vừa rời đi, Hạnh Nhi khoanh tay nghi ngờ: “Tiểu thư, vừa rồi người ở bờ sông dùng phương pháp cứu người như vậy thật là hại ta sợ muốn chết”, Một chữ “sợ” e là không đủ, không khéo cả thành Trường An này đều bị nàng làm cho kinh hãi! Lần này phát sinh sự tình, Nguyễn Nhược Nhược chỉ cười thông cảm. Thế kỷ hai mươi một biết qua một ít kiến thức y học cấp cứu sơ bộ không ngờ lại hữu ích ở đời Đường này, tuy làm mọi người sợ hãi nhưng cũng thật là kỳ diệu.

“Tiểu thư, ” Hạnh Nhi ấp a ấp úng, “Tại sao...Tại sao hôn môi cũng có thể cứu sống người?”

“Không phải là hôn môi cứu sống người” Nguyễn Nhược Nhược bình thản đáp, không hề có chút khó xử, “Là phương pháp cấp cứu bằng hô hấp nhân tạo. Nạn nhân vì bị ngộp nước mà nhất thời gây ra hiện tượng hít thở không thông, hô hấp ngừng lại. Lúc này cần phải dùng phương pháp này trợ giúp phổi của hắn có đủ lượng khí trao đổi, cung cấp dưỡng khí cần thiết. Loại này phương thức này gọi là hô hấp nhân tạo.”

Nguyễn Nhược Nhược không phải giải thích không rõ ràng mà là vì dùng nhiều từ hiện đại nên Hạnh Nhi không hiểu lắm. Nhìn thấy mặt nàng ta mờ mịt, chỉ đành phải thở dài một tiếng: “Thôi thì cứ coi như là hôn môi có thể cứu sống người. Dù sao thì “hô hấp nhân tạo” này cũng chỉ là một cái tên hoa mỹ, tính mạng vẫn là thứ đáng trân trọng hơn.”

Nói thêm vài ba câu, nàng liền leo lên giường nằm. Đúng là mệt mỏi, làm hô hấp nhân tạo hơn nửa canh giờ, hút khí rồi lại thở khí khiến cổ nàng đau nhức. Sau đó còn phải một mình phá vòng vây thiên quân vạn mã những người hiếu kỳ tới xem nàng, hồi phủ cùng người của Nguyễn gia võ mồm đấu trí đấu dũng một phen...Nằm một chút, nàng bất chợt nhớ ra một chuyện.

“Hạnh Nhi, người còn chưa nói cho ta biết tại sao tên Diêu nhị công tử kia ở trước mặt biểu thiếu gia lại cúi đầu áp tai như vậy?”

Hạnh Nhi tựa hồ có chút khó nói, “Tiểu thư, ta... Ta cũng là nghe người ta nói, Diêu nhị công tử... hắn rất háo sắc. Hơn nữa... Không chỉ mê nữ sắc...mà cũng mê nam sắc.”

A! Nguyễn Nhược Nhược bật người ngồi dậy, “Ý của người là Diêu nhị tiểu tử kia đối với biểu thiếu gia có...sắc tâm.” Không nghĩ tới người này lại còn là một tên GAY nha!

“Cũng không thể gọi là sắc tâm” Hạnh Nhi không phải vì gã Diêu Kế Tông mà nói giúp : “Là trong lòng ngưỡng mộ mới đúng. Đừng xem Diêu nhị thiếu gia bên ngoài đối nhân khinh bạc, nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu thiếu gia đều là một mực vô cùng cung kính”

Nguyễn Nhược Nhược nằm trở lại giường, nhớ lại màn hồi nãy ở bờ sông...đúng như vậy thật. Diêu Kế Tông đối với mình khinh bạc là thế, quay sang Ngọc Liên Thành liền thu liễm, bộ dáng đích thị là e sợ. Nàng không thể không trách mình chuyện như vậy mà cũng không nhìn ra. Ngọc Liên Thành hồi Ngọc Liên Thành, Tạo Hóa phải dùng bao nhiêu ngày công mới tinh tế khắc được một nhân vật như người nha! Một sắc đẹp không chỉ hấp dẫn nữ nhân mà cũng không buông tha nam nhân, cứ như vậy nam nữ đều bị mỹ lực tàn sát, thật là điên đảo chúng sinh.

15. Chương 15

Liên tiếp mấy ngày này người của Nguyễn phủ đều trốn trong nhà đóng cửa không ra ngoài. Sự kiện “hôn môi cứu người” dậy sóng thật lâu không thôi, càng lúc càng có nhiều dị bản khác nhau theo gió Trường An mà thổi đi khắp nơi rồi bị miệng lưỡi thế gian nhai đi nhai lại. Ngay cả những nha hoàn đi chợ mua thức ăn cũng bị ngăn cản lại để ngóng tin tức. Họ quả thật rất tò mò về bộ dáng cũng như tính tình của vị Tam tiểu thư này...thậm chí còn hận không biết nàng mỗi đêm rời giường đi mao xỉ mấy lần. Nhóm người này nhàm chán rồi rảnh, quả thực là một đội chuyên đi săn tin giật gân của đời Đường. Những nha hoàn tính tình vốn ôn hòa cũng bị làm phiền đến nổi điên lên, đem vài trứng gà đập vào họ mới có thể thoát thân.

Nguyễn Nhược Long còn phiền phức hơn, lúc bận rộn thì không nói, rảnh rồi một chút là dứt khoát chạy tới giễu cợt Tam muội của hắn, “Hôm nay trong thành Trường An này không ai là không biết tên tuổi của Nguyễn gia Tam tiểu thư nha.”

Hắn mới đầu nghe nói Nguyễn Nhược Nhược “hôn môi cứu người” quả thật là kinh hãi, một hồi lâu cũng không nói được nửa lời. Những sau khi phục hồi tinh thần liền phán cho nàng một câu “Tam muội đúng là bậc nữ trung tượng phu” làm cho Nguyễn Nhược Nhược vừa vui mừng vừa cảm kích. Ở tại đời Đường vốn coi trọng gia giáo lễ nghi này, đối với hành động của nàng không hề chê trách bất quá chỉ có hai người, một người là Ngọc Liên Thành, người còn lại chính là Nguyễn Nhược Long. Có hai người này nàng xem như được an ủi rồi.

Nghe Nguyễn Nhược Long trêu ghẹo mình, Nguyễn Nhược Nhược cười khổ không dứt. Nàng e rằng bây giờ ở Trường An thành này không người nào là không biết đến tên của nàng, đến cả Ngọc Liên Thành cũng có nguy cơ “cam bá hạ phong”. Chỉ vì một sự kiện như thế này khiến nàng bỗng trở nên nổi tiếng, thật không khác gì các diễn viên thời hiện đại dùng scandal để đánh bóng tên tuổi của mình.

“Đại ca, người chớ có giấu cợt ta nữa. Ta đây...thanh danh cũng không có cái gì tốt đẹp, phải nói là “con sâu làm rầu nồi canh”, đối với những loại sự tình này...người người đều la đánh”

“Người người đều la đánh thì đã sao, có nhiều chuyện không được chấp nhận bởi vì người có thể hiểu được quá ít.”

Nguyễn Nhược Long lần này rồi rảnh tới nói chuyện lại khiến Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền kinh ngạc vạn phần. Nhịn không được, nàng giơ ngón tay cái lên khen ngợi, “Đại ca, cao minh, thật sự cao minh nha.”

Hai huynh muội đang vui vẻ trò chuyện với nhau thì nha hoàn Mai Nhi theo hầu bên cạnh Nguyễn phu nhân xông vào. Nàng ta thở hồng hộc nói: “Tam tiểu thư, lão gia phu nhân mời người nhanh đến tiền sảnh”.

“Tại sao chạy vội vã như vậy?”, Nguyễn Nhược Long nhướn mày, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tĩnh An vương phi và Tĩnh An vương thế tử đến phủ”

Tiền sảnh nửa phòng đầy áp người, ai nấy đều im lặng trong thanh bình. Ở vị trí quan trọng nhất có hai người đang ngồi. Một người chính là Tiểu vương gia Lý Lực, gương mặt tuấn mỹ, mi tĩnh như sơn thủy không một gợn sóng mà chỉ có nét trong trẻo lạnh lùng. Ánh mắt của hắn phiêu hốt, giống như bạch hạc cao cao tại thượng không đoái hoài tới bất cứ chuyện gì.

Người ngồi bên cạnh là một mỹ phụ phu nhân mặc cung trang, khí khái cao quý vô cùng. Đây chính là Tĩnh An vương phi.

Nguyễn gia phu phụ ngồi bên dưới phụng bồi, hai vị di nương và Nguyễn Nhược Phượng đều yên lặng đứng bên phải họ. Nguyễn Nhược Long và Nguyễn Nhược Nhược bước vào sảnh, trước tiên là hướng Vương phi và Tiểu vương gia hành lễ vấn an. Nguyễn Nhược Nhược không am tường lễ tiết đành bắt chước động tác của Nguyễn Nhược Long, lễ nghi cuối cùng cũng chu toàn.

Sau khi hành lễ xong, Tĩnh An vương phi gọi Nguyễn Nhược Nhược đến bên cạnh, đem nàng cao thấp tình tứ đánh giá một hồi rồi quay sang Nguyễn lão gia nói: “Quả là một tiểu cô nương thanh tú”.

Nguyễn lão gia sợ hãi nói: “Không dám không dám, tiểu nữ vụng về, vương phi quá khen.”

Tĩnh An vương phi hướng Nguyễn Nhược Nhược nói: “Đứa bé ngoan, ngày ấy Hơi Nhi nhà ta bị đuối nước may nhờ có người cứu giúp. Ta cố ý đến đây là để nói với người một lời tạ ơn.”

“Vương phi người quá khách khí rồi, Tiểu vương gia là vì cứu hai tiểu đệ của ta nên mới không cẩn thận đuối nước. Ta cứu hắn cũng là chuyện phải làm, không phiền người tự mình đến cửa nói lời cảm ơn đâu.” Nguyễn Nhược Nhược sáng khoái nói.

“Hải tử ngoan, giúp người không đòi trả ơn. Chẳng qua là...việc người cứu người không giống với việc hắn cứu người.” Tĩnh An vương phi nhấn mạnh ba chữ “không giống với”, vừa nói vừa nhanh mắt liếc nhìn người ngồi ngay bên cạnh. Lý Lực né tránh ánh mắt của nàng, gương mặt tuấn tú điểm chút hồng, đôi mi thoáng cau lại. Vương phi không lộ sắc mặt gì lại đem ánh mắt thả lại trên người Nguyễn Nhược Nhược, “Hải tử ngoan, người thân nữ nhi, cứ như vậy mà cứu sống người...quả thật là làm khó người rồi.”

Nguyễn Nhược Nhược suýt nữa đã thốt ra “Không làm khó gì hết, thật ra ta chẳng sao cả”, may là lời vừa đến cổ họng liền cảnh tỉnh lại, nàng nhanh chóng ngậm miệng lại. Nhìn trong mắt của vương phi cũng có điều khó nói.

Tĩnh An vương phi vừa liếc mắt nhìn Lý Lược, mặt hần bây giờ đã đỏ ửng nhưng đôi mi không nhin được mà cau lại ba phần. Một chút trầm ngâm, nàng hướng sang Nguyễn Nhược Nhược nói: “Hài tử ngoan, người mười mấy tuổi rồi?”

A! Câu hỏi này làm Nguyễn Nhược Nhược sững sốt, nàng còn chưa biết chính xác mình bao nhiêu tuổi mà, làm sao mà trả lời được? May là Nguyễn lão gia ở một bên giải vây, “Thưa vương phi, tiểu nữ năm nay vừa tròn mười sáu tuổi”.

“Vậy...nàng đã từng hứa gả cho nhà nào chưa?”

“Tiểu nữ vẫn chưa từng đính hôn.” Có đính hôn thì cũng chỉ e nhà người ta nháo nhào từ hôn rồi. Nguyễn lão gia nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của nữ nhi sau này mà nhin không được đau xót. Sau chuyện tại bờ sông, sợ rằng nàng sẽ chết già trong khuê phòng mất thôi. Còn có ai dám dạm hỏi?

Đang trong lúc phiền não thì Tĩnh An vương phi chậm rãi nói ra một câu thạch phá thiên kinh. “Nếu chưa từng đính hôn, hay là làm con dâu của ta đi”

Lời vừa nói ra, toàn bộ người trong sảnh đều sợ ngây người.

“Chẳng qua...Hồi Nhi là Tĩnh An vương thế tử, việc lựa chọn thế tử phi quả thật rất khắc khe. Nói thẳng ra, nhân phẩm gia thế phi tử đều phải cẩn thận tuyển chọn. Đương kim Thánh thượng ưu ái Hồi Nhi, từ sớm đã nói qua sẽ định ngày chọn thế tử phi, cho nên...chỉ có thể ủy khuất Tam tiểu thư làm trắc phi. Nguyễn lão gia xin chớ trách.”

Lời nói của Tĩnh An vương phi vô cùng khách khí. Nàng vốn dĩ thân phận tôn quý không cần phải khách khí như vậy. Làm trắc phi của Tĩnh An vương thế tử mặc dù chỉ là thê thiếp như cũng không ít gia đình giàu sang muốn mà không được. Giờ phút này đây mắt thấy cơ hội tốt như vậy lại tự động chạy đến Nguyễn phủ, Nguyễn lão gia “thụ sủng nhược kinh” (được yêu mà sợ) quả thực nói không nên lời.

“Không trách không trách, như thế nào lại có thể trách được? Vương phi ưu ái tiểu nữ là phúc đức tu luyện ba đời của tiểu nữ rồi!”

Những người khác trong Nguyễn phủ, hoặc là kinh ngạc, hoặc vui mừng, hoặc đổ kị, hoặc ganh ghét...đủ mọi tư vị trong lòng. Nhị di nương lại bắt đầu gặt lệ, nàng ta quả đúng là phụ nữ cổ hủ điển hình, vui cũng khóc buồn cũng khóc. Tất cả tình cảm đều chỉ biết dùng nước mắt để diễn tả.

“Nếu Nguyễn lão gia không có ý kiến gì khác, vậy...hôn sự này cứ quyết định như vậy. Ta sẽ chọn ngày cho người đến phủ đưa sính lễ.”

Nguyễn lão gia mặt mày hớn hở đang định đáp ứng liền bị một thanh âm làm tắc nghẹn cổ họng. Lời nói rất đơn giản, ba chữ rõ ràng vang lên: “Ta phản đối.”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, tất cả ánh mắt đều nhìn trân trân vào Nguyễn Nhược Nhược. Đến cả tiểu vương gia Lý Lược từ sau khi vào phủ chưa từng nhìn thẳng ai, nhưng giờ phút này cũng theo mọi người nhìn sững nàng, gương mặt không giấu được sự kinh ngạc.

“Nhược Nhược, người...người nói nhăng nói cuội gì đó!” Nguyễn lão gia trừng mắt nhìn nàng cảnh cáo.

Cổ không để ý đến hần, Nguyễn Nhược Nhược nhìn thẳng thần nhìn Tĩnh An vương phi nói, “Vương phi, hôn sự này không cần thiết. Ta mặc dù cứu Tiểu vương gia một mạng nhưng cũng không cần hần lấy thân báo đáp.”

Lời nàng vừa nói ra, mọi người liền đông cứng. Vương phi chấn động để chén trà sang một bên, Lý Lược đôi tay không tự chủ được nắm thành quyền, vẻ mặt vừa tức vừa nhẹ nhõm. Đám người còn lại sau khi kinh ngạc trôi qua đều là muốn cười nhưng cũng không dám cười. Nguyễn Nhược Long nhin cười cơ hồ sắp sửa xuất nội thương,...Tam muội này thật là khó lường. Tiểu vương gia vì báo ân cứu mạng nên lấy thân báo đáp... lời này nói ra không thể không chết vì cười nha. Nàng tại sao không nghĩ tới người ta là một mảnh hảo tâm, sợ nàng ngày sau không gả được nên mới đến cầu hôn.

Nhìn thấy thần sắc của mọi người, Nguyễn Nhược Nhược biết mình lại thất thố nên nhanh chóng sửa sai, “lời nói vừa rồi ta thu hồi lại. Không phải Tiểu vương gia lấy thân báo đáp mà là không cần thiết cưới ta để đáp tạ ân cứu mạng. Ta cứu hắn lúc đó chẳng qua là đơn thuần muốn cứu người, không cần báo đáp gì hết. Cho nên Vương phi, đề nghị của người hay là...thôi đi, người cũng không cần vì ta mà lo lắng thua thiệt gì, Tiểu vương gia đã cứu hai mạng người nhà chúng ta trong khi ta chỉ mới cứu về một mình hắn. Tính ra vẫn còn ít hơn hắn một mạng đó nha!”

Lần này coi như Nguyễn Nhược Nhược đã làm cho Vương phi ngạc nhiên đến một lâu sau mới miễn cưỡng mở miệng được: “Tam tiểu thư...”, không gọi là “hài tử ngoan” nữa, “Người quả là có trái tim bác ái. Nếu như người không tình nguyện, vậy...hôn sự này coi như ta chưa từng đề cập tới đi.”

Tĩnh An vương phi mẩu tử vì vậy đành trở về phủ, mọi người trong Nguyễn phủ một mực cung kính tiễn ra tận đại môn. Tiểu vương gia Lý Lược leo lên xe trước đột nhiên quay đầu lại, hắn cho tới bây giờ không hề rằng nói một lời bông liếc mắt nhìn Nguyễn Nhược Nhược một chút rồi nói: “Người gọi là Nguyễn Nhược Nhược, dường như tên không hợp với người nha!”

Có ý gì? Nguyễn Nhược Nhược còn chưa hiểu ra thì Lý Lược đã phóng lên xe đi mất.

16. Chương 16

Vì chuyện cự tuyệt hôn sự mà Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ bị Nguyễn lão gia mắng cho một trận trời chết, “Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Cơ hội tốt cho người bay lên làm phượng hoàng mà người lại...” Hắn giận đến thiếu chút nữa máu chảy nên não không kịp.

Hai phụ mẫu Nguyễn phu nhân âm thầm vui vẻ. Vô luận thế nào, để nhị di nương mẫu tử các nàng có danh phận cao quý hơn mình cũng không thể gọi là chuyện vui được. Tam di nương cũng thực tâm thực ý nói vài câu: “Nhược Nhược, cơ hội tốt như vậy không có nhiều, người lại bỏ lỡ, sau này muốn kiếm một mối tốt như vậy nữa e là cũng khó khăn...” Nàng ta nói chưa chính xác, đâu chỉ là khó khăn như vậy thôi,...chỉ sợ rằng không còn bất cứ nhà nào nữa kia.

Nhị di nương nước mắt tuôn như mưa, “Nhược Nhược, người tại sao lại cự tuyệt? Vương phủ cầu hôn, người tại sao lại cự tuyệt a.” Nói đi nói lại cũng là mấy câu như thế.

Hạnh Nhi tiếc nuối: “Tiểu thư, Tiểu vương gia lớn lên anh tuấn a, một lang quân tốt như vậy tại sao người lại cự tuyệt, thật là tiếc mà.” Nha đầu kia không hề ganh tị mà chỉ một mực than tiếc cho nàng.

Chỉ có Nguyễn Nhược Long cùng một trận tuyến với nàng, “Tam muội, cự tuyệt cũng tốt. Ta xem tên Tiểu vương gia kia là không tình nguyện, chắc chắn hắn bị vương phi ép buộc tới đây. Người nếu gả cho hắn làm trắc phi...chỉ sợ mỗi đêm muội phải cô đơn phòng trống.”

Có một vị ca ca hiểu người hiểu chuyện như vậy, Nguyễn Nhược Nhược đối với đời Đường này phá lệ sinh một tia hảo cảm. Nếu cùng với Nguyễn Nhược Phượng so sánh, Nguyễn Nhược Long đích thị là ca ca tốt. Tại sao hai người cùng một bụng mẹ sinh ra lại khác nhau tới như vậy chứ?

Ngọc Liên Thành đã một lần đến Nguyễn phủ, Nguyễn Nhược Phượng như hình với bóng bám theo hắn, hận không thể sinh trưởng trên người hắn mới phải. Nguyễn Nhược Nhược thấy có khách đến liền nhanh chân chạy về phòng, thật sự không chịu được mở phép tắc lễ nghi này. Không nghĩ tới mà nàng cũng không biết tại sao Ngọc Liên Thành lại thi hành kế “thoát xác”, dứt khỏi Nguyễn Nhược Phượng rồi một mình đi tới khuê phòng của nàng.

Hạnh Nhi vừa thấy thiếu gia tới liền vội vàng châm trà cho hắn. Nguyễn Nhược Nhược thấy nàng ta mặt đỏ ửng, cổ tay mềm nhũn, chăm chú rót trà, rót trà, rót trà...Mắt thấy chén trà cũng đã sắp đầy tràn ra rồi, đúng là hết nói. Đây là trà môn tử nha! Cũng giống như côi lòng của thiếu nữ vậy, sóng dạt mênh mông, tình quá sâu chén quá cạn, như thế nào mà đơn bong kết trái được đây?

Nguyễn Nhược Nhược không thể không nhắc nhở nàng, “Hạnh Nhi, tràn rồi kìa.” Nàng ta mặt đỏ đến tận cổ, đặt bình trà một bên rồi chạy đi mất. Ngọc Liên Thành gặp phải tình huống như thế cũng không trách, coi như không thấy gì hết.

“Tam biểu muội, ta nghe nói Tĩnh An vương phủ muốn cầu hôn?”, Ngọc Liên Thành theo thói quen nở một nụ cười. Nguyễn Nhược Nhược liếc hắt một cái rồi vội vàng chuyển dời ánh mắt sang chỗ khác, không dám nhìn lâu. Ngoài cửa sổ trăm hoa đua nở, xuân sắc vạn phần, nhưng nụ cười của hắt so với xuân quang còn tươi sáng hơn. Nếu nhìn lâu một chút chỉ sợ...xuân tâm mạnh động. Nguyễn Nhược Nhược mỗi lần gặp là một lần hiểu ra tại sao vô số thiếu nữ ở Trường An thành lại diễn trò “Khuynh thành chi mên”. Mị lực của hắt khiến cho không người nào có thể chống đỡ, nhất là lúc mỉm cười. Giống như thi triển “Hút tâm đại pháp” khiến cho vô số thiếu nữ Trường An thành đánh mất trái tim vì hắt. Nguyễn Nhược Nhược hết sức trân quý trái tim của mình, không muốn bị mất đi dễ dàng như vậy. Hơn nữa cũng không muốn nhận được kết quả vô tình “ngã đục phó tâm dư minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu cửu câu” (Ta muốn mặc tâm mình cho trắng sáng, mong được vầng trăng kia chiếu sáng).

“Biểu ca, chuyện này ngươi cũng biết à?” Nguyễn Nhược Nhược không đáp mà hỏi ngược lại.

“Lòng hiếu kỳ người người đều có, nhất là khi biểu muội ngươi lại cự tuyệt. Hôn sự với Vương phủ là vinh diệu không biết bao nhiêu thiếu nữ mơ tưởng xin cầu. Biểu muội tại sao từ chối, ta cũng rất muốn nghe một chút nguyên do.” Hắt nói chuyện cũng rất sáng khoái, nói thẳng vào ý chính.

“Nguyên do rất đơn giản. Ta chỉ là...Một – không chấp hôn nhân cưỡng ép, Hai – không nhận cùng tam thê tứ thiếp.” Người sáng khoái ta cũng sáng khoái, Nguyễn Nhược Nhược nói thẳng không giấu diếm.

“Đây cũng là điều bình thường, biểu muội, hai điều kiện ngươi không chấp nhận này chính là thiết luật nam cưới nữ gả hơn trăm ngàn năm qua.”

“Ai nói là thiết luật? Coi như là thiết luật, sẽ có một ngày thiết luật tự nhiên thay đổi.” Nguyễn Nhược Nhược nói xong trong lòng tin mười phần. Nàng đương nhiên tin tưởng mười phần, ở thế kỷ hai mươi mốt việc “nam cưới nữ gả” này sớm đã bị đào thải, thứ thiết luật này cơ bản không còn tồn tại.

Ngọc Liên Thành không nói, nhìn nàng hồi lâu mới từ từ mở miệng: “Biểu muội, ngươi có thật là Nguyễn Nhược Nhược ta biết trước đây không?”

Bụng Nguyễn Nhược Nhược nhảy thót lên một cái, không khỏi nhìn vào hắt sấn giọng: “Biểu ca, mong ngươi chỉ giáo cho, ta chỗ nào không phải là ta?”

“Ngươi đúng là ngươi, nhưng ngươi cũng không phải là ngươi. Ngươi là ai, ai là... ngươi? Ta vẫn chưa rõ”, Ngọc Liên Thành vừa nói vừa gõ nhịp lên bàn, bên môi nở ra nụ cười thâm thúy. Nụ cười kia giống như mạng lưới thôi miên, tâm trí một khi bị nó bủa vây đừng mơ tưởng trốn ra được. Nguyễn Nhược Nhược vội vàng nhìn chỗ khác, âm thầm hoảng sợ. Vừa e sợ mị lực khó có thể ngăn cản của hắt, vừa lo lắng hắt nhạy cảm nhìn thấu tâm tư kín đáo của nàng. Ngọc Liên Thành không phải là đồ bỏ đi nha. Ai nói xinh đẹp thì không đi cùng với trí tuệ, một nhân vật vừa vô cùng xinh đẹp vừa cực kỳ trí tuệ đang ở đây nè.

Nguyễn Nhược Nhược có tâm ma, không dám cùng hắt dây dưa đến vấn đề này nữa, vội vàng cầm chày mà nói: “A, biểu ca, tại sao Nhị tỷ tỷ không đi theo bên cạnh ngươi, ngươi làm sao mà dứt khỏi nàng được vậy?”

“Sơn nhân tự có diệu kế.”

“Cái gì diệu kế? Nói ta nghe một chút...được không?” Nguyễn Nhược Nhược tò mò vạn phần. Nàng biết Nguyễn Nhược Phượng bám dính Ngọc Liên Thành như keo dán sắt, thậm chí là như nam châm trái dấu cực đại, dính vào rồi là đừng hòng lôi ra được.

“Nếu như ta nói...ta đã dùng mười tám thần công lực đem nàng đánh văng ra, ngươi tin hay không tin?” Ngọc Liên Thành nói rồi bật cười.

Nguyễn Nhược Nhược cười gật gù như chim bồ câu, “Tin tin tin, ngươi...trước hết dùng mười tám thần công lực đánh văng nàng, sau đó thi triển Thảo thượng phi khinh công bay đi cho nên nàng ta đuổi không kịp ngươi. Biểu ca, chắc ta nên đổi cách xưng hô gọi ngươi là Ngọc thiếu hiệp!”

“Không bằng ngươi đổi giọng gọi thẳng tên của ta, gọi biểu ca không cảm thấy không được tự nhiên sao?”

Lời này đâu chỉ có ý như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cười khan nói: “Tại sao lại không được tự nhiên chứ, hay là ta gọi ngươi biểu ca tốt nha.”

Ngọc Liên Thành trở giọng bình thường, quay về đề tài ban nãy. “Thật ra...ta né Nhị biểu muội rất dễ dàng, bất quá chỉ cần hơi để lộ ra ý muốn ăn chút điểm tâm, nàng ta lập tức tự cáo lui, hơn hở đi xuống phòng bếp.”

Đúng là một biện pháp đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả, những cũng chỉ hần mới có thể áp dụng được thôi. Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được bật cười, “Đây là tự nhiên rồi. Chỉ cần người Ngọc đại công tử nói một câu, đừng nói là xuống bếp, cho dù có phải đi trên nước hay bước trên lửa thì Nhị tỷ cũng sẽ vui vẻ thực hiện ngay.” Sức mạnh của ái tình rất đáng sợ, những vẫn chưa đáng sợ bằng sức mạnh của tình yêu đơn phương.

Ngọc Liên Thành nâng chén trà nhẹ nhấp một ngụm, cứ như vô tình mà nói ra: “Vây...Tam biểu muội, người thì sao?”

“Ta?!” Nguyễn Nhược Nhược bị hỏi làm cho sững sốt, “Biểu ca, những thiếu nữ ngã dưới trường sam của người rất nhiều...rất nhiều rồi, buông tha cho ta đi, riêng ta thì không cần đếm gộp vào.”

Ngọc Liên Thành để chén trà xuống, than nhẹ một tiếng. “Ta nhớ kỹ Tam biểu muội trước kia, chỉ vì ta thuận miệng nói ra muốn uống trà pha bằng tuyết hứng trên lá thông, nàng liền giữa đêm đông giá rét tự mình chạy đến thành tây, dưới gốc cây tùng hứng đầy ba bình châm tuyết, sau khi trở lại phủ liền ngã bệnh nặng một thời gian. Đường như hiện tại ta vô phúc không được Tam biểu muội ưu ái như vậy nữa.”

Cái gì, Nguyễn Nhược Nhược tiền nhậm lại còn làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế này sao? Vốn thể chất yếu đuối lại giữa trời đông giá rét chạy đi thu cái gì tùng châm tuyết, thật là muốn chết mà? Nhưng những lời này nàng chỉ phỉ nhổ trong lòng không dám nói rõ, mặt ngoài còn phải hướng Ngọc Liên Thành cười thành một đóa hoa, “Biểu ca, nếu người còn muốn uống thứ trà pha tuyết gì gì này thì cứ nói ta một tiếng, ta sẽ...tìm mấy thùng về cho.”

Ngọc Liên Thành cười thâm sâu. “Đa tạ Tam biểu muội thịnh tình như trước, chỉ e là tùng châm tuyết năm nay không giống tư vị năm ngoái nữa rồi.”

Lời nói có ngầm ý bên trong, từng chữ từng chữ như đánh vào Nguyễn Nhược Nhược. Nàng cơ hồ không còn chống đỡ được thì thật may ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi của Nguyễn Nhược Phượng. “Liên Thành biểu ca, Liên Thành biểu ca.”

Nguyễn Nhược Nhược như được đại xá, “Biểu ca, Nhị tỷ tỷ gọi người kia, chắc là điểm tâm người thích ăn đã chuẩn bị xong rồi đó.”

“Xem ra lần sau phải nhớ kiểm loại điểm tâm phức tạp hơn một chút để làm phiền Nhị tỷ của người rồi.” Ngọc Liên Thành cười nói.

“Nhờ cậy người rồi, biểu ca. Người đứng dậy ra ngoài kia đón nhanh lên một chút, đừng để Nhị tỷ thấy người ở chỗ của ta.” Nguyễn Nhược Nhược đuổi khách thẳng thừng.

“Sợ nàng ta không cao hứng ?” Ngọc Liên Thành tâm tư lấp lóe.

“Đúng nha! Sợ nàng ta không cao hứng trút giận lên đầu ta. Người cũng biết vóc người nàng gấp hai lần vóc người của ta, nếu bị ăn một cái tát thì ta đây đúng là không tiêu hóa nổi.”

Ngọc Liên Thành cười khê, “Nhược Nhược biểu muội, ta không cho là việc ta đến thăm người lại khiến người bị ăn tát.”

“Tuy là nói như vậy, những nếu có thể tránh được chính diện xung đột thì ta tận lực né tránh. Ta không dự tính cùng Nhị tỷ ở cùng một nhà mà bốn mắt nhìn nhau trừng trừng, hận không thể người ăn ta ta ăn người. Nói như thế nào thì cũng là người nhà của mình.”

Ngọc Liên Thành nghe vậy liền nhìn nàng thật sâu, vừa lúc Nguyễn Nhược Nhược ngước lên, bắt gặp ánh mắt thâm sâu bí ẩn kia liền oanh một tiếng, cảm giác như đang quanh quẩn trong đường núi ngoằn ngoèo, trong phút chốc nghĩ rằng mình đã lạc mất phương hướng. Muốn chết sao, nàng lập tức nhắc nhở chính mình, đừng nhìn nữa, mau quay đầu, chỉ cần dời mắt sang bất cứ chỗ nào khác. Nhược Nhược phảng phất chính mình như một hành tinh nhỏ gặp phải lỗ đen vũ trụ, bản thân không tránh khỏi lực hấp dẫn mà từng chút từng chút bị hút vào trong đó...

17. Chương 17

“Nguyễn – Nhựt – Nhựt” Một thanh âm mang theo lửa giận trong gang tấc vang lên, Nguyễn Nhựt Phụng đã đứng ngay trước cửa.

Nguyễn Nhựt Phụng phục hồi tinh thần, kêu khổ không dứt. Phen này thê thảm rồi, ngày tháng sau này không thể thanh thanh tĩn tĩn mà trôi qua nữa rồi. Ngọc Liên Thành phất ống tay áo, rời đi cũng không mang theo đám mây đen này. Về mặt Nguyễn Nhựt Phụng đích thực u ám mây đen, cũng chỉ có thể nhận xét như thế. Ngọc Liên Thành nha Ngọc Liên Thành, thật là một tên họa thủy, nam nhân như vậy sinh ở trên đời chính là tai họa của nữ nhân. Cứ nhìn đi, hắn vừa hại nàng bị Nhị tử nhìn bằng con mắt nảy lửa.

“Nhị tử, chuyện này không liên quan ta nha! Là biểu ca muốn tới chỗ ta uống trà, ta tuyệt đối không có câu dẫn hắn à.” Không muốn Nguyễn Nhựt Phụng đem hết tội danh đổ lên đầu nàng nên Nguyễn Nhựt Phụng vội vàng đem chuyện này đính chính rõ ràng.

“Vậy người cứ nhìn chằm chằm Liên Thành biểu ca là có ý gì?” Nguyễn Nhựt Phụng phản nộ.

Kỳ quái, người đã mua bản quyền tất cả chưa? Còn không cho ta nhìn, ta nhìn không có nghĩa là ta sợ người. Nguyễn Nhựt Phụng vì vậy cũng không khách khí nói, “Nhị tử, người cũng không muốn ta nhìn thấy biểu ca, vậy người sau này dứt khoát mang bao bố trùm kín đầu hắn lại đi, ta đây cũng không nhìn thấy nữa.”

“Người?!” Nguyễn Nhựt Phụng bị chọc giận đến cứng lưỡi. Nàng ta bộ dáng hung hăng nhưng miệng lưỡi không lợi hại bằng Nguyễn phu nhân.

Ngọc Liên Thành đứng một bên xem chiến nghe được lời này liền mỉm cười thú vị. Suy nghĩ một chút, hắn đứng ra làm người hòa giải, “Nhị biểu muội, người tới tìm ta đúng không?”

“Đúng nha, biểu ca, người ta làm cho người bánh quế hoa. Tới tìm người cùng đi ăn nè.” Vốn là Nguyễn Nhựt Phụng đang nhìn phía Nguyễn Nhựt Phụng với đôi mắt bén nhọn như hổ mẹ, vừa quay đầu nhìn sang Ngọc Liên Thành liền tức khắc thu móng vuốt, hóa thân thành một con mèo nhỏ ôn thuần đang yêu. Đối với việc gương mặt biến sắc cực nhanh thế này, Nguyễn Nhựt Phụng than thở không dứt. Nghệ thuật kịch nghệ trình diễn kỹ năng thay đổi gương mặt xem ra chính là do Nguyễn Nhị tiểu thư này khởi xướng.

“Vậy...chúng ta đi thôi.” Ngọc Liên Thành lại hỏi: “Tam muội có muốn...cùng đi dùng điểm tâm?”

“Ta không đi, các người ăn thông thả.” Nguyễn Nhựt Phụng lập tức cự tuyệt, ta đây nào dám đi nha! Nếu nàng đi, ai dám đảm bảo Nguyễn Nhựt Phụng sẽ không cho cái gì đó vào trong đồ ăn. Hệ số an toàn không cao, nàng tự nhiên sẽ trốn đi.

Một ngày xuân, trời đã về chiều, phía trước cửa sổ có nhân ảnh thoáng qua. Nguyễn Nhựt Phụng ngủ trưa thức dậy, đang nhàm chán không biết làm gì thì Nguyễn Nhựt Long tới, “Tam muội, ta dẫn người đến một nơi.”

Nguyễn Nhựt Phụng tinh thần hơi rung lên, có thể ra cửa, thật tốt quá! Từ khi xảy ra vụ việc ở bờ sông đến bây giờ, nàng không bước ra khỏi phủ gần nửa tháng rồi.

Nguyễn Nhựt Long đưa ra một yêu cầu, “Tam muội, đổi lại người có thể...hóa trang một chút được không?”

Nguyễn Nhựt Phụng tưởng mình nghe lầm, “Cái gì? Còn muốn hóa trang đi ra ngoài, hóa trang thành cái gì?”

“Không phải là hóa trang, là hoá trang, mặc trang phục nam giới đi ra ngoài”

“Đại ca, ý của người là để ta nữ giả nam trang? Tại sao?”

“Bởi vì... Chỗ chúng ta sắp đến tương đối đặc biệt, nữ nhân không thể lui tới.”

“Có chỗ nữ nhân không thể lui tới?” Nguyễn Nhựt Phụng lại càng kỳ quái.

Nguyễn Nhựt Long chần chờ một hồi lâu mới nhả ra ba chữ: “Là thanh lâu.”

Choang một tiếng, Hạnh Nhi đang mang bộ trà vào phòng nghe thấy liền cả kinh, đem toàn bộ đánh rơi xuống đất.

“Đại thiếu gia, người muốn dẫn tiểu thư đi thanh lâu? Bị lão gia phu nhân biết được thì...” Hạnh Nhi kinh hãi thất sắc.

“Người không nói, ta không nói, nàng không nói thì ai biết? Tam muội người đi hay không đi? Người không đi cũng phải đi, coi như ca ca ta cầu xin người vậy.” Nguyễn Nhược Long vẻ mặt cầu khẩn nói.

“Đại ca, rốt cuộc là có chuyện gì?” Nguyễn Nhược Nhược đoán chắc Nguyễn Nhược Long không phải chỉ muốn mang nàng đi dạo thanh lâu một cách đơn giản như vậy.

“Là...ta có một bằng hữu muốn gặp người.” Nguyễn Nhược Long nói.

“Đại thiếu gia, người tại sao lại kết giao bằng hữu chốn thanh lâu, lão gia phu nhân nếu biết được...”

“Người câm.” Không đợi Hạnh Nhi nói xong, Nguyễn Nhược Long sắc mặt khó coi quát nàng. Bình thường hắn cũng không hay tức giận với hạ nhân, vậy mà lúc này lại phản ứng nóng nảy như vậy khiến Hạnh Nhi sợ không dám lên tiếng nữa.

“Đại ca, vậy người cầm y phục của người tới, ta lập tức thay đồ theo người xuất phủ.”

Cứ như vậy, Nguyễn Nhược Nhược một thân nam trang đi theo Nguyễn Nhược Long lặng lẽ từ cửa sau rời phủ. Hạnh Nhi vẻ mặt van cầu thống thiết, trước khi để nàng đi liền nói: “Đại thiếu gia, Tam tiểu thư, các người nhất định phải về trước bữa cơm tối, nếu không lão gia phu nhân bảo ta đi gọi thì ta không biết phải làm sao nữa...”

Nguyễn Nhược Long mang Nguyễn Nhược Nhược cứ như vậy mà khí khái hướng thẳng thanh lâu. Nhìn liền biết, thanh lâu này ở thành Trường An thuộc loại năm sao, tên gọi là Hoa Nguyệt lâu.

Nguyễn Nhược Long quả là khách quen, vừa vào tới cửa đã có người tới chào hỏi: “Nguyễn công tử đã tới, Thủy Băng Thanh cô nương chờ người đã lâu...”

Thủy Băng Thanh, cái tên rất tao nhã, không giống với những tên gọi hoa hòe hoa sỏi khác. Vừa nghe thấy cái tên này, Nguyễn Nhược Nhược liền có ba phần hảo cảm. Đợi đến lúc được gặp Thủy Băng Thanh kỳ nhân, ba phần hảo cảm ban đầu lập tức bay lên đến mười phần. Quả nhiên người cũng như tên, là một thiếu nữ vô cùng thanh nhã, không có lấy nửa điểm phong trần. Một thân kim ngọc như vậy tại sao lại dọa ở... chốn phong trần này?

Nguyễn Nhược Long giới thiệu, “Băng Thanh cô nương, vị...này chính là Tam muội của ta, Nguyễn Nhược Nhược.”

Thủy Băng Thanh một đôi con ngươi trong suốt như nước hướng Nguyễn Nhược Nhược nhìn qua, một cái chớp mắt cũng không, tinh tế đánh giá nàng. Ánh mắt kia làm Nguyễn Nhược Nhược không khỏi ngẩn ra, tại sao Băng Thanh cô nương lại nhìn nàng kỳ lạ như vậy.

“Tam muội, Băng Thanh cô nương nghe nói người lần trước ở bờ sông cứu người liền nói với ta là muốn...biết người. Cho nên hôm nay, đại ca đặc biệt mang người tới gặp nàng.”

Nguyễn Nhược Long mặc dù nói chuyện với Nguyễn Nhược Nhược nhưng ánh mắt không rời khỏi người của Thủy Băng Thanh. Nguyễn Nhược Nhược vừa nhìn thấy nét mặt hắn như vậy liền biết vị ca ca này đã...sa lưới tình. Chỉ là...vị Thủy Băng Thanh cô nương này có cùng vẫy vùng trong lưới với người không? Tuy nhiên, sau khi giấu giếm quan sát ánh mắt của Thủy Băng Thanh một lần, Nguyễn Nhược Nhược thập phần tiếc nuối mà đưa ra kết luận. Nhìn bộ dáng này, trước mắt bị trong lưới tình chỉ có mỗi Nguyễn Nhược Long mà thôi. Thủy Băng Thanh ánh mắt cơ hồ không nhìn Nguyễn Nhược Long, toàn bộ tâm tư đều tập trung...trên người nàng. Nguyễn Nhược Nhược bị ánh mắt của nàng “chiếu tướng” rất không thoải mái, vị Thủy Băng Thanh cô nương này thật là...có chút quái dị.

Ba người ngồi đối diện, nói một chút lời xã giao. Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy không thú vị, dứt khoát cáo từ: “Đại ca, ta và Băng Thanh cô nương nay đã gặp mặt rồi. Nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi về trước, người cứ ngồi lại đây thêm một chút cũng không sao.”

Nguyễn Nhược Long tất nhiên không phản đối, Thủy Băng Thanh không đáp ứng, “Tam tiểu thư, người...chờ ta một chút được không?” Chần chừ một chút, lại nói: “Nguyễn công tử, người có thể...về trước? Ta có vài câu muốn nói riêng với lệnh muội.”

Đây là chuyện gì chứ, Nguyễn Nhược Nhược nghĩ không ra nàng ta còn có điều gì muốn nói với mình. Chẳng qua là người ta đã mở miệng, chỉ ít cũng nên lưu lại nghe một chút. Không nhìn mặt sư cũng phải nhìn mặt phật nha! Nguyễn Nhược Long vì vậy mà lui ra ngoài, hai thiếu nữ ngồi đối diện chiếc bàn tròn khắc hoa văn.

Thủy Băng Thanh nói: “Tam tiểu thư, ta có vài vấn đề muốn hỏi người? Nếu có chỗ không ổn, xin hãy lượng thứ.”

“Không sao, người hỏi đi”, Nguyễn Nhược Nhược một mặt đáp, một mặt phỏng đoán rốt cuộc nàng ta muốn hỏi vấn đề gì.

18. Chương 18

Thủy Băng Thanh bắt đầu chính thức đặt câu hỏi: “Nguyễn tiểu thư, trong thành Trường An người người đều nói ngày ấy người ở bờ sông chỉ dùng cách hôn môi đã cứu sống Tĩnh An vương thế tử, có thật không?”

Hóa ra cô nương này muốn thỉnh nàng tới đây mục đích chỉ là hỏi thăm vấn đề này. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời không có hứng cùng nàng nói chuyện, nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy”

Tuy nhiên Thủy Băng Thanh đi tiếp vấn đề thứ hai làm cho Nguyễn Nhược Nhược hơi chấn động. “Nguyễn tiểu thư, người có biết phương thức cứu người này có tên gọi là hô hấp nhân tạo không?”

Kinh ngạc vạn phần, Nguyễn Nhược Nhược thất thanh nói: “Làm sao người biết?”

Thủy Băng Thanh cũng không không đáp lại, chẳng qua là chăm chú nhìn nàng rồi hỏi ra vấn đề thứ ba. “Nguyễn tiểu thư, xin hỏi... người có phải là-người-đời-Đường không?”

Nguyễn Nhược Nhược từ trên ghế nhảy dựng lên, thoát trông như cái ghế bất chợt biến thành một bụi gai sắc nhọn vậy. Nàng run rẩy đưa tay chỉ thẳng vào Thủy Băng Thanh, một câu nói cũng nói không nên lời.

Thủy Băng Thanh nhìn nàng một hồi, sau đó thở dài: “Xem ra ta đoán không sai, Nguyễn Nhược Nhược, chúng ta hai người cùng là thiên nhai luân lạc.”

“Thiên nhai luân lạc”?! Nguyễn Nhược Nhược miễn cưỡng mở miệng nói: “Người nói cái gì? Ý của người là...người cũng xuyên qua...đi lạc tới đời Đường?”

Thủy Băng Thanh không nói lời nào, chỉ u oán nặng nề...gật đầu.

Nguyễn Nhược Nhược ngã trở lại xuống ghế, tâm tư chấn động thật lâu mới dần dần bình phục lại, nàng bắt đầu hỏi Thủy Băng Thanh.

“Người xuyên qua vào năm mấy?”

“Sau công nguyên, năm 2006.”

“Ta cũng vậy”

Lại hỏi:

“Người là người thành thị nào xuyên qua?”

“Bắc Kinh”

“Ta cũng vậy”

Lại hỏi:

“Người vì sao mà xuyên qua được?”

“Tai nạn xe cộ.”

“Ta cũng vậy”

Lại hỏi:

“Người là tại sao lại gặp tai nạn xe cộ?”

“Đừng nói nữa, sáng sớm ta lái xe đi làm, vừa mới từ trên đường Trường An chạy ra đột ngột bị một người đi đường lao tới. Ta thắng gấp, mắt không chế tay lái tông vào thân cây ven đường. Ta nhất thời ngất đi, khi tỉnh dậy đã thấy mình ở đây. Người thì sao?”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được ngơ ngẩn một hồi liền phục hồi lại tinh thần, tức giận đập bàn chỉ về phía nàng ta cả giận nói: “Người... Nguyên lai là người đụng phải ta!”

Thủy Băng Thanh kinh ngạc, “Không phải trùng hợp vậy chứ?”

“Chính là trùng hợp như thế, ta sáng sớm đi làm, đang chạy ngang qua đường Trường An thì bị một chiếc xe đụng trúng, người dám nói không phải là người.” Nguyễn Nhược ánh mắt như đao như kiếm liếc nhìn Thủy Băng Thanh, nếu quả thật ánh mắt có thể giết người, Thủy Băng Thanh lúc này đã bị giết chết không dưới một trăm lần.

“Tiểu thư, người nói đạo lý có được hay không. Xe của ta từ đường chính đang chạy tới, người đột nhiên từ lề đường xông ra, lỗi là lỗi ở người chứ?” Thủy Băng Thanh cũng không chịu thua.

Suy nghĩ một chút cũng là... Nguyễn Nhược Nhược không muốn dây dưa đến vấn đề này nữa. Nàng như có điều suy nghĩ, “Từ Bắc Kinh đến Trường An, đi tới ngàn năm sau này là Đại Đường Trường An thành, giữa hai nơi này có gì huyền diệu nhỉ?”

“Ta không có tâm tình đi trông nom điều huyền diệu giữa hai nơi này, ta chỉ muốn biết phải làm sao để trở về thế kỷ hai mươi mốt thôi.” Thủy Băng Thanh âu sầu nói.

Nguyễn Nhược Nhược một lần nữa đánh giá Thủy Băng Thanh, “Khó trách ta mới vừa nãy vẫn cảm thấy người có cái gì không đúng, thì ra là người và ta giống nhau, đều là khách từ thế kỷ hai mươi mốt tới. Chẳng qua người vận khí không tốt, nhập vào thân thể một thiếu nữ thanh lâu. Đúng là không ổn nha.” Nàng cất giọng đồng tình. Một bàn tay ngọc ngà người sờ sờ, bán nụ cười để kiếm sống, một phụ nữ thành phố hiện đại làm sao có thể chịu đựng nổi?

Thủy Băng Thanh thống khổ cực độ, “Người có điều không biết, vận khí của ta so sánh với người đúng là tệ hại. Trước khi xuyên qua ta là một nam nhân. Sau khi xuyên qua lại nhập hồn vào cơ thể một nữ nhi. Người nói ta thảm hay không thảm?”

Nguyễn Nhược Nhược lại một lần nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, chiếc ghế bị xô ngã xuống sàn. “Người người...” lời nói bất giác chùng xuống, “Người nói... cái gì? Người vốn là một nam nhân?”

“Ai! Ta vốn là nam nhi, không phải là nữ kiều nga.” Thủy Băng Thanh không nhắc thì thôi, nhắc tới liền buồn bực.

Nguyễn Nhược Nhược u mê hồi lâu, mới đem cái ghế dựng lên, vừa ngồi xuống vừa nói. “Ta còn tưởng mình là thiên hạ đệ nhất xui xẻo, mới tỉnh dậy đã thấy thân xuyên về cổ đại còn bị bức cười. Không nghĩ người so với ta còn xui xẻo hơn, xem ra ta cũng còn là một người may mắn.”

“Người cũng đừng nữa đả kích ta nữa! Chúng ta coi như là cùng hội cùng thuyền, cứ xem như là huynh đệ đi.” Nhìn một thiếu nữ bề ngoài xinh đẹp như Thủy Băng Thanh mà nói ra lời chỉ dành cho nam nhi, cũng may là nàng đang lo lắng trăm bề, nếu không thì sẽ chết vì cười mất.

“Vị huynh đệ này, xin hỏi xưng hô như thế nào đây?”

Thủy Băng Thanh chần chờ một chút rồi đáp: “Ta gọi là Lưu Đức Hoa.”

Nguyễn Nhược Nhược phá ra cười, Thủy Băng Thanh vẻ mặt khó coi, “Ta biết người sẽ cười mà. Có cái gì buồn cười đâu chứ, đây chẳng qua là cái tên thường thấy ở Hồng Kông, tại sao ta không được gọi?”

“Dĩ nhiên có thể gọi, dĩ nhiên có thể gọi, ta không phải...ý tứ này. Chẳng qua là ở Đại Đường này đột nhiên nghe được một người xưng tên như thế nên nhất thời thấy tức cười, mới nhin không được cười thôi.” Nàng vừa nói vừa cười.

“Dừng lại dừng lại, người đừng cười nữa. Mau nghĩ biện pháp cứu ta ra khỏi chỗ này...nhanh nhanh đi! Chậm trễ nữa là tú bà sẽ bắt ta tiếp khách!” Thủy Băng Thanh lộ ra bộ dáng sắp phát điên.

“A, thì ra là người còn chưa chính thức tiếp khách nha?”

“Là trong bất hạnh vẫn còn chút may mắn, Thủy Băng Thanh vẫn còn một nữ nhân trong trắng.”

“Ta đây làm sao cứu người? Thay người chuộc thân được không? Người...giá bao nhiêu? Mụ tú bà kia ngàn vạn lần không nên làm con sư tử há to miệng nha, nếu không gánh nặng này chỉ sợ ta kham không nổi.”

“Cho chuộc thân là tốt rồi. Cái...cô nương Thủy Băng Thanh này nghe nói là nữ tử của phạm quan, từ thiên kim tiểu thư bị bán vào thanh lâu làm kỹ nữ. Mà kỹ nữ là không thể tự chuộc ra, nếu bỏ trốn thì sẽ bị căn cứ theo “Đào Vong Luật” mà luận xử.”

“Vậy thì phải làm sao mới cứu được người mang ra ngoài?”

“Hãy nghĩ phương pháp đưa chúng ta trở về thế kỷ hai mươi mốt nhanh lên, nếu không ta chỉ còn cách nhảy lầu tự vẫn.”

“Chỉ là...người nghĩ trở về thế kỷ hai mươi mốt dễ dàng như vậy sao! Tại sao tới được nơi này cũng không biết, nói gì tới việc làm sao để quay trở về.”

Hai người vẻ mặt đều lo lắng, người nhìn ta ta nhìn người, một hồi lâu sau Nguyễn Nhược Nhược cuối cùng mới lên tiếng: “Chuyện đi trở về...xét tình thế cấp bách này là không thể được, cũng không phải là vấn đề có thể giải quyết trong nhất thời. Việc hiện tại mới khẩn cấp, trước tiên phải nghĩ cách để người không phải tiếp khách. Còn việc chuộc người...người cứ nói gì đi chứ?”

Thủy Băng Thanh cũng nghĩ đến điều này, chỉ đành phải thở dài một tiếng gật đầu. “Cũng là, người so với ta suy nghĩ mạch lạc rõ ràng hơn, hết thấy chỉ còn biết nhờ cậy người thay ta lo liệu. Ta bị vây ở chỗ này, một chút sức mạnh cũng không có.”

“Yên tâm đi, Lưu huynh đệ, sau này ta sẽ chiếu cố người.” Nguyễn Nhược Nhược dùng lực mạnh vỗ vai hấn, dùng cách nói của lão Đại xã hội đen đối với bọn đàn em. Thủy Băng Thanh cười mỉa, “Đại tỷ, khi nào rảnh rồi hãy tới thăm ta. Ta một mình ở chỗ này thật sự rất là thê lương. Nhân sinh không quen, chỉ có một mình người là người đồng hương, mặc dù không phải là thân nhân nhưng cũng còn hơn thân nhân a!”

“Nói hay lắm, chẳng qua là ta không thể tùy tiện tới lui nơi này. Khi nào ta không tới được thì cứ để ca ca ta tới thăm người. Thế nào?”

“Dừng, dừng bao giờ, người không tới cũng không sao nhưng đừng để hấn tới. Hấn mỗi lần như vậy đều sống chết nhìn ta chăm chăm, ta thật sự không chịu nổi. Thật muốn nói cho hấn biết người đừng nhìn ta, chúng ta đều là nam nhân.” Thủy Băng Thanh vẻ mặt thống khổ không thể tả, Nguyễn Nhược Nhược nghe xong gục xuống bàn cười nắc nẻ.

19. Chương 19

Trên đường trở về phủ, Nguyễn Nhược Nhược hỏi Nguyễn Nhược Long làm thế nào mà quen biết Thủy Băng Thanh.

“Lúc đầu ta cùng mấy bằng hữu đi Hoa Nguyệt lâu uống rượu, gọi nàng ra phụng bồi rượu. Nàng là thanh quan nhân, bán nghệ không bán thân. Hơn nữa còn nghe nói nàng là tiểu nữ của một phạm quan nên không giống những cô gái thanh lâu khác, ngược lại còn là một cô nương khí chất lãnh nhược băng sương. Tam muội, không sợ người chê cười, đại ca ta vừa nhìn nàng lập tức động tâm.” Nguyễn Nhược Long không hề che giấu, thẳng thắn thừa nhận với nàng.

Đứng một chút lại nói tiếp: “Nàng bề ngoài mặc dù nhu nhược, tính tình cũng rất cương liệt. Vốn là đầu tháng mười này tú bà sắp xếp nàng chính thức tiếp khách, nàng thà đập đầu vào cột thà chết không nghe theo. Ngày đó nàng mất rất nhiều máu, thiếu chút nữa là không còn cứu kịp.”

Đầu tháng mười, Nguyễn Nhược Nhược âm thầm gặt đầu, đúng rồi, tính ra nàng và Lưu Đức Hoa cùng một ngày bị tai nạn xe cộ mà xuyên đến đây. Một đôi hồn phách song song tiến vào đời Đường tại Trường An thành, cũng không biết cơ duyên thế nào sắp xếp hai người nhập vào thân thể của hai thiếu nữ đang tự vẫn.

“Nàng mặc dù đã được cứu nhưng tính tình thay đổi rất nhiều. Cả ngày buồn bực không nói một lời, hơn nữa còn quên mất nhiều chuyện trước kia, thậm chí cũng không nhớ được ta. Vốn là, khách nhân tại Hoa Nguyệt lâu nàng không để ý đến bất cứ ai, duy độc đối với ta là...vài phần kính trọng.”

Nguyễn Nhược Nhược hiểu, xem ra cô nương Thủy Băng Thanh này đối với Nguyễn Nhược Long là có tình. Chỉ sợ hai người bọn họ từ lâu đã thề non hẹn biển cũng chưa biết chừng, bất quá Thủy Băng Thanh hôm nay chính là bị Lưu Đức Hoa thay mặt đổi đào, làm hại Nguyễn Nhược Long mất ý trung nhân.

“Sau khi nàng quên mất ta liền không đáp lại tình cảm của ta nữa, ngày đó nghe người ta nói người tại bờ sông cứu người liền đột ngột tìm ta nói muốn gặp người, ta ngay lập tức dẫn người tới gặp nàng. Tam muội, các người cùng là nữ nhi nên hãy vì ta nói tốt một tiếng, giúp nàng nhớ lại...và đừng làm...chuyện đại đột nữa. Lần kia nàng gặp chuyện không may, trái tim ta suýt chút nữa là rách nát rồi.” Nguyễn Nhược Long vừa nói vừa thở dài, “Chuộc thân mặc dù rất khó làm, nhưng nói cho nàng biết ta sẽ cố gắng suy nghĩ biện pháp. Vô luận ngàn vạn khó khăn, muôn vàn khó khăn nàng cũng còn có ta, ta sẽ không rời xa nàng bất kể thế nào.”

Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược không khỏi chấn động, Nguyễn Nhược Long một mảnh thâm tình tựa như biển. Nữ tử phong trần gặp gỡ công tử phú gia, tình chàng ý thiếp thường chẳng qua là ân ái trong lúc nhất thời. Không nghĩ tới hắn đúng là toàn tâm toàn ý yêu thương cô nương kia.

“Đại ca, người...người đối xử tốt với Băng Thanh cô nương như vậy, nếu như...nàng không đáp lại tình cảm của người thì làm sao bây giờ? Phải biết rằng, nàng cũng đã quên người rồi.”

“Ta tin sẽ có một ngày nàng nhớ lại ta.” Nguyễn Nhược Long tin tưởng mười phần. Không đành lòng đả kích hắn nữa, Nguyễn Nhược Nhược đành ngậm miệng không nói. Còn có thể nói gì nữa đây? Cũng không thể nói thật cho hắn biết người đừng uống phí công sức nữa, Thủy Băng Thanh thật ra không phải là Thủy Băng Thanh mà là nam nhân tên Lưu Đức Hoa tới từ thế kỷ hai mươi mốt. Nguyễn Nhược Nhược không muốn đem sự thật này trút lên đầu hắn.

“Đại ca, chuộc thân là chuyện phi thường phiền phức, chi bằng trước mắt chúng ta nghĩ cách để tú bà không buộc nàng tiếp khách.”

“Ta cũng đang suy nghĩ! Tú bà thật sự khó mà thuyết phục.” Nguyễn Nhược Long than thở.

“Tú bà ham tiền, muốn bắt bà ta thỏa hiệp thì ngoài cách dùng ngân lượng xem ra không còn phương án nào khác. Đại ca, ta còn có nhiều châu báu. Người quay trở lại thương lượng với tú bà, ta trở về đem châu báu đổi thành ngân phiếu, cùng tú bà mua một khoảng thời gian cho Thủy Băng Thanh, không để nàng đi tiếp khách. Người thấy thế nào?”

“Tam muội, ta không thể dùng...châu báu của người!”

“Không sao không sao, Tam muội của người cũng một một tiểu phú bà. Người chỉ cần dùng tốt là được, huynh muội một nhà khách khí cái gì.” Suy nghĩ một chút, Nguyễn Nhược Nhược thấp phần tiếc nuối mà kêu tiếng, “Lần trước cứu Tiểu vương gia, Vương phi mang hôn nhân tới đáp tạ. Ta tại sao không bảo nàng đáp tạ thêm mấy hộp châu báu chứ, thật là thất sách nha Đại ca!”

Nguyễn Nhược Long nhìn vị muội tử có ý nghĩ kì lạ này nhin không được đưa tay xoa xoa đầu nàng nói, “Vốn gả vào vương phủ đã là một cơ hội đáng giá hơn tài lượng, một mình người không chịu nắm chặt lấy, giờ hối hận rồi sao? Bất quá...Tam muội à, ngày đó người nói một câu “ta mặc dù cứu Tiểu vương gia nhưng cũng không cần hắn lấy thân báo đáp” thật là khiến ta thiếu chút nữa vỡ bụng vì nhin cười.” Hắn vừa nói vừa bật cười thật to.

Nguyễn Nhược Nhược cũng cất tiếng cười to, bất quá là bởi vì nàng nhớ tới lời của Thủy Băng Thanh (Lưu Đức Hoa) “Hắn mỗi lần đến đều sống chết nhìn ta chăm chăm, ta thật sự chịu không nổi”, thật sự là không nhịn cười được.

Tiếng cười của hai huynh muội thanh thúy như ngọc châu, từ đầu đường trong Trường An thành bay đi thật xa. Tiếng cười sáng khoái như vậy tự nhiên thu hút ánh mắt chú ý của không ít người. Một chiếc xe ngựa buông rèm xanh chạy ngang qua bên cạnh bọn họ, trong xe là một vị mỹ phu nhân mặc cung trang, nàng ta liếc mắt nhìn qua rèm xe trông thấy cảnh tượng này. Ánh mắt từ trên người Nguyễn Nhược Long quét qua, dừng lại trên người Nguyễn Nhược Nhược trong bộ dáng nam trang. Tựa hồ cảm thấy kinh ngạc, hơi ngậy ngốc, nàng quay đầu sang người ngồi bên cạnh nói:

“Hơi Nhi, người nhìn đi, đây không phải là Nguyễn gia...Tam nha đầu sao, thênào mà lại ăn mặc như thế đi đi lại lại ở đầu đường?”

Người nọ nghe vậy ngẩng đầu lên, mi thanh mục tú ngũ quan chính là Tiểu vương gia Lý Lực. Hắn hướng ra ngoài nhìn lại, liếc mắt thấy Nguyễn Nhược Nhược đang tươi cười vui vẻ. Nàng mặc một bộ trường sam màu thanh thúy, yêu thích ngọc đá, đầu đội mũ màu đen. Trong bộ dạng nam trang như vậy thật sự là đẹp mắt. Cả người nàng tươi mát như xuân liễu đầu mùa, xuân quang tràn đầy.

Thu hồi ánh mắt, Lý Lực nhân nhạ trả lời mẫu thân: “Trang phục đó cũng không kém!” Đây là nhận xét thật lòng, mặc dù ấn tượng của hắn đối với Nguyễn Nhược Nhược cũng không tốt lắm, những đĩnh là đĩnh mao là mao, không thể vợ đũa cả nắm được.

“Còn không sao? Nữ nhi phải ở chốn thâm khuê thêu thùa may vá, làm sao lại có thể chạy bát nháo trên đường phố như vậy. Nguyễn gia thật không biết dạy nữ nhi, hoàn hảo ngày đó hôn sự này không thành, tuy nói là trách phi nhưng gia thế nhân phẩm cũng rất quan trọng.” Vương phi kinh ngạc trách Nguyễn nhà quản giáo nữ nhi không nghiêm, lòng thầm kêu may mắn vì ngày đó hôn sự bị từ chối.

Lý Lực không nói. Sự tình cầu hôn ngày đó hẳn vốn là không muốn, chỉ vì Vương phi khổ cầu khuyên nhủ hắn, nói nào là cô gái kia đã bắt chấp danh tiết...xả thân cứu hắn, nên hắn mới bắt đắc dĩ để nàng ta “áp giải” tới Nguyễn phủ. Kết quả...kết quả cơ hồ khiến hắn tức đến suýt học máu. Cái cô nương...cô nương Nguyễn Nhược Nhược kia làm gì mà “mềm nhũn” như cái tên, chờ người tới bảo toàn danh tiết cho nàng ta. Chẳng những cự tuyệt hôn sự phủ phàng, một mặt lại còn nói hắn không cần lấy thân báo đáp, mặt mũi Tĩnh An vương thế tử không biết bị nàng ta đem vút ở đâu? Bây giờ nhớ tới vẫn còn rất buồn bực.

Vừa nghĩ vậy, Lý Lực không nhịn được lại liếc mắt nhìn...đằng kia một cái. Nhìn Nguyễn Nhược Nhược một thân nam trang, hắn không khỏi hồi tưởng lại đêm gặp gỡ đầu tiên đó, Nguyễn Nhược Nhược trong trang phục “váy lửng”. Nếu để Vương phi nhìn thấy kiểu trang phục đó chẳng phải sẽ còn kinh hãi hơn sao. Nhưng tất cả những điều kinh hãi đó xem ra vẫn chưa bằng vụ việc nàng cứu sống hắn trên bờ sông. Lúc ấy hắn vô tri vô giác, cái gì cũng không biết. Sau khi nghe Tần Mai tinh tế nhắc tới, hắn ngạc nhiên đến độ khó có thể tin. Nam nữ thụ thụ bất thân, nàng sao dám ở trước mắt mọi người...dùng phương thức...không tưởng tượng nổi mà cứu sống hắn? Kinh ngạc trôi qua, hắn nhận không được trên mặt nóng rần lên, chuyện này...cực kỳ khó chịu. Vốn nghĩ nàng trong lúc tình thế cấp bách nên nhất thời phải xuất hạ sách này, nhất định không nghĩ nhiều như vậy. Cũng là ngày đó ở Nguyễn phủ, thái độ nàng lạc quan hào phóng, trong lời nói đem sự việc kinh thế hãi tục như vậy biến thành một chuyện tầm thường. Kỳ quái, trong đám nữ nhân từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật lạ lùng như vậy...

20. Chương 20

Thủy Băng Thanh đã mua được một khoảng thời gian ngắn thái bình. Nguyễn Nhược Nhược khảng khái mang nửa hộp trân châu quý báu đến cửa tiệm đổi lấy chi phiếu rồi bày ra trước mặt tú bà. Vừa trông thấy xấp ngân phiếu, tú bà lập tức cười không thấy mắt: “Nguyễn công tử, vậy cứ làm theo lời người, trong hai tháng ngày Băng Thanh cô nương tuyệt đối không chính thức tiếp khách. Nhưng cũng phải để nàng ra phụng bồi rượu, đánh đàn ca hát nhảy múa...chút ít thôi.”

Cứ như vậy, xấp ngân phiếu đủ để cho gia đình bình thường sống hai năm chỉ có thể đổi lại hai tháng thanh tĩnh, Nguyễn Nhược Nhược không thể không mừng tú bà của Hoa Nguyệt lâu tham lam, quả thực là hổ ăn

thịt người không nhả xương. Nguyễn Nhược Long thể làm gì, “Cũng không còn cách nào khác, đây là nơi hấp thu ngân lượng mà. Vàng bạc tuôn vào nơi này thật không khác gì nhỏ nước xuống tảng đá bị nung nóng. Lại nói Băng Thanh cô nương ca múa giỏi, cả sắc lẫn nghệ đều tuyệt vời, chẳng những là hoa khôi đứng đầu ở Hoa Nguyệt lâu, nàng đồng thời cũng là nhân vật có tiếng tại thành Trường An. Biết bao nhiêu đại quan, quý nhân, vương tôn công tử sẵn sàng ném tiền vàng tới xem nàng thanh ca mạn vũ, tú bà rộng lượng hoãn cho hai tháng đã là nể mặt mũi lắm rồi.

“Đại ca, ta cũng biết tú bà đối với người rất khách khí, chỉ là bà ta tại sao lại nể mặt mũi người đến thế?”

Nguyễn Nhược Long nói: “Thật ra rất đơn giản, Nguyễn gia nhà chúng ta buôn bán tơ lụa vải vóc đẹp nhất lẫn mới nhất tại thành Trường An này. Các cô nương trong Hoa Nguyệt lâu đều yêu thích vải lụa từ phường dệt của chúng ta, cung không đủ cầu. Ta vừa rồi bảo với tú bà sẽ phá lệ chiếu cố Hoa Nguyệt lâu, không những cung cấp đầy đủ mà còn giảm giá tiền. Tú bà thấy có lợi dĩ nhiên sẽ khách khí với chúng ta một chút.”

Thì ra là như vậy. Cũng không lạ a! Người trên giang hồ thường không tránh được cái lợi trước mắt, có qua có lại. Chỉ cần không thương thiên hại lý là không chứa thủ đoạn nào, cũng không mất một mối quan hệ làm ăn lâu dài.

Thủy Băng Thanh ý tứ bảo Nguyễn Nhược Long đợi dưới lầu, Nguyễn Nhược Long một mình đi lên chỗ nàng báo cáo kết quả. Bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công, trì hoãn kỳ hạn chính thức tiếp khách của nàng ta, giữ vững thân phận thanh sạch bán nghệ không bán thân.

Vốn tưởng rằng Thủy Băng Thanh nghe được sẽ như trút được gánh nặng, nào ngờ nàng chau mày đứng lên: “Cái gì? Phụng bồi rượu, đánh đàn ca hát, còn nhảy múa nữa. Miễn cưỡng ta có thể làm được điều thứ nhất, nhưng ba điều sau chắc chắn là không được nha!”

Nguyễn Nhược Long sửng sốt, suy nghĩ một chút liền hiểu, một nam nhân ở thế kỷ hai mươi mốt làm sao bảo hấn biểu diễn thanh ca mạn vũ? Nhưng...nàng có chuyện muốn hỏi: “Vậy những ngày trước đây người làm sao trốn được?”

“Dương thương a!” Thủy Băng Thanh vừa nói vừa chỉ vào trán cho Nguyễn Nhược Long xem, vạch tóc ra liền phát hiện có một vết thương vừa mới lành lại, mỏng mỏng cong cong nhìn như nửa vầng trăng.

Nguyễn Nhược Long không khỏi dậm chân, “Vậy phải làm sao bây giờ? Vết thương cũng đã lành lại rồi, người không thể không bán nghệ nha, không có chuyện tú bà để người nhàn rồi mà không hiến nghệ kiếm tiền cho mẹ ta đâu.”

Thủy Băng Thanh kêu khổ cả ngày, “Ta có thể hiến cái quái gì chứ! Nhất – không hát, Hai – không nhảy, khỏi bàn vụ cầm-kỳ-thư-họa gì gì luôn.”

“Vậy người còn làm được cái gì nữa? Người ở thế kỷ hai mươi mốt rồi cuộc là làm công việc gì vậy? Có cái gì...có thể ở trước mặt người khác biểu lộ bản lĩnh không?” Nguyễn Nhược Long cứ như pháo liên thanh mà đặt câu hỏi.

“Ta kinh doanh bất động sản, mở công ty tư vấn xây dựng đo đạc. Nếu muốn ta làm đúng nghề chỉ bằng để ta mở văn phòng địa sản đặt tại thành Trường An này để tư vấn kinh doanh đất đai cho bọn quan nha quý tộc!” Thủy Băng Thanh nói một cách nghiêm trang.

“Người còn tâm tư nói đùa nữa hử, tỉnh lại đi, mau tìm biện pháp vượt qua cửa ải khó khăn này mới đúng. Kiến thức chuyên môn của người ở Đại Đường này coi như đồ bỏ, vậy tính qua lĩnh vực nghiệp dư đi, người bình thường có sở thích thích giết thời gì không?”

“Sở thích của ta rất nhiều nha, ta là một người yêu thích vận động mà. Thích chạy bộ, bơi lội, leo núi, phiêu lưu, bóng rổ, đá banh, bơi thuyền trên biển...”

“Đủ rồi, đủ rồi”, không thèm đợi Thủy Băng Thanh nói xong, Nguyễn Nhược Long vẽ mặt cau có không khách khí cắt ngang lời nàng. “Chẳng có thứ gì dùng được. Người...tại sao cũng chỉ biết chơi những thứ này, tinh hoa văn hóa Trung Hoa năm ngàn năm của chúng ta tại sao người một chút cũng không chịu học? Cầm-kỳ-thư-họa chỉ cần người tinh thông một môn thì bây giờ cũng đâu đến nỗi nào.”

Khẩu khí của nàng nghe giống như bà mẹ đứng trong bếp giáo huấn con, Thủy Băng Thanh nghe được không phục lắm. “Nghe nói Nguyễn Tam tiểu thư cũng là một tài nữ cầm-kỳ thư-họa lẫn thêu thùa may vá không thứ nào mà không tinh thông, người cứ tùy tiện thi triển một thứ cho ta nhìn thử coi.”

Nguyễn Nhược Nhược bị cứng lưỡi, nhưng mau miệng nói: “Đúng đó, ta không làm được, nhưng ở đây cũng không có ai bắt ta đi ra ngoài hiến nghệ gì gì đó. Lão huynh, người nên rõ ràng tình hình của mình lúc này nha, bây giờ không phải là lúc tự nạnh. Người mà còn mạnh miệng với ta nữa thì ta sẽ mặc kệ người, để cho người tự sinh tự diệt đi.”

So với tình thế đôi bên, đối phương mạnh hơn mình nên nàng không thể không cúi đầu. Thủy Băng Thanh lập tức mềm đi, “Người đừng mặc kệ ta nha! Người nhanh nhanh nghĩ kế đi, người muốn ta làm thế nào thì ta sẽ làm thế ấy, toàn bộ đều nghe theo người sắp xếp.”

Nguyễn Nhược Nhược không cười nói, “Đừng nói như vậy, ta cũng không vì người mà sắp xếp cái gì hết.”

Nhìn lại bộ dáng của Thủy Băng Thanh, nàng không nhịn được bật cười: “Bộ dáng của người bây giờ còn không nói là anh tư kiêu diễm?” Thủy Băng Thanh nhìn qua ôn nhu, nhẹ nhàng phảng phất như có thể cười gió bay đi.

“Đừng nói nữa” Thủy Băng Thanh vẻ mặt buồn chán, “Từ sau khi ta nhập vào thân thể này thì bao nhiêu thể lực rèn luyện trước kia không biết chạy đi đâu rồi, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, ta thật muốn treo giải thưởng cho người tìm được nó về đây. Nếu không phải như vậy, tại tình cảnh này ta cũng có thể đánh ngã vài người rồi bỏ chạy, cũng không sợ hãi quan phủ truy bắt. Phải biết rằng ta trước kia cũng là thân thủ đại diện quyền đạo tam đẳng.”

Nguyễn Nhược Nhược giật mình, “Vậy tại sao người lại ra nông nổi này? Lúc ta nhập vào thân thể này cũng nghe nói trước đây nó thuộc về một cô nương gió thổi một phát là gục, yếu ớt vô cùng. Kỳ quái là sau khi ta “mượn” liền cảm thấy nó cũng...tốt lắm. Ngũ tạng lục phủ rồi da thịt xương, tinh lương giống như chế phẩm từ hợp kim vậy, nửa điểm hư hỏng cũng không có, từ trên xuống dưới phải gọi là hoàn hảo.”

Thủy Băng Thanh vạn phần uất ức, “Người chính là vận khí tốt hơn so với ta, hai chúng ta cùng một lúc lưu lạc khó khăn, tại sao ta thành nữ tử thanh lâu còn người lại thành đại gia khuê tú. Cơ thể vốn bệnh hoạn liền biến thành sinh long hoạt hổ, lão Thiên thật không công bằng.”

Nguyễn Nhược Nhược cười, “Có thể vì người vốn là một nam nhân nên khi nhập vào thân thể nữ nhi không thể phù hợp được. Ta thì khác, cùng là thân nữ nhi lại mạnh mẽ khỏe khoắn, khi nhập vào cơ thể này chỉ có bồi bổ chứ không suy hại. Giống như nâng cấp một chiếc CPU vậy, bộ nhớ lập tức được tăng lên, chỉ có thể vận hành nhanh hơn lúc trước chứ không kém hơn được.”

“Người cứ nâng cấp đi, nâng cấp không tính phí” Thủy Băng Thanh cũng nhịn không được nữa mà mỉm cười.

Hai người thương lượng một hồi lâu cũng chết sống nghĩ không ra được đối sách. Cuối cùng Nguyễn Nhược Nhược liền đưa ra một biện pháp cũng không hẳn là biện pháp, “Thật sự không có biện pháp triệt để, chỉ bằng người dứt khoát một lần nữa hướng cây cột kia mà đập đầu đi. Không cần dùng sức quá mạnh, chỉ cần chấn động não một chút là có thể nằm dưỡng bệnh trên giường mấy ngày.”

Thủy Băng Thanh hai con mắt tròn trĩnh nhìn Nguyễn Nhược Nhược thật lâu mới vừa nói: “Người thật là độc ác, bộ ta đập đầu không cảm thấy đau hả?”

Nguyễn Nhược Nhược hai tay giơ lên đầu hàng, “Ta cũng biết kế này không được, nhưng người nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn chưa! Được rồi, không phải người có thể bơi lội đó sao? Nếu không người dứt khoát đem một đám khách dẫn tới bờ hồ rồi trước mặt mọi người biểu diễn “bài ca thiếu nữ bơi lội” hay “hát trừ thiếu nữ bơi lội” gì gì đấy. Ta đảm bảo người nhất cử thành danh, thiên hạ đều biết, tuyệt đối so với sự kiện lần kia của ta danh tiếng vang dội hơn rất nhiều.”

Thủy Băng Thanh bật cười, “thôi thôi, ta thà chọn cách đập đầu vô cột còn hơn, không dám ở thời Đại Đường mà bôi nhọ danh tiếng của cái mặt này, ta để một mình Tam tiểu thư người nổi tiếng đó.”

Đây chính là quyết định cuối cùng, thảo luận một hồi cũng chỉ có thể đưa ra được một biện pháp không thể gọi là biện pháp này. Trước khi chia tay Nguyễn Nhược Nhược nói, “Bây giờ còn có thể thông thả mấy

ngày, người cũng không không nên vội vàng làm ầu...cũng không nên có cái chủ ý đại dột gì đó...”

Suy nghĩ một chút nữa, nàng nói thêm: “Nếu thật sự nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, nhất định không được nghĩ quẩn, đập đầu cũng phải cẩn thận chú ý đó nha! Ta cũng không muốn để đại ca của ta vì người mà chết đi sống lại một lần nữa.”

“Người yên tâm, đầu là đầu của ta, ta còn có thể bạc đãi nó sai.” Thủy Băng Thanh nhìn nàng hằm hằm, “Còn nói...người làm ơn đừng để gã đại ca...si tình kia tới làm phiền ta, không có hấn ta cũng không cần nghĩ đến chuyện đại dột. Người biết lần trước sau khi ta bị thương nằm liền mấy ngày không dậy nổi, hấn mỗi ngày đều tới trước mặt ta kể lể tình hình ngày trước, dùng một vài lời tâm tình trước đây kể lại để ta có thể nhớ ra cái gì đó. Những lời này để chủ nhân chân chính của thân thể này nghe chắc chắn sẽ rơi lệ. Nhưng ta là người ngoài nha, nghe được cũng không có chút cảm giác gì, thật là phiền phức. Thật vất vả mới yên tĩnh hai bên tai được một chút, ta cũng không muốn hấn tới đây trêu chọc nữa.”

Thủy Băng Thanh nói như chuyện lật vạt những khi rồi rảnh, thần thái vẫn đậm phong thanh như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng Nguyễn Nhược Nhược nghe được tâm tình liền chùng xuống, nhịn không được thở dài một tiếng: “Ta phải làm sao với vị đại ca si tình này bây giờ a! Hấn đem một mảnh si tâm tất cả đặt lên người Băng Thanh cô nương này a!”

Vừa nói nàng vừa không tự chủ nhìn về phía Băng Thanh xinh đẹp đang đứng trước mặt. Ánh mắt kia thấy vậy liền run run, lập tức giống như bị roi ngựa quất một cái: “Người đừng trông cậy vào ta, ta không thể cùng hấn nói tâm xàm những lời yêu thương. Hấn là nam nhân, ta cũng là nam nhân, để hai chúng ta khanh-khanh ta-ta...ta sẽ ối ra đó.”

“Ta hiểu, ta không làm khó người. Bất quá, xin người đừng làm ra bộ dáng quá ...vô tình vô nghĩa với hấn. Hấn bây giờ là một khối thiết bở trong lò nung, nhiệt lực mười phần. Nếu bị đẩy vào nước lạnh đột ngột ta sợ hấn sẽ bị vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ. Coi như người nể mặt ta đi, trước mặt xin người đáp ứng hấn vài phần có được hay không?” Nguyễn Nhược Nhược năn nỉ nói.

Thủy Băng Thanh khó khăn miễn cưỡng đáp ứng nàng.

Nguyễn Nhược Nhược sau đó xuống lầu gặp Nguyễn Nhược Long bảo cùng trở về phủ. Vẫn một thân nam trang ở đầu đường Trường An bước đi, chỉ là lần nàng vừa đi vừa lo lắng, phải như thế nào hóa giải được một phiền si tâm của Nguyễn Nhược Long đây? Chẳng lẽ cứ để vậy phó mặc cho dòng nước chảy đi...

21. Chương 21

Buổi trưa rảnh rỗi, Nguyễn Nhược Nhược ở trong vườn đi dạo một mình. Ngày xuân tại hoa viên, cây xanh tươi mát, tiên hoa nở rộ, tràn đầy hồng hương lục ngọc nhìn không hết.

Đang thần thờ chợt nghe một tiếng nói thanh lãnh cất lên: “Tam biểu muội, một mình trốn ở chỗ này nghĩ ngợi gì vậy?”

Nàng bị dọa nhảy dựng lên, theo điều kiện phản xạ nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Ngọc Liên Thành đang từ từ đi tới, thói quen cười mà không cười, bất quá chỉ là một nụ cười nhạt nhưng cũng đem cả vườn xuân sắc làm nhòe đi. Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được rũ mi mắt xuống âm thầm thở dài: nam nhân này, quả thực sắp để thiếu nữ trong thiên hạ đỡ không nổi nữa.

“Biểu ca, người lại đem Nhị tỷ của ta đuổi xuống phòng bếp?” Nguyễn Nhược Nhược không đáp mà hỏi ngược lại.

“Người không biết sao? Đại nương và Nhị tỷ của người mỗi tháng vào ngày mười sáu đều đến miếu dâng hương khẩn nguyện. Hôm nay chính là ngày mười sáu.”

Hai mẫu tử này bình thường cũng không phải là thiện nam tín nữ, hết lần này tới lần khác vẫn một lòng hướng phật, đúng là mâu thuẫn nha.

“Biết Nhị tỷ không có ở đây vậy người còn tới làm gì?” Nguyễn Nhược Nhược nói xong liền thấy mình ngốc ngếch, đây là hấn né tránh Nguyễn Nhược Phượng đặc biệt tìm đến nàng mà.

Quả nhiên Ngọc Liên Thành khẽ cười nói: “Lần trước ta cùng Tam biểu muội hàn huyên chưa tận hứng cho nên hôm nay cố ý đến đây muốn cùng biểu muội một lần nữa trò chuyện.”

Nguyễn Nhược Nhược trong lòng tất nhiên kêu khổ cả ngày, lần trước cùng Ngọc Liên Thành nói chuyện một phen, quả thực là vừa đánh vừa mở đường máu thoát thân. Nàng suýt nữa bị hấn đánh cho tơi tả, vạn vạn lần không muốn tái khơi mào khói lửa chiến trận nữa.

“Ai nha...biểu ca, người tới không đúng lúc rồi, ta đang dự tính ra ngoài đây, không thể cùng người nói chuyện phiếm rồi. Xin lỗi nha!” Nguyễn Nhược Nhược cười hi hi ha ha, chỉ cần ngăn được hấn thì đi đâu cũng được.

“Không sao nha! Ta dù sao cũng nhàn rồi, có thể phụng bồi biểu muội đi ra ngoài, chúng ta vừa đi vừa hàn huyên cũng được.”

“Biểu ca, ta không dám đi cùng người đâu.” Nguyễn Nhược Nhược hươ hai tay la hoảng, “những nữ nhân xinh đẹp tại Trường An thành hướng người tát tiên hoa, ta không nằm trong cái hội đó mà ta cũng không muốn trở thành cục diện “toàn dân công địch” nha”.

Ngọc Liên Thành nghe qua không hiểu, chân mày nhẹ nhướn lên, che không được phong hoa lưu chuyển. Lời nói của hấn mang ý nghi ngờ, “Toàn dân công địch? Từ này...giải thích thế nào?”

“Chính là trở thành địch nhân của tất cả nữ tử trong Trường An thành, bị các nàng hợp sức tấn công. Biểu ca, người không nên làm hại ta ở Trường An thành không có đất đặt chân.” Nguyễn Nhược Nhược chỉ ra chỗ nguy hiểm.

Ngọc Liên Thành lại nói: “Vậy người đổi lại nam trang được không?”

Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên, “Người thấy ta cải nam trang bao giờ?”

“Tam biểu muội, ta thấy người cải nam trang cùng Đại biểu huynh đi trên đường không chỉ một lần”.

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta dù mặc nam trang cũng không thể cùng người đi chung một chỗ, kéo theo phía sau cả một đại bang anh hùng...ta không được tự nhiên, đặc biệt không được tự nhiên.” Nàng dùng ngữ khí cực mạnh diễn tả.

“Chúng ta ngồi xe ngựa vậy.” Ngọc Liên Thành trả lời lưu loát.

Nguyễn Nhược Nhược bị hấn từng bước bít chặt đường lui, cực chẳng đã đành phải mang Nguyễn Nhược Phượng ra làm bia đỡ đạn. “Biểu ca, người tha cho ta đi. Ta thật sự không dám một mình cùng người đi ra ngoài, nếu bị Nhị tỷ biết được nàng ta chắc chắn sẽ giết ta đó nha. Người biết nữ nhân ghen tuông vô cùng đáng sợ...”

Nói còn chưa dứt lời, lại bị Ngọc Liên Thành một tay che môi của nàng lại. Mặt của hấn gần nàng trong gang tấc, một đôi mắt cười và hàm răng như trắng sáng, sáng mắt lưu động mê hoặc lòng người. Hết lần này tới lần khác một thanh âm mang theo ai oán vang lên: “Tam biểu muội, nếu người còn ba lần bốn lượt muốn đẩy ta ra như vậy thì ta sẽ rất thương tâm đó nha”

Lời dụ dỗ hoành thiên xuất thế, đánh thẳng vào cửa. Không còn kịp phòng bị, nàng liền bị hấn câu dẫn vùi lấp, vùi lấp, vùi lấp... Một cái chớp mắt này, Nguyễn Nhược Nhược xem như đã ném qua cái gì gọi là “Thôi miên”. Giống như bị Ngọc Liên Thành hạ thủ thôi miên, bao nhiêu kiên trì trước giờ của nàng trong khoảnh khắc liền như vỡ òa, để mặc nước ngập lênh láng. Lý trí nàng còn muốn cự mạnh nhưng miệng đã đầu hàng: “Cũng tốt, biểu ca, ta đi theo người. Cùng lắm thì sau khi trở lại cùng với Nhị tỷ ra Hoa Sơn luận kiếm vậy.”

Xe ngựa lúc lắc chạy đi, tiếng sỏi đá lạo xạo dưới bánh xe khi chạy trên đường thật có tiết tấu, giống như đang thắm hát một tiểu hành khúc vui vẻ vậy. Trong xe ngựa, Ngọc Liên Thành mỉm cười tự nhiên, lộ ra tâm tình thoải mái. Nguyễn Nhược Nhược một bên đang buồn bực.

Nàng đang giận chính mình, tại sao lại hứa hẹn với hấn! Còn chưa tranh tài mười mấy hiệp đã bị trúng một chiêu “mỉm cười nhu hòa” của Ngọc Liên Thành đánh bại. Bất quá nói gì thì nói, chiêu này của Ngọc Liên Thành quả thật lợi hại, lực sát thương lên tới hai trăm phần trăm, quả thực có thể so sánh với “Hóa công đại pháp”. Dù tâm địa người sắt đá thế nào cũng sẽ bị hấn hóa thành chất lỏng, khiến cho thần hồn điên

đảo, ngàn y trăm thuận. Người này còn là con người sao? Nguyễn Nhược Nhược không khỏi quay đầu liếc nhìn hần một cái, dung nhan tuấn mỹ vô song như vậy, bộ dáng không thể chống đỡ được...Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được hoài nghi hần là...yêu quái thành tinh, nếu không làm sao lại có thể mê hoặc lòng người đến thế này?

Nàng không dám nhìn lâu để tránh bị chìm luân trong đó, Nguyễn Nhược Nhược nhóng đầu nhìn người đi đường bên ngoài cửa xe, phát hiện xe ngựa đã ra khỏi thành Trường An, hướng ngoại thành đi tới.

“Biểu ca, chúng ta đang...đi đâu?”

“Nếu không muốn bị một đám người bám theo, chỉ còn cách ra khỏi thành đi dạo dã ngoại.”

“Biểu ca, đừng đi tới những chỗ hoang dã vắng người! Ta sợ không an toàn.” Nguyễn Nhược Nhược là từ thế kỷ hai mươi một đến nên đối với trị an của Đại Đường thịnh thế cũng mang theo thói quen cảnh giác cao độ.

Ngọc Liên Thành hiểu sai ý, tự tiểu phi tiểu nói: “Biểu muội chẳng lẽ không tin ta?”

“Không phải không phải” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng thanh minh, “Ta sao có thể không tin tưởng người! Ta biết biểu ca tuyệt đối là chính nhân quân tử.”

Một nhân vật như Ngọc Liên Thành cứ coi như không phải chính nhân quân tử thì cũng không cần dùng đến sức mạnh để chiếm đoạt tình yêu nam nữ. Chỉ cần hần nguyện ý, thiếu nữ muốn ngủ với hần chỉ sợ có thể xếp hàng dài ra khỏi Trường An thành năm trăm dặm.

“Ta sợ trên đường gặp cướp. Nếu chỉ cần để lại tiền mã lộ cũng không sao, nhưng nếu lỡ cướp tài còn muốn...cướp sắc, biểu ca nha, không chừng cả hai chúng ta đều gặp phải tai ương. Phải biết rằng đáng điệu của người còn đáng giá hơn ta nữa.”

Một câu nói xong, Ngọc Liên Thành dờ khóc dờ cười, “Tam biểu muội, người cứ yên tâm đi, ta đem người mang đi ra hoàn hảo thì cũng sẽ nhất định đem người mang về lành lặn. Việc đó người không cần lo lắng.”

“Biểu ca, người nói vậy ta đây yên tâm rồi. Người cứ tùy tiện dẫn ta đi, dù là nơi hoang vu giống như cảnh địa liêu trai ta cũng không sợ.”

“Ta dẫn người đến chỗ hoang vu làm chi? Cũng không phải là đi xem cô hồn dã quỷ. Tam biểu muội, ta dẫn người đi ngắm hoa.”

“Ngắm hoa? Ngắm hoa cần chạy xa như vậy làm chi? Hậu viên nhà ta rộng lớn...chẳng lẽ hoa này có cái gì đặc biệt?”

“Cũng không đặc biệt, chẳng qua là hoa đào tầm thường thôi.”

“Lúc này mà còn hoa đào sao! Biểu huynh, “Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn” (tháng tư ở nhân gian hoa đào đã nở hết), chúng rụng sắp hết rồi. Nếu còn sót lại mấy phần thì cũng chỉ là “tàn hồng túng hữu tam thiên thụ, bất cập sơ khai nhất chi tiên” (ba ngàn cây hoa đào nở rộ cũng không bằng một cành hoa mới nở), có cái gì nhìn đâu?”

“Hoa đào dưới chân núi đúng là đã nở hết, nhưng hoa đào trên núi bây giờ mới bắt đầu nở rộ.”

Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là ngẩn ra, chợt kịp phản ứng, thầm mắng mình ngu đần, đã biết câu “Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn” (Nhân gian tháng tư hoa đào rụng hết)” tại sao lại quên mất câu kế tiếp là “Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai” (hoa đào trên núi mới bắt đầu nở), hoa trên núi so với dưới chân núi nở chậm hơn một chút. Được rồi, nếu biết xuân về đến nơi nào thì hôm nay cứ làm khách đến thăm xuân đi. Vì vậy nàng rất hớn hỏ, “Biểu ca, ở đâu ở đâu, đến nhanh đi”.

“Nhanh, lập tức xuống xe treo lên núi đi. Đây, cho người.” Ngọc Liên Thành từ bên dưới chỗ ngồi lấy ra vài cái giỏ mây, chia cho nàng một nửa.

“Cầm cái này...làm chi?” Nguyễn Nhược Nhược nghĩ không ra.

Ngọc Liên Thành nhìn nàng cười một tiếng, “Tam biểu muội không phải đã đáp ứng thay ta chuẩn bị mấy thùng từng chậu tuyết đó sao? Bây giờ không phải là lúc thu tuyết, chỉ bằng người...trước tiên giúp ta đi hái hoa đào đi. Ta có việc cần dùng.”

A! Nguyễn Nhược Nhược không khỏi cười nói: “Thì ra không đơn giản chỉ là tới ngắm hoa, quan trọng hơn chính là tới giúp người hái hoa. Cũng được cũng được, cứ coi ta là trợ lý hái hoa của người đi. Sếp a, người cần bao nhiêu hoa cứ nói, ta đây cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nguyễn Nhược Nhược liền biết không ổn. Đáng chết, cùng Thủy Băng Thanh-Lưu Đức Hoa dùng từ ngữ hiện đại đầu khẩu, lại cùng người đời Đường nói chuyện nên bị nhầm lẫn đôi lời. Như vậy không được a! Một gã hiện đại cùng với một gã cổ đại làm nàng choáng váng quay cuồng. Nàng lăm lét nhìn Ngọc Liên Thành, hẩn chăm chú quan sát nàng. Ánh mắt kia...Nguyễn Nhược Nhược chỉ cảm thấy đỡ không được, “Biểu ca, người đừng nhìn ta như vậy có được hay không, ta sẽ có ý xấu với người đó.”

Ngọc Liên Thành khẽ cười một tiếng đã mở miệng: “Tam biểu muội, ta nghĩ nói chuyện với người so sánh với hồi trước thú vị hơn, con người cũng càng ngày càng thú vị đó nha.”

Nguyễn Nhược Nhược cười ha ha, “Nữ tử đến mười tám tuổi trở nên xinh đẹp hơn, đáng yêu hơn nên thu hút người khác cũng là tự nhiên.” Sau đó lập tức chuyển đề tài, “Biểu ca, tại sao còn chưa tới?”

Phảng phất như để trả lời vấn đề của nàng, xe ngựa đánh tiếng dừng lại, hán tử đánh xe ở bên ngoài nói: “Công tử, đã đến Tê Hà Sơn.”

22. Chương 22

Nhìn thấy rừng hoa đào, Nguyễn Nhược Nhược đã hiểu tại sao núi này có tên là Tê Hà.

Vùng núi một nửa trũng xuống, nơi này có trăm ngàn gốc cây đào sinh trưởng, hoa đào nở rộ đương vào lúc đẹp nhất. Những khóm hoa nặng trĩu bên cạnh đám lá cây xanh mướt, cánh hoa cũng không giống nhau. Có “phương tiên loại hồng phấn”, lại có “bỉ tổ nhược duyên hoa”, màu hồng, màu trắng rồi màu sắc hỗn hợp, vô số chủng loại hoa đào trước mắt nhìn tựa như một dòng sông hoa. Nhìn thấy cảnh đẹp như thế, Nguyễn Nhược Nhược liền sáng tỏ lý do Đào Uyên Minh gọi thế giới lý tưởng trong văn chương là “Đào hoa nguyên”.

Nguyễn Nhược Nhược bị cảnh đẹp trước mắt hút mất hồn, đứng bất động một chỗ. Ngọc Liên Thành đi trước mấy bước đành phải quay trở lại kéo nàng đi, “Đừng đứng thừ ra như vậy chứ! Ta gọi người tới đây để làm gì?”

Nguyễn Nhược Nhược phục hồi tinh thần lại, “A, hái hoa đúng không, ta đây bắt đầu hái hoa liền.” Nàng cầm giỏ chạy nhanh về phía trước, Ngọc Liên Thành vội ngăn lại, “Đợi lát nữa, trước hết nghe ta nói ra yêu cầu.”

Còn có yêu cầu? Nguyễn Nhược Nhược vội vàng rửa tai lắng nghe.

“Không cần trắng quá, ta cần hoa có màu hồng, càng hồng càng tốt. Không cần hái cả khóm hoa, cũng không cần hoa đã nở hết, phải là hoa mới nở. Nghe rõ không?”

Yêu cầu đúng là không ít, Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được hỏi: “Chọn lựa tinh tế như vậy, người rốt cuộc là muốn dùng nó để làm gì vậy?”

“Cái này...người không cần quan tâm, cứ theo như cách ta hướng dẫn mà hái hoa đi. Nhớ kỹ, nhất định phải...càng hồng càng tốt...lựa hồng hoa đào nhất thượng phẩm...”

“Được, ta cam đoan sẽ hái cho người hồng hoa đào nhất phẩm.”

Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành bước song song vào rừng hoa đào để...hái hoa đào. Phải là hoa mới nở, càng hồng càng tốt. Gió thổi qua mát mẻ, mùi hoa đào thanh đậm thoang thoảng khắp nơi. Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy bản thân như đang đi vào tiên cảnh, tinh thần cực kỳ sảng khoái. Nàng vui vẻ đi đi lại lại trong rừng, vung tay hái hoa, dáng điệu hoạt bát như cánh chim riu rít chuyển cảnh. Ngọc Liên

Thành thỉnh thoảng mỉm cười, qua cành lá xanh xanh trông thấy đôi mắt nàng sáng rõ, thỉnh thoảng có vài cánh hoa bay xuống chạm nhẹ lên tay nàng, đúng là một nữ tử xuân quang lay động lòng người.

Đợi cho bốn giỏ hoa đều đầy ắp, Nguyễn Nhược không phải không dắc ý đem “chiến lợi phẩm” khoe khoang trước Ngọc Liên Thành, “Nhìn một chút đi, nhìn đi, ta dám cam đoan đây chính là toàn bộ những cánh hồng hoa đào tốt nhất đẹp nhất trong cánh rừng này đó.”

Những cánh hoa nàng hái quả thật chất lượng thượng thừa, nhiều đóa đặc biệt xinh đẹp. Ngọc Liên Thành mỉm cười thừa nhận: “Đúng rồi, đúng rồi, Nguyễn Tam tiểu thư là thiên hạ đệ nhất hái hoa đào.”

“Tất nhiên, ta hái hoa đào là thế giới đệ nhất đẳng.” Nguyễn Nhược Nhược tự cho mình hái hoa đào có đẳng cấp cao nhất, dù sao thì chất lượng cũng đã được đúng người thẩm hạch.

Hai người “hái hoa lang” không uống chuyển này, mẫn nguyện trở về. Nguyễn Nhược Nhược đến đào hoa nguyên hái hoa thập phần tận hứng, chẳng qua là hỏi tới hỏi lui Ngọc Liên Thành cũng không chịu nói cho nàng biết những cánh hoa đào hái được này đến cùng có tác dụng gì, để nàng giữ trong lòng một thắc mắc nho nhỏ không đáp án.

Trở lại Nguyễn phủ đã đến giờ ăn tối, còn chưa vào cửa thì Hạnh Nhi đã chạy ra báo tin. “Tiểu thư, Nhị tiểu thư đang nổi giận đập phá đồ đạc.”

Cũng không ngoài dự đoán, Nguyễn Nhược Nhược dùng đầu gối nghĩ cũng biết là chuyện gì. Vốn còn nói sau khi trở về sẽ cùng nàng ta ra Hoa Sơn luận kiếm, ác đâu một hồi. Chỉ là hết lên núi rồi xuống núi, lại còn tới tới lui lui trên rừng một hồi nên nàng đã mệt mỏi, thật sự không muốn cùng Nguyễn Nhược Nhược khai chiến, vì vậy liền nhờ cậy Ngọc Liên Thành thay nàng xông trận.

“Biểu ca, ta mới vừa làm trợ lý hái hoa cho người, bây giờ người tới giúp ta làm hộ hoa sứ giả một lần đi. Ta đây thật sự không có tinh thần đi ứng phó với Nhị tỷ, người ra mặt đi trấn an trấn an nàng ta, đừng để nàng ta tới tìm ta quyết đấu.”

Ngọc Liên Thành mỉm cười nói, “Được rồi, coi như ta lễ với người đi. Người giúp ta hái hoa đạt đến cấp độ thế giới đệ nhất thì ta đây sẽ thế người đập tắt hỏa diệm của Nhị biểu muội.”

“A, người cũng biết đó là hỏa diệm a. Nhưng tại ai mà sinh ra hỏa diệm, người thông cảm một chút đi. Giải bùa còn phải lựa đúng giờ, chi bằng người nhanh nhanh đi diệt hỏa đi.”

Ngọc Liên Thành vẫn cười khẽ, nhưng nụ cười lần này có vài phần bất đắc dĩ. “Nàng ta như vậy ta có biện pháp gì nữa đây? Ta đối với Nhị biểu muội chỉ là tình cảm huynh muội, nhưng nàng đem ta biến thành tư hữu, gần như...không muốn cho người khác chạm vào. Không chỉ Nhị biểu muội, rất nhiều nữ nhân ở bên cạnh ta đều như thế, người còn cho rằng ta thích cả ngày bị một đám người đi theo nữa không? Ta cũng không muốn, cảm giác mình giống như một con mồi vô số thợ săn phía sau truy đuổi, mỗi người đều chăm chăm vào ta. Nhưng ta có biện pháp gì để tránh được các nàng? Chân mọc trên người các nàng, đường xá cũng là tài sản chung của Trường An thành, không thuộc về Ngọc gia ta, người ta bám theo ở phía sau, ta có thể đuổi không?”

Nguyễn Nhược Nhược ngăn người, nói: “Vậy người đừng có cười với họ nha! Người có biết lúc người cười lực sát thương rất mạnh không? Khó trách một nhóm nữ tử trước mặt người không ngừng truy đuổi.”

“Người đây không biết, có một đoạn thời gian ta quả thật rất phiền não, liền làm mặt lạnh mỗi khi đi ra ngoài. Kết quả những nữ nhân này càng tát tiên hoa nhiều hơn, đuổi theo phía sau ta hát ca. Nói là nhìn tâm tình ta không tốt, muốn cho ta vui vẻ trở lại. Phiền toái càng nhiều hơn!”

Nguyễn Nhược Nhược sững sốt. Suy nghĩ một chút hiểu ra, Ngọc Liên Thành ôn lương như ngọc, nét mặt cố nhiên có thể làm cho người cảm giác được một cơn xuân phong ấm. Nhưng nếu thay đổi thành gương mặt lạnh lùng u buồn, chỉ sợ càng làm cho đám nữ nhân điên cuồng hơn, khơi dậy ở mẫu tính thiêng liêng muốn bảo vệ của họ. Quả thật là...nan giải. Trách tới trách lui, cuối cùng chỉ có thể trách chính hản quá mức xinh đẹp thôi.

“Phiền phức của người ta đầu hàng rồi. Dù sao Nhị tỷ cũng giao cho người đi đàm phán cầu hòa, đừng làm ta bị liên lụy. Ta phải về phòng nghỉ ngơi đây, Hạnh Nhi, chúng ta đi.” Nguyễn Nhược Nhược không hề dây dưa, quyết định rút lui.

Hạnh Nhi cũng không trả lời nàng, Nguyễn Nhược Nhược kỳ quái quay đầu nhìn lại. Hạnh Nhi ánh mắt chảy xuôi ở nụ cười nơi khóe miệng của Ngọc Liên Thành, hồn phách bị trôi đi đâu mất. Không cần phải nói, chính là bị nụ cười của Ngọc Liên Thành thôi miên. Nguyễn Nhược Nhược vốn định mở miệng giễu cợt nàng, nhưng lại nghĩ chính mình cũng từng y chang như thế. Chẳng qua là so sánh với Hạnh Nhi có thể ngoan cường đối kháng lâu hơn chút thôi. Vì vậy nàng cũng không nói gì, đến kéo Hạnh Nhi đi. Đi nhanh lên, đi nhanh lên, đi được càng xa càng tốt, cái tên Ngọc Liên Thành...không giữ khoảng cách với hân đúng là muốn tìm chết mà.

Cũng không biết Ngọc Liên Thành dùng chiêu thức gì hạ gục Nguyễn Nhược Nhược. Kể từ sau ngày gặp nhau, nàng ta chưa hề đến tìm Nguyễn Nhược Nhược khai chiến, chẳng qua là mi ngang mắt dọc nhìn nhau khó chịu. Bất quá Nguyễn Nhược Nhược không sao cả, chỉ cần nàng ta không đến om sòm bên tai là được, sắc mặt khó coi nửa điểm cũng chẳng coi ra gì, cúi đầu giả bộ không nhìn thấy là được.

Nguyễn Nhược Nhược luôn biết cách làm hài lòng chính mình, hiểu được chỉ cần mình tâm tình thoải mái thì mọi sự việc chung quanh đều tốt đẹp hơn. Một cuộc sống vui sướng hay là không sung sướng chẳng qua đều do tâm thái định đoạt. Tâm thái của Nguyễn Nhược Nhược rất tốt, nàng tránh xa đủ loại tâm tình âm ảm ưu thương, vì chính mình tìm vui vẻ hạnh phúc.

Bất quá trước mắt còn có một chuyện phiền toái, tình hình của Thủy Băng Thanh rốt cuộc phải vượt qua thế nào đây? Biện pháp chu toàn đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra được. Suy nghĩ một chút, Nguyễn Nhược Nhược liền thay nam trang, quyết định đến Hoa Nguyệt lâu một chuyến. Nếu như Thủy Băng Thanh không tìm được cách, xem ra phải dùng tới...”biện pháp mà không phải là biện pháp” kia thôi. Nếu để cho Nguyễn Nhược Long biết nàng đem biện pháp như vậy ra bàn tính với Thủy Băng Thanh, làm cho “nữ nhân” yêu mến của hân tự bạo hành thì không biết liệu hân có “xử” nàng không nữa?

Hạnh Nhi không yên lòng, “Tiểu thư, hay là người chờ Đại thiếu gia dẫn ra ngoài đi. Ta thật sự...”

“Người lo lắng cái gì nha! Ta cũng không phải lần đầu tiên đến Hoa Nguyệt lâu, đường đi ta rất quen thuộc, nhắm mắt cũng tới được. Yên tâm đi, trước bữa cơm trưa ta nhất định sẽ trở về.”

Nói là làm, Nguyễn Nhược Nhược một mình hành động. Nàng một mình đứng trên đầu tường ở Trường thành, đem cổ thành thu vào trong mắt.

Thành Trường An sông ngòi dày đặc, là trung tâm văn hóa chính trị kinh tế của cả nước. Nó không chỉ có tường thành cao lớn, hùng vĩ mà đường xá cũng rộng rãi, phố phường chỉnh tề, cung điện hoàng uyển xinh đẹp, tông miếu tự viện quy mô, hào hoa kiến trúc. Dân số Trường An lúc này chỉ hơn trăm vạn nhưng đã là một thành thị đông đúc tại thời điểm này. Dân cư tại Trường An vô cùng đa dạng, trừ dân chúng bình thường còn có hoàng tộc, đại quan quý nhân, binh sĩ, nô phú tạp dịch, Phật đạo tăng ni, dân tộc thiểu số, còn có thương nhân ngoại quốc, sứ giả, du tăng...Nhân khẩu mặc dù phức tạp nhưng cũng nói lên được sự phồn vinh thịnh vượng của nền kinh tế lúc này.

Các cửa hàng tại Trường An ngoại trừ do chính thương nhân trong thành mở ra, còn có cửa hàng của người Ba Tư, Tây Vực, Đột Quyết, quả là sâm uất! Trước cổng thành một hàng dài thương nhân chờ đưa lương mễ, mao bì, chim quý thú lạ, châu báu, hương liệu, dược liệu, dụng cụ thủy tinh...từ Tây Vực chờ đưa vào Trường An. Trong khi đó, lá trà, thuốc men, hàng thủ công...từ Trường An cũng đang chờ để bán ra tây phương. Thị trường phồn vinh quả thực khiến người ta sợ hãi.

Đời Đường là một triều đại hưng thịnh trong lịch sử năm ngàn năm của Trung Hoa, hiện nay những con đường buôn bán tập nập thế này đều gọi là con đường thương mại. Đối với thành cổ Trường An, trung tâm chính trị văn hóa của Đại Đường Thịnh Thế này, có thể tại đây sống một khoảng thời gian xem như Nguyễn Nhược Nhược không uống phí chuyến này. Nếu như có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, đem chuyện này ra nói lại thì không biết bọn họ có đem nàng đưa đến bệnh viện tâm thần để chẩn đoán bệnh không nữa!

Phong cảnh trong Trường An thành cũng tương đối khá. Hai bên đường cái trong Trường An thành có nhiều cây cối vì cư dân thích trồng cây trước cửa. Mỗi dịp xuân đến, màu xanh cây lá xum xuê, cả thành Trường An lung linh trong bầu không khí ấm áp. Trường An mặc dù nhân khẩu đông đúc, buôn bán sầm

uất nhưng không khí trong lành, khiết tịnh so với thành phố ô nhiễm ở thời hiện đại còn tốt hơn gấp trăm lần.

Nguyễn Nhược Nhược đi tới ngã tư đường thành Trường An trong tâm trạng vô cùng khoái trá, hướng thẳng Hoa Nguyệt lâu mà tiến.

23. Chương 23

Từ phía xa, Nguyễn Nhược Nhược trông thấy Thủy Băng Thanh đang đứng trước Hoa Nguyệt Lâu. Phía sau lưng nàng còn có một đám người, là những cô nương và tạp dịch của Nguyệt Hoa Lâu, người mặt mày tươi rói đang cười hớn hở kia không ai khác chính là tú bà. Nguyễn Nhược Nhược không phát giác điều thất thường, cứ thế mà đi tới, miệng nói: “A, làm sao người biết ta tới mà đứng chờ sẵn ở đây vậy?”

Thủy Băng Thanh liếc thấy nàng nhưng cố ý không trả lời, toàn bộ tâm tư tập trung vào chiếc xe ngựa buông rèm trước mặt, không đứng, phải là hướng người trong xe ngựa lên tiếng.

“Đại thọ của Vương phi cho đòi tiện thiếp hiến vũ...điều này vô cùng vinh hạnh cho tiện thiếp. Chỉ là...chỉ là tiện thiếp gần đây có bệnh trong người, ít tập luyện ca múa, tài nghệ cũng không còn được như trước...Tiệc chúc thọ của Vương phi...khẩn xin Tiểu Vương gia cao minh...đổi chọn giáo phường khác...hoặc là chọn những tỷ muội khác của tiện thiếp”. Thủy Băng Thanh nói không trôi chảy, hiển nhiên toàn là những điều khó mở miệng.

Đại thọ vương phi...hiển vũ...Tiểu vương gia...Nguyễn Nhược Nhược mới phát hiện người đánh xe chính là Tần Mai. Hắn cũng nhận ra Nguyễn Nhược Nhược trong bộ dáng nam trang, vẻ mặt kinh ngạc, không biết có nên chào hỏi nàng một tiếng hay không.

Đem những lời ấp úng của Thủy Băng Thanh “xử lý” một hồi trong đầu, Nguyễn Nhược Nhược cả kinh, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Cái gì? Tiệc chúc thọ của Vương phi cho đòi Thủy Băng Thanh hiến vũ, hắn ta thì có thể “hiển” cái gì “vũ” chứ!

Từ bên trong xe, thanh âm của Tiểu vương gia Lý Lực truyền tới nhàn nhạt nhưng uy nghiêm mười phần: “Người không cần từ chối. Các giáo phường đồn đãi rằng vũ nghệ của Thủy Băng Thanh cô nương Trường An đệ nhất, Vương phi mộ danh đã lâu, từ sớm muốn xem người ca múa một lần. Tiệc chúc thọ sẽ tổ chức vào đầu tháng tám, khi đó ta sẽ cho người tới đón, người hãy chuẩn bị thật tốt đi”. Ngữ khí đúng là phần bác không tha.

Thủy Băng Thanh nhất thời sắc mặt trắng bệnh, không biết làm gì nữa. Tú bà đứng một bên cười hì hì nhảy ra chặn lời nàng, “Làm phiền đến Tiểu vương gia đích thân đến đây, ta nhất định sẽ đốc thúc Băng Thanh cô nương biểu diễn một khúc vũ tốt nhất để chúc mừng thọ yển của Vương phi.”

“Vậy làm phiền người.”, lời nói khách khí nhưng vô cùng lãnh đạm. Bất quá chỉ là một câu nói băng quơ nhưng tú bà nghe được vui mừng vô cùng, “Có thể tại tiệc chúc thọ của Vương phi mà tận tâm tận lực là phúc phận của chúng ta, Tiểu vương gia không cần khách khí.”

Lý Lực cũng không đáp lại nàng, hiển nhiên không muốn dây dưa ở chỗ này, hắn gọi một tiếng “Tần Mai”. Tần Mai hiểu ý, gờ roi giục ngựa chuẩn bị rời đi.

Tú bà ân cần nhìn theo tiễn khách, “Tiểu vương gia đi thông thả, đi thông thả a!”. Cứ như muốn tống cổ hắn đi càng nhanh càng tốt.

“Chờ một chút”, Nguyễn Nhược Nhược chạy lên phía trước, đuổi theo vồ vào cửa sổ xe, “Tiểu vương gia...xin chờ một chút được không?”

Xe ngựa dừng lại, rèm xe vén lên, Lý Lực mang đôi mắt có chút nghiêm khắc nhìn ra, đem Nguyễn Nhược Nhược cao thấp đánh giá một phen. Hắn sau đó nhíu mày nói: “Là người? Người tại sao lại ở chỗ như thế này?”

“Thủy Băng Thanh là bằng hữu của ta, ta tới tìm nàng”, Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười nói.

Lý Lực ánh mắt sắc bén, một chút đồng ý cũng không có. Cũng là, nói về thân phận, những cô nương ở thanh lâu bị cho là thấp hèn ti tiện. Người bình thường đã không muốn gặp gỡ, đừng nói đến một thiên kim tiểu thư ở chốn thâm khuê như Nguyễn Nhược Nhược. Tại sao nàng ta có thể kết bạn với một cô nương chốn thanh lâu chứ? Đúng là không biết tự trọng.

Nguyễn Nhược Nhược vẫn mỉm cười nói: “Tiểu vương gia, Thủy Băng Thanh quả thật ốm bệnh đã lâu rồi, ca hát nhảy múa căn bản đều quên hết. Người bảo nàng tại tiệc chúc thọ hiển vũ, không khéo lại làm cụt hứng của Vương phi. Chỉ bằng làm như lời nàng ta nói, đi tìm một giáo phường khác tốt hơn. Các giáo phường đều có thể trình diễn ca vũ, chưa chắc đã kém hơn nàng, người cần gì phải một mực đòi nàng đi?”

“Không phải ta một mực đòi mà là vương phi yêu cầu phải chọn chính nàng ta. Người bảo nàng có bệnh? Thoạt nhìn khí sắc thì có vẻ không phải như vậy!” Lý Lực đưa mắt ngắm Thủy Băng Thanh từ xa, lạnh nhạt nói. Lời này thật ra không sai, Thủy Băng Thanh dường như thương hơn nửa tháng, sắc mặt sớm đã hồng hào như hoa đào, hơn nữa Nguyễn Nhược Nhược lại còn thường xuyên đến trò chuyện nên tâm tình hẳn thoải mái, tinh thần cũng tốt lên, thoạt nhìn thì diện mạo tinh thần vô cùng tươi khỏe. Nói hẳn ta đang ốm bệnh, ai mà tin.

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời tức cười.

“Vương phi đòi nàng hiển vũ, nàng phải đi hiển vũ, chuyện này không thể làm khác. Ca múa đều quên hết? Người bảo một người có thể dễ dàng đem mười mấy năm rèn luyện khổ cực mà bỏ đi như vậy sao. Cứ coi như là quên thật thì cũng nên thừa dịp mười mấy ngày trước buổi tiệc mà tập dượt đi. Nếu có gì sơ sót trong tiệc chúc thọ của Vương phi, nàng ta có mấy cái đầu cũng không gánh nổi đâu.” Ngữ khí lạnh nhạt tựa như thủy tinh vỡ bay tán loạn, không cẩn thận là bị chúng làm bị thương đổ máu ngay lập tức.

Hạ rèm xe xuống...Lý Lực không thèm để ý đến nàng nữa mà mở miệng gọi “Tần Mai”. Tần Mai một lần nữa quất roi giục ngựa chạy đi. Nguyễn Nhược Nhược không đuổi theo, nghe ngữ khí của hẳn thì có đuổi theo cũng vô ích. A! Phen này thấm rồi. Vô cùng thấm, vô cùng thấm...

Nàng cùng Thủy Băng Thanh trở vào Hoa Nguyệt Lâu, vừa đóng cửa phòng hẳn ta đã vội vàng hỏi: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ! Ai biết! Ta không phải thần tiên ba đầu sáu tay mà có sẵn nhiều biện pháp cứu khổ cứu nạn như vậy chứ.” Nguyễn Nhược Nhược bị phiền phức bủa vây.

“Không còn cách, nếu vậy ta đây nhanh chóng đập đầu vào tường để dưỡng thương, hẳn sẽ không đến giường bệnh kéo ta đi hiển vũ”

“Hẳn sẽ không đến giường bệnh kéo người đi hiển vũ, hẳn chỉ biết trực tiếp đến lấy đầu người”.

Thủy Băng Thanh hoảng sợ, “Chỉ một việc nhỏ như vậy mà chém đầu? Có còn vương pháp hay không?”

“Người làm ơn bình tĩnh một chút có được hay không?”, Nguyễn Nhược Nhược bực mình vì hẳn ta chậm hiểu, “Người tưởng đây là chế độ xã hội thế kỷ hai mươi mốt hả! Nơi này là đời Đường, vương triều nhà Lý, bọn họ chính là vương pháp. Nếu người ngỗ nghịch không chấp thuận lệnh của vương phi, nhất định không đến hiển vũ thì đó là người đang khiêu chiến với quyền uy của bọn họ, không lập tức tiêu diệt người, họ như thế nào mà cai trị giang sơn thiên hạ?”

Thủy Băng Thanh sợ run một hồi, “Nói như vậy, nếu ta không đến hiển vũ thì sẽ bị ...chặt đầu.”

“Tất nhiên, đây là lựa chọn thứ hai. Người muốn làm ngọc nát hay ngói lành?”

“Ta dĩ nhiên không muốn làm ngọc nát, nhưng để làm ngói lành ta cũng không có biện pháp chu toàn? Người lý nào không biết, ta ca múa thể quái nào chứ?”

“Người thực sự nhảy múa một chút cũng không được?” Nguyễn Nhược Nhược chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Nói vậy cũng không phải, ta nhảy giao thiệp không tệ nha! Ba bước nhanh, bốn bước chậm, xoay xoay...Hay là người đi cùng với ta đến bữa tiệc chúc thọ đó rồi...múa đôi?”

“Ta với người múa?” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng khoát tay không ngừng, “Chuyện này không thể được, ta là Nguyễn tam tiểu thư nha, làm sao có thể cùng một nữ nhân thanh lâu nhảy múa được chứ, Nguyễn

gia không giết ta mới là lạ. Ta cũng không muốn bị đuổi ra đường.”

Thủy Băng Thanh ngữ khí bất phục, “Nữ nhân thanh lâu thì sao chứ, nữ nhân thanh lâu không phải là người a!”

“Đúng, nữ nhân thanh lâu cũng là người, nhưng là hạ nhân. Xã hội phân chia cấp bậc, quản giáo nghiêm khắc. Thân phận người rơi vào bậc thấp nhất, chỉ cần một cái nhấc chân là có thể giết chết người. Người không phục cũng vô dụng.” Nguyễn Nhược Nhược đâm một châm thấy máu.

Thủy Băng Thanh cười mỉu.

“Trước kia người chưa từng bị người khác...xem thường đúng không?” Nguyễn Nhược Nhược liếc nhìn nàng ta, tự tiểu phi tiểu hỏi.

Thủy Băng Thanh ngậy người hồi lâu mới thở dài một tiếng, không đầu không đuôi mà đáp một câu: “Ta trước kia mở công ty bất động sản, cha của ta đứng đầu một tập đoàn.”

Thì ra là vậy, Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu cười khổ. “Ngày tháng an nhàn của người đã qua rồi, Lưu công tử. Đùng...nghĩ tới cuộc sống trước đây nữa, dưới mắt của người khác người chính là một người bị xem thường.”

Lưu Đức Hoa đáng thương, phúc khí mấy đời không kịp hưởng hết. Cuộc sống trước đây chắc chắn quá tự do, một chút trách nhiệm ràng buộc cũng không có, muốn đùa thì đùa, thích thì đi chơi. Ngẫm lại những sở thích mà hắn đã kể ra cũng đoán được, toàn thú vui nhà giàu. Ai! Một công tử giàu có ở thời hiện đại lại phiêu bạt hồn phách đến cổ đại làm nữ nhân chốn thanh lâu. Xem ra...hắn lâu như vậy mà vẫn còn chưa phát điên, Nguyễn Nhược Nhược có chút bội phục hắn.

“Tại thói quen a! Người trước kia có bị xem thường không?” Thủy Băng Thanh buồn bực hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược cười khê một tiếng, “Lưu công tử, lời này người hỏi quá ngây thơ rồi. Cuộc sống trước kia có ai không bị xem thường? Ta làm việc kiếm sống trong xã hội, làm gì có chuyện không bao giờ bị người khác xem thường? Thiếu chút nữa còn bị người ta giết chết. Bất quá ta tương đối có thể chống đỡ được, té liền đứng lên, bại cũng có mà thắng cũng có. Cứ bị xem thường như vậy, ta dần dần mạnh mẽ hơn, trở thành một thân “cương cân thiết cốt”. Bây giờ người bình thường không còn dám tới xem thường ta, cẩn thận không khéo ta sẽ “ăn” ngược lại họ.”

Nguyễn Nhược Nhược nói nói cười cười, phảng phất như chuyện không quan hệ gì đến nàng. Thủy Băng Thanh nhìn nàng một hồi, nửa câu cũng không nói nên lời.

“Người dù sao cũng có nền tảng vũ đạo, chi bằng dứt khoát đến trường học nhảy múa ca hát cho rồi. Lâm trăn ma thương, tùy cơ ứng biến vậy.” Nguyễn Nhược Nhược nói trở lại vấn đề chính.

“Người nói nghe dễ dàng quá, nếu như bọn họ có thể dạy ta thành một Thủy Băng Thanh tại Trường An thành vũ nghệ đệ nhất thì bọn họ có cần đến ta không?” Thủy Băng Thanh âu sầu nói.

“Ai nha! Mặc kệ nó, trước hết cứ đi học, người thiên phú dị bẩm, học một ngày bằng người ta học một năm.” Nguyễn Nhược Nhược dụ dỗ hắn.

“Người tưởng đây là tiểu thuyết kiếm hiệp đó hả, đơn giản chỉ cần một quyển võ lâm bí tịch liền lập tức luyện được cái thể thần công. Ta tự biết mình không có loại bản lãnh đó.” Thủy Băng Thanh càu nhàu.

Nguyễn Nhược Nhược phát bực, “Bảo người đi học thì trước hết người cứ đi học đi! Có thể ở trên võ đài đỡ được người ta ba chiêu cũng còn hơn người đưa đầu gối ra cho người ta gõ. Người không phải đã nói ta bảo người làm sao thì người sẽ làm như thế này, hết thấy đều nghe theo ta tổ chức sắp xếp đó sao? Bây giờ ta sắp xếp người đi học nhảy, nhanh đi.”

Tính tình nàng bực phát, Thủy Băng Thanh không dám nhiều lời. Không còn cách nào khác, hắn bắt đắc dĩ tìm tú bà nói muốn luyện tập một chút vũ kỹ thanh lâu.

Nguyễn Nhược Nhược không muốn ngồi một mình như con ốc ở Hoa Nguyệt Lâu liền buồn bực rời đi. Đầu đường Trường An vẫn tấp nập nhộn nhịp buôn bán khắp nơi, hàng hóa đầy rẫy...quả là phi thường náo nhiệt! Chỉ là nàng cũng không có nhã hứng để xem.

Đang đi tới, đột nhiên ánh mắt của nàng bị hấp dẫn, tia nhìn tập trung tại một nơi ở góc đường. Đó là mấy nữ nhân Tây Vực biểu diễn ca vũ, thân thể chuyển động như gió lay cành liễu, tư thế nhẹ nhàng trông rất đẹp mắt. Một màn trình diễn mang đậm phong tình dị tộc được đám đông vây quanh cổ vũ. Nguyễn Nhược Nhược đứng một bên nhìn hồi lâu, chân mày cau lại...Nàng nghĩ ra một kế.

24. Chương 24

“Cái gì, ở tiệc chúc thọ Tĩnh An vương phi nhảy Cha Cha Cha?” Thủy Băng Thanh cả kinh nói.

“Đúng nha! Ba bước nhanh, bốn bước chậm rồi tìm thêm bạn nhảy nữa, như vậy là thành Cha Cha Cha. Hơn nữa đây là điệu nhảy của tây dương, người đời Đường vẫn chưa biết nên dù người có nhảy thật xấu cũng không sao. Một mình người ở trên vũ đài tha hồ tung hoành mây gió, tuyệt đối sẽ không có ai chất vấn vũ nghệ của Thủy Băng cô nương là cao hay thấp. Thế nào, biện pháp này không tệ đúng không?” Nguyễn Nhược Nhược rạng rỡ với ý kiến hay ho này.

“Chỉ là...điệu nhảy này...ta không biết nó có được hoan nghênh ở đời Đường không nha! Nếu như Vương phi xem không thích, ta uống công khổ cực một hồi cuối cùng cũng bị bay đầu, vậy chẳng phải oan uổng lắm sao!” Thủy Băng Thanh vẫn còn nghi ngờ.

“Người yên tâm đi. Đời Đường là một triều đại cởi mở, đến cả vũ đạo dị vực cũng được hoan nghênh. Nào là Tuyên Vũ Hồ, Hồi Hồi Vũ, Chá Chi Vũ...tất cả đều được đón nhận. Người đây chỉ nhảy Cha Cha Cha, cũng không thể đẹp đi một thị trường ca múa nhạc tại Trường An thành này” Nguyễn Nhược Nhược bị hấn chọc tức.

“Chỉ là...” Thủy Băng Thanh lại “Chỉ là”, “Dụng cụ chơi nhạc không có, ta nhảy Cha Cha Cha thế nào đây!”

“Cũng không phải cử người đại diện quốc gia đi dự thi, người lo cái gì?” Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được, “Bất quá là để người vượt qua kì kiểm tra ở bữa tiệc chúc thọ của Vương phi thôi, không lẽ người định “nhất cử thành danh”, để thiên hạ biết tên tuổi hả?”

“Vậy cũng không cần, bất quá âm nhạc cũng rất quan trọng, không có âm nhạc thì ta nhảy thế nào được? Vũ đạo cũng cần có vũ sư hướng dẫn, hơn nữa người bảo ta phải sắp xếp bạn nhảy thế nào đây?”

Nguyễn Nhược Nhược đối với điểm này sớm đã lo liệu, “Ta mới vừa thấy đầu đường có người nhảy Chá Chi Vũ, điệu vũ này nhảy với trống, vũ công cũng nhảy cùng với trống, âm điệu vô cùng phong phú. Cha Cha Cha là một kiểu nhảy tiết tấu mạnh, chúng ta có thể dùng...trống của Chá Chi Vũ. Người đi tìm tú bà, nói rằng chúng ta sẽ luyện một vũ điệu mới, bảo bà ta tìm mấy người nhảy giỏi tới đây. Sau đó người hãy tìm ra một người thích hợp trong số đó để làm bạn nhảy, đem vũ khúc cho bọn họ nghe để dựa trên cổ nhạc sáng tạo nhạc nền thích hợp. Vậy là xong!”

Thủy Băng Thanh tâm phục khẩu phục, “Người thật đúng là có biện pháp, cái gì khó giải quyết đến tay người toàn bộ đều được xử lý ổn thỏa”.

“Đó là bởi vì ta luôn luôn có thói quen tự xử lý mọi chuyện lớn nhỏ nên năng lực ứng biến cũng không tệ. Không giống như đám công tử các người...sinh trong giàu sang phú quý, chăm êm nệm gấm, chỉ biết ăn uống vui đùa, gặp chuyện là lập tức sai người khác giải quyết cho. Cây nuôi ở nhà lồng kính phải khác với cây sinh trưởng ở dã ngoại.”

“Người sinh trưởng ở dã ngoại đúng không?” Thủy Băng Thanh hiếu kỳ hỏi, “Ta quên mất chưa hỏi danh tính của người”.

Nguyễn Nhược Nhược trả lời, “Tên của ta rất bình thường, tên tiếng Trung là Tô Nam, tên tiếng Anh là Tô San, là những cái tên thường thấy. Nếu người đứng ở đầu đường Bắc Kinh mà gọi to tên ta, sẽ có một trăm tám mươi phụ nữ quay đầu lại hỏi “gọi ta phải không?” đó nha!”. Nàng cười tự giễu.

“Tên quả thật rất bình thường, nếu so với tên thì người hấp dẫn hơn.” Thủy Băng Thanh mỉm cười nói.

“Người cũng đừng nịnh nọt ta, lo mà tập nhảy Cha Cha Cha nhanh lên. Ta cũng cần phải trở về, nếu không tai họa sẽ lập tức đổ xuống đầu”. Nguyễn Nhược Nhược từ đầu đường chạy về Hoa Nguyệt Lâu, cùng Thủy

Bằng Thanh bày mưu lập kế một hồi, nếu còn chưa chịu trở về chắc chắn sẽ phá vỡ lời hứa “về trước giờ cơm trưa” của nàng. Nàng luôn luôn nói là làm, lập tức vội vã cáo từ trở về phủ.

Chỉ là đường trở về phủ quả thật không thái bình, nàng “oan gia ngõ hẹp” gặp ngay tên cầu hôn bị cự tuyệt...Diêu Kế Tông. Người này hiển nhiên đã uống nhiều rượu, dáng đi loạng choạng, nhận ra nàng liền tới đây đưa không ngớt.

“Ai da, đây không phải là Nguyễn gia muội tử đó sao, tại sao lại thành bộ dáng tiểu thư sinh thế này? Bất quá...người cải trang như vậy thật đúng là...anh tuấn nha. A a a!” Hắn vừa mở miệng, mùi rượu đã xộc ngay tới.

“Người uống rượu nhiều đến nỗi người không ra người nữa rồi!” Nguyễn Nhược Nhược không phải là không có hiềm ác mà hỏi.

“Không có...bao nhiêu, chỉ mới ba bình thôi.” Hắn vừa nói vừa đưa lên ba ngón tay.

Ba bình! Vẫn chỉ mới ba bình mà thôi? Nguyễn Nhược Nhược biết rõ hắn tử say dây dưa khó dứt, hơn nữa loại này uống rượu say liền hạ lưu bại hoại khó lường. Không tính cùng hắn dây dưa làm gì, nàng liền từ bên cạnh hắn chui qua tay để tẩu thoát. Kết quả chẳng những không thành công, ngược lại còn để hắn tóm lại, “Nguyễn gia muội tử, ta vẫn không nghĩ ra ngày đó người tại sao dùng phương pháp hôn môi cứu sống người nha? Người cũng tới hôn ta đi, để ta thử một chút.”

Hai người bọn họ trên đường kẻ đẩy kẻ nứ, vốn đã thu hút ánh mắt tò mò của không ít người đi đường. Hơn nữa còn bị Diêu Kế Tông lải nhải cái gì... tiểu thư sinh mi thanh mục tú, nguyên lai là nữ giả nam trang, hay là sự kiện nữ tử “hôn môi cứu người” oanh động thành Trường An...nhiều người đi đường rối rít tranh nhau đứng lại xem.

Nguyễn Nhược Nhược trong lòng nổi lửa! Diêu Kế Tông..., hôm nay không để cho người ném một chút lợi hại thì người sẽ vẫn tưởng ta là một kẻ “mềm nhũn”. Vì vậy không chần chừ một khắc nào, nàng cúi đầu hung hăng...“táp” vào cổ tay hắn một phát.

A! Hét thảm một tiếng, Diêu Kế Tông vung tay ra. Thừa dịp hắn còn chưa kịp phản ứng, Nguyễn Nhược Nhược giơ chân lên, nhắm vào ngón chân phải của hắn đạp một đạp.

Sau một tiếng la thảm thiết, Diêu Kế Tông ôm chân phải ở tại chỗ nhảy dựng lên. Nguyễn Nhược Nhược nhân cơ hội vất giò lên cổ chạy thật xa. Diêu Kế Tông liền chạy đuổi theo, vừa đuổi vừa mắng: “Nguyễn Nhược Nhược, người...Xú nha đầu, thiếu gia ta hôm nay không để yên cho người. Người đừng chạy, người đứng lại.”

Đoán chừng Diêu Kế Tông đuổi không kịp tốc độ của nàng nên Nguyễn Nhược Nhược không sợ hãi mà đứng lại. “Tới đi tới đi, mau tới đuổi theo ta nha!” Chờ Diêu Kế Tông tới gần, nàng nhanh chân chạy ra xa một khoảng cách rồi dừng lại. “Đấu lại, đấu lại, nhanh lên một chút đuổi theo đi!” Như thế vài ba lần, nàng biến thành một con chuột đem còn mèo Diêu Kế Tông trên cột không tha.

Đuổi theo ba bốn con đường, Diêu Kế Tông sức cùng lực kiệt loạng choạng gục xuống. Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu thở dài không dứt, đám đệ tử lưu linh này sớm đã bị rượu bào mòn thân thể, mới chạy mấy bước đã tái xanh, nằm co quắp thành một đống.

Hắn chắc chắn dây không nổi, trông giống như con chó gục tại chỗ chỉ biết thở hồng hộc, Nguyễn Nhược Nhược xoay người đi ra. Nhưng mới bước được mấy bước, nàng liền cảm giác không đúng. Mới vừa nãy nàng chạy loạn một hồi, căn bản không nhớ đường nữa. Thành Trường An vô số ngã tư đường giống nhau như đúc, tại nơi này nàng...lạc đường rồi!

Giống như con ruồi ở ngã tư đường bay vòng vèo hết chỗ này đến chỗ kia, Nguyễn Nhược Nhược càng đi càng nóng lòng, đây đâu phải là con đường trở về nhà! Dù muốn ngăn một người để hỏi đường nhưng nàng căn bản không biết Nguyễn phủ ở đâu thì làm sao hỏi? Đang lo lắng đến sốt vó, chợt thấy ở ngã tư đường phía trước có một chiếc xe ngựa lạch cạch chạy tới. Hắn tử đánh xe sao mà quen quen...Phảng phất giống như thái dương hào quang chói lóa đem đám mây ủ dột trong lòng Nguyễn Nhược Nhược thổi tan đi. Nàng vội vàng chạy theo cầu cứu:

“Tần Mai, Tần Mai, Tần Mai người dừng lại.”

Tần Mai lên tiếng dừng xe ngựa lại, kinh ngạc nhìn người đang chạy tới là...Nguyễn Nhược Nhược. “Nguyễn... Nguyễn Tam tiểu thư!” Hiển nhiên hướng một người mặc nam trang như nàng mà gọi “tiểu thư” khiến hắn cảm giác không được tự nhiên. “Có gì phân phó?”

“Không dám phân phó, chỉ là muốn hỏi người từ nơi này trở về Nguyễn phủ phải đi như thế nào?”

Tần Mai nghe vậy sợ run, vẻ mặt không giải thích được điều này có ý gì.

Nguyễn Nhược Nhược đành phải giải thích với hắn, “Ta bình thường rất ít khi ra khỏi cửa nên không rành đường đi tại Trường An thành. Hôm nay một mình đi ra, kết quả lạc đường, cũng không biết làm sao trở về. Cho nên mới phải hỏi đường người.”

Tần Mai càng thêm kinh dị, “Nguyễn Tam tiểu thư, tại sao người...một vị tiểu thư ra cửa cũng không mang gia đình hay nha hoàn?”

Nguyễn Nhược Nhược cười khan, “Quên mang quên mang, lần tới ta sẽ nhớ kỹ.” Nàng nói như thể quên mang theo ví tiền vậy, “Người nhanh nói cho ta biết, ta nên đi như thế nào mới trở về phủ được.”

Tần Mai vì vậy bắt đầu vì nàng chỉ đường. Từ con đường này đi thẳng, tại ngã tư thứ hai quẹo trái, đi tiếp, quẹo phải...lại đi...lại quẹo...Hắn còn chưa nói xong, Nguyễn Nhược Nhược hoàn toàn rối loạn, “Làm ơn đi, Tần Mai, người có biết đường nào đơn giản hơn không, như vậy ta thực sự không nhớ.”

Tần Mai còn chưa kịp mở miệng đáp lời thì từ trong xe thanh âm lạnh nhạt của Tiểu vương gia Lý Lược đã truyền ra. “Tần Mai, hãy mời Nguyễn Tam tiểu thư lên xe rồi đưa nàng trở về phủ.”

“Tuân lệnh, Tiểu vương gia.” Tần Mai cung kính thưa, sau đó hướng tới Nguyễn Nhược Nhược nói, “Nguyễn Tam tiểu thư, mời lên xe, ta sẽ đưa người trở về phủ.”

25. Chương 25

Xe ngựa lại chuyển bánh, trên giá xe có hai người ngồi, một người là Tần Mai, một người là Nguyễn Nhược Nhược.

“Nguyễn Tam tiểu thư, người xác định không muốn ngồi phía trong xe?” Tần Mai hỏi Nguyễn Nhược Nhược lần thứ N, “Ngồi ở ngoài đây...ta sợ người không cẩn thận sẽ bị ngã xuống.”

“Không sao không sao không sao” Nguyễn Nhược Nhược đáp nhanh, “Ngồi ở ngoài này thật tốt nha! Có gió thổi vu vu rất thoải mái, còn có thể nhìn phong cảnh trên đường, chẳng phải tốt hơn nhiều so với bên trong xe ngột ngạt sao? Người lo việc đánh xe của người đi, ta không té được đâu.”

Tần Mai vì vậy không thể làm gì khác hơn là im miệng, nhưng đi được vài bước liền nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược đang ngồi bên cạnh, gương mặt lộ ra e sợ rằng nàng có thể bị quăng xuống xe ngựa.

Xe ngựa chạy qua hai con đường liền dừng lại ở một cửa hàng vẽ ngoài thập phần thanh nhã, “Tiểu vương gia, thuộc hạ đi vào lấy chữ họa của ngài.” Tần Mai cung kính hướng vào trong xe nói.

Trong xe Lý Lược nhàn nhạt “ừ” một tiếng, Tần Mai xuống xe, suy nghĩ một chút liền quay đầu nhìn lại chỗ ngồi của Nguyễn Nhược Nhược. “Nguyễn Tam tiểu thư, những con ngựa này tính tình hung dữ, không quen tay thì không thể chế ngự được. Người ngàn vạn lần không nên...”

“Ta hiểu ta hiểu” Nguyễn Nhược Nhược nghe thấy đoán biết nhĩa ý, “Người yên tâm đi, ta sẽ không làm gì bọn chúng chúng đâu. Đối với những sự vật bản thân không biết thì ta luôn luôn duy trì tâm lý kính sợ, tuyệt đối sẽ không đón họa mà chỉ huy xông loạn bọn chúng.”

Tần Mai vì vậy mà yên tâm rồi đi, Nguyễn Nhược Nhược hai tay đan lại, tinh tế đánh giá mấy con ngựa phía trước. Ngựa tốt đúng là ngựa tốt, từ ngoại hình cũng có thể nhận ra. Chẳng những cao lớn thuần thuần, hơn nữa còn được trang sức cẩn thận, quả thật xinh đẹp. Nhìn qua có thể đoán biết ngay thân phận của chủ nhân thập phần tôn quý. Dem những tuần mã như vậy để kéo xe đúng là quá xa xỉ. Giống như...nhà giàu nuôi quá nhiều ngựa trong chuồng, rảnh rồi không dùng làm gì liền đem ra thả vào xe ngựa.

Ở cổ đại, xe ngựa phăng phát giống như ô tô ở thời hiện đại, không chỉ đơn giản là một phương tiện di chuyển mà còn có thể đại diện cho thân phận của chủ nhân. Người ta ngắm một chiếc xe ngựa là có thể đem thân phận chủ nhân suy đoán, tám chín phần mười là đoán đúng.

Nguyễn Nhược Nhược ở đây tinh tế đánh giá mấy con ngựa, ở một bên có hai tiểu hài tử đang chơi trò ném đá. Cũng không biết thế nào, một đứa chơi chán đứng lên. Tiểu hài tử kia tức giận, đem cục đá nắm trong tay chọi tới “Ta không chịu.”

Cục đá bị chọi văng xuống đất, bị lực bắn ngược bay vút tới. Trong chớp mắt, con ngựa bên trái hí lên một tiếng hung bạo, chồm lên cao suýt nữa đem Nguyễn Nhược Nhược hất xuống xe, may mắn nàng phản ứng không chậm liền tóm chặt khung xe, hơn nửa người nàng đu đưa giữa không trung. Dọa nàng sợ đến mặt mày thất sắc là thế nhưng con ngựa kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ. Hai chân trước hạ xuống liền bốn chân phát lực hướng về phía trước lao đi. Nó chạy, những con khác không thể làm gì khác hơn là cùng phối hợp chạy theo. Tám con ngựa như gió lốc lao thẳng lên, đem đá xanh lót đường của Trường An thành bắn lên tung tóe. Vô số người đi đường kinh hãi thất sắc, rồi rít nhảy tránh xa, một ít không kịp dời đi liền bị tát ngược trở lại.

Nguyễn Nhược Nhược kinh hãi thất sắc, nửa người vẫn treo bên ngoài xe. Nàng một mặt sợ hãi, một bên hối hận không thôi. Sớm biết như thế thì từ ban đầu chui vào trong xe có phải tốt không, hệ số an toàn dù sao cũng cao hơn. Làm sao bây giờ, tốc độ này...nếu đem nàng hất văng xuống thì liệu có còn sống nổi không? Coi như không chết đi, chỉ sợ cả người xương cốt cũng không tìm lại được đầy đủ. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ai tới cứu mạng a!

Phăng phát như đáp lại tiếng gào thét trong lòng của nàng, cửa xe mở ra. Gương mặt anh tuấn của Lý Lược như một đạo quang thoáng hiện, hần vươn tay nắm chặt cổ tay của Nguyễn Nhược Nhược đang đu bám một bên xe, dùng sức đem nàng kéo vào trong. Một nửa là vì tư thế khó khăn, một nửa là vì tốc độ xe quá cao, sau khi Nguyễn Nhược Nhược nhào vào trong xe liền ngã nhào vào người của Lý Lược.

Kinh hoàng. Sợ hãi. Từ trong tình trạng nguy hiểm thoát ra, nàng nhào đầu vào trong ngực của hắn. Thật là rắn rồi...ấm áp...! Phăng phát như người sắp chết đuối với được thân cây nổi, nàng ôm thật chặt lồng ngực ấm áp, run rẩy không muốn rời đi.

Nhưng Lý Lược một tiếng đẩy nàng ra, “Người ở đây ngồi cho vững.” Nói một câu, hắn liền nhảy ra phía trước xe ngựa. Hắn muốn kèm giữ lại những con ngựa đang chạy như điên.

Roi ngựa sớm đã bị vút đi nơi nào, dây cương cũng rơi xuống kéo lê trên mặt đường. Lý Lược tay phải bám cửa xe, tay trái giơ lên môi hướng về phía những con ngựa huýt ra dấu, thanh âm cao vút. Nếu là ngày xưa, những con ngựa có lẽ sẽ nghe lời, nhưng giờ đây hoàn toàn không chút tác dụng.

Suy tư một thoáng, Lý Lược bỏ đầu xe, lui vào bên trong bảo Nguyễn Nhược Nhược lùi sang một bên.

“Người muốn làm gì?” Nguyễn Nhược Nhược kiên trì ngồi vững một bên bắt an hỏi.

“Ta phải nhảy lên lưng ngựa.” Lý Lược nói đơn giản.

“Người điên rồi!” Nguyễn Nhược Nhược kinh hãi, “Như vậy rất nguy hiểm, đừng động tới bọn chúng, chạy một tụt nhiên sẽ dừng lại. Dù sao chúng ta ở trên xe cũng không sợ ngã.”

“Những con ngựa này thuần tuấn phi phàm, lúc đầu ta cũng muốn chờ cho bọn chúng chạy mệt nhưng không được. Chúng ta cố nhiên là không sao, nhưng nếu cứ để chúng chạy loạn như vậy thì sớm muộn cũng làm người bị thương thậm chí là đạp chết người.” Lý Lược liếc ngang nhìn nàng.

“Nhưng người nhảy lên lưng ngựa thì có ích lợi gì? Bọn chúng đã nổi điên, người có thể chế ngự không cho bọn chúng chạy không?”

“Ta có thể ước thúc bọn chúng hướng chỗ ít người mà chạy, tránh làm loạn hơn nữa. Người đừng nói nhảm, mau tránh ra.” Lý Lược quả quyết quát lên. Ánh mắt kia bình thường lạnh nhạt, giờ phút này bén nhọn như bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, quang hàn thập phần, khí thế bức người. Nguyễn Nhược Nhược tay chân chấn động, chỉ đành biết điều tránh ra một chút.

Màn Lý Lực phi thân thúc ngựa Nguyễn Nhược Nhược không nhìn thấy. Nàng không dám nhìn, lấy tay bưng kín mắt. Dội không nghe được trọng vật rơi xuống đất cùng với tiếng la của người đi đường thì nàng mới như trút được gánh nặng mà hạ tay xuống. Nàng nhìn kỹ ngoài cửa xe, trông thấy Lý Lực đã ngồi trên lưng một con ngựa, thúc ép nó hướng ngoại thành chạy đi.

Ra khỏi Trường An thành, đường đi trở nên gồ ghề, những con ngựa phóng như...bay. Mặt đất không còn lát đá xanh mà là đường núi cao thấp lồi lõm, Nguyễn Nhược Nhược cảm giác không phải là ngồi trên một chiếc xe ngựa mà giống như bị cuốn theo cuồng phong, đập cùng sóng lớn ngập trời trên vùng biển bão bùng. Xương cốt đau nhức, ngũ tạng lục phủ lẫn lộn vào nhau. Nàng thật sự nhịn không được nữa, hướng ra bên ngoài xe la lên: “Lý Lực, Lý Lực” bất chấp cái gì lễ tiết quy củ, “Những con ngựa này còn muốn chạy bao lâu? Ta chịu không nổi nữa.”

Lý Lực quay đầu lại lớn tiếng hỏi phục nàng, “Rất nhanh thôi, người cố gắng một chút. Bám chặt vào, đường núi gập ghềnh, xe ngựa sẽ càng chấn động hơn.”

Nguyễn Nhược Nhược không ngừng kêu khổ, sớm biết như vậy thà rằng cứ lạc ở ngã tư đường, còn hơn bây giờ nhiều. Chỉ là...việc đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, đành phải từ trong khổ nạn mà lạc quan: coi như là bị xe đung vậy, không sao hết.

Xe ngựa vọt ra hơn trăm dặm, lao vào một vùng đất trũng. Con đường xem ra bỏ hoang đã lâu, thỉnh thoảng có gỗ đá chặn ngang. Xe ngựa càng chấn động, bay lên rơi xuống, lại bay lên rơi xuống. Nguyễn Nhược Nhược kiên trì lâu như vậy thật sự là không còn tái xanh hơn được nữa. Trong bụng bị đảo lộn điên đảo, nhịn không được ủa một tiếng nôn mửa.

Đang cực kỳ khó chịu, phía trước Lý Lực đột nhiên lớn tiếng quát: “Cẩn thận.” Hắn phát hiện một tảng đá lớn chặn ngang một nửa đường đi, những con ngựa có thể dễ dàng phóng qua, nhưng xe ngựa thì...trong lúc bất chợt toàn bộ xe đều bay trên trời, ít nhất là ba thước cao, Nguyễn Nhược Nhược cổ tay mềm nhũn chưa nắm chặt, cả người tổng ngược đập vào trần xe. Lúc xe rơi xuống, mặt bên tiếp xúc đất bị văng một bánh xe. Những con ngựa vẫn liều mạng phóng về phía trước, thân xe bị kéo đi với tốc độ cao, không thể thắng lại nên chiếc xe cứ điên cuồng chấn động. Nguyễn Nhược Nhược vật vờ, va trái va phải, toàn thân đau đớn vô cùng, thật là khổ không thể tả.

Mà lúc này Lý Lực vừa nhìn thấy cách đó không xa có một gốc cây khô ngã ngang đường, nếu một lần nữa đụng vào, xe ngựa nhất định sẽ vỡ tan nát, người trong xe ngựa... Lý Lực không hề chần chừ, từ trên lưng ngựa xoay người lại, muốn quay trở lại bên trong xe. Chỉ là...nhảy trở vào thì khó khăn hơn, thùng xe bị kéo lên trên mặt đất, vô cùng nguy hiểm. Lý Lực cắn răng, nhảy...

Phảng phất như đang một mình giẫy dụa trong vực sâu kinh hãi lại xuất hiện một người đến cứu vớt nàng. Nguyễn Nhược Nhược liền nhào tới ôm cứng lấy Lý Lực, cả người mềm nhũn không thể kiên trì thêm một khắc nào nữa. Lý Lực một tay ôm nàng, một cước đá vào cửa sổ xe, hai người ôm thành một khối lao ra khỏi xe ngựa vốn đã tan nát không còn chịu nổi nữa.

Cơ hồ ngay sau khi nhảy ra, chiếc xe ngựa lao thẳng vào gốc cây khô nằm ngang đường. “Ầm” một tiếng thật lớn, xe ngựa sau khi bay lên hạ xuống không còn là xe ngựa nữa, mà là một đồng gỗ bay tứ tung, nát vụn.

Mà hai người thoát ra ngoài là Lý Lực và Nguyễn Nhược Nhược vận khí cũng không coi là tốt. Bọn họ lao xuống mặt đất, lăn đến gần sát sườn núi trước mặt rồi lăn thẳng xuống tầng tầng lớp lớp bụi rậm cỏ mọc xum xuê dày đặc, hai người trông như cục đá từ trên trời cao rơi xuống. Rơi xuống nơi nào đây? Nguyễn Nhược Nhược mơ hồ nghĩ, lẽ nào lại dọa vào vực sâu vạn trượng? Lần này nàng hoàn toàn kiệt sức, không nhận ra mình đã ngất đi. Một mảnh rừng lạnh lùng trong trẻo, trước mắt nàng mọi thứ cứ rơi...rơi...rơi...

26. Chương 26

Hai người trong nháy mắt rơi xuống làn nước lạnh như băng. Bọt nước văng tung tóe, liền ngay sau đó trở nên tĩnh lặng. Nước gợn ôn nhu bao quanh bọn họ nhưng cất giấu nguy hiểm tiềm tàng. Nguyễn Nhược Nhược không tự chủ được, ở trong nước chìm chìm nổi nổi, ý thức dần dần đi. Nàng phảng phất trở lại ngày

xưa khi còn nhỏ, rất nhỏ, nằm trong tử cung của mẹ, xung quanh là làn nước ấm áp để có thể an tâm...an tâm ngủ thiếp đi.

Từ rất sâu trong tiềm thức nàng dần dần tỉnh dậy, một phần vì cảm giác tiếp xúc vô cùng mềm mại lần lần áp trên môi mình. Có vật gì đó cứ dính sát vào môi nàng, lại có chút ẩm ướt? Nguyễn Nhược Nhược nghi ngờ, từ trong mê man chậm rãi mở mắt, liếc nhìn thấy Lý Lược —— là Lý Lược đang cúi xuống ngậm môi của nàng. Răng môi tiếp xúc, thân mật không một khe hở.

“Người làm gì vậy?” Nàng cả kinh, đây không phải chuyện đùa. Một tiếng đẩy hần ra, Nguyễn Nhược Nhược ngồi bật dậy, chỉ tay vào hần thốt lên, “Lý Lược...Người...Người muốn làm gì? Người dám phi lễ...?”

Lý Lược không chuẩn bị trước, lại bị nàng một tiếng đẩy ra thật xa, rồi cứ như vậy chỉ thẳng vào mũi định tội danh, gương mặt tuần tú nhất thời đỏ lên. “Người... người chớ có hồ đồ! Ta là cứu người, người lần trước...không phải cứu sống ta như vậy sao?”

Thì ra là như vậy, Nguyễn Nhược Nhược một hơi xùi xuống, vừa giận buồn cười. “Như vậy là cứu ta đó hả, ta lần trước cứu người chính là phương pháp hô hấp nhân tạo. Còn người lần này căn bản là...” Nàng cũng đỏ mặt nói không được nữa.

“Hô hấp nhân tạo? Có ý gì?” Nghe được một từ mới mẻ, Lý Lược nhin không được hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ nói sang chuyện khác. “Đối với những người bị ngập nước, nguyên do vì thiếu dưỡng khí nên sinh ra hiện tượng hít thở không thông, dẫn đến ngưng hô hấp tự chủ. Lúc này phải dùng phương pháp bị động, dùng miệng đưa khí vào phổi giúp phổi căng lên, cung cấp đầy đủ thể thích để phổi có thể trao đổi khí, từ đó bắt hấp thu được dưỡng khí. Phương thức này gọi là hô hấp nhân tạo.”

Nàng đã một lần đem điều này giải thích cho Hạnh Nhi nhưng nàng ta không hiểu. Lần này vừa dứt lời, nàng liền liếc sang Lý Lược xem hần rốt cuộc có...hiểu hay không.

Lý Lược nghe được ngơ ngẩn, chợt mặt mũi đỏ ửng lên. Xem ra hần rất thông minh, nghe xong giải thích của Nguyễn Nhược Nhược liền biết đây chính là một phương pháp cứu người thực sự, hần nhận ra mình đã...sai lầm. Nói vậy...hần căn bản không phải cứu Nguyễn Nhược Nhược mà là...hôn nàng, cư nhiên chiếm tiện nghi của nàng.

Lý Lược lúc này trong lòng vô cùng ảo não rất khó giải thích. Hần đem Nguyễn Nhược Nhược từ trong nước tha lên bờ, sau đó nhìn thấy nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, thử vài loại phương pháp cấp cứu không có tác dụng. Cuối cùng hần nhớ ra biện pháp ban đầu nàng đã dùng để cứu hần. Chẳng qua là biện pháp này...ngay cả khi thân ở một nơi hoang vắng không có người, hần cũng phải chần chừ chốc lát. Nam nữ thụ thụ bất thân a! Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì không nghĩ nhiều như vậy...trước cứu người quan trọng hơn. Ai biết được, cứu một hồi lâu nhưng...phương pháp dùng đúng là sai lầm rồi, không phải cứu mà là...Gương mặt tuần tú của hần đỏ lên, hồng còn hơn những cánh hồng hoa đào mà Nguyễn Nhược Nhược đã hái ở Tê Hà Sơn. Ánh mắt lo lắng như bị ong châm, phiêu hốt né tránh không dám nhìn thẳng Nguyễn Nhược Nhược nữa.

Trông thấy Lý Lược xấu hổ ngượng ngùng như thế, so với hần vừa rồi anh dừng quả cảm chế ngự ngựa quả thật...cứ như không phải cùng một người. Nguyễn Nhược Nhược ngây ngốc, một phần vì thấy hần xấu hổ, một phần vì bản thân cũng không được tự nhiên nên vội vàng nói sang chuyện khác: “Đi lạc vào rừng thật khó chịu a! Chúng ta đi tìm một chỗ hong khô quần áo đi.”

Vừa nói vừa đứng lên nhìn hoàn cảnh bốn phía. Thì ra là một thung lũng nhỏ, một bên là sườn núi cao vút, chính là nơi bọn họ ngã xuống. Cũng may bên dưới là hồ sâu, mặt hồ xanh rêu một màu như phỉ thúy. Bên kia là rừng cây rậm rạp, chằng chịt khó đi. Gần hồ nước là một khoảng cỏ xanh mướt, ánh mặt trời từ trên soi xuống một đường thẳng đứng. Những khóm hoa dại rực rỡ nhìn hoa cải mắt, có gió nhẹ nhàng thổi vào mặt, mùi hoa cỏ thơm thoang thoảng, phảng phất cảm giác say sưa như rượu. Nguyễn Nhược Nhược từ trước đến giờ đối với cảnh đẹp tự nhiên không được chiêm ngưỡng nhiều, nhất thời liền say.

“A, thật là đẹp nha! Cảnh trí đại tự nhiên quả thực là sản phẩm tuyệt vời của Tạo Hóa. Viên lâm ở Tô Châu xưng là đẹp nhưng làm sao sánh được với núi thật nước thật ở nơi này, đây chính là thiên nhiên thuần túy đó nha!” Nguyễn Nhược Nhược một mực khen ngợi.

Lý Lực không phải là không kinh ngạc mà liếc nhìn nàng một cái. Một thân lạc vào rừng hoang âm u, y phục ướt sũng, không biết sống chết trước mắt thế nào mà nàng ta còn ở đây thưởng thức cảnh đẹp.

“Đi, Lý Lực, tìm chỗ hong khô quần áo thôi!” Cũng không quay đầu lại nhìn hắn một cái, Nguyễn Nhược Nhược tự chạy về phía trước. Lý Lực do dự một chút cũng theo sau.

Nguyễn Nhược Nhược vừa đi vừa cởi dây buộc tóc, mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai, mềm mại như thủy nguyệt. Sau đó nàng thản nhiên cởi áo ngoài ra. Lý Lực đi theo phía sau nàng vội vàng xoay người đi chỗ khác hỏi, “Người làm gì vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên nói: “Người không định đem mớ y phục tầng tầng lớp lớp này đi hong khô sao, ta dĩ nhiên muốn đem áo ngoài cởi ra rồi mặc lên cây phơi khô.”

“Chỉ là...một nữ nhi như người tại sao lại có thể ở trước mặt người ngoài tùy tiện cởi áo như vậy chứ?” Lý Lực giáo huấn nàng.

Nguyễn Nhược Nhược vừa bực mình vừa buồn cười, vốn là muốn chọc hắn: ôm cũng bị người ôm qua, hôn cũng bị người hôn qua, ai là người ngoài thì cũng chắc chắn không phải là người rồi.

Nhưng ý nghĩ chỉ ngừng ở đó, loại trêu chọc này không áp dụng cho hắn được. Hắn vốn là người dễ dàng ngượng ngùng, nếu nàng còn nói nữa không khéo làm cho gương mặt của hắn đỏ bừng lên rồi nổ tung mất thôi.

Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược tìm một bụi rậm mọc cao nửa người ẩn thân trong đó, lại cất giọng nói: “Lý Lực, ta ở chỗ này phơi xiêm y. Người cũng tự tìm nơi hong khô đi thôi.”

Lý Lực dừng một chút mới xoay người lại, bóng dáng của Nguyễn Nhược Nhược đã không thấy đâu. Cách đó không xa là váy áo màu xanh của nàng đang treo trên cây đại. Hắn bỏ đi mấy bước về hướng ngược lại, tìm một bụi rậm trốn vào rồi cởi y phục hong khô.

Ánh nắng gay gắt giữa trưa đem xiêm y của bọn họ nhanh chóng hong khô, sau đó hai người đứng chung một chỗ, không hẹn mà cùng nghĩ đến chuyện đói bụng.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm thức ăn.” Nguyễn Nhược Nhược hướng Lý Lực nói. Ánh mắt của hắn tràn đầy kinh ngạc, “Ở nơi rừng núi hoang sơ này tìm đâu ra thức ăn?”

Nguyễn Nhược Nhược liếc hắn một cái, nhin không được cười. “Tiểu vương gia, nếu như người muốn ăn thịt cá thì đúng là không có. Nhưng nếu chỉ cần no bụng thì có thể tìm ra cái gì đó để ăn, người chỉ cần đi theo ta là được”.

Phân biệt phương hướng một chút, Nguyễn Nhược Nhược chỉ tay nói, “Chúng ta đi hướng bên kia, chẳng biết có thể leo ngược trở lại trên vách núi không. Vừa đi vừa tìm thức ăn, không được chần chừ nữa.” Trong xe ngựa lao như điên khi nãy, Lý Lực là sức mạnh duy nhất có thể dựa vào. Giờ đây, tại chốn thâm lâm hoang dã này, Lý Lực hoàn toàn không biết đầu đuôi để Nguyễn Nhược Nhược cầm quyền “lãnh đạo”.

Lý Lực vì vậy đi theo Nguyễn Nhược Nhược vào đám bụi rậm chằng chịt trong rừng. Đi khỏi không xa, Nguyễn Nhược Nhược hái một đóa hoa màu hồng trên đường nói, “Lý Lực, đây là hoa Đỗ Quyên, có thể ăn được.”

Nhìn Nguyễn Nhược Nhược xé một cánh hoa cho vào miệng nhai, Lý Lực vô cùng kinh ngạc. “Mặc dù mùi vị không ngon lắm, hơi chua, lại đắng đắng. Nhưng bây giờ ta đã đói bụng nên cũng không tệ. Người có muốn...nếm thử không?”

Mặc dù Nguyễn Nhược Nhược đã ăn trước, lại còn kể ra mùi vị nhưng Lý Lực từ chối, “Không, người ăn đi.”

Nguyễn Nhược Nhược cười được giống như đã bắt được điểm yếu của hắn, “Lý Lực, người toàn ngồi mát ăn bát vàng, đúng là Tiểu vương gia nha, để người ăn những thứ này thật là làm khó người rồi.”

Bị nàng cứ như vậy cười giễu một tiếng, Lý Lực lập tức đưa tay hái một cành hoa, xé bỏ vào miệng nhai. Nguyễn Nhược Nhược một tay ngăn trở, “Chờ một chút, chờ một chút, người nhìn rõ ràng mới ăn chứ, chỉ

có thể ăn cánh hoa, không được ăn nhụy hoa. Ở chỗ này nếu người bị đau bụng thì cũng không có thái y tới cứu người đau nha.”

Lý Lược đỏ mặt, bực tức xé mấy cánh hoa bỏ vào miệng nhai liền cảm nhận được vị chua, hai chân mày cau lại. Nguyễn Nhược Nhược vừa cười vừa nói: “Ta đã nói cho người biết mùi vị hơi chua, người lần đầu tiên ăn cũng không nên ăn một mớ như vậy chứ?”

Bị nàng chọc ghẹo thêm một lần nữa, Lý Lược giận đến không nói được, vì vậy liền không để ý nàng mà bỏ đi về phía trước. Nguyễn Nhược Nhược cầm một bó hoa đi theo phía sau hắn, vừa đi vừa ăn vừa cười. Đi chừng nửa dặm đường, Lý Lược đột nhiên nghe Nguyễn Nhược Nhược thốt lên, “A, dâu tây, một chùm dâu tây thật to! Lý Lược người đừng đi nữa, nhanh đến bên này.”

Hắn vừa quay đầu nhìn đã thấy Nguyễn Nhược Nhược hướng một bụi cây bên phải chạy đi. Hắn vội vàng theo sau liền thấy cách đó không xa, giữa một đám cây lá xum xuê có một chùm quả đỏ tươi. Giống như phát hiện bảo tàng, Nguyễn Nhược Nhược hưng phấn hò reo: “Quá tuyệt vời quá tuyệt vời, ta từ lâu đã thêm dâu tây, không ngờ nơi này lại có nhiều như vậy!” Vừa nói vừa vội vã hái một trái bỏ vào miệng nhai, “Ngon thật, chua chua ngọt ngọt! Lý Lược, người cũng tới ném thử đi, tuyệt đối ngon hơn hoa Đỗ Quyên”.

Lý Lược chần chừ, Nguyễn Nhược Nhược vì vậy liền hái mấy trái đưa tới cho hắn. “Ăn đi ăn đi, mùi vị thật ngon. Đây chính là thực phẩm xanh thuần thiên nhiên không bị ô nhiễm, rất nhiều chất dinh dưỡng.”

Mặc dù không hiểu lắm hai câu sau cùng của nàng nhưng đại khái Lý Lược có thể đoán được là nàng đang khen ngợi thứ trái cây này. Vì vậy hắn nhận lấy, bỏ đại vào miệng. Ừm, mùi vị quả thật ngon hơn nhiều so với hoa Đỗ Quyên.

“Thế nào, không tệ phải không. Nơi này có rất nhiều, người từ từ hái, muốn ăn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu”, Nguyễn Nhược Nhược như một nhân viên phục vụ nhiệt tình, ân cần chiêu đãi khách cũ.

Hai người vì vậy vào đây hái một mớ dâu tây đã chín. Lý Lược đang hái thì đột nhiên thụt tay lại, cảm giác giống như bị điện giật. “Sao vậy sao vậy?” Nguyễn Nhược Nhược dù mê ăn trái cây nhưng cũng không quên phóng mắt bốn phương tám hướng xem đường.

Lý Lược không trả lời, chẳng qua là vùng tay một cái. “Bị gai đâm? Ta quên nhắc nhở người, loại dâu tây này cũng còn gọi là dâu gai vì nó sinh trưởng trong bụi gai rậm, gai đâm rất nhiều, lúc hái người nhớ phải cẩn thận nha.” Nguyễn Nhược Nhược mới vừa nhớ ra, vội vàng nhắc nhở hắn.

Hai người vừa vui đùa hái dâu tây ăn, một lát sau đó Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn Lý Lược, sắc mặt đại biến. Nàng phóng vọt đến bên cạnh hắn, một tay hất văng thứ trái hắn vừa kê lên miệng.

“Người làm gì vậy?” Lý Lược ngạc nhiên hỏi.

27. Chương 27

Nhặt lại trái cây mới vừa này bị chính mình gạt văng đi, Nguyễn Nhược Nhược giơ trước mắt Lý Lược vội vàng hỏi: “Thứ trái cây bên ngoài trông giống như thế này...người đã ăn chưa, ăn mấy trái rồi?”

“Tại sao vậy?” Lý Lược hỏi lại, “Ta không biết, những trái này...không phải đều giống nhau sao?”

Nguyễn Nhược Nhược gấp gáp, “Cái này...không giống với dâu tây đại, cái này gọi là Dâu Ấn (Indian strawberry), có độc. Người cẩn thận ngậm lại xem đã ăn hay chưa?”

“Có độc!” Lý Lược kinh hãi, “Cái...này cùng cái...kia tại sao không giống nhau?”

“Dâu Ấn đỏ thắm, dâu tây đại đỏ tươi. Dâu Ấn có mùi vị...”

“Được rồi được rồi” Lý Lược diên tiết cắt đứt khóa học kiến thức sinh thực vật hoang dã của Nguyễn Nhược Nhược, “Bây giờ nói nhiều như vậy có ích lợi gì? Ta ngay từ đầu đã ăn, người tại sao không nhắc nhở ta trước?”

Nguyễn Nhược Nhược thấp giọng: “Ta...ta...”

“Người người cái gì? Nếu không chê phiền toái thì trước hết nên nói rõ cho ta biết có được hay không? Bây giờ có nói cũng đã muộn, ta trúng độc mất rồi. Người là cố ý muốn hại chết ta sao?” Lý Lược thật là nuốt không thông sự tình này, hẳn đường đường là Tĩnh An vương thế tử tính mạng quý giá, lại phải bỏ mạng ở nơi này chỉ vì...một thứ trái cây nho nhỏ?

“Ta làm sao có ý nghĩ này trong đầu chứ!” Nguyễn Nhược Nhược oan khuất nói, “Đây là rừng rậm hoang dã, ta chỉ có một mình người là đồng bọn, hại chết người đối với ta có cái gì lợi? Ta thật là quên mà...”

“Không có lợi cũng đã bị người hại chết rồi.”

“Dâu Ấn độc tính không mạnh như vậy đâu, hơn nữa ta đoán chừng người cũng không ăn nhiều, mau đến dòng suối nhỏ đằng kia uống nhiều nước vào bụng rồi móc họng ói ra, chắc hẳn cũng không có gì đáng ngại.” Nguyễn Nhược Nhược nghĩ đến biện pháp “giải độc”. Lý Lược tức giận liếc nhìn nàng một cái, thừa dịp còn chưa “độc phát” mà vội vàng hướng dòng suối chạy đi.

Một hồi sau.

“Lý Lược, tất cả những trái cây này là dâu tây đại thượng phẩm mà ta đã tinh tế tuyển chọn mới hái được, cố ý giữ lại cho người ăn. Người nếm thử đi.” Nguyễn Nhược Nhược dùng một lá cây xanh biếc thật to đựng mớ cỏ dại mới đở tươi đem đến trước mặt Lý Lược đã “giải độc”, thái độ thập phần nịnh nọt.

“Không cần”, Lý Lược nghiêng đầu đi, ngữ khí cực kì trẻ con nói, “Ta nhịn đói một hồi lâu vẫn không chết, đi theo người ăn mớ trái cây quái quỷ đó thật đúng là ăn để chết mà.”

“Ăn không chết ăn không chết” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng trấn an hắn, “Ta thừa nhận mới vừa rồi là ta quên, nhất thời không cảnh báo người dâu Ấn cùng dâu tây đại khi chín giống nhau như huynh đệ. Mà tại sao vận khí của người đen như vậy chứ, nơi đó có hàng vạn trái dâu tây, chỉ có mấy trái dâu Ấn mà người lại cứ hái nhầm dâu Ấn là thế nào?” Nàng vừa nói vừa thở dài không dứt, thật sự tỷ lệ hiếm hoi còn hơn mua vé số trúng độc đắc nữa mà.

“Người đang trách ta đó hả?” Lý Lược bị nàng làm cho nổi nóng.

“Trách ta trách ta, dĩ nhiên trách ta. Sao có thể trách người, đều là lỗi của ta.” Nguyễn Nhược Nhược nhanh nhẹn nhận sai. “Nè, đồng dâu tây này cam đoan không có vấn đề, người ăn một chút đi, coi như ta năn nỉ người. Mới vừa rồi người ói ra hết, bây giờ bụng trống trơn, không ăn một chút thì làm sao chúng ta lên đường được? Nếu người kiệt sức thì ta làm sao đây, ta cũng không thể vác người theo được.”

Lý Lược không để ý tới nàng, nhưng thái độ rõ ràng đã mềm xuống. Nguyễn Nhược Nhược quán sát nét mặt rồi đem đồng dâu tây mạnh mẽ nhét vào tay hắn. Lý Lược lấy một trái rồi lại thêm một trái bỏ vào miệng.

“Người ăn được, ăn được a! Ta lại...đi hái thêm một ít. Lúc lên đường có thể làm lương khô. Có trời mới biết người trong vương phủ của người lúc nào mới tìm ra chúng ta, chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.” Nguyễn Nhược Nhược nói xong xoay người chạy đi hái dâu tây. Lý Lược nhìn theo bóng lưng nàng, ánh mắt phức tạp, nhất thời cũng khó kết luận việc đi cùng nàng như vậy là tốt hay xấu? Nhưng vô luận là tốt hay xấu cũng không được lựa chọn, chỉ có thể đi cùng nàng.

Nguyễn Nhược Nhược không biết từ nơi nào hái một đồng dâu tây. Hai người tiếp tục lên đường, cây cối càng lúc càng rậm rạp, căn bản không có đường đi. Bọn họ trong đám cỏ dại di chuyển vô cùng khó khăn, chưa được hai dặm đường đã sức cùng lực kiệt.

Thật vất vả mới trông thấy một chỗ hơi hơi trống trải, Nguyễn Nhược Nhược liền ngã phịch xuống. Trên chân nàng là một đôi giày vải sớm đã rách nát, bên trong mớ hồ lộ ra một mảnh da thịt như tuyết trắng còn mang chút trầy xước chảy máu. Nguyễn Nhược Nhược vừa nhẹ vỗ về hai chân vừa cúi đầu ai oán: “Haizz, nếu có một đôi giày du lịch thật là tốt, ít nhất cũng đã có thể đi thêm một dặm đường.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn bầu trời, đi một hồi lâu, mặt trời đã dần ngã về tây, ước chừng bây giờ đã là bốn giờ chiều rồi. Nàng không khỏi lo lắng: “Lý Lược, đám nhân viên trong vương phủ các người làm việc thế nào vậy? Tại sao đánh mất một Tiểu vương gia như người mà lâu như vậy cũng còn không tìm tới đây. Hiệu suất làm việc quá thấp, người phải sa thải một nửa nhân viên để củng cố kỉ cương nha.”

Lý Lực ngồi nghỉ mệt ở một bên nghe vậy ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng. “Người nói quái quỷ gì vậy, ta nghe chẳng hiểu gì hết?”

Nguyễn Nhược Nhược sợ run một hồi, đành phải đổi lại cách giải thích: “Chẳng lẽ bọn thị vệ trong vương phủ nhận bổng lộc mà không chịu làm việc? Tiểu Vương gia đánh xe ngựa chạy mất tích mà đến giờ vẫn chậm chạp chưa tìm tới.” Rồi đó, giờ thì người đã hiểu ta muốn nói gì chưa?

“Người biết ngựa hoảng loạn chạy bao nhiêu xa không? Ít nhất cũng hai trăm dặm. Hơn nữa trên đường đi dấu vết để lại không đều, những con ngựa lại phi không có mục đích nên dù bọn họ có đoán điểm tới cũng không được”, Lý Lực nói.

“Được thôi, còn những con ngựa...tại sao trong lúc bắt chợt lại dễ dàng chạy như điên vậy?” Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên nhớ ra điều này...thật không giải thích được.

“Ta ngay từ đầu cũng không rõ, sau khi nhảy lên lưng ngựa mới phát hiện mắt bên trái một con ngựa bị đổ máu, hình như là do vật gì đó đập vào.”

A! Nguyễn Nhược Nhược nghĩ ra, “Vậy là do hai tiểu hài tử chơi đá, đập loạn làm bay trúng mắt ngựa khiến nó nổi điên phóng chạy loạn, báo hại chúng ta gặp rủi ro đến tận nơi này...đã ngoại. Cứu binh bao lâu mới tới đây!” Nguyễn Nhược Nhược âu sầu nói.

“Bọn họ sớm muộn cũng sẽ đến, người không cần nóng lòng.” Lý Lực đổi lại trấn an nàng.

“Vấn đề là có thể kiên trì bao lâu? Bảo ta không nóng lòng mới là lạ. Người có biết nơi đây thâm sơn rậm rạp, khi trời tối có biết bao dã thú xuất hiện không? Nếu không muốn chôn thân nơi này thì tốt nhất người nên cầu viện binh tới nhanh một chút đi.”

“Nếu là vậy thì chúng ta đừng nghỉ ngơi quá lâu ở đây, nhanh đứng dậy lên đường.” Lý Lực vừa nói vừa đi tới. Nguyễn Nhược Nhược mặc dù ngàn vạn lần không muốn đứng lên nhưng lý trí bắt buộc nàng phải đi tiếp. Haizz! Hai chiếc giày này nếu là giày du lịch thì thật là tốt nha! Nàng tuyệt đối có thể bước đi như bay.

Thấy nàng đứng một chỗ một hồi lâu cũng không bước đi, Lý Lực đi mấy bước liền quay đầu lại thúc giục: “Người tại sao còn không đi.”

“Đôi giày của ta...thật sự không dễ đi đường rừng, so với dùng chân không đạp gai bụi rậm cũng không sai biệt lắm.” Nguyễn Nhược Nhược cúi đầu rầu rĩ nhìn hai chân của mình, thuận mắt liếc sang hai chân của Lý Lực, mắt nàng sáng lên. Một đôi giày da chắc chắn dày cộp nha!

Lý Lực theo ánh mắt của nàng nhìn xuống chân mình, ngây ngây ngốc ngốc một hồi liền chủ động cởi giày ra nói, “Vậy cho người mang cũng được”. Đúng là có nghĩa khí, đừng xem Lý Lực lúc bình thường dễ dàng thẹn thùng đỏ mặt, nhưng khi cần hẳn là một nam nhân đứng nghĩa nam nhân. Nguyễn Nhược Nhược âm thầm khen ngợi.

“Người cho ta một chiếc là được.” Nguyễn Nhược Nhược hướng hẳn nói.

“Tại sao?” Lý Lực ngạc nhiên.

“Người để chân không cũng không cách nào đi được, không bằng chúng ta mỗi người một chiếc, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.”

“Không cần, ta là nam nhân, không mềm yếu như người đâu.”

“Vấn đề không phải là mềm yếu hay không mềm yếu, sự thật chính là như thế. Người cứ thử đi chân không lên bụi gai rậm là biết lợi hại ngay. Người chia cho ta một chiếc, tự ta sẽ có biện pháp.”

Lý Lực bán tính bán nghi đưa nàng một chiếc giày, đợi xem nàng nghĩ ra biện pháp gì. Nguyễn Nhược Nhược đem gấu vấy xé một đoạn, buộc hai chiếc giày rách te tua lại với nhau rồi cột chặt vào chân. Giờ thì trông nó chẳng khác gì chiếc giày của Lý Lực. “Tốt rồi, bây giờ có thể bắt đầu lên đường, ta cam đoan đi sẽ nhanh hơn ban này.”

Quả nhiên không phải nói mạnh miệng, sau khi đổi thành “một đôi giày” như vậy, Nguyễn Nhược Nhược đi nhanh hơn rất nhiều. Trước khi trời tối, bọn họ cuối cùng cũng thoát ra khỏi rừng rậm, đến một vùng đất

trống. Đang đi dọc theo vách núi thì phía trước một đội nhân mã đang ồn ào chạy lại. Người đi đầu trước mặt chính là Tần Mai, vẻ mặt lo lắng khẩn cấp, vừa nhìn thấy bọn họ liền thở phào như trút khỏi lưng một gánh nặng khổng lồ. Từ thật xa hân đã hô to: Tiểu vương gia, thuộc hạ đến chậm...

28. Chương 28

Nguyễn Nhược Nhược sau khi về phủ đã bị Nguyễn lão gia khí thế bồng bồng giáo huấn một trận. Giáo huấn xong còn bắt nàng sao chép “Nữ Giới” với số lượng gấp đôi, sáu trăm lần a! Hơn nữa, Nguyễn lão gia râu mép rúng động, hai mắt trợn trắng bảo rằng lần này sẽ tuyệt đối không tha nàng dễ dàng qua cửa như lúc trước, phải chép sáu trăm lần không thiếu một chữ. Lão gia sẽ đích thân “nghiêm hàng”, chép không xong không cho rời khỏi khuê phòng nửa bước.

“Không còn ra thể thống, quả thật không còn ra thể thống gì hết! Người còn là nữ nhi không? Một gia đình nha đầu cũng không mang theo, cứ thế mà lén lút lút lút như ăn trộm chạy ra ngoài. Lại còn trên đường trêu ghẹo Diêu gia Nhị tiểu tử, làm hại Tiểu vương gia đi theo người gặp rủi ro...”

Biết Nguyễn lão gia đang nổi giận, can hỏa hừng hực nên nàng cũng không dám mạnh miệng sợ đổ dầu vào lửa. Nhưng...tội danh này thực sự quá oan uổng, Nguyễn Nhược Nhược không thể không phản bác, “Phụ thân, không phải nữ nhi hại hân đi lạc, là do vận khí cửa hân không tốt nên nữ nhi đi theo hân gặp rủi ro. Nữ nhi cứ tưởng nhờ hân đưa về một đoạn đường, nào ngờ những con ngựa nổi điên đem bọn ta ném xuống vách núi. Đám vương phủ bọn họ cũng thiệt là...có tiền cũng không nên đem những con ngựa tốt như vậy thắng xe, báo hại bọn chúng một khi phi nước đại là không ai đuổi kịp, khiến cho ta suýt chút nữa là bị ngã chết.”

“Cái gì, người đến giờ còn trách cứ người ta! Tại sao người không ngắm lại, nếu người an phận ở trong nhà thì việc này có xảy ra hay không?” Nguyễn lão gia hỏi ngược lại.

Nguyễn Nhược Nhược bị nói trúng tim đen, không dám cãi nữa. Nguyễn lão gia vì vậy không phải là không có cảm giác thắng lợi mà quát một tiếng: “Còn không mau trở về phòng chép “Nữ Giới” đi!”

Đuối lý, Nguyễn Nhược Nhược thất tha thất thểu trở về phòng. Chân trước mới bước vào khuê phòng thì chân sau Nguyễn Nhược Long đã nổi bước vào theo. Nguyễn Nhược Nhược như gặp được cứu tinh: “Đại ca, ta tất cả đều là vì Băng Thanh cô nương của người nên mới xuất môn gặp chuyện xui xẻo này. Giờ phụ thân phạt ta, người cũng nên nói gì đi chứ?”

“Đó là tự nhiên” Nguyễn Nhược Long nói, “Tam muội, người phải biết phụ thân đã nói sẽ không rút lại, kể làm đại ca này cũng hết cách. Lần trước người đi miếu hội không phải là rất thích tượng đất sét nặn hình người sao? Ta đây sẽ bảo Minh Nhi mua về cho một cái đẹp nhất, như thế nào?”

Nàng có nói quá không? Dường như nàng còn chưa đi miếu hội bao giờ mà. Nàng vừa nghĩ tới đã hiểu, có lẽ là tiền nhậm Nguyễn Nhược Nhược yêu thích cái tượng đất sét gì đó. Nhưng mặc kệ, hiện tại cũng không liên quan gì đến thứ vớ vẩn đó. Nguyễn Nhược Nhược có yêu cầu khác: “Đại ca, tượng đất ta không cần, người giúp ta đem cái “Nữ Giới” này sao chép sáu trăm lần đi, vậy coi như xong!”

Nguyễn Nhược Long nhất thời ngạc nhiên, một hồi sau mới cười khổ nói: “Tam muội, cái...này...nhiệm vụ này quá gian nan, đại ca không có lòng tin đâu nha!” Xem ra hân cũng không thuộc loại văn sĩ thích ở trong phòng đọc sách-viết chữ-vẽ tranh.

“Nhiệm vụ không khó khăn thì ta cũng không cần người hỗ trợ. Nếu không chép được sáu trăm lần thì chí ít cũng nên ôm về một phần mười đi chứ. Đại ca, chuyện người với Băng Thanh cô nương vẫn còn chờ ta “xỏ kim dẫn chỉ” nha. Nếu ta mà ô hô ại tai thì có phải người bị mất đi cánh tay phải hay không?”

Tuyệt chiêu cũng đã dùng đến, Nguyễn Nhược Long thế nào mà còn chưa chịu đáp ứng nàng, ngay cả khi gương mặt khổ não thì miệng cũng phải đồng ý. “Tam muội, người yên tâm, sáu trăm lần “Nữ Giới” này ta nhất định hỗ trợ, cần gấp không?”

Thành công bắt được một tráng đinh rồi, Nguyễn Nhược Nhược lập tức sai sống: “Nè, đại ca, người cầm cái này về coi theo mà chép đi”.

Thứ nàng đưa tới chính là một trong ba phần bản sao “Nữ Giới” mà nàng đã chép lúc trước. Nguyễn Nhược Long cầm trên tay, vừa nhìn đã cả kinh: “Ai chép vậy, là Hạnh Nhi đúng không? Nét chữ thật là tệ.”

Hạnh Nhi mặc dù là một tiểu nha đầu nhưng cũng không chịu bị oan uổng, lập tức ở một bên đính chính: “Đại thiếu gia, đây không phải ta chép đâu.”

“Vậy là ai?”

Nguyễn Nhược Nhược lo lắng nói lí nhí: “Là...là ta.”

Nguyễn Nhược Long ánh mắt trợn tròn, giống như không nhận ra mà đem Nguyễn Nhược Nhược từ trên xuống dưới đánh giá một phen: “Tam muội, ta nhớ kỹ chữ viết nhỏ của ngươi vô cùng đẹp, tại sao cái...này...” Hắn gơ đồng giấy lên, nhìn chăm chăm vào Nguyễn Nhược Nhược đợi nàng trả lời.

Nguyễn Nhược Nhược ngồi một hồi cũng không đáp được tiếng nào, Hạnh Nhi mở miệng nói: “Đại thiếu gia, tiểu thư nói đây là người rèn luyện kiểu chữ phác thảo.”

Nguyễn Nhược Nhược trong lòng nhin không được một tiếng thở dài. Viết thảo, lời này lừa Hạnh Nhi dễ dàng nhưng nếu muốn dùng để lừa Nguyễn Nhược Long thì ...khiến người khác chê cười rồi.

Quả nhiên hắn ha ha cười lớn, “Cái...này là chữ thảo? Tam muội, ngươi quả thật biết đùa nha.”

“Đại ca, ta bây giờ không thể viết chữ được.” Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyễn Nhược Nhược quyết định nói thật.

“Tại sao?” Nguyễn Nhược Long ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng không biết tại sao?” Nguyễn Nhược Nhược kiên trì đến cùng, “Ta sau khi cùng Diêm Vương lão gia đặt thành thương lượng sống thêm mấy năm liền không thể viết chữ được nữa.”

Hạnh Nhi lắng chuyện vẫn ở một bên bổ sung thêm, “Tiểu thư chẳng những không biết viết chữ cũng không thể thêu thùa, vẽ tranh, đánh đàn, đánh cờ...nữa nha!” Nha đầu này vẽ rắn thêm chân còn dám đứng đó bổ sung, chọc giận Nguyễn Nhược Nhược, chỉ hận không thể khóa mồm nàng ta lại được.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Nguyễn Nhược Long càng nghe càng giật mình.

“Ta cũng không biết tại sao, ta đã đi xem qua đại phu...” Nguyễn Nhược Nhược vắt óc tìm lý do, “Đại phu kia nói...ta bởi vì chết đi sống lại một hồi, tựa như đầu thai lại nên có một số chuyện cũ trước kia không nhớ được. Bất quá cũng không sao, đây chỉ là tạm thời, có lẽ một lúc nào đó sẽ đột nhiên nhớ lại toàn bộ.”

“Thì ra là như vậy.” Nguyễn Nhược Long tin là thật, “Nếu có quên mất cũng chẳng sao...việc này...cũng không quan trọng. Thân thể của ngươi trước kia không tốt, ta vốn không muốn để ngươi học những thứ...như thế này, quá tốn hao sức khỏe, tiêu phí tâm tư, chẳng ích lợi gì cho bệnh của ngươi. Chẳng qua là một mình ngươi muốn học, chuyện cũng đã qua rồi...”

“Đại ca, ngươi thật tốt”, Nguyễn Nhược Nhược may mắn vượt qua kiểm tra, thật sự cảm kích Nguyễn Nhược Long mà lên tiếng.

Hắn đem những tờ giấy trong tay nhìn một chút, giọng lo lắng, “Chẳng qua là chữ viết của ngươi như vậy...ta cũng không bắt buộc được, giao cho phụ thân cũng không thể có hai loại bút tích nha! Làm sao bây giờ? Cũng không thể để ta một người thể người chép toàn bộ sáu trăm lần.”

Đúng là không thể để hắn một người gánh vác trách nhiệm. Nhưng hai người chia sẻ không được! Một người cũng không thể có hai kiểu bút tích. Làm sao bây giờ? Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hai mặt nhìn nhau thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm thanh lảnh vang lên: “Bất quá...việc sao chép sáu trăm lần “Nữ Giới” này ta sẽ thay hai người lo liệu vậy.”

Hai người đồng loạt quay đầu nhìn lại, người đang đứng trước cửa mỉm cười lên tiếng chính là Ngọc Liên Thành. Hắn đứng ngược sáng, thân hình phủ dưới ánh trăng như dát bạc, mờ ảo lung linh.

Nguyễn Nhược Long vừa thấy hắn liền vui mừng quá đổi. “Tam muội, ngươi không phải là muốn tìm cứu binh sao? Liên Thành biểu đệ là một tay viết chữ tốt, ngươi nhanh nhanh năn nỉ hắn giúp đỡ đi.”

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe đã mừng húm, lập tức nhào tới, đem Ngọc Liên Thành cung nghênh vào cửa. “Liên Thành biểu ca, đi vào ngồi, mời vào tới ngồi, mau mời đi vào ngồi.” Liên tiếp phun ra một chuỗi từ ngữ loạn xạ.

Không những lời nói vô cùng khách khí mà hành động lại càng chu đáo có đẳng cấp hẳn hoi. Nguyễn Nhược Nhược cực kỳ ân cần từ từ bước lui dần đường cho Ngọc Liên Thành vào phòng, trước khi hất gối xuống còn dùng ống tay áo lau sạch bụi vốn dĩ không tồn tại trên ghế, phảng phất giống như tiểu đệ cung nghênh bang chủ, mười phần mười “Hoan nghênh”.

Đợi Ngọc Liên Thành bình yên ngồi xuống, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng kêu lên: “Hạnh Nhi, dâng trà, thượng hảo trà.”

Nguyễn Nhược Long bị một màn “nịnh nọt” này làm bật cười ha ha, vừa cười vừa vỗ vai Ngọc Liên Thành nói: “Biểu đệ, Tam muội của ta cơ hồ đem ngươi như đường kim hoàng đế mà nghênh đón đó nha.”

Ngọc Liên Thành cũng đang cười, bất quá là cười khê. Thần giác lay động, ánh mắt cũng lay động, nụ cười như ánh trăng nón tỏa sáng lung linh. “Lễ hạ cho nhân, tất có sở cầu, Tam biểu muội ân cần như vậy ta ắt phải hồi báo, nào dám không công mà hưởng thụ.”

“Tốt, biểu đệ, không công mà thụ hưởng chắc chắn là không tốt. Đây nè, còn nhiều lắm, chép một lần cũng được, chép hai lần cũng không sao, nhất định không cần so đo.”

“Biểu huynh đừng khách khí, chúng ta đều là người một nhà, ta tại sao có thể cùng biểu muội so đo. Biểu muội người yên tâm đi, sáu trăm lần “Nữ Giới” này toàn bộ để ta hoàn thành. Cũng không cần thiết làm phiền biểu huynh, hẳn cũng không phải là người am hiểu vấn đề này.” Ngọc Liên Thành quả nhiên là một người sáng khoái, không đợi Nguyễn Nhược Nhược mở miệng nhờ vả chủ động đem “trọng trách” này tiếp nhận vào mình.

Nguyễn Nhược Nhược và Nguyễn Nhược vẽ mặt cảm kích đến rơi nước mắt.

“Ăn cùng tái tạo, ăn cùng tái tạo nha! Biểu đệ.” Nguyễn Nhược Long chấp tay thi lễ không dứt.

“Biểu ca, đại ân đại đức của ngươi, kiếp sau ta làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi nha.” Nguyễn Nhược Nhược kích động, đến kiếp sau cũng mang ra hứa hẹn.

“Biểu muội, chuyện kiếp sau còn chưa biết, chỉ bằng kiếp này tính toán báo đáp ta thế nào đi.” Ngọc Liên Thành mỉm cười, sóng mắt đen lưu chuyển, nếu như có thể sinh ra lửa liền có thể đem tâm can người khác đốt dễ dàng như thanh củi khô.

Nguyễn Nhược Nhược không dám nói nữa, nói nhiều mất nhiều, nàng bây giờ khắc sâu điểm này vào lòng. May mắn Ngọc Liên Thành cũng không cặn tào ráo máng, cùng Nguyễn Nhược Long nói sang chuyện khác, hỏi thăm tình hình “gặp rủi ro” của nàng. Hắn vừa nghe nói Nguyễn Nhược Nhược xảy ra chuyện liền nữa đêm cố ý đến thăm, vì vậy Nguyễn Nhược Nhược đem tình hình đơn giản kể qua một lần, tỷ như việc ngựa nổi điên chạy loạn trong thành nguy hiểm như thế nào; tỷ như biểu hiện anh dũng của Lý Lược khi chế ngự ngựa... Dĩ nhiên chuyện Lý Lược hiểu lầm đem “hôn môi” đòi cứu nàng một phen cũng không đề cập tới. Nói đến đoạn nàng bắt Lý Lược ăn trái cây dại, Nguyễn Nhược Long cơ hồ cười đến bể bụng, “Tiểu vương gia đời này cũng chưa từng ăn loại trái cây dại này, vậy mà Tam muội ngươi lại khiến hắn ăn dâu độc, ta không tưởng tượng được bộ dáng của hắn lúc đó.”

“Đừng nói nữa, hắn bị chọc giận thiếu chút nữa không chịu nghe ta nói. Cuối cùng ta cũng dễ dàng dụ dỗ được hắn ăn trái cây.”

Ngọc Liên Thành rồi rảnh hỏi: “Ngươi làm thế nào dụ dỗ được hắn?”

“Lấy lòng hắn, liều mạng lấy lòng hắn. Ta thiếu chút nữa hại chết hắn, coi như vì hắn chịu khuất tất một chút cũng không sao”. Nguyễn Nhược Nhược đáp.

Ngọc Liên Thành không hề hỏi thêm gì nữa, ngồi một chút liền đứng dậy cáo từ. “Hôm nay cũng đã trễ, không làm phiền biểu muội nghỉ ngơi, ta...cáo từ trước.”

“Cái kia...sáu trăm lần “Nữ Giới”...ngươi...chừng nào xong?” Nguyễn Nhược Nhược thấy hắn cáo từ liền nhớ ra chính sự còn chưa xác định.

Ngọc Liên Thành mỉm cười đáp: “Biểu muội yên tâm, nội trong mười ngày ta sẽ mang tới cho ngươi.”

Nội trong mười ngày là có thể xong? Thật lợi hại, nếu đổi thành Nguyễn Nhược Nhược hạ bút thì một trăm ngày chưa chắc đã xong. Nàng tất nhiên gật đầu không ngừng nghỉ, “Vây nhờ cậy biểu ca ngươi rồi.”

29. Chương 29

Tĩnh An vương phủ.

Tiểu vương gia Lý Lực sau khi tắm rửa, thay quần áo cũng đã dùng xong bữa tối. Vương gia, Vương phi cùng một số nhân vật đến thăm dần dần tản đi, riêng Vương phi trước khi rời khỏi đã liên tục nhắc nhở hần nên nghỉ ngơi sớm một chút. Thật ra ban ngày quá mệt mỏi nên hần cũng mong muốn nhanh chóng lên giường ngủ một giấc. Đột nhiên Tần Mai ở bên ngoài gõ cửa: “Tiểu vương gia.”

“Vào đi.”

Tần Mai tiến vào, cầm trong tay một bọc đồ. “Tiểu vương gia, cái này...rơi trong xe ngựa, có phải là của ngài không?”

Lý Lực ngẩng đầu nhìn lại, ngây ngốc một chút rồi nói, “Để đó đi.”

Cũng không nói phải hay không phải, chỉ bảo hần để đó, điều này có điểm nằm ngoài suy nghĩ của Tần Mai. Nhưng hần dĩ nhiên cũng không nhiều lời, đem bọc đồ để lên bàn tròn rồi khom người lui ra ngoài.

Lý Lực bước đến, mở bọc đồ ra liền thấy bên trong chứa rất nhiều lá xanh, lại thêm một đồng quả đỏ tươi tựa hồng châu. Nhìn hồi lâu, hần đưa tay lấy một trái bỏ vào miệng, nhất thời một hương vị ngọt ngào ngập tràn bốn phía...

“Ăn đi ăn đi, mùi vị thật ngon. Là thực phẩm xanh thuần thiên nhiên không bị ô nhiễm, rất nhiều chất dinh dưỡng.”

“Lý Lực, những trái cây này tất cả là dâu tây thượng phẩm ta đã tinh tế tuyển chọn, cố ý giữ lại cho ngươi ăn. Ngươi nếm thử đi.”

“Nè, mớ dâu tây này của ta không có vấn đề, ngươi ăn một chút đi, coi như ta năn nỉ ngươi vậy. Mới vừa rồi ngươi ói hết, bây giờ bụng trống trơn, không ăn một chút thì chúng ta làm sao có thể lên đường? Nếu ngươi kiệt sức ngã xuống, ta không vác ngươi nổi đâu.”

Bên tai hần vang vang thanh âm của Nguyễn Nhược Nhược, nữ nhân đã chọc giận hần đến độ không thể tức giận hơn nữa. Nhưng...hần không thể không thừa nhận, nàng ta tương đối đặc biệt hơn những nữ nhân khác. Giống như...nếu là những nữ nhân yếu đuối khác gặp hiểm cảnh nặng nề như vậy thì sắc mặt đã sớm tái xanh mà khóc thành sông. Nàng ta lúc ở trong xe ngựa mặc dù có hơi thất sắc một chút, nhưng sau khi rơi xuống vách đá liền tỉnh táo lại, đem ba phần tinh thần trấn an hần, chỉ ra việc cần thiết là phải rời khỏi rừng rậm. Sau đó, nàng đã thành công mang hần từ chốn thâm u ra tới bìa rừng. Do một chút sợ ý khiến hần ăn nhầm quả độc nhưng công bằng mà nói...nếu không phải nàng tìm được thứ...dâu tây có thể ăn được này thì hần cũng không được no bụng để có sức đi xa như vậy. Nếu chẳng may bị vùi lấp ở đâu đó trong rừng rậm ra không được thì người vương phủ cũng không thể nhanh chóng tìm thấy, lúc đó hậu quả...thật khó lường. Nguyễn Nhược Nhược này...mặc dù ngày thường thanh tú yếu điệu nhưng đến cùng thì nửa điểm nhu nhược cũng không có, phải gọi là mạnh mẽ như một gốc cây bồ thảo...

Không phải mình muốn sớm lên giường nghỉ ngơi sao, trầm tư một hồi Lý Lực bỗng nhiên sực nhớ, cố gì lại ngồi ngây ngốc ở chỗ này suy nghĩ đến nữ nhân Nguyễn Nhược Nhược đó. Mặc dù không nhận ra nhưng trong lòng hần đã phát sinh vài phần tâm tình không được tự nhiên. Chính phần tâm tình không được tự nhiên này khiến hần nhớ lại sai lầm buổi trưa, cái phương thức... “hôn môi cứu người”, lại còn ở trước mặt Nguyễn Nhược Nhược lộ ra thái độ lúng túng. Hần nhất thời tâm tư phát loạn, lúng túng rồi rít, rồi rít lúng túng, trên mặt lại bắt đầu nóng lên...Hần vội vàng thổi tắt nến. Trong bóng tối, hần có thể dễ dàng che giấu những tâm tư không muốn để lộ ra ngoài.

Ngọc Liên Thành quả nhiên nói được là làm được, kỳ hạn mười ngày vừa đến liền “giao hàng”. Nguyễn Nhược Nhược cầm một xấp dày những tờ giấy chép tay “Nữ Giới”, tâm tình không cần phải nói.

Sau khi tiện tay lật xem mấy tờ, Nguyễn Nhược Nhược than thở không dứt. “Biểu ca, chữ viết tay của người...đường nét rõ ràng, vuông vắn, tay ra tay, chân ra chân! Thật là...!”

Không phải vì Ngọc Liên Thành đã giúp đỡ mình mà vội vàng khách sáo mấy câu, những lời này nàng thật sự chân thành thốt ra thành lời. Mặc dù Nguyễn Nhược Nhược không am hiểu thư pháp, chữ xấu hay đẹp nàng cũng không biết thưởng thức. Tuy nhiên, chữ viết của Ngọc Liên Thành đường nét thanh kỳ, bút họa tú nhuận, đúng là chữ đẹp!

“Tay ra tay, chân ra chân?” Ngọc Liên Thành nhin không được mắc cười, “Tam biểu muội, ta được nghe người khác khen ngợi cũng nhiều, chỉ là chưa từng nghe qua lời khen nào thú vị như vậy nha.”

Nguyễn Nhược Nhược biết mình nhất thời quên bém mà nói lung tung, nàng âm thầm le lưỡi không nói thêm gì nữa.

“Đây là ta bắt chước chữ viết của người trước đây mà chép lại. Nếu muốn thay người chép phạt rồi nộp cho di phụ, dĩ nhiên phải làm cho giống. Nếu không di phụ nhìn chữ của ta, lại so sánh với chữ trước đây của người nhất định sẽ phát hiện được vụ nhờ vả này, như vậy chẳng phải là lãng phí công sức sao?” Ngọc Liên Thành cười nói. Quả nhiên tâm tư kín đáo, Nguyễn Nhược Nhược không thể không bội phục hẳn.

Điều đáng ca ngợi chính là hẳn “giao hàng không công” cho nàng xong liền đứng lên cáo từ, cũng không nói những câu đại loại như “Biểu muội, ta đây chép phạt giúp người, người phải cảm ơn ta thế nào đây?”. Điều này làm cho Nguyễn Nhược Nhược hơi ngại, “Biểu ca, ta còn muốn lưu người lại uống chén trà? Người đã muốn đi rồi sao!”

Nụ cười của Ngọc Liên Thành đẹp tựa như trăng non, “Trà của biểu muội ngày khác ta uống cũng được.” Hắn xoay người tiêu sái rời đi, trường sam nhẹ phất như cánh chim tung bay.

Nguyễn Nhược Nhược đưa mắt nhìn hắn rời đi, trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mát...Chỉ là...đúng vào lúc nàng đang tựa cửa ngây ngốc như vậy thì trước mắt một hồng ảnh nhoáng lên...là Nguyễn Nhược Phượng.

Phục hồi tinh thần lại, Nguyễn Nhược Nhược thầm nghĩ nàng ta đến đây nhất định có điều bất thiện. Nàng tỉnh táo lại, đem tinh thần tiến vào trạng thái chuẩn bị tác chiến.

Nguyễn Nhược Phượng tự bước vào phòng, liếc mắt nhìn thấy xấp giấy chép tay “Nữ Giới” đặt trên bàn. Nàng ta đưa tay lật một hồi, nụ cười trên môi càng lúc càng lạnh, cơ hồ có thể đóng thành băng. Nguyễn Nhược Nhược sợ nàng ta nổi giận phát hỏa rồi đem mớ giấy này xé thành từng mảnh nhỏ, nếu thế thì nàng sẽ cực kỳ thê thảm. Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng ôm đóng giấy đi, cẩn thận cất vào ngăn kệ cho an tâm.

Nguyễn Nhược Phượng cũng không ngăn trở, chẳng qua là mắt lạnh nhìn nàng. Một hồi sau đột nhiên khóc òa, vẻ mặt từ băng hóa thành nước. “Tại sao, tại sao Liên Thành biểu ca lại đột nhiên đối xử tốt với người như vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược thiết tưởng nàng ta sẽ phản ứng như bình thường, tỷ như giận dữ lôi đình, tỷ như mở miệng mắng to...chỉ là không ngờ tới điểm này. Nguyễn Nhược Phượng thường ngày như hổ mẹ, luôn làm người khác rơi nước mắt, bây giờ lại đứng đây khóc oa oa? Sững sốt một hồi, Nguyễn Nhược Nhược mới trấn tĩnh, miệng nói: “Nhị tỷ, người...người đừng khóc, bị người khác nghe được còn tưởng là ta khi dễ người.”

“Chính là người khi dễ ta, chính là người khi dễ ta.” Nguyễn Nhược Phượng càng khóc rống lên, “Người nói đi, người đã dùng mưu kế gì để mê hoặc biểu ca, để hắn đối với người tốt như vậy. Người...hồ ly tinh!” Câu nói cuối cùng ngữ khí khẳng định như đinh chém sắt, trực tiếp định tội Nguyễn Nhược Nhược.

Thật là quá oan uổng, nàng tại sao lại biến thành hồ ly tinh? Hết thấy đều là Ngọc Liên Thành tự nguyện sẽ đối với nàng tốt, nàng có cần dùng đến mưu kế quái quỷ nào đâu. Có một loại nữ nhân như thế này đây, một khi chuyện tình cảm của mình phát sinh vấn đề, trước nhất không tự tìm hiểu nguyên nhân từ chính bản thân mình, sau lại không chịu tìm hiểu từ nam nhân mình yêu thương, mặt khác lại nhận định nữ nhân

khác là xấu xa, là hồ ly tinh chuyên dùng bàn môn tả đạo dụ dỗ chiếm đoạt nam nhân của nàng ta. Nguyễn Nhược Phương chính là điển hình.

“Nhị tỷ” Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng, “Tại sao ta lại biến thành hồ ly tinh? Người không nên mở miệng hồ đồ loạn định tội danh cho ta có được hay không? Biểu ca tại sao đối với ta tốt, vấn đề này người phải đi hỏi hấn chứ ta biết phải trả lời người thế nào!”

“Người cho rằng ta có thể hỏi sao? Lần kia các người từ Tê Hà Sơn trở về ta đã hỏi rồi, hấn nói...hấn nói...hấn nói hấn muốn đối xử tốt với người, còn nói ta nếu cứ làm khó người chính là làm khó hấn, hấn cũng sẽ không quan tâm đến ta nữa.” Nguyễn Nhược Phương càng nói càng thương tâm, đôi môi hé ra nụ cười vô cùng nặng nề.

Nguyễn Nhược Nhược ngơ ngẩn, khó trách từ sau chuyện đó Nguyễn Nhược Phương không còn tìm đến nàng gây sự, hóa ra là Ngọc Liên Thành âm thầm che chở nàng. Thật may mắn, nữ tử trong Trường An thành này nhất mực xem trọng lời của Ngọc Liên Thành, chính vì vậy mà nàng mới an bình một chút. Chẳng qua là, Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy phiền lòng, nhận ân này cũng giống như vay tiền, lãi suất cực kỳ cao, đến lúc thanh toán cả vốn lẫn lãi thì e là nàng táng gia bại sản cũng không trả nổi.

“Ta vốn còn chưa tin biểu ca thật sự đối với người tốt, bắt quả chỉ xem người như một tiểu nha đầu mang ra ngoài chơi một chút cũng không sao. Không nghĩ tới hấn lại thay người chép phạt sáu trăm lần “Nữ Giới”. Biểu ca ghét nhất là sao chép sách, cũng không thích viết chữ nhỏ, hấn nói loại chữ này chỉ dành cho nữ tử khuê các, quá mức câu nệ, quả thật không thích hợp cho nam nhi. Hấn vốn thích lối viết chữ linh động tiêu sái, phóng khoáng không ràng buộc. Vậy mà...hấn lại vì người tình nguyện dùng thứ chữ mà hấn ghét sao chép sáu trăm lần “Nữ Giới”. Nguyễn Nhược Nhược người...người thật là yêu nữ mê hoặc.”

Nguyễn Nhược Nhược không biết phải nói gì mới đúng. Nguyễn Nhược Nhược hao tổn biết bao tâm tư cũng không được Ngọc Liên Thành đáp lại, còn nàng đối với hấn hoàn toàn không để tâm câu dẫn, vậy mà hấn là hết lần này đến lần khác đợi chờ nàng.

Thế sự đều như thế, càng trông mong nhiều thì lại càng thất vọng, thứ bản thân mình khó cầu thì đối với người khác dễ như trở bàn tay.

Nguyễn Nhược Phương vẫn không chịu buông tha, cứ đứng đó mà khóc oa oa. Nguyễn Nhược Nhược nhin không được, đành kiểm lời khuyên.

“Nhị tỷ, người đừng khóc, người khóc có ích lợi gì? Người ăn cơm gạo của cha mẹ, mặc xiêm y cha mẹ cho, tại sao lại đứng ở chỗ này vì một nam nhân mà khóc như khóc tang, chuyện này nói thế nào cũng không được! Hơn nữa, biểu ca không đối xử tốt với người thì đã sao, hấn có gì đặc biệt chứ? Trên đời này cũng không phải chỉ có hấn một là nam nhân, nếu không phải Trương Tam thì Lý Tứ, chắc chắn sẽ có nam nhân yêu người.” Nguyễn Nhược Nhược loạn thất bát tao, mở miệng khổ sở khuyên nhủ.

“Ta không cần nam nhân khác, ta chỉ thích một mình biểu ca.” Nguyễn Nhược Phương vẫn ngoan cố.

“Người không nên vì một thân cây buông tha cho cả rừng rậm! Biểu ca mặc dù tốt, nhưng nam nhân tốt trong thiên hạ vẫn còn nhiều, người từ từ chọn, không khéo còn tìm được người tốt còn hơn hấn nữa kia.” Nguyễn Nhược Nhược mặc dù biết rõ trong thiên hạ người có thể thắng được Ngọc Liên Thành đích thị chọn không ra mấy người, nhưng vẫn là muốn dùng chuyện không nói có, trước tiên dụ dỗ Nguyễn Nhược Phương ngừng khóc rồi hấn hay.

Mà Nguyễn Nhược Nhược cũng không dễ lừa gạt: “Không có, không có ai có thể hơn được biểu ca. Bây giờ ở trong mắt ta, không ai là có khả năng đó.”

Bệnh nặng cần thuốc mạnh, nếu nàng ta cứ như vậy chấp mê không tỉnh, Nguyễn Nhược Nhược đành phải đánh ra chiêu cuối cùng, “Đúng, biểu ca ngàn vạn lần đều tốt, nhưng trong lòng hấn căn bản không chứa người, đối với người không tốt. Người cần hấn làm cái gì đây?”

Nguyễn Nhược Phương đang khóc liền ngừng lại một chút, một hồi sau lại khóc òa lên, lần này còn dữ dội hơn lần trước, hiển nhiên đã bị nàng thọc vào chỗ đau.

Quả thật, điều kiện đầu tiên không phải là tài đức phẩm mao, điều cần thiết chính là hấn đối với người tốt. Hấn anh tuấn tiêu sái, học phú hơn người, nhà hấn tài vạn không kể hết, lại còn trẻ tuổi... Hấn cái gì cũng

tốt, duy chỉ đối với người không tốt. Người còn cần hẩn làm gì? Chẳng lẽ muốn biến hẩn thành bức họa treo lên tường để thưởng thức?

Nguyễn Nhược Phương không phải là không nghĩ tới điểm này, nhưng là không chịu thừa nhận, luôn bảo dưỡng một phần si tâm, hy vọng có một ngày thành công đem điều “không tốt” này trở thành “tốt”. Một hy vọng hư vô mờ ảo, nếu nàng ta chịu hiểu thì mọi thứ sẽ sáng tỏ như ánh mặt trời buổi sớm mai, tâm tư u khuất cũng sẽ dễ dàng tản đi. Nhưng nàng lại cố đem ác lưu giữ trong lòng, “Ta cần biểu ca, ta chỉ cần Liên Thành biểu ca, thiếu hẩn ta sống không nổi.”

Lời này của nàng ta Nguyễn Nhược Nhược nghe được thật sự rất khó chịu, tại sao cứ phải như vậy, yêu không được một nam nhân sẽ muốn chết muốn sống. Thật là nhu nhược! Một nữ nhân nếu như không hiểu được thế nào là yêu thì làm sao nhận được tình yêu đích thật từ người khác. Oán không được Ngọc Liên Thành thì đem nàng ra đổ tội.

“Nhị tỷ, ta cuối cùng khuyên người một câu, thứ của người thì chính là của người, không phải là của người thì vĩnh viễn sẽ không thuộc về người, người có gào khóc cũng vô ích. Hơn nữa, khóc có gì tốt? Thế giới ngày lại qua ngày, mặt trời mọc hướng đông rồi lặn hướng tây, ai có thể sống mãi? Tình cảm chẳng qua là một phần của cuộc sống, không phải là toàn bộ cuộc sống. Người không nên vì một phần cuộc sống mà trả giá toàn bộ cuộc sống.” Nguyễn Nhược Nhược vô cùng đau đớn.

Nguyễn Nhược Phương cứ tiếp tục khóc, hiển nhiên nửa lời cũng không nghe lọt. Thôi tùy nàng ta khóc, những lời đã khuyên thì cũng đã khuyên rồi, sự thật rõ ràng trước mắt, nếu Nguyễn Nhược Phương còn muốn chấp mê không tỉnh thì đó là nàng ta tự chuốc khổ. Nguyễn Nhược Nhược thở dài.

30. Chương 30

Sáu trăm lần “Nữ Giới” giao cho Nguyễn lão gia một lần liên thông qua. Nguyễn Nhược Nhược cuối cùng cũng được giải phóng khỏi án “treo giò”. Vừa được tự do, Nguyễn Nhược Nhược chân ngựa phi nước đại đi tìm Nguyễn Nhược Long, “Đại ca, người mau nghĩ biện pháp mang ta đi ra cửa. Nếu không Thủy Băng Thanh chỉ sợ gặp chuyện không hay.”

“Đúng nha, những ngày này nàng đều đeo bám ta hỏi thăm người chừng nào mới có thể ra cửa. Hai người các người nha, cứ như đã quen biết từ trước, lập tức trở nên thân thiết như vậy. Nữ nhi với nữ nhi đúng là dễ dàng kết giao bằng hữu.” Nguyễn Nhược Long tự cảm khái, Nguyễn Nhược Nhược nhin cười. Nếu để hẩn biết Thủy Băng Thanh cô nương của hẩn đích thật là linh hồn nam nhân trong thể xác nữ nhân thì không biết lúc đó phản ứng của hẩn sẽ như thế nào.

Nguyễn Nhược Long suy nghĩ biện pháp làm sao mang Nguyễn Nhược Nhược ra ngoài một hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được một cách. Hẩn chạy đến chỗ Nguyễn lão gia xin xỏ, “Phụ thân, bây giờ cũng sắp vào hạ rồi, cửa hàng vừa nhập năm trăm thất xiêm y mùa hè. Tam muội năm vừa rồi thân thể không khỏe, suốt thời gian đều nằm ở trên giường nên không có nhiều xiêm y. Năm nay cũng đã đến lúc nên sắm thêm rồi. Nhi tử sẽ mang nàng đến cửa hàng để lựa một vài món xiêm y, Đồ đại nương nói có một số kiện xiêm y mới có thể nàng sẽ thích.”

Nếu là ca ca dẫn đi ra ngoài, Nguyễn lão gia dĩ nhiên không lo lắng gì. Chẳng qua là Nguyễn phu nhân ngồi một bên không cao hứng mở miệng nói: “Tại sao cũng chỉ nhớ kỹ Tam muội người vậy? Muội muội của người cũng cần sắm thêm xiêm y.” Lời vừa dứt đã phân phó nha hoàn Mai Nhi đứng một bên, “Mai Nhi, mời Nhị tiểu thư đến đây, nói Đại thiếu gia muốn dẫn nàng đi cửa hàng chọn xiêm y.”

Nguyễn Nhược Long và Nguyễn Nhược Nhược hai mặt nhìn nhau, khổ nạn nói không ra.

Nguyễn Nhược Phương lát sau cũng đến, vừa nghe nói chỉ cần mua một vài bộ bình thường liền một miệng hét lên: “Một vài bộ không đủ, ta thiếu rất nhiều, áo khoác ngoài bốn bộ, bốn chiếc váy, bốn quần dài, váy ngoài bốn bộ, thất lưng bốn cái...nếu không thì ta sống qua mùa hè này thế nào đây?”

Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên: “Chẳng lẽ người không có xiêm y mặc? Vậy người làm sao qua được mùa hè năm ngoái?” Nàng vừa nói liền biết mình hơi, nhanh chóng ngậm miệng lại. Cũng may là người khác trong phòng cũng không để ý.

“Những xiêm y cũ ta đã sớm vất đi rồi.” Nguyễn Nhược Phương vẻ mặt khinh thường.

Nguyễn Nhược Long vô cùng đau đớn nói: “Nhị muội, cái gì xiêm y cũ! Những thứ xiêm y đó chỉ mặc mùa hè, đừng nói một năm, mười năm tám năm vẫn còn mặc tốt mà.”

“Dù sao năm nay ta cũng không thích mặc lại, ta phải sắm bộ mới thường xuyên.” Nguyễn Nhược Phương khẩu khí núi đồi không khom lưng mà lên tiếng trả lời.

Nguyễn Nhược Long còn muốn nói gì đó nhưng bị cái nhú mày của Nguyễn phu nhân chặn lại, “Nhược Long, người làm sao vậy? Muội muội của người muốn mặc đồ mới người cũng la mắng là thế nào? Nguyễn gia chúng ta không phải thiếu tiền, đừng nói là vài món áo váy bình thường, cho dù là kim y ngọc quần cũng có thể mua được.” Khẩu khí nàng ta thật giống một con gấu mẹ.

Nguyễn Nhược Nhược âm thầm lắc đầu, hai mẫu tử này đúng là quá mức xa xỉ. Hẳn là sinh ra trong phú quý, chẳng biết cái gì gọi là “tiết kiệm”.

Nguyễn Nhược Phương thấy có chỗ dựa càng đắc ý, “Đợi ta đến cửa hàng xem thử, nếu thích thì có thể mua thêm vài món nữa.”

Nguyễn Nhược Long giận mà không dám nói gì. Nguyễn Nhược Nhược nhìn chăm chăm nàng ta hồi lâu liền xác định một việc, Nguyễn Nhược Phương chắc chắn không vì một chữ “Tình” mà đi tìm chết. Nàng thuộc loại người thích hưởng thụ cuộc sống, khó bỏ được thói quen xem trọng những thứ nhân sinh bình thường như ăn ngon mặc đẹp. Nàng ta yêu Ngọc Liên Thành đơn giản chỉ vì nhất thời mê luyến, muốn chết muốn sống chẳng qua vì nhất thời tức giận không chiếm được cái mình muốn. Nàng sinh ở Nguyễn gia giàu có, thực tế cuộc sống không cần gánh vác bất cứ trách nhiệm gì, rảnh rỗi thì ra hoa viên ngắm bạch hải đường, không cần phấn đấu cũng có được cái mình muốn. Đây đúng là phúc phận tổ tiên để lại mà. Nhưng chỉ là cuộc sống vật chất quá đầy đủ nên mới khiến nào lao đầu vào thú vui tinh thần hư hư ảo ảo, vĩnh viễn không tóm giữ trong tầm tay.

Nguyễn Nhược Nhược trước kia không hiểu tại sao ở cổ đại lại có những tài tử giai nhân, thiên kim tiểu thư dừng cảm vì tình lang hoặc là bỏ trốn, hoặc là tuyệt đối trung thành. Phụ nữ hiện đại cũng không to gan như vậy, vì một mối nhân duyên mà chấp nhận phó thác cả đời! Bây giờ nàng từ trên người của Nguyễn Nhược Phương đã thấu hiểu, thay vì nói các nàng yêu một nam nhân tuần tú, không như nói là yêu chính bản thân mình. Các nàng thâm khuê tịch mịch, tạo ra một tình yêu tưởng tượng, một khi có nam nhân tuần tú xuất hiện trước mắt liền lập tức đem hân trở thành tình nhân trong mộng, thành nơi kí thác tình cảm của mình. Đây đến cùng có phải là yêu?

Ba người một nhóm ra cửa, mà không chỉ ba người, trước khi đi Nguyễn phu nhân còn dặn dò hai vị tiểu thư đi ra ngoài phải mang theo mấy nha đầu tiểu tử hầu hạ. Nguyễn Nhược Long đem theo A Phúc, Nguyễn Nhược Nhược mang theo Hạnh Nhi còn Nguyễn Nhược Phương dẫn nha đầu Lan Nhi sát một bên. Một chiếc xe ngựa đầy người lịch kịch chạy ra khỏi phủ, Nguyễn Nhược Nhược không ngừng kêu khổ, nhiều người như vậy thì làm thế nào đến được Hoa Nguyệt Lâu. Thật uống công xuất phủ một chuyến!

Bước vào Vân Cẩm phòng, Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy hoa cả mắt. Vải vóc tràn đầy trên kệ đủ mọi màu sắc rực rỡ. Vừa tới nơi, Nguyễn Nhược Phương đã dẫn Lan Nhi chạy thẳng tới, chủ tớ hai người hăng hái cao hứng sà hết chỗ này đến bám vào chỗ kia chọn vải. Hạnh Nhi cũng nhảy nhót muốn thử nhưng bắt gặp ánh mắt chủ nhân vẫn còn hướng ra ngoài cửa lớn, không khỏi kinh ngạc, “Tiểu thư, người đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì.” Nguyễn Nhược Nhược thu hồi ánh mắt, dù sao cũng không trốn đi được, chỉ bằng ở nơi này đằng hoàng chọn vải đi. Nguyễn Nhược Long cũng bước tới thấp giọng nói: “Tam muội, hôm nay đi không được rồi, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy...Nếu để phụ mẫu biết ta dẫn người đến mọi nơi như Hoa Nguyệt Lâu, sợ rằng ta cũng bị phạt chép sách mất.”

“Ta biết, đại ca, ta chọn vải đây.”

“Tam muội, ta sẽ giúp người chọn mấy kiện vải may nam trang. Sau này nếu người muốn leo tường trốn ra thì mặc nam trang sẽ dễ dàng hơn một chút, hơn nữa y phục của ta cũng không vừa với người.”

Dĩ nhiên là được, Nguyễn Nhược Nhược vui vẻ đồng ý.

Bọn tiểu nhị của Vân Cẩm phường từ ngày đó mỗi lần nhắc đến Tam tiểu thư liền nói tốt không ngừng. Chọn lựa vài lần là xong, mua thứ gì cũng quyết định ngay lập tức. Không thể so với Nhị tiểu thư, phiền toái cơ hồ sắp sửa đem cửa hàng lật tung lên, cuối cùng bọn tiểu nhị cũng chào thua, để mặc nàng từ từ mà chọn.

Nguyễn Nhược Phương dùng “Thiết can ma thành châm” mà tả xung hữu đột, lẩn qua lộn lại khắp cửa hàng để chọn xiêm y. Nguyễn Nhược đã chọn xong từ lâu, không biết làm gì liền “tọa thiền” kiên nhẫn, đè nén tính tình mà ngồi một bên vừa uống trà vừa chờ đợi.

Một lát sau phía bên ngoài cửa hàng có vài người đi tới, đi đầu là một vị phu nhân tuổi chừng bốn mươi, dung mạo đoan chính. Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy người này quen quen, đang tự hỏi không biết đã gặp qua khi nào thì vừa đúng lúc phu nhân kia trông thấy nàng liền bước lại chào hỏi.

“Nguyễn Tam tiểu thư, hôm nay nàng cũng đến cửa hàng chọn xiêm y sao?”

Người vừa mở miệng, Nguyễn Nhược Nhược liền nhớ ra, đây chính là quản gia mà ngày đó Tiểu vương gia Lý Lực đã sai đem lễ vật đến tạ ơn nàng, Từ quản gia a! Nàng vội vàng đứng dậy, cười nói: “Từ quản gia, người cũng tới cửa hàng nhà ta mua vải sao?”

“Trong Trường An thành, Vân Cẩm phường là cửa tiệm nổi tiếng, lại cung ứng nhiều loại vải tốt nhất, nếu không đến đây thì ta còn biết đến đâu để mua nữa. Tam tiểu thư chẳng lẽ lại không biết điều này sao?” Từ quản gia cười nói.

Xem ra “Vân Cẩm phường” còn là một thương hiệu nổi tiếng ở Trung Hoa, căn cơ Nguyễn gia thật không nhỏ.

“Từ quản gia muốn vải như thế nào, ta sẽ giúp người chọn lựa!” Mặc dù có chút bất đắc dĩ, Nguyễn Nhược Nhược nhìn tới nhìn lui cũng là thành viên của cửa Nguyễn gia nên tự nhiên phải giúp Nguyễn gia chào hỏi khách nhân.

“Không làm phiền Tam tiểu thư, sáng sớm đã quyết định xong rồi. Mùa hè sắp tới, xiêm y của Vương phi, Vương gia còn có Tiểu vương gia cần phải chuẩn bị sớm. Nếu không thì làm sao đối y phục qua mùa?”

Đúng là cùng một giọng điệu với Nguyễn Nhược Phương. Hóa ra là một tập quán, xiêm y năm ngoái bỏ đi, năm nay toàn bộ đổi mới, xiêm y còn tốt cũng không cần, cái này...tạo nghiệt nha! Nguyễn Nhược Nhược nhin không được lên tiếng hỏi: “Vải xiêm y năm ngoái không dùng nữa phải làm sao? Xử lý thế nào đây?”

“Đều phân thưởng cho bọn hạ nhân trong phủ.” Từ quản gia đáp.

Ra là như vậy, xem như không lãng phí lắm! Trong lúc nói chuyện, chưởng quỹ của Vân Cẩm phường bước tới ân cần chào hỏi một phen, sắp xếp tiểu nhị đem vải vóc sáng sớm đã chuẩn bị tốt giúp đỡ Từ quản gia đưa lên xe, Nguyễn Nhược Nhược phụng bồi Từ quản gia ngồi một bên nói chuyện phiếm.

“Tam tiểu thư, lần trước người và Tiểu vương gia nhà ta bị những con ngựa dõ chứng phóng loạn trên đường nhất định là rất kinh hãi.” Từ quản gia nói.

“Không sao không sao”, Nguyễn Nhược Nhược cảm ơn nàng quan tâm, “Trên căn bản không có gì hù dọa kinh hãi hết.”

“Sau khi trở về phủ có xem qua đại phu hay không? Đừng để phát sinh di chứng sau này...”

“Không có, ta rất khỏe, di chứng gì cũng không có.” Nàng sự nhớ một chuyện, “Vải Tiểu vương gia thì sao, hẳn sau khi trở về phủ có xem thái y không?”

“Đương nhiên là có, vừa hồi phủ đã cho gọi thái y tới, nhìn chung thân thể cũng không có gì đáng ngại. Lần đó xe ngựa phóng loạn thật đúng là làm Vương gia lẫn Vương phi sợ không nhẹ a! May là là hữu kinh vô hiểm.”

“Đúng nha, hữu kinh vô hiểm, cát nhân thiên tương. Đại nạn không chết, sau này tất có khí phúc.” Nguyễn Nhược Nhược đem những từ ngữ sáo rỗng phụ họa Từ quản gia coi như trát vào khoảng trống.

Những tưởng rằng một hồi nói chuyện vô cùng bình thản như vậy thì chỉ cần hự ứng tùy tiện vài câu là đủ, nào ngờ một lời kế tiếp của Từ quản gia dọa Nguyễn Nhược Nhược cả kinh, “Thái y lúc ấy xem qua cũng

không phát hiện chỗ nào không ổn, nhưng không hiểu tại sao tới nửa đêm Tiểu vương gia bỗng nhiên phát sốt, thương thổ hạ tả, cả đêm phải tuyên thái y vào phủ. Sau khi trở về phủ, thức ăn của Tiểu vương gia đều do một tay Vương phi tự mình chuẩn bị, cẩn thận lựa chọn món ăn thanh đạm tinh tế vì sợ Tiểu vương gia đói quá mà dạ dày không tiêu hóa tốt, thế nào mà trở thành thức ăn không tốt chứ?”

Nguyễn Nhược Nhược nói không ra lời, cúi đầu không dám giương mắt nhìn người ta. Nàng tự biết mình tội nghiệt sâu nặng, nhưng vẫn không hiểu căn nguyên từ đâu: không lý nào trái dâu kia...vẫn còn lưu lại độc tính? Tại sao phải qua mấy ngày mới phát tác? Bất quá cũng nghĩ vẫn còn may mắn là qua mấy ngày độc tính mới phát tác, nếu không để hấn tại chốn thâm sơn dã lĩnh phát bệnh thì nàng chắc chắn không chạy thoát tội rồi. Mà...chẳng phải lúc ấy đã bảo hấn ới ra rồi sao, ới thế nào mà không chịu ới cho sạch sẽ đi...

“Sau đó chúng ta phát hiện trong phòng Tiểu vương gia có một bọc đựng dâu dại để trên trên bàn, hình như đã ăn hết một nửa. Thái y nói loại trái cây dại này có thể ăn được, chỉ là trảng vị của Tiểu vương không thể thích ứng nên mới sinh bệnh, đến khi đó mới tìm được nguyên nhân. Nhưng Vương phi rất buồn bực, trái cây kia là ở đâu ra.”

A! Đúng rồi, đây là mớ dâu tây mà nàng hái sau khi trở lại đã để quên ở chỗ xe ngựa, trước đó nàng đã bắt Lý Lược mang theo để ăn dần. Kỳ quái, hấn trở về phủ không ăn thức ăn bình thường lại còn ăn dâu tây làm chi, sai người đưa tới cho nàng ăn có phải tốt không. Kết quả để cho tên thái y ngu xuẩn kia đổ họa cho mấy trái dâu tây vô tội. Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe vừa nghĩ thầm trong bụng. Khi nghe đến Từ quân gia nói đến vấn đề kia liền không nghĩ ngợi mà đáp: “Những trái dâu tây là ta đã hái ở trong rừng, chúng ta cầm theo để làm lương khô ăn lót dạ.”

“Ta cũng đoán như thế, Tiểu vương gia nhất định không thể nhận biết được loại trái cây này. Chẳng qua là, Tam tiểu thư, người cũng là thiên kim tiểu thư ở chốn thâm khuê, như thế nào lại nhận ra được?”

Câu hỏi làm Nguyễn Nhược Nhược sửng sốt, đúng nha! Làm sao “nàng” biết được chứ? Đang bối rối thì chưởng quỹ đã tới: “Từ quân gia, vải vóc của người đã chuẩn bị xong”.

Nguyễn Nhược Nhược nhân cơ hội nói sang chuyện khác: “Từ quân gia, trong vương phủ chuyện cũng nhiều, ta không làm trễ nải người nữa, để ta tiễn người lên xe.”

Từ quân gia có thể ở trong vương phủ leo đến cấp bậc quân gia cũng không phải bình thường. Nghe được liền biết Nguyễn Nhược Nhược không muốn trả lời vấn đề này nên biết điều mỉm cười cáo từ lên xe. Trước khi đi, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên nhớ ra, “Từ quân gia, vậy...Tiểu vương gia bây giờ thế nào? Không có việc gì đúng không?”

“Đã không sao, Tiểu vương gia thân thể tráng kiện, ngày thứ hai đã tốt hơn phân nửa, ngày thứ ba liền khỏi hấn.”

Vậy thì tốt vậy thì tốt, Nguyễn Nhược Nhược đỡ lo lắng, nếu lỡ độc tính của trái dâu đó vẫn còn thì...dù sao hấn bị thể cũng là do sơ sót của nàng. Nàng nghĩ đến Lý Lược vừa thổ vừa tả vừa nghiêng rãng nghiêng lợi trách mình...hay là sắp tới ít ra ngoài một chút. Nếu để hấn gặp lại, e rằng ánh mắt kia cũng có thể giết người. Nhớ lại lúc hấn kiên trì chế ngự xe ngựa, ánh mắt như đao phong, chính là Tiểu Lý phi đao đó nha, đoạt hồn lấy mạng, giết người đến vô thanh vô tức. Nguyễn Nhược Nhược không dám lấy thân thử đao...

31. Chương 31

Thủy Băng Thanh-Lưu Đức Hoa liền tiếp mấy chục ngày không thấy Nguyễn Nhược Nhược thật sự khổ không chịu được. Phảng phất giống như tổ chức bị mất liên lạc với tổ viên bên dưới, chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt từng bước phiêu diêu nhưng trong lòng như lửa đốt. Không được, không thể chờ thêm được nữa, hấn liền hướng Nguyễn Nhược Long xuất chiêu “Mỹ nhân kế”, “Nguyễn lang” Hấn cất giọng rù quến, tự bản thân nghe được liền nổi da gà một trận, “Ta thật sự rất muốn gặp Tam tiểu thư, người giúp ta gặp mặt nàng một chút đi.”. Nói đến hai chữ “Ta” cùng một lúc khiến hấn cơ hồ suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình.

Không ngờ đến việc “Thủy Băng Thanh” mang “Nguyễn lang” hai chữ gọi ra khiến Nguyễn Nhược Long chấn động, nhất thời nam nam bắc bắc phân biệt không rõ. Tâm hoa nộ phóng tự nhiên bắt miệng phải lắp

tức đáp ứng nàng, “Băng Thanh, người yên tâm, tối nay ta nhất định đem Tam muội xuất phủ mang tới.”

Muốn đem Nguyễn Nhược Nhược xuất phủ, công khai không được thì chỉ còn lén lút. Vì vậy thừa dịp bóng đêm buông phủ, Nguyễn Nhược Long dẫn Nguyễn Nhược Nhược tự cửa sau lách khe rồi chạy thẳng đến Hoa Nguyệt Lâu.

Thủy Băng Thanh vừa trông thấy Nguyễn Nhược Nhược liền kích động như thể gặp lại tỷ muội thất lạc đã lâu mà vừa nói vừa lắc tay không ngừng: “Cuối cùng cũng gặp người, cuối cùng cũng gặp người, cuối cùng cũng gặp người...”

Tiếp đến liền theo lệ cũ liền đem Nguyễn Nhược Long đá ra ngoài, hai người bắt đầu nói chuyện.

“Người học múa thế nào rồi? Xem chừng tiệc chúc thọ Vương phi cũng không còn xa.” Nguyễn Nhược Nhược mở cửa trông thấy núi đầu tiên, liền hỏi đến nhiệm vụ đã phân phó cho hân.

“Người yên tâm, ta đây mười ngày này cũng không phải là nhàn rỗi, mỗi ngày đều luyện vũ. Tại bữa tiệc chúc thọ của bà Vương phi này tuyệt đối có thể làm cho người ta mắt sáng ngời. Không tin ta bây giờ nhảy cho người xem.” Thủy Băng Thanh khoe khoang.

“Đúng đúng! Người nhảy mấy cái ta coi.” Nguyễn Nhược Nhược hăng hái bừng bừng.

Thủy Băng Thanh vì vậy không chút chần chờ, nhanh chóng đem đến cho Nguyễn Nhược Nhược một cái lục lạc để giữ nhịp. Chỉ dẫn nhịp điệu cho nàng tấu, một bên hát một bên nhảy. Bản thân hân đối với cái...thành tích này tương đối hài lòng, tin rằng Nguyễn Nhược Nhược hẳn là cũng sẽ nhận định biểu hiện của hân như vậy. Kỳ quái chính là Nguyễn Nhược Nhược nhìn hân nhảy nhưng chân mày khẽ cau lại.

Thủy Băng Thanh nhảy không nổi nữa, “Người...chuyện gì vậy? Ta có thể luyện được chừng này quả không dễ dàng, người không khen được hai câu cũng đừng chường ra bộ dáng này được hay không?”

“Băng lương tâm mà nói, người có thể nhảy thành như vậy quả thật...rất tốt. Nhưng là... nhưng là ta cuối cùng cũng không hiểu...đường như có chỗ chưa đúng.” Nguyễn Nhược Nhược nhìn hân chằm chằm.

Thủy Băng Thanh bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, “Là chỗ nào không đúng?”

“Nhất thời không thể nói được, để ta cẩn thận ngắm lại.” Nguyễn Nhược Nhược nhìn chằm chằm, ánh mắt của nàng cũng không chớp lấy một cái. Một lát sau, nàng mạnh mẽ đứng lên, “Ta biết rồi! Vũ đạo này còn có một điểm mấu chốt phải hoàn thiện, nếu không để người nhảy ra sẽ không thoát được phong vị.”

“Điểm nào?” Thủy Băng Thanh không rõ hỏi lại.

“Đem lỗ tai lại đây.” Nguyễn Nhược Nhược cười, hướng hân ngoắc ngoắc ngón trỏ.

Vì vậy Thủy Băng Thanh đem lỗ tai đến nghe nàng tỉnh tể nói hồi lâu, nghe được mặt mày hớn hởi, “Đúng nha đúng nha đúng nha đúng nha...” Thanh âm tán thành vang lên không dứt, “Người nghĩ quá chu đáo, cứ theo như người nói mà làm, như vậy ta tuyệt đối có thể nhảy tốt hơn, có thể vượt qua tài nghệ bình thường mà phát huy.”

Tĩnh An vương phủ. Tiệc chúc thọ Vương phi.

Một tràng thịnh yến, Vương phủ bên trong giăng đèn kết hoa, hoàng thân quốc thích đạt quan quý nhân Trường An thành đem phòng khách Vương phủ đầy yến biến thành nơi đây áp người với người. Khắp nơi hương thơm ngào ngạt, xiêm y lộng lẫy, tiếng cười vui vẻ không ngừng. Vũ đài dựng lên ở phía nam, hàng trăm vũ kỹ nhảy múa, người hát ta ca, nhộn nhịp suốt buổi tiệc vương phi mừng thọ.

Thủy Băng Thanh thống thiết yêu cầu Nguyễn Nhược Nhược theo cùng để làm “định tâm hoàn”, mà Nguyễn Nhược Nhược cũng rất muốn đi theo tới chiêm ngưỡng tiệc chúc thọ Vương phi, vậy nên Nguyễn Nhược Long đành phải mạo hiểm giữa ban ngày mang nàng từ cửa sau chạy ra ngoài đưa đến Hoa Nguyệt lâu rồi để nàng hóa trang thành tiểu nha đầu hầu hạ Thủy Băng Thanh. Sau đó một đám kéo vào Vương phủ.

Sau nửa thời gian diễn ra tiệc chúc thọ, khúc “Hạ Phương Thần” tấu vang, ban nhạc gồm những ca nữ mặc y phục xanh da trời, hát những lời ca chúc thọ chúc rượu. Phía sau vũ đài, Nguyễn Nhược Nhược hỏi Thủy Băng Thanh: “Người được chờ đợi nhất là người, có căng thẳng không?”

Thủy Băng Thanh vỗ ngực tự tin, “Ta căng thẳng cái quái gì! Đại nhạc hội cũng đâu phải là chưa từng thấy. Đừng quên, tại thế kỷ hai mươi một ta coi như là một công tử nhà giàu, nhà của ta cả ngày đều là “đàm tiếu giai quyền quý, vãng lai vô bố ý”. Còn ngán ai nữa!” (câu trên chắc là: Người quyền quý đến cười nói, kẻ nghèo không dám lui tới).”

Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười, “Đúng nha đúng nha, làm cho ta đây mở mắt đi, mặc kệ lớn nhỏ, người lên kia đem tài nghệ xuất chúng mà phát huy đi.”

“Người cứ mở to mắt ra mà xem”, Thủy Băng Thanh lòng tin tràn đầy.

Ca xướng xong, Thủy Băng Thanh một mình tiến lên vũ đài, dung mạo sáng ngời, làm cho cả sảnh đường tròn to con mắt. Bởi vì hình tượng của hắn thật sự quá mức mới mẻ, vô cùng khác biệt. Thân mặc trách tុ trường bào, đầu đội mũ cao, thắt lưng to, chân mang bì ngoa, đây là một thân nam trang khỏe khoắn nhưng thanh diễm tú nhĩ, đúng là một vị tuấn mỹ nam trang lóe sáng đấng tràng. Tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên như sấm, một tiếng trống nổi lên, đó chính là vị cổ nhạc sư đã được hắn “cải tạo” một phen. Hắn ta không để mất thời gian liền bắt đầu tạo nên một dòng chảy âm thanh nghe như nhạc cổ điển, Thủy Băng Thanh theo điệu nhạc, một bên nhảy một bên hát:

Tại sao lặng im không nói một lời, để trong tim luôn tơ tưởng hình bóng ấy.

Xin cho ta thêm một ngày, để chạm vào gương mặt ấy.

Thêm một ngày, yêu nhiều thêm một chút.

Hãy đợi chờ, xin thời gian đừng trôi quá nhanh.

Không muốn, không muốn, không muốn, không muốn có được người ấy.

Chỉ cần một lần yêu, sẽ phải yêu đến trọn đời.

Không cần tìm nữa, hãy đến đây và cùng ta...nhảy Cha cha cha...hey, Cha cha cha...

Một màn nhảy cha cha cha, bản nhạc “Cùng ta Cha cha cha” được Thủy Băng Thanh tái sinh tại đời Đường này. Người nghe người xem như mê như say. Nhóm cổ nhân này nào đã được nghe qua điệu nhạc như thế, làm người ta không tự chủ được mà muốn bay bổng theo điệu múa vui tươi mạnh mẽ. Từ phía sau đài, Nguyễn Nhược Nhược vươn ra một nửa đầu ngóng xem náo nhiệt, bàn chân cũng nhin không được chuyển động theo tiết tấu kích động, cả người hân hoan như một đóa hoa trong gió.

Cha cha cha xuất phát từ Mexico, là một nhánh của vũ điệu Latin. Loại vũ điệu này nhiệt tình cháy bỏng, hoan khoái hoạt bát, kích động lòng người, tiết tấu rõ ràng. Nó đòi hỏi người nhảy vừa xinh đẹp vừa khỏe mạnh vì tốn hao nhiều sức lực, nhảy xong một đoạn tương đương với chạy bộ tám trăm mét. Đêm đó Nguyễn Nhược Nhược ở Hoa Nguyệt Lâu nhìn thủy Băng Thanh mặc váy dài biểu diễn vũ điệu này cảm thấy không được tự nhiên. Hình tượng mềm mại này...thật sự không phù hợp với điệu nhảy bùng bùng nhiệt huyết như vậy. Linh cơ vừa động, dứt khoát đề nghị Thủy Băng Thanh thay nam trang, dùng khí chất nam nhi truyền tải mười phần trạng thái kích động của cha cha cha. Vừa nghe nàng “góp ý” như vậy, Thủy Băng Thanh đã phản kích reo lên: “Thật tốt quá thật tốt quá, nếu để cho ta thay nam trang nhảy, ta nhất định có thể vượt qua tầm mức bình thường mà phát huy tài nghệ.”

Giờ phút này đây, hắn đúng là phát huy cao độ tài nghệ. Không câu nệ qui tắc vũ điệu, kết hợp với dáng vẻ ôn nhu xinh đẹp, thật là mỹ cảm mười phần! Một dung mạo thanh lệ xinh đẹp như vậy, mi mắt lúc hưng phấn phát ra một loại ánh khí hào sảng, giờ khắc này Thủy Băng Thanh kết hợp hài hòa hai bản chất vừa nam vừa nữ, chẳng trách người xem bên dưới đài kiến thức vũ đạo rộng rãi như vậy cũng cũng phải rối rít suýt xoa không ngừng.

Thủy Băng Thanh nhảy một màn Cha cha cha, đẹp như trăng sáng, hoa đào tấn khai, trở thành tiết mục được hoan nghênh nhất đêm đó.

Sau khi nhảy xong, Vương phi trong lòng tràn đầy vui vẻ cố ý cho đòi Thủy Băng Thanh tiến lên thưởng vải gấm thượng hạng, san hô nhiều chuỗi. Sau đó vẫn lơ lửng kéo tay hắn nhìn hồi lâu, khen ngợi không dứt: “Nữ tử này tướng mạo tuy thanh tú nhu mỹ, nhưng mi vũ bồng bồng anh khí, khí khái ngang tàng, quả là một nữ tử phong trần kỳ quái nha!”

Thủy Băng Thanh chỉ đành nói cho qua, “Đa tạ vương phi ưu ái”. Đúng là nói nhảm, trong lòng hắn đang cật lực la lớn: coi như ngươi tinh mắt, vẫn nhận ra ta lớn nhỏ vẫn có khí chất nam nhân.

Nguyễn Nhược Nhược ở phía sau đài thu dọn đồ đạc, chiến dịch nhất cử chiến thắng, giờ có thể ca khúc khải hoàn rồi. Nàng vừa đem phần thưởng của Thủy Băng Thanh xếp thành một đống, nào là vải gấm, ngọc châu, san hô...đang chuẩn bị nhét vào bọc thì một chuỗi trân châu bung ra, nhưng hạt châu rơi xuống đất lăn tán loạn. Nguyễn Nhược Nhược vội vàng cúi xuống đuổi theo nhặt lại. Lúc này có một người ở phía trước ngăn trở nàng.

“Làm ơn tránh ra”, Nguyễn Nhược Nhược không ngần đầu lên mà nói. Người nọ cũng không nhườn đường, trơ mắt nhìn viên trân châu lăn đến bên dưới tủ treo quần áo. Nàng không khỏi bực mình, ngần đầu nói một cách khó chịu: “Không phải ta đã bảo ngươi tránh ra sao? Ngươi vẫn còn...”

Nửa đoạn còn lại bị ngắt ngứ, người đang đứng trước mắt đem theo vài phần kinh ngạc nhìn nàng chính là...Tiểu vương gia Lý Lược. Đây là phía sau đài, tại sao hắn lại tới đây? Không phải nói chỉ nhân viên có phận sự mới được đi vào mà? Nguyễn Nhược Nhược đảo mắt đã thấy những người khác vừa trông thấy hắn liền quỳ rạp xuống, còn mình...có phải quỳ hay không? Đang do dự thì Lý Lược đã lên tiếng: “Ngươi...tại sao lại ở chỗ này?”

Nguyễn Nhược Nhược bất ngờ không biết nói gì, Lý Lược đánh giá nàng hồi lâu lại nói: “Ngươi mỗi lần đều có trang phục rất mới mẻ a!”

Quả thật...nàng mỗi lần gặp Lý Lược đều căn bản không phải là trang phục bình thường. Lần đầu tiên là “váy lửng”, sau đó là “giả trang Nho sĩ”, lần này liền đổi thành trang phục của tiểu nha đầu. Khó trách Lý Lược có cảm giác như thế. Nguyễn Nhược Nhược cười khan nói, “Không phải là mỗi lần trang phục đều mới mẻ, ta cũng có lúc mặc theo quy củ chỉ là người không nhìn thấy thôi.”

Lúc mặc theo quy củ đều là bị nhốt ở thâm khuê, người như thế nào thấy được? Tự nhiên chỉ có thể thấy được hình tượng “khác biệt” khi nàng lén lút xuất phủ ra ngoài. Lý Lược lại đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá thêm một phen rồi lắc đầu, “Rất khó tưởng tượng được bộ dạng của ngươi lúc tuân quy đạo củ. Mới vừa rồi ta ở dưới đài nhìn thấy ngươi, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm nữa kia. Không nghĩ tới, đến đây vừa nhìn đã thấy đúng là ngươi.”

Nguyên lai là cố ý đến xác thực. Mắt của tên Tiểu vương gia này sáng còn hơn cây đuốc, nàng trốn ở sau đài mà cũng bị hắn phát hiện động tĩnh, lại còn tìm tới cửa, chẳng lẽ là đánh hơi mà tìm được nàng? Nguyễn Nhược Nhược bị vụ “dầu độc” trước đây chặn ngang cổ, chỉ sợ Lý Lược tới “tính sổ”. Suy nghĩ một chút, tốt hơn là nhanh nhanh chủ động thừa nhận sai lầm, tranh thủ hưởng khoan hồng. Vì vậy nàng thấp giọng nói: “Tiểu vương gia, cái kia...là...lần trước hại ngươi ngộ thực dầu độc mà sinh bệnh, ta thật ra rất hối hận. Xin lỗi, thật không phải với ngươi a!”

Lý Lược trước tiên nghe được ngăn ra, chợt lấy lại tinh thần, hé ra gương mặt rét lạnh, “Làm sao ngươi biết ta ngã bệnh?”

Vừa nói vừa trừng trừng mắt nhìn nàng, đôi sắc bén làm cho nàng không cách nào chạy thoát. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời cũng hiểu ra, thật là ngốc mà, nàng căn bản không nên đem chuyện này nói ra lần nữa. Đây là...chuyện xấu hổ của Lý Lược, để hắn quên càng nhanh càng tốt, tại sao lại thức tỉnh hắn chứ? Chỉ hận không thể vượt qua tốc độ âm thanh, đuổi theo mấy câu vừa rồi mà nuốt trở lại vào bụng. Tự nhiên là không thể a!

Lý Lược thấy nàng không trả lời, cũng không hỏi tới nữa. Chẳng qua là túng túng không biết làm gì, định quay đầu bước đi. Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút, nhanh chân đuổi theo, vậy nên mới ở một góc hoa viên ngăn cản hắn lại. “Lý Lược, ngươi đừng như vậy. Lòng tự ái quá mạnh mẽ cũng không phải là chuyện tốt.”

Lý Lược dừng lại cước bộ, tức giận nói: “Ngươi đây là đang giáo huấn ta sao?”

“Ta không phải là giáo huấn người, ta đang đặt mình vào lập trường bằng hữu mà hảo tâm nhắc nhở người. Một người tự ái tự kiêu là chuyện tốt, nhưng thế sự không tuyệt đối, cái gì cũng đều có hai mặt, có cái tốt ắt có cái không tốt. Tự ái tự kiêu nếu là quá mức sẽ thành tự cho mình là đúng, người khác không thể tiếp cận được người. Vậy không còn là là tự ái tự kiêu nữa mà trở thành tự cao tự đại.” Nguyễn Nhược Nhược một hơi nói ra. Nói rồi hạ thấp giọng, “Hơn nữa ta hiểu, người quá mức tự ái cũng là người tự ti nhất.”

“Người nói cái gì? Ta tự ti, lấy thân phận địa vị của ta mà nói, tại sao ta lại tự ti?” Lý Lực không nghĩ tới Nguyễn Nhược Nhược sẽ nói ra lời như vậy.

“Người tự ti lúc nào cũng phải gò bó mình, làm cho người xung quanh sợ hãi, lại sợ người khác xem nhẹ nhạo báng. Người đường đường là Tĩnh An vương thế tử, cao cao tại thượng, đáng lý ra không nên có tâm khảm như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác đều có. Người tại sao lại quá để ý bản thân mình trong mắt người khác như vậy?”

Lý Lực bị nàng nói xong á khẩu không trả lời được. Một hồi sau hắn mới lo lắng nói: “Ta...ta tại sao lại để ý?”

“Người vẫn giả bộ? Mới vừa rồi ta bắt quả chỉ hỏi người một tiếng, nhìn thấy mặt người lập tức đông thành băng. Có phải vì ta biết người bị đầu độc hại bệnh nên rất khó chịu đúng không? Cho nên bỏ đi đúng không?”

Lý Lực không nói, lộ vẻ mặt gập ghềnh cam chịu. Nguyễn Nhược Nhược không khỏi buồn cười, cái tên Tiểu vương gia này tính tình thật đúng là không được tự nhiên, có đôi khi xấu hổ như thiếu nữ, may là còn có thời khắc anh dũng lực ngự kinh mã, nếu không thật chịu không nổi hẳn. Bất quá, đây cũng là một hình thức khác trong nhu có cương, trong cương có nhu vậy.

“Không có gì khó.” Nguyễn Nhược Nhược giống như Nguyễn Nhược Long đối đãi với Ngọc Liên Thành mà cư nhiên vỗ vai Lý Lực nói: “So sánh với ta đây càng khó khăn gấp mấy lần người, chuyện xấu của ta ít nhất cũng có một trăm tám mươi chuyện, nhất nhất đều phải xấu hổ thì ta đây sẽ xấu hổ mà chết mất rồi. Cứ để trái tim rộng mở, không nên làm chuyện bản thân mình không muốn là được. Bất cứ chuyện gì chỉ cần qua được cửa ải này thì những thứ sau đó cũng không còn trọng yếu. Người phải sống vì mình chứ không phải vì ánh mắt của người khác. Cứ để ý người khác nghĩ về mình thế nào thì người sống làm sao đây? Tâm trạng của người thư thái thì làm người mới không quá cực khổ.”

Lý Lực ban đầu bị Nguyễn Nhược Nhược không chút đồ kị nào vỗ vai một cái làm hắn chấn động, sau đó lại bị nàng nói ra những câu kia lại chấn động lần nữa. Thành thật mà nói, Lý Lực cũng hoàn toàn nghe không hiểu hết lời của nàng, có chút từ hắn nghe không cách nào lý giải được. Những có thể hiểu đại khái ý tứ là bảo hắn không nên quá câu nệ. Từ trước đến giờ không ai nói qua với hắn như vậy, Lý Lực chấn động một hồi lâu mới chậm chạp nghi ngờ hỏi: “Tâm thái...phải như thế nào mới tốt?”

Nguyễn Nhược Nhược hứng thú có hạn, cũng không muốn cùng hắn nói nhiều, lại còn muốn hội họp với Thủy Băng Thanh rồi trở về Nguyễn phủ nữa. Nàng chỉ có thể vội vã nói: “Rất dễ dàng nha! Không cần đặt mục đích quá cao, không đặt mình quá cao, nắm chặt vị trí trung gian thăng bằng là tâm thái sẽ được cởi mở. Một mình người suy nghĩ kỹ đi, ta không nói nhiều nữa. Gặp lại sau.”

Nói vừa xong, Nguyễn Nhược Nhược liền xoay người chạy ra, bước chạy nhẹ nhàng như ánh trăng. Lý Lực một mình đứng tại chỗ, sợ run rất lâu sau đó.

32. Chương 32

Thủy Băng Thanh ở Tĩnh An vương phủ trình diễn một khúc vũ nồng nhiệt, chẳng những tài nghệ trấn áp quần hùng, hơn nữa danh tiếng lại còn lan xa khắp nơi. Đêm đó hắn vận bộ dạng nam trang xinh đẹp khác thường đã làm thành một trận lửa hồng hồng thiêu cháy thị trường trang phục tại Trường An thành, mở đầu một làn sóng trang phục thời thượng. Rất nhan sau đó, tại Trường An thành từ danh môn khuê tú cho tới tiểu thư phú thường đều mặc kiểu trang phục nam trang cải biến. Trên đường Trường An khắp nơi đều có thể trông thấy nữ nhân vận nam trang trang phục tiêu sái, phong lưu tao nhã.

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi muốn trêu ghẹo hắn, “Người lợi hại nha! Dem làn sóng thời trang của thế kỷ hai mươi mốt dẫn tới Đại Đường Thịnh Thế ngàn năm sau. Cứ đi bộ một vòng trên đường Trường An, không chỗ nào là không thấy trang phục do người khởi xướng nha!”

“Đây cũng không phải là thành tích của một mình ta, chủ yếu là lãnh đạo người sắp xếp thích đáng, chỉ huy có năng lực nên chúng ta mới thành công để cho trang phục nữ nhân đời Đường bước vào niên đại đổi mới!” Thủy Bổng Thanh không chịu độc chiếm thành quả, vô cùng khiêm nhường đem Nguyễn Nhược Nhược đẩy lên ghế chủ tọa. Hai người nhìn nhau rồi ha ha cười to.

Trường An thành lưu hành làn sóng nữ cải nam trang đối với hai người bọn họ mà nói là chuyện tốt. Thủy Bổng Thanh tất nhiên lòng tràn đầy vui mừng không kể xiết, sau khi mặc vào nam trang hắn mới có cảm giác khôi phục lại một nửa giang sơn, cũng là khôi phục lại một nửa thân nam nhi bản chất. Nguyễn Nhược Nhược hành động cũng dễ dàng hơn rất nhiều, đời Đường những nữ nhân vốn được dạy phải dưỡng thân ở thâm khuê, nhưng cùng với trào lưu mặc nam trang xuất nhập dễ dàng này nên đã có không ít thiên kim tiểu thư vui vẻ hào phóng ra khỏi cửa đi dạo. Tình hình lên đến đỉnh điểm khi đương triều công chúa tại thịnh yến trong cung công khai mặc nam trang tham dự, dân chúng sau đó rầm rộ nối gót theo làn sóng trang phục mới này. Gió một khi đã nổi lên, Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ đu đeo theo gió hưởng thụ tự do.

Đương nhiên cũng có một phần nhỏ những nhân vật phụ tử không chạy theo trào lưu, tỷ như Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân. Thế nhưng đối với trào lưu loại này mà nói, người có thể không ưa, nhưng người lại không thể chế ngự được, chỉ có thể trở mắt nhìn nó giống như đại binh Trung Nguyên rầm rập đi tới. Phái cổ hữu giống như châu chấu đá xe, thế nào chống đỡ được? Nguyễn lão gia mới đầu còn muốn ước thúc hai nữ nhi không được lao theo thời trang. Tuy nhiên, thiếu nữ yêu cái đẹp với khí thế như chẻ tre không cách nào khác ngăn cản được. Nguyễn Nhược Nhược cùng chạy theo một luồng gió, Nguyễn Nhược Nhược càng vì những ngày tháng xuất nhập phủ sau này mà đấu tranh, hai tỷ muội hiếm khi nào lại “nhất trí đại đồng tâm hiệp lực” đứng lên, đuổi theo đòi quyền tự do lựa chọn trang phục của các nàng. Nguyễn lão gia bị các nàng phiền không chịu được, cuối cùng chào thua, tùy ý để hai nữ nhi hoan hỉ thượng vào mấy bộ nam trang mà ở đầu đường thông dong đi lại.

Nguyễn Nhược Nhược bây giờ mặc nam trang ra cửa cũng không cần lén lút từ cửa sau ly khai. Xem như đã được khai mở đường, nàng có thể thoải mái từ cửa chính xuất nhập. Có đôi khi Nguyễn Nhược Long dẫn nàng, có đôi khi nàng một mình hành động, nàng đối với Trường An thành cũng dần dần quen thuộc, có thể một mình đi không ít chỗ. Hơn nữa Hoa Nguyệt Lâu nằm ở ngã tư đường phụ cận, nhắm mắt lại cũng biết phải đi như thế nào.

Tại đời Đường này chỗ nàng có thể đến không nhiều lắm, dù sao cũng không có người quen bằng hữu, thường xuyên lui tới chính là Hoa Nguyệt Lâu thăm Thủy Bổng Thanh. Thủy Bổng Thanh hôm nay lại có không ít phiền toái, nàng hoàn thành quá tốt màn diễn vũ ở bữa tiệc thọ Vương phi hôm nọ, lại thêm danh tiếng sắc nghệ song tuyệt càng lúc truyền càng xa nên đã thu hút tới không ít phù lang đệ tử muốn được tiếp cận nàng. Tú bà tự nhiên không chịu bỏ qua cơ hội lớn kiếm tiền, mặc dù đã thu bạc của Nguyễn Nhược Long, đáp ứng hắn nội trong hai tháng sẽ không sắp xếp hắn tiếp khách. Nhưng “phụng bồi rượu, đánh đàn, hát ca, nhảy múa” thì tránh không khỏi, đây cũng là điều kiện ban đầu đặt ra. Điều này khiến cho hắn suốt ngày chạy tới chạy lui như con thoi, di chuyển không ngớt. Nguyễn Nhược Nhược đến thăm, hắn ngồi xuống nói chuyện chưa được mấy câu đã phải chạy đi, nếu không phải tên Trương Tam nào đó tới đòi hắn nhảy múa thì lại đến phiên Lý Tứ muốn hắn ca hát... Thủy Bổng Thanh khổ không thể tả: “Cái nghề này ta làm không nổi, một thân hầu hạ bao nhiêu người, thời gian làm việc lại quá dài, không có ngày nghỉ. Tại sao đời Đường không ra một cái “Luật Lao Động” để quản lý những tú bà này? Nếu ta cứ làm việc mãi thế này không sớm thì muộn cũng sẽ toi mạng.”

“Người cũng biết một thân hầu hạ bao nhiêu người, nhưng thân thể này là của bà ta, dĩ nhiên bà ta phải sắp xếp người tiếp khách. Bỏ cái mạng nhỏ của người cũng không sao, cái quan trọng là ngân lượng chảy vào túi bà ta...càng nhiều càng tốt.”

“Người lại đả kích ta, Đại tỷ à, coi như ta cầu xin người mau chóng đem ta ra khỏi nơi này đi. Nếu không ta sẽ bị mù tú bà vô lương tâm kia bóc lột đến chết thôi.” Thủy Bổng Thanh ai oán cầu cứu.

“Người cho rằng ta không nghĩ tới sao? Nghĩ mấy ngàn lần mấy vạn lần nhưng cũng không tìm ra biện pháp.

Nếu chỉ cần tiền là có thể chuộc người được thì ta đã hợp lực với đại ca đốc cận gia tài để thay người chuộc thân rồi, cũng là cái thân phận này của người, dù có tiền cũng không giải quyết được vấn đề, châu phủ căn bản sẽ không dễ dàng buông tha cho người như vậy. Bảo ta làm sao bây giờ, chẳng lẽ ta phải bắt cóc một tên quan phủ, đe dọa rồi bắt hãn kị khế ước cho phép người chuộc thân?” Nguyễn Nhược Nhược cũng rất nhức đầu đối với vấn đề giải thoát cho Thủy Băng Thanh.

“Haiz! Ta đây phải như thế nào cho phải? Nhất định không thể để cho ta ở chỗ này tiếp khách, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy cả người tê dại.” Thủy Băng Thanh vẻ mặt kinh sợ, “Nếu cứ vậy không tìm ra được biện pháp, ta chỉ còn cách tự vẫn. Hy vọng hồn phách có thể bay trở về thế kỷ hai mươi mốt.”

“Đừng manh động, đừng nghĩ đến cái chết, ta đây sẽ hết sức cố gắng suy nghĩ giúp người, người nhất định không được nghĩ đến chuyện tự vẫn nha! Mà người tưởng là một khi chết thì hồn phách sẽ bay trở về thế kỷ hai mươi mốt à? Sao không đặt trường hợp nó không bay trở về thế kỷ hai mươi mốt mà quay ngược về xã hội nguyên thủy đi, ta đây không biết người sẽ dùng bùi nhùi với gỗ đánh lửa mà sống sót như thế nào?” Nguyễn Nhược Nhược khuyên nhủ hãn.

“Đã như vậy, ta chỉ còn biết nhờ cậy người. Vô luận thế nào, nhất định phải nhanh nhanh lên một chút, cứu ta khỏi nơi này!” Thủy Băng Thanh đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Nguyễn Nhược Nhược.

Vội vã nói chuyện như thế vài câu, tú bà mang theo hương thơm đầy người bước vào cười nịnh: “Ai nha, Nguyễn công tử, thật là không phải với ngài! Có vị khách nhân chịu xuất kim tệ bảo ta nhất định phải để hãn thưởng thức điệu vũ tây dương của Băng Thanh cô nương. Ta mang nàng đi đáp ứng hãn một chút rồi lại trả về cho ngài nha!” Vừa nói vừa “ngựa không ngừng vó” đến lời Thủy Băng Thanh, hãn đành phải quay đầu lại nhìn nàng một cái rồi rời đi.

Nguyễn Nhược Nhược ngồi một mình hồi lâu cũng không thấy người trở lại liền cảm thấy nhàm chán. Nàng định bụng rời khỏi Hoa Nguyệt Lâu một chút, vừa đi vừa nghĩ làm sao mới có thể giải cứu Thủy Băng Thanh.

Nàng một mình trên đường Trường An từ từ đi, khoảng nửa canh giờ sau chợt thấy có một chiếc xe ngựa đỗ lại bên cạnh mình. Rèm xe vén lên, tựa như hào quang chợt lóe, rừng vàng lộ ra. Nàng hơi bị hoa mắt khi nhìn vào gương mặt của Ngọc Liên Thành, luân khuếch thanh minh, mi mắt tú dật.

“Tam biểu muội, lên xe ngồi một chút đi.” Ngọc Liên Thành mỉm cười, một bàn tay vô hình tóm nàng không tha, kéo Nguyễn Nhược Nhược không tự chủ chui tọt vào xe.

“Biểu ca, đã lâu không nhìn thấy người.” Nguyễn Nhược Nhược nói, quả thật kể từ sau lần sao chép “Nữ Giới” vẫn chưa từng nhìn thấy Ngọc Liên Thành.

“Tam biểu muội nhớ ta sao?” Ngọc Liên Thành đôi môi vẫn duy trì nụ cười.

Nguyễn Nhược Nhược bị nụ cười kia tấn công, hoảng hốt quay đầu đi chỗ khác. Đôi mắt kia...đáng chết mà, dễ khiến người ta say còn nhanh hơn rượu, thật khó đề phòng.

Nguyễn Nhược Nhược không dám nghĩ đến chuyện để bản thân mình chết chìm trong biển mộng say, vì vậy không dám đáp lời hãn, tìm cách đánh trống lảng: “Biểu ca, hôm nay tại sao người lại ngồi xe ngựa tới?”

“Muốn không bị người trước người sau đi theo thì cũng chỉ còn cách trốn vào bên trong xe ngựa, vậy mới có thể thản nhiên một chút.”

Thì ra là như vậy, trốn vào xe ngựa đi lại quả thật an nhàn hơn. Chỉ là những mỹ nhân ở Trường An thành sau này sẽ phải đổ mắt mới tìm được hãn, mà “khuyên thành chi mền” chẳng phải cũng sẽ giảm rất nhiều đó sao?

Nàng không khỏi luyến tiếc, “Biểu ca, ta còn chưa được thấy cảnh các thiếu nữ Trường An thành hướng người tạt tiên hoa mà!”

“Có cái gì đẹp mắt đâu, ta đi tới đâu các nàng kia cũng theo tới đó, thật sự là phiền chết ta. Nếu như đặt trường hợp là người, chẳng phải người đã từng nói đi tới đâu cũng bị một đám người bám theo thì không còn được tự nhiên đó sao?”

“Ta bất quá thuận miệng nói ra, người cũng nhớ kỹ nha.”

“Biểu muội người bắt quá thuận miệng nói ra nhưng ta vừa nghe thì như sấm bên tai. Ta mỗi lần xuất nhập đều có người bám theo, trải qua nhiều năm như vậy cũng đã thành thói quen. Những trong lúc bất chợt nghe người nói mới nhận ra điều này. Nếu không thể ly khai đám người bám theo thì chỉ bằng ta đem mình trốn vào xe ngựa đi.”

“Đây đều là ta lắm miệng nói ra, chứ đâu có bảo biểu ca người cảm giác không được tự nhiên.”

“Không, chính là nhờ có biểu muội nhắc nhở, nếu không ta bây giờ mỗi lần xuất nhập vẫn còn giống như một con khỉ bị một đám người vây quanh nhìn ngó.”

“Biểu ca, người làm ơn đừng nói như vậy có được không, người không phải là khỉ gì hết. Cứ coi như người là khỉ, thì cũng là mỹ hầu vương, nếu không thì làm sao có thể tìm được một con khỉ khác xinh đẹp như vậy.” Nguyễn Nhược Nhược đem hắc biến thành thú mà cật lực khen ngợi.

Ngọc Liên Thành nhin không được mắc cười, tự nhiên đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng. “Biểu muội, ta bây giờ thật sự rất thích nghe người nói chuyện, rất thú vị, mặc dù có nhiều chỗ nghe không hiểu.”

Nguyễn Nhược Nhược bị bàn tay ấm áp của hắn ôn nhu đặt trên tóc chỉ cảm thấy giống như bị lửa thiêu sống, toàn thân “Phùng” một phát cháy rụi, mặt càng lúc càng nóng. Nàng cúi đầu một hồi không dám ngẩng lên, sợ bị Ngọc Liên Thành bắt gặp gương mặt đỏ bừng của mình. Đột nhiên nghe được xe ngoài có tiếng rao hàng, “Bánh nướng đây, bánh nướng nóng hổi đây.” Nhất thời như nhát được cứu tinh, “Biểu ca, ta xuống xe mua bánh nướng, mua cho người một phần luôn!” Không đợi Ngọc Liên Thành trả lời, nàng vội vàng nhảy phốc xuống xe chạy đi. Bộ dáng đỏ mặt tim đập thình thịch này sẽ phải quét sạch bên ngoài trước khi chui lại vào xe.

Cho nên Nguyễn Nhược Nhược đứng trước xe bánh nướng chọn trái chọn phải, thoát như không phải mua vài cái bánh nướng đáng giá mấy đồng tiền mà là bỏ toàn bộ vốn liếng gia sản ra mà tuyển chọn vậy. Lão bá bán bánh nướng bị vị khách khó tính làm cho khó chịu, hai chân mày cau lại thành một đường. Chẳng qua là không đợi hắn lên tiếng, bên cạnh đã có người đi tới mở miệng trước, “Nguyễn Nhược Nhược, hôm nay phải để thiếu gia ta chiêu đãi người rồi.”

Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn lên, không phải ai xa lạ, chính là tên oan gia Diêu Kế Tông. Chỉ thấy hắn cười gian như nhát được chiếc nhẫn đánh rơi ngoài sân, “Hắc hắc hắc, người xú nha đầu, lần trước chơi thiếu gia ta một vỏ, vừa hay để ta tóm được người, lần này xem như thanh toán cả vốn lẫn lãi.”

Hắn đến quá gần, Nguyễn Nhược Nhược không nhin được bước lui một bước. Diêu Kế Tông hiểu lầm, “Lại muốn bỏ chạy hả? Tiểu Tam, Tiểu Tứ, bước ra đây. Hôm nay nếu để nàng chạy thoát, thiếu gia ta sẽ không tha cho các người.”

Phía sau hắn là hai tên gia đình bộ dáng to con muốn xông lên. A, hôm nay có mang theo nhân mã nè, ra là hắn có chuẩn bị mà đến! Nguyễn Nhược Nhược nửa điểm cũng không sợ hãi, đằng hoàng quay đầu hướng xe ngựa bên cạnh hô một câu: “Biểu ca, Diêu gia Nhị công tử mời chúng ta ăn bánh nướng, người muốn có một phần hay hai phần đây?”

“Cái gì? Ngọc Liên Thành ở chỗ này?” Diêu Kế Tông thất thanh hỏi.

Theo thanh âm của hắn, Ngọc Liên Thành nhắc màn xe nhìn lại đây, miệng cười nhạt như châu ngọc, “Vậy phải đa tạ Diêu nhị công tử rồi.”

Hắn một khi đã lộ diện, sắc mặt lưu manh của Diêu Kế Tông lập tức giống như dùng khăn lông xóa bay một mạch, tuyệt không để lại dấu vết. Hắn phong thái lễ nghi như thân sĩ, “Không cần khách khí, không cần khách khí, Ngọc công tử và Nguyễn thế muội nếu thích thì cả lò bánh nướng này ta đều dâng lên. Lão bá, còn không nhanh nhanh gói kỹ.”

Nguyễn Nhược Nhược cười rung vác đồng bánh lên xe, Diêu Kế Tông cung kính tiến sát cửa xe, “Ngọc công tử đi thông thả, Nguyễn thế muội đi thông thả.” Đợi xe ngựa đi xa mấy bước, Nguyễn Nhược Nhược lập tức cất tiếng cười to.

33. Chương 33

“Người cười đủ chưa?” Ngọc Liên Thành nhìn Nguyễn Nhược Nhược cười hơn nửa ngày nhin không được mở miệng hỏi.

“A ha ha...” Nguyễn Nhược Nhược một bên xoa xoa bụng vì cười đau, một bên ráng nhin cười mà nói, “Ta còn tưởng tuyệt chiêu “Biến sắc mặt thuật” của Nhị tỷ không ai bằng, vậy mà không nghĩ tới cái tên Diêu gia Nhị công tử này còn tài hoa hơn một bậc. Từ lưu manh đến thân sĩ chỉ biến hóa trong nháy mắt, lật sách cũng lật không nhanh được như vậy. Biểu ca, đây đều là công lao của người nha! Người quả thực có thể đem một viên đá cuội biến thành vàng bạc đá quý.”

“Chẳng quan hệ gì đến ta, ta không làm gì hết.” Ngọc Liên Thành cau có.

“Người không làm gì đã gây ra lực ảnh hưởng lớn như vậy, nếu người chịu đối với họ Diêu dùng sắc mê hoặc, chỉ sợ biểu hiện của hắn có thể đứng trong top mười đại kiệt xuất thanh niên ở Trường An thành này rồi.” Nguyễn Nhược Nhược nhất thời quên bém mồm miệng thốt ra, bụng thầm hối hận mình nói điều không nên nói.

Nụ cười của Ngọc Liên Thành nhất thời biến mất, ánh mắt trở nên trong trẻo lạnh lùng, âm u như hồ sâu. Hắn nhìn Nguyễn Nhược Nhược chậm rãi hỏi: “Biểu muội, chẳng lẽ là nghe người ta bàn tán điều gì sao?”

Nụ cười trên mặt Nguyễn Nhược Nhược cứng đờ, hận mình vô ý vô tứ.

Một nam nhân bị một nam nhân khác ái mộ, tại thời đại này quả thật không phải là điều có thể mang ra nói được. Dĩ nhiên, duyên đồng nam lại là chuyện khác, đó là một xu hướng hướng thụ đề tiện của những đạt quan quý nhân thích đùa bỡn bệnh hoạn. Nhưng Ngọc Liên Thành là công tử hương thế gia như vậy, tâm tính cao khiết, bị người khác giữ trong lòng tâm tư đó về hắn quả thực có khác gì vũ nhục đâu. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời không cẩn thận, đem chuyện này phăng ra huých toẹt như vậy, ngày thường nàng bô lô ba la nhưng lúc này cũng không biết phải thu xếp như thế nào mới phải.

Ngọc Liên Thành sau khi hỏi một câu cũng không hỏi nữa. Chẳng qua là đôi mắt kia cứ như cũ mà cười yếu ớt, lặng yên không một tiếng động. Một loại mơ hồ tức giận, xấu hổ, căm phẫn, mi vũ nổi nổi chìm chìm.

Nguyễn Nhược Nhược ở bên thờ cũng không dám thở mạnh, nhìn thấy thần sắc của hắn lại càng hoảng sợ. Liệu có phải ta vừa làm cho một người luôn mộc xuân phong cảm như Ngọc Liên Thành không còn cười nữa. Nếu nói nụ cười của hắn như hoang mạc cam tuyến, có thể dụ được người muốn một ngụm uống cạn. Thì nụ cười buồn bức thu liễm như vậy khác gì rượu mạnh trực tiếp đâm thẳng lòng người, có thể khiến người khác cam tâm tình nguyện để hắn làm cho say, làm cho đau.

“Biểu ca”, Nguyễn Nhược Nhược ấp úng mở miệng nói, “Ta thừa nhận là ta có nghe người ta nói một số chuyện, vừa rồi nhất thời không để ý mà thuận miệng nói ra. Người không nên tức giận a!”

Ngọc Liên Thành không đáp nàng, chỉ thở dài một hơi. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời vọng động, muốn đưa tay vuốt lên chân mày của hắn, mong có thể vén tấm màn u ám này lên để thay vào đó là một bức đậm mặc sơn thủy đồ. Nàng thật sự không muốn nhìn thấy hắn buồn bức như vậy.

“Biểu ca, người đừng như vậy nữa, nhìn bộ dáng người như vậy ta thật khó chịu. Coi như ta cầu người, nhanh nhanh cười một cái đi.” Nguyễn Nhược Nhược hoảng sợ nhận ra Ngọc Liên Thành thật sự u buồn hơn nụ cười sát thương ban nãy. Lực sát thương tuyệt đối có thể sánh ngang với quả bom nguyên tử đã ném xuống Nhật Bản năm ấy, khuynh thành nghiêng quốc.

Ngọc Liên Thành cuối cùng đã mở miệng, “Biểu muội, người một thân nữ nhi khuê các chỉ ở trong phủ, sau này những...những tin đồn nhảm này...đừng tin là thật.”

“Đúng đúng đúng, biểu ca nói cực kỳ đúng.” Nguyễn Nhược Nhược một tiếng nhận hết vào mình, bất quá suy nghĩ thêm một chút, nàng cũng không thể nhin không nói ra hai câu: “Biểu ca, nhưng thật ra cái...này...không có gì, ta biết người xem chuyện này là xấu xa. Nhưng tình cảm của hắn nếu là thật sự...thì không thể xem đây là một loại vũ nhục được.”

Vô ý nghe thấy lời này của Nguyễn Nhược Nhược, Ngọc Liên Thành có chút kinh ngạc. Nhìn về phía nàng bằng đôi mắt nghi ngờ, hắn ở dùng ánh mắt không tiếng động mà đặt câu hỏi cho nàng.

Nguyễn Nhược Nhược một khi đã nói ra liền nói cho rõ: “Ta hiểu, chỉ cần là tình cảm chân thật phát ra tận đáy lòng mình thì bất chấp đối phương là nam hay nữ cũng không còn quan trọng nữa, dĩ nhiên phải cùng dạng tâm tư mới có thể tương ái với nhau được. Đối với Diêu Kế Tông, người có thể không chấp nhận hẳn, những người không nên khinh thị tình cảm của hẳn, lại càng không nên xem đó là một loại vũ nhục. Diêu Kế Tông mặc dù phóng túng hoang đàng, tuyệt đại bộ phận những chuyện hẳn là hỗn trướng. Nhưng duy độc đối với người là chân thành, tựa như hai người khác nhau vậy. Ta mặc dù đối với hẳn không có hảo cảm, những ta tin tưởng người là một khối ngọc bội trong lòng hẳn. Quả thật hẳn mời người bằng chân tình, nếu bảo chân tình của hẳn là một sự vũ nhục thì quả là không có đạo lý rồi.”

Nguyễn Nhược Nhược vô ý nói một lời như vậy khiến Ngọc Liên Thành cả người kinh ngạc. Hẳn chưa từng nghe qua thứ ngôn luận mới mẻ độc đáo như thế, chỉ cần yêu thật tâm, nam nhân ái mộ nam nhân cũng không thể đem ra bốn cợt, tựa như có thể yêu thương tương duyệt.

Ngọc Liên Thành sợ run một hồi, sau đó đột nhiên nhìn chằm chằm Nguyễn Nhược Nhược, dùng một khẩu khí phản bác không tha hỏi: “Nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai?”

Nguyễn Nhược Nhược bị hẳn đột ngột hỏi một câu như vậy, cả người nhất thời ngu rớt. Thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng không ngừng nói: “Biểu ca, người tại sao hỏi như vậy, ta là biểu muội của người nha!”

Ngọc Liên Thành vẫn nhìn nàng chăm chú, một cái chớp mắt cũng không. Nguyễn Nhược Nhược bị hẳn nhìn như vậy, chỉ hận không thể đào một lỗ trốn ra khỏi xe ngựa ngay lập tức. Tuy nhiên thân đang ở trong xe ngựa, không có lỗ để chui, chỉ có chết chắc.

Hai người đều trầm mặc. Trong không khí tựa như có thể nhìn thấy sóng lớn mênh mông ào ào mãnh liệt, ở đây ai sẽ bị ngọn sóng vô hình ấy đánh cho một chỗ đặt chân cũng không yên?

Một lúc lâu... Xe ngựa dừng lại, phu xe bên ngoài lớn tiếng hô: “Công tử, đã đến Nguyễn phủ.”

“Biểu ca, đến nhà ta rồi, gấp lại sau.” Như được đại xá, Nguyễn Nhược Nhược bay vèo xuống xe, phảng phất phía sau như có bầy sói tám cạp truy đuổi mà chạy ào qua cổng lớn Nguyễn phủ. Ngọc Liên Thành xuyên thấu qua màn xe nhìn bóng lưng nàng biến mất, tâm trí lâm vào trầm tư...

Tiết trời vào hạ.

Nguyễn Nhược Nhược không nghĩ tới cái Trường An thành này lại có thể nóng như vậy. Lúc này mới bước vào hè mà khí trời đã nóng bức gần như ở bên cạnh hỏa diệm sơn. Đá xanh lát đường toàn bộ bị lửa mặt trời sấy thành sa mạc trắng lóa. Nguyễn Nhược Nhược trốn ở trong phòng không dám ra ngoài cửa, quạt phành phạch không ngơi tay mà mồ hôi vẫn chảy ướt lưng. Giờ khắc này, Nguyễn Nhược Nhược vô cùng hoài niệm đến xã hội văn minh hiện đại. Mặc kệ thời tiết bốn mùa như thế nào, chúng chỉ có thể tấn công người phía bên ngoài cửa. Chỉ cần lấy trong tủ lạnh đóng băng ra một cây kem, ăn một phát là có thể giải thoát khỏi cái nóng. Bây giờ, đừng nói tới tủ lạnh, một cục đá lạnh cũng đào không ra, chỉ còn có thể ngồi đó mà than trời trách đất.

Chẳng qua là khí trời dù có nóng hơn nữa thì nàng cũng giữa trưa ánh nắng chói chang mà đi Hoa Nguyệt Lâu tìm Thủy Băng Thanh, ban ngày thì thời gian gặp mặt nhiều hơn một chút. Hẳn và Nguyễn Nhược Nhược giống nhau, đều không thể thích ứng cái nhiệt độ nóng bức này, luôn miệng nhắc lại năm đó, “Lúc đó nha, phòng làm việc của ta thật đúng là bốn mùa như xuân, luôn luôn hai mươi một độ. Mặc dù là giữa tháng sáu nóng bức hay tháng mười hai tuyết rơi dày đặc, phòng của ta cũng vẫn ôn hòa dễ chịu. Bây giờ...cái khí trời quỷ quái này, đừng nói tới giải nhiệt, ta thật chỉ muốn bôi luôn lớp da này bỏ đi để giải nhiệt mới phải.”

“Đủ rồi đủ rồi, người làm ơn đừng có nhắc lại được không? Càng nhắc chỉ càng thấy nóng bức hơn, còn cách nào khác nữa đâu.” Khí trời nóng bức thế này Nguyễn Nhược Nhược cũng thập phần khó chịu.

Thủy Băng Thanh nhìn bộ váy lót mỏng dính trên người Thủy Băng Thanh nói: “Kỳ quái, mặc đồ mát mẻ như vậy tại sao lại còn nóng chứ?”

“Khí trời như thế này, người coi như không mặc quần áo hay khoác da thì nóng cũng vẫn nóng. Thật muốn đi nơi nào đó bơi lội một phen.” Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa lóe sáng kiến.

Thủy Băng Thanh tất nhiên đồng ý không dứt, “Đúng đó, đúng đó, ta cũng muốn đi. Người chừng nào đi nhớ phải kêu ta a!”

“Kêu người, người đến được sao?”

Thủy Băng Thanh vẻ mặt sáng rõ nhất thời ảm đạm đi, phảng phất như hoa trong nháy mắt héo rũ đi. Một hồi sau hẳn không thể nhịn được nữa mà kêu to, “Tháng ngày quỷ ma này ta nhịn đủ rồi, ta không sống, ta không sống, ta không muốn sống nữa...”

Nguyễn Nhược Nhược bị hấn dọa nhảy dựng lên, “Bình tĩnh bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh...” Biết hẳn trường kỳ bị đè nén tâm tình, vào giờ khắc này giống như đột ngột điểm hỏa vô khẩu đại bác, chắc chắn sẽ nổ tan nát. Vội vàng không ngừng trấn an: “Ta nhất định kêu người, ta nhất định sẽ kêu người, ta nhất định đem người cùng đi bơi lội. Chỉ là...làm sao để ra ngoài, tú bà chắc sẽ không để người ra ngoài...”

“Người nói thật không?” Thủy Băng Thanh một tiếng nhào tới ôm cứng Nguyễn Nhược Nhược, “Ta có thể chờ người, người đừng lừa ta, nói thế để mà dụ dỗ ta.”

“Dem tay của người buông ra mau”, Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng đập hẳn ra, ngón tay còn nhéo nhéo vào ngực hẳn, “Người bản chất cũng nam nhân, cử chỉ nên tránh xa ta một chút a!”

Thủy Băng Thanh tự biết mình cần rõ, mau chóng rút tay về, cười nịnh: “Ta nhất thời tình thế cấp bách, không cố ý...sorry nha!”

Nguyễn Nhược Nhược ngữ khí đại nhân không chấp tiểu nhân, “Niệm tình người lần đầu vi phạm, ta tạm thời xí xóa cho. Sau này phải chú ý a!”

“Rồi rồi rồi” Thủy Băng Thanh gật đầu như gà mổ thóc, “Như vậy, chúng ta đến lúc nào đi bơi lội a?” Dưới mắt hẳn chỉ quan tâm đến vấn đề này.

“Cái...này, để sau đi.”

“Cái gì? Còn muốn để sau tính?”

“Dĩ nhiên phải để sau mới tính. Đầu tiên, phải đi đến chỗ nào bơi, ta trước hết phải tìm một chỗ thích hợp đã. Hơn nữa, lúc bơi phải tránh tai mắt của người khác, người không nghĩ Trường An thành sẽ chấn động như thế nào nếu biết có hai nữ tử ra sông bơi lội hả? Cuối cùng, nếu muốn đem người ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu ta cũng tổn không dễ a!”

“Haiz!” Thủy Băng Thanh một tiếng thở dài, “Bất quá chỉ là muốn đi bơi một chút thôi, tại sao lại lắm phiền toái như vậy chứ?”

Thấy hẳn ta lộ ra bộ dáng tuyệt vọng, Nguyễn Nhược Nhược không thể không nói lời trấn an. “Người an tâm đi, ta sẽ hết sức nghĩ cách dẫn người đi ra ngoài du ngoạn một chuyến.”

Nguyễn Nhược Nhược bị ánh mắt kỳ vọng vô hạn của Thủy Băng Thanh bám theo mà rời khỏi Hoa Nguyệt Lâu, tự biết trách nhiệm trên vai không nhẹ a! Một mặt vừa đi vừa hận chính mình lắm miệng, khi không lại nói ra cái gì đó bơi lội a! Bây giờ không mang theo hẳn đi ra ngoài cũng không được. Cũng là...phải như thế nào mới có thể mang hẳn ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, kiếm Nguyễn Nhược Long cùng thương lượng? Không được, Nguyễn Nhược Long nếu như biết Thủy Băng Thanh ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu nhất định sẽ đến bảo vệ, nửa bước không rời mà bám sát hai người bọn nàng. Vậy thì sao còn có thể đi bơi lội a!

Biện pháp gì đây? Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp đơn giản nhất chính là...bỏ tiền. Dem đồng bạc lớn đập lên bàn, không sợ tú bà không gật đầu. Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được kêu trong lòng một tiếng ai oán: lại muốn phá tài nữa.

34. Chương 34

Vấn đề bơi lội, mặc dù Thủy Băng Thanh chỉ ngồi một chỗ chờ đợi, nhưng Nguyễn Nhược Nhược như “ngựa không ngừng vó” chạy khắp nơi tìm chỗ thích hợp. Trải qua thời gian vài ngày, nàng đem nguồn nước bên trong Trường An thành khảo sát một lần. Sau khi “loại trừ” một số nơi thì nàng đã tìm được “địa điểm gây án” tốt nhất. Chính là Ngưng Bích hồ nằm ở phía tây Trường An hoàng thành. Nước hồ trong vắt, mười phần không có phụ tảo của nó – Ngưng Bích. Mặt hồ phẳng lặng trong như gương, hồ nước xanh thẳm như ngọc. Xung quanh Hoàng thành cư dân hơn phân nửa không phải “phú” thì là “quý”, là nơi ở của tầng lớp thượng lưu Trường An thành. Vì vậy nên những tạp nhân rồi rảnh lui tới tự nhiên cũng ít một chút, Ngưng Bích hồ quả thật thập phần thanh tĩnh, đêm khuya căn bản không có người lui tới. Nếu như đến nơi này bơi lội tuyệt đối có thể tránh tai mắt của người khác.

Tốt lắm, thời gian và địa điểm “gây án” đều đã xác định, mọi thứ chuẩn bị cũng đã xong, bây giờ chỉ cần đem “đồng bọn gây án” là Thủy Băng Thanh ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu là được.

Nguyễn Nhược Nhược ai oán than thở một lần nữa khi mở hộp châu báu của nàng ra. Lúc đầu nó tràn đầy lâm lang châu ngọc, nhiều như tám mươi vạn cấm vệ quân. Chỉ là hết lần này đến lần khác “phá tài” mà ba quân tướng sĩ đã hao tổn hơn phân nửa. Nàng hiện giờ rút ra một chút cũng xót xa tâm can: Haizz, “vụ án” bơi lội này thật sự là quá đắt đỏ!

Nguyễn Nhược Nhược lòng đau như cắt khi hiểu kính đưa cho tú bà một bộ trang sức đeo tay giá trị không hề rẻ, đổi lại bà ta vui vẻ đồng ý cho Thủy Băng Thanh phụng bồi nàng đi ra ngoài “ngắm trăng”, kì hạn là phải về trước canh ba. Nguyễn Nhược Nhược tự nhiên đáp ứng, quay đầu liền giũu cột Thủy Băng Thanh, “Có nghe chưa, Cinderella cô nương. Trước mười hai giờ nửa đêm nhất định phải trở lại a! Nếu không sẽ bị đánh trở về nguyên hình.”

Thủy Băng Thanh cười, “Ta còn mong bị đánh trở về nguyên hình, ta đã sớm không muốn khoác lớp da mỹ nhân này rồi.”

Nguyễn Nhược Nhược giả bộ hoảng sợ nói: “Cái gì? Thì ra là người là...con quỷ trong “Họa Bì”?”

“Đúng rồi nha!” Thủy Băng Thanh đáp nhẹ Nguyễn Nhược Nhược một cái. Nguyễn Nhược Nhược cũng không cam lòng bị hại nên lập tức đánh trả. Hai người cãi nhau ầm ĩ nói nói cười cười ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu.

Thủy Băng Thanh mặc dù tới đời Đường cũng đã một thời gian nhưng đây là lần “du ngoạn chân chính” đầu tiên nên đối với cảnh vật trên đường Trường An chỗ nào cũng thấy mới mẻ. Mới đầu Nguyễn Nhược Nhược còn tùy hển nhìn trái ngó phải, sà bên này nhảy sang bên kia, nhưng sau lại nghĩ không đúng liền nhắc nhở hần, “Ê, không phải người còn muốn bơi lội sao? Chờ người đi bằng tốc độ này thì sau khi đến được Ngưng Bích hồ chúng ta liền quay đầu lại là vừa, nếu không sẽ không kịp thời hạn nửa đêm canh ba.”

Thủy Băng Thanh nghe nói có lý, lập tức chuyển tâm nhất trí lên đường. Mặc dù đêm xuống đã lâu, nhưng do dư âm ban ngày mặt trời chói chang nên không khí vẫn còn oi bức, đem xiêm y hai người dán dính lên da. Hơn nữa, do hai người bọn họ đi vội vã nên càng đổ nhiều mồ hôi, chỉ mong nhanh nhanh đem mình ném vào hồ nước mát rượi.

Rốt cục cũng thấy được Ngưng Bích hồ, dưới ánh trăng thanh mặt hồ loang loang nước, nhộn nhạo ánh bạc lân lân, trên trời vô số những vì sao lấp lánh, nơi đây đẹp như tiên cảnh. Thủy Băng Thanh vừa trông thấy hồ nước đã nhảy dựng lên, lui ra thật xa rồi rầm rầm chạy tới nhảy một phát xuống hồ. Mặt hồ phẳng lặng nhất thời nở rộ một đóa hoa bọt nước. Nguyễn Nhược Nhược thấy vậy không khỏi mỉm cười, cười hần khó lẫn nỗi sự ham thích, cổ nhân đã từng nói “Giống như người đối bụng nào vào bánh bao” vậy. Đây chính đúng để hình dung Thủy Băng Thanh.

Nguyễn Nhược Nhược không gấp gáp như Thủy Băng Thanh, nàng ở trong bụi rậm nhỏ bên bờ thay xiêm y bơi lội đã mang theo. Nhưng thật ra cũng không phải quần áo bơi lội gì, chỉ là một bộ y phục dài mùa hè của thiếu nữ đời Đường mà thôi. Toàn bộ đều màu trắng, kiểu cách đơn giản, ngực dùng gấm buộc lại, ngoài cùng lại phủ thêm một lớp vải mỏng trong suốt. Thật lòng mà nói, ăn mặc thế này mà bơi lội thì có chút không thích hợp, nhưng Nguyễn Nhược Nhược đã thử qua một lần, thứ này xuống nước sẽ không lộ ra

trong suốt. Nàng cũng không muốn sau khi bơi lội ướt mềm trong nước, lúc trở lên y phục trong suốt như thể không mặc gì.

Trong khi nàng đổi lại y phục thì ở dưới nước Thủy Băng Thanh đã bơi qua bơi lại không biết mấy lượt rồi. Hắn hướng lên bờ la lên: “Người còn đợi gì mà chưa chịu xuống? Nước dưới này thật đúng là thoải mái vô cùng.”

Nguyễn Nhược Nhược vì vậy cũng trượt vào trong hồ, quả nhiên nước mát mẻ như thần lộ, đem một thân lửa nóng đánh văng đi, nàng không khỏi muốn đem cả người chìm xuống nước, lặn một hơi xuống thật sâu. Thánh thần ơi, thật thoải mái, một cảm giác thích thú không gì có thể sánh được. Nguyễn Nhược Nhược vô cùng thích thú.

Thủy Băng Thanh quả nhiên là cá bơi lội thành tinh, hắn vào nước như “giao long nhập hải”, thi triển các dạng thức bơi lội vô cùng thành thục, Nguyễn Nhược Nhược nhìn đến hoa mắt, không thể không bội phục, “Người thật sự rất cừ khôi, cực kỳ cừ khôi, là cao thủ từ trước đến giờ ta mới được chứng kiến.”

Thủy Băng Thanh lộ ra bộ dáng hoan hỉ, “Nhiều đây thì coi là cái gì, ta bây giờ trong thân thể nữ nhân, thể lực có hạn. Nếu để cho ta khôi phục thân nam nhi, ta còn có thể trình diễn thêm mấy màn lợi hại hơn cho người thấy.”

Nhìn Thủy Băng Thanh một thân áo váy mỏng bị ướt nên hóa thành trong suốt, những đường cong linh lung như ngọc, Nguyễn Nhược Nhược nhìn cười không được, “Người nhìn đi, bây giờ người mặc đồ cũng coi như không mặc, nếu để người bên ngoài nhìn thấy thì sao đây?”

Thủy Băng Thanh cười nói, “Thì cứ nhìn đi, dù sao cũng không phải là thân thể của ta, ai thích xem thì cứ cho xem.”

Nguyễn Nhược Nhược chỉ đành lắc đầu cười nói, “Không có đạo đức a, chiếm dùng thân thể người ta cũng không thay người ta bảo quản tốt.”

Thủy Băng Thanh không đáp lại mà nói sang chuyện khác: “Kỹ thuật bơi lội của người cũng không tệ nha! Chỉ bằng chúng ta so tài một lần đi...trước tiên lặn xuống nước xem thử ai nín thở lâu hơn.”

“Muốn so tài thì so tài, ai sợ ai nha.” Nguyễn Nhược Nhược ứng chiến. Vì vậy hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng một lúc lặn xuống hồ.

Nguyễn Nhược Nhược lặn xuống, nhìn xuyên thấu qua màn nước lưu ly trên đầu. Mặt nước lóng lánh ngân quang, có thể trông thấy vầng trăng sáng tỏ. Đang trong lúc chiêm ngưỡng cảnh đẹp thì nàng loáng thoáng nghe được một thanh âm du dương, tựa như một mảnh lụa mềm vờn nhẹ bên tai. Cẩn thận nghe ngóng một chút, đúng là tiếng tiêu theo nước truyền đến. Dạ khúc thâm u trầm lắng, vận thải phong lưu, truyền tới tầng nước sâu nhất. Nguyễn Nhược Nhược càng lúc càng bị tiếng tiêu hấp dẫn, không nhận được nổi lên mặt nước, tìm kiếm một hồi liền trông thấy một bạch y công tử đứng thổi tiêu, mi vũ hiên hiên, thân hình kiêu kiêu. Con trẻ nhà ai rảnh rỗi nửa đêm trăng thanh gió mát ra đây thổi tiêu vậy nè?

Nguyễn Nhược Nhược hướng đằng xa nhìn một hồi lâu, chân mày khẽ nhướn lên, tinh quái cười một tiếng, cả người vô thanh vô tức lặn xuống một hơi, một tia nước gợn cũng không thấy. Trong lúc bất chợt liền trồi lên, hai tay bám vào mạn thuyền, nàng ngửa đầu hướng bạch y công tử hét lớn một tiếng: “LÝ LƯỢC!”

Bên hồ Ngưng Bích, vốn là bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có gió nhẹ phảng phất mang theo hương hoa. Còn có trăng rằm tròn vành vạnh từ trên cao tỏa ánh bạc xuống mặt hồ. Tiểu vương gia Lý Lược đang một lòng một ý đắm chìm sâu trong tiếng tiêu, không kịp đề phòng nên bị Nguyễn Nhược Nhược quát to một tiếng, cả người kinh ngạc giật bắn lên, tiêu trong tay cũng không cầm chắc, “Bôm” một tiếng rơi xuống nước. Sau khi Nguyễn Nhược Nhược thành công dọa hắn liền đắc ý vô cùng. Rồi nhìn thấy hắn làm rơi đồ nên vội vàng lặn nhanh xuống nước đuổi theo chiếc tiêu kia. Ánh trăng tuy sáng, nhưng nếu để tiêu chìm xuống đáy hồ thì khó mà tìm lại. Theo động tác của nàng, trên mặt nước tỏa ra một vòng bọt nước trong trẻo lạnh lùng như tuyết trắng.

Lý Lược căn bản không có chuẩn bị trước, chỉ nghe trong lúc bất chợt có người gọi to tên hắn một tiếng nên giật mình làm rớt mất tiêu. Chờ một chút lại thấy yên ắng, không thấy người mà chỉ thấy một trận bọt

nước tràn tới. Đang trong lúc ngây ngốc như vậy thì Tần Mai từ đầu thuyền bước tới, vẻ mặt khẩn trương: “Tiểu vương gia, xảy ra chuyện gì sao?”

Lý Lược chỉ khoát tay áo, không nói gì. Hướng đôi mắt mê hoặc nhìn ngắm mặt nước, cũng không biết đang nhìn cái gì. Đang trong lúc trầm câu hỏi không giải thích được thì lại nghe một trận nước xao động bên cạnh thuyền, hần vội vàng trấn tĩnh nhìn lại, chỉ thấy trong nước một thân ảnh dần dần trôi lên. Ngọc thủ trắng sáng một vịn vào mạn thuyền, tay còn lại đang cầm...chiếc tiêu mà hần yêu thích đã đánh rơi xuống hồ. “Lý Lược, tiêu của ngươi ta tìm được rồi, trả ngươi nè.”

Lý Lược ngơ ngẩn. Hần một hồi vẫn còn còn bất thần, không tưởng tượng được dưới nước lại mọc ra một...Nguyễn Nhược Nhược. Nàng đang ngửa đầu nhìn hần cười. Gương mặt như bạch ngọc, mái tóc đen dài ướt sũng nước, dưới ánh trăng mùa hạ sáng rạng rỡ nhưng viên trân châu trong suốt, âm thầm tỏa cả hương lẫn sắc. Mà...nụ cười của nàng, ở nơi sóng nước lấp lánh này, lại tinh khiết không nhiễm bất cứ tạp chất gì, phẳng phất như tiên nữ hạ phàm. Lý Lược bị ánh mắt như thế hấp hồn, không thể không bị hấp dẫn mà đứng trơ ra đó nhìn một phen.

“Lý Lược, ta bắt quá chỉ đùa một chút, ngươi không phải lại nổi giận đó chứ?” Nhìn thấy Lý Lược kinh ngạc một hồi lâu không để ý tới nàng, cũng không nhận lại tiêu nên Nguyễn Nhược Nhược tưởng hần không được tự nhiên.

Lý Lược như ở trong mộng vừa sự tỉnh, nhanh chóng thu lại ánh mắt, an định tinh thần rồi mới đưa tay tiếp nhận tiêu.

Tần Mai ở một bên cũng u mê hồi lâu, lúc này mới miễn cưỡng nói ra được vài lời: “Nguyễn...tam tiểu thư, người...người tại sao ở chỗ này?”

“Ta tới bơi lội a!” Nguyễn Nhược Nhược không chút nghĩ ngợi bật thốt ra.

“Người...người một người nữ nhi thâm khuê lại đến đây...bơi lội.” Tần Mai chỉ cảm thấy trước mắt một màn không thể tưởng tượng nổi. Chẳng qua là không đợi hần hiểu ra, Lý Lược đã đuổi hần đi: “Tần Mai, trở lại đầu thuyền đi.”

Tần Mai đành hoảng trở về đầu thuyền. Lý Lược một lần nữa quay đầu nhìn Nguyễn Nhược Nhược vẫn đang bì bõm bên cạnh thuyền, chiếc váy rộng trắng tinh của nàng bồng bềnh trong nước, bung xòe như một đóa hoa thủy tiên dập dềnh. Trên môi nàng hé ra một nụ cười dịu dàng, đây...đây...vô cùng mê mị!!!

“Người...trời tối như mực, người một mình chỗ này bơi lội?” Lý Lược không nhịn được muốn hỏi.

“Không phải là một mình, ta còn có đồng bọn.” Nguyễn Nhược Nhược nói rồi mới sực nhớ ra, đồng bọn nàng đâu? Mới vừa rồi thì nín thở lặn xuống nước, chẳng lẽ hần quá háo thắng không chịu thua mà chết ngộp ở dưới nước rồi? Vừa nghĩ đến đây nàng lập tức khẩn trương, hướng mặt nước tĩnh sâu cất giọng gọi: “Thủy Băng Thanh, Thủy Băng Thanh, người ở chỗ nào? Thủy Băng Thanh.”

“Thủy Băng Thanh?”, Lý Lược đối với nữ ca kỹ hiển vũ ở tiệc chúc thọ có chút ấn tượng, “Người cùng nàng ta đến đây?”

“Đúng nha!...Tệ thật, không phải là chết ngộp bên dưới rồi chứ, ta phải đi tìm hần.” Vừa nói xong Nguyễn Nhược Nhược liền lặn xuống nước.

Lý Lược vừa nghe có người ngộp nước lập tức không chút nghĩ ngợi nói: “Ta đây cũng xuống nước giúp người tìm.”

35. Chương 35

Lúc này, từ thật xa thanh âm của Thủy Băng Thanh truyền tới, “Không cần tìm, ta không có việc gì.”

Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ, không thềm để ý đến Lý Lược mà quay đầu theo tiếng bơi đi. Một thân y phục trắng trong nước gợn phiêu phiêu tựa như mây trắng lững lờ. Lý Lược thấy nàng bơi ra, trong lòng nổi lên một trận buồn bã mất mát, vội vàng nói với Tần Mai, “Mau bơi theo hướng Nguyễn Tam tiểu thư.”

Kỹ thuật bơi lội của Nguyễn Nhược Nhược quả thật không tệ, so sánh với tốc độ bơi thuyền của Tần Mai còn nhanh hơn, trong thoáng chốc đã đến được bên cạnh Thủy Băng Thanh mà trách, “Người tại sao một hồi lâu cũng không lên tiếng? Ta còn tưởng người lặn lâu quá mà chết ngộp dưới nước rồi!”

“Đừng nói nữa, ta lặn hồi lâu liền trời lên thở, bỗng nhiên thấy trên mặt hồ bất chợt có thuyền, còn có hai người. Ta nào dám lộ diện, nhanh nhanh tránh xa ra. Người không phải nói chỗ này không có người lui tới sao? Giờ sao lại xuất hiện người?”

“Lão huynh, ta cũng muốn tìm một nơi “ngàn sơn chim bay tuyệt, vạn kính nhân tung diệt” đó chứ, nhưng chạy tới nào tìm kiếm đây? Cái Ngưng Bích hồ này cũng đã vắng vẻ lắm rồi, hiện tại chỉ có một chiếc thuyền hai người, chưa phải một đám người tới vây xem, người cũng nên vì thế mà cầu thần bái phật mà tạ ơn đi, tại sao người không nhìn lại bộ dáng mình chứ?” Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa dùng ánh mắt chỉ cho hắn thấy một bộ y phục hoàn toàn trong suốt trong nước.

Bị nàng nhắc tới, Thủy Băng Thanh mới kịp nhận ra “hiện trạng” của mình. Đúng lúc đó Tần Mai đem thuyền xẹt tới, Lý Lược đứng ở đầu thuyền liếc mắt nhìn thấy Thủy Băng Thanh dưới nước gần như không mặc gì liền kinh hãi, vội vàng nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. “Nàng tại sao...” Những lời phía sau để dang dở.

“Người tại sao cũng tới đây?” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng che chắn phía trước Thủy Băng Thanh, “Người đừng nhìn? Cái gì cũng không được nhìn?”

Lý Lược vẫn nói không ra lời, quẩn bách cực kỳ ra lệnh cho Tần Mai, “Mau đưa thuyền ra xa một chút.”

Nhìn bọn họ đem thuyền ly khai, Thủy Băng Thanh ai oán không ngớt. “Còn muốn thống thống khoái khoái bơi lội, giờ thì tốt rồi, Tiểu vương gia ở đây thì bơi cái gì nữa?”

“Hắn tới đây cũng không trách được, ta vừa mới nhớ ra Tĩnh An vương phủ nằm ở phía tây hoàng thành, chỉ không biết có phải hắn mỗi đêm đều tới đây chèo thuyền thổi tiêu hay không thôi.”

“Đêm tối đen, hắn tới đây thổi tiêu làm cái quái gì? Thổi cho ai nghe, cho trăng sáng nghe chắc.” Thủy Băng Thanh quạ quọ.

“Người đây chẳng lẽ không biết thú vui thổi tiêu dưới trăng sao, có câu “Bạch trú văn kỳ thanh, nguyệt hạ thính tiêu thanh”, nói đúng ra chính là chúng ta làm phiền nhã hứng của người khác nha.”

“Được được, nói trước nói sau cũng là lỗi của chúng ta. Thật tốt rồi, chúng ta đây đem nguyên cái hồ này tặng cho hắn luôn.”

“Đừng nha, khó lắm mới đi ra được một chuyến, cứ như vậy trở về người cam tâm sao? Người cam tâm ta cũng không cam tâm. Người muốn đi thì cứ đi, ta ở đây bơi thêm một lát nữa.”

Vốn là Thủy Băng Thanh tính tình nhất thời nóng nảy, chứ hắn đời nào muốn bỏ đi nên nói vội: “Chúng ta là chiến hữu cùng chung một chiến hào, đương nhiên cũng tiến cùng lùi. Người không đi ta cũng không đi, tiếp tục bơi lội tranh tài đi. Bất quá, cái tên Tiểu vương gia kia, liệu hắn có thể tránh xa thêm một tí nữa hay không?”

“Để ta qua nói thử với hắn xem sao, dù sao đây cũng không phải hồ của chúng ta.” Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa bơi đi.

“Lý Lược” Nàng lại một lần nữa bám vào mạn thuyền, cất giọng kêu. Trên thuyền Lý Lược vì ban nãy có chút ái ngại nữ nhân kia nên khi biết chắc mặt nước gợn bên dưới chỉ có một mình nàng mới hoàn toàn xoay người lại. Hắn không tự kìm hãm được mà ngồi xuống nhìn say đắm gương mặt xinh đẹp, nụ cười thuần khiết và đôi mắt trong sáng như thủy tinh, “Chuyện gì vậy?”

“Cái...kia...Phiền người đem thuyền bơi ra xa thêm một chút có được không” Y phục của Thủy Băng Thanh bị nước thấm vào nên hoàn toàn trong suốt, thật sự không thể trước mặt người khác...bơi lội.”

Không nghĩ nàng tới đây để yêu cầu như thế, Lý Lược ngây ngốc, trong lòng bất giác có chút không vui. Hắn từ trước đến giờ làm gì gặp phải chuyện như vậy? Chẳng qua là không thể phát tác, chỉ có thể buồn bực đáp ứng nàng một tiếng. “Được rồi.”

“Cám ơn người” Nguyễn Nhược Nhược mừng rỡ. Vì vui sướng nên không để ý được Lý Lực đang không vui, hơn nữa Nguyễn Nhược Nhược cũng không mấy chú ý đến tâm tư của hắn, cứ thể bơi lại chỗ Thủy Băng Thanh đằng kia. Hắn cũng đành phải ra lệnh cho Tần Mai đem thuyền theo hướng ngược lại mà bơi tránh ra xa.

Thật xa đằng kia, Lý Lực nhìn hai thiếu nữ trong hồ nghịch nước. Thân ảnh các nàng ẩn hiện bồng bềnh giữa mênh mông sóng nước, phản phát như thủy cùng ngư thân mật dung hòa chung một chỗ. Bên dưới mặt hồ lặn như gương tung tóe từng đợt bọt nước trắng xóa ánh sao, lại còn kèm theo tiếng cười cười nói nói của các nàng thi nhau vang lên từng thanh từng thanh một, tất cả...tựa như tiên nữ vui chơi giữa chốn phàm trần.

Lý Lực thật xa nhìn các nàng, ánh mắt truy đuổi thân ảnh màu trắng ẩn hiện trong làn nước, tựa như đang ngắm nhìn một đóa thủy tiên. Nhìn không rõ lắm, rồi lại bị cảm giác mờ mờ ẩn hiện hấp dẫn, chỉ thấy tâm trí mờ hồ không tự chủ được.

Cách xa như vậy nhưng Thủy Băng Thanh cũng có thể cảm giác được ánh mắt của Lý Lực như con bướm đuổi theo lại đây, các nàng người trước người sau lưu luyến vũ động không ngớt. Cuối cùng không thể không hỏi Nguyễn Nhược Nhược, “Cái tên Tiểu vương gia kia có phải là xem thường chúng ta không? Nghĩ thừa dịp trăng mờ đen tối mà đùa giỡn dân nữ?”

“Người nói vớ vẩn gì đó! Lý Lực không phải loại người như vậy. Mới vừa rồi nhìn thấy áo người trong suốt, hắn vội vàng xoay đầu lại. Một nam tử ưa xấu hổ thẹn thùng như vậy, người còn muốn bảo hắn đến đùa giỡn dân nữ? I phục You rồi đó.”

“Vậy tại sao hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm chúng ta như vậy?” Thủy Băng Thanh không giải thích được, liền nghĩ ra một lý do, “A, chẳng lẽ là hắn đối với người...vừa thấy đã yêu?”

“Người thôi đi!” Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười, “Ta cùng hắn làm gì có chuyện vừa thấy đã yêu? Gặp cũng đã gặp năm sáu bảy tám lần, có yêu thì đã yêu từ đầu rồi, còn đợi tới lúc này sao?”

“Tại sao không thể? Có lẽ những lần gặp mặt trước đây không cảm giác, tới nay đột nhiên phát giác người mạnh khỏe tựa như long nữ xuất cung, xinh đẹp thiên tiên nên bị ái tình giáng cho một phát” Thủy Băng Thanh vừa nói vừa cười lên.

“Không bao giờ. Người đó, thừa dịp còn một chút thời gian mà bơi cho đã đi, sau đó lên bờ trở về.”

Nhắc đến phải đi về, Thủy Băng Thanh không có tinh thần mà than thở, “Haiz! Thật không muốn trở về cái chỗ...quỷ quái kia!” Sóng mắt vừa chuyển, nàng bỗng nhiên nhìn chằm chằm Lý Lực đằng xa, “Người nói, cái...tên Tiểu vương gia này có thể giúp ta chuộc thân không?”

Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ra, bất chợt cũng hướng Lý Lực ngẩng một hồi, “Đúng nha, hắn là có quyền thế, chính là hoàng tộc đó. Nếu như hắn chịu thay người ra mặt vài câu chắc hắn sẽ tốt hơn nhiều.”

“Người tại sao không sớm nghĩ tới!” Thủy Băng Thanh sắc giọng, “Có sẵn một Tiểu vương gia bên cạnh mà không dùng, lại khắp nơi đoán mò đủ thứ biện pháp.”

“Người biết cái gì? Lý Lực không phải là người dễ nói chuyện, hơn nữa ta cùng hắn...cũng không có giao tình tốt đẹp gì...Lần trước gặp rủi ro trong rừng rậm, ta nhất thời sơ sót làm hắn ngộ thực đầu độc, thiếu chút nữa hại chết hắn. Ta chọc hắn tức giận như vậy...giờ lại bảo ta mở miệng cầu xin hắn, người nghĩ chuyện này có thể không?” Nguyễn Nhược Nhược giải thích.

“Là vậy sao?!” Thủy Băng Thanh bán tín bán nghi, “Những mà thoát nhìn qua...ta thấy hắn đối với người dường như không tệ lắm nha!”

Nghe hắn nhắc tới Nguyễn Nhược Nhược mới phát giác tới nay bộ dáng của Lý Lực dường như có chút khác biệt, bảo hắn tránh ra hắn liền làm theo. Suy nghĩ một chút...có lẽ là ngày đó ở vương phủ nàng “giáo dục” hắn một phen đã có tác dụng cũng không biết chừng.

“Nếu không, hay là người tìm thời cơ hội cùng hắn nói chuyện của ta. Còn nước còn tát, ta cũng không hy vọng đến cái kia...” Thủy Băng Thanh làm ra bộ dáng khẩn cầu, hắn thật sự đã nghĩ cách chạy trốn khỏi Hoa Nguyệt Lâu muốn điên lên rồi.

“Được rồi!” Nguyễn Nhược Nhược mở miệng đáp ứng, “Ta sẽ sớm đến tìm hần rồi cùng hần giao hảo một chút, tìm cách nhờ hần giúp người ra mặt.”

“Một lời đã định, ta chờ tin tức tốt của người a!”

Hai người bơi đã lâu, cũng đã đến lúc phải trở về. Vì vậy Thủy Bổng Thanh ly khai thuyền nhỏ leo lên bờ, Nguyễn Nhược Nhược cũng phải bơi tới chỗ Lý Lược để...chào tạm biệt.

“Lý Lược, chúng ta trở về”

“Muốn trở về?” Lý Lược chỉ cảm thấy thời gian trôi nhanh như thiểm điện, chợt lóe lên rồi biến mất. “Các người không...bơi lội một chút nữa sao?”

“Không được, chúng ta phải trở về rồi.”

“Ta đây dùng xe ngựa tiễn các người về, đêm gần canh ba vắng vẻ không bóng người, để hai nữ nhân các người trở về thật không tốt.” Lý Lược tự động xin làm “hộ hoa sứ giả”.

Nguyễn Nhược Nhược cười, “Vây đi, xin cảm ơn trước” Nàng hào phóng đón nhận giúp đỡ.

Vì vậy nên hai người lên xe ngựa của Lý Lược, Tần Mai bên ngoài đánh xe, bên trong ba người ngồi đối diện. Bộ áo váy ướt mềm của Thủy Bổng Thanh đã vắt thật khô, cuối cùng cũng không lộ ra chút...trong suốt nào. Chẳng qua là một thân thể tuyệt đẹp như vậy, lại mờ mờ ảo ảo nên càng mê mị. Lý Lược có vẻ rất không được tự nhiên, hết sức nghiêng người không nhìn hần. Thủy Bổng Thanh mặc dù nghe Nguyễn Nhược Nhược nói qua hần ở phương diện này rất xấu hổ ngượng ngùng, nhưng tận mắt nhìn thấy quả là so với nghe chân thật hơn nhiều. Hần không khỏi âm thầm lấy làm kỳ quái: tên Tiểu vương gia này, quả thật không giống những kẻ tử khinh bạc phù lã ở Hoa Nguyệt Lâu a! Có thật là thanh hoa cao khiết?

Xe ngựa từ phía tây hoàng thành hướng ra ngoài nên đến Nguyễn phủ trước, vì vậy Nguyễn Nhược Nhược là người đầu tiên xuống xe. “Lý Lược, cảm ơn người, làm phiền người một lần nữa đưa Thủy Bổng Thanh đến Hoa Nguyệt Lâu rồi.”

Lý Lược không nghĩ là Nguyễn phủ ở gần còn Hoa Nguyệt Lâu ở xa, cho nên khi Nguyễn Nhược Nhược xuống xe hần còn chưa kịp chuẩn bị. Nàng vừa đi, để lại cho hần một nữ tử thanh lâu áo váy cao áo thấp để lộ những đường cong. Một mình bị vây trong một xe, hần nhất thời khó chịu cực kỳ.

Thủy Bổng Thanh tinh mắt, vừa thấy bộ dáng thập phần lúng túng này liền nhin không được trêu chọc hần, cho nên mới ồ ồ ọ ọ nói: “Tiểu vương gia, đa tạ người đã tiễn ta trở về.” Vừa nói một bên đem bàn tay chạm nhẹ vào tay trái của hần.

Lý Lược nhất thời như bị điện giật, đôi tay giấu biến ra sau lưng. Sắc mặt không phải đỏ hồng mà là trắng bệch, vẻ mặt cố gắng đè nén tức giận: “Cô nương xin tự trọng.”

Gặp phản ứng kịch liệt như thế, Thủy Bổng Thanh thiếu chút nữa đã phá ra cười, nhưng vừa nhìn thấy hần sắc mặt rét lạnh như băng, ngưng trọng như sắt, có một loại khí thế bức người, tựa như thái sơn áp đỉnh mà đến. Hần nhất thời không dám can rở nữa, biết điều một chút mà đoan trang ngồi im, không dám nói lộn xộn nửa lời.

Chẳng qua là Lý Lược cũng không chịu cùng hần đi cùng xe. Quát Tần Mai ngừng xe, hần nhảy xuống rồi vội vã phân phó một tiếng, “Người đưa Thủy cô nương trở về Hoa Nguyệt Lâu đi.”

“Tiểu vương gia, vậy ngài...” Tần Mai hiển nhiên không yên lòng nửa đêm canh ba để hần một mình ném trên đường.

“Ta sẽ từ từ đi trở về vương phủ.” Lý Lược vừa dứt lời đã vung tay bỏ đi, Tần Mai chỉ đành phải lĩnh mệnh đánh xe ngựa hướng Hoa Nguyệt Lâu đi.

Trong xe Thủy Bổng Thanh tự biết mình đã gây họa, hối hận không thốt nên lời. Mới vừa rồi còn muốn để Nguyễn Nhược Nhược ra mặt tìm hần hỗ trợ chuộc thân, giờ đây lại còn đắc tội hần, liệu hần có muốn giúp đỡ một nữ tử thanh lâu “phóng đảng” như vậy không chứ? Lần này hần ảo não thật không thể diễn tả nổi.

Lý Lược một mình nửa đêm trên đường Trường An vừa đi vừa chúi chúi bàn tay trái bị Thủy Bổng Thanh chạm vào, phảng phất như muốn vứt luôn cánh tay này đi.

Thuở nhỏ hắn đã như thế, không thích bị đụng chạm, không thích cùng nữ nhân đến quá gần. Trong nhà hắn người hầu hạ cũng chỉ là tiểu tử sai vặt, không dùng đến nha hoàn. Tĩnh An vương cũng có nhận ra điểm này, chỉ là hắn cũng không hy vọng nhi tử mình trở thành một khuyển mã ham sắc nên rất hài lòng. Như thế hơn mười năm, hắn đối với nữ nhân hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm gì, chuyện nam nữ càng thuần khiết như tờ giấy trắng. Những nam tử đồng dạng bối cảnh thân phận như hắn rất ít, đừng nói từ sớm đã trộm thử chuyện mây mưa, hiện giờ không ít người đã tam thê tứ thiếp.

Nguyễn Nhược Nhược ở bờ sông làm ra chuyện kinh hãi “hôn môi cứu người” mà cứu sống hắn, sau khi biết được hắn không nhịn được khó chịu cực kì, mặt nóng rần lên. Lấy cớ điều dưỡng thân thể, mấy ngày liền đóng cửa không ra, cũng không thấy tiếp khách. Sau khi cùng Nguyễn Nhược Nhược lạc vào thâm cốc, vì cứu người hắn bất đắc dĩ mang theo vài phần run sợ cúi xuống chạm vào môi nàng, tim đập tựa như sắp sửa vỡ tung lồng ngực. Còn tưởng rằng đây là phản ứng duy nhất khi cùng nữ nhân thân cận: đỏ mặt như phát hỏa, tim đập trống trện...Lại không ngờ tới, ban nãy bị ngọc thủ của Thủy Băng Thanh phốt qua một cái, loại...cảm giác này giống như bị một con độc xà trườn lên da, chán ghét cực kỳ nên phải hắt ra. Thì ra là...không phải đối với nữ nhân nào cũng giống nhau. Chỉ mỗi...trong đầu của hắn không tự chủ được hiện lên một nhân ảnh đẹp như hoa thủy tiên...Hắn nhịn không được thở hắt một hơi, mình thế này là...tại sao? Ban đêm...lẽ nào vì thế mà tâm không tĩnh, tư cũng không tĩnh?

Nhưng thật ra, còn có một loại tình cảm giống như hương lò, một chút rồi thêm một chút, từ từ ảm áp cho đến sôi trào, trong lúc bất tri bất giác hương thơm đã tràn ra bốn phía.

Tâm tình Lý Lược lúc này chính là một cái hương lò, chẳng qua là chính hắn cũng không hiểu.

36. Chương 36

Sáng sớm ngày hôm sau Nguyễn Nhược Nhược thay nam trang ra cửa. Nàng đã đáp ứng Thủy Băng Thanh đến tìm Lý Lược ra mặt để giúp hắn chuộc thân, nếu đã vậy thì nên đi sớm một chút. Nàng vẫn thích giải quyết vấn đề nhanh gọn, không muốn dây dưa kéo dài.

Chẳng qua là cửa quan sâu như biển, đâu phải nơi dễ dàng ra ra vào vào. Nguyễn Nhược Nhược bị chặn ngay ngoài cửa lớn, tên gác cửa đòi “xá thiếp”, nàng sống sót hồi lâu vẫn không biết đó là cái gì, cuối cùng mới hiểu ra thứ đó tương tự như danh thiếp thời hiện đại vậy. Nàng nhất thời biết chạy đến chỗ nào in ấn đây? Ngay cả “xá thiếp” cũng không có, tên gác cửa tự nhiên không thèm để mắt đến nàng, chẳng chút khách khí án ngữ ngay ngoài cửa. Cuối cùng nàng thập phần cơ trí đem một lượng bạc nhét vào tay hắn, lúc này mới moi được một câu: “Ai nha, người tới không đúng lúc, Tiểu vương gia sáng sớm đã đi ra ngoài rồi.”

Đúng là chộc diên nàng mà, mất một lượng bạc để mua một câu nói nhảm. Nàng suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy còn Tần Mai? Hắn có trong phủ hay không?”

“Dĩ nhiên cũng đi theo ra ngoài, Tần Mai là thị vệ thân cận của Tiểu vương gia mà”.

Tốt rồi, chủ tử tìm không được, thủ hạ cũng tìm không được, muốn để lại lời nhắn cũng không được. Làm sao bây giờ? Không cam lòng trở về tay không, Nguyễn Nhược Nhược vì vậy liền tìm một quán trà nằm ở phía đối diện vương phủ ngồi xuống, gọi một bình trà rồi quyết định ngồi ở đây chờ cho bằng được. Vương phủ tuy gần ngay trước mắt nhưng căn bản không bước lọt qua cửa, chỉ có thể chờ đến lúc hắn trở về phủ mà gọi lại, nếu không cũng chẳng biết đi nơi nào để tìm người.

Ngồi chờ cả một buổi sáng, Nguyễn Nhược Nhược liên tục xin đến bình trà xanh thứ mười, uống đến nổi không nhận ra vị trà nữa. Chủ quán đã dùng đến ánh mắt bất mãn nhìn nàng, Nguyễn Nhược Nhược ngồi không yên đành đứng dậy tính tiền ra ngoài. May là nàng chỉ mới đi được ba năm bảy bước thì từ xa đã trông thấy Tần Mai đánh xe về tới.

“Tần Mai, ngừng một chút” Nguyễn Nhược Nhược vẫy tay ngênh đón.

Tần Mai lên tiếng ngừng xe, “Nguyễn Tam tiểu thư, người...người không phải lạc đường nữa chứ?”

Nguyễn Nhược Nhược cười khổ: “Cái gì lạc đường nha! Tần Mai người không nên xem thường ta có được không? Ta bây giờ có thể nhắm mắt mà đi khắp Trường An thành này rồi. Ta là cố ý đến tìm Tiểu vương gia, hẳn có ở trên xe không?”

Theo thanh âm của nàng, Lý Lực đẩy cửa xe ra, “Người cố ý tới tìm ta?” Ngự khí có chút kinh ngạc, ánh mắt lại đột nhiên lấp lánh như sao, từ bên trong lóe ra tia sáng vui sướng kín đáo.

“Đúng nha đúng nha, Tiểu vương gia, xin thứ lỗi cho tại hạ mạo muội quấy rầy, có thể...mượn người một chút không?” Nguyễn Nhược Nhược bắt đầu thực thi “lễ nghi”.

Lý Lực sớm đã hình thành thói quen mặc kệ Nguyễn Nhược Nhược ở trước mặt hẳn không câu nệ lễ nghi, trong lúc bất chợt thấy nàng bộ dáng trước sau cung kính như vậy liền nhin không được bật cười, “Người hiểu qui củ như vậy thì khi nào vậy?”

Giữa trưa hè ánh mặt trời chói chang rọi xuống đường một màu vàng rực rỡ, Lý Lực mỉm cười giống như một đóa hướng kim quỳ lấp lánh, một thân kim hoàng, nụ cười rạng rỡ. Nguyễn Nhược Nhược chỉ cảm thấy bị hoa mắt, nhìn không được thất thanh, “Lão thiên a, Lý Lực, thì ra lúc người cười lại xinh đẹp như vậy!”

Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy Lý Lực cười, thì ra là khi hẳn cười cũng tương đối có mị lực. Mặc dù so ra vẫn còn kém “Hút tâm đại pháp” của Ngọc Liên Thành nhưng tuyệt đối có thể sánh ngang với “Tỏa tâm thuật” tuyệt kỹ độc môn của nam Thiếu Lâm nha. Hai nam tử này đều giống nhau...mị lực vô hình nhưng có thể đả thương người khác a!

Quy củ của Trung Quốc dạy người “hàm súc ủy uyển”, không được khen ngợi người khác một cách trực tiếp như vậy. Cho nên lúc Nguyễn Nhược Nhược bật thốt lên câu nói kia liền đem mặt Lý Lực thối đỏ bừng lên một phen. Nhất là bị một nữ nhân khen xinh đẹp, hẳn quả thật không được tự nhiên. Như thế nào mà khen một nam tử dung mạo xinh đẹp chứ? Có khen thì cũng là khen học vấn võ công. Nếu là người bên ngoài nói những từ...vớ vẩn này thì hẳn nhất định sẽ nổi điên lên, chẳng qua hết lần này đến lần khác đối tượng là Nguyễn Nhược Nhược, hẳn muốn giận cũng không giận được nên không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt nghiêm giọng nói sang chuyện khác. “Người cố ý tới tìm ta là có chuyện gì nha?”

Nguyễn Nhược Nhược bị hẳn nhắc tới làm cho tỉnh ra, lập tức quay về chính sự, “Việc này rất dài dòng, không phải nhất thời là có thể nói hết, chỉ bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện. Bây giờ cũng vừa đúng giờ ăn cơm trưa, đi thôi, tìm một chỗ ta mời người ăn cơm.”

“Người mời ta ăn cơm?” Lý Lực còn tưởng mình nghe nhầm. Người muốn mời cơm hẳn, hoặc người cùng dùng cơm với hẳn nhiều như cá dưới sông, nhưng một nữ nhân chủ động mời cơm hẳn thì...trước nay chưa từng thấy.

“Đúng nha, ta có việc cần nhờ người giúp đỡ nên dĩ nhiên là ta mời người rồi, đi thôi đi thôi.” Nguyễn Nhược Nhược vẫn để nguyên kiểu cách hành sự của thế kỉ hai mươi mốt, làm bất cứ chuyện gì cũng dùng bữa cơm làm nền để thương lượng, mặc dù rất hiệu quả nhưng cũng tương đối...phí tiền.

Nguyễn Nhược Nhược đã nghe nói qua trong thành Trường An quán ăn cao cấp nhất là Hội Tiên Lâu. Giới phú thương nhắc đến cũng chắc lưỡi hít hà, nơi này so sánh với hắc điểm còn đắt hơn, mỗi ngày đều đem “ma đao trăm thủ” khách cũ, dĩ nhiên “Đao” được họ mài bén ngọt, những khách tầm thường nhất định không dám kể cổ cho họ “thủ đao” rồi. Nguyễn Nhược Nhược cũng không muốn làm gia cầm đưa đầu cho họ chặt, gà thì ăn cỏ vậy, cho nên nàng nói thẳng nói Lý Lực mà không hề có điểm hứ kị, “Lời không tốt nói trước nha! Chỗ ta có thể mời người có hạn, những nơi sang trọng đắt tiền thì xin bỏ qua cho, ta và người vào một quán ăn trang nhã sạch sẽ là được rồi. Ý của người như thế nào?”

Nguyễn Nhược Nhược nói rành rọt, hoàn toàn không cảm thấy có gì khó xử. Nàng không ưa đám công tử ăn xài phung phí sa sỉ, lại ghét nhất loại người ném ngân lượng qua cửa sổ, nhìn tới nhìn lui cũng là vô bổ người khác chứ chẳng có lợi gì cho mình. Quá đề cao sĩ diện cũng không tốt, làm bất cứ chuyện gì cũng phải cân nhắc khả năng của bản thân, không nên khiêu chiến với năng lực có hạn.

Lý Lực thân phận tôn quý, đường đường là Tĩnh An vương thế tử, người muốn mời cơm hẳn nhiều không kể hết. Bọn họ đem hết tâm tư ra chiêu đãi hẳn, nào là sơn trân hải vị, tinh thực tế quái, trước sau tranh nhau dâng lên cho hẳn. Vậy mà hôm nay Nguyễn Nhược Nhược vô ý kéo hẳn đi ăn cơm, lại còn nói “nơi dùng bữa có hạn”, chỉ có thể tùy tiện chọn một chỗ “bình dân” mà ăn một lần. Bất quá, hẳn mặc dù kính

ngạc nhưng lại thấy mới mẻ, vì vậy liền vui vẻ đồng ý, “Được, chọn một chỗ “bình dân” mà ăn một lần đi, tùy người sắp xếp.”

Sau đó hần bảo Tần Mai đánh xe vào phủ, bản thân cùng Nguyễn Nhược Nhược làm thành một khối đi đi lại lại ở ngã tư đường tìm một quán ăn thanh nhả yên tĩnh. Nguyễn Nhược Nhược dù tiết kiệm nhưng không đến mức hà tiện, cho nên cũng không đem tên Tiểu vương gia này tùy tiện dẫn đến quán ăn bình dân lung tung cho xong việc. Sau khi nhìn tới nhìn lui, rốt cục cũng chọn được một quán ăn bên trong trang hoàng cũng không tệ lắm, khách nhân ra vào cũng náo nhiệt xem ra rượu và thức ăn hẳn được hoan nghênh. Vì vậy hai người liền đi vào, sau khi ngồi xuống nàng chọn vài món ăn, gọi một bầu rượu rồi hai người đối diện từ từ nói chuyện.

Những món ăn mà Nguyễn Nhược Nhược chọn lựa có phần mới mẻ, Lý Lược trước giờ chưa từng ăn qua. Hần đang muốn đưa đũa gấp ăn thử mùi vị xem thế nào thì lại bị Nguyễn Nhược Nhược nhanh tay lẹ mắt chặn đũa lại, “Những món này người đừng ăn, đây là ta ăn, người ăn những món này nè.”

Lý Lược nhìn thấy trước mặt mình toàn là thịt gà, thịt cá. Còn thức ăn trước mặt Nguyễn Nhược Nhược đều là rau xanh thanh đạm, hần không nhịn được kháng nghị: “Toàn là dầu mỡ, ai ăn những món này nha! Ta muốn nếm thử những món ăn của người.”

“Những món ăn của ta toàn là rau mọc nơi hoang dã, chưa chắc tràng vị của người chịu được. Tốt nhất nên cẩn thận một chút, người vừa mới khỏi bệnh xong.” Nguyễn Nhược Nhược hù dọa hần.

Lý Lược tức giận nhưng vẫn lì lợm ngoan cố muốn ăn thử một lần. Nguyễn Nhược Nhược chào thua để hần dùng đũa gấp lên ăn thử. Hần ăn một miếng, mi nhíu hờn lâu, “Đây là món gì? Tại sao lại có vị chua?”

“Đây là Mã Xỉ Hiên, là món ăn thường gặp trong mùa hè. Mặc dù hơi chua một chút, nhưng vừa mềm vừa giòn, thanh đạm dễ chịu, hơn nữa còn có công hiệu giải nhiệt. Thật ra món ăn này rất tốt cho cơ thể, chỉ tiếc là người ăn không quen.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

Lý Lược quả thật ăn không quen, những bị nàng nói như thế liền sợ có độc như lần trước nên hần cũng không muốn ăn tiếp. Chỉ là sau khi ăn vài miếng, quả thật thấy rất ngon miệng, đúng là thanh đạm dễ chịu, hần không khỏi gật đầu đồng ý, “Ừm, càng ăn càng thấy ngon.”

“Tất nhiên, ta chọn còn có thể đỡ sao. Nếu ăn được thì người ăn nhiều thêm một chút đi. Những thứ này toàn là thực phẩm xanh chân chính đó nha, đất đai màu mỡ, dinh dưỡng phong phú, lại có tác dụng thanh nhiệt giải độc, vừa là món ăn vừa là thuốc, có bệnh thì trị bệnh, vô bệnh có thể cường thân, thậm chí còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ...” Nguyễn Nhược Nhược nhất thời đắc ý luôn ra một tràng, thoát nhìn như thể đã từng làm chuyên gia quảng cáo cho món ăn chay, Lý Lược nghe được vô cùng sửng sốt. Trong lúc bất chợt chính nàng tự phát hiện ra sơ sót, vội vội vàng vàng ngậm miệng lại không nói nữa, ân cần quơ đũa chiêu đãi khách, “Tối đây...uống rượu...dùng bữa...”

Vừa nói nàng vừa đem đũa gấp thức bỏ vào miệng, nhai nhai một chút liền sinh cảm khái vô hạn: “Không có tiền ở nhà ăn dưa rau, có tiền ở tửu điếm ăn rau dưa.”

“Cái gì?” Lý Lược nghe không hiểu.

“Không có gì không có gì, tiếp tục tiếp tục, uống rượu, dùng bữa.” Nguyễn Nhược Nhược hoạt bát nói, tựa như muốn đem Lý Lược một lần nuôi thành người mập tròn béo tốt mà liên tu bất tận bắt hần hết ăn rồi uống. Nhưng thật ra trong lòng nàng đang nghĩ đến kế hoạch kia, trước tiên bắt hần ăn cho no một bụng rượu thịt, sau đó mới nhờ giúp đỡ, hy vọng hần không phũ phàng mà từ chối.

Rượu quá ba tuần, Nguyễn Nhược Nhược mới vào chính sự, “Lý Lược, ta hôm nay đặc biệt tới tìm người là có chuyện muốn nhờ.”

Lý Lược thiếu chút nữa bị sặc, đến giờ nàng nhắc tới mới nhớ ra. “Chuyện gì vậy!”

Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược đem sự tình của Thủy Băng Thanh kể lại một lần, cuối cùng nói: “Ta thấy nàng nghĩ phương pháp đã lâu cũng không tìm được cách khả thi. Tú bà nơi đó bảo muốn chuộc thân thì ngân lượng tự nhiên không dưới vạn kim, cái...này chúng ta đều có thể giải quyết. Chẳng qua là...châu phủ bên kia không dễ dàng cho nàng chuộc thân như vậy. Lý Lược, người quyền cao chức trọng, có thể...ra

mặt thay nàng nói một câu hay không? Ta nghĩ châu phủ bên kia nhất định sẽ nể mặt ngươi, vậy có được không?”

Lý Lược kinh ngạc nghe hồi lâu, miễn cưỡng bắt được vấn đề, “Các người? Các người ở đây là những ai?”

“Ta và đại ca của ta, ngươi đã gặp qua rồi.”

“Đại ca của ngươi? Hẳn tại sao lại quan tâm đến chuyện của một nữ nhân thanh lâu?” Lý Lược ở phương diện này có chút “chậm tiêu” nha!

Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được bật cười, “Lý Lược, đại ca của ta không thể không lo sao. Thủy Băng Thanh kia chính là người mà đại ca ta yêu.”

“Cái gì? Đại ca của ngươi sao lại thích nữ nhân...loại này?” Lý Lược thất kinh.

“Cái gì gọi là nữ nhân loại này?” Nguyễn Nhược Nhược không thích nghe như thế, “Thủy Băng Thanh mặc dù ở chốn thanh lâu, nhưng nửa điểm phong trần cũng không có.” Chuyện tối hôm qua Thủy Băng Thanh hồn nhiên ngốc nghếch chọc ghẹo hắn nàng không biết nên cứ để vậy mà giải thích.

Lý Lược nghe được âm thầm cắn răng, một nữ nhân cử chỉ khiếm nhã như vậy mà dám bảo là nửa điểm phong trần cũng không có. Chẳng lẽ nàng ta giấu diếm lừa gạt huy huệ Nguyễn gia, muốn mượn bọn họ làm chỗ tựa để thoát khỏi thân phận hiện tại, sau này được lợi liền rũ bỏ.

Một người có tâm tư như vậy dĩ nhiên Lý Lược sẽ không quan tâm đến. Hắn trong lúc bất chợt tự nhiên sinh một loại ý thức bảo vệ, không muốn để Nguyễn Nhược Nhược bị lừa gạt. Yêu một người chính là như vậy, người nếu yêu nàng, nàng liền vĩnh viễn trở thành yếu đuối cần phải chiếu cố bảo vệ. Hơn nữa kẻ địch lại là yêu tinh ngàn năm, cổ quái khả yểm, chỉ cần liếc nhìn nàng ta một cái đã nhận ra.

“Những chuyện thanh lâu phong trần thế này ta làm sao nhúng tay vào được, đường đường là Tĩnh An vương thế tử nếu để người khác hiểu lầm ta “lưu liên câu lan”, say tâm phong nguyệt chẳng phải sẽ tổn hại đến danh dự của ta sao?” Lý Lược lấy lý do đường hoàng này mà từ chối điều thỉnh cầu của nàng.

Lý Lược không thống khoái đáp ứng, Nguyễn Nhược Nhược ngay từ đầu cũng đã định liệu trước nên khi bị từ chối cũng không quá buồn bã. Chẳng qua là lý do của hắn cũng đúng nên khiến nàng cảm thấy ngại ngùng, quả thật không nên để danh dự của Lý Lược bị hủy trong phút chốc như vậy!

Hai người nhất thời không nói câu gì, nhưng có người thứ ba lại đây chen miệng vào. “A ha, đây không phải là Nguyễn gia Tam tiểu thư sao! Cũng ở đây dùng cơm trưa sao?”

Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn lại, oan gia ngõ hẹp, Diêu Kế Tông.

37. Chương 37

Diêu Kế Tông hẳn là từ trong nhà phòng (phòng VIP) ăn uống no say đi ra, đem theo tám chính phần hơi rượu, hai phần thanh tỉnh còn lại là để giúp hắn lão đảo bước ra ngoài. Cũng không hiểu tại sao đôi mắt men say mông lung kia lại nhận ra Nguyễn Nhược Nhược rồi lao đến đây đưa không dứt. Nguyễn Nhược Nhược nhúc nhúc đầu vạn phần, Diêu Kế Tông vốn thành phần bất hảo, uống rượu vào càng khó dứt ra, tại sao lại để hắn bắt gặp mình chứ? Nếu bảo đây là duyên phận thì mười phần mười là nghiệt duyên rồi.

Diêu Kế Tông say ngà ngà nhìn lướt qua mặt của Nguyễn Nhược Nhược liền trông thấy Lý Lược ngồi một bên, hẳn nhất thời say đắm, thần sắc mê mẩn. “A...vị tiểu ca này lớn lên thật là anh tuấn a! Mi thanh mục tú...da thịt mềm mại...để ca ca đây cưng chiều một chút! Ca ca nhất định thương ngươi.” Vừa nói vừa đưa tay heo mò tới, Lý Lược không chút phòng bị hắn đưa tay khinh bạc chạm vào cằm mình.

Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là cả kinh, trợn mắt hốc mồm, sau khi lấy lại tinh thần liền nhanh nhanh đưa tay che miệng lại, sợ bản thân không cẩn thận mà ha hả cười phá ra ngoài. Làm sao nàng không biết trong lòng Diêu Kế Tông có “nỗi khổ” để hắn giữa ban ngày ban mặt đùa giỡn “nam tử nhà lành”, mà không cẩn thận thế nào lại đùa giỡn trên đầu của Lý Lược.

Lý Lược bị hắn khinh bạc, mới đầu hoàn toàn kinh ngạc, sau đó rất nhanh có phản ứng, gương mặt cứng lại như ngọc thạch, vừa thẹn, vừa tức, vừa hận, vừa giận...Hắn bật dậy đá ghế sang một bên, quyền nhanh

như gió, ầm một tiếng đem Diêu Kế Tông nện xuống mặt đất. Hắn bị ngã xuống, bàn ghế trong quán đổ vỡ tứ tung. Diêu Kế Tông bị đánh đương nhiên không để yên, lập tức đứng lên tuyên bố sẽ hảo hảo thu thập Lý Lực. Phía sau hắn hai tên gia đình Tiểu Tam và Tiểu Tứ vừa nhìn thấy chủ tử bị đánh liền nhào lên hỗ trợ. Lý Lực mà sợ bọn họ? Hắn đang bưng bưng tức giận, tới một người đánh một người, tới hai người đánh hai người, lấy một địch ba cũng không rơi xuống thế hạ phong.

Bốn người như hổ báo quần ẩu một hồi, chỉ khổ chủ quán. Bọn họ bốn người ở bên trong đánh không nường tay, thực khách rồi rít lao ra cửa mà chạy. Quyền cước không có mất a! Tốt nhất tránh xa để khỏi thụ thương. Đương nhiên là chạy thật nhanh, còn có thể danh chính ngôn thuận mà ăn quýt. Quán ăn phi thường náo nhiệt, chén bát và quyền cước cùng bay, sàn nhà la liệt (vật dụng chén bát cùng thức ăn). Chủ quán thì khỏi nhắc tới, hắn lòng đau như cắt, nhìn họ đánh nhau cũng không dám tiến lên ngăn cản, chỉ sợ bị trúng thương, vậy nên chỉ đành trốn ở phía sau quầy mà la lên: “Đừng đánh nữa, van cầu các người đừng đánh nữa, đây là cửa hàng của ta a!” Trả lời hắn là một cái đĩa bay xẹt qua, hắn may mắn thụp xuống né được trong tích tắc. Kết quả cái đĩa bị ném vào tường vỡ tan nát.

Nguyễn Nhược Nhược rất thức thời, biết tình huống này nàng vô phương giúp đỡ cũng như không thể “ra trận giết địch” nên từ sớm đã phóng ra ngoài, nói là tránh cho Lý Lực thêm loạn. Cách một cánh cửa, nàng đứng bên ngoài vui vẻ xem động tĩnh, vừa nhìn vừa cười, cơ hồ như đứng dậy cũng không nổi. Trừ nàng ra, bên ngoài vẫn còn một đám thực khách gan to lưu lại xem “Toàn vũ hành” trình diễn trực tiếp. Cứ như vậy người phía sau cũng vọt tới thêm để xem náo nhiệt, bọn họ tự nhiên không nhìn thấy được tràng diện đặc sắc bên trong, có người nhiều chuyện hét lên: “Ai đó bên trong nói xem tình hình thế nào rồi?”

Nguyễn Nhược Nhược đứng chỗ tốt nhất, lập tức bắt đầu “bình luận” trực tiếp hiện trường: “Ban đầu là quyền cước đánh nhau ở gần cửa tiệm, một bên là bạch y công tử, một bên là lam y công tử mang theo hai gia đình.” Nàng mặc dù trăm vội trăm vàng nhưng vẫn không quên đem thân phận của Lý Lực giấu biệt đi, không để lộ ra ngoài. Nếu không để người Trường An thành biết Tĩnh An vương thế tử bị nam nhân đùa giỡn, e là cả thành sẽ cười suốt ba ngày ba đêm.

“Trước mắt cục diện một chọi ba, song phương choảng nhau khó phân thắng bại, bây giờ xuất thủ chính là gia đình A, hắn cố gắng đánh lên đối phương, dùng ghế định đập vào gáy của bạch y công tử, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, bạch y công tử phản ứng nhanh nhẹn né đi, toàn thân bay tới đập một cước...wow, cú đá nghiêng người thật đẹp nha, đá trúng bàn tay cầm ghế của tề gia đình...A, kết quả...tay hắn mềm nhũn, cái ghế rơi trở xuống đập vào đầu hắn...lăn quay hôn mê rồi!!!”.

Nguyễn Nhược Nhược mi phi sắc vũ đứng ra giải thích, những người đứng nghe phía sau đều ha ha cười lớn, một bên cười một bên reo lên: “Tiếp tục tiếp tục, vị tiểu ca này xin tiếp tục nói đi.”

“Bạch y công tử hiển nhiên võ nghệ cao cường, vừa thủ vừa công, lấy một chọi hai càng dễ dàng, bây giờ hắn vừa tung ra một quyền tuyệt mỹ, wow! Trúng ngay giữa cằm của lam y công tử, đáng thương lam y công tử trên mặt bị u lên một cục, tình thế trước mắt xem ra...lam y công tử không ổn nha! Hắn bị bạch y công tử nện ba bốn đòn, bị động ăn đánh a...đã không thể tấn công, chỉ có thể phòng thủ. Bất quá, hắn ương ngạnh phòng thủ, tinh thần chống cự rất đáng để chúng ta khâm phục nha, mọi người cho một tràng vỗ tay khích lệ đi.”

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa dẫn đầu vỗ tay, những người đứng nghe thập phần vui vẻ mà hòa theo, tiếng vỗ tay như sấm vang dậy một góc đường. Diêu Kế Tông mềm oặt, một mình chống đỡ không nổi bị đánh thành cái đầu heo bò lăn ra đất. Lúc này Lý Lực thu dọn chiến trường sạch sẽ, đem tên Tiểu Tứ đá một cước bay ra ngoài, đập lên cửa một phát rồi té trở lại mặt đất, miệng không ngừng rên la đau đớn. Chủ tớ ba người đều ngã, toàn bộ chấm dứt.

Nguyễn Nhược Nhược kích động la lên, “Bây giờ tràng diện kịch liệt đánh nhau đã kết thúc, bạch y công tử đánh thật đẹp, giành được thắng lợi cuối cùng, Yeh, Vạn tuế! Bạch y công tử vạn tuế!”

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời quên bég, vẫy tay hô to “Vạn tuế”, nhưng lần này người nghe không hòa theo nàng, không người nào la mà cũng không ai dám la. Đại Đường khai nguyên hai chữ “vạn tuế” này không phải ai cũng có thể tùy tiện la lên được. Đó là hoàng đế mua bản quyền nha, còn ai dám dùng? Không cần xét xử, trực tiếp hạ phán quyết. Mà phán quyết vô cùng dọa người...tựa như nửa đêm canh ba đem can phạm bị gán tội mưu nghịch ra chém đầu.

Cho nên Lý Lực vừa nghe nàng la như vậy liền vội vàng từ trong quán nhảy ra, tóm lấy tay nàng bỏ chạy. Chạy một hơi qua mấy con đường, đem đám đông náo nhiệt bỏ lại phía sau, lúc này hắn mới dừng lại giáo huấn nàng: “Người tại sao lại không cẩn thận, hai chữ ‘vạn tuế’ có thể tùy tiện la loạn như vậy sao? Nếu xảy ra chuyện gì, đừng nói một mình người bị xử tội, đến cả ta cũng bị phiền toái.”

“Xin lỗi xin lỗi, sau này không dám nữa. Sau này ta nhất định cẩn thận nói năng, người ngàn vạn lần tha thứ cho ta.” Nguyễn Nhược Nhược biết sai, vội vàng biểu thị thái độ nhận lỗi.

Lý Lực làm gì thật tâm trách nàng, thấy bộ dáng nàng như vậy lập tức tâm tư mềm nhũn. “Ta bắt quá chỉ nhắc nhở người một câu, có đâu trách cứ người.” Đột nhiên lại nhớ ra, “Mới vừa rồi người ở ngoài quán nói gì với những người phía sau vậy? Nói đến mi phi sắc vũ!”

“Người cũng chú ý sao? Người lúc ấy cục diện một chọi ba như vậy còn có thể ‘mắt xem bốn đường, tai nghe bát phương’ mà theo dõi động tĩnh bên ngoài à, người thật là lợi hại nha! Cao thủ chân chính trong số cao thủ.” Nguyễn Nhược Nhược lộ ra bộ dáng vô cùng khâm phục.

Lý Lực cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng có ba địch nhân vây bên cạnh vẫn vội vàng vừa đánh vừa chú ý xem Nguyễn Nhược Nhược đang làm cái gì ngoài kia. Bị nàng nói như thế, hắn không khỏi có chút nóng vội. Nhất thời không ý tứ nhìn lại nàng, rồi lại vội vàng ngẩng đầu lên, giả vờ nhìn về phía con gà đang bới đất đằng kia.

“Ê, người đừng cử động”, Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu lên rồi bất ngờ nói lên một câu như vậy. Lý Lực chẳng biết duyên cớ gì nhưng cũng rất nghe lời, đứng yên không nhúc nhích. Lại thấy Nguyễn Nhược Nhược lấy trong tay áo ra một chiếc khăn tay, tinh tế lau cái gì đó trên mặt hắn. Cử chỉ thân mật như vậy khiến tâm trí Lý Lực nhất thời kinh hoàng, từ cổ đến trán từ từ đỏ bừng lên.

Đối với Nguyễn Nhược Nhược mà nói thì đây là một động tác vô cùng bình thường. Nhưng sau khi chà lau mấy cái, thấy mặt Lý Lực đỏ bừng bừng liền hiểu hắn đang xấu hổ, nàng không khỏi âm thầm mỉm cười, cái tên Tiểu vương gia này sao lại xấu hổ một cách kỳ quái như thế! Đừng nói hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện nam nữ nha, tại sao thoát nhìn cứ giống như một mảnh thủy tinh tinh khiết vậy, hoàn toàn không rành chuyện “khanh khanh ta ta”! Tiếp xúc thân cận với người khác phải lại liền có phản ứng ngượng ngùng như vậy sao! Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười thu tay về, đem khăn tay đưa cho hắn nói, “Nè, một mình mình người lau cũng được. Ta còn lau nữa, e rằng mặt của người cũng sẽ bén lửa luôn”.

Lý Lực càng ngượng ngùng hơn, tiếp nhận khăn tay rồi chà sát lung tung cứ như thể muốn tẩy luôn màu hồng trên mặt. Nguyễn Nhược Nhược không thể không nhắc nhở hắn, “Người lau ở đâu vậy? Cái cằm kia.”

“Cằm ta làm sao?” Lý Lực không rõ hỏi lại, vẻ mặt ngượng ngùng mờ mịt quả thật rất đáng yêu. Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ muốn giống như Diêu Kế Tông mà đem tay sờ lên mặt hắn một cái. Bất quá cũng không phải vì tâm ý xấu xa như Diêu Kế Tông, mà thuần túy chỉ muốn trêu chọc hắn. Quen biết càng lâu thì ý thức đối với Lý Lực cao cao tại thượng này càng lúc càng nhạt đi. Quả thật... gương mặt xấu hổ ngượng ngùng này... vô cùng đáng yêu mà, Nguyễn Nhược Nhược thở dài kiềm chế tâm tình.

“Diêu Kế Tông nhất định là đã uống rượu ở thanh lâu nên ngón tay đã dính son phấn của các tỷ tỷ muội muội nơi ấy, hắn mới vừa rồi sờ cằm người nên mới dây phấn vào.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

Gương mặt tuần tú của Lý Lực từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch, hắn tức giận hung hăng dùng lực đem khăn tay chà chà trên mặt mình.

“ê ê ê” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng ngăn hắn lại, “Người lau như vậy, lau đến lần thứ mười là lột da ra luôn đó.” Vừa nói vừa đoạt lại chiếc khăn tay, “Hay là để ta lau cho.”

Lý Lực vì vậy đứng yên không nhúc nhích để cho Nguyễn Nhược Nhược thay hắn lau mặt. Nàng khéo léo cử động thân thể, đem cằm hắn lau sạch sẽ. Hắn đứng một bên ngửi thấy mùi hương trên cơ thể nàng, không nhịn được liền...hồn siêu phách tán.

Nguyễn Nhược Nhược không chú ý, còn tưởng hắn đang khó chịu chuyện ban nãy nên vừa lau vừa “khai đạo” cho hắn, “Người đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, cũng đừng bức mình. Người bức mình phải là ta đây nè.”

“Tại sao phải là người?” Lý Lực cực kỳ kỳ quái.

Nguyễn Nhược Nhược bộ dáng vô cùng chán nản, “Ta là nữ nhân, ngươi là nam tử, cái tên Diêu Kế Tông kia không đùa bỡn ta mà lại đi đùa bỡn ngươi. Quả thực đại sỉ nhục ta a! Chẳng lẽ ta thiếu hấp dẫn đến vậy sao? Ta làm nữ nhân quá thất bại mà, haizz, ta cơ hồ xấu hổ muốn chết!”

Lý Lực nghe được dở khóc dở cười. “Nói lung tung gì đó, ngươi chẳng lẽ còn bực mình vì không bị đùa giỡn? Nhất là bị cái tên...ác tâm cực kỳ này...” Vừa nghĩ tới Diêu Kế Tông dám chạm vào mình, thật hận không đem tay hất chặt xuống mới phải.

Nghe khẩu khí tức giận như vậy, Nguyễn Nhược Nhược hiểu rõ tâm tư của hắn, “Được rồi được rồi, mặc dù Diêu Kế Tông làm vậy thật đáng ghê tởm, nhưng ngươi cũng đã giáo huấn hắn rồi. Ta đoán chừng ít nhất ba tháng nữa hắn tuyệt đối không dám loạn động tay heo.” Vừa nói vừa nhin không được mà phá ra cười, cười tên Diêu Kế Tông hôm nay bị ăn đòn thê thảm.

“Ngươi vẫn còn...cười ta.” Lý Lực nhỏ giọng ai oán.

“Ta đâu có cười ngươi! Ta là cười tên Diêu Kế Tông kia, coi như hắn xui xẻo lại động đến một người vô công siêu cấp như ngươi. Kết quả thấp bị ngã xuống, cơ hồ suýt dè chết hắn”.

Nguyễn Nhược Nhược ngẫm lại tràng hỗn chiến mới vừa rồi, nhin không được cười khanh khách như chim bồ câu. Lý Lực nhìn nàng cười, quả là một nụ cười tự nhiên sảng khoái, hoàn toàn bất đồng với kiểu cười vô cùng ôn uể dề nèn của những tiểu thư khuê các mà hắn biết. Họ làm sao có thể như nàng, cười đến bình bình. Nhất thời hắn cảm thấy những nữ nhân trước đây hoàn toàn giả dối, không giống như Nguyễn Nhược Nhược là một người có máu có thịt sống sờ sờ ở đây.

38. Chương 38

Lý Lực không chịu hỗ trợ, Nguyễn Nhược Nhược cũng không còn cách nào khác, nhất thời cũng không dám đến Hoa Nguyệt Lâu báo cho Thủy Băng Thanh...tin tức xấu này. Những cũng đã qua mấy ngày, lẽ nào còn không đến đó.

Vừa thấy mặt Thủy Băng Thanh đã hỏi, “Ngươi mấy ngày trước thế nào lại đến quán ăn đánh nhau vậy? Còn đập phá quán người ta nữa, chẳng lẽ ngươi đi thu phí bảo kê?”

“Làm gì có, ta đâu phải xã hội đen!” Nguyễn Nhược vội vàng biện bạch, “Cũng không phải ta đánh nhau, là Lý Lực đánh nha. Ê, ngươi làm sao biết?”

“Ngươi nổi tiếng rồi nha! Một người đứng ra tường thuật trực tiếp hiện trường người ta choảng nhau, ta nghe qua liền biết chỉ có một mình ngươi.” Thủy Băng Thanh cười nàng.

“Haizz, lúc ấy người xem nhiệt tình như vậy, lại không cách nào không thấy được sự tình bên trong nên đã có người lên tiếng yêu cầu “tường thuật trực tiếp”. Ta là ta hưởng ứng dân chúng một chuyến, dù sao cũng nhàn rồi nên vì mọi người cung cấp thông tin thì có sao đâu. Vì nhân dân phục vụ mà!” Nguyễn Nhược Nhược đại ngôn bất tâm, đỉnh đầu cao cao tại thượng làm Thủy Băng Thanh cười cơ hồ suýt ngất, “Ngươi không sợ sấm sét giáng xuống đầu sao?”

Sau khi cười đủ rồi hắn mới nhớ tới, “A, ngươi tại sao lại đi chung với cái tên Tiểu vương gia kia vậy?”

“Còn không phải vì chuyện của ngươi, ta đây đến mời hắn ăn cơm bàn việc.”

Thủy Băng Thanh lúc này mới sực nhớ, vội vàng nghiêm mặt hỏi, “Vậy thế nào, hắn có đáp ứng không?”

Nhìn vẻ mặt hắn khẩn cấp như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ không đành lòng đem kết quả nói ra. Nhưng lừa gạt được nhất thời không lừa gạt được cả đời, chỉ bằng cứ thẳng thắn nói cho hắn nghe. Thủy Băng Thanh vừa nghe lập tức dậm chân không dứt, “Ta biết thế nào cũng vậy mà, ta biết thế nào cũng vậy mà, ta biết thế nào cũng vậy mà...” Một hơi đem những lời này nói bảy tám lần.

“Tại sao vậy? Tại sao ngươi lại biết trước sẽ như vậy?” Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên hỏi.

“Haizz, ngươi không biết đó thôi!” Thủy Băng Thanh đem sự tình trên chọc Lý Lực đem đó nói cho Nguyễn Nhược Nhược nghe, vừa nghe xong nàng nhảy dựng lên: “Khó trách hắn vừa nghe ta nói tới ngươi liền lập

tức bày ra bộ dạng khinh miệt, “cái loại nữ nhân này”, thì ra là người...Xem ra ta phải tìm hẩn giải thích một lần nữa”.

“Đúng nha đúng nha! Người nhanh lên thay ta đi tìm hẩn, bảo hẩn rằng ta không phải là hạng nữ nhân “phóng đảng” gì gì đó, bất quá cũng chỉ muốn đùa giỡn trêu chọc hẩn một chút thôi.”

Hai người đang nói chuyện thì tú bà đi vào, “A, nguyên lai là Nguyễn công tử tới, khó trách Thủy Băng Thanh chậm chạp như vậy vẫn chưa chịu đi ra. Thật không phải a, Nguyễn công tử, Băng Thanh có một vị khách đã đợi bên ngoài khá lâu rồi. Băng Thanh, người không nên chậm trễ tiếp đón Ngô lão gia a.”

Thủy Băng Thanh nặn ra một nụ cười, “Chờ một chút, ta đổi lại y phục rồi đến ngay.”

Đợi cho tú bà ra ngoài rồi Thủy Băng Thanh sắc mặt khó coi nói, “Cái lão họ Ngô này, thật không chịu được hẩn, đúng là một tên sắc lang mà. Mỗi lần ta đi tiếp đãi, hẩn đều không nhịn được động tay động chân lên người ta, lần trước còn nhéo mông ta một cái, chọc ta nổi điên lên!” Thủy Băng Thanh vẻ mặt tức giận cực kỳ, “Khổ nỗi ta không có khí lực, công phu quyền đạo gì cũng không thi triển được, nếu không ta nhất định sẽ đánh hẩn thành một con cẩu chết.”

Hẩn vừa nói như thế, Nguyễn Ngược Ngược lập tức liên tưởng đến chuyện Lý Lược và Diêu Kế Tông, nàng không nhịn được bật cười, đem chuyện đó nói cho Thủy Băng Thanh nghe, hẩn nghe được cũng cười to không dứt, “Nguyên lai vì như vậy mới đánh nhau, ha ha ha, đáng đánh đáng đánh, đánh cho sướng tay, đánh cho thống khoái, những tên sắc lang phải đánh không thừa một tên!” Thủy Băng Thanh mi phi sắc vũ, phảng phất không phải như Lý Lược đánh Diêu Kế Tông mà là hẩn đánh họ Ngô kia một trận, đúng là hết giận mà.

Hai người đang cười khúc khích thì tú bà tới thúc giục, không kéo dài được nữa, Thủy Băng Thanh phải theo bà ta ra tiếp khách. Nguyễn Ngược Ngược biết hẩn đi chuyến này sẽ không trở về nhanh nên quyết định quay về phủ.

Trong Nguyễn phủ, Ngọc Liên Thành đang chờ nàng. Nguyễn Ngược Ngược vừa thấy được hẩn, tâm tư lập tức thốt lên một cái. Nhưng thật ra trong lòng biết rõ Ngọc Liên Thành nhất định từ sớm đã nhìn thấu nàng, chẳng qua là chậm chạp không dứt khoát một lần. Chỉ tại nàng ngày ấy ở xe ngựa lắm chuyện, nói ra những tư tưởng không nên nói với người đời Đường khiến hẩn chần chộ, không thể không hỏi câu kia, “Nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai?”

Ngọc Liên Thành ngồi thẳng trong phòng khách, bàn tay cầm tách trà từ từ thưởng thức, mi mắt tĩnh như nước giếng. Mà phụng bồi một bên hẩn là Nguyễn Ngược Ngược thì loạn như hoa đào rụng thảng ba, gương mặt hồng hồng, phi phi sóng vỗ.

Nhìn Nguyễn Ngược Ngược tiến vào, Ngọc Liên Thành đem tách trà để sang một bên nói, “Tam biểu muội, có chút việc muốn mời người hỗ trợ.”

“Chuyện gì nha?” Nguyễn Ngược Ngược kiên trì hỏi đến cùng.

“Nói rất dài dòng, có thể...mượn người một chút không?” Ngọc Liên Thành đáp thản nhiên.

Ngẫm lại hẩn đã từng thay mình sao chép sáu trăm lần “Nữ Giới”, Nguyễn Ngược Ngược không cách nào cự tuyệt hẩn như vậy. Biết rõ “có việc muốn nhờ” chỉ là nói khách sáo, hẩn đến đây nhất định là hỏi...vấn đề kia. Nàng cẩn thận đáp ứng yêu cầu “mượn một chút” của hẩn. Chuyện cách đây cũng đã nhiều ngày, bây giờ lại đề cập nghiêm túc như vậy chứng tỏ hẩn đã hạ quyết tâm làm rõ ràng. Cũng được, muốn biết thì nàng sẽ nói, dù sao hẩn cũng không phải loại người sẽ xem nàng như yêu tinh mà trối lại ném xuống sông dìm chết. Nguyễn Ngược Ngược cũng có kinh nghiệm nhìn người, cũng không phải là nữ nhân suốt ngày ẩn trong chốn thâm khuê không hiểu sự đời. Nàng tin tưởng con mắt của mình, hẩn là sẽ không nhìn lầm người. Cuối cùng, nàng quyết định sẽ làm rõ chuyện này với Ngọc Liên Thành.

“Biểu ca, vậy ra vườn vừa đi vừa nói chuyện.”

Vì vậy hai người một trước một sau ra khỏi phòng khách, Ngọc Liên Thành vẫn thập phần lễ phép chu toàn đối với Nguyễn Ngược Ngược, “Nhị biểu muội, thật không phải rồi.”

Ngồi phụng bồi hồi lâu cũng không đợi được một ánh mắt của chú ý của hắn, Nguyễn Nhược Pháp trở mắt nhìn thân ảnh hai người song song đi xa, nhìn không được khóc òa thành tiếng. Yêu một người không yêu mình thật là đau khổ.

Trong vườn cây lá sum xuê, cỏ xanh mượt trải dài hai bên lối đi, trên những đóa hoa cúc bướm bướm bay chập chờn. Lững lững đi đến nơi này, Nguyễn Nhược Pháp hướng bằng ghế đá ngồi xuống. Không đợi Ngọc Liên Thành đặt câu hỏi, nàng thẳng thắn vào đề, “Được rồi, người không cần phải hỏi, ta đây chính mình thừa nhận. Ta không phải là biểu muội Nguyễn Nhược Pháp của người mà là một hồn phách lang du ngụ trong thân xác của nàng, là ta dùng Tá Thi Hoàn Hồn tới.”

Nguyễn Nhược Pháp cố ý nói cho người ta sợ hãi, xem có thể hù dọa được Ngọc Liên Thành hay không. Chỉ thấy mi mắt hắn mở hồ chấn động rồi nhanh chóng tỉnh định như lúc ban đầu, thản nhiên nói, “Quả nhiên như ta đoán”

Không phải lại bị hắn đoán trúng chứ? Nguyễn Nhược Pháp vô hạn kinh ngạc nhìn về phía hắn, Ngọc Liên Thành giải thích: “”Kể từ sau khi người tự vẫn không thành liên như hai người hoàn toàn khác nhau. Khả năng cảm kỳ thi họa ngày trước không còn, làm nhiều trò kỳ quái, lại nói ra những ý nghĩ cổ quái kỳ kỳ. Trừ Tá Thi Hoàn Hồn ra, ta không tìm được giải thích nào khác.”

Nói cũng phải, thật ra chỉ cần lưu tâm đến lời nói của nàng hơn thì muốn nhìn thấu nàng cũng không phải là việc khó. Chẳng qua là không phải ai cũng tâm tư kín đáo như vậy, trừ Ngọc Liên Thành.

“Được rồi, người đã biết ta là Quỷ Hồn, bây giờ định làm thế nào? Có muốn gọi đạo sĩ tới trục xuất ta không?” Nguyễn Nhược Pháp nửa đùa nửa thật hỏi hắn.

Ngọc Liên Thành trầm ngâm không nói, không giống tác phong sáng khoái ngày xưa. Nguyễn Nhược Pháp không ngờ thái độ hắn lại như thế, nhất thời có chút lo sợ. Chẳng lẽ đã nhìn lầm hắn, hắn không thể đón nhận chuyện này? Chẳng lẽ đang tính toán cách đối phó với...Quỷ Hồn? Nguyễn Nhược Pháp cũng không hy vọng bị người ta ném cát vàng hay hắt máu chó gì gì đâu, sắc mặt nàng bắt đầu khẩn trương.

Ngọc Liên Thành phát giác điều này, ngừng đầu hướng nàng khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười này làm nàng càng nghi ngờ hơn. Nụ cười vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại thoáng nét u buồn, nhất thời làm Nguyễn Nhược Pháp quên mất mình mà lo lắng quan tâm cho hắn, “Người làm sao vậy? Đường như không cao hứng...” lời nói đến một nửa đã ngừng lại, nàng bằng tuyết thông minh suy nghĩ cẩn thận, “Là giận ta đúng không? Trách ta đã chiếm thân thể của biểu muội người?”

Ngọc Liên Thành không đáp, chẳng qua là lẳng lặng ngắm nhìn nàng, đôi mắt phẳng phất như mặt hồ sâu thăm thẳm. Một hồi sau hắn mới chậm rãi nói,

“Ta đối với Tam biểu muội thật không có ấn tượng gì. Nàng là nữ nhi của phó thất, trong phủ không được ưu ái nhiều. Rất nhiều trường hợp không đến phiên nàng lên tiếng. Hơn nữa nàng thuở nhỏ thân thể yếu, nhiều bệnh, cả ngày hầu như chỉ ở trong phòng. Tuy nói là hơn mười năm thân thích nhưng ta cũng chỉ thấy nàng mấy lần, sợ là mười lần cũng chưa tới. Ta căn bản không nhớ rõ bộ dáng của nàng. Nàng đối với ta có tâm, chỉ là sau sự việc tùng châm tuyết kia mới hiểu được. Trước đó, ta nửa điểm cũng nhìn không ra.”

Nguyễn Nhược Pháp đột nhiên nghe hắn nói lại chuyện cũ, mới đầu có điểm lo lắng nhưng rất nhanh bị cuốn theo, thấy Ngọc Liên Thành im lặng liền nhìn không được thúc giục hỏi, “Vậy sau này thế nào? Người đã biết tâm tư của nàng tại sao còn cự tuyệt?”

Ngọc Liên Thành nghiêng đầu đi, ánh mắt rơi vào những thân trúc cao cao bên cạnh. Dừng một chút hắn mới chậm rãi nói: “Vốn là muốn giải thích rõ ràng nhưng thật sự không đành lòng. Nàng ngã bệnh, ta thế nào còn dám nói ra hai chữ “không nên”. Chẳng qua là ba thùng tùng châm tuyết là một tấm chân tình của nàng thật lòng chờ đợi lang quân. Đến lúc đó, ta thế nào đem ba thùng tùng châm tuyết đó về, ta cũng không phải là tình lang của nàng...”

Nguyễn Nhược Pháp nghe được liền kinh ngạc. Còn tưởng Ngọc Liên Thành sớm bị người ái mộ phá hỏng tâm tư, có thể nhẹ nhàng đem vô số trái tim thiếu nữ dẹp sang một bên. Bởi vì có được quá mức dễ dàng nên hắn sẽ không trân trọng. Không ngờ hắn tâm tư tinh tế chu toàn, đối xử tử tế với Nguyễn Nhược Pháp

bằng chân tình. Hắn làm rất đúng, tình cảm thiếu nữ ôn nhu chỉ nên dành cho người yêu của nàng, nếu hắn không yêu thì cũng không nên khích lệ, làm nàng cả đời mong đợi hắn.

“Sau vụ ba thùng từng châm tuyết đó, ta cũng chưa từng nhìn thấy qua Tam biểu muội nữa. Ta...tránh xa nàng, bởi vì thân thể nàng vốn đã nhiều bệnh, ta không muốn làm cho nàng thêm khổ sở. Mong rằng lấy việc này mà cắt đứt tâm của nàng. Lúc nghe nói nàng vì hôn nhân với Diêu phủ mà tự vẫn, ta vốn muốn đến thăm nhưng tự thấy...có lẽ không đi thì hơn. Gặp gỡ chi bằng không thấy, ta có đi cũng vô ích, cũng không thể đáp trả nàng một tấm chân tình, vậy thì cần gì làm cho trái tim nàng lại rung động. Để nàng tưởng ta là người vô tình, như vậy mới có thể nhanh nhanh tỉnh ngộ.”

“Ngọc Liên Thành” Nguyễn Nhược Nhược nghe được không thể không xúc động, “Người làm vậy, ta có thể hiểu, là bởi vì người từ bi nên lạnh khắc.”

Ngọc Liên Thành nghe được lời ấy liền nghiêng đầu nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, “Ta không đi tìm nàng nhưng ta đi bái phỏng di mẫu. Ta bên cạnh nói một tiếng, rằng Diêu Kế Tông kia là người không tốt, dụng ý báo rằng hôn sự này không nên. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện gia đình của Nguyễn gia, có nghe hay không cũng không đến phiên ta quyết định, ta cũng chỉ có thể làm đến đây.”

“Ngọc Liên Thành, người...thật tốt!” Nguyễn Nhược Nhược nghe xong chỉ có thể nói ra ba chữ đó.

Ngọc Liên Thành cười nhạt, nụ cười có vài phần khổ sở, “Có gì tốt, điều ta có thể làm đều có hạn, hơn nữa cũng làm quá muộn. Tam biểu muội đã chết, ngồi trước mắt ta dung mạo là nàng nhưng hồn phách giờ cũng là của người khác. Người nói ta nên “xử” người như thế nào bây giờ?”

“Muốn đánh phải không, ta đây tùy cho người đánh, ngàn vạn không nên tìm đạo sĩ tới tạt máu chó gì gì đó là được, nghĩ lại cũng hơi sợ sợ”, Nguyễn Nhược Nhược làm ra bộ đáng sợ hãi. Nhưng thật ra nàng biết Ngọc Liên Thành sẽ không làm như vậy, mới vừa rồi nghe hắn nói một phen, nàng đã hiểu Ngọc Liên Thành ôn nhu lương thiện đến thế nào.

“Dĩ nhiên sẽ không làm thế đối với người, người cũng không phải là ma quỷ hại người. Chẳng qua là nhìn thấy người liền tránh không được thương cảm Tam biểu muội hồng nhan bạc mệnh” Ngọc Liên Thành nói.

“Đừng thương cảm, Ngọc Liên Thành”, Nguyễn Nhược Nhược an ủi hắn, “Biểu muội của người dù bạc mệnh, nhưng hồng nhan vẫn còn đây”, nàng vừa nói vừa đưa tay vỗ nhẹ vào mặt mình, “Người nhìn đi, nhìn đi, mặt của nàng vẫn còn ở đây hướng người cười nè.”

Nhìn bộ dáng khả ái của nàng, Ngọc Liên Thành rốt cục cũng nhồm miệng cười, nụ cười sáng rõ như hoa cúc, như mặt ngọc. Nguyễn Nhược Nhược trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Ta mượn thân thể của Tam biểu muội người, vì vậy sẽ thay nàng ta tiếp tục sống sót. Ta sẽ làm cho nàng sống vui vẻ khỏe mạnh hơn trước kia gấp trăm lần, người cũng không cần vì nàng mà thương cảm khổ sở nữa, có được hay không?”

Ngọc Liên Thành nghe lời này đôi chân mày khẽ giãn ra, “Có lẽ đó cũng là thiên ý, để người thay thế nàng sống tốt, người quả thật so với nàng khỏe mạnh vui sướng hơn nhiều. Cũng được, ta sau này sẽ xem người như Tam biểu muội mà đối đãi.”

“Cảm ơn biểu ca”, Nguyễn Nhược Nhược lại đem cách xưng hô đổi đi, ngọt ngào nói.

“Được, người...người làm thế nào nhập vào thân xác của biểu muội?” Ngọc Liên Thành vẫn còn nghi vấn.

Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ra, cái này...phải nói thế nào đây? Nàng chính mình cũng không biết làm thế nào nhập vào thân xác này nên không khỏi thở dài một tiếng, “Cái này...nói thì rất dài, người từ từ nghe đi.”

Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược cố gắng kể lại cho hắn nghe toàn bộ câu chuyện. Ngọc Liên Thành hoàn toàn kinh ngạc.

Một hồi sau hắn mới phục hồi lại tinh thần, thở dài một tiếng, “Người...Quý Hồn thật sự là phức tạp, là từ ngàn năm sau...”

Vừa nói hần vừa nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược, nàng vội vàng thay hần bổ sung, “Là từ ngàn năm sau tới đây”.

“Ngàn năm sau, nơi này không còn là Đại Đường mà gọi là Trung Quốc?”

“Đúng nha đúng nha! Thời đại của chúng ta không còn tự xưng là đời Đường nữa, những trang phục này cũng gọi là cổ trang rồi, ra ngoài đường cũng ngồi ô tô.”

“Người vừa nói, ra đường ngồi cái gì...ô tô”

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng cắt đứt lời hần: “Ngọc huynh đài, không phải là ô tô mà là ô tô. Không dùng ngựa đánh xe mà dùng máy móc.”

“Máy móc là cái gì?”

“Lão thiên a, ta đây nói thế nào với người đây?” Nguyễn Nhược Nhược lấy tay quạt phành phạch, “Nói vậy đi, thế kỉ hai mươi mốt là một xã hội văn minh phát triển ở trình độ cao. Điều kiện vật chất so với Đại Đường của các người bây giờ nói quả thật cứ như đem mặt trời mà và so sánh với mặt trăng vậy, các người dùng đèn cây, bọn ta dùng đèn điện; các người ra cửa ngồi xe ngựa hoặc thuyền, bọn ta có nhiều lựa chọn hơn như ô tô, xe lửa, tàu ngầm, máy bay...” Bất chấp Ngọc Liên Thành nghe có hiểu hay không, Nguyễn Nhược Nhược vẫn thao thao bất tuyệt, kết quả bị Ngọc Liên Thành cắt đứt. “Máy...bay, nó là cái gì?”

Nguyễn Nhược Nhược ngắc ngứ, quyết định dùng từ đơn giản nhất mà giải thích, “Chính là một con chim sắt có thể bay trên trời, mọi người ngồi bên trong, có thể một ngày bay được tám vạn lý”

Lời này hiển nhiên làm Ngọc Liên Thành chấn động, hần không nhịn được thất thanh nói, “Một ngày đi tám vạn lý! Vậy chẳng phải là cưỡi mây lướt gió rồi sao?”

“Vốn chính là cưỡi mây lướt gió”, Nguyễn Nhược Nhược kết luận.

Ngọc Liên Thành ngạc nhiên hồi lâu mới nói: “Vậy người...các người chẳng phải đều là thần tiên?”

Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được mắc cười, “Cũng đúng cũng đúng, chúng ta...chính xác mà nói thì quả thật so với thần tiên khoái hoạt cũng không khác biệt lắm. Chỉ tiếc là khi hồn phách lãnh du đến đây không mang theo được pháp bảo gì, nếu không ta sẽ biểu diễn bản lãnh “thần phong nhĩ, thiên lý nhãn” cho người coi trộm một chút”

Đây cũng không phải là nói mạnh miệng, quả thật nếu Nguyễn Nhược Nhược có thể từ thế kỉ hai mươi mốt mang theo điện thoại di động và Ti Vi tới cho người đời Đường xem thì chẳng phải cổ nhân sẽ xem đây là thần tiên tuyệt kỹ đó sao.

Ngọc Liên Thành kinh ngạc nhìn Nguyễn Nhược Nhược một hồi, “Xem ra gọi Quỷ Hồn không thích hợp, đúng ra phải gọi là Tấn Tiên rồi.”

“Cũng tốt cũng tốt” Nguyễn Nhược Nhược cười, cái nhãn “Quỷ Hồn” tự nhiên nghe không lọt lỗ tai lắm, “Người gọi gì cũng được, có gọi thần tiên ta cũng không có ý kiến.” Ngọc Liên Thành nghe nàng nói năng như thế cũng nhịn không được liền bật cười.

Hai người đang nói chuyện thật vui vẻ thì Hạnh Nhi đột nhiên tắt tả chạy tới, “Tiểu thư, A Phúc, A phúc đang tìm người gấp, rất gấp. Hần ở đang ở ngoài cửa đợi người”.

A Phúc là gia phó theo hầu Nguyễn Nhược Long đây mà, hần có việc gấp gì cần tìm đến nàng chứ? Nguyễn Nhược Nhược nghĩ không ra đành hướng Ngọc Liên Thành nói, “Biểu ca, xin lỗi, bây giờ ta có chuyện không thể cùng người đàm đạo nữa”.

Ngọc Liên Thành nói, “Vậy người đi nhanh lên, ta cáo từ trước, ngày khác lại tìm gặp biểu muội nói chuyện.”

“Được được”

Mặc dù bất đắc dĩ cùng Ngọc Liên Thành bộc lộ thân phận nhưng trong lòng Nguyễn Nhược Nhược quả thật rất nhẹ nhõm, không cần trước mặt hần giả bộ tới giả bộ lui, đây chắc chắn là một chuyện tốt. Chẳng qua là, phần tâm tình nhẹ nhõm này sau khi gặp A Phúc liền bay mất sạch. A Phúc vừa trông thấy nàng đã thất sắc la lên, “Không tốt rồi, Tam tiểu thư, Thủy Băng Thanh cô nương nhảy lầu chết người!”

39. Chương 39

Nguyễn Nhược Nhược khóc suốt đoạn đường đến Hoa Nguyệt Lâu. Thủy Băng Thanh, không, là Lưu Đức Hoa, người tại sao...tại sao lại nhảy lầu a? Không phải người đã đáp ứng ta không tự vẫn rồi sao? Không phải người nói chúng ta là chiến hữu trên cùng chiến hào, cùng tiến cùng lùi sao? Bây giờ người tốt rồi, tự vẫn xong bỏ lại ta một thân một mình ở nơi Đại Đường này cô đơn tịch mịch! Ngay từ đầu nếu không có người thì ta sẽ không thấy cô đơn, hôm nay quen có người rồi lại tìm không thấy người, ta phải làm sao đây? Sau này còn ai bám theo ta đi bơi lội a! Còn ai tới để ta cắn lỗ tai nói thì thầm a! Người là người không có lương tâm, bỏ ta lại một mình a!

A Phúc ở một bên khéo léo giải thích nguyên nhân nhảy lầu, “Nghe nói nàng phải phụng bồi rượu cho một vị lão gia họ Ngô. Lão họ Ngô này đối với Thủy cô nương luôn động tay động chân, ban đầu Thủy cô nương chịu nhịn, nhưng càng uống càng say, hân mện có say rượu làm loạn, bắt Thủy cô nương phải “hôn rượu” cho hân...”

“Hôn rượu là cái gì?” Nguyễn Nhược Nhược mặc dù hu hu oa oa vẫn không nhịn được hỏi một câu.

“Chính là...” A Phúc chần chờ một chút, hiển nhiên là lời bất hảo, hân suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Chính là dùng môi chạm môi phục rượu”.

Thì ra là như vậy, Nguyễn Nhược Nhược không khỏi vừa hận vừa mắng: “Một gã xấu xa...”

“Thủy cô nương tự nhiên là không chịu cho nên Ngô lão gia liền dùng sức mạnh. Một mặt ôm chặt Thủy cô nương không chịu buông, một mặt chết sống muốn hôn môi nàng. Thủy cô nương không chịu đựng được, vậy nên...mở cửa sổ gieo mình xuống. Đúng lúc đó...”

“Người đừng nói...” Nguyễn Nhược Nhược oa một tiếng khóc lớn lên, “Ta không nghe, ta không nghe nữa...”

Cứ như vậy nàng khóc đến Hoa Nguyệt Lâu, ba bước thành hai bước chạy ào vào gian phòng của Thủy Băng Thanh. Liếc mắt đã nhìn thấy Nguyễn Nhược Long ngồi bên giường, trên giường là Thủy Băng Thanh hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trông rất sống động tựa như đang ngủ say, phảng phất giống nàng công chúa trong truyện cổ tích chỉ cần một nụ hôn là có thể thức tỉnh giấc ngủ nàng. Nguyễn Nhược Nhược vừa nghĩ tới hân...sẽ không mở mắt nữa, nhịn không được lê tới khóc lớn lên, “Thủy Băng Thanh, người tại sao lại như thế a!”

“Suyt”, Nguyễn Nhược Long vội vàng giơ ngón trỏ lên môi, mặt mỉm cười nói, “Tam muội, đừng khóc, Băng Thanh nàng vừa mới ngủ say, không nên đánh thức nàng.”

Nguyễn Nhược Long bộ dáng ngây ngô làm Nguyễn Nhược Nhược cả kinh, muốn khóc cũng không khóc được. Nàng thất thanh kêu: “Đại ca, người không nên như vậy, người đừng hù dọa ta...”

“Ta sao lại dọa người, ta bắt quá bảo người thấp giọng để không đánh thức Băng Thanh thôi mà.”

Nguyễn Nhược Nhược dậm chân không dứt, “Đại ca, ta biết người không nỡ xa Thủy Băng Thanh, nhưng nàng...Nàng đã không còn ở đây, người như thế này chẳng qua tự làm khổ mình thôi. Tỉnh lại tỉnh lại, đối mặt thực tế đi! Đại ca”, Nguyễn Nhược Nhược từng chữ nhỏ máu cầu khẩn Nguyễn Nhược Long.

“Người nói lung tung gì đó nha! Cái gì mà nàng đã không còn ở đây?” Nguyễn Nhược Long mắt tròn to, “Băng Thanh mặc dù nhảy lầu nhưng cũng không có gì đáng ngại, chỉ bất tỉnh một lúc đã tỉnh lại, hơn nữa khi ta chạy tới...nàng đã nhận ra ta, nằm trong lòng ta khóc một hồi lâu, thần trí ngày xưa đã khôi phục lại như cũ. Quả thực là trong họa được phúc nha!” Nguyễn Nhược Long vẻ mặt vui mừng hoan hỉ.

A! Nàng ta có thể nhận ra Nguyễn Nhược Long? Đây chẳng phải là...chủ thể trở về sao! Vậy còn Lưu Đức Hoa? Lưu Đức Hoa ở đâu? Nguyên bản Thủy Băng Thanh trở lại, vậy chẳng lẽ hồn phách đạo bản đã biến mất?

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời tâm loạn như ma, không có tâm tình lưu lại nơi này nữa, “Băng Thanh không có việc gì...ta đây đi trước, đại ca người ở đây nơi này phụng bồi nàng...”

Nguyễn Nhược Long cũng không quay đầu lại trả lời, ánh mắt ôn nhu vô hạn ngắm nhìn người đang ngủ say trên giường, cũng không giữ khách.

Nguyễn Nhược Nhược lau khô nước mắt ràn rụa, mang theo trăm mối suy tư không giải thích được từ Hoa Nguyệt Lâu đi ra. Liếc mắt thấy A Phúc đang đứng ở cửa sau, nàng phần nộ bước tới hỏi, “A Phúc, tại sao người ăn nói lung tung, Thủy Băng Thanh cô nương rõ ràng không có việc gì, người nói như thế nào lại thành nàng ta nhảy lầu đã chết hả?”

A Phúc ủy khuất, “Tam tiểu thư, ta nói Thủy Băng Thanh cô nương nhảy lầu chết bao giờ chứ?”

“Người rõ ràng nói...người nói nàng mở cửa sổ gieo mình xuống. Đúng lúc đó...”

A Phúc nói nhanh, “Đúng lúc đó đã đè chết một người đi đường”.

“Cái gì?”, Nguyễn Nhược Nhược nhảy dựng lên, “Đè chết một người đi đường?”

“Đúng nha! Có thể trời cao sắp đặt trùng hợp, lúc Thủy cô nương nhảy xuống lầu thì ngã vào một người đi đường, kết quả thân thể Thủy cô nương không có gì đáng ngại, nhưng người xui xẻo kia thì mất mạng. Người nhà hấn khóc rống một hồi đã mang xác hấn trở về”.

A! Nguyễn Nhược Nhược hít một hơi, hồi lâu cũng không thở ra. Sau một hồi nàng liền xác định được ý nghĩ trong đầu, gấp gáp hỏi tới, “A Phúc, người đi đường kia nhà ở đâu?”

“Tam tiểu thư, Thủy cô nương đè chết hấn, chỉ sợ người nhà của hấn không chịu từ bỏ ý đồ gây phiền toái. Đại thiếu gia tâm trí toàn bộ đặt trên người Thủy cô nương, nhất thời không phân minh rõ ràng với gia đình người ta ban này. Chúng ta nhanh nhanh tìm biện pháp đi trấn an nhà người ta, thừa dịp vẫn còn sớm mà...”

“Tại sao người nói nhảm nhiều vậy?” Nguyễn Nhược Nhược không có tâm tư nghe hấn nói lao nhao liền hét lớn một tiếng cắt đứt lời hấn, “Ta hỏi nhà người kia ở đâu, còn không mau nói ra cho ta!”

A Phúc bị nàng quát lớn một câu, một hồi cũng nói không ra lời.

“Van cầu người A Phúc”, Nguyễn Nhược Nhược hạ thấp giọng, “Mau nói cho ta biết đi.”

A Phúc lúc này mới định thần nói ra một câu nói: “Tam tiểu thư, người kia chính là người đã bị cự tuyệt hôn ước, Diêu gia Nhị thiếu gia!”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được thân thể bất chợt mềm nhũn, cơ hồ đứng cũng không vững, may mà A Phúc một bên nhanh đỡ lấy nàng, “Tam tiểu thư, người không sao chứ?”

Lão thiên a! Diêu-Kế-Tông?! Không thể nào...Lưu Đức Hoa, người...lẽ nào là...? Nguyễn Nhược Nhược hít một hồi lãnh khí, một lúc sau mới hoàn hồn lại, nàng nghiêng răng nói, “A Phúc, đi trước dẫn đường, chúng ta đến Diêu gia xem động tĩnh.”

“Tam tiểu thư, đúng là nên đi nhìn động tĩnh một chút. Lần trước cầu hôn bị cự tuyệt, Diêu gia cũng đã giữ một bụng tức. Lần này nếu biết là nữ tử Đại thiếu gia yêu mến đè chết lão Nhị nhà họ...chỉ sợ họ không chịu từ bỏ ý đồ. Chúng ta đến xem động tĩnh bên kia để suy nghĩ đối sách kịp thời.”

Hấn nhanh nhanh chạy phía trước dẫn đường, Nguyễn Nhược Nhược tâm thần bán loạn chạy theo phía sau. Mới đến đầu đường Diêu gia đã thấy một đám người rối rảnh tới xem náo nhiệt xúm lại trước một cánh cổng lớn, không cần phải nói, đây nhất định là Diêu gia. Vậy nên nàng cất bước đi vào, mới đi được hai bước, đột nhiên một đám người như bị ma đuổi hướng ra ngoài vừa chạy vừa hò hét loạn lên.

“Xác chết ngồi dậy, xác chết ngồi dậy a ~!!!!”

“Quý quý quý a~!!! Chạy nhanh lên oa ~!!”

Nguyễn Nhược Nhược lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, nàng chạy ngược lại hướng đám người kia, tựa như thuyền phu chèo ngược dòng mà gian nan di chuyển về phía trước. A Phúc ở phía sau kéo nàng lại, gương mặt trắng như tuyết, “Tam tiểu thư, hình như...hình có quý a, hay là...đừng đi...” Thanh âm ngắc ngứ không trôi.

“Người đứng ở đây chờ ta được rồi, ta nhất định phải vào trong nhìn một cái.” Mặc dù trong lòng Nguyễn Nhược Nhược đã nắm chắc chính phần mười, nhưng nàng muốn xác định hoàn toàn để có thể an tâm một chút.

A Phúc quả thật không dám theo vào nữa. Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược một mình hướng đám người tiếp tục chạy đi, chỉ là còn chưa kịp đến thì đại môn Diêu phủ đã đóng chặt lại, có thể nghe thấy bên trong lao xao ồn ào không ngừng, có khóc có cười, bi hi đủ loại thanh âm không rõ ràng vang tới. Nàng đập cửa một hồi lâu vẫn không có ai đến trả lời, hiển nhiên họ cho nàng là người ngoài tò mò tới xem chuyện ly kỳ cổ quái nên chặn không cho vào.

Nguyễn Nhược Nhược lẩn quẩn bên ngoài một hồi lâu, không vào được cửa mà cũng không muốn rời đi. Suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu lóe ra một kế, nàng cất giọng hát vọng vào.

Cho ta một chén vong tình thủy, để một đêm ra đi không cần đổ lệ, để tất cả tấm lòng theo gió cuốn bay xa...

Buông rơi tình yêu...thiên thu không trở lại.

Cho ta một chén vong tình thủy, đến lượt ta không còn bị thương, coi như ta uống rượu say, coi như ta tan nát cõi lòng...

Hát hồi lâu không có lời đáp lại, đợi một hồi từ bên trong thoát ra được một thanh âm giữa những tiếng lao xao ồn ào. Một thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, tinh tế, làm cho Nguyễn Nhược Nhược rạng rỡ như hoa. Thanh âm kia hát theo một câu: sẽ không nhìn thấy ta rơi lệ.

Phảng phất giống như hai đặng viên dưới địa đạo truyền “ám hiệu” cho nhau. Tin chắc giờ đây Lưu Đức Hoa đã thành Diêu Kế Tông, Nguyễn Nhược Nhược thở ra một hơi, hai chân mềm nhũn tựa vào tường từ từ ngồi bệch xuống đất. A Phúc kiên trì đứng bên ngoài, nhác thấy bộ dáng không khí lực của Tam tiểu thư liền chạy đến. Hắn vừa dìu nàng lên vừa đưa cả hai chạy ra ngoài cửa, “Ta đã nói gì, Tam tiểu thư không nên đi vào đây. Chỗ này quỷ khí sâm lâm, nhanh nhanh lên, chúng ta nhanh nhanh rời khỏi nơi này.”

Diêu gia Nhị công tử Diêu Kế Tông đi ngang qua Hoa Nguyệt Lâu xui xẻo bị Thủy Băng Thanh nhảy lầu làm cho ô hô ai tai. Những chẳng ai ngờ mang xác hắn về nhà nửa canh giờ sau liền sống dậy. Một thân từ từ ngồi dậy trên giường, dọa người ngoài kinh hãi nhưng làm người trong nhà kinh hãi không nói nên lời. Diêu phu nhân ôm chặt đứa con sống lại, khóc đến ngất đi: “Con của ta! Ta còn tưởng kẻ đầu bạc phải tiền kẻ đầu xanh! Bỏ Tắt phù hộ, người đại nạn không chết ngày sau nhất định sẽ hồng phúc vô cùng a!”

Hắn sống lại so với Diêu Kế Tông lúc trước thì khéo léo tinh tế hơn nhiều, hướng người gọi là “mẫu thân” nói: “Mẫu thân, tại sao lại khiến người làm kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh được, ta còn phải phụng dưỡng người đến một trăm tám mươi tuổi nữa là...” Lời nói ngọt như mật, Diêu Phu Nhân phá ra cười, vỗ mặt hắn thối chưa đủ còn nắm chặt tay hắn không rời.

Tin tức kia lập tức truyền khắp Trường An thành, người người đều nói đây là tổ tiên Diêu gia tích đức để lại cho tử tôn đời sau, duy chỉ Ngọc Liên Thanh sau khi nghe nói liền rơi vào trầm tư.

40. Chương 40

Sau sự kiện Thủy Băng Thanh nhảy lầu, Nguyễn Nhược Long càng thêm kiên định ý muốn đem nàng nhanh chóng thoát khỏi Hoa Nguyệt Lâu. Hắn nói với Nguyễn Nhược Nhược, “Tam muội, nghỉ tới nghỉ lui cũng không tìm ra được biện pháp. Chuyện đến nước này ta chỉ còn cách liều mạng.”

Nghe khẩu khí này, người không biết chuyện còn tưởng rằng hắn đang âm mưu cướp nhà bank. Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền kinh hãi run sợ, “Đại ca, người muốn làm gì?”

“Ta quyết định dẫn Băng Thanh thoát ly Hoa Nguyệt Lâu, trốn khỏi Trường An rồi đi khắp chân trời góc bể.” Nguyễn Nhược Long nói ra dự tính trong đầu.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng ngăn cản, “Đại ca, người đừng loạn, cái gì mà đi khắp chân trời góc bể, đây là người bỏ trốn đó! Trốn luật không phải chuyện đùa, luật pháp cực kỳ nghiêm khắc a. Thiên hạ to lớn, các người có thể chạy ra khỏi Đại Đường không? Đến lúc đó bị tóm trở lại chắc chắn sẽ rất thê thảm.”

Khổ sở đem hết lời ra khuyên nhủ nhưng Nguyễn Nhược Long một chút cũng không lay chuyển, giống như cái đầu gỗ, đem hết sức gỗ vào cũng vô ích. “Tam muội, ta cũng biết đây là hạ sách, nhưng ta không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Ta là bất đắc dĩ, vô luận thế nào cũng không thể để Thủy Băng Thanh tại

Hoa Nguyệt Lâu làm thêm chuyện đại đột một lần nữa. Đây đã là lần thứ hai rồi, may mà mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm, mà không phải lúc nào cũng vận khí tốt như vậy. Ta đã quyết định dù phải bỏ trốn cũng phải mang nàng đi.”

Nguyễn Nhược Nhược nghe ngữ khí của hắn liền biết vấn đề này khó mà dây dưa thêm nữa, “Hạ sách này...người khoan làm, chậm rãi...đợi ta tìm gặp Lý Lược một chuyến, để hắn ra mặt giúp Thủy Băng Thanh chuộc thân. Chỉ cần chuộc thân, các người cũng không cần lưu lạc bốn phương bỏ trốn nữa.”

“Tình An vương thế tử Lý Lược?” Ánh mắt Nguyễn Nhược Long sáng ngời, nhưng rất nhanh chóng ảm đạm đi, “Hắn chịu ra mặt tự nhiên dễ xử lý hơn, nhưng là...Tam muội muội, hắn chịu không?”

“Không chịu ta cũng bắt hắn chịu”, Nguyễn Nhược Nhược cứng rắn nói, “Nếu không ta sẽ bám chặt lấy hắn làm phiền cho đến khi nào hắn đáp ứng mới thôi.”

Nguyễn Nhược Long bán tín bán nghi nhìn Nguyễn Nhược Nhược, “Tam muội, biện pháp này của người có được không? Tiểu vương gia bị người làm phiền sẽ...nể mặt sau?”

“Có bao nhiêu tác dụng thì tốt bấy nhiêu! Hơn nữa bọn ta cũng đã cùng nhau trải qua khó khăn, coi như là hoạn nạn chi giao đi. Ta tìm tới bảo hắn trả nợ ân tình cho ta, chắc sẽ không quá khó khăn. Đại ca, người an tâm một chút đi, chờ ta tìm hắn trước.”

Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược lần thứ hai đến Tình An vương phủ tìm Lý Lược, đãi ngộ so với lần đầu tiên giống nhau như đúc. Bọn gác cửa không chịu để nàng đi vào, chẳng qua là lần nàng không thể nhẫn nại ngồi ở cửa từ từ chờ đợi. Hỏi rõ mới biết được Lý Lược đang ở trong phủ, nàng đem năm lượng bạc cho tên gác cửa nhờ hắn gọi Tàn Mai ra.

Tàn Mai vừa thấy nàng đã ngạc nhiên, “Nguyễn...” hắn liếc sang mấy tên gác cửa một chút, “Nguyễn công tử, người lại tới tìm Tiểu vương gia.”

“Đúng nha Tàn Mai, ta có việc gấp nhất định phải gặp hắn. Mấy người gác cửa chết sống không cho ta đi vào, người làm ơn giúp ta, dẫn ta đi gặp hắn được không?”

Tàn Mai do dự một chút rồi đồng ý dẫn Nguyễn Nhược Nhược vào trong vương phủ. Đúng là trạch phủ của hoàng tộc, bày trí thật đẹp! Thủy quang sơn sắc, ốc vũ khôi hoành, không gian rộng rãi, cảnh trí ưu mỹ. Các đình đài điêu khắc tinh xảo, nhã trí thanh tĩnh.

Nguyễn Nhược Nhược vừa đi vừa nhìn, chỉ cảm thấy dùng mắt ngắm thôi cũng không đủ. Tàn Mai dẫn nàng xuyên vài dãy hành lang, đi qua một hồ nước, lại quẹo vào một cánh cổng đá. Trước mắt chợt hiện lên một khối núi đá lung linh dịch chuyển, loại đá này vô cùng trân quý, trước kia Nguyễn Nhược Nhược đi qua Tô Châu viên lâm từng gặp qua loại hồ thạch này. Tuy nhiên một khối lớn như thế này thì là lần đầu tiên trông thấy, nhìn không được phải dừng bước ngắm. Nàng trước giờ vẫn luôn yêu thích tự nhiên, sơn thủy hoa cỏ, đến cả gỗ đá cũng không buông tha. Tầm tắc một hồi, nàng được dẫn đi vòng qua khối hồ thạch, lập tức bước vào một tinh viên trang nhã. Trong viện có một hồ nước nho nhỏ, thủy trúc xanh mướt. Nước hồ màu ngọc bích, phảng phất như một khối lưu ly.

Chỗ tốt nha! Nguyễn Nhược Nhược tự động thốt lên trong đầu. Cảnh trí như vậy quả thực có thể khiến người ta thoát ly hồng trần, đem rượu hòa với xuân phong. Lý Lược người này cũng biết hưởng thụ quá chứ, được ngụ ở phủ đệ thần tiên như vậy thật khiến cho Nguyễn Nhược Nhược hâm mộ không thôi. Nàng đem cảnh đẹp trước mắt nhìn hồi lâu mới nhớ ra chính sự, “Lý Lược đâu? Tại sao không thấy hắn?”

Tàn Mai nhìn nàng một cái, muốn nói rồi lại thôi. Nguyên lai hắn muốn nhắc nhở nàng không nên gọi thẳng danh tự của Tiểu vương gia, nhưng là...Tiểu vương gia của mình không thèm để ý thì thôi, hắn là hạ nhân xen vào hình như có chút...lắm mồm.

“Tiểu vương gia ở trong phòng, ta vào trước bẩm báo một tiếng, Nguyễn Tam tiểu thư xin ở chỗ này chờ trong chốc lát” Tàn Mai nói.

Nguyễn Nhược Nhược thấy bên cạnh rừng trúc có một bộ bàn đá liền tự động ngồi xuống. Ngồi xuống rồi mới phát hiện ra băng ghế đá không lạnh như mình tưởng mà ấm áp ôn hòa. Đây nhất định không phải loại đá bình thường, nàng không khỏi cảm thán: người có tiền đúng là thoải mái nha!

Mới ngồi một chút đã thấy Lý Lực vội vã từ trong nhà đi ra, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, “Nguyễn Nhược Nhược, người cố ý tới tìm ta sao?”

Nguyễn Nhược Nhược biết chính sự quan trọng hơn, không rảnh cùng hắn nói chuyện khách sáo nên trước tiếp vào đề, “Đúng nha! Là vụ việc lần trước, người phải giúp ta nha, mặc dù danh dự rất quan trọng nhưng mạng người còn quan trọng hơn.”

“Ra là vì chuyện này.” Lý Lực bất giác cảm thấy hơi thất vọng, “Nữ nhân kia...cứ chỉ phóng dăng, người cần gì phải giúp nàng ta như vậy?”

“Hiểu lầm hiểu lầm” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng nói, “Chuyện hôm đó ở trên xe ngựa nàng đã nói cho ta biết rồi. Nhưng thật ra là nàng cố ý chọc ghẹo người, bởi vì nàng nghe ta nói người rất dễ thẹn thùng, nàng không tin nên cố ý thử người một chút.”

“Người... Người tại sao nói với nàng những...lời này?” Lý Lực đại quăn.

“Ta sai rồi, ta sai rồi” Nguyễn Nhược Nhược biết mình sai lầm, “Ta cam đoan sau này không cùng người khác nói chuyện của người nữa.”

Lý Lực giận không được, nói cũng không được, trợn mắt nhìn nàng một hồi, rốt cục bật cười nói, “Ta thật không không biết phải làm gì với người.”

“Được rồi, người cũng đã hết giận, nhanh nhanh giúp ta mang người ra.” Nguyễn Nhược Nhược vừa thấy mặt hắn có phần vui vẻ liền lập tức “rèn sắt lúc còn nóng” nói ra yêu cầu, “Cầu người đó, Lý Lực.”

Nghe được nàng mềm giọng nói ra ba chữ “Cầu người đó” Lý Lực không khỏi nhớ tới tình hình hôm ấy, sau khi ăn nhầm dầu độc nàng liền hái một đồng dầu tây tới nặn nỉ hắn ăn. Lúc đó hắn tức giận không chịu ăn, nhưng bây giờ nhớ tới chỉ cảm thấy một cảm giác ngọt dịu trong lòng. Phảng phất như vị ngọt trái dầu tây vẫn còn lưu lại trên môi.

Tự nhiên là không thể...cực tuyệt nữa. “Được rồi, ta thay các người ra mặt thử một lần xem sao”. Lời nói vô cùng khiêm nhường, “thử một lần”, nhưng thật ra nếu hắn đã chịu xuất ngựa thì còn không phải là mã đáo thành công! Nguyễn Nhược Nhược tất nhiên mừng rỡ cực kỳ, tóm lấy tay phải của hắn mà lắc không ngừng. “Cám ơn cám ơn cám ơn...”

Thật giống như nhân công bị thiếu mấy tháng tiền lương đình công, đột nhiên có lãnh đạo trung ương đến cấp phát tiền lương liền kích động mà cảm tạ không ngớt.

Lý Lực bị ngọc thủ “ác độc” kia tóm chặt liền cảm thấy như lò nướng phát nhiệt, cánh tay hắn lập tức bị thiêu sống. Ngọn lửa vô hình này từ bàn tay phừng phừng lan ra, nhanh chóng thiêu rụi toàn thân. Hắn chỉ cảm thấy cả người nóng hừng hực, bị lửa đốt thành tro, nóng bỏng vô cùng...

Nguyễn Nhược Nhược cầm tay lắc một hồi lâu mới chú ý đến gương mặt tuần tú kia đang đỏ bừng, nàng vội vàng rút tay về, trong lòng cười trộm. Tên Tiểu vương gia này thật là thuần khiết đáng yêu nha! Nàng nghĩ rất đơn giản, cho rằng hắn chẳng qua là thẹn thùng khi tiếp xúc với nữ nhân, nhưng không biết...

“Được rồi, người định lúc nào làm việc này?” Nàng đột nhiên nhớ ra vấn đề thời gian, “Cũng không thể ngâm mười ngày nửa tháng nha.”

“Gấp gấp vậy sao?” Lý Lực ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên, đây là chuyện không thể chần chừ, phải càng nhanh càng tốt. Hơn nữa Thủy Băng Thanh hai ngày trước bị khách nhân bạo hành đã nhảy lầu một lần rồi. Để đề phòng chuyện này tái diễn nữa, càng sớm mang nàng ra càng an tâm hơn.”

Vừa nghe nói Thủy Băng Thanh vì thủ thân như ngọc mà nhảy lầu, Lý Lực cũng có chút chấn động. “Được rồi, ta ngày mai sẽ làm chuyện này.”

“Thật tốt quá, Lý Lực, người giúp ta đây một lần, ngày sau nếu có chuyện gì ta có thể giúp được thì chỉ cần người mở miệng, ta tuyệt đối không từ chối.” Nguyễn Nhược Nhược khẩu khí hứa hẹn.

Lý Lực nhìn nàng hồi lâu, nhướn miệng cười. “Được, một lời đã định.”

Chính sự nói xong, Nguyễn Nhược Nhược mới rảnh tâm mà nói chuyện phiếm với hắn, “Lý Lược, vườn nhà người quả thật thần tiên cũng có thể dọn vào ở được rồi!”

Lý Lược nói: “Nơi này gọi là !”

“Quả nhiên tên rất hợp nha. Nếu ta là thần tiên, thấy một nơi đẹp như vậy cũng sẽ muốn lưu lại.”

Nguyễn Nhược Nhược nói chơi một câu, nhưng Lý Lược nghe được trong lòng chợt động. Nếu như có thể lưu được nàng, chẳng phải cũng giống như lưu lại một vị tiên tử đó sao! Chẳng qua là...trong lúc Lý Lược đang suy nghĩ vạn ngàn tâm tư thì thạch môn bỗng xuất hiện nha hoàn mặc cung trang đang dìu đỡ một phu nhân dung mạo tiêu lệ đi tới. Đó chính là Tĩnh An vương phi phong tư xước hén, khí chất cao quý. Vương phi liếc mắt thấy bên rừng trúc có hai người liên nhợt nhạt cười nói: “Hơi Nhi, ra là người có khách!”

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe có người nói chuyện, bản năng xoay người nhìn lại, vừa lúc cùng chạm vào ánh mắt của Tĩnh An vương phi. “Là người?”, vương phi nhất thời kinh ngạc.

Nguyễn Nhược Nhược lập tức nhớ lại những động tác thỉnh an tiêu chuẩn trong đầu rồi lập lại động tác đó một lần nữa, “Thỉnh an vương phi”.

Wương phi kinh ngạc một hồi lâu cũng không trở lại bình tĩnh, Nguyễn Nhược Nhược đành phải duy trì tư thế nửa đứng nửa quỳ. Lý Lược thấy vẻ mặt nàng khổ sở không thể tả, nhin không được liền thay vương phi lên tiếng, “Đứng lên đi, không cần đa lễ.”

Nguyễn Nhược Nhược như trút được gánh nặng mà đứng lên. Ánh mắt Vương phi liếc sang con mình một cái, lại hướng sang Nguyễn Nhược Nhược liếc một cái, nét mặt dường như đang có điều suy nghĩ.

Thứ nhất, có vương phi sẽ không thể nói chuyện tự nhiên. Thứ hai, Nguyễn Nhược Nhược không chịu đựng được những lễ tiết ước thúc. Vậy nên nàng nhanh chóng cáo từ. Lý Lược thật sự rất muốn tiễn nàng đến tận cửa nhưng phiền nỗi có Vương phi ở đây hắn lỵ khai không dễ. Hắn chỉ có thể phân phó Tần Mạo đánh xe đưa nàng trở về phủ.

41. Chương 41

“Hơi Nhi, Nguyễn gia cô nương tại sao lại đến vương phủ?” Khách vừa bước chân ra tới cửa thì trong này vương phi đã lôi con trai ra hỏi.

“Nàng có chút việc muốn nhờ ta hỗ trợ” Lý Lược đáp đơn giản.

“Chỉ vậy thôi sao?” Vương phi không tin.

Lý Lược không vui, “Mẫu thân, người nghĩ chuyện phức tạp gì vậy?”

Wương phi vừa trông thấy hắn sắc mặt không vui liền cười khẽ, “Ý ta cũng không phải vậy, chẳng qua là kỳ quái, nàng ta tại sao lại vô duyên vô cớ tới tìm người hỗ trợ? Người cùng nàng cũng không quen biết lắm! Bất quá là ở Nguyễn phủ có gặp qua một lần, lúc xe ngựa chạy loạn gặp thêm lần nữa, dường như cũng chỉ mới hai lần thôi, đúng không?”

Lý Lược bị mẫu thân hỏi như vậy, không nhin được liền đáp: “Sau đó lại gặp mặt vài lần, ở chung một chỗ nói chuyện cũng nhiều, có thể xem là bằng hữu quen thuộc. Nàng có chút việc phải nhờ ta ra mặt hỗ trợ nên đến tìm.”

“Là chuyện gì mà phải vội vàng vậy?” Vương phi lập tức ép hỏi, Lý Lược trán toát mồ hôi. Phải đáp như thế nào đây? Sự thật không thể nói ra, làm sao bảo rằng nàng nhờ ta ra mặt chuộc thân cho một nữ tử thanh lâu! Nếu phải nói dối, trước mắt cũng không nghĩ ra phải nói thế nào. Hiểu con không ai bằng mẹ, vương phi vừa bắt gặp Lý Lược sững sờ hỏi lâu liền biết rõ đây không phải chuyện tốt lành gì, trong lòng không khỏi sinh nghi: Nha đầu Nguyễn gia không có quy củ kia lại muốn nhờ vả con trai bảo bối của nàng làm chuyện gì đây?

Lý Lược không biết phải làm gì, chỉ đành ngậm miệng không nói tiếng nào. Vương phi hiểu đứa con trai này, nếu nó đã không muốn nói thì đừng hòng moi ra được nửa chữ. Vì vậy nàng thần nhiên nói: “Ta cũng

thiệt là, hỏi nhiều như vậy làm gì! Người cũng không phải là tiểu hài tử nữa, làm chuyện gì cũng có cân nhắc. Mẫu thân rất yên tâm về người.”

Vương phi không hỏi tới, Lý Lực như trút được gánh nặng, “Mẫu thân, người thật tốt.”

Vương phi mặt ngoài cười cười nói nói nhưng trong lòng lại có chút chua xót. Nhìn gương mặt anh tuấn ngây thơ của con trai, nàng nhớ tới bộ dáng của nó lúc mới chào đời. Một đứa trẻ mập mạp hồng hào, khuôn mặt bầu bĩnh, nhìn chỗ nào cũng thấy đáng yêu. Có đến mắt người vú nuôi quan tâm chăm sóc hẳn, nhưng hẳn vẫn chỉ coi nàng là mẫu thân, vừa thấy nàng là vươn hai tay ôm chặt, mà một khi đã ôm rồi là không chịu buông ra, nếu không sẽ oa oa khóc lớn...lúc ấy trong mắt con trai nàng là người quan trọng duy nhất không muốn xa rời. Vậy mà hôm nay, hài tử đã trưởng thành, không còn giống như trước giữ nàng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, ra ngoài được gặp bằng hữu...rồi lại vì chuyện của bằng hữu mà giấu kín không chịu nói với nàng.

Vương phi tùy tiện cùng Lý Lực nói một chút sau đó mỉm cười rời đi. Tuy nhiên, vừa ra khỏi “Lưu tiên cư” sắc mặt của nàng liền khó coi, phân phó nha hoàn bên cạnh, “Phẩm Hương, người cử người điều tra xem mấy ngày nay Tiểu vương gia đã đi đến những nơi nào, làm gì. Chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải báo lại cho ta.”

“Tuân lệnh, vương phi” Nha hoàn cung kính đáp.

Lý Lực ra tay, đúng là vừa trôi chảy vừa tốt đẹp. Lấy danh nghĩa Tĩnh An vương phủ muốn đem Thủy Băng Thanh rời khỏi Hoa Nguyệt Lâu, tú bà còn không nể mặt. Chỉ là...ba trăm lượng bạc ban đầu đã trở thành sáu trăm năm mươi lượng bạc, căn cứ theo danh tiếng của Thủy Băng Thanh mà nói, con số này xem ra vẫn còn thấp. Những chuyện sau đó đơn giản hơn nhiều, Tiểu Vương gia Lý Lực nói một câu, Thủy Băng Thanh đã được phủ nha cho phép chuộc thân hoàn toàn.

Nguyễn Nhược Long và Thủy Băng Thanh, đôi uyên ương khốn khổ cuối cùng cũng được bên nhau liền vui mừng hướng nàng cảm tạ, Nguyễn Nhược Nhược vội nói, “Đừng đừng, đừng cảm tạ ta, các người đến tạ ơn Tiểu vương gia đi. Nếu không phải nhờ hẳn, chuyện cũng không dễ dàng như vậy.”

“Đương nhiên là bọn ta đã đến tạ ơn Tiểu vương gia, nhưng chờ hoài cũng không thấy người, vì vậy chỉ còn nhờ cậy Tam muội thay ta tạ ơn Tiểu vương gia.” Nguyễn Nhược Long nói.

“Cái...này, cũng được” Nguyễn Nhược Nhược đáp ứng, “Chẳng qua là...Đại ca, Thủy Băng Thanh cô nương đã rời khỏi Hoa Nguyệt Lâu, người tính an bày nàng thế nào đây?”

Nguyễn Nhược Long nói không chút do dự, “Đương nhiên là mang nàng trở về Nguyễn phủ.”

Nguyễn Nhược Nhược lấy làm kinh hãi, dĩ nhiên nàng không ngại ngần gì về chuyện “nữ tử thanh lâu không được bước vào cửa”, nhưng còn Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân thì sao? “Phụ thân mẫu thân...người có tính báo cho họ biết trước không?” Nàng không thể không hỏi một câu.

“Còn không sao, chỉ là ta sợ bọn họ có thành kiến với Băng Thanh nên nghĩ rằng chỉ bằng trực tiếp mang nàng vào phủ, để phụ mẫu nhìn thấy nàng là người sạch sẽ thanh nhã như thế nào...”

Người ta nói những kẻ yêu nhau đều hóa thành người ngốc ngếch, Nguyễn Nhược Nhược bây giờ mới xem như chân chính hiểu rõ những lời này. Nguyễn Nhược Long thật ngây thơ, muốn dùng cách này để đưa Thủy Băng Thanh vào Nguyễn phủ thì khác nào rước lấy nhục nhã. Nàng không nhận được than thở, “Đại ca, người nếu thật lòng muốn tốt cho Thủy cô nương thì đừng lỗ mãng cứ nhiên mang nàng tới cửa như vậy. Người nên về nhà, trước cùng phụ mẫu nói rõ ràng, sau đó mang nàng trở về cũng không muộn.”

“Đúng đó! Nguyễn lang” Thủy Băng Thanh cũng đồng ý, nét mặt buồn bã, “Ta thật ra cũng không muốn lỗ mãng như vậy trở về, nếu phụ mẫu người có thành kiến, ta đây cứ nhiên chạy tới nhà người chính là...hạ tiện.” Vừa nói mắt nàng vừa đỏ lên, sắp sửa rơi lệ.

“Băng Thanh, người đừng khóc, người thật tốt, được rồi, nếu người không muốn thì...để ta về báo trước với phụ mẫu, sau đó lại đến đón người...được không?” Nguyễn Nhược Long luống cuống tay chân trấn an nàng.

Nói thế nào thì khóc cũng sẽ khóc, nước mắt kia như vòi nước chảy ào ào. Thủy Băng Thanh này hơi...xa lạ nha! Mà...bọn họ một người khóc lóc một người dễ dàng náo nhiệt cả lên, Nguyễn Nhược Nhược thức thời tránh ra.

Chỗ bọn họ nói chuyện là lầu hai của một quán trà thanh nhã, nàng dựa vào lan can nhìn băng quơ, không khỏi nghĩ tới Lưu Đức Hoa. Tên này sau khi nhập vào người Diêu Kế Tông tại sao còn chưa chịu chạy tới tìm nàng? Chuyện gì thì cũng nên...

Nguyễn Nhược Nhược đang thả hồn đi lung tung thì phía dưới lầu đột nhiên có vật gì ném lên, một con cá nướng nóng giòn a! Mùi thơm làm nàng tỉnh lại, vội vàng chụp được gói cá. Là người phương nào đưa tới thức ăn ngon? Nàng liếc mắt liền trông thấy một vẻ mặt tươi cười, chính là Diêu Kế Tông. Không còn bộ mặt ba phần tà khí bảy phần háo sắc nữa, nụ cười kia thanh thản, giống như ánh mặt trời nhiệt liệt quang minh. Hắn một mặt hướng nàng cười, một mặt giơ cao khối lá sen bọc một đồng cá nướng bên trong, cất giọng hô: “Cá nướng nóng giòn đây, khách quan muốn mua không?”

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Muốn muốn, ta mua hết. Chờ ta a, ta xuống liền đây.” Nàng quay người lại nhảy phốc mấy bước phóng xuống lầu, hai chiến hữu tụ hội thắng lợi ở trước cửa trà lầu.

“Người tại sao lâu như thế mới đến tìm ta nha?” Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng hỏi trước tiên.

“Lãnh đạo ơi, ta cũng phải chờ đến tận bây giờ mới ra khỏi cửa được a!” Vẫn là giọng nói không phục của Diêu Kế Tông ngày xưa nhưng giờ đây lại thập phần thân thiết, “Người biết ta chết đi sống lại hồi mà, cái kia...mẫu thân trong Diêu phủ cơ hồ muốn đem ta biến thành trẻ sơ sinh mà chiếu cố nha. Giường cũng không chịu để ta bước xuống chứ đừng nói ra khỏi cửa. Ta bị nàng bắt uống một đồng thuốc, ăn một mớ được liệu đại bổ, ăn đến muốn ói ra. Vừa ra được cửa là ta đã “ngựa không ngừng vó” chạy tới tìm người. Vừa may gặp ngay người trên đường.”

Nghe hắn một hơi nói như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cười nói: “Ta bắt quá chỉ nói một câu, người cũng không ném một đồng chữ vào ta như vậy chứ.” Vừa dứt lời nàng liền đánh giá hắn từ trên xuống dưới, “Thế nào, thân thể bây giờ cũng được chứ hả?”

“Dĩ nhiên, cuối cùng cũng thoát được lớp da mỹ nhân, khôi phục lại được bản sắc nam nhi của ta. Sớm biết như vậy, ta đây việc gì phải chịu khổ hết ngày này sang ngày khác, từ sớm nhảy xuống chẳng phải tốt hơn rồi sao?”

“Hừ! Sớm nhảy chưa chắc có được kỳ ngộ như vậy. Gặp đúng dịp nhảy xuống trúng người...tỷ số này chính là một trên một ngàn vạn đó. Cũng không biết người vận khí gì!”

“Đại tỷ a, ta xui xẻo triền miên như vậy thì cũng nên hưởng chút vận khí chứ. Người đây đừng so đo như vậy?” Diêu Kế Tông giả vờ lộ ra bộ dáng đáng thương.

“Ta so đo với người làm gì? Ta cũng không phải đội lốt nam nhân.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Khó khăn mới ra khỏi cửa, đi thôi, chúng ta đi dạo Trường An thành một phen đi. Hôm nay ta có thể từ từ bước đi, từ từ ngắm giá, thời gian là...vô hạn,” Diêu Kế Tông vẻ mặt hào hứng.

Suy nghĩ một chút, dù sao thì cũng chỉ có hai người, nàng lại vô cùng vui sướng vì gặp lại hắn nên thập phần thông khoái đáp: “Được, hôm nay ta với người đi dạo, cùng người ngắm cổ thành Trường An.”

Vì vậy hai người hăng hái bừng bừng bước đi, tựa như đi du lịch mà đem thành Trường An đạp dưới chân nhìn ngắm. Toàn thành kiến trúc phân thành ba phần lớn: cung thành, hoàng thành và ngoại thành. Cung thành nằm ở trung tâm phía bắc, hoàng thành nằm ở phía nam cung thành, ngoại thành bao quanh cung thành. Hoàng thành làm trung tâm, đô thị theo bốn hướng đông tây nam bắc mà triển khai. Bên trong thành ngã tư đường giăng khắp nơi, phân ra một trăm mười phường. Ngoài ra còn có đông thị, tây thị buôn bán sầm uất và công viên náo nhiệt. Thành thị phân bố chỉnh tề, bố cục nghiêm chỉnh, có thể gọi là đô thành điển hình của Trung Quốc cổ đại. Diêu Kế Tông vừa đi vừa nói không ngừng: “Đệ nhất đô thành ngàn năm trước quả nhiên danh bất hư truyền.”

Cung thành là chỗ ở của hoàng đế, người rỗi rảnh không được tới gần. Cách không xa chỗ này là hoàng thành, bốn bề tường thành vây cao, trên căn bản chỉ có phủ đệ của hoàng thân quốc thích, đạt quan quý

nhân. Vì vậy hai người cuối cùng chuyển đến ngoại thành, là nơi tụ tập của bá tánh bình dân, cửa hàng mua bán tấp nập. Bọn họ đến nơi nào cũng nhìn nhìn ngó ngó, thoạt trông chẳng khác gì hai nhà khảo cổ, đến cả lối trang trí hay chi tiết hoa văn bé tí trên tường nhà người ta cũng đứng lại bình luận một phen.

Đi một hồi, hai người đến được một con đường khá yên tĩnh. Nguyễn Nhược Nhược nhìn phía trước tựa hồ không có gì thú vị, đang chuẩn bị lôi kéo Diêu Kế Tông quay đầu lại thì hần khoát khoát tay nghiêng đầu nói: “Người nghe thấy gì không?”

“Nghe gì?” Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là sửng sốt, sau đó đồng tay lắng nghe, phía trước tựa hồ có thanh âm nữ nhân mơ hồ truyền đến. “Các người dừng tới đây, không được tới đây!” tiếng hô mang theo kinh hoàng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rón rén hướng phía trước bước đi. Phía trước có nhóm người vòng vây một thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi bên trong. Một nam tử khuôn mặt tươi cười hướng nàng động thủ động cước. “Tiểu nương tử, thiếu gia ta xem trúng người không phải là một ngày hai ngày, người né ta cũng không phải là một ngày hai ngày rồi nha. Người càng như vậy ta lại càng là thấy thú vị, hôm nay người nên biết điều hầu hạ ta một chút đi.”

Nguyễn Nhược Nhược thấy vậy liền hít vào một ngụm lạnh khí, không phải nói Đại Đường thịnh thế ca múa thanh bình sao? Tại sao lại có loại người vô sỉ ban ngày ban mặt mà dám lộng hành. Nàng đang nghiêng rằng nghiêng lợi phần nộ thì Diêu Kế Tông xoay đầu lại nhỏ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Lập tức báo cảnh sát.” Nàng không chút nghĩ ngợi nói.

Diêu Kế Tông mặc cười, “Có muốn...ta cho mượn điện thoại di động để người gọi 110 không?”

Nguyễn Nhược Nhược mới sực nhớ ra mình vừa nói điều ngu ngốc, nàng nhịn không được dậm chân, “Phải làm sao bây giờ? Ta không thể cứu người, mà người lại không thể không cứu. Aiii! Lý Lược có ở chỗ này thì tốt rồi, hần võ nghệ cao cường, có hần mấy tên đồn mặt này chẳng là gì hết!”

Diêu Kế Tông cao hứng nói, “Ê, còn có ta ở chỗ này nha, quên rồi hả? Ta thân thủ cũng không tệ.”

Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới nhớ ra, “Đúng nha! Người không phải là quyền đạo hắc đai sao! Bây giờ đã khôi phục thân thể nam nhi rồi, thi triển ra chắc hẳn không thành vấn đề. Vậy người còn không mau đi tới cứu người?”

“Đợi lát nữa đã, đợi đến thời khắc nguy cấp nhất ta đây sẽ nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, như vậy mới thú vị” Diêu Kế Tông vừa nói vừa làm ra bộ dáng anh hùng tuấn lãng.

“Người nói nhảm nhiều quá, lập tức lăn tới đằng kia cho ta!” Nguyễn Nhược Nhược một bên cười mắng, một bên đá một cước đem hần đẩy lên phía trước.

42. Chương 42

Thân thủ của Diêu Kế Tông quả nhiên không tệ, đừng xem đối phương có nhiều người, kì thật chẳng ai có thể chạm đến hần. Nằm trờ hai còn ba, đánh cho bọn chúng ôm đầu trốn chui trốn nhủi như chuột. Diêu Kế Tông vô cùng tiêu sái thu chiêu, xoay người mỉm cười nhìn thiếu nữ bị đùa bỡn kia mà ôn nhu hỏi: “Cô nương, người không sao chứ?”

Trong tưởng tượng của hần, thiếu nữ kia hẳn phải cảm kích vô hạn, vừa then thùng vừa liếc nhìn hần, dùng thanh âm kiều mị mềm nhũn mà đáp: “Đa tạ công tử cứu giúp”. Trừ điều này ra, hần vẫn chờ mong có thể nghe được câu “Ăn cứu mạng của công tử, tiểu nữ cam nguyện lấy thân báo đáp”, đại khái giống như trong mấy bộ phim cổ trang chiếu trên ti vi vậy. Dĩ nhiên hần không thật sự cần nàng lấy thân báo đáp, bất quá nếu nghe được lời như thế thì cũng xem như cho hần một chút đắc ý nho nhỏ.

Kết quả hần còn chưa kịp chuẩn bị thì thiếu nữ kia không những không cảm tạ hần, ngược lại tựa như không thấy quỷ, “Người dừng lại đây, người dừng lại đây nha!” Tiếng la hét giống hệt như vừa rồi bị đám người kia đùa bỡn, cả người nàng xoay đi rồi ba chân bốn cẳng chạy như chú thỏ trắng bị lang sói đuổi theo, liều mạng lao ra khỏi ngõ hẻm. Diêu Kế Tông không nghĩ tới cảnh “Anh hùng cứu mỹ nhân” lại trở thành tràng diện thế này, hần đứng khinh ngạc một hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Ở một chỗ khác Nguyễn Nhược Nhược đang ôm bụng cười lăn lộn, cười đến suýt tắc thở. Diêu Kế Tông mang trăm câu hỏi không giải thích được trở về bên cạnh nàng, chờ cho tiếng cười vui bớt mới vô cùng buồn bực hỏi: “Nếu người cười đủ rồi thì làm ơn nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Nguyễn Nhược Nhược vừa cười vừa đứng dậy nói, “Mới đầu ta cũng không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút đã hiểu ra.”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Người nói nhanh một chút đi! Ta không hiểu tại sao lại thành ra như vậy.” Diêu Kế Tông đối với chuyện vừa mới xảy ra vẫn canh cánh trong lòng. Cũng khó trách hẳn, mới vừa khôi phục lại thân thể nam nhi, còn một phen làm chuyện tốt “Anh hùng cứu mỹ nhân” không ngờ bị đối phương đối ngược. Cứu người còn bị mắng lại nên trong lòng hẳn rất buồn bực.

“Thật ra cũng rất đơn giản. Thân thể tiền nhiệm của người đích thị là một tên háo sắc. Đừng nói là đùa bốn nữ tử, đến cả nam nhân tuần tú người cũng không tha, có thể nói là sắc danh vanh dội. Ta đoán chừng thiếu nữ ban này đã từng bị người chọc ghẹo qua, vì vậy khi người xuất thủ cứu người liền bị nàng cho là “trước hổ sau lang”, sợ người có tâm bất lương nên vội vàng chạy trốn.” Nguyễn Nhược Nhược vừa cười vừa nói.

Diêu Kế Tông lúc này mới chợt hiểu ra, “Tại sao ta lại nhập hồn vào một tên sắc lang như vậy chứ, ta thanh danh trong sạch a! Bây giờ lại thay hẳn hứng chịu danh tiếng háo sắc...Oan! So sánh với Thường Nga còn oan ức hơn a!”

“Danh tiếng dù bị phá hư một chút không sao, người có thể cố gắng sửa đổi mà! Lãng tử quay đầu vẫn còn kịp!” Nguyễn Nhược Nhược an ủi hẳn.

“Được, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ vì danh tiếng mà phấn đấu. Ta không thể chịu đựng cảnh “Người người e sợ” này thêm một lần nào nữa.” Diêu Kế Tông tuyên thệ.

Nguyễn vọng chủ quan đương nhiên là tốt, chỉ là sự thật khách quan không phải nhất thời liền có thể thay đổi được. Diễn hình như lúc này, trong lúc hai người đang sống vai vừa đi vừa cười nói vui vẻ ở đầu đường Trường An thì bị Lý Lực phát hiện, hẳn vô cùng kinh hãi.

Quát Tàn Mại dừng xe ngựa, Lý Lực phi thân nhảy xuống xe, vọt tới trước mặt bọn họ, bước tới kéo Nguyễn Nhược Nhược lui ra sau vài bước rồi mới vừa chỉ Diêu Kế Tông vừa hỏi nàng: “Nguyễn Nhược Nhược...người...người tại sao lại cùng loại người này...vừa nói vừa cười một chỗ?”

Nguyễn Nhược Nhược ngày thường thông minh linh hoạt, nhưng gặp phải trường hợp này một chữ cũng không phun ra được. Nàng nói không ra lời, tự nhiên có người nhảy vô lấp chỗ. Diêu Kế Tông đối với giọng điệu của Lý Lực bất mãn hết sức, hẳn tức giận nói: “Ê, người nói chuyện khách khí một chút nha, cái gì gọi là loại người như thế này hả? Tất cả đều là người, chúng sinh ngang hàng!”

Lý Lực càng nổi điên, vốn dĩ hẳn đối với nam nhân đã từng “đùa giỡn” mình trong lòng vẫn mang phần hận, “Người...người cũng dám tự xưng là người, ta nói người quả thực heo chó cũng không bằng.”

“Người nói cái gì?” Diêu Kế Tông vô duyên vô cớ bị hẳn sỉ nhục bản thân không bằng súc sinh phùng phùng tức giận, hai tay nắm thành quyền, “Dám mắng ta không bằng heo chó? Thiếu gia ta không giáo huấn người một chút quả thực khó tiêu hóa mối hận trong lòng. Đừng tưởng rằng người là Tiểu vương gia mà ta sợ, bước ra đây!”

Lời cuối cùng này vừa nói ra xong, hẳn liếc nhìn thấy Tàn Mại đứng bên cạnh đang nhìn hẳn trừng trừng. Hẳn nhìn ra được bộ dáng Tàn Mại võ công không tệ, lấy một Diêu Kế Tông địch lại hai người bọn họ sợ là...

“Được thôi! Muốn đánh thì đánh, ta còn có mối hận trong lòng vẫn chưa tiêu đây!”, Lý Lực thù mối hận cũ bốc cao, tay áo phất lên chuẩn bị khai chiến.

Nguyễn Nhược Nhược vừa thấy đã biết tình hình không ổn, hai oan gia này muốn xông vào choảng nhau! Nếu lần này Diêu Kế Tông chính là tên Diêu Kế Tông kia thì nàng sẽ không can ngăn, để cho hai người bọn họ đánh nhau một trận thống khoái. Nhưng bây giờ...không thể đánh, hai hổ vồ nhau tất có thương vong, lúc đó người nào bị thương Nguyễn Nhược Nhược cũng sẽ đau lòng. Diêu Kế Tông là “đảng nội đồng minh”, Lý Lực mặc dù là “đảng ngoại nhân sĩ” nhưng cũng là “hữu hảo liên minh”, cũng xem như một nửa là

người của mình. Người của mình sao lại có thể đánh người của mình được? Không được đánh, không được đánh, vô luận thế nào cũng không được đánh nhau.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng nhảy vào giữa hai nam tử can ngăn, “Ai muốn động thủ? Muốn đánh thì đánh ta trước, đem ta đánh ngã rồi muốn làm gì thì làm. Nếu không ta dứt khoát không làm người đứng nhìn.”

“Nguyễn Nhược Nhược, người...” Lý Lược không nghĩ là nàng lại đứng ra che chở cho cái tên “heo chó không bằng” này, lần trước ra tay ở quán ăn, nàng...nàng đâu phải bộ dáng này.

Bị nàng cản lại như vậy dĩ nhiên không ai dám động thủ, chỉ có thể hung hăng dùng ánh mắt chém giết đối phương, trong không khí dày đặc phi đao vô hình đang cất lực phóng vọt tới.

“Diêu Kế Tông, người đi về trước.” Nguyễn Nhược Nhược nhìn qua trận thế, xem ra không thể không ly khai một người trước, chỉ sợ ai đó nói năng không cẩn thận khiến hai người xông tới choảng nhau một trận.

“Tại sao phải là ta đi về trước?” Diêu Kế Tông tức giận nói lớn, “Tại sao không để cho hắn đi về trước?”

“Bảo người đi về trước thì người đi đi, lệnh lãnh đạo cũng không nghe sao? Có muốn ta đuổi người ra khỏi tổ chức không?” Trước mắt chỉ có thể bắt hắn tránh đi, nếu không Lý Lược vô luận thế nào cũng sẽ không đồng ý để nàng tiếp tục ở chung một chỗ với “loại người này”. Nguyễn Nhược Nhược cứng rắn, Diêu Kế Tông vô cùng không tình nguyện bỏ đi.

Lý Lược thấy nàng đem Diêu Kế Tông đuổi đi trước nên trong lòng nhất thời vui sướng, chỉ là vẫn còn nửa điểm trách cứ, “Người tại sao lại không cẩn thận, một mình đi cùng với tên nhân phẩm bại hoại như vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược liếc mắt nghĩ lời đối ứng, “Cái này...hắn bây giờ...không như trước kia nữa, đã tự sửa đổi, bỏ đồ đao lập địa thành phật đó nha! Lãng tử quay đầu không muộn mà, chúng ta không nên hẹp hòi như vậy.” Nàng biết mình nói năng loạn xạ, nhưng cũng không thể im lặng.

Lý Lược dĩ nhiên không đồng ý, “Hắn là người hư hỏng đến tận xương tủy, còn có thể quay đầu lại sao? Thậm chí nếu hắn quay đầu lại thì cũng không thể nhất thời sửa đổi ngay lập tức, người đi cùng với hắn như vậy là rất nguy hiểm, có biết không? Sau này cũng không nên đến gần hắn nữa.” Những lời nói này vô cùng ân cần.

Nguyễn Nhược Nhược mặc dù hơi nhức đầu đối với thái độ trông nom lo lắng này của Lý Lược nhưng cũng không thể không cảm tạ tấm chân tình của hắn, “Ta đã biết, sau này sẽ chú ý.” Bây giờ tốt nhất không nên nói gì hết, mà có nói cũng vô ích, ấn tượng bất lương của Diêu Kế Tông đối với Lý Lược không thể một sớm một muộn là có thể xóa bỏ được.

Lý Lược vô luận thế nào cũng không chịu để Nguyễn Nhược Nhược một mình đi trên đường, hắn kiên trì tiễn nàng trở về Nguyễn phủ.

Nguyễn Nhược Nhược vừa vào phủ đã thấy có điểm khác thường, bọn nha hoàn nha đinh đều có vẻ lo lắng, nàng vừa hỏi đã có người lên tiếng, “Đại thiếu gia nửa canh giờ trước trở về cùng lão gia phu nhân ở tiền sảnh nghị sự. Chỉ là...lão gia cũng phu nhân vô cùng tức giận.”

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe liền hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm nay thật không yên ổn mà! Một đợt sóng vừa qua thì đợt thứ hai đã ập tới.

Tại tiền sảnh, Nguyễn lão gia đang nổi trận lôi đình, “Người người người, người lại muốn thành thân với một nữ tử thanh lâu, người muốn tổ tông tám đời vì người mà xấu hổ phải không? Ta tại sao lại có một đứa con như người...”

Nguyễn phu nhân đưa tay gạt lệ, “Nhược Long, người tại sao có thể bị loại nữ nhân này mê hoặc? Nữ nhân như vậy...chơi một chút thì có thể, nhưng nếu muốn rước về làm thê tử thì vạn vạn không được!”

Nguyễn Nhược Nhược vẻ mặt khinh thường, “Đại ca, người đang nghĩ cái gì vậy, tự dưng lại muốn rước một kỹ nữ thanh lâu về nhà, ta tuyệt đối sẽ không nhận một đại tẩu như vậy đâu.”

Nguyễn Nhược Long một thân đấu ba cường địch, vốn đã không thể ứng phó nổi, vì vậy hắn quyết định không khẩu chiến với họ nữa mà tổng kết những lời cuối cùng, “Kiếp này ta chỉ lấy Thủy Băng Thanh làm

thê tử. Nếu không được đáp ứng, ta xuống tóc đi tu, dù sao ta cũng không cần nữ nhân khác.”

Nói xong nổi giận đùng đùng ra khỏi sảnh đường, hoàn toàn không để ý Nguyễn phu nhân phía sau đang thất thanh gọi, “Nhược Long, Nhược Long người trở lại đây! Người muốn mẫu thân giận chết phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược trốn ở phía ngoài hồi lâu, cũng không dự định đi vào. Có vào cũng vô dụng, chuyện này Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân căn bản không tiếp thu được, vậy cần gì uống phí nước bọt. Không bằng nghĩ biện pháp khác, đường hoàng chính chính không qua được thì dứt khoát dùng “bằng môn tả đạo” đi.

Vậy nên Nguyễn Nhược Nhược trực tiếp nêu chủ ý với Nguyễn Nhược Long, “Bỏ trốn đi, đem gạo nấu thành cơm rồi mang tiểu bảo bảo trở về. Cho dù không nhìn con dâu thì cũng phải nhìn tôn tử, đến lúc đó không thể không chấp nhận a!”

Nguyễn Nhược Long ngạc nhiên nói: “Tam muội, người lần trước không đồng ý chúng ta bỏ trốn! Tại sao bây giờ lại chấp thuận?”

“Lần trước là đào phạm bỏ trốn, so với tình huống lần này không giống. Ta có mang theo ngân lượng, các người mau mau đi du sơn ngoạn thủy đi thôi. Quả thực chính là đi hưởng tuần trăng mật.”

“Tuần trăng mật?” Nguyễn Nhược Long nghe không hiểu.

“Chính là hưởng thụ năm tháng ngọt ngào như mật ong.” Nguyễn Nhược Nhược căn cứ theo từ ngữ mà giải thích cho hắn nghe.

Hắn vừa nghe liền cảm thấy rất cao hứng, “Thật tốt, ta đây mang Thủy Băng Thanh đi hưởng tuần trăng mật.”

“Ngân lượng có đủ hay không? Ra ngoài nếu không có tiền trong tay thì chẳng khác gì lưu đãng, còn hưởng tuần trăng mật gì nữa. Ta còn một ít châu báu, bán đi cũng được một mớ đó!”

“Tam muội, ta sao lại dùng tiền của người nữa. Ta ngày thường cũng có một chút để dành, duy trì cuộc sống một năm rưỡi cũng không thành vấn đề. Người yên tâm đi!”

“Được, tốt lắm, các người chuẩn bị đi đâu?”

“Thiên nam địa bắc, tới chỗ nào cũng được, ta cũng muốn đi du lịch một phen. Dẫn kiều thê đi du ngoạn, chuyện này thật hạnh phúc a!” Nguyễn Nhược Long chỉ nghĩ thôi đã thấy thập phần hào hứng, hắn quyết định, “Tối nay sẽ lên đường.”

Hắn quả nhiên nói được là làm được, đêm khuya thừa dịp trăng mờ gió lớn liền mang theo vàng bạc ngân lượng dẫn theo nữ nhân hắn yêu mến bỏ trốn. Nguyễn phủ đến giữa trưa ngày thứ hai mới phát hiện thư từ biệt hắn để lại trong phòng, Nguyễn phu nhân ngất đi, Nguyễn lão gia bị chọc giận suýt nhồi máu cơ tim, Nguyễn Nhược Phượng tay chân luống cuống không biết phải làm gì. Nhị di nương chỉ biết khóc. Tam di nương ôm hai nam hài tử mặt mày lo lắng. Nguyễn Nhược Nhược đành phải ra ngoài chủ trì đại cục, chỉ huy bọn gia đình mang tới cái này, mang cái kia đi, mời Liễu đại phu tới bắt mạch, kê thuốc... Qua ba năm bảy ngày cuối cùng mọi việc cũng tốt hơn. Một tháng đầu... Nguyễn phủ tức giận tuyên bố không nhận đứa con “bất hiếu” này nữa; Hai tháng sau... ai đó nói lời nhớ nhung thương cảm; Tháng thứ ba... lại ăn không ngon ngủ không ngon, không biết người bên ngoài thế nào; Tháng thứ tư... tóm lại đều nhất trí tha thứ cho tên “bất hiếu tử” này. Chỉ cần hắn trở về, đem con dâu gạo nấu thành cơm kia vào nhà cũng được.

43. Chương 43

Nguyễn Nhược Long bỏ đi, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân đều suy sụp, việc làm ăn của cửa hàng nhất thời không ai trông coi. Nhìn khắp lượt Nguyễn phủ chỉ thấy nữ nhân, nhưng người này vốn dĩ chỉ biết dựa vào người khác sinh tồn, không thể kiếm được ai khác ra ngoài quản lý công việc. Vậy nên Nguyễn Nhược Nhược đành phải “thay cha tòng quân”, để cho huynh trưởng rộng đường cùng mỹ nhân đi du hí.

Nhưng thật ra việc quản lý kinh doanh của cửa hàng cũng không khó khăn lắm, dù sao cũng là bằng hiệu lâu năm, phương thức làm việc từ sớm đã đi vào quỹ đạo. Mọi việc đã có mấy người chưởng quỹ quán xuyến,

nàng chỉ cần ở cửa hàng làm những việc chường quỹ không thể đảm đương được mà thôi. Diêu Kế Tông sau khi nghe nói liền thập phần hăng hái đến cửa hàng giúp đỡ nàng. Mới đầu Nguyễn Nhược Nhược còn từ chối, “Diêu Nhị thiếu gia, người đừng tới nha! Tiếng xấu của người đón gió bay ngàn dặm, thấy người ai còn dám bước vô cửa hàng của nhà ta nữa!”

Diêu Kế Tông dở khóc dở cười, “Ta đã đủ oan rồi, người đừng làm tổn thương ta nữa được không. Người nhìn đi, ta thay người ra trông cửa hàng, nhất định sẽ lôi kéo khách đến cửa hàng người tấp nập một phen”.

Hắn không phải là nói quá, cứ hễ có cô nương hay phu nhân nào bước vào cửa hàng là hắn liền nhảy ra tiếp đón, vừa chào hàng vừa đưa ra ý kiến. Bộ dáng hắn anh tuấn, nụ cười minh lãng quyến rũ khiến nữ khách nhân thập phần thích thú, để hắn ở một bên tham mưu. Hơn nữa họ còn phi phưởng nể mặt mũi, hắn đề cử cái gì là liền mua cái nấy. Liên tiếp mấy đợt tiếp khách thành công, hắn không thể không đắc ý xoay đầu lại nhìn Nguyễn Nhược Nhược gơ lên ngón tay cái, vẻ mặt hơn hớn. Nguyễn Nhược Nhược cũng gơ ngón cái lên đáp trả, vẻ mặt tương tự như hắn. Diêu Kế Tông mi vũ tung bay, tiếp khách càng hào hứng hơn nữa. Cửa hàng rộng lớn như vậy chỉ thấy thân ảnh của hắn bay đến chỗ này, xẹt sang chỗ kia, quả thực khiến nàng vô cùng hài lòng.

Nguyễn Nhược Nhược đang mỉm cười nhìn Diêu Kế Tông “tiếp khách” thì phát hiện phía trước cửa hàng bỗng nhiên sáng ngời, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một người đang đứng đó mỉm cười...Ngọc Liên Thành. Hắn vừa lộ diện, mọi người nhất thời đều dừng lại hành động, cửa hàng phút chốc liền tĩnh lặng, tất thấy ánh mắt đều tập trung lên hắn.

Ngọc Liên Thành có loại mị lực trời sinh khiến người ta không thể tự chủ được. Vẻ đẹp của hắn dù đặt ở nơi nào cũng sẽ lấp lóe lấp lóe, có thể dẫn dụ được vô số ánh mắt “thèm khát”.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng đứng dậy nghênh đón. Nàng cười khanh khách hỏi: “Biểu ca, người tới đây làm gì a?”

“Ta nghe nói Nhược Long biểu huynh bỏ đi, di phu di mẫu thân thể không khỏe nên để một mình người ở chỗ này chiếu cố cửa hàng. Sợ người không quán xuyến kịp nên ta tới xem có giúp đỡ được gì không?”

“Thật cảm ơn người, bất quá ta đã sắm được một trợ thủ rồi, biểu ca cứ nghỉ ngơi đi. Tới đây, biểu ca, chúng ta tới hậu đường uống chén trà đi.”

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa dẫn Ngọc Liên Thành đi đến hậu đường, nếu để nguyên hắn đứng bên ngoài cửa hàng thì sẽ chẳng còn buôn bán làm ăn gì được a! Hai người bọn họ bước vào hậu đường, đóng cửa lại, vừa mới ngồi xuống thì cửa lại mở ra, Diêu Kế Tông xông vào, “Nguyễn Nhược Nhược, ta bận rộn đã nửa ngày rồi, ta cũng muốn uống trà”.

Hắn nói chuyện với Nguyễn Nhược Nhược như ánh mắt lại nhìn chằm chằm Ngọc Liên Thành không tha, “Vị huynh đài này là ai? Người có thể giới thiệu cho ta không?”

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời dở khóc dở cười, tiền nhậm Diêu Kế Tông đối với Ngọc Liên Thành động tâm tư không ít, giờ thì hay rồi, đối da-đối thịt-đối luôn cả người, gặp gỡ cũng không quen biết.

Còn sợ Ngọc Liên Thành kinh ngạc, nào ngờ hắn hoàn toàn thản nhiên cười một tiếng hướng Nguyễn Nhược Nhược nói, “Xem ra ta không đoán sai, Diêu Kế Tông chết đi sống lại đã không còn là Diêu Kế Tông nữa, mà là đồng loại của người.”

Đồng loại?! Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là sợ run, sau đó bật cười gật đầu. “Đúng đúng đúng, là đồng loại của ta. Ta là Bạch Tố Trinh, hắn là Tiểu Thanh.” Nói xong lại cười khanh khách, từ này...quả thật là mới mẻ, nàng và Lưu Đức Hoa đúng là đồng loại.

Ngọc Liên Thành dĩ nhiên không hiểu những lời này nhưng Diêu Kế Tông nghe được liền nhảy dựng lên. “Ta không còn là thân nữ nhi nha, đừng-bao-giờ đem ta so sánh với Tiểu Thanh!”

Nguyễn Nhược Nhược nhin cười ngẩng đầu lên nói với Ngọc Liên Thành, “Người đoán không sai, hắn và ta giống nhau, đều là người từ thế kỷ hai mươi mốt tới.”

Diêu Kế Tông nhất thời kinh ngạc, một hồi sau mới tỉnh lại, vừa chỉ vào Ngọc Liên Thành vừa hướng Nguyễn Nhược Nhược hỏi, “Người...nói cho hắn biết?”

“Đúng, Ngọc Liên Thành là người duy nhất ở đời Đường này hiểu rõ lai lịch thật sự của hai chúng ta, là bằng hữu có thể tin nhiệm được.” Nguyễn Nhược Nhược ngừng cười, thận trọng nhìn Diêu Kế Tông nói.

“Người chính là Ngọc Liên Thành!” Diêu Kế Tông tròn to mắt nhìn hần. Lúc còn ở Hoa Nguyệt Lâu, hần không ít lần nghe được cái tên này, hình như là Trường An thành đệ nhất mỹ nam tử, người đã cướp mất trái tim của vô số nữ tử. “Trường An đệ nhất dung mạo quả nhiên danh bất hư truyền.” Hần một bên nhìn không chớp mắt, một bên nhin không được lăm bắm thốt lên.

Ngọc Liên Thành cười nhạt, “Nam tử đối với sắc đẹp không thể xem là cái gì vinh diệu. Nếu như Diêu công tử không nhắc tới nữa...tại hạ vô cùng cảm kích.”

Diêu Kế Tông vì vậy liền ngậm miệng. Nguyễn Nhược Nhược vừa định mở miệng lên tiếng thì cửa lại mở ra, thêm một người nữa tiến vào. Ba người sáu mắt ngẩng lên nhìn người đang đứng trước cửa...Tiểu vương gia Lý Lực.

Lý Lực nghĩ đến việc đi tìm Nguyễn Nhược Nhược cũng đã một ngày hai ngày rồi. Trước đây đều là Nguyễn Nhược Nhược đến tìm hần. Hần lúc đầu không biết mấy tên gác cửa gây khó nằng, chỉ sau khi Tần Mai mang nằng vào phủ mới biết được nằng từng bị từ chối ngoài cửa. Vì vậy Tiểu vương gia, dưới cơn nóng giận phừng phừng, đã đem mấy tên gác cửa một lượt đổi hết. Những tên gác cửa mới đều được Tần Mai “dạy dỗ” qua một lần, nếu có một vị Nguyễn công tử trẻ tuổi thanh tú đến tìm Tiểu vương gia thì phải lập tức mời vào. Chỉ là...vừa đợi vừa chờ, Nguyễn Nhược Nhược mãi không thấy tới nữa, hần thấp thỏm không biết có nên đi tìm nằng hay không. Chuyện nhờ vả kia đã xong, người cũng không được gặp nữa, hần không phải là không buồn bực nhưng cũng không thể trách nằng. Ngày đó ở trên đường bắt gặp Nguyễn Nhược Nhược cùng tên khốn Diêu Kế Tông đi chung một chỗ khiến hần kinh hãi cực kỳ. Không thể không mang nằng đem về tận cửa Nguyễn phủ. Hai ngày qua, nghe nói Nguyễn phủ Đại thiếu gia bỏ trốn, Nguyễn lão gia cùng phu nhân đều bị bệnh nằm suốt trên giường, vậy nên việc làm ăn ở cửa hàng đều do Nguyễn Tam tiểu thư xuất đầu lộ diện xử lý. Nghe xong tin tức kia hần đứng ngồi không yên, không thể nhin được nữa liền phân phó Tần Mai đánh xe ngựa chạy tới.

Sau khi Lý Lực vào nhà, người đầu tiên nhìn thấy là Nguyễn Nhược Nhược, tiếp theo ánh mắt mới bị Ngọc Liên Thành đứng một bên hấp dẫn, dừng ở mặt hần một lát rồi quay đầu lại trông thấy Diêu Kế Tông. Lý Lực nhất thời thất thanh nói, “Người...người tại sao lại ở chỗ này?”

Cừu nhân gấp gờ, mắt đỏ vằn lên. Diêu Kế Tông thanh âm bất hảo, “Ta tại sao không thể ở chỗ này? Đây cũng không phải là nhà của ngươi”.

Bị hần vô lễ càn rỡ như thế, Lý Lực thần nhiên vô cùng, giọng nói âm trầm cất lên, “Chỉ cần ta nói một câu, đừng nói Trường An thành ngươi không có đất đặt chân, chỉ sợ thiên hạ to lớn cũng không có chỗ chứa ngươi.”

Hai người này thiệt là...tại sao vừa thấy mặt liền công kích đối phương như vậy. Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng tiến lên, chen vào đứng giữa hai người bọn họ, “Đừng nha đừng nha, mỗi người nói ít một câu, hết thấy đều là hiểu lầm”. Chẳng qua là...hiểu lầm kia thật sự không thể nào giải thích được!

Diêu Kế Tông bị câu nói kia của Lý Lực dọa cho hoảng sợ. Mặc dù còn tức giận nhưng hần cũng xem như là người thức thời, biết đây đang là đời Đường, cánh tay không dài quá đùi, cùng Lý thị vương tộc Tiểu vương gia đối đầu nhất định chẳng tốt điểm nào hết. Hần nhất thời không dám vô lễ với Lý Lực nữa, nhưng cũng không thể đứng chung một chỗ với hần. Diêu Kế Tông vung tay áo lên, trà cũng không uống, dứt khoát đi ra ngoài, “Được, ta nhin, ta nhin được chưa, ta không ở đây để người khỏi chướng mắt. Ta đây ra ngoài trông cửa hàng, vậy có được không Tiểu vương gia?”

Hần vừa nói vừa đi, thanh âm cùng người biến mất ngoài cửa. Nguyễn Nhược Nhược không thể không thở phào nhẹ nhõm...hai tên này thật nóng tính, nằng bị kẹp ở giữa cực kỳ khó khăn.

“Lý Lực, sao ngươi lại tới đây? Ngồi đi ngồi đi.” Nguyễn Nhược Nhược ân cần đãi khách, “Chuyện của Thủy cô nương lần trước ta vẫn còn chưa cảm tạ ngươi thật tốt! Thật đúng lúc ta mời ngươi uống trà.”

Lý Lực thấy Diêu Kế Tông đã đi ra ngoài, sắc mặt nhất thời dịu xuống vài phần. Hần ngồi xuống, nhìn thoáng qua Ngọc Liên Thành đang lẳng lặng ngồi một bên, chần chừ hỏi: “Vị này là...”

“A, để ta giới thiệu. Vị này là biểu ca Ngọc Liên Thành của ta. Biểu ca, đây là Tĩnh An vương thế tử Lý Lược.”

Ngọc Liên Thành đứng dậy, bình thân chấp tay thi lễ. “Thảo dân Ngọc Liên Thành ra mắt Tiểu vương gia.”

“Không cần đa lễ.” Lý Lược đưa tay ý bảo hần ngồi xuống, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hồi lâu, nét mặt dường như có điều suy nghĩ.

“Biểu muội, ta còn có chút việc, cáo từ trước.” Ngọc Liên Thành là người thông minh, hần biết mình ở đây không thích hợp.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nhận ra hai người này ngồi cùng một chỗ dường như có điểm không được tự nhiên. Lý Lược không nói lời nào, Ngọc Liên Thành vốn cũng ít nói, nàng ở giữa hai người bưng bít như hồ lô quả thực không biết làm sao để mở miệng. Đi một người cũng tốt, vì vậy nàng không giữ Ngọc Liên Thành lại mà đứng dậy tiễn khách. Sau khi tiễn khách trở lại, nàng mới vừa ngồi xuống thì Lý Lược đã lên tiếng, “Thì ra Ngọc Liên Thành đúng là biểu ca của người.”

“Đúng nha! Không được sao?” Nguyễn Nhược Nhược cười hỏi ngược lại.

“Ta đã sớm nghe qua tên hần. Trong vương phủ, mấy tỷ muội của ta đem tên hần thêu trên khăn tay, còn nói hần dung mạo tuyệt mỹ. Ta cứ tưởng là họ nói quá, hôm nay gặp mặt quả nhiên là...” Hần đang nói đột nhiên ngừng lại.

“Quả nhiên danh bất hư truyền đúng không?” Nguyễn Nhược Nhược cười tiếp lời, “Biểu ca của ta đúng là vạn nhân mê, mê đảo vô số mỹ nhân ở Trường An thành này. Người biết không, hần mỗi lần ra đường đều bị nữ nhân đuổi theo tát tiên hoa, chính là “khuyên thành chi mên” đó nha.” Nàng mi phi sắc vũ nói thao thao.

Lý Lược nhìn vẻ mặt hớn hở của nàng, trong lòng trong bất chợt giống như nuốt phải hũ dấm chua. Muốn nói cũng nói không ra, một hồi chỉ có thể cắn răng im lặng.

Nguyễn Nhược Nhược cũng không nhận ra nét mặt hần có điểm khác thường, vẫn miệng mồm thao thao bất tuyệt kể chuyện Ngọc Liên Thành tuần mỹ mê hoặc như thế nào, “Ta dám nói, thiên hạ chắc chắn không thể tìm ra một mỹ nam tử xinh đẹp như biểu ca của ta. Hần không chỉ dung mạo hơn người, còn có một loại lực hấp dẫn rất lớn nha. Đối đầu với lực hấp dẫn đó thì sắt thép cũng trở nên mềm, người ta sẽ như hành tinh nhỏ bị lỗ đen vũ trụ cuốn vào không cách nào kháng cự. Hần mỉm cười tựa như “Hút tâm đại pháp”, gương mặt u buồn càng có lực sát thương mạnh hơn, chính là đầu đạn hạt nhân đó nha, chẳng những có thể tấn công người chính xác trăm phần trăm mà còn có thể tiêu diệt luôn những kẻ lảng vảng bên ngoài...hần...” Nguyễn Nhược Nhược nói liên tu, căn bản không cần biết người nghe có hiểu hay không, cứ vậy mà tuôn ra hết suy nghĩ trong đầu.

Lý Lược yên lặng lắng nghe, càng nghe mi mắt càng âm trầm. Trong lòng bị dấm chua chà sát, vừa đau vừa khổ. Nguyễn Nhược Nhược nói hồi lâu, cuối cùng cũng chịu ngừng lại, “A, người tại sao không nói chuyện?” Nàng bỗng nhiên nhớ ra, “Những lời ta vừa nói người...nghe không hiểu đúng không?”

Lý Lược cũng không trả lời, chỉ đứng lên rồi nhàn nhạt nói: “Ta tới đã lâu, nên đi rồi, gặp lại sau.”

Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới phát giác điểm khác thường, không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía hần. Chỉ thấy Lý Lược mi mắt trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt đậm mạc, thái độ xa cách. Trong phút chốc, nàng nhận ra đây chính là Tiểu vương gia cao cao tại thượng, khó có thể thân cận. Trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc, cái này...chẳng lẽ là tính tình của vương tôn công tử...mà tại sao...?

Lúc tiễn khách đi ra, Lý Lược liếc mắt thấy Diêu Kế Tông vẫn còn trong cửa hàng chào hỏi khách khứa, vẻ mặt hần càng khẩn cấp. Lý Lược cũng không nói gì nữa, chẳng qua là lạnh lùng nhìn tên kia một cái, rồi liếc mắt sang Nguyễn Nhược Nhược đứng bên cạnh, ánh mắt hàn lãnh giống như đã để trong tủ lạnh được bảy tám ngày rồi. Hần lập tức leo lên xe rời đi.

Khách nhân đều đã đi xong, Nguyễn Nhược Nhược vào trong cửa hàng ngồi xuống. Diêu Kế Tông trông giống như thiếu phụ sà xuống trường kỷ bên cạnh nàng mà nói không ngừng, “Ngọc Liên Thành lúc ra về...ta xem sắc mặt hần không tốt lắm. Lý Lược lúc đi ra, ta xem sắc mặt lại càng bất tốt hơn. Tại sao từng người từng người đều “cười vui vẻ đi đến, khóc tang lúc rời đi” vậy, người đã làm gì bọn họ?”

“Ta làm gì đâu! Ta cái gì cũng không hiểu, ai biết chuyện gì xảy ra với bọn họ chứ? Lý Lược trước khi đi nhìn ta với ánh mắt bất hảo. Tiểu vương gia đã lâu ta không gặp, ai biết hẳn nhất thời làm cái quỷ gì, cứ vậy mà hầm hầm đi về. Ta nghĩ nguyên nhân là từ ta mà ra, chắc hẳn đang trách ta lại sao lại kết bằng hữu với “loại người” như ngươi, ta biết phải giải thích với hẳn thế nào chứ?” Nguyễn Nhược Nhược nhìn hẳn cười khỏ, lại nói, “Biểu ca lúc đi sắc mặt cũng không tốt sao? Có khi nào ngươi nhìn lầm rồi không?”

“Ta không có nhìn lầm, đây chính là sự thật nha! Bất quá, Ngọc Liên Thành lúc đi ra...sắc mặt giống như có người mượn hẳn năm trăm lượng không trả. Lý Lược lại càng lợi hại hơn, thoát giống như có người mượn hẳn năm vạn lượng rồi “xù” luôn không trả!”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được không thể nhịn cười, “Ngươi đúng là “loạn thất bát tao” nha! Ngươi bây giờ cũng không phải là nữ nhân, tại sao ngược lại trở nên ba hoa chích chòe vậy, ngồi ở đây tám chuyện người ta. Lý Lược mặc dù có cừ oán với ngươi, nhưng biểu ca ta không có xích mích gì nha! Ngươi hẳn tâm nói hẳn bị người quýt tiền sao?”

Nói tới Ngọc Liên Thành, Diêu Kế Tông lập tức vòng vo, “Cái này...Ngọc Liên Thành tại sao lại đẹp như vậy a! Đều là nam nhân, nhìn người ta rồi lại nhìn mình...” Diêu Kế Tông chường ra bộ dáng chán nản vừa nhìn mình vừa nói, “so sánh với hẳn đúng là một trời một vực”.

Nguyễn Nhược Nhược bật cười, “Đừng nói với ta ngươi cùng với tên Diêu Kế Tông tiền nhậm giống nhau nha, đều bị biểu ca của ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo!”

“Cái gì? Tiền nhậm của ta mê hẳn?” Diêu Kế Tông cả kinh nói.

Nguyễn Nhược Nhược đem chuyện Diêu Kế Tông đối với Ngọc Liên Thành kể cho hẳn nghe. Hẳn vui mừng nói, “thì ra tiền nhậm của ta cũng có được một tấm chân tình như vậy sao?”

Nguyễn Nhược Nhược giễu cợt, “Vậy ngươi kế thừa tình ý này luôn đi”.

“Không cần không cần” Diêu Kế Tông vội vàng khoát tay không ngừng, “Ngọc Liên Thành mặc dù đúng là mỹ nhân ta chưa từng gặp qua, nhưng đối với nam nhân ta không có hứng thú, xinh đẹp cũng chỉ để ngắm vậy thôi.”

Nguyễn Nhược Nhược giả vờ tiếc nuối, tiếp tục chọc ghẹo hẳn, “Ngươi đúng là vô tâm, ta còn muốn làm “đồng minh quân” hỗ trợ ngươi cưa đổ Ngọc Liên Thành.”

Diêu Kế Tông chớp chớp mắt nói, “Ta cũng hiểu, nhưng Ngọc Liên Thành cũng có thể cấp đôi với Lý Lược mà! Hai người này đúng là nha!”

Nguyễn Nhược Nhược vừa uống một ngụm trà liền phun ra, cười suýt ngất, “Ngươi... Ngươi... Lý Lược và Ngọc Liên Thành? Không ngờ chuyện như vậy ngươi cũng nghĩ ra, để cho Lý Lược nghe được, hẳn nhất định sẽ lại đập ngươi một trận.”

“Lại đập ta? Bộ trước kia ta với hẳn đã từng động thủ qua rồi hả?” Diêu Kế Tông không hiểu liền hỏi.

“Ta lần trước ở Hoa Nguyệt Lâu không phải đã kể với ngươi rồi sao? Lúc ta và Lý Lược đang ăn cơm, hẳn bị nam nhân đùa giỡn. Người đùa giỡn hẳn lúc ấy chính là ngươi...Diêu Kế Tông tiền nhậm.”

“Khó trách hẳn nhìn thấy ta như gặp cừu nhân.” Diêu Kế Tông chợt hiểu ra, “Cái tên...khốn kiếp này”, hẳn vừa nói vừa đập mạnh vào ngực, “Ngươi hại chết ta! Ta tại sao lại nhập vào cái tên không biết liêm sỉ này chứ? Biết vậy ban đầu lúc nhảy xuống ta sẽ chọn một người đi đường có gia thế đạo đức trong sạch, ngươi nói đúng không?”

Lời cuối cùng kia là hướng về Nguyễn Nhược Nhược đặt câu hỏi, nhưng nàng không thể trả lời, bản thân nàng đang cười bò lăn lộn.

44. Chương 44

Tiết trời tháng sáu càng lúc càng nóng. Nguyễn Nhược Nhược mỗi ngày trốn ở trong phòng, cầm quạt phành phạch không thể ngơi tay, vừa quạt vừa than: “Nóng nóng nóng nóng, nóng chết người a!”, vừa nói nàng vừa nghĩ, “Giả như có một ly nước trái cây lạnh ở đây thì tốt quá rồi!”

Một bên vung quạt dụ gió tới, một bên nói với Hạnh Nhi rằng nàng muốn ăn món lạnh. Hạnh Nhi nghe thấy liền nói: “Tiểu thư, người đừng vội. Vào tháng sáu lão gia phu nhân sẽ khai hầm băng, đợi dưới bếp chuẩn bị xong sẽ đưa những món ăn lạnh đến từng phòng, đến lúc đó tiểu thư có thể ăn món lạnh được rồi.”

“Hầm băng? Là cái gì?” Nguyễn Nhược Nhược khó hiểu.

“Hầm băng chính là nơi cất giữ băng tuyết nha! Mùa đông khi nước sông kết thành băng sẽ sai người đến cắt một khối đem về phủ, sau đó sẽ chôn khối băng sâu dưới đất để bảo quản, đợi đến mùa hè có thể dùng băng này giữ thực phẩm không bị ôi thiu”, Hạnh Nhi giải thích.

Thì ra là như vậy, đây chính là “tủ lạnh” của cổ nhân a! Hoàn hảo, vô cùng hoàn hảo!

“Trong nhà có trữ băng, sao người không nói sớm a! Hại ta chịu nóng như vậy cả ngày.” Nguyễn Nhược Nhược oán giận nói.

“Lão gia phu nhân có quy định, chưa đến tháng sáu thì không được phá băng, sợ tiểu thư thiếu gia thân thể chịu không nổi hàn khí.”

“Còn hàn với khí gì nữa! Ta bây giờ nóng đến độ sắp biến thành một cây củi khô rồi đây, chỉ cần điểm hỏa là lập tức bùng cháy. Ta đích thực là cần hàn khí ngay lúc này đây, Hạnh Nhi, hầm băng ở đâu? Nhanh nhanh đem mấy khối tới đây, ta có việc dùng tới”.

Hạnh Nhi nhảy mắt hỏi, “Tiểu thư, cần dùng để làm gì vậy?”

“Làm nước trái cây, Hạnh Nhi, người chờ mà thưởng thức đi”, Nguyễn Nhược Nhược cười đắc ý.

Hạnh Nhi lĩnh mệnh đi. Nguyễn Nhược Nhược trong phòng lôi ra một chiếc thìa bóng loáng đáng yêu, nghe nói cái này là dùng để các tiểu thư khuê các đập hạnh đào ăn. Nguyễn Nhược Nhược định dùng cái thìa này đập khối băng đó thành từng viên nhỏ, sau đó bỏ vào nước trái cây có hòa thêm sữa tươi, đó chẳng phải là nước trái cây lạnh đó sao!

Nàng đang nghĩ ngợi ao ước khát khao thì Hạnh Nhi chỉ huy hai gia đình khiêng một khối băng khổng lồ chừng 30 kg tiến vào. Khối băng được đặt lên bàn, chân chính chiếm luôn ba phần tư diện tích.

“Tiểu thư, bấy nhiêu đây đã đủ chưa? Có cần ta bảo bọn họ mang vào thêm không?”

“Đủ rồi đủ rồi đủ rồi, một khối là đủ rồi”, Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên mình khối băng “cự phách” trước mặt mình rồi vội vàng ngăn Hạnh Nhi lại, “Tại sao lại lớn như vậy?” Quả thực là bất ngờ mà.

Nàng tưởng tượng một khối băng trung bình có thể gõ mấy cái là vỡ ra, không ngờ Hạnh Nhi khiêng tới một khối băng khổng lồ. Nàng nhìn cái thìa nhỏ trong tay mình rồi lại nhìn lên khối băng to lớn, nếu muốn dùng cái thìa này mà đập tan khối băng kia thì khác gì Ngưu Công dời núi! Không có khả năng!

Nguyễn Nhược Nhược đi vòng quanh chiếc bàn tròn một lần, vừa bước vừa đưa mắt ước lượng khối băng, chỉ còn cách trực diện nghênh đón khó khăn vậy. Nàng thật sự muốn ăn nước trái cây với đá bào a! Mà muốn ăn...trước hết phải “xử lý” khối băng này. Công cụ phá băng xem ra phải thay đổi rồi. Vì vậy nàng liền phân phó Hạnh Nhi, “Hạnh Nhi, người đi kiếm cho ta một cây búa to lại đây, nhớ mang thêm hai cái chậu sạch sẽ nữa”.

Hạnh Nhi nghe lời, không hỏi lại lần thứ hai đã nhanh chóng chạy đi. Nha đầu này cũng xem như cơ trí, rất nhanh tìm được một cây búa to mang tới. Nguyễn Nhược Nhược cùng Hạnh Nhi hai người hợp lực khiêng khối băng từ trong phòng ra ngoài sân, để lên một mảnh đất trống. Hì hà hì hục một hồi mới có thể đem nó đặt an vị. Công tác chuẩn bị đã xong, bây giờ chỉ cần đem búa đập nó nát tan là được. “Được rồi, bây giờ ta sẽ khai công.” Nguyễn Nhược Nhược mạnh mẽ nói.

“Các người ở đây đang làm gì vậy?” Ngoài cửa bỗng nhiên có người hỏi tới. Nguyễn Nhược Nhược liếc mắt, ra là Ngọc Liên Thành, bạch y như tuyết, phong thần như ngọc đứng trước cửa, vẻ mặt tò mò thăm dò tình hình bên trong.

Nguyễn Nhược Nhược vừa trông thấy hân hoan vui mừng quá đỗi, vội vàng như bắt được một trảng đình mà kéo hân vào trong, “Biểu ca, người tới thật đúng lúc, nhanh nhanh giúp ta một tay đi”.

Miệng vừa nói xong đã lập tức mang “nhiệm vụ quan trọng” giao cho hấn, đặt vào tay hấn một cây búa rồi chỉ vào khối băng nói, “Nè, giúp ta đập nhỏ nó ra đi”.

Hạnh Nhi đứng một bên không tự chủ được há to mồm. Biểu thiếu gia thanh đậm như cúc, thần thanh tựa trà. Vậy mà tiểu thư lại xem hấn như thợ rèn mà cầm búa đập khối băng khổng lồ kia sao! Đây...chẳng phải là phá hỏng hình tượng phiêu dật tiêu sái của hấn sao!

Ngọc Liên Thành ngạc nhiên hồi lâu, sau khi phục hồi tinh thần liền đi vòng quanh khối băng hai vòng, đánh giá trọng lượng của nó. Sau đó cười khở nói với nàng, “Biểu muội, ngươi còn muốn ta đập khối băng này sao? Chi bằng ngươi để nó tới đập ta không chừng sẽ dễ dàng hơn a!”

Nguyễn Nhược Nhược phản đối, “Biểu ca, không phải ngươi “tay trói gà không chặt” đó chứ? Ngươi...trước tiên đập thử mấy nhát đi! Ngươi là nam tử, so với ta phải mạnh hơn rồi.”

Ngọc Liên Thành không thể làm gì khác hơn là cười khở gật đầu, “Được rồi, ta thay ngươi đập mấy nhát”, hấn ngừng một chút lại nói, “Hoàng lịch viết hôm nay không nên ra khỏi cửa ta còn không tin, ai ngờ đúng vậy thật. Ta đây mới bước vào nhà, còn chưa kịp uống một ngụm trà đã bị ngươi tóm vào làm tiểu nhị sai bảo rồi.”

“Trà có cái gì ngon, biểu ca tốt, ngươi thay ta đem khối băng này đập nhuyễn, ta tự có món ăn ngon mời ngươi. Đảm bảo ngon đến nỗi ngươi sẽ muốn đem lưỡi nuốt vào luôn.” Nguyễn Nhược Nhược vui vẻ nói.

Nàng quay đầu phân phó Hạnh Nhi, “Hạnh Nhi, ngươi giúp ta xuống bếp chuẩn bị đường, nước sôi, đem trái cây sắt thành khối vuông nhỏ, một lát sau ta có việc cần dùng.”

Hạnh Nhi vì vậy mà rời khỏi phòng, Ngọc Liên Thành cũng bắt đầu đập băng. Hấn cầm búa đập một phát, khối băng không nhúc nhích, chẳng qua chỉ xuất hiện một điểm trắng xóa trên mặt tiếp xúc. Nguyễn Nhược Nhược đứng một bên làm “chỉ đạo viên”, “Biểu ca, ngươi không thể đập băng như vậy, chỗ đó lực diện lớn, không dễ dàng vỡ ra đâu. Nhắm vào góc ấy...đúng đúng...chắc chắn sẽ vỡ.”

“Ta không biết đập băng lại có nhiều học vấn như vậy nha!” Ngọc Liên Thành cười nói, nhắm vào một góc băng mà đập xuống, quả thật dễ dàng phá vỡ hơn nhiều. Nắm bắt được kỹ thuật căn bản, Ngọc Liên Thành bắt đầu đập đập đập, khối băng rên rĩ từng chút từng chút vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Nguyễn Nhược Nhược cầm theo một cái thùng lớn, thu gom những khối băng nhỏ bỏ vào trong. Vì vậy, một người đập một người gom, tràng diện giống như một người gieo hạt một người thu hoạch. Đập liên tiếp mười mấy búa, Ngọc Liên Thành thở hồng hộc dừng lại. “Không được, ta phải nghỉ thôi.”

“Biểu ca, vừa nhìn đã biết ngươi ngày thường ít rèn luyện, bây giờ để ngươi dùng nhiều lực như vậy quả thật đã làm khổ người. Cực khổ cực khổ a!” Nguyễn Nhược Nhược trước phê bình sau an ủi hấn.

“Bình thường ta , làm gì dùng nhiều sức lực như vậy. Xem ra thời gian sau này không thể chỉ rèn luyện thư-kỳ-họa, mà còn phải xuất quân luyện thể chất a! Nếu không thật là...” Ngọc Liên Thành mỉm cười lắc đầu.

Trong lúc Ngọc Liên Thành nghỉ ngơi, Nguyễn Nhược Nhược lại không nhàn rỗi. Nàng cầm thìa đem những khối băng nhỏ trong thùng đập nát một lần nữa. Vừa làm vừa nói, “Biểu ca, hai ta phân công hợp tác, ngươi dùng búa đập khối lớn, ta dùng thìa đập khối nhỏ, xem như phân chia công đoạn dây chuyền đi!”

“Phân chia công đoạn dây chuyền? Lại là ngôn ngữ của các ngươi sao? Được, tiếp tục phân chia công đoạn đi.” Ngọc Liên Thành nghỉ ngơi một chút rồi đứng lên xắn tay áo tiếp tục đập băng. Hấn là thư sinh văn nhược tiêu chuẩn trong giới trí thức Trung Quốc, thể lực mặc dù vô cùng bất phát nhưng được cái nghị lực không tệ, cuối cùng cũng có thể đem khối băng khổng lồ đập thành một đồng nhỏ. Đập xong khối băng, xiêm y của hấn trước sau đều ướt đầm, trán cũng lấm tấm mồ hôi hột, tóc tai ướp nhẹp. Thật làm khó hấn rồi!

Nguyễn Nhược Nhược tạm thời ngừng “gia công” đồng băng nhỏ, móc trong tay áo ra một chiếc khăn tay thay hấn lau mồ hôi, “Biểu ca, hôm nay rất cảm tạ ngươi. Ta nhất định làm một phần nước trái cây đá bào ngon nhất cho ngươi, trừ ngươi ra, hoàng đế có mang chén tới xin ra cũng không cho hấn ăn.”

Cầm chiếc khăn tay nhẹ lau trên trán, ồng tay áo nàng tỏa mùi hương thoảng thoảng, Ngọc Liên Thành không nhịn được, trong lòng rung động. Định thần một lúc mới cười nói, “Nước trái cây đá bào, là thức ăn

của thời đại các người sao? Được, ta sẽ chờ thưởng thức món mới mẻ.”

Nguyễn Nhược Nhược rất cục cựa cũng thành công chế ra món nước trái cây đá bào, hơn nữa lại rất ngon. Ly nước trái cây đủ màu sắc nhỏ nhỏ xinh xinh, còn có thêm sữa tươi hòa trên đá bào trắng như tuyết, tuyệt vời a! Nhìn qua vô cùng đẹp mắt, ăn vào cực kỳ ngon! Ly đầu tiên tất nhiên phải dành cho người “lao khổ công cao” là Ngọc Liên Thành. Hắn sau khi ăn thử một thìa liền tấm tắc: “Ngon ngon, quả nhiên là món ăn ngon. Biểu muội, lần này là ta bị người tóm đi, lần sau nếu người có làm nữa, không cần người lên tiếng ta đây sẽ cam tâm tình nguyện chạy đến chờ người sai bảo, chỉ cần có thể ăn nước trái cây đá bào người đích thân làm là được.”

“Biểu ca, đây chính là người nói nha! Lần sau ta sẽ còn tìm đến nhờ người đập băng, bấy quá ta có yêu cầu, không được phép nghỉ ngơi. Người mau về nhà rèn luyện thể lực đi thôi!” Nguyễn Nhược Nhược giấu cợt hẩn.

Ngọc Liên Thành cười gật đầu. “Được, rèn luyện thì rèn luyện!”

Phần lớn nước trái cây đá bào Nguyễn Nhược Nhược để Hạnh Nhi phân chia cho mỗi phòng một phần. Tam di nương được hai phần vì hai tiểu đệ kia nhất định sẽ thích ăn, để hai đứa ăn nhiều một chút. Nàng tìm hai hộp đựng thức ăn, đem nước trái cây đá bào cho vào rồi tầng tầng lớp lớp bọc kín lại. Một hộp nàng đưa cho Ngọc Liên Thành, “Biểu ca, người cầm về nhà đi, cất trong hầm băng có thể giữ được mấy ngày đó!”

Cầm hộp còn lại trong tay, nàng nói, “Cái này đưa cho Diêu Kế Tông ăn, hắn nhất định sẽ mừng đến chết!”

Ngọc Liên Thành liền nói: “Dù sao ta cũng phải về, chỉ bằng người thuận đường ngồi xe của ta đi, ta phụng bồi người tới Diêu phủ tìm hắn cũng dễ dàng hơn!”

“Được đó, vậy chúng ta đi chung!” Nguyễn Nhược Nhược nói xong liền quay đầu sang phân phó Hạnh Nhi, “Hạnh Nhi, chỗ này cũng còn hơn phân nửa, người mang nước trái cây đá bào này chia cho mọi người trong phủ nếm thử đi”.

Hạnh Nhi vâng lời, môi mỉm cười vui sướng.

Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành cùng nhau lên xe ngựa hướng thẳng đến Diêu phủ. Ngọc Liên Thành mới vừa dùng sức đập băng, thân người mồ hôi ướt đầm xiêm y, ống tay áo vẫn còn xắn cao, đôi mắt hắc bạch rõ ràng đẹp như thủy ngân trong vắt. Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn hồi lâu mới phát giác: A, ta làm sao dám nhìn hắn lâu như vậy. Chẳng lẽ đã miễn dịch?

Suy nghĩ một chút liền hiểu, Ngọc Liên Thành trước kia quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ không giống người thật. Hắn dường như không thuộc về thế gian này, hoàn toàn không nhiễm phong trần lửa khói, dĩ nhiên khiến người khác rung động. Nhưng đồng thời cũng tạo ra...khoảng cách! Những mới vừa rồi hắn đổ mồ hôi như mưa dùng búa đập băng, bộ dáng “khổ cực” trầm bệ, giờ đây tóc cũng hơi rối, hơi thở ẩm áp phả ra vô cùng thân thiết. Phảng phất giống như ca ca trong nhà có thể tùy thời gọi đến nhờ giúp đỡ, một ca ca vô cùng tuần mỹ a!

“Người nhìn lâu như vậy có thu hoạch được món gì trên mặt ta không?” Ngọc Liên Thành cười hỏi.

Nụ cười của hắn trong giờ phút này không còn giống như lúc trước, nó không khiến trái tim Nguyễn Nhược Nhược nhảy loạn, mà giống như một kẻ bôn ba vất vả cả đêm bên ngoài chợt nhìn thấy bếp lửa bập bùng trong nhà. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời có cảm giác ấm áp, lưu chuyển như gió xuân lay động. Hắn vẫn để cho nàng nhìn chăm chú, nét đẹp nhu hòa, không hề giống với ngọn lửa cháy bùng lan ra bốn phía như lúc trước, làm cho người khác không dám lại gần.

“Biểu ca, hôm nay ta nhìn người cảm thấy rất tốt, không giống như trước kia không dám đối diện với nụ cười của người hay né tránh ánh mắt của người”, Nguyễn Nhược Nhược nói thật.

Ngọc Liên Thành nghe được ngây ngốc, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười. “Rất cục người đã không đem ta biến thành thần?” Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cũng ngây ngốc, sau đó lập tức cười theo, “Đúng nha! Không đem người biến thành thần, người cùng chúng ta đều là người giống nhau, có máu có thịt, có sở trường lẫn sở đoản,

người bắt quá chỉ hơn chúng ta ở dung mạo xinh đẹp, có gì đặc biệt hơn người đâu. Khối băng bé tí mà phải vừa đập vừa nghỉ ngơi nữa là...” Nguyễn Nhược Nhược cố ý làm ra bộ dạng khinh thường, ngoắc đầu sang một bên không thèm nhìn hắn.

Ngọc Liên Thành nhin không được bật cười, đưa tay xoa đầu nàng, lại thấy nàng đột nhiên đem đầu dí sát cửa sổ nhìn ra ngoài, chăm chú một chút rồi đột nhiên kéo rèm xe lên, hướng chiếc xe ngựa bên ngoài hô, “Tần Mai, Tần Mai, Tần Mai, ngừng lại một chút!”

45. Chương 45

Tần Mai nghe có người gọi, liếc mắt liền nhìn thấy gương mặt của Nguyễn Nhược Nhược trên cửa sổ xe ngựa đằng kia. Hắn thả chậm tốc độ rồi dừng lại. Nguyễn Nhược Nhược từ cửa sổ vươn đầu ra hướng hắn la to, “Tần Mai, Tiểu vương gia có trong xe không?”

Tần Mai vẫn chưa trả lời thì màn xe đã vén lên, Lý Lược gương mặt nhàn nhạt, thần sắc phức tạp nhìn nàng.

“Lại có chuyện gì cần ta hỗ trợ sao?” Lý Lược mặt không chút thay đổi hỏi.

“Không phải a, Lý Lược, ta có cái này cho người!” Hạ rèm xe xuống, nàng xoay người tháo bỏ lớp vải bọc hộp đựng thức ăn, vừa làm vừa giải thích cho Ngọc Liên Thành: “Trùng hợp gặp Lý Lược, hắn từng giúp ta rất nhiều, vậy nên ta đem phần của Điều Kế Tông chia ra một nửa cho Lý Lược, dù sao một hộp này để một mình hắn ăn cũng không hết.”

“Không cần chia đôi phiền toái, cầm lấy phần của ta đi. Dù sao ta cũng đã ăn rồi”. Ngọc Liên Thành do dự một chút liền khẳng khái đề nghị.

“Không được a, đây là ta cho người mang về nhà ăn mà! Người là người cực khổ nhất, dù sao cũng nên ăn nhiều một chút...”

Không đợi nàng nói xong, Ngọc Liên Thành cười cắt ngang lời nàng. “Ta hôm nay đã ăn rất nhiều, sau này muốn ăn nữa vẫn có thể đến tìm người mà! Dem phần này cho Tiểu vương gia đi.”

Nguyễn Nhược Nhược vì vậy cung kính chi bằng tuân mệnh, cười nói: “Biểu ca người thật tốt”.

Nàng cầm hộp đựng thức ăn xuống xe, hướng xe ngựa phía đối diện chạy tới. Nàng từ cửa sổ xe đưa cho Lý Lược, mỉm cười nói, “Lý Lược, cho người ăn.”

Lý Lược ngây ngốc đưa tay tiếp nhận, vừa chạm vào đã nhận thấy lớp bọc ngoài lạnh lạnh, nhin không được liền hỏi: “Đây là cái gì?”

“Nước trái cây đá bào ta tự làm, dám chắc người đến bây giờ cũng chưa từng ăn qua, hôm nay coi như người có lộc ăn”.

Lý Lược vừa nghe nói nàng tự mình làm đưa cho hắn ăn, sắc mặt nhất thời mềm dịu, không hề có chút xú nào về...cứng nhắc như ban nãy. Vội vàng mở vải bọc bên ngoài ra, bên trong là nước trái cây lạnh rục rở đủ màu sắc, nhìn qua đã cảm thấy rất ngon, Lý Lược càng thêm cao hứng nói, “Người có thể làm tốt như vậy sao! Làm như thế nào vậy?”

“Làm món này vô cùng lao lực a, thiếu chút nữa mệt chết ta. Một khối băng lớn như vậy nè...” Nguyễn Nhược Nhược vung tay múa chân ước lượng cho hắn hình dung, “phải đem búa đập từng phát từng phát mới vỡ ra, đây là thành quả vĩ đại đó nha!”

“Một mình người đập? Người...thế nào mà đập nổi?! Không nên...quá sức!” Lý Lược nhìn nàng miêu tả bộ dáng đập băng, vội vàng đến độ suýt chút nữa đã bật ra, “Tại sao không nhờ ta đập giúp cho?”

Lời còn chưa kịp nói ra thì Nguyễn Nhược Nhược đã cười rúc rích nói, “Ta không có đập, ta bắt biểu ca làm tiểu nhị thay ta đem khối băng đập cho tan xương nát thịt, đập xong hắn cơ hồ ngất xỉu. Việc này mà để cho nữ tử trong Trường An thành biết, chỉ sợ bọn họ đến tìm ta liều mạng.”

Lý Lược trên mặt vừa mới mềm mại một chút, nghe nàng nói xong câu đó liền lập tức ảm đạm như mây đen trong một ngày thời tiết vô cùng tệ hại. Hắn không nói, đem hộp thức ăn nặng nề để sang một bên. Nguyễn Nhược Nhược lại không chú ý động tác này, liếc mắt nhìn sang xe ngựa của mình rồi quay đầu nói với Lý Lược, “Nước trái cây đá bào này nếu người không ăn ngay sẽ bị tan ra, ăn không ngon, nếu không người phải bọc kín lại rồi bỏ vào hầm băng nha! Ta đi trước, còn phải đem một phần cho bằng hữu nữa!”

Còn muốn cho người khác nữa? Lý Lược nghe được lại càng cảm thấy khó chịu, đôi mắt cơ hồ mang theo vài phần oán hận nhìn nàng cứ vậy mà lon ton leo lên xe ngựa. Rèm xe vừa vén lên, trong lúc bất chợt Lý Lược phát hiện phía trong xe còn có một người ngồi. Mặc dù cách một ngã tư đường, nhưng hắn không khó nhận ra người đó...là Ngọc Liên Thành. Nguyễn Nhược Nhược và hắn làm nước trái cây đá bào, rồi lại cùng hắn mang đi cho bằng hữu, nàng và hắn thân mật đến thế sao?

Trong lòng Lý Lược nhất thời giống như đeo đá tảng, buồn bực rồi lại buồn bực nhìn xe ngựa đi càng lúc càng xa. Đúng là khó chịu, hắn nhất thời tức giận đem hộp thức ăn ném qua cửa sổ.

Tần Mai ngồi phía trước định đánh xe đi thì chợt nghe có tiếng vật gì rơi xuống liền hỏi, “Tiểu vương gia, có rơi vật gì không?”

Bên trong xe một hồi lâu cũng không có thanh âm đáp lại, Tần Mai nhất thời chẳng biết nên làm gì mới phải, vì vậy mở miệng thăm dò một tiếng, “Tiểu vương gia...”

Cửa xe đột nhiên mở ra, Lý Lược nhảy xuống, chạy ra phía sau rồi liền quay trở lại bên trong xe, trên tay mang theo một hộp đựng thức ăn hoàn hảo không bị hao tổn. Lên xe một lúc, không đầu không đuôi phân phó một câu, “Không đi Đền phủ nữa, trở về vương phủ”.

Lý Lược mặt mày không vui trở lại “Lưu Tiên Cư” của hắn, Vương phi đang ngồi trên ngai trên ghế đá cạnh vườn trúc, phụng bồi một bên là một thiếu nữ mặc lục y mềm mại. Vừa gặp hắn trở lại, lục y thiếu nữ đã vội vàng đứng dậy hành lễ, “Thỉnh an Tiểu vương gia”. Thanh âm như châu ngọc, mượt mà uyển chuyển.

Lý Lược tùy tiện khoát tay, “Không cần đa lễ”.

“Đa tạ Tiểu vương gia”.

Vương phi có điểm ngoài ý muốn, nhưng trong lòng có phần vui mừng, “Hơi Nhi, đến Đền phủ nhanh vậy đã trở về? Ta còn tưởng phải đợi người thật lâu”, lời vừa nói ra đã biết lỡ lời, bất quá Lý Lược cũng không để ý, chỉ nói đơn giản: “Bên ngoài nóng quá, ta cảm thấy khó chịu một chút nên nửa đường trở về”.

Vương phi lập tức ân cần hỏi thăm, “Có sao không? Tần Mai nhanh đi tuyên thái y”.

“Không cần, trong viện mát mẻ, vừa tiến vào đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi”, Lý Lược lên tiếng ngăn lại.

Vương phi an tâm nói, “Vậy thì tốt! Nơi này mát mẻ nên mẫu thân mới cố ý đến đây ngồi một chút.”

Đâu chỉ là cố ý, quả thực vương phi có “âm mưu” đến đây. Lần trước sau khi nhìn thấy bộ dáng Lý Lược áp a áp úng, vương phi đã phân phó Phẩm Hương đã phái người âm thầm điều tra, toàn bộ tin tức đều hỏi báo lại. Nàng quả thực ngạc nhiên, Hơi Nhi của nàng luôn khiết thân, không gần nữ sắc, đừng nói đến chuyện giao thiệp với chốn thanh lâu. Tại sao hắn lại ra mặt giúp một nữ tử thanh lâu chuộc thân? Nguyễn phủ nha đầu kia, tại sao lại tìm đến nhờ hắn giúp đỡ? Mà hắn lại đồng ý giúp, chuyện này...không thể tưởng tượng được! Nghĩ một hồi, ngày ấy bộ dáng Lý Lược tựa hồ đối với Nguyễn Nhược Nhược rất có hảo cảm...Không được, nha đầu không có quy củ kia vô luận thế nào cũng không thích hợp với Hơi Nhi của nàng. Vừa nghĩ đến, vương phi bắt đầu âm thầm điều tra gia đình những trọng thần trong triều, nắm trong tay danh sách những nữ tử khuê tú. Nàng muốn sắp xếp để Lý Lược tiếp xúc với họ. Vương phi cho rằng có lẽ vì hắn thuở nhỏ ít cùng nữ nhân gặp gỡ, nên lần này nhất thời bị nha đầu Nguyễn Nhược Nhược mê hoặc, vậy nên phải giới thiệu cho hắn nhiều cô nương tốt một chút, để hắn nhận ra nha đầu kia...chẳng ra làm sao cả!

Vương phi vì vậy chỉ vào lục y thiếu nữ rồi mỉm cười nói với Lý Lược: “Vị này là U Tổ cô nương, nàng là thiên kim của Lô tướng quốc, cầm-kỳ-thư-họa dạng nào cũng tinh thông.”

Lý Lược tùy ý nhìn thoáng qua, căn bản không chú ý nàng ta chườn ra bộ dáng gì, chẳng qua là nói bừa cho có, “Nguyên lai là thiên kim của Lô tướng quốc”.

Vương phi cười nói: “Hơi Nhi, người cũng vừa trở về, hay là phụng bồi mẫu thân nói chuyện một chút đi”.

Lý Lực mặc dù rất muốn vào phòng đóng cửa thanh tĩnh một hồi, nhưng mẫu thân đã phân phó, hần cũng không tiện từ chối. Lý Lực đành phải tạm thời ngồi xuống, lúc ngồi thuận tay đem hộp đựng thức ăn để lên trên bàn.

“Đây là cái gì?” Vương phi lúc này mới chú ý tới món đồ trong tay hần.

Lý Lực ngây ngốc, hồi sau mới nói: “Trên đường gặp một người bằng hữu, nói là cho ta món ăn mới mẻ.”

“Trong vương phủ cái gì còn chưa ăn qua, còn muốn đem tới biểu sao? A, còn dùng vải bọc kín như vậy, mẫu thân cũng muốn nhìn xem đây là món gì mới mẻ!” Vương phi vừa nói vừa tự động đem hộp thức ăn mở ra. Vừa mới nhìn thấy trái cây tươi ngon bên trong đã không ngừng xuýt xoa. Vương phi phân phó Phẩm Hương đem chén ngọc tới, sau khi ăn một miếng liền gật đầu khen không ngừng, “Đúng là...ta chưa từng ăn qua...băng ngọt cùng với trái cây ngon như vậy, quả nhiên mới mẻ! Hơi Nhi, ngươi cũng nếm thử đi”.

Nước trái cây đá bào Nguyễn Nhược Nhược tự mình làm mặc dù bị Lý Lực giận dữ ném qua cửa sổ xe ngựa, nhưng sau đó hần xem nó như là bảo bối mà nhặt trở về, không nghĩ tới lại bị vương phi ăn miếng đầu tiên, Lý Lực trong lòng nhắc tới đã buồn bực. Hơn nữa vương phi còn mang ra...đãi khách, cho Lô U Tổ một chén! Lý Lực một bụng khổ nói không ra lời, chỉ đành sai Phẩm Hương múc đầy một chén rồi ăn như hổ, từng miếng từng miếng tan chảy vào tim. Quả thật rất ngon, băng lạnh sáng khoái, ngọt ngào thanh thanh, đã ăn một miếng liền không nỡ ăn nữa. Lý Lực phân phó Phẩm Hương đang đứng bên cạnh, “Dem phần còn lại gói kỹ, bỏ vào trong hòm băng, ngày mai ta ăn nữa”.

“Chờ một chút, đem một chén cho Vương gia đi”, Vương phi nói.

Cho Vương gia một chén, phần còn lại cũng không còn bao nhiêu, Vương phi nói luôn, “Hơi Nhi, chỉ còn một chút thôi, không cần đem cất vào hòm băng đâu, chi bằng chúng ta dứt khoát...ăn hết đi!”. Nói xong cũng không cần hần trả lời, vương phi phân phó, “Phẩm Hương, cho Tiểu vương gia thêm một chén, cho Lô tiểu thư thêm một chút nữa”.

Hộp đựng nước trái cây đá bào cứ như vậy bị phân chia xong, Lý Lực cuối cùng chỉ có thể buồn bực đem chiếc hộp trống rỗng cầm trở về phòng.

Lại nói hộp thức ăn ở chỗ Diêu Kế Tông được “xử lý” nhanh gọn hơn nhiều. Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thanh chỉ dừng xe ngựa ở ngoài cửa Diêu phủ, nhờ mấy tên gác cửa vào gọi hần ra. Diêu Kế Tông vừa nghe nói có hai người bọn họ tới liền như ngựa phi nước kiệu chạy tới, “Nguyễn Nhược Nhược, đặc biệt tới tìm ta nha, có chuyện gì tốt không?”

“Chuyện tốt thì chưa, nhưng món ngon thì có. Nè, ngươi nói xem đây là cái gì?” Nguyễn Nhược Nhược vừa cười vừa đem hộp thức ăn đặt vào tay hần.

Diêu Kế Tông nhanh chóng mở lớp vải bọc ngoài, mở nắp hộp ra, vừa nhìn thứ bên trong đã lập tức hô to gọi nhỏ, “Lão thiên a, nước trái cây đá bào!”. Rốt cuộc cũng là người của mình, vừa nhìn thấy đã biết ngay Nguyễn Nhược Nhược mang vật gì tới, “Không ngờ ngươi lại làm được thứ này, ta yêu ngươi đến chết mất thôi Nguyễn Nhược Nhược!!!”, Hần vừa nói vừa nhin không được, trực tiếp hóa thành con chó nhỏ liếm liếm lên bề mặt đá bào.

Ngọc Liên Thành nghe được câu nói sau cùng liền kinh ngạc một hồi lâu mới bình tĩnh lại. Nhưng liếc nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược chỉ thấy nàng mỉm cười nhẹ nhàng, không có lấy nửa điểm vui sướng vô cùng hoặc ngượng ngùng khó chịu. Nàng hướng về phía Diêu Kế Tông nói: “Làm ơn đi, ngươi ăn uống đẹp mắt một chút có được không? Ngươi ăn như vậy còn nói giống người thế kỷ hai mươi mốt văn minh sao, ta thấy giống người nguyên thủy hơn”.

Diêu Kế Tông từ trong hộp đựng thức ăn ngẩng lên, gương mặt và chóp mũi đều dính đá bào, “Người nguyên thủy thì cứ làm người nguyên thủy đi, ta bây giờ chỉ cần có đá bào ăn. Tháng sáu hạ hỏa tại đời Đường này, ta nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể ăn được nước trái cây đá bào. Nguyễn Nhược Nhược, ngươi quả thực vĩ đại!”

Ăn một hơi hết phân nửa hộp trái cây đá bào, hắn mới vô cùng sảng khoái thở dài một tiếng, sau khi ngẩng lên liền dùng ống tay lau miệng lung tung. Đến lúc này hắn mới hướng Ngọc Liên Thành chào hỏi: “Ngọc Liên Thành, người có khỏe không? Mới vừa rồi để người chê cười rồi.”

Ngọc Liên Thành đứng là cười, nhưng bất quá chỉ là cười vui vẻ, “Người phóng khoáng thoải mái như thế, muốn gì làm đó, ta hâm mộ còn không kịp thì tại sao lại chê cười.”

Diêu Kế Tông đối với hắn không thể không mang thêm vài phần kính trọng, “Khó trách Nguyễn Nhược Nhược chịu đựng sự thật nói cho người biết, thì ra người quả nhiên cùng những người đó bất đồng, lực đón nhận của người rất lớn, tính dung nạp cũng không nhỏ. Ngọc Liên Thành, người có thể làm bằng hữu của ta không?”

Ngọc Liên Thành lại cười nói: “Đó là vinh hạnh của ta”.

“À...ngày mai có rảnh không? Ta tới tìm người cùng đi ra ngoài”, Diêu Kế Tông hỏi.

“Các người muốn đi đâu? Ta cũng muốn.” Nguyễn Nhược Nhược vội vàng giơ tay tham gia.

“Tự nhiên không thiếu phần người, chúng ta là đồng bọn mà!”

“Chúng ta đi ra ngoài làm gì?” Nguyễn Nhược Nhược vội vã hỏi.

“Đi du lịch hàng không một chuyến”, Diêu Kế Tông vẽ mặt mi phi sắc vũ.

“Du lịch hàng không?” Nguyễn Nhược Nhược hoài nghi mình nghe lầm, cái từ này ở tại Đại Đường này mà nói, quả thực là khoa học kỹ thuật rất cao siêu.

“Cái gì gọi là du lịch hàng không?” Ngọc Liên Thành không rõ hỏi lại.

Diêu Kế Tông vì vậy hào khí vút lên tận mây xanh, “Chính là...Khinh khí cầu!”

46. Chương 46

Sáng sớm hôm sau, tại khoảng đất trống trải vắng người cách Trường An thành ba mươi dặm.

Diêu Kế Tông từ xe ngựa leo xuống, trên xe chất đầy dụng cụ đồ đạc. Hắn phân phó Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành một tiếng rồi ba người cùng nhau mang tất cả đồ đạc xuống xe. Một đồng củi khô, nhiều cuộn dây thừng, hai trụ sắt lớn có gắn móc câu ở hai đầu, một thùng gỗ lớn...còn có một đồng vải bố lòng nhùng. Nguyễn Nhược Nhược nhìn thấy đồng đồ đạc lung tung này nhin không được đành hỏi, “Đừng nói với ta là người muốn bay lên trời bằng đồng vật dụng linh tinh này nha!”

Ngọc Liên Thành nhìn đồng tạp vật “loạn thất bát tao” kia, lắc đầu khẽ cười.

“Cái gì mà vật dụng linh tinh! Nói cho người biết...đây chính là các bộ phận của khinh khí cầu!” Diêu Kế Tông nghiêm trang nói.

Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ cười suýt chết, “Chỉ bằng những thứ này...mà đòi làm khinh khí cầu á? Vậy đóng cửa Viện khoa học kỹ thuật Trung Quốc được rồi!”

“Dĩ nhiên không sánh được với trình độ kỹ thuật khoa học cao vì không có đủ dụng cụ thiết bị. Nhưng cái này...cứ coi như là khinh khí cầu nguyên bản sơ khai đi”.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa động thủ chỉ trở những vật dụng dưới đất, “Hai người các người cũng đừng đứng nhàn rỗi ở đó, vào giúp một tay đi”.

Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành vì vậy mà trở thành trợ lý của hắn, bị sai hết chỗ này đến chỗ kia, làm không kịp ngồi tay. Tất cả đều vì sự nghiệp “du lịch hàng không” mà phấn đấu.

Bận rộn một canh giờ, cuối cùng cũng đã nhận ra hình dáng của khinh khí cầu. Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới hiểu ra, “Thì ra người muốn làm nhiệt khí cầu!”

“Nhiệt khí cầu là gì?” Ngọc Liên Thành đứng một bên không hiểu liền hỏi.

“Nhiệt khí cầu là phương tiện bay trên không tương đối đơn giản của thế kỷ hai mươi mốt, được tạo thành từ ba bộ phận: cầu nang, điều lam và thiết bị gia nhiệt. Bên trong cầu nang sẽ chứa nhiệt khí, giống như một cái phao mà bay lên trên...Ngồi bên trong chúng ta sẽ được đưa lên cao...đây chính là nguyên lý nhiệt khí nhẹ hơn không khí...” Diêu Kế Tông tận lực đem kiến thức nhiệt khí giảng giải cho một người đời Đường.

Ngọc Liên Thành nghe xong, suy nghĩ một chút rồi chỉ vào một bộ phận của khinh khí cầu hỏi: “Cái này là điều lam?”

“Đúng rồi”.

“Còn cái này...dùng để tạo lửa đúng không?”

“Chính xác, cái này chính là thiết bị gia nhiệt”.

Rồi hấn lại chỉ vào đồng vải lưng nhùng, “Cái...này...chính là cầu nang gì đó đúng không?”

“Ngọc Liên Thành, ta không thể không khen người, năng lực tiếp thu của người thật mạnh a!” Diêu Kế Tông nhin không được tán dương hẳn.

“Chỉ là...tại sao nó phải là hình cầu?” Ngọc Liên Thành nhìn vào đồng vải chất chồng như ngọn núi nhỏ mà hỏi.

“Cái này sẽ nương theo sức gió bay tới, vì điều kiện không cho phép nên ta cũng chỉ có thể tự làm thủ công.”

“Vậy làm sao mới có thể bay lên được, chúng ta phải dùng một khối lượng lớn nhiên liệu đốt cháy!” Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng hỏi.

“Ta tự nhiên có biện pháp, hai người các người trước hết mang củi khô đốt lên đi”.

Vì vậy hai người đốt củi khô, Diêu Kế Tông mang vải bố kéo ra thật xa. Sau khi kéo đến độ căng thích hợp liền kéo theo cầu nang phía sau mà...chạy như điên. Cầu nang giống như cánh buồm bọc gió mau chóng căng phồng thành một quả bóng tròn khổng lồ. Diêu Kế Tông không giảm tốc độ, đem cầu nang điều chỉnh ngay vị trí đối diện với hỏa bồn. Hấn cùng hai người Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành đem cầu nang móc chặt vào hỏa bồn bằng dây sắt rồi buộc thật chắc chắn. Sau khi tiếp nhận đầy đủ lượng nhiệt khí, cầu nang...từ từ bay lên. Đúng vậy...nó đang nhích rời khỏi mặt đất.

Diêu Kế Tông vui mừng nhảy nhót, “Thử nghiệm thành công, thử nghiệm thành công rồi, ta sẽ cho các người hưởng thụ cảm giác vui thú được bay lên trời.”

Diêu Kế Tông nhảy luôn vào bên trong. Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ ngừng thở nhìn khinh khí cầu từng chút từng chút một nâng lên, đem theo hấn bay lên trời. Một thước, hai thước, ba thước...mười thước...hai mươi thước...Nàng nhin không được, hai chân nhảy lên hoan hô, “Trời ạ! Quá tuyệt vời! Lần bay thử thành công rồi!”

Ngọc Liên Thành ngửa đầu nhìn vật đang trôi nổi trên trời, vẻ mặt vừa kinh dị vừa kích động, miệng lẩm bẩm không ngừng, “Không thể tin được, thật không thể tin được!”

Khinh khí cầu sơ khai tại đời Đường này bay lên cao chừng năm mươi thước liền ngừng lại, không thể bay cao thêm được nữa. Nó chậm rãi lơ lửng giữa lưng chừng không rồi theo gió trôi đi. Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành nhin không được đuổi theo, chưa được bao lâu thì khinh khí cầu dần dần hạ xuống. Giữa không trung, Diêu Kế Tông vẫy tay hướng bọn họ la: “Củi cháy sạch rồi, vậy nên bây giờ nó sẽ hạ xuống, các người mau mang củi tới bổ sung nhiên liệu!”

Vì vậy Ngọc Liên Thành phi thân đi lấy một đồng củi khô thật lớn, đợi khi khinh khí cầu vững vàng hạ xuống liền giao cho Diêu Kế Tông bổ sung vào hỏa bồn. Diêu Kế Tông nhảy ra, nhìn hai người bọn họ cười nói, “Tốt lắm, bay thử đã thành công, bây giờ đến phiên hai người. Ngọc Liên Thành, người là người đời Đường đầu tiên được bay lên trời đó nha!”

Ngọc Liên Thành cười rạng rỡ như kim cương, “Vô cùng vinh hạnh!”

“Có thể...ngồi hai người không?” Nguyễn Nhược Nhược có chút không yên lòng.

“Người yên tâm, ta ở Bắc Kinh từng tham gia câu lạc bộ nhiệt khí cầu, đối với việc tạo khinh khí cầu hiểu như lòng bàn tay. Mặc dù ở đời Đường này nguyên vật liệu có chút giới hạn, nhưng ta có thể cam đoan hệ số an toàn. Lên đi, còn không lên thì khí cầu sẽ bay đó!”

Nếu hắn đã tự xưng là chuyên gia thì Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành cũng có thể an tâm leo lên khinh khí cầu.

Quả bóng tròn lại một lần nữa chậm rãi bay lên không trung, gió mát thổi tới, đưa bọn họ bay càng lúc càng cao...Ngày mùa hạ an nhàn, mây trắng xóa, da trời xanh trong, tựa như giữa một cao nguyên bát ngát xuất hiện một hồ nước tinh khiết vô cùng mỹ lệ.

Nguyễn Nhược Nhược bị màu thanh thiên ấy hấp dẫn, nhin không được liền đưa tay hướng lên bầu trời...sờ soạng. Rõ ràng cái gì cũng không sờ trúng được, nhưng cảm giác bản thân tựa như đã hòa lẫn làm một với màu xanh tinh khiết này. Nàng mỉm cười, thanh âm trong vắt từ nội tâm vang lên.

Lại quay đầu nhìn về phía Ngọc Liên Thành đang đứng bên cạnh, hắn một thân bạch y phiêu diêu trên chín tầng trời làm người ta liên tưởng đến tiên tiên bạch hạc, phảng phất như bất kì lúc nào cũng có thể cười gió bay đi. Ở nơi khung cảnh biển trời mênh mông, hắn dường như không thuộc về cõi hồng trần này mà chính là thiên tiên hạ phàm. Nguyễn Nhược Nhược đứng nhìn ngây dại.

Phát hiện được Nguyễn Nhược Nhược nhìn mình, Ngọc Liên Thành vốn đang thưởng thức bầu trời xanh liền xoay đầu sang, mỉm cười nhìn nàng. Nụ cười hắn cũng giống như bầu trời kia, tinh khiết không tạp chất, làm cho lòng người say đắm đến tận cùng.

“Biểu ca, người có thích không?” Nguyễn Nhược Nhược cười hỏi.

“Thích!” Hắn gật đầu.

“Cảm giác bay trên trời rất tốt đúng không?”

“Đúng vậy, cảm giác rất tốt, phong cảnh đẹp trước mắt, còn có...” Ngọc Liên Thành do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra, “còn có người bên cạnh”. Đôi mắt tập trung lên nàng.

Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy lòng mình cứng lại. Nàng cho rằng mình không thể kháng cự nụ cười của Ngọc Liên Thành, càng không thể kháng cự vẻ mặt u buồn của hắn. Giờ phút này đây, nàng đột nhiên phát hiện ra bản thân mình còn không thể kháng cự ánh mắt của hắn. Con người đen nhánh, trong suốt như thủy tinh...

Đúng lúc đó gió bỗng nhiên thổi mạnh lên, tốc độ bay đột ngột tăng nhanh, Nguyễn Nhược Nhược theo quán tính lao đảo suýt ngã. Ngọc Liên Thành vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng. Hắn đưa tay giữ chặt bờ vai ấm áp của Nguyễn Nhược Nhược, chần chờ một hồi, cuối cùng đem hai tay mình nhẹ nhàng trượt xuống, cầm lấy hai bàn tay nàng nâng lên. Bốn bàn tay hợp chung một chỗ. Ngọc Liên Thành vô cùng dịu dàng đem Nguyễn Nhược Nhược như báu vật ôm vào lòng.

Nguyễn Nhược Nhược không cự tuyệt, tại một nơi phong cảnh đẹp tuyệt vời lại được phu quân như ngọc ôm vào lòng thế này...muốn cự tuyệt phải có một định lực rất lớn a! Nguyễn Nhược Nhược là người, không phải thần thánh, nàng không thể kháng cự lại sức hấp dẫn lớn như vậy. Giờ khắc này nàng chân chính không cách nào chống đỡ được lực hấp dẫn từ Ngọc Liên Thành, hắn là sự hấp dẫn...là dụ dỗ...là tâm ma.

Từ trong nội tâm, Nguyễn Nhược Nhược nghe thấy một thanh âm nho nhỏ, “Mau thanh tĩnh, mau thanh tĩnh, không thể chìm luân trong sự ôn nhu này. Hắn mặc dù nhân mỹ tâm thiện, nhưng không thể kết hợp, nếu không sau này sẽ nếm mùi đau khổ”.

Nhưng mặt khác cũng có thanh âm phản bác: “Chuyện tình cảm có bao giờ lại tránh được khổ đau? Giờ khắc này chỉ cần hưởng thụ là được!”

Hai thanh âm trong lòng đấu đá một hồi, mặc dù linh hồn nàng không dễ dàng đầu hàng nhưng thân thể đã chào thua. Nguyễn Nhược Nhược vô cùng quyến luyến tựa đầu vào lồng ngực ấm áp, dịu dàng...

Bên ngoài quan đạo có một đoàn nhân mã đang chậm rãi tiến tới. Giữa đội hình là một cỗ xe ngựa buông rèm gấm sang trọng, phía sau là mười mấy thị vệ trẻ tuổi cười ngựa thân mặc cẩm y. Giữa số đó có một

người phục sức vô cùng hoa quý, khí thế xuất chúng...chính là Tiểu vương gia Lý Lực. Hắn cười một con bạch mã cao lớn thần tuấn, từ từ đi bên cạnh xe ngựa.

Màn xe vén lên, Tĩnh An vương phi hướng ngoài cửa sổ kêu: “Hơi Nhi, đường tới Lâm viên vẫn còn khá xa, bên ngoài lại rất nóng, chi bằng người vào xe ngồi kéo cảm nắng!” Ngồi bên cạnh nàng chính là Lô gia thiên kim Lô U Tổ đang len lén liếc nhìn Lý Lực.

“Không cần, hôm nay khí trời không quá nóng. Bên ngoài sáng khoái thoải mái hơn, ta vừa cưỡi ngựa vừa đi còn hơn là ngồi trong xe buồn tẻ.” Lý Lực vô luận thế nào cũng không chịu leo lên bởi vì trong xe hiện đang có mặt một nữ nhân khác, hắn...không thích ứng được.

“Nói cũng phải, bên ngoài xe cũng là thoải mái hơn. U Tổ, người biết cưỡi ngựa không? Có muốn...ra ngoài cưỡi ngựa một chút không?”

“Vương phi, U Tổ không biết cưỡi ngựa.” Lô U Tổ vừa đáp vừa tiếc nuối vạn phần.

“Vậy người qua cửa sổ bên này ngồi đi, cũng có thể hóng gió mát một chút”, Vương phi thật là hao tổn tâm trí.

Hai người vì vậy liền thay đổi chỗ ngồi, Lô U Tổ len lén từ cửa sổ nhìn về phía Tiểu vương gia anh tuấn, nhịp tim bất giác như thổ chạy loạn. Lý Lực lúc đầu không phát hiện sự tình, sau lại dần dần hiểu ra nên không khỏi bị ánh mắt của nàng làm mất tự nhiên. Hắn vội vàng vàng thúc ngựa đi nhanh mấy bước.

“Nhìn... Mau nhìn...” Đột nhiên có một thị vệ kinh ngạc chỉ lên bầu trời hô to, “Đằng kia...”

Mọi người rối rít theo hướng hắn chỉ mà nhìn lên, chỉ thấy thật xa nơi chân trời có một vật phiêu phiêu bay về phía trước, nhìn kỹ liền nhận ra đó là một quả cầu thật to có gắn bệ đỡ bên dưới. Càng làm cho người khác giật mình chính là bên trên bệ đỡ đó lại có thể dễ dàng nhận ra...hai nhân ảnh.

“Là thần tiên đúng không?”

“Nhất định là thần tiên, thần tiên hạ phạm a!” Người đời Đường vô tri vô thức lập tức rối rít xuống ngựa quỳ bái. Vương phi và Lô U Tổ trong xe cũng vội vàng bước xuống, trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh không thể tin được đang diễn ra trước mắt mình. Chỉ có Lý Lực vẫn ngự trên lưng ngựa, phảng phất ngây dại như một tảng đá. Hắn kinh ngạc nhìn bầu trời phía trước một lúc lâu, rồi ngựa đột nhiên vút lên, người ngựa lập tức lao đi.

Vương phi khẩn trương: “Hơi Nhi, người đi đâu? Người trở lại đi! Hơi Nhi”.

Làm sao mà gọi về được! Lý Lực trên lưng ngựa đã phi mất dạng tự đời nào.

47. Chương 47

Cúi khò trong hỏa bồn dần cháy hết, nhiệt khí cầu từ từ hạ thấp xuống mặt đất. Phảng phất như tỉnh dậy sau một giấc mộng tuyệt đẹp, Nguyễn Nhược Nhược thản nhiên lướt nhẹ nhàng rời khỏi ngực của Ngọc Liên Thành. Cái đẹp vĩnh viễn không bao giờ nắm bắt được vì nó chỉ thoáng qua rồi biến mất. Tất cả chỉ như một khoảng khắc say mê nhưng sẽ vĩnh viễn khắc sâu đến trọn đời. Nguyễn Nhược Nhược quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của Ngọc Liên Thành. Nàng biết, suốt cuộc đời này sẽ không thể nào quên được đôi mắt kia, nó ở sẽ mãi mãi chôn sâu trong tâm trí nàng.

“Biểu ca, thật xin lỗi. Ta...” Nguyễn Nhược Nhược chần chừ nói.

Dường như đoán được nàng muốn nói điều gì, đôi mắt lung linh của Ngọc Liên Thành trở nên ảm đạm. Giống như viên kim cương không còn lấp lánh ánh sáng.

“Ê, hai người tại sao lại bay ra xa quá vậy?!” Đột nhiên Diêu Kế Tông từ đằng xa chạy tới, “Hại ta dưới này đuổi theo một muốn chết!”

Hắn còn chưa chạy tới nơi thì chợt thấy một tuấn mã màu trắng từ hướng thảo nguyên rầm rập lao tới. Vó ngựa nện xuống, cát bụi tung bay cực kỳ khản cấp. Ngựa chạy thẳng đến chỗ khinh khí cầu đáp xuống, ngay lập tức kỵ sĩ trụ dây cương, kỹ thuật cưỡi ngựa hiển nhiên vô cùng điêu luyện, phi với tốc độ như thể

mà vẫn có thể vững vàng chế ngự sức ngựa. Thân thủ kỵ sĩ tinh tế nhạy bén, mỗi động tác đều toát lên vẻ đẹp kiêu hùng làm người khác thần thờ chiêm ngưỡng. Điều Kế Tông nhìn không được thốt lên một tiếng “Hảo”, đến lúc này mới nhận ra kỵ sĩ trên lưng ngựa chính là Tiểu vương gia Lý Lực.

Hắn tại sao ở nơi này? Lại còn vội vã chạy tới đây làm gì? Điều Kế Tông vẫn còn đang ngỡ ngàng thì bỗng nghe Nguyễn Nhược Nhược thốt lên một tiếng sợ hãi. Theo tiếng nhìn lại đã thấy nàng bị Lý Lực đặt lên lưng ngựa, tay trái ôm chặt lấy nàng, tay phải giữ cương, tuấn mã lập tức lao vọt lên, bốn vó như thiểm điện chạy sâu vào trong thảo nguyên mênh mông...

“Hey! Người làm gì a!” Điều Kế Tông thất thanh la lên, không tự chủ đuổi theo mấy bước mới biết làm vậy cũng chỉ phí công. Dừng bước lại, trở mắt nhìn tuấn mã mang theo hai người biến mất trong thảo nguyên bao la như biển, thật lâu sau hắn mới từ kinh ngạc trở lại bình tĩnh, quay đầu nhìn lại thấy Ngọc Liên Thành vẫn đứng ở chỗ cũ. Hắn vẫn nhìn đắm đắm lên bầu trời xanh thẳm, trong đôi mắt kia hoàng hôn nặng nề buông xuống. Sau lưng hắn, nhiệt khí cầu thật lớn đang cạn dần không khí mà từ từ rũ xuống, thật giống như tâm tư ai kia đang héo rút đi.

Thảo nguyên xanh ngát mênh mông, một màu xanh trải dài đến tận chân trời. Ánh hoàng hôn vàng vọt, gió thổi vi vu như rượu say, hàng ngàn bông hoa dại nhỏ rực rỡ muôn sắc màu tựa như dải ngân hà lung linh bí ẩn. Ngựa phi thật nhanh, gió mạnh ào ào bạt tới, mái tóc dài của Nguyễn Nhược Nhược như dải lụa kiêu sa loạn bay trong gió. Nàng cảm giác như mình đang bay, nhưng là bay trong câu chuyện cổ tích ngày xưa. Bạch mã công tử trên lưng bạch mã đem nàng công chúa yêu dấu của mình đi thật xa, rồi hai người sống bên nhau hạnh phúc trọn đời... Quả là một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp. Tình tiết truyện cổ tích phương tây lại áp dụng tại đông phương Đại Đường, nam chính là Tiểu vương gia Lý Lực, nữ chính là nàng. Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược mê mang vui mừng, một giấc mộng hư ảo trong truyện cổ tích lại trở thành sự thật. Phải chăng đây chính là cơ duyên ngàn năm gặp lại, để cho nàng có thể xuyên qua một ngàn năm đến đây hưởng thụ khoảng khắc bày tỏ tình yêu cổ điển lãng mạn này?

Bây giờ, nàng đã hoàn toàn hiểu được tâm ý của Lý Lực đối với mình. Từ giây phút hắn ôm nàng mang lên ngựa, nàng liền sáng tỏ. Thì ra hắn trước kia ở trước mặt nàng lộ ra đủ loại vẻ mặt ngưng ngung, nguyên nhân không đơn giản là vì cảm giác xấu hổ khi tiếp cận nữ nhân, chính là thế này đây...nên mặt mới càng thêm đỏ, tim lại càng đập nhanh. Hắn ở phía sau nàng, vòng tay xiết chặt nàng áp vào ngực mình, dưới sức mạnh này nàng căn bản không cách nào nhúc nhích. Một cái ôm mạnh mẽ hoàn toàn khác hẳn với phong cách ôn nhu nhã nhặn hằng ngày. Ở trên lưng ngựa chật hẹp, từng đợt từng đợt chấn động liên hồi, thân thể hai người hoàn toàn tựa chắc chẽ vào nhau. Nguyễn Nhược Nhược áp sát vào một bên mặt của Lý Lực nên có thể dễ dàng cảm thấy lỗ tai hắn đang phát nhiệt. Không cần nghĩ cũng biết mặt của hắn hiện giờ đỏ như lửa, nhưng vòng tay ôm chặt cũng vẫn mạnh mẽ như vậy, một chút cũng không chịu buông lỏng. Giống như một hải đồng trông chừng món đồ chơi yêu thích nhất, dù thiên hạ có xúm lại giật lấy hắn cũng sẽ không chịu buông tay.

Bao la...bát ngát...thảo nguyên đến tận cùng vẫn một màu xanh biếc như hải dương...

Nếu là mộng, nếu chỉ là mộng, thì đây quả là một giấc mộng đẹp đến mơ màng, nàng cam tâm ở mãi trong mộng để không bao giờ tỉnh dậy nữa...

Tiếc là...mộng rồi cũng phải tỉnh. Cảnh đẹp như mơ sở dĩ được khen là đẹp chính vì nó vô cùng ngắn ngủi, không có nhiều nên mới được thế nhân trân quý. Nếu mỗi nơi đều là cảnh đẹp thần tiên, sự hưởng thụ cũng sẽ khác.

Ngựa chạy đã mệt, cước bộ dần dần ngừng lại. Lý Lực xuống ngựa trước rồi xoay người vươn hai tay ra ý bảo Nguyễn Nhược Nhược nhảy xuống, hắn có thể đỡ được nàng. Nàng hơi do dự, chẳng lẽ lại nhảy xuống! Lý Lực hai tay ôm một vòng, đem nàng bế xuống. Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Lý Lực, chỉ thấy trong đó một ngọn lửa nóng rực, nàng chỉ cảm thấy hắn sắp đã thương mình nên sợ sợ, khẽ tránh xa ra. Tuy nhiên vòng tay ngang hông vẫn không chịu buông lỏng, gương mặt anh tuấn của Lý Lực đỏ như mặt trời lặn, đôi mắt không né tránh nhìn nàng chăm chăm, trong đáy chứa đựng “thiên ngôn vạn ngữ” không nói nên lời...

Thật sự không đành lòng nhìn “đại nam hài” luôn xấu hổ ngưng ngung này đương đầu với hiện trạng “tâm sự khó nói”, Nguyễn Nhược Nhược vì vậy mở miệng giải vây, hướng hắn nói, “Lý Lực, người không cần nói

gì cả, tâm tư của người, ta hiểu, ta hiểu”.

Thở phào một hơi, vẻ mặt Lý Lược như trút được một gánh nặng khổng lồ. Tay hắn buông lỏng ra, nụ cười sáng rõ như mặt trời, ánh mắt càng thêm say sưa nhìn Nguyễn Nhược Nhược, “VẬY người sau này...”, cuối cùng cũng nói được câu tiếp theo, “Không nên cùng biểu ca của người ở cùng một chỗ nữa.”

“Tại sao?” Nghe được câu nói không đầu không đuôi của hắn, Nguyễn Nhược Nhược không chút nghĩ ngợi hỏi liền. Vừa hỏi xong đã phát giác ra, nàng không khỏi mắc cười. Ra là hắn vì chuyện Ngọc Liên Thành mà đang ăn giấm chua! Chẳng qua là, điểm này hắn không thể quản nàng.

“Lý Lược, ta nghĩ người có điểm hiểu lầm. Ta mặc dù hiểu tâm tư của người, nhưng cũng không có nghĩa là ta đón nhận tình cảm của người.”

Phảng phất như giữa ngày đẹp trời tự dưng sấm sét giáng ầm một tiếng. Nụ cười Lý Lược chợt tắt, vẻ mặt đỏ ửng như sóng triều từng tăng ập tới. Bỗng nhiên hô hấp dồn dập, hắn nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược một cách khó tin, “Người...”

Mặc dù không đành lòng thương tổn hắn, nhưng Nguyễn Nhược Nhược vẫn phải kiên trì nói ra. Nếu chỉ vì nhất thời mềm lòng chiều theo, đối với hắn cũng không tốt, mà nàng hy sinh như vậy cũng không có giá trị, đó là khổ do mình tự tạo ra! Nàng hết sức ôn nhu nói: “Lý Lược, hai chúng ta bên nhau không thích hợp đâu. Tin tưởng ta, sau này người chắc chắn sẽ gặp đối tượng so với ta tuyệt đối sẽ thích hợp hơn.”

Lý Lược nhìn không được chắc chắn hàm răng, từ lúc sinh ra đến tận bây giờ, chưa có thứ gì hắn muốn mà không chiếm được. Chỉ duy đối với nữ tử này, hết lần này đến lần khác đều kiên quyết cự tuyệt hắn. Hai nắm đấm xiết chặt, móng tay đã cắm thật sâu vào lòng bàn tay, trái tim tựa hồ bị một bàn tay vô hình bóp chặt, Lý Lược thống khổ hít thở không thông. Trầm mặc một lúc lâu, hắn vừa giãy dụa vừa hỏi ra một câu. “Là bởi vì Ngọc Liên Thành đúng không? Người cũng giống như bọn tỷ tỷ muội muội của ta, đều thích hắn đúng không?”

“Không phải vậy đâu, Lý Lược.” Nguyễn Nhược Nhược hết sức ôn hòa đối với hắn lên tiếng, nhìn thấy nam tử đáng yêu này lộ ra bộ dáng bị đả kích khiến nàng không khỏi xót xa.

“Người gạt ta!” Lý Lược đột nhiên thống khổ rống lên, “Ta biết là bởi vì hắn, mới vừa rồi người và hắn cùng nhau bay trên trời, hắn ở phía sau ôm người, người cười rất vui vẻ.”

“Lý Lược, ta thừa nhận mới vừa rồi cùng biểu ca ở chung một chỗ rất vui vẻ. Nhưng ban nãy khi ta và người cùng nhau giục ngựa bôn ba, ta cũng rất vui vẻ giống như vậy. Ta và các người ở chung một chỗ đều rất vui vẻ, nhưng vui vẻ là một chuyện, tình yêu lại là một chuyện khác, không thể đánh đồng được.” Nguyễn Nhược Nhược cố gắng nói thật nhu hòa, nàng biết Tiểu vương gia này trước giờ luôn thuận buồn xuôi gió, vốn dĩ đã không chịu đựng được đả kích bị cự tuyệt, ngàn vạn lần không nên kích thích hắn nữa.

Lý Lược có chút nghe không rõ, thanh âm nóng giận hỏi: “Tình yêu và vui vẻ, chẳng lẽ lại không phải là một chuyện?”

“Vui vẻ có rất nhiều loại, nhưng tình yêu chỉ có một. Tình yêu có thể mang đến thời khắc vui vẻ, nhưng mọi thời khắc vui vẻ không nhất định đều vì có tình yêu. Người hiểu chưa?”

“Hiểu. Vậy người nói cho ta biết, người mới vừa rồi vui vẻ cũng không phải bởi vì tình yêu. Đúng không?” thanh âm Lý Lược càng lúc càng thấp đi, “Mà sự vui vẻ của ta...cũng không phải vì tình yêu.”

Nguyễn Nhược Nhược không đáp lời. Nói nhiều sai nhiều, lúc này im lặng là trên hết.

Một lúc lâu, Lý Lược không nói một lời quay đầu rời đi. Trong nháy mắt lúc hắn quay đầu đi, ánh mặt trời lưu chuyển, một tia sáng chợt lóe lên, ánh sáng tinh khiết như châu như ngọc. Lệ đã rơi...

Nhìn Lý Lược leo lên ngựa, cũng không quay đầu lại mà quất roi rời đi. Nguyễn Nhược Nhược cười khổ lắc đầu, Tiểu vương gia này thật là...nói thế nào đây? Một giây đồng hồ trước còn nói lời yêu, một giây sau liền bảo không phải, đem nàng ném ở nơi thảo nguyên vô tận này rồi bỏ đi, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn a! Bất quá Nguyễn Nhược Nhược cũng không giận, dù sao hắn cũng bị đả kích không nhỏ, cơ hồ muốn khóc, cứ chỉ thất thường cũng có thể giải thích được.

Nghĩ đến đôi mắt của Ngọc Liên Thành trong nháy mắt ảm đạm liêu quang, lại nghĩ đến bộ dáng kiêu hùng của Lý Lực lão đảo muốn rơi nước mắt, Nguyễn Nhược Nhược nhìn không được thở dài, bỗng nhiên có cảm giác bản thân đã gây nên tội nghiệt sâu nặng...

Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nàng nhìn không được than vãn: Điều Kế Tông, nhanh nhanh mang khinh khí cầu tới cứu ta đi! Bây giờ ta chỉ có thể trông cậy vào người thôi.

Nàng vừa đi vừa than vãn, chưa đi được bao xa thì phía sau lại có tiếng vó ngựa truyền đến. Quay đầu nhìn, lại là Lý Lực. Gương mặt tuần tú kia chẳng khác gì núi lửa phun trào, đem toàn bộ nham thạch phun ra hết rồi sẽ cứng lại thành đá tảng. Không nói gì, hần lặng lặng bế nàng lên ngựa phi trở về. Nguyễn Nhược Nhược không phải không trách móc hần, mặc dù nàng có thể giải thích hần trong cơn tức giận đem nàng vứt trên thảo nguyên, nhưng nếu muốn thông cảm thì quả thật có vài phần miễn cưỡng. Rốt cuộc cũng là nam nhân, tại sao lại không có khí lượng phong độ như vậy? Hoàn hảo hần đã quay lại, xem như còn có thể cải tạo nha!

Vẫn như cũ, thân thể hai người dính sát vào chung một chỗ, nàng áp sát vào một bên mặt của hần. Nhưng lần này gương mặt anh tuần không hề tỏa nhiệt nữa, thậm chí độ ẩm áp cũng không, dường như đã trở nên lạnh như băng như sắt...

Nguyễn Nhược Nhược được Lý Lực mang về tận cửa Nguyễn phủ, Điều Kế Tông và Ngọc Liên Thành vẻ mặt ngưng trọng đang đứng chờ nàng ngoài cửa. Vì đợi đã lâu rồi nên Điều Kế Tông dứt khoát leo lên bậc thang ở đại môn ngồi xuống, Ngọc Liên Thành ngọc thụ lâm phong vẫn im lặng đứng nghiêm.

Nhìn thấy tuần mã mang theo hai người trở về, Điều Kế Tông lập tức nhảy dựng lên. “Nguyễn Nhược Nhược, người đã trở về! Tiểu vương gia người làm sao vậy hả! Không nói tiếng nào đã bắt người đi, người là cư.ó..”

Lý Lực lạnh lùng liếc hần một cái, ánh mắt kia lạnh lùng như băng, sắc bén như kiếm, Điều Kế Tông “được” hần nhìn như vậy liền giống như bị ai đó đâm một nhát ở chỗ yếu, nhất thời ngắc ngứ nói không ra lời.

Lý Lực không nói một lời đem Nguyễn Nhược Nhược từ trên lưng ngựa trực tiếp đặt xuống đất, sau đó giục ngựa xoay người rời đi, không thêm nói chuyện với ai.

Hần vừa đi, Điều Kế Tông cảm giác loại áp lực vô hình kia biến mất nên đã có thể vội vàng hỏi thăm Nguyễn Nhược Nhược, “Tại sao vậy? Tại sao vậy? Hần bắt người đi làm gì vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược không quen cưỡi ngựa, thân thể rã rời, máu sôi trào lên. Đi một quãng đường xa như vậy, nàng lúc này đã kiệt sức, chỉ muốn nhanh nhanh leo lên giường nằm xuống nghỉ ngơi, “Ta không sao, ta bây giờ tốt nhất là lên giường nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon. Có gì ngày mai hỏi đi, Điều thiếu gia”.

Điều Kế Tông không muốn buông tha, “Người bây giờ đi ngủ? Còn ta làm sao? Thôi mà, nói tùy tiện vài câu với ta đi!”

“Đừng hỏi nữa, để biểu muội nghỉ ngơi trước đi. Sắc mặt của nàng quả thật không tốt, nhất định phải nghỉ ngơi.” Ngọc Liên Thành đi tới giải vây.

Nguyễn Nhược Nhược như được đại xá, “Biểu ca, người là tốt nhất!”

Bất kể Điều Kế Tông lắm bẩm điều gì, Nguyễn Nhược Nhược vội vã trở về khuê phòng, ngã nhào xuống giường nghỉ ngơi...

48. Chương 48

“Cái gì? Ngọc Liên Thành và Lý Lực đều tỏ tình với người, mà người lại cự tuyệt toàn bộ?”

Điều Kế Tông từ sáng sớm đã chạy vội đến Điều phủ ngóng tin tức mới nhất. Nguyễn Nhược Nhược khiến Hạnh Nhi vô cùng kinh ngạc khi đem cái tên “cầu hôn bị cự tuyệt” ngày trước nghênh vào nhà. Hạnh Nhi đem trà đãi khách, rót ba lần thì cả ba lần đều đổ ra ngoài chén.

Đuổi Hạnh Nhi ra ngoài phòng, Nguyễn Nhược Nhược đem chuyện ngày hôm qua thuật lại cho Diêu Kế Tông nghe. Hắn vừa nghe xong liền vỗ ngực dậm chân, uất hận nói: “Cơ hội tốt như vậy tại sao người một người cũng không nắm bắt? Hai người kia, dù người chọn ai cũng tốt. Một người là nam tử độc thân hoàng kim, một người là vương gia hột xoàn, nếu là ta, ta còn hận không thể một lúc quơ cả hai người mới phải. Lý gia và Ngọc gia, người có thể hưởng thụ đồng thời cả vật chất lẫn tinh thần đó nha.”

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn lắc đầu không ngớt, đem tên thật của hắn ra mà gọi, “Lưu Đức Hoa, người coi như xong rồi, coi như xong rồi! Ta thấy người căn bản không có chút tố chất nào của bà mai hết.”

Diêu Kế Tông bày ra bộ dáng hiên ngang lăm liết nói, “Ta đây chỉ muốn tốt cho người mà đứng trên lập trường chiến hữu phân tích. Có nam nhân tốt đến, người nhất định phải mau chóng tóm lấy chứ.”

“Mau chóng tóm lấy?”, Nguyễn Nhược Nhược cười mỉu, “Người làm ơn đừng nói cứ như đầu trộm đuôi cướp có được không. Tình cảm nam nữ thiêng liêng, tại sao ra khỏi miệng người liền trở thành như vậy, quả thực khiến ta đây nghe không vô.”

“Nói thật đi, tại sao người lại cự tuyệt? Bọn họ có chỗ nào không tốt?” Diêu Kế Tông tò mò cực kỳ.

Nguyễn Nhược Nhược ngẩng đầu suy nghĩ một chút, vẻ mặt phẳng phất chút tiếc nuối, “Công tâm mà nói, thật ra điều kiện của hai người kia đều tương đối khá. Nhưng từ góc độ thực tế mà xét thì đều không phù hợp. Giống như một món ăn không thích hợp với ta vậy, thật không nên động đũa tới. Nếu cứ ngoan cố ăn vào thì ngược lại sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Diêu Kế Tông nghe được mắc cười, “Người nói lời này thật truyền cảm nha!”, cười một trận xong, hắn bày ra bộ dáng rửa tai cung kính lắng nghe, “Đến tột cùng chỗ nào không thích hợp? Ta nguyện ý ngồi nghe người giải thích”

“Thật ra, ta đối với Ngọc Liên Thành tương đối có hảo cảm, từ lần đầu tiên nhìn thấy ta đã bị chấn động, hắn thật sự có mị lực làm người khác choáng váng, không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn. Nhưng hay quá hóa dở, mị lực như thế khiến ta hiểu hắn tuyệt đối không thích hợp làm trạng phụ. Không phải ta sợ không dám song song đi bên cạnh hắn. Hắn có gương mặt quá mức tuần tú, là “nữ nhân sát thủ” trời sinh, vì thế sẽ lôi khéo vô số ong bướm bay tới. Nếu ta phó thác cả đời cho hắn, chỉ sợ đối lấy mỗi ngày lo lắng bất an, mỗi đêm ngủ không yên. Thôi thôi, tốt nhất là biểu huynh muội đi. Đúng nha! Hắn là anh họ của ta, đây chính là quan hệ cận hôn, ta và hắn không thể phát sinh quan hệ nam nữ, không phải sao?”

Diêu Kế Tông cắt lực gật đầu, “Đúng nha! Người không nói ta cũng suýt chút nữa cũng quên, thân tộc thì không thể kết hôn, nếu không thể hệ tương lai tám chín phần sẽ bị khuyết tật.”

Dừng một chút, hắn hỏi tiếp: “Còn...Tiểu vương gia Lý Lược kia? Người tại sao cũng không cần, trẻ tuổi anh tuấn, thân thủ nhất lưu, nam tử xuất sắc như thế bỏ công tìm kiếm còn không được. Hơn nữa xét về xuất thân bối cảnh, tài hùng thế đại, gả cho Lý thị hoàng tộc bọn họ làm con dâu cũng uy phong nha!”

“Lý Lược là một nam hài tử đặc biệt đáng yêu, nam nhân xứng đáng hai chữ “nam nhân” mặc dù hết lần này tới lần khác có một số việc xấu hổ ngượng ngùng như nữ tử. Cùng là một người, nhưng phong thái có lúc lại giống như hai người hoàn toàn khác nhau, cương nhu hài hòa. Không ngại nói cho người biết, thật ra ta vô cùng thích nam nhân có thể hài hòa hai tính chất cương và nhu, xét về điểm này mà nói, Lý Lược quả thật vô cùng phù hợp. Chỉ tiếc là...”

“Tiếc cái gì?” Diêu Kế Tông hỏi tới.

“Tiếc là hắn sinh ở Lý thị vương triều, gia đình bối cảnh như vậy, người bình thường quả thật ăn không tiêu.”

“Cái gì mà ăn không tiêu? Biết bao nữ tử muốn được gả vào gia đình giàu có như vậy, có phúc hưởng mà người cũng không biết!” Diêu Kế Tông vẫn chưa hiểu Nguyễn Nhược suy nghĩ điều gì.

“Hưởng thụ và quyền lợi đi cùng với nghĩa vụ đó lão huynh! Người tưởng phúc khí có thể hưởng không hả? Người vừa bị bọn họ quản lý vừa bó tay bó chân, cá tính hoàn toàn bị triệt tiêu, toàn bộ đều cuộc sống đều nằm trong tay bọn họ. Lúc ban đầu có thể không tệ lắm, ăn ngon mặc đẹp ở nhà cao cửa rộng. Nhưng con người đâu phải chỉ cần đời sống vật chất, tinh thần cũng vô cùng quan trọng. Đến một lúc nào đó người sẽ muốn đem đời sống tinh thần nâng lên cùng cấp độ với đời sống vật chất, để có thể hưởng thụ một cách

trộn vụn. Nhưng có khả năng không? Hoàng tộc nhiều quy củ quản thúc nghiêm ngặt, giống như một cái bao thật lớn đem người ta nhét vào bên trong, mỗi cử động nhấc tay nhấc chân đều bị kiểm chế. Tính cách của ta như thế này làm sao chịu đựng được?”

“Nói cũng có đạo lý nha! Chỉ là, không phải có rất nhiều nữ hài tử hướng tới đời sống vật chất ưu đãi như vậy mà tình nguyện buông tha đời sống tinh thần đó sao? Người tại sao lại không như vậy? Đừng nói với ta người xem tiền tài như cỏ rác nha!”

“Làm gì có! Lời cao thượng như vậy ta nói không ra đâu, ta chính là phàm nhân nha!” Nguyễn Nhược Nhược đầu tiên là cười, sau đó nghiêm nét mặt nói, “Tiền tài...cho tới bây giờ không có nó ta sống không nổi, nói thẳng một câu, ta thích tiền. Cũng giống như bao nhiêu người khác, ta muốn có tiền càng nhiều càng tốt. Có tiền, ta có thể tạo dựng một cuộc sống thoải mái hơn, ngày qua ngày an nhàn tự tại, không cần phải bươn chải trong một cuộc sống quá kham khổ. Chẳng qua là ta mặc dù thích tiền, nhưng không thích vì nó mà bỏ qua tất cả. Nói cách khác, ta chưa tới mức phải vì nó mà buông lơi toàn bộ những thứ khác.”

“Tiền tài không nặng không nhẹ, người muốn nói vậy sao?” Điều Kế Tông nghe không hiểu lắm.

“Tất nhiên, một người mà cuộc sống không được thành công lắm sẽ rất xem trọng tiền bạc. Chẳng hạn gặp phải tình trạng khẩn cấp phải cần đến tiền để giải quyết, lúc đó không thể không xem trọng nó rồi.”

Nguyễn Nhược Nhược nói xong thấy Điều Kế Tông lộ ra bộ dáng không hiểu rõ lắm liền lấy ví dụ chứng minh. “Giả sử ta bây giờ là Cô bé lọ lem nha, một cô bé lọ lem đang bị mẹ kế ngược đãi. Lúc này có một hoàng tử đến đây nói yêu ta, ta cũng sẽ không chút do dự mang giày thủy tinh vào rồi theo hắn leo lên xe ngựa dát vàng. Ta mặc kệ tình yêu của hoàng tử có phải là nhất thời ý loạn tình mê hay không, điều này không quan trọng. Đến cả những việc phát sinh sau này cũng không để vào mắt, như là quan hệ trong hoàng cung có phức tạp hay không, các thành viên trong hoàng tộc đối xử với nhau như thế nào...Điều quan trọng chính là ta có thể thoát khỏi cuộc sống kham khổ trước mắt. Vậy nên ta nguyện ý phóng lao theo lao, nhảy vào vận mệnh của mình, tùy cơ ứng biến. Ngay cả thua, ta cũng cam tâm tình nguyện đánh rồi mới thua.”

“Nhưng cuộc sống hiện tại của ta không tệ nha! Là Nguyễn gia Tam tiểu thư, ta có cây to bóng mát che chở. Ta ăn sung mặc sướng, có lẽ so sánh với vương phủ chưa bằng, nhưng ta chấp nhận ở bậc dưới chứ không thêm vài phần hơn thua đó, cũng không muốn hy sinh tự do của chính mình. Ta đối với cuộc sống hiện giờ vô cùng thỏa mãn, không cần phải rước lo lắng vào mình. Vào vương phủ có cái gì tốt? Vương phi bất quá chỉ là hư danh, huống chi ta còn không được làm vương phi, nếu muốn đi theo Lý Lượng thì chỉ có thể làm trác phi. Ta cũng là một người, tại sao phải chấp nhận cho hắn lấy thêm lão bà? Mỗi đêm khuya chong đèn cô đơn trong phòng ai biết, chờ đến phiên mình thì hắn mới tới ngủ với ta! Thảm quá nha! Nếu ta cần một nam nhân, ta sẽ phải thu tóm toàn bộ. Ta sẽ không trở thành một giai đoạn trong cuộc đời người khác, ta sẽ đóng vai chính và diễn từ đầu cho đến cuối bộ phim.”

Điều Kế Tông nghe đến nhập thần, nhin không được khen: “Nguyễn Nhược Nhược, người thật sự là nữ nhân lý trí đầu tiên mà ta đến bây giờ mới thấy nha, nhìn vấn đề thấu triệt, tư tưởng chủ quyền, một chút cũng không dối trá, đúng là chân thật đáng yêu.”

“Thật sự ta đối với người nói nhiều cũng vậy, hai chúng ta cùng xuyên qua ngàn năm đi đến Đại Đường này, dù người không phải thân nhân nhưng ta cũng xem người như người nhà, có cái gì cũng sẽ nói hết ra.”

“Nếu ta đây tỏ tình với người, mà người lại không chấp nhận hai tên kia, chỉ bằng để ta làm “hộ hoa sứ giả” cho, thấy được không?” Điều Kế Tông nửa đùa nửa thật nói.

“Người!” Nguyễn Nhược Nhược mắc cười, “Quan hệ của chúng ta là chiến hữu vô cùng thuần khiết, ta cũng không muốn để nó pha lẫn tạp chất.”

“Làm chiến hữu vô cùng thuần khiết cũng được chứ sao, có cái gì không thể? Nói không chừng sau này chúng ta không thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, khi đó chỉ còn hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Người bây giờ không chấp nhận ra, đến lúc đó đừng có hối hận a”.

“Không nên tiến triển thêm. Lưu huynh đệ, ta có thể ở trước mặt người nói tự nhiên như vậy, không chút nào che giấu chính là vì ta hoàn toàn xem người là huynh đệ. Nếu như ta đối với người có tình cảm, ta còn dám nói lung tung như vậy không? Ta sẽ lo lắng lúc nào nói sai trước mặt người, cố gắng giữ hình tượng

tốt trước mặt người...Chi bằng như bây giờ, ta và người ở trước mặt nhau muốn nói gì thì nói, hoàn toàn không cấm kỵ hay giả vờ. Chúng ta đều giống nhau, xem đối phương như huynh đệ tỷ muội mà đối đãi, nói như ban nãy, chính là “không phải thân nhân thắng tựa thân nhân.”

Điều Kế Tông xúc động hồi lâu mới mạnh mẽ gạt đầu. “Đúng nha, nhờ người nói ta mới hiểu được, đúng là như vậy. Xem ra chúng ta chỉ có thể tiếp tục giữ vững quan hệ cách mệnh hữu nghị mà thôi.”

“Ta bây giờ chỉ còn một người bằng hữu là người, hai người kia ta đều đắc tội rồi. Ngọc Liên Thành có thể không sao, nhưng ta đoán chừng Lý Lực đang hận ta đến tận xương. Ta biết hẳn trước giờ chưa bao giờ ăn gậy, mà ta đã quất hẳn một gậy, không biết tới bao giờ mới có thể trở lại như trước.” Nguyễn Nhược Nhược cười khổ.

Tĩnh An vương phủ.

Tại Lưu Tiên Cư, Lý Lực giam mình trong phòng khóa kín, Vương phi đứng bên ngoài đập cửa, ôn nhu gọi: “Hơi Nhi, người mở cửa đi, là mẫu thân a!”

Trong phòng một hồi không có ai đáp. Tàn Mai đứng phía sau Vương phi thấp giọng nói: “Tiểu vương gia cả ngày không chịu mở cửa, không ăn không uống. Bữa sáng cũng còn nguyên, một chút cũng không đụng tới. Vương phi người mau tìm biện pháp đi!”

Vương phi vừa tức vừa vội. Ngày hôm qua đang trên đường đi Lâm Viên, Lý Lực đột nhiên thúc ngựa rời đi, Vương phi liền sai bọn thị vệ đuổi theo. Thứ nhất vì xuất phát chậm hơn, sau là vì tuần mã của Lý Lực là ngựa tốt nên bọn họ có đuổi thế nào cũng không kịp. Cuối cùng đành phải thấp thỏm bất an quay về phủ, vừa đợi vừa chờ, cuối cùng một hồi lâu sau Lý Lực mới trở về. Vừa nhìn mặt con, Vương phi vô cùng sửng sốt, khuôn mặt vốn dĩ như ánh sáng mặt trời rực rỡ giờ phút này u ám như nhật thực, nàng nhin không được cuống quýt hỏi: “Hơi Nhi, người làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Lực im lìm thẫn thờ, một lời cũng không chịu nói, một mạch trở về phòng, đóng cửa, ai gọi cũng không mở. Vương phi lo lắng, rồi lại biết đối với đứa con này không nên dùng biện pháp mạnh. Nàng biết tâm tình của hắn hiện tại rất tệ, không muốn làm cho hắn quá nóng nảy nên đành phải tạm thời để hắn một mình an tĩnh. Nào ngờ từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, hắn không chịu ra khỏi phòng, cũng không chịu ăn uống khiến nàng hoảng sợ, nàng nhin không được vừa đập cửa vừa gọi: “Hơi Nhi, mẫu thân van cầu người, mau mở cửa ra! Hài tử này, tại sao lại tự nhiên không hiểu chuyện như vậy chứ, người muốn chọc giận mẫu thân đúng không?”

Gọi hoài vẫn không mở cửa, Vương phi chỉ còn cách tung đòn sát thủ, “Hơi Nhi, nếu người không mở cửa ra thì ta chỉ còn cách nói cho phụ thân người biết, để người đến đây hỏi cho ra lẽ.”

Tĩnh An vương uy nghiêm, đối với con cái luôn trông nom giáo dục cực nghiêm, Lý Lực rất kính sợ phụ thân. Lời vừa nói ra, quả nhiên hiệu quả, cửa phòng đột nhiên cũng đã mở ra.

49. Chương 49

Lý Lực đứng trước cửa, nét mặt u buồn, dung nhan tiêu tụy nhưng đôi mắt vẫn còn chút ánh sáng, “Mẫu thân, ta không có việc gì, bất quá chỉ ngủ nhiều một chút.”

Vương phi cảm thấy tảng đá lớn ngăn trong lòng đã được khai thông nên nhất thời vui sướng, “Hơi Nhi, không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt. Người vẫn chưa ăn gì, chắc là đói bụng rồi. Mẫu thân tự xuống bếp làm cho người một phần bánh bao nhân thịt người thích ăn nhất, được không?”

“Được, chính tay mẫu thân làm dĩ nhiên là được. Ta cũng đang muốn ăn.”

Vương phi vì vậy vội vàng đi xuống bếp rửa tay làm bánh. Lý Lực xoay người trở về phòng, Tàn Mai cân nhắc một chút rồi bước theo vào. Hắn nhìn trộm sắc mặt chủ tử, chỉ thấy vẻ mặt kia chứa đầy nỗi ưu thương nên trong lòng không khỏi cả kinh, Tiểu vương gia bị sao vậy? Đứng trong phòng kinh ngạc một hồi bỗng thấy Lý Lực lấy ra một vật trong tủ treo quần áo rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Tàn Mai đuổi theo

sau, cuối cùng chỉ thấy bóng dáng Lý Lược đứng ngẩn ngơ trước bờ ao nước xanh như ngọc. Lý Lược đứng đó rất lâu không nói lời nào.

Tần Mai đứng phía sau chờ đợi, thở cũng không dám thở mạnh. Lý Lược đưa tay giữ chặt đồ vật đó trong tay...một thanh âm vang lên như thể có vật gì vừa rơi xuống nước, trên mặt hồ nở rộ một vòng hoa sóng nước. Rất nhanh sau đó mặt hồ lại phẳng lặng như gương tựa như chưa từng phát sinh điều gì cả.

Vương phi mỉm cười đi vào, theo sau là Lô U Tố. Tướng quốc thiên kim Lô U Tố tay cầm một chiếc mâm bạc, trên mâm là những chiếc bánh bao xinh xắn hình hoa mai. Một đôi mắt đẹp như thu thủy liếc nhìn về phía Lý Lược đầy ý tứ.

“Hơi Nhi, đúng lúc U Tố cô nương vừa tới nên nàng giúp ta xuống bếp chuẩn bị mấy món điểm tâm này, toàn là món người thích, mau nếm thử đi! Hương vị rất ngon nha!” Vương phi lôi kéo Lý Lược ngồi xuống bàn đá, đem dưa nhét vào trong tay hắn.

“Cám ơn người”, Lý Lược không giống với thái độ bình thường mà mỉm cười nói với Lô U Tố.

Lô U Tố nhất thời sắc mặt đỏ như hoa đào, làn thu thủy sóng sánh xuân tình. Vương phi trong lòng cảm thấy an tâm...

Cùng lúc đó, Ngọc Liên Thành cũng đang ngồi trong vườn trúc, đôi mắt nhìn đắm đắm bụi trúc đến xuất thần.

Bên dưới bụi trúc này chôn sâu ba thùng thủy châm tuyết mà Nguyễn Nhược Nhược đã hứng tặng. Ngọc Liên Thành thở nhẹ một tiếng, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc hộp bạc xinh xắn đáng yêu, bên trong là phần hồng tiên điểm. Món đồ dành cho nữ nhân này...Ngọc Liên Thành tại sao lại mang bên người?

Bên trong hộp chính là phần hồng được làm từ những cánh hoa đào hái từ Tê Hà Sơn hôm nào. Dùng những cánh hồng đào được lựa chọn cẩn thận nhất rồi chưng cất mà thành. Mẫu thân của Ngọc Liên Thành Ngọc phu nhân cho tới bây giờ đều không dùng phấn son bán ngoài cửa hàng vì sợ không tốt cho da. Hàng năm Ngọc Liên Thành đều lên Tê Hà Sơn hái hoa đào về cho nàng tự chế. Năm nay sau khi chế xong, Ngọc Liên Thành lặng lẽ “cuộm” một hộp, dự định sẽ tặng cho Nguyễn Nhược Nhược xem như cảm ơn nàng đã giúp đỡ hái hoa. Nhưng chẳng biết tại sao mãi mà không cách nào tặng được. Hắn cứ để trong ngực áo, mỗi lần định lấy ra tặng đều cảm thấy rất khẩn trương, không thể tự nhiên đưa cho nàng. Ngọc Liên Thành chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Dần dần hắn mới hiểu ra mình đối với vị “biểu muội” này có tình cảm đặc biệt. Chính vì vậy mà hắn mới lo được lo mất. Giờ thì hay rồi, cuối cùng thì hôm nay cũng biết được nó rơi vào chữ “mất”, hắn không thể có được nàng. Thật là châm chọc! Nữ tử ái mộ hắn nhiều thiên thiên vạn vạn, nữ tử ái mộ chỉ có một người, thế mà hết lần này đến lần khác đều thất bại. Thế sự vốn là vậy, cái cần thì không đến, cái không cần thì cứ có liên tay, muốn vứt cũng không vứt được.

Do dự một lúc lâu, Ngọc Liên Thành ngồi xuống, hai tay đào bới lớp bùn đất bên dưới bụi trúc, đào ra một cái lỗ sâu rồi đem chiếc hộp bạc bỏ vào. Hắn ngồi nhìn một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói, “Tam biểu muội, tấm chân tình của người ngày đó ta đã chôn sâu. Còn tình ý của ta...có lẽ cũng sẽ giống như vậy, vĩnh viễn chôn sâu không bao giờ thấy mặt trời”. Ngọc Liên Thành thở dài.

Ngọc liên thành là người vô cùng thông minh nhạy cảm. Ngày hôm qua mặc dù Nguyễn Nhược Nhược chưa từng nói điều gì nhưng hắn hoàn toàn có thể đoán được. Nàng cự tuyệt hắn, nàng đã ôm hắn đắm say nhưng chẳng qua chỉ là một khoảng khắc ngắn ngủi. Chỉ một khắc sau đó, họ là hai người của hai thế giới trên thế gian này. Hắn là hắn, nàng là nàng, giống như hai kẻ cùng trú mưa qua một đêm ngắn ngủi, khi mưa tạnh sẽ lập tức tách ra không còn...quan hệ gì nữa. Bọn họ là hai người thuộc về hai thế giới a!

Khi Lý Lược từ trước mắt hắn đem Nguyễn Nhược Nhược ôm lên ngựa, hắn chấn động cực kỳ. Lý Lược đối với Nguyễn Nhược Nhược có tình ý, mặc dù chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi nhưng hắn có thể phát hiện được. Nhưng đối với Tiểu vương gia này, ấn tượng của Ngọc Liên Thành về hắn là không khí phách, thậm chí có điểm xấu hổ như hài tử. Ngọc Liên Thành không nghĩ tới hắn cũng có lúc bị tình cảm chi phối, như lửa bốc lên cao, như dung nham sôi trào. Tình cảm của Ngọc Liên Thành thì khác, lặng lẽ ôn nhu, hàm xúc uyển chuyển như nước. Chẳng qua...vô luận là lửa hay nước đều bị Nguyễn Nhược Nhược cự tuyệt. Khi Lý Lược mang nàng trở lại, nhìn nét mặt của hắn liền có thể đoán được.

Hắn không phải không biết Nguyễn Nhược Nhược vốn không thuộc về thời đại này, nàng cự tuyệt tình yêu của hắn cũng có thể giải thích được. Có lẽ...Diêu Kế Tông, không, là Lưu Đức Hoa mới chân chính là đối tượng của nàng! Bọn họ ở chung một chỗ vui vẻ như vậy. Hai người kia hoàn toàn bất đồng với những gì mà hắn đã chứng kiến suốt hơn mười năm qua. Bọn họ không bị bất cứ lễ số hay quy củ gì câu thúc, ngôn hành cử chỉ đều sáng khoái, tiêu tiêu sái sái, cảm xúc không bị đè nén, hỉ nộ ái ố hoàn toàn chân thật bộc lộ ra ngoài, tự nhiên như trăng thanh gió mát...Bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ trở lại thế giới thuộc về mình thôi...phải vậy không? Đời Đường, đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là một lũ khách.

Ngọc Liên Thành đang chìm đắm trong suy tư vô hạn thì gia đình báo lại. “Thiếu gia, Nguyễn gia Tam biểu tiểu thư tới. Theo cùng còn có một vị Diêu công tử.”

A! Là hai người bọn họ tới. Cùng đến cùng đi, như bóng với hình, xem ra suy đoán của mình không có sai, Ngọc Liên Thành bất giác cười khổ.

Nguyễn Nhược Nhược và Diêu Kế Tông sóng vai đi tới, “Biểu ca, ra nhà của người lớn như vậy nha! So với Nguyễn phủ của ta còn lớn hơn!”

“So với Diêu phủ ta cũng lớn hơn, xem ra gia sản của Ngọc phủ so với hai nhà chúng ta đều hùng hậu hơn nha!” Diêu Kế Tông hết nhìn đông lại nhìn tây nói ra, cách nói năng của hai người giống nhau như đúc.

Ngọc Liên Thành mỉm cười chào hỏi rồi mời bọn họ vào nhà ngồi, nhưng bọn họ đề nghị ngồi lại nơi tiểu viện đầy hoa tươi ngập tràn tiếng chim hót này. Nguyễn Nhược Nhược giải thích: “Thế kỷ hai mươi mốt của chúng ta bị ô nhiễm nghiêm trọng, cảnh trí tự nhiên bị ảnh hưởng rất nhiều. Vậy nên khi chúng ta đi đến đời Đường, mỗi ngày đều ngửi hương hoa nghe chim hót nhưng đều cảm thấy chưa đủ a!” Thì ra là như vậy, Ngọc Liên Thành phụng bồi bọn họ vào một tiểu viện ngồi. Ngọc Liên Thành một thân bạch y như ngọc, ánh mắt ngưng sâu, phía sau lưng là rừng trúc xanh ngát. Quả thật...đẹp vô cùng a!

Diêu Kế Tông cũng nhịn không được mà ngồi thừ ra, ngây ngốc một hồi mới lắc đầu trấn tĩnh. Một nam nhân mỹ mạo như vậy khó trách Nguyễn Nhược Nhược không dám yêu. Sắc đẹp của hắn chẳng những mê hoặc nữ nhân mà còn có thể mê hoặc nam nhân. Người xinh đẹp thì Diêu Kế Tông đã gặp không ít, nhưng “nam nữ thông sát” như Ngọc Liên Thành đúng là bình sinh mới thấy. Có một mỹ tượng phu như vậy thì thế tử nhất định sẽ đau đầu rồi.

“Ngọc Liên Thành, nếu như người không ngại, ta muốn đi tham quan vườn nhà người một vòng có được không?”

Ngọc Liên Thành biết Diêu Kế Tông muốn để mình và Nguyễn Nhược Nhược ở lại nói chuyện nên mới kiếm cớ né đi, “Xin cứ tự nhiên”.

Nguyễn Nhược Nhược im lặng hồi lâu mới mỉm cười một tiếng, “Biểu ca thông minh như vậy, nhất định biết ta muốn nói gì?”

“Ta hiểu, cho nên những lời khó khăn không cần nói ra.” Ngọc Liên Thành mỉm cười nhẹ nhàng như tâm sen tỏa hương thơm ngát.

Nguyễn Nhược Nhược thở dài một hơi, lời cự tuyệt quả thật khó nói, không ít thì nhiều cũng sẽ làm tổn thương tình cảm của đối phương. Đến lúc đó chỉ sợ không thể thu xếp ổn thỏa, ví dụ như...Lý Lược. Nhưng Ngọc Liên Thành lại tinh ý như vậy khiến nàng có chút hổ thẹn với hắn.

“Biểu ca, chúng ta ở thế kỷ hai mươi mốt cảm cận hôn. Bởi vì nếu chúng ta lấy nhau sẽ không tốt cho thế hệ sau. Các người chưa hiểu quy luật này nhưng chúng ta hiểu, cho nên...” Nguyễn Nhược Nhược mong rằng lý do này sẽ khiến cho hắn cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

“Nếu như là bởi vì nguyên nhân này thì cảm giác thất bại của ta đây cũng sẽ thoải mái hơn nhiều”, Ngọc Liên Thành cười bất đắc dĩ.

Chần chờ một hồi, Nguyễn Nhược Nhược không chịu được đành phải nhẹ nhàng ngồi lại gần hắn, ngắt đầu gọi, “Ngọc Liên Thành”, nàng gọi tên thật của hắn, đem cả trái tim đặt vào từng câu chữ, “Thật xin lỗi, ta không dám yêu người bởi vì người thật sự...tốt quá. Người giống như một khối ngọc bích mà các chư hầu tranh chấp với nhau, được vô số người mơ ước đoạt được. Nếu như ta lựa chọn người thì mỗi ngày đều phải lo lắng không an. Ta không hy vọng cuộc sống của mình biến thành một trận chiến hoa hồng, ngàn

nằm chìm ngập trong tình yêu và khói lửa. Chỉ đành...” Nàng không nhận được đưa tay vuốt lên hàng mi của Ngọc Liên Thành, tựa như muốn nhờ vào đó mà vén lên cả một bức họa đồ, nàng không muốn thấy đôi mắt này phẳng phất u buồn. Thật lâu trước kia nàng đã từng muốn làm động tác này, nhưng hôm nay đã quá muộn màng, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

“Yêu là sẽ đau”, ngữ khí dứt khoát như tráng sĩ, vạn phần không nỡ nhưng cũng vạn phần kiên quyết. Đây chính là căn bệnh tình cảm của phần lớn phụ nữ hiện đại, yêu nhiều rồi chia tay cũng nhiều, không giống với các thiếu nữ cổ đại yêu đến điên cuồng, vĩnh viễn không thể biệt ly, sống cùng sống, chết cùng chết. Các nàng sống chết với tình yêu của mình. Nhưng phụ nữ thế kỉ hai mươi mốt thì khác, có đôi khi dừng cảm yêu đương, nhưng cũng luôn luôn cẩn thận giữ lại một phần tình cảm cho mình.

Ngọc Liên Thành không nói gì, chỉ nhẹ nhàng giữ lại đôi bàn tay như ngọc, từ từ chuyển đến môi, đầu cúi thật sâu...Nụ hôn này, vừa giống như một làn gió thoảng qua, vừa giống như một dấu ấn đóng sâu vào trái tim nàng. Vô luận thời gian nước chảy đá mòn như thế nào, tấm chân tình và nụ hôn tuyệt vọng này sẽ vĩnh viễn lưu lại trong tâm trí nàng nguyên vẹn như lúc ban đầu.

“Chúng là vẫn là bằng hữu, đúng không?” Nguyễn Nhược Nhược mặc dù là hỏi, nhưng ngữ khí vô cùng kiên định.

“Dĩ nhiên”, Nàng đoán không sai, Ngọc Liên Thành trả lời dứt khoát.

50. Chương 50

Một buổi chiều mùa hè, Diêu Kế Tông chạy tới điểm hẹn “sau khi hoàng hôn”...

“Nguyễn Nhược Nhược, đi thôi, chúng ta đi bơi lội đi!”

“Được đó, đến đâu bơi lội đây?” Nguyễn Nhược Nhược hăng hái bồng bồng.

“Ngưng Bích hồ đi!” Diêu Kế Tông nói xong chợt nhớ nhớ ra một chuyện, lưỡng lự hỏi, “Còn có chỗ nào...thích hợp hơn không?”

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút, “Đừng đến Ngưng Bích hồ, không khéo lại gặp Lý Lực nữa. Ta cùng Thủy Băng Thanh bơi lội một chỗ không sao, nhưng nếu bị hấn bắt gặp ta đi chung với Diêu Kế Tông thì thảm à. Ta sợ hấn sẽ đem tội gian phu dâm phụ chụp lên đầu chúng ta a!”

Ở Đại Đường này, việc nam nữ giữa đêm đi bơi lội với nhau đúng là...quá mức kinh thế hãi tục.

“Sẽ không trùng hợp vậy đâu, bây giờ đang lúc hoàng hôn, hấn nếu ra ngoài thổi tiêu thì cũng phải chờ đến khi “trăng lên cao khỏi đầu” nha! Là người nói đó thôi, tiêu phải thổi dưới trăng mới hòa quyện tâm ý. Nhanh lên một chút, thừa dịp còn thời gian chúng ta đi bơi mấy vòng, chờ khi trời tối liền rút lui tránh đụng đầu hấn.”

Diêu Kế Tông năn nỉ ỉ ôi, Nguyễn Nhược Nhược đành phải mang theo y phục bơi lội của nàng rồi theo hấn đi ra cửa. Ở đại môn, hai người gặp Nguyễn phu nhân cùng Nguyễn Nhược Phượng đang trợn to đôi mắt nhìn mình.

Trông thấy Nguyễn Nhược Nhược sóng vai đi bên cạnh Diêu Kế Tông, Nguyễn phu nhân ngắc ngứ hồi lâu mới nói được, “Đây...cái này...Tam nha đầu tại sao lại cùng họ Diêu ra ra vào vào?”

Nguyễn Nhược Phượng so với mẫu thân nàng còn giật mình hơn, “Nguyễn Nhược Nhược làm cái quỷ gì vậy? Ban đầu một hai tự vẫn không chịu thành thân, bây giờ tốt rồi, cùng ra cùng vào.”

Đến được Ngưng Bích hồ, Nguyễn Nhược Nhược vươn mắt nhìn ra xa, vừa nhìn thấy liền dậm chân nói: “Ta đã nói mà, ta đã nói mà, ta đã nói đừng tới chỗ này mà. Người nhìn đi, Lý Lực đang ở đằng kia kia!”

“A! Lúc này là lúc nào a, hấn ra đây là gì chứ?” Diêu Kế Tông bực mình, sau đó liền nhìn kỹ, “Ê, không phải đi một mình đâu. Người mau nhìn, trong khoang thuyền còn có một lục y nữ tử đang đi ra kia.”

Cơn tức giận của Diêu Kế Tông biến mất, thay vào đó là lòng hiếu kỳ. Hắn nhanh tay kéo Nguyễn Nhược Nhược lặng lẽ “mai phục” gần bờ hồ, cả hai chui vào một bụi rậm rồi nghe ngóng. Nhìn hồi lâu, Diêu Kế Tông mở miệng khen: “Wow, một mỹ nhân cổ đại thật xinh đẹp, tiểu tử Lý Lực này điểm phúc không cạn nha!”

Hắn đột nhiên phát hiện Nguyễn Nhược Nhược ngồi một bên từ đầu đến cuối không đáp lời nên hướng mắt liếc nhìn, phát hiện nàng đang nhìn chăm chăm nữ tử trên thuyền, trên mặt có điểm ngoài ý muốn. Diêu Kế Tông bật thốt lên: “Người làm sao vậy?” Vừa hỏi xong liền phá ra cười, “Có phải...thấy người tỏ tình với mình nhanh như thế đã có nữ tử khác nên người cảm thấy khó chịu?”

“Đúng”, Nguyễn Nhược Nhược nói thẳng, “Thấy nam nhân từng nói yêu mình quay đầu cùng nữ nhân khác “ước hẹn hoàng hôn” nên ta có chỗ không vừa lòng”.

“Chắc chắc chắc”, Diêu Kế Tông tắc lưỡi chườn ra bộ dáng xem thường, “Nữ nhân thích hư vinh mà”.

Nguyễn Nhược Nhược phản bác nói, “Là con người thì ai chẳng thích hư vinh, đâu phải chỉ mỗi nữ nhân.”

Diêu Kế Tông biết nàng nói có đạo lý, cho nên cũng không muốn tranh luận thêm. Cả hai im lặng nhìn động tĩnh trên thuyền.

“Tốt rồi, người ta ở đằng kia tình thương mến thương, người ở đây ngó trái ngó phải canh giữ làm gì, đi thôi!” Nguyễn Nhược Nhược kéo hắn rời đi.

“Ấy đừng chớ, đừng đừng, để ta xem cổ nhân tỏ tình ra sao.” Diêu Kế Tông một mặt ẩn núp kéo tay Nguyễn Nhược Nhược lại, một mặt rướn cổ lên nhìn. “Người mau nhìn, nữ tử cổ đại đang bê một thanh cầm đi ra kia. Wow, Lý Lực cũng rút ra một thanh tiêu! Ra là cầm tiêu hợp tấu nha, tốt quá, tấu một khúc “tiểu ngạo giang hồ” đi.”

Nguyễn Nhược Nhược cười không nổi, “Người tưởng hai người bọn họ là Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh hả? Còn muốn tấu khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ?”

Trong khi bọn họ đang nói chuyện thì tiếng tiêu tiếng đàn đã dần dần tắt dần vang. Tiếng tiêu lạnh lùng u xa, tiếng đàn du dương réo rắt, thanh âm hòa quyện nương theo dòng nước lại càng khiến lòng người mê mẩn mang khó tả. Trong lúc nhất thời Diêu Kế Tông cũng không nói gì nữa, hai người tĩnh tâm một lòng nghe tấu khúc.

Khúc tấu chấm dứt, dư âm vẫn còn đọng lại trong lòng. Diêu Kế Tông nhìn hai người kia, không nhịn được thở dài nói: “Hợp tác hoàn hảo, xem ra Lý Lực quả nhiên tìm được đối tượng thích hợp của hắn rồi.”

“Lục y nữ tử này đoan trang xinh đẹp, cử chỉ nhàn nhã. Nhìn qua liền biết ngay là đại gia khuê tú, nếu Lý Lực chọn thế tử phi thì nàng quả thật là người phù hợp. Con cháu hoàng thất phải như vậy, vừa hiểu quy củ vừa tuân thủ quy củ, mọi việc đều lấy phụ quân làm trọng”.

“Chỉ là...Lý Lực có yêu nàng ta không? Giữa bọn họ có tồn tại tại tình yêu hay không?” Diêu Kế Tông mắt lạnh bàng quan, hướng thái độ nhàn nhạt thường ôn của Lý Lực mà hỏi. Hắn hoàn toàn không giống như lần trước khi ôm Nguyễn Nhược Nhược lên ngựa, lúc đó...quả thật là dung nham núi lửa phun trào.

“Bọn họ không cần tình yêu, hôn nhân chính trị còn đòi hỏi tình yêu làm gì? Tất cả đều không ngoài quan hệ lợi dụng nhau thôi.”

“Hôn nhân chính trị?” Diêu Kế Tông ngây thơ hỏi.

“Hoàng thất hôn nhân có bao giờ không phải là hôn nhân chính trị? Hoàng tử và Hoàng nữ hơn phân nửa là gả cho tôn tử trọng thần trong triều. Cường cường liên thủ, đảm bảo giang sơn lâu dài mà.”

Diêu Kế Tông im lặng hồi lâu, “Vậy Lý Lực chẳng phải là rất đáng thương sao, trước kia ta tưởng hắn quá mức lãnh ngạo, nhưng bây giờ phát hiện hắn thật ra là một con người đầy nhiệt tình. Hắn có thể đón nhận an bài như thế sao?”

“Hắn phải đón nhận, đây là số mệnh của hắn. Bọn họ có trách nhiệm trong người. Thân là hoàng tộc, có đôi khi cũng không thể hạnh phúc như người bình thường. Chẳng qua là...vật chất có thể hưởng thụ nhưng tinh thần thì từ sớm đã bị trói buộc rồi.”

“Hôn nhân không tình yêu, bọn họ có thể sống đến răng long đầu bạc sao?” Diêu Kế Tông nặng nề hỏi.

“Tại sao lại không thể? Hai người chung một chỗ, sinh con đẻ cái, tình cảm từ từ vun đắp. Dựa vào thứ tình cảm này cũng có thể thái bình sống nốt nửa đời còn lại. Lý Lực có thể đi theo con đường này cũng giống như bao nhiêu tiền bối của hân vậy thôi. Người không cần quan tâm, chúng ta...về đi thôi. Người ta dưới ánh trăng ngắm cảnh đẹp, chúng ta chui ở bụi rậm này nuôi muỗi a!”

Diêu Kế Tông lắc đầu, chuẩn bị đứng dậy rời đi, “Lý Lực thật đáng thương! Khó trách người cũng không dám yêu hân, hân từ sớm đã bị khổng chế trong lòng bàn tay người khác rồi. Người theo hân quả thật cũng không phải chuyện tốt. Đối với vấn đề tình cảm người thật là sáng mắt a!”

“Dĩ nhiên, ta mà!” Nguyễn Nhược Nhược “đại ngôn bất tàm”, tự dát vàng lên mặt mình.

Diêu Kế Tông nhin không được mắc cười, “Khen người một câu, người có cần ngẩng mặt lên trời vậy không?” Hân vừa nói vừa đập vào vai nàng một cái, nào ngờ Nguyễn Nhược Nhược ngồi quá lâu, hai chân đã sớm tê cứng, bị hân không nhẹ không nặng đập một phát nên chân không chống đỡ được, cả người ngã nhào xuống hồ, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Trên thuyền, Lý Lực sau khi thổi xong khúc tiêu liền im lặng một hồi lâu, thần tư mờ ảo. Hoàng hôn đã buông xuống tự khi nào, bầu trời như một dải lụa đen mềm mượt, vàng trắng tròn tỏa sáng lung linh. Đôi mắt dừng trên mặt hồ Ngưng Bích, Lý Lực không tự chủ nhớ lại tình hình đêm đó gặp gỡ Nguyễn Nhược Nhược tại nơi này. Nàng xinh đẹp như một đóa thủy tiên trong nước, bình bông uyển chuyển. Chính trong lúc ấy, hân đã nhận ra mình yêu nàng. Vậy mà khi hân đem tình yêu đầu tiên ngọt ngào đặt dưới chân nàng lại bị cự tuyệt phũ phàng...Nghĩ đến đây, bàn tay cầm tiêu nhất thời kìm hãm không được liền nắm chặt lại, cơ hồ muốn nén chặt nó vào da thịt của mình.

“Tiểu vương gia thổi tiêu thật hay.” Không phát hiện tâm trí Lý Lực đang xáo động, U Tổ mỉm cười nhìn hân nói.

Cố gắng quên đi nỗi đau trong lòng, Lý Lực cũng mỉm cười nhìn nàng, “Cầm kỹ của U Tổ cô nương cũng tuyệt vang”.

“Tạ Tiểu vương gia khách lễ”, U Tổ nhoẻn miệng cười, “Có...có thể...cùng Tiểu vương gia hợp tấu một khúc nữa không?”

“Cũng được!” Lý Lực cũng muốn kiếm gì đó để phân tán tâm tư của mình, “Tấu khúc gì?”

Mặt U tổ nhất thời đỏ ửng như mây chiều, đôi mắt tình ý lưu chuyển dùng ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết, “Tiểu vương gia, khúc “Trường tương thủ” có được không?”

Trường tương thủ, nội dung cũng như tên, là khúc nhạc tình tương tư. Nam nữ đời Đường khi tỏ tình sẽ dùng những tấu khúc có nội dung như thế này, cũng giống như nam nữ thời hiện đại gào thét những lời yêu đương như “Ta yêu người, yêu mãi người, tựa như chuột yêu gạo”. Rốt cuộc xuân tâm đã mạnh động, đại gia khuê tú Lô U Tổ muốn thông qua tấu khúc “Trường tương thủ” để bày tỏ tình yêu đến nam nhân trong lòng nàng.

Không phải không thừa nhận, tình yêu của thiếu nữ thời cổ đại so với thiếu nữ thời hiện quả thật can đảm, dũng cảm hơn nhiều. Các nàng xem phu quân như ngọc, kim chi ngọc diệp đem toàn bộ tính mạng đổi lấy. Một khi đã yêu sẽ thờ phụng như thần. Tuy nhiên không thể lộ liễu nói những lời như “ta đây yêu chàng, muốn gả cho chàng”. Mà thiếu nữ hiện đại khi yêu đều chú ý trước sau, cân nhắc thiệt hơn: anh ấy là người tốt nhưng gia đình rất phức tạp nha! Tính cách chưa đủ thành thực ổn định nha! Có cầu tiến không nha...Đây đến tột cùng là tiến bộ hay lùi bước, là nữ nhân trở nên thông minh hay ngu dốt hơn, ai có thể trả lời được?

Lý Lực ngơ ngẩn hồi lâu, mặc dù chuyến giang du lần này là vương phi sắp xếp, bảo hân dẫn Lô U Tổ đi cùng nhưng công tâm mà nói, hân cũng muốn thử nghiệm một lần. Nhưng lúc này...Lô U Tổ lớn mật đem tình ý biểu lộ như vậy, hân nhất thời...

Đang phân vân thì đột nhiên nghe một thanh âm vang lên từ bờ hồ bên kia, như thể có vật gì đó rất nặng rơi xuống. Lô U Tổ cả kinh, không tự kìm hãm được đem thân thể tới gần Lý Lực, “Tiểu vương gia, là vật gì vậy?” Nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như một đóa hoa sen trong nước, mười nam tử thấy sẽ có chín người

rung động, muốn đến bảo hộ nàng. Đáng tiếc Lý Lực hết lần này tới lần khác vội vàng thối lui một bước tránh xa nàng.

Lô U Tổ mỉm cười xấu hổ, đầu cúi xuống tựa như hoa sen khai lạc. Nhìn dung nhan nàng đột nhiên ảm đạm, Lý Lực đột nhiên cảm giác không đành lòng. Hắn từng bị người cự tuyệt qua nên biết rõ tư vị bị cự tuyệt. Tâm trạng của Lô U Tổ bây giờ cùng hắn giống nhau, vì tương tư mà đau khổ?

Cổ tình muốn đến an ủi nàng nhưng Lý Lực thật sự không có tâm tình. Chính hắn vẫn đang ôm một bụng khổ không thể giải thoát. Mặt nước vẫn im lìm tĩnh động, tựa như hắn mới vừa rồi chẳng nghe thấy gì cả. Đúng lúc này hắn nghe trên bờ có người cất giọng hô to ba tiếng, đó là ba tiếng khắc sâu vào lòng hắn. Hắn vừa nghe, cả người liền chấn động.

Diêu Kế Tông mặc dù không cẩn thận đem Nguyễn Nhược Nhược đẩy ngã xuống hồ, nhưng hắn cũng không khẩn trương. Kỹ thuật bơi lội của Nguyễn Nhược Nhược hắn hiểu rất rõ. Không cần lo lắng nàng chết đuối ở chỗ này, không quá ba năm mươi giây, tự nhiên nàng sẽ trôi lên mặt nước. Nhưng tình huống không giống như dự liệu của hắn, sau khi Nguyễn Nhược Nhược rơi xuống nước liền như đá nặng chìm xuống hồ không thấy tăm hơi đâu. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Ngay lập tức, Diêu Kế Tông liều mạng la lên.

“Nguyễn Nhược Nhược, Nguyễn Nhược Nhược, người đâu rồi? Nguyễn Nhược Nhược!”

51. Chương 51

Sau khi kêu lên vài tiếng, Diêu Kế Tông liền biết tình hình không ổn, bên dưới mặt hồ không biết Nguyễn Nhược Nhược đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Vì vậy hắn không hề do dự nữa mà nhanh chóng nhảy xuống nước. Trong nháy mắt hắn nhảy xuống bỗng có tiếng nước xáo động đầu đây, hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn...là Lý Lực đã nhảy xuống nước trước hắn.

Mặt hồ dưới ánh trăng là một thế giới lung linh, nửa mơ hồ, nửa trong suốt. Lý Lực mượn ánh sáng trăng lặn sâu xuống nước tìm kiếm một thân ảnh chập chờn như hoa thủy tiên. Thật xa đằng kia, tại nơi thủy táo bỗng bành lay động, có một mảnh bạch y trong nước lẳng lặng phiêu bỗng, từ trong cõi địa lam u ám tạo thành một đóa hoa rung động lòng người. Một bức tranh thật đẹp, tiếc là Lý Lực không dám ngắm nhìn, bởi vì hắn biết một giây chậm trễ là nàng một bước gần đến cửa tử vong.

Lý Lực ra sức bơi tới, đem thân ảnh chập chờn như phù dung nhẹ ôm vào lòng...

Đem Nguyễn Nhược Nhược trôi lên mặt nước, trông thấy Tần Mai đã chèo thuyền tới nơi, Lý Lực mang nữ nhân trong lòng leo lên thuyền. Lúc này Diêu Kế Tông cũng kịp bơi tới, bất chấp có được hoan nghênh hay không, hắn nhanh nhẹn phóng lên thuyền.

Nguyễn Nhược Nhược an tĩnh như đang ngủ nhưng sắc mặt trắng bệch như hàn băng lãnh tuyết, không có nửa điểm sinh khí. Diêu Kế Tông vừa nhìn thấy liền khẩn trương, vội vàng tiến lên hướng môi của nàng cúi xuống.

Lý Lực một chương mạnh mẽ đẩy ra, suýt nữa đem hắn đánh ngã xuống nước. Thuyền đột nhiên chấn động cơ hồ sắp lật, Lô U Tổ nhin không được hét lên một tiếng.

“Người làm gì vậy? Tránh ra, ta phải cứu người!” Diêu Kế Tông điên tiết hướng Lý Lực hét lên.

Lý Lực trầm giọng hỏi, “Người cứu thế nào?”

“Hô hấp nhân tạo! Nếu không mau làm hô hấp nhân tạo, nàng sẽ không thở được!” Diêu Kế Tông nóng vội.

“Làm sao người biết hô hấp nhân tạo?” Lý Lực ngạc nhiên cực kỳ, cái danh từ mới mẻ này hắn chỉ mới nghe một mình Nguyễn Nhược Nhược nói qua.

“Ta làm sao biết hả? Cả Đại Đường này cũng chỉ có ta và nàng biết. Van cầu người mau tránh ra, nếu không chỉ sợ không cứu được nàng.” Diêu Kế Tông vừa nói vừa tiến lên đẩy Lý Lực ra.

Lý Lực cũng không chịu nhượng bộ liền ngăn hắn lại. Hắn dùng ngữ khí kiên định nói, “Ta cũng biết phương pháp hô hấp nhân tạo cứu người.”

“Người biết!?” Miệng Diêu Kế Tông há to đến độ có thể nhét luôn một con gà vào.

Lý Lược mặc kệ hần, xoay người hướng môi Nguyễn Nhược Nhược cúi xuống, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại những lời nàng đã nói với mình về phương pháp “hô hấp nhân tạo”: Người bị ngộp nước vì thiếu không khí nên sinh ra hiện tượng ngừng hô hấp. Lúc này phải dùng phương pháp hít thở bị động, đem đường khí đẩy vào miệng nạn nhân để trợ giúp phổi có đủ thể tích khí trao đổi, cung cấp đủ đường khí. Loại phương pháp này gọi là hô hấp nhân tạo...

Định tâm lại, một tay chạm vào mặt Nguyễn Nhược Nhược, hần hít một hơi rồi áp vào bờ môi đã lạnh như băng của nàng, đem ngụm khí của mình đẩy vào miệng nàng.

Diêu Kế Tông nhìn ngây người, Lý Lược biết “hô hấp nhân tạo” là một loại phương pháp cứu người, không giống như...người đời Đường khác, họ đều cho rằng đây chỉ là hôn mê thuần túy. Điều này...hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hần.

Lô U Tổ đứng một bên cũng nhìn ngây người, mặt của nàng so với gương mặt ngộp nước của Nguyễn Nhược Nhược còn tái nhợt hơn, thân thể run rẩy như lá thu trong gió.

Tần Mai càng trợn mắt hốc mồm, đây...đây...đây không phải là biện pháp lần trước Nguyễn Nhược Nhược đã cứu Tiểu vương gia đó sao? Đúng là phong thủy lưu chuyển a! Bây giờ đổi lại thành Tiểu vương gia cứu nàng.

Định thần lại, Diêu Kế Tông đứng một bên chỉ đạo kỹ thuật cho Lý Lược, “Lý Lược, người một tay nén xuống ngực nàng, một tay bóp mũi nàng, nếu không làm vậy thì không khí sẽ không thể xuống phổi toàn bộ.”

“Còn nữa, Lý Lược, người sau mỗi lần hơi phải dùng tay ấn lên ngực nàng một lần, giúp nàng thở khí ra, như vậy mới đảm bảo quá trình hít thở, đây mới gọi là hô hấp nhân tạo.”

Lý Lược vừa nghe thấy phải áp tay lên ngực nàng, sắc mặt nhanh chóng chuyển sang hồng. Đôi mắt hần liếc xuống khuôn ngực đẹp mê hồn liền vội vàng dời đi chỗ khác, làm sao dám làm theo lời Diêu Kế Tông.

Thời khắc mấu chốt, không việc gì cần câu nệ! Diêu Kế Tông vì vậy liền quyết định “tặng” cho hần một kích, “Ai nha, Lý Lược, người nếu như không làm được thì người cứ đảm nhận truyền khí đi...ta phụ trách cái kia cho.”

Diêu Kế Tông vừa nói vừa giả vờ đưa tay lên. Không ngoài sở liệu, Lý Lược một chương đem “bàn tay heo” của hần đẩy ra, “Không cần người lo, ta sẽ cứu sống nàng.”

Nói xong chính hần toàn quyền chịu trách nhiệm cả quá trình cứu người, trọn vẹn trình tự từ trên xuống tới, về hồng trên gương mặt đã chuyển thành đỏ bừng tựa như mặt trời sắp lặn.

Khi Nguyễn Nhược Nhược tỉnh lại liền cảm thấy cả người lạnh run, chỉ có phía trước ngực là vô cùng ấm áp mềm mại. Là cái gì vậy! Mê mê mang mang nàng mở mắt, liếc mắt nhìn thấy Lý Lược. Oh My God, là hần!!!

Lập tức hiểu ngay chuyện gì vừa xảy ra, Nguyễn Nhược Nhược cùng lần trước giống nhau như đúc, một tay đẩy mạnh ra hần, chỉ vào hần thất thanh nói: “Lý Lược, tại sao lại là người?”

Lý Lược còn chưa kịp lên tiếng thì tật xấu của Diêu Kế Tông đã ào ào xông tới, “Nguyễn Nhược Nhược, cái gì gọi là “lại là người” vậy?”

Diêu Kế Tông vừa nói xong, Nguyễn Nhược Nhược trông thấy hần liền điên tiết, “Lưu Đức Hoa chết bầm, mới vừa rồi người làm cái quái gì vậy, đem ta đẩy ngã xuống hồ. Nơi đó dù cạn nhưng ta không phòng bị nên rơi xuống, chân lại bị tê, chỉ còn cách trực tiếp chìm xuống đáy hồ hôn mê”.

“Ta còn thắc mắc tại sao người lâu vậy cũng không nổi lên, nguyên lai là như vậy. Xin lỗi xin lỗi, ta không cố ý! Ai biết người bị tê chân đâu, ta bất quá chỉ đẩy người một cái, người tự đứng lẫn xuống!”

“Cái gì? Người và ta núp trong bụi rậm lâu như vậy, không tê chân mới lạ, người đẩy một cái dĩ nhiên ta ngã xuống nước rồi!”

Hai người lờ qua tiếng lại, gần như không để ý chung quanh còn có người. Kết quả, sau khi Lý Lược nghe qua một hồi liền nhận không được chen ngang, “Các người...núp trên bờ đã lâu sao?”

Hai người vốn đang đấu vô mồm vô cùng khí thế, bị Lý Lược hỏi một câu như vậy liền ngắc ngứ, phảng phất như vừa gỡ áo cho người ta xem lưng, nhất thời không biết nói thế nào.

Im lặng chưa bao lâu, Lý Lược lại hỏi: “Còn có, mới vừa rồi người gọi hẩn là gì? Lưu Đức Hoa? Hẩn không phải Diêu Kế Tông sao?”

Vừa đón vừa hỏi, không cho bọn hẩn cơ hội thương lượng câu trả lời. Suy nghĩ hồi lâu, Nguyễn Nhược Nhược quyết định...nói đại, “Làm gì có, ta gọi hẩn là Diêu Kế Tông a! Lý Lược, người nghe lầm rồi a!”

“Ta có nghe lầm không?” Ánh mắt Lý Lược quét sang Lô U tổ và Tần Mai đứng bên cạnh, dụng ý không cần nói cũng biết. Vì vậy hai người đều ra mặt làm chứng, “Tiểu vương gia không nghe nhầm, ta cũng nghe thấy nàng la như vậy.”

Bị bắt quả tang rồi, Nguyễn Nhược Nhược không thể không trở mặt, “Đúng, ta gọi hẩn là Lưu Đức Hoa, bởi vì cái tên Diêu Kế Tông nghe bất hảo, nên ta sửa lại một chút!”

“Người có thể tùy tiện đổi tên hẩn sao? Cứ cho rằng người đổi tên đi, tại sao lại đổi luôn họ của hẩn?” Lý Lược lại càng kỳ quái.

“Có quan hệ gì đâu, dù sao cũng chỉ có ta gọi hẩn như vậy. Hẩn bên ngoài là Diêu nhị thiếu gia, nhưng ở trước mặt ta hẩn chính là Lưu Đức Hoa.” Đây chính là lời nói thật, chỉ tiếc Lý Lược nghe cũng không hiểu.

Đôi mắt Lý Lược nghi ngờ hướng Diêu Kế Tông nhìn qua. “Các người...Từ khi nào trở nên thân thiết như vậy?”

Đây là điều khiến hẩn không tài nào lý giải nổi. Rõ ràng vẫn là Diêu Kế Tông giá họa, nhưng lúc ấy Nguyễn Nhược Nhược đổi với tên ăn chơi trác táng này tuyệt đối khinh thường. Sau đó không quá vài ngày, nàng và hẩn liền giống như lão bằng hữu nhiều năm, cùng đi đi lại lại trên đường. Nếu Nguyễn Nhược Nhược là nữ tử thâm khuê vô tri vô thức thì còn có thể cho rằng nàng nhất thời bị lừa gạt. Nhưng trên thực tế, Nguyễn Nhược Nhược quả thực quá hiểu biết, tâm tư kiên định như sắt, điểm này từ khi nàng cự tuyệt hẩn cũng có thể thấy được. Tại sao đột nhiên đối với Diêu Kế Tông lại thay đổi thái độ như vậy? Lý Lược nhận không được đem Diêu Kế Tông cao thấp đánh giá một phen, làm hẩn cả người không được tự nhiên.

“Ê, người nhìn cái gì vậy! Đều là nam nhân nha, không có gì để người nhìn đâu. Người đừng nhìn có được hay không?” Diêu Kế Tông bị hẩn làm cho không thoải mái nên mở miệng kháng nghị.

Lý Lược nghe được lời này trong lòng chợt động, trực giác cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng đang trong lúc cảm xúc xáo động nên không bắt được trọng điểm. Lúc này Nguyễn Nhược Nhược đã bò dậy, một thân ướt nhẹp, đường cong lộ ra. May là áo váy cũng không phải loại thấm nước liền trong suốt, nếu không thì chắc chắn xuân quang sẽ lộ hết ra ngoài. “Lý Lược, cảm ơn người đã cứu ta. Chúng ta đi trước, không quấy rầy người và vị cô nương này dưới trăng cảm tiêu hợp tấu.”

Không đợi hẩn trả lời, Nguyễn Nhược Nhược đã réo Diêu Kế Tông. “Đến đây đi, chúng ta bơi vào bờ, xem ai tới trước.” Vừa nói vừa làm tư thế nhún nhảy, rõ ràng muốn cùng Diêu Kế Tông tỷ thí. Thật là...sức sống tràn đầy a!

Diêu Kế Tông vừa nghe được lời ấy liền mi phi sắc vũ, “Đến thì đến, ai sợ ai nha! Một hai ba, nhảy.”

Ầm một tiếng, hai đóa hoa thủy tiên thật to nở bung ra, hai người đồng thời từ trên thuyền nhảy xuống hồ, phảng phất như giao long nhập hải, kim lý nhập thủy, chỉ thấy hai đạo thân hình rẽ nước mau lẹ rời đi. Tình cảnh này...sao lại quen quen? Lý Lược không khỏi chìm vào trầm tư...

Sau khi lên bờ, Nguyễn Nhược Nhược và Diêu Kế Tông sợ bị người đuổi theo nên đồng dạng bỏ chạy thật nhanh. Chạy được một đoạn xa mới bắt đầu giảm tốc độ, Nguyễn Nhược Nhược vừa đi vừa oán giận Diêu Kế Tông, “Đều là người không tốt, hại ta rơi xuống hồ để Lý Lược phát hiện chúng ta nhìn lén hẩn.”

Diêu Kế Tông cố không hơn thua vấn đề này, hẩn vẫn còn một thắc mắc, “Hồi nãy người nói “lại là người”, rốt cuộc là chuyện gì nha? Chẳng lẽ trước đây Lý Lược đã từng cứu người như vậy? Hẩn biết dùng phương pháp hô hấp nhân tạo cứu người, là người dạy hẩn có phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời nín lặng. Diêu Kế Tông lưu tâm nhìn nàng hồi lâu, nhin không được liền bật cười. “Ha ha, mặt ngươi đỏ rần kìa, xem ra đã bị ta nói trúng, đây là ngươi và Lý Lực lần thứ ba tiếp xúc thân mật đúng không?”

Nguyễn Nhược Nhược đỏ mặt hồi lâu, hay là...cứ nói thật, nếu hần đã đoán được tám chín phần mười rồi thì còn giấu làm gì nữa. Vậy nên nàng đem toàn bộ sự thật kể cho hần nghe. Diêu Kế Tông nghe xong mày kiếm liền nhướn cao, “Nguyên lai còn có chuyện như vậy nha!”

Nói xong phá ra cười một trận, vừa cười nói: “Nhưng thật ra ngươi và Lý Lực đúng là hữu duyên nha. Đêm khuya leo tường trốn ra ngoài cũng gặp, sau đó cứ hết lần này tới lần khác thân mật tiếp xúc, như vậy chính là duyên số, hần không chừng chính là một nửa số phận của ngươi đó.”

“Vấn đề này ngươi nên đi hỏi Nguyệt lão, đừng có hỏi ta.” Nguyễn Nhược Nhược vô tâm đáp lại, từ xa đã nhìn thấy đại môn Nguyễn phủ, “Tốt rồi, ta về nhà đây. Chúng ta chia tay ở đây đi, gặp lại sau!”

Diêu Kế Tông nhìn nàng chạy vào đại môn, đôi mắt đắm chiêu như có điều suy nghĩ...

52. Chương 52

Có vài vấn đề trong lúc nhất thời nghĩ không ra, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn nghĩ không ra. Ban đêm trước khi đi ngủ, Lý Lực đột nhiên nghĩ thông suốt câu nói kia của Diêu Kế Tông có điểm nào không đúng.

“Ê, ngươi nhìn cái gì vậy! Đều là nam nhân nha, không có gì để ngươi nhìn đâu. Ngươi đừng nhìn có được hay không?”

Đây căn bản không thể là lời nói của Diêu Kế Tông được. Lý Lực nhớ rõ lúc Diêu Kế Tông ở quán ăn lộ ra vẻ háo sắc, còn to gan đưa bàn tay ghê tởm kia chạm vào mình. Nhưng...Diêu Kế Tông trên thuyền kia thì khác, hần nói nam nhân với nam nhân giống nhau, không có gì để nhìn ngắm. Có thể trong lúc bất chợt nên hần không nghĩ thấu vấn đề này! Chỉ là, dù có suy nghĩ bao nhiêu lần, Lý Lực vẫn khó chịu không tìm ra mấu chốt vấn đề nằm ở đâu. Tại sao cùng một người lại có biến chuyển to lớn như thế?

Hơn nữa, lúc hần và Nguyễn Nhược Nhược song song nhảy xuống nước rồi đi, tư thế uyển chuyển như du long kia...Lý Lực không tự chủ nhớ lại cảnh đêm đó ở Ngưng Bích hồ, Nguyễn Nhược Nhược cùng Thủy Băng Thanh trong hồ bơi lội. Chẳng lẽ...quá hoang đường rồi, một là nữ nhân, một là nam nhân, tại sao lại có thể liên tưởng...Lý Lực cơ hồ hoài nghi mình suy nghĩ quá nhiều nên đầu óc không tỉnh táo. Nhưng hết lần này đến lần khác, thân ảnh hai người cứ hiện lên trùng lặp trong đầu hần.

Đêm hôm đó, Lý Lực ở một bên ngắm nhìn hai thiếu nữ nghịch nước, hần đã nhìn rất lâu. Mặc dù ánh mắt hơn phân nửa thời gian đều hướng về Nguyễn Nhược Nhược, nhưng kỹ xảo bơi lội xuất sắc của Thủy Băng Thanh hần không phải là không chú ý tới. Mỗi động tác của nàng đều ưu mỹ mạnh mẽ mười phần, có điểm không giống với thiếu nữ nghịch nước. Giống như...lúc nàng múa tây dương vũ, mềm mại nhưng cũng rất đặc trưng. Hơn nữa, tại sao hôm nay khi nhìn Diêu Kế Tông bơi lội dưới nước, Lý Lực cảm thấy có điểm giống nàng ta như đúc. Bản lĩnh này, động tác này, quả thực rất giống...Giữa bọn họ liệu có quan hệ gì không?

Còn có, tại sao hần cũng biết hô hấp nhân tạo? “Cả Đại Đường này cũng chỉ có ta và nàng biết”, lời nói này phải hiểu thế nào? Lý Lực cảm thấy trong lòng phảng phất một tia nghi ngờ vô hình đang lay động...

Ngẫm nghĩ một hồi cũng không tìm ra đầu mối, Lý Lực chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, không hiểu sao lại tiện tay cầm quyển “Binh pháp Tôn Tử” lên, quyển sách trượt qua tay rơi xuống. Trong lúc hần cúi người nhặt lên, những trang sách đang mở ra chương một “Công chiến kế”, dường như là quỷ thần xui khiến, Lý Lực liếc mắt nhìn xuống kế thứ mười bốn...Tả Thi Hoàn Hồn.

Tả Thi Hoàn Hồn...Bốn chữ này phảng phất như một thanh đao sắc bén chém gọn những hoài nghi trong lòng Lý Lực. Sách lại một lần nữa từ trong tay hần rơi xuống, Lý Lực kinh ngạc đứng tại chỗ, từ thân xác đến tâm hồn đều chấn động...

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Lược vội vàng gọi Tần Mai đến, vẻ mặt ngưng trọng phân phó, “Nguyễn Nhược Nhược và Diêu Kế Tông, đem lai lịch hai người này lập tức tra rõ. Từ nhỏ đến lớn, tính tình như thế nào, gặp gỡ như thế nào, tất cả đều mang về đây cho ta, càng cẩn thận càng tốt.”

Tần Mai cung kính lĩnh mệnh đi.

Hoa viên phía sau Diêu phủ, Diêu Kế Tông đang đối diện với khinh khí cầu của hắn. Vật này mặc dù có thể bay lên nhưng nhiên liệu quả thật không đủ, nhiệt khí tỏa ra chẳng bao nhiêu. Trên không trung không thể kiếm thêm củi, phải như thế nào mới kéo dài được hỏa lực đây? Diêu Kế Tông nghĩ tới nghĩ lui, nếu đem củi khô ngâm vào dầu, chỉ cần bắt lửa liền có thể kéo dài hỏa lực thêm một chút. Vì vậy tối hôm qua trước khi đi ngủ, hắn đã đem một đồng củi khô gia công qua một lần. Kết quả giống như hắn suy nghĩ, Diêu Kế Tông không thể không cao hứng mà khua tay múa chân. “Yeh! Vạn tuế! Thành công rồi!”

Trong lúc hắn cao hứng lại không lưu ý từ phía sau hoa viên có một người đang lẳng lặng đi tới. Tên gia đình đi theo phía sau người nọ vẻ mặt cực kỳ sợ hãi báo lại, “Nhị thiếu gia, Tĩnh An vương phủ Tiểu vương gia đến thăm.”

Cái gì?! Diêu Kế Tông ngạc nhiên xoay đầu lại, bắt gặp vẻ mặt kì quái của Lý Lược đang chăm chú nhìn hắn. Hai từ Diêu Kế Tông vừa buột miệng hoan hô thật sự rất giống với Nguyễn Nhược Nhược lần đó.

Khách không mời mà đến nha! Bởi vì không nghĩ là hắn sẽ đến nên Diêu Kế Tông nhất thời chẳng biết phải làm thế nào. Ngạc nhiên một hồi lâu mới tỉnh lại, Diêu Kế Tông vội vã hướng về phía tên gia đình nói, “Nhanh lên, nhanh lên, dâng trà đãi khách”.

Tên gia đình đi rồi, hắn mới quay đầu hướng Lý Lược nói, “Tiểu vương gia, chỗ này đến một băng ghế đãi khách cũng không có, hay là...người chịu khó đứng đây một chút, chờ ta đem đồ vật dụng này sắp xếp lại rồi mời người vào nhà ngồi.” Hắn thành thật không chút khách khí, hoàn toàn không lo lắng hoảng sợ như bình dân nhìn thấy hoàng tộc.

Lý Lược cũng không cho là ngõ nghich. Hắn nhìn đồ vật lung tung trên mặt đất một hồi, giọng nói mang vài phần trầm tư: “Thì ra là cái...có thể bay đúng không, là người làm ra sao?”

“Dĩ nhiên, vật này ngoài ta ra, Đại Đường các người không ai là có thể chế tạo được” Diêu Kế Tông hào khí phùng phùng.

Đại Đường các người? Lý Lược bắt được dấu hiệu nhưng mặt ngoài vẫn không để lộ thanh sắc, chỉ nhàn nhạt hỏi, “Vậy các người từ đâu đến?”

Câu hỏi đặt ra lúc đối phương không đề phòng chính là kế “Công kỳ bất bị, xuất kỳ bất ý” trong binh pháp, kế này có thể dễ dàng làm cho đối phương để lộ sơ hở. Quả nhiên Diêu Kế Tông nhanh chóng tiếp lời: “Ta không phải người đời Đường, ta là khách từ thế kỷ hai mươi mốt tới...”

Lời còn chưa dứt đã ngừng lại đột ngột. Diêu Kế Tông tỉnh ngộ, nhất thời không cẩn thận lại bị cái tên Tiểu vương gia cơ mẫn này nghe được. Tiêu rồi tiêu rồi!

Lý Lược nhìn chăm chăm vào hắn, ngữ khí vẫn thản nhiên, “Lời cũng đã nói ra, cần gì che giấu nữa. Nam nhi đại trượng phu, không nên giấu dẫu lộ đuôi như vậy.” Nói thanh thản vậy nhưng thật ra trong lòng Lý Lược khẩn trương không kể xiết, bí mật kinh thiên đã gần ngay trước mắt, chân tướng rốt cuộc như thế nào đây? Phảng phất giống như tân lang trong đêm động phòng hoa chúc đang hồi hộp nâng hồng hỉ mạt của tân nương lên, không biết gương mặt của nương tử của mình sẽ đẹp như Tây Thi hay xấu như Võ Diêm?

Bị hắn dả một kích như vậy, Diêu Kế Tông ngược lại cảm thấy nóng giận. Hắn đón nhận ánh mắt của Lý Lược không chút khiếp đảm, “Người là cố ý tới điều tra ta đúng không?”

Lý Lược tới đây chính là để làm rõ chuyện này, muốn biết nó đến tột cùng là như thế nào, vậy nên cũng không ngại ngần giở bài tẩy, hắn thản nhiên cho biết, “Lai lịch của Diêu Kế Tông từ khi ra đời cho đến bây giờ ta đều đã tra qua. Ta biết hắn bị Thủy Băng Thanh vô ý đẻ trúng, từng chết đi sống lại, sau đó tính tình liên thay đổi lớn. Ta hiểu, thật ra không có thay đổi gì cả, đơn giản chính là hồn phách đã dịch thể, đúng không?” Lý Lược đem toàn bộ suy đoán của mình nói ra.

Diêu Kế Tông không thể không âm thầm thám phục tên Tiểu vương gia này, có thể đoán trúng mấu chốt vấn đề. Suy nghĩ một chút, người ta đã tra rõ ràng như vậy thì còn giấu diếm gì nữa, thừa nhận thôi, “Đúng vậy, Diêu Kế Tông bây giờ không phải là Diêu Kế Tông của lúc trước. Ta đã là một người khác, vậy nên nhưng tội lỗi đùa giỡn người trước đây đừng ghi tạc lên đầu ta nữa.” Điều nay hẳn vẫn canh cánh trong lòng, nhân chuyện này mà nói cho rõ ràng.

Trên mặt Lý Lực có chút mất tự nhiên, vì muốn che giấu điểm này nên vội hỏi: “Vậy người tên thật là Lưu Đức Hoa?”

“Đúng vậy”.

“Vậy...Nguyễn Nhược Nhược tên thật là gì?” Lý Lực chần chờ một lát rồi hỏi thẳng. Câu hỏi khiến Diêu Kế Tông giật mình nhảy dựng lên. “Người...người tại sao cũng biết nàng không phải là...”

Gia đình tới dâng trà vừa đúng lúc trông thấy bộ dáng Nhị thiếu gia há hốc mồm cứng lưỡi nên cũng giật mình. Diêu Kế Tông khoát tay bảo hắn đi nhanh, chờ hắn lui rồi mới mở miệng hỏi, “Làm sao người biết nàng không phải là Nguyễn Nhược Nhược thật?” Kinh ngạc không lời nào kể xiết.

“Ta cũng đem lai lịch của nàng cẩn thận tra xét một lần, phát hiện nàng đã từng tự vẫn, sau khi tỉnh lại thì tính tình cũng đại biến, so sánh với trước kia như hai người hoàn toàn khác nhau. Không phải rất dễ dàng đoán ra sao? Ta còn phát hiện lời nói và cách dùng từ của hai người có một số điểm rất giống nhau.” Lý Lực nói.

“Đều bị người nhìn ra a!” Diêu Kế Tông lộ ra bộ dáng bị đánh bại, “Được rồi được rồi, ta đây dứt khoát đem chân tướng nói hết cho người nghe. Nguyễn Nhược Nhược đem bí mật tiết lộ cho Ngọc Liên Thành, ta đem bí mật tiết lộ cho người, một chọi một xem như huề nhau.”

“Cái gì? Ngọc Liên Thành từ sớm đã biết bí mật của các người rồi?” Lý Lực kinh ngạc vạn phần.

“Dĩ nhiên, nếu hắn không biết thì ta làm sao cho hắn ngồi lên khinh khí cầu”.

Lý Lực lúc này mới nhớ ra ngày đó thấy Ngọc Liên Thành và Nguyễn Nhược Nhược cùng nhau bay trên trời, thì ra hắn đã biết được bí mật này. Lý Lực nhất thời buồn bực, bí mật như vậy mà Nguyễn Nhược Nhược lại nói cho Ngọc Liên Thành biết trong khi đối với mình thì giấu giấu diếm diếm. Trong lòng Lý Lực có phần chua xót.

Vậy nên Diêu Kế Tông đem đầu đuôi câu chuyện kể cho hắn biết, từ việc gặp tai nạn xe cộ trên đường Trường An tại Bắc Kinh khiến hồn lìa khỏi xác bay thẳng đến Đại Đường Thịnh Thế ngàn năm sau, đến lúc hai người gặp lại nhau rồi...Lý Lực nghe xong vô cùng kinh ngạc, vừa phục vừa lo.

“Khó trách ngôn hành cử chỉ của các người khác hẳn so với nhân sĩ hiện tại. Ta mới đầu còn tưởng các người chỉ là Tả Thi Hoàn Hồn, cũng không ngờ lại có nhiều chi tiết tư diệu như vậy, các người hoàn toàn không bị lễ phép giới hạn. Ta thật sự không ngờ các người lại là từ Trung Quốc ngàn năm sau đến nơi này. Thời gian...có thể tiến về phía trước, lại có thể quay ngược trở về sau!”. Đây thật sự không phải là điều cổ nhân có thể dễ dàng dung nạp tức thời, Lý Lực có kinh ngạc xúc động thật ra cũng bình thường.

“Đúng nha! Thời đại của chúng ta, tức là ngàn năm sau, văn minh tiến bộ rất nhiều, mối quan hệ nam nữ cũng không còn giống như quan niệm hiện giờ của các người. Giống như việc hô hấp nhân tạo vậy, các người xem chuyện này là kinh thế hãi tục nhưng ở chỗ chúng ta cũng chỉ đơn thuần là cử chỉ sơ cứu bình thường thôi.”

“Thật không thể tượng tượng nổi.” Lý Lực lẩm bẩm tự nói.

“Các người dĩ nhiên không thể tưởng tượng nổi rồi, Nguyễn Nhược Nhược ở bờ sông dùng phương pháp cứu người suýt chút nữa là bị Nguyễn gia xem như yêu nữ đánh đuổi ra khỏi nhà.”

Nhớ lại chuyện Nguyễn Nhược Nhược dưới mắt của bao nhiêu người dùng phương pháp cứu người không thể tưởng tượng nổi này để cứu hắn, Lý Lực vẫn nhìn không được đổ mắt. Diêu Kế Tông thấy gương mặt tuần tú của hắn phiếm hồng liền nhớ lại lúc hắn hãy còn là Thủy cô nương ngồi trên xe ngựa trên ghẹo hắn. A...tại sao lúc đó hắn không đổ mắt nhỉ? Diêu Kế Tông đem thắc mắc này hỏi ra, mặt Lý Lực càng đỏ hơn, một hồi lâu sau hắn mới ấp a ấp úng đáp, “Ta...cũng không biết tại sao, dù sao...chỉ có ở trước mặt

Nguyễn Nhược Nhược...mới bị như vậy. Những nữ nhân khác thì không...ta chỉ cảm thấy không thoải mái, cũng không thể..." Những lời cuối cùng nhỏ như muỗi kêu, Diêu Kế Tông căn bản nghe không rõ nhưng vẫn có thể đoán ra ý tứ của hắn.

"Người xong rồi nha, người xong rồi nha, xem ra người yêu Nguyễn Nhược Nhược thâm rồi!" Diêu Kế Tông lắc đầu thở dài không dứt.

Lý Lực cắn chặt hàm răng không nói lời nào, Diêu Kế Tông nói ra lời này khiến suy nghĩ của hắn rõ ràng hơn. Nguyễn Nhược Nhược tại Ngưng Bích hồ tựa như phù dung xuất thủy, hình ảnh này giống như lưỡi dao sắc bén khắc sâu vào tâm trí hắn, từ đó không bao giờ có thể tiêu trừ. Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy người này, trong lòng cũng chỉ tơ tưởng đến người này.

"Nàng rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Người nói hết cho ta nghe xem vì có gì mà người bị nàng làm cho thần hồn điên đảo như vậy?" Lòng hiếu kỳ của Diêu Kế Tông bắt đầu phát tác.

Lý Lực trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: "Ta không biết nàng tốt chỗ nào, nhưng ta biết nàng là tốt nhất."

Câu trả lời vô cùng đơn giản, không có nửa điểm trau chuốt từ ngữ nhưng Diêu Kế Tông nghe được lại cảm thấy xúc động vạn phần. Có lẽ, chỉ có hận mới tìm được muôn vàn nguyên do, còn yêu thì lại không giải thích được. Yêu một người chỉ là biết nàng tốt nhất, như gió xuân ấm áp, như thu nguyệt yêu kiều. Nhìn thấy nàng cười tựa như được ngắm hoa nở trong một đêm trăng tròn...Nàng cười, đó chính là cảnh đẹp trên thế gian không gì sánh bằng.

Tình yêu là ma thuật biến đá thành vàng a!

Diêu Kế Tông nhin không được đập một chương lên vai Lý Lực rồi nói, "Lý Lực, xem ra người đối với Nguyễn Nhược Nhược đúng là yêu đến tận xương tủy rồi. Chính vì tấm chân ý này, ta nhất định sẽ giúp người tay".

"Người giúp ta thế nào?" Lý Lực ngăn ngor ngoài ý muốn.

"Ta đương nhiên là có biện pháp của ta. Người yên tâm đi, viên ngọc Nguyễn Nhược Nhược này, ta nhất định giúp người gia công một phen. Ta vốn đang dự tính giúp Ngọc Liên Thành, nhưng...lấy một nam nhân quá xinh đẹp làm trọng phụ thật sự không có được cảm giác an toàn, nếu so sánh với người...người có tiềm năng đào tạo hơn a! Cố gắng lên, Tiểu Lý đồng chí, ta sẽ giúp người."

Lý Lực nghe vậy nhất thời choáng váng.

"Bất quá, lời không tốt nói trước tiên. Quan hệ giữa người và Nguyễn Nhược Nhược chắc chắn sẽ phát sinh chương ngại nặng nề, người thật lòng nói cho ta biết...người có dám chắc sẽ cố gắng vượt qua mọi trở ngại hay không? Nếu như không thể, lời nói vừa rồi xem như ta chưa nói qua. Ta chỉ muốn Nguyễn Nhược Nhược hưởng thụ tình yêu ngọt ngào, không dự định khiến nàng vì tình yêu mà tan nát cõi lòng".

Lý Lực ngây ngốc, trầm ngâm một lúc lâu cũng không nói gì. Tâm tình Diêu Kế Tông dần dần chìm xuống. Tên Tiểu vương gia này, chẳng lẽ mình đã nhìn lầm hắn? Giống như Nguyễn Nhược Nhược nói, hắn đã sớm hình thành thói quen bị người khác sắp đặt cuộc sống, mặc dù tình ý đối với Nguyễn Nhược Nhược là thật, nhưng liệu hắn có thể vì tình yêu mà dám chống lại áp lực từ gia tộc không? Nhìn hắn lâu như vậy vẫn im lặng, Diêu Kế Tông cực kỳ thất vọng, đang chuẩn bị thu hồi lời nói ban nãy của mình thì Lý Lực chậm rãi mở miệng nói:

"Ta là trưởng nam, từ rất nhỏ đã được sắc phong làm thế tử, là truyền nhân duy nhất của Tĩnh An vương phủ. Phụ mẫu ta cố gắng đem ta bồi dưỡng thành truyền nhân xuất sắc của hoàng thất, vậy nên ta phải tiếp thu rất nhiều phương pháp dạy bảo và huấn luyện nghiêm khắc để trở thành "văn có thể trị quốc an thiên hạ, vũ có thể an bang vệ quốc". Lúc nào ta cũng bị nhắc nhở rằng mình là tương lai của Vương gia, rường cột quốc gia, nhất lời nhất ngữ, nhất cử nhất động đều phải cân nhắc đến thân phận, cẩn thận làm việc. Ta không thể tùy ý quyết định, hết thấy đều là bọn họ sắp xếp...Cho tới nay ta đều tùy bọn họ muốn làm gì thì làm. Những lần này, ta nhất định vì tình cảm của mình mà đấu tranh." Lý Lực nói cực kỳ thận trọng, hoàn toàn đem tâm tư lẫn ý nghĩ của mình vào từng câu nói. Đột nhiên, trông Lý Lực dường như trưởng thành hơn rất nhiều.

Diêu Kế Tông không thể không xúc động, hồi lâu mới nói: “Lý Lực, coi như ta không nhìn lầm người. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ giúp người đánh một trận bảo vệ tình yêu, ta đảm nhiệm chức Tổng tham mưu trưởng, phò tá người chiến thắng tình yêu.” Diêu Kế Tông vừa nói vừa ưỡn ngực lên, tựa như tướng quân sắp sửa xung trận.

Ánh mắt Lý Lực nhất thời sáng rõ, lấp lánh còn hơn muôn vạn tinh tú trên bầu trời.

Nguyễn Nhược Nhược còn chưa biết quân đồng minh của mình đã sang phe khác thì lúc này phải bận rộn ứng phó với một vị khách không mời mà đến...mẫu thân của Lý Lực-Tĩnh An vương phi.

53. Chương 53

Trong khi Lý Lực và Diêu Kế Tông ở nơi nào đó trò chuyện với nhau thật vui vẻ thì Tĩnh An vương phi đã đến cửa Nguyễn phủ bái phỏng.

Người tới rõ ràng chẳng tốt lành gì, trong lòng Nguyễn Nhược biết rõ ràng, xem ra việc tối hôm qua Lý Lực cứu nàng tại hồ Ngưng Bích đã truyền đến tai vương phi. Người mách leo chắc chắn không phải là Tần Mai rồi, chỉ có...lục y nữ tử kia thôi. Vương phủ tuyển con dâu này thật tốt nha, chưa qua cửa đã quản việc của Lý Lực rồi, đi đâu làm gì đều báo lại. Sau này nếu thành hôn thì chẳng phải là một ngày hai mươi tư giờ đều bị giam lỏng đó sao?

Nguyễn Nhược Nhược đến tiền sảnh đón khách. Vương phi nhìn thấy nàng, gương mặt kia mặc dù cười tươi nhưng ánh mắt lại không cười, thận trọng quan sát nàng.

Nguyễn Nhược Nhược dù sao cũng nhạy cảm hiểu biết, liền tự động đề nghị, “Vương phi, vườn nhà ta mặc dù kém xa so với thượng uyển trong vương phủ nhưng cũng coi là có thể chấp nhận được. Chi bằng ta phụng bồi vương phi vừa đi vừa nói chuyện.”

Vương phi tự nhiên đáp ứng, nàng chính là có chuyện muốn nói nên mới đến. Vì vậy những người không phận sự đều bị đuổi ra, để hai người một mình hành động. Bên cạnh vương phi chỉ có Phàm Hương một bước không rời.

Vương phi biết vị Nguyễn gia Tam tiểu thư này cũng là người hiểu chuyện, vì vậy cũng không cần giấu diếm vòng vo mà trực tiếp vào đề, “Nguyễn cô nương, chắc người đã biết lý do tại sao ta đến đây rồi, đúng không?”

“Biết biết, tối hôm qua ta nghịch nước ở Ngưng Bích hồ, may mắn được Tiểu vương gia cứu giúp. Chỉ là, Tiểu vương gia chịu giúp ta như vậy nên vương phi nhất định rất ngạc nhiên, đúng không?”

“Ta quả thật rất ngạc nhiên, Hơi Nhi là đứa con độc nhất của ta, dĩ nhiên tính tình của nó ta rất hiểu. Có lẽ người không biết, hần thuở nhỏ không thích đến gần nữ nhân chứ đừng nói đến da thịt tương thân”, vương phi trầm ngâm một chút rồi lại nói, “Nguyễn cô nương, hần tại sao lại chịu cứu người?”

“Vương phi, vấn đề này ta biết trả lời thế nào, người hãy hỏi hần đi.” Nguyễn Nhược Nhược hiểu nàng ta nói không có đạo lý, nhưng mặt ngoài vẫn cười cười nói nói.

“Nếu Hơi Nhi chịu trả lời thì ta cũng không cần thiết tới đây hỏi người.”

“Vương phi, Tiểu vương gia nếu không chịu trả lời thì người hỏi ta cũng vô dụng. Ta làm thế nào biết suy nghĩ của hần? Ta cũng không phải là con sâu trong bụng hần.” Nguyễn Nhược Nhược cười cười, bày ra vẻ mặt vô hại, nhưng thật ra trong bụng vô cùng bức tức.

Bị nàng đâm một cái, vương phi khựng lại, muốn phản bác cũng không biết phải làm sao. Định thần một chút, vương phi càng nhỏ nhẹ nói, “Nguyễn cô nương, ta tới hỏi người tự nhiên là có nguyên do. Hơi Nhi là con ta, hiểu con không ai bằng mẹ, mấy ngày nay ta thấy ánh mắt của lạnh lùng bàng quan, hần dường như đối với người có tình ý. Khi hần trước mặt mọi người cứu người, ta đã xác định được điểm này, vậy nên không thể không hỏi người...người có biết tâm tư của hần không?”

Ngữ khí của Vương phi càng mềm mỏng thì Nguyễn Nhược Nhược càng cẩn thận, nhưng bề ngoài nàng chỉ từ tốn mỉm cười. Nguyễn Nhược Nhược làm thế chỉ để giữ thể diện cho đôi bên, không làm mất hòa khí

buổi nói chuyện. Đây không phải là dối trá mà là suy nghĩ của người trưởng thành, luôn luôn chừa cho mình một đường lui. Oan gia nên giải không nên kết, nếu không cẩn thận thì hậu quả sẽ là chết hết. Ai cũng không muốn rước lấy cừu nhân đời đời kiếp kiếp a!

“Vương phi nhìn lầm rồi, ta bắt quá chỉ là một nữ tử phạm tục không dám đón nhận sự ưu ái của Tiểu vương gia. Ngày ấy Tiểu vương gia chịu ra tay cứu giúp cũng không ngoài lòng từ bi bác ái.” Ở trước mặt mẫu thân mà khen con trai bà ta thì mới có thể dụ dỗ được nàng cao hứng, những chuyện phía sau cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương phi căn bản không nghĩ nàng sẽ trả lời như vậy, ngược lại càng cảm thấy mình hồ đồ, chẳng lẽ mình thật sự đã hiểu lầm? Hơi Nhi dù sao cũng là một hài tử nhân hậu, lý do cứu người có thể là vì xuất phát từ bản tính thuần lương mà ra. Vương phi không khỏi thở dài một hơi, nhìn lại Tam nha đầu Nguyễn gia cũng có vài phần thuận mắt hơn. Mặc dù Nguyễn Nhược Nhược này trước giờ không hiểu quy củ, hoàn toàn không hợp lễ nghi nhưng cũng là người hiểu chuyện. Có thể do tuổi còn trẻ nên tính tình còn chưa ổn định! Bất quá, nếu như nàng đối với Hơi Nhi cũng sinh hảo cảm thì chỉ sợ đây không phải là chuyện may mắn rồi! Phẩm cách không đủ đoan trang hiền thực, không thể làm hiền thê lương mẫu...May mà tất cả chỉ là hiểu lầm! Tuy nhiên, vương phi cũng không thể không đề phòng một chút.

“Nguyễn cô nương, ta còn một chuyện muốn nhờ người. Hơi Nhi đối với người vô tâm, người cũng đối với hắn vô tình, như vậy ngày sau không nên cùng Hơi Nhi gặp mặt, và cũng đừng lui tới nữa, được không?” Vương phi mặc dù hỏi vô cùng ôn uể nhưng Nguyễn Nhược Nhược nghe được lại thấy không thoải mái: tại sao tới yêu cầu ta, tại sao người không trở về nhà trông nom con trai của người, bảo hắn không nên đến tìm ta? Đây là bệnh chung của những người gia thế hiển hách, một khi đứa con yêu dấu của bọn họ say đắm nữ nhân mà họ không thích thì người không tốt luôn luôn là nữ nhân kia, còn con trai của mình thì vĩnh viễn là bảo bối...

Nhìn Vương phi cứ thế bảo bọc con trai khiến Nguyễn Nhược Nhược tức giận, nhưng nàng cố nhịn, “Vương phi đã nhờ thì ta cũng không từ chối, cứ làm vậy đi!” Xem như ta tiết kiệm lời vậy!”

“Vậy nếu như hắn tới tìm người, người cũng cam đoan không gặp hắn?” Vương phi được voi đòi tiên, Nguyễn Nhược Nhược không thể nhịn được nữa.

“Vương phi đây chính là làm khó ta rồi, Tiểu vương gia nếu tới tìm ta, lấy thân phận bình dân của ta sao dám không đón tiếp mà bỏ mặc hắn đứng ngoài cửa? Chi bằng vương phi ước thúc Tiểu vương gia, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao?” Nguyễn Nhược Nhược bất động thanh sắc phản kích.

Vương phi bị nàng đả kích một câu, cũng có cảm giác mình đang làm khó người khác nên chủ động lui một bước, “Người nói cũng phải, là ta suy nghĩ không chu toàn rồi.”

“Vương phi chớ quẩn nội vụ trong vương phủ, mỗi ngày phải ứng phó đâu chỉ một trăm tám mươi chuyện, nhất thời không nghĩ tới cũng là lẽ đương nhiên”, Nguyễn Nhược Nhược sau khi phản kích thành công liền rút lui, nói vài lời dễ nghe.

Vương phi nguyên lai là tới tìm nàng chọc tức, nhưng không ngờ lại bị dụ dỗ, cơn giận dữ biến mất, vẻ mặt thư thái leo lên xe. Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười tiễn khách, “Vương phi đi thông thả”.

Khách nhân vừa rời đi, nụ cười của Nguyễn Nhược Nhược cũng héo rũ xuống. Khổ cực, diễn trò đúng là điều cực khổ nhất thế gian này a! Chỉ mong sau này đừng có vị khách nào không mời mà đến như thế nữa.

Lúc chạng vạng tối, Diêu Kế Tông chạy đến tìm nàng. Không đợi hắn mở miệng, Nguyễn Nhược Nhược đã nói không ngừng: “Đi bơi lội có thể, đi Ngưng Bích hồ tuyệt đối không thể.”

“Không phải đi bơi lội, có chuyện muốn báo cáo lên tổ chức a!” Diêu Kế Tông thẳng thắn trình bày vấn đề. Hắn chưa thông qua trình tự của tổ chức mà tự tiện đem bí mật tối quan trọng tiết lộ cho Lý Lược.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được suýt ngất đi, “Người...chuyện quan trọng như vậy...người tại sao không thương lượng trước với ta một tiếng...Lý Lược, coi như xong rồi!”

“Không sao, người tin tưởng Ngọc Liên Thành, ta tin tưởng Lý Lược, chúng ta đều được tự do lựa chọn một người tính nhiệm.” Diêu Kế Tông nói xong cảm thấy chuyện này chẳng có gì đáng ảm ỉ.

“Người...người biết cái gì chứ! Người có biết hay không, xế chiều hôm nay mẫu thân của Lý Lực đã tới tìm ta rồi kia, còn muốn ta sau này tránh xa con trai của bà ta ra một chút. Người tốt thật đó, còn dám lời hấn vào chuyện này, sẽ có một ngày ta bị người hại chết a!”

“Nghiêm trọng vậy sao! Người đừng có bày ra bộ dáng dọa người như vậy có được không?” Diêu Kế Tông tươi cười nói, “Bị mẫu thân của hấn đe dọa, người sợ đến rụng đầu rụng đuôi rồi hả? Ta còn tưởng người không sợ quyền thế, không chịu ủy khuất chứ?”

Nguyễn Nhược Nhược không có biện pháp với hấn, đành lắc đầu không dứt. “Không còn cách nào khác a!”

“Người nghĩ tình cảm có thể bồi đắp không?” Diêu Kế Tông đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Nguyễn Nhược Nhược ngây ngốc, “Tại sao hỏi cái này?”

“Ta hỏi người? Người hỏi ngược lại ta hả?” Diêu Kế Tông đùa bỡn với Thái Cực.

“Ta nghĩ chuyện tình cảm có thể bồi dưỡng được. Ta không tin “vừa thấy đã yêu” gì gì đó, ngược lại ta tin lâu ngày sẽ sinh tình, mưa lâu thấm đất.”

“Tại sao? Rất nhiều người nhận định tình yêu sét đánh mới là tình yêu chân chính đó nha!”

“Mới gặp đã yêu dĩ nhiên là tốt, nhưng chỉ tốt ở giai đoạn đầu tiên. Từ từ những khuyết điểm của đối phương sẽ bị phát hiện, không sớm thì muộn, lúc đó tình yêu ban đầu cũng sẽ phai nhạt đi, cảm xúc ban đầu cũng không còn nữa.”

“Mà tình yêu nảy sinh sau một thời gian tìm hiểu thì khác. Cảm giác ban đầu có thể không đặc biệt, nhưng dần dần lại phát hiện những ưu điểm của đối phương, giống như từng chút từng chút tích lũy dần, người ta nói “tích tiểu thành đại” mà. Đến một ngày người sẽ phát hiện mình yêu người đó. Người nhìn đi, hai loại tình yêu này, một loại từ có trở về không, một loại từ không thành có, người sẽ chọn loại nào?” Nguyễn Nhược Nhược phân tích, rồi còn mang ví dụ ra so sánh.

“Có đạo lý, rất có đạo lý.” Diêu Kế Tông gật đầu không ngừng, “Thì ra là người tin tưởng “mưa dầm thấm đất”, thật sự là tốt quá rồi!”

“Tại sao?” Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên cảnh giác, “Người giỏi thật, dám tới đây thăm dò ta! Người muốn gì?”

“Không nói cho người nghe, dù sao thì sớm muộn người cũng sẽ biết”. Diêu Kế Tông cười lớn rồi rời đi.

Sau khi Diêu Kế Tông rời khỏi Nguyễn phủ liền trực tiếp đi đến Tĩnh An vương phủ. Mấy tên gác cửa từ sớm đã được căn dặn nên rất mực cung kính nghênh đón hấn đi thẳng vào Lưu Tiên Cư. Lý Lực đứng ngồi không yên chờ hấn đã lâu.

“Thế nào?” Vừa nhìn thấy mặt Lý Lực liền vội vã hỏi.

“Kế hoạch có thể được”, Diêu Kế Tông nói đơn giản nhưng Lý Lực nghe được vui vẻ ra mặt.

“Phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt không dám tùy tiện yêu đương. Những một khi nàng đã yêu thì sẽ rất dũng cảm, kiên quyết chịu trách nhiệm đối với lựa chọn của mình. Cho nên, những vấn đề trước kia đừng đề cập tới nữa, bây giờ hãy nghĩ biện pháp làm cho nàng yêu thương người hơn nữa. Chỉ cần nàng yêu người, những chuyện khó khăn khác nàng tự nhiên sẽ cố gắng nghĩ biện pháp giải quyết. Người hiểu chưa?”

“Hiểu. Chỉ là...người nói biện pháp nào có hiệu quả?” Lý Lực còn vài phần không yên lòng.

“Người chỉ cần làm theo một tháng, căn bản không có mấy nữ nhân có thể đỡ nổi một chiêu này. Trừ phi người thật sự làm cho nàng phi thường chán ghét, nhưng ta đã nghe chính miệng Nguyễn Nhược Nhược nói qua, nàng đối với người rất có hảo cảm, chẳng qua là có nguyên nhân nên mới cự tuyệt người. Vậy nên, người phải tự tin lên, Lý Lực. Ta sẽ cố gắng giúp người”.

Lý Lực mạnh mẽ gật đầu, trên mặt là một loại thần sắc tự tin không sợ chối từ.

Diêu Kế Tông đi rồi, Lý Lực một mình ngồi yên tĩnh trong viện, gương mặt trẻ tuổi anh tuấn vì có hy vọng mà đỏ ửng lên như bị lửa thiêu đốt. Rồi chợt nhớ ra điều gì, hấn đột nhiên đứng bật dậy. “Ào” một tiếng, cả người nhảy vào hồ nước trong viện, văng trắng bạc lấp lánh trên mặt hồ phẳng phất kinh động,

nhất thời lẫn trốn vào mây, ánh sáng trong tiểu viện mờ đi rất nhiều. Tần Mai nghe thấy tiếng động liền bước đến, khẩn trương hướng ao nhỏ kêu lên. “Tiểu vương gia, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì, ta đang tìm đồ.” Lý Lược từ trong nước góc đầu lên, đáp đơn giản một câu.

“Vây...thuộc hạ cũng xuống giúp ngài tìm.” Tần Mai vừa nói vừa chuẩn bị nhảy xuống.

“Không cần, ta phải tự mình tìm, người ở trên bờ được rồi”, Lý Lược ngăn hấn lại, sau đó lặn xuống nước một lần nữa.

Ánh sáng không tốt lắm nên muốn tìm kiếm gì đó trong ao quả thật rất bất tiện. Lý Lược trôi lặn năm lần bảy lượt cũng chưa tìm ra. Tần Mai thấy vậy rất lo lắng, hấn lại không thể hỗ trợ, chỉ hận không thể đem nước trong ao kia trút hết đi. Phải mất bao nhiêu thời gian? Lý Lược như một tên ngây ngốc lặn mò hết đáy ao, cuối cùng hấn cũng tìm được thứ cần tìm. Nổi lên mặt nước, hấn vui sướng reo to, “Ta tìm được rồi.”

Tần Mai thở phào, vội vàng đến kéo hấn lên. Lý Lược cả người ướt nhẹp, một thân chật vật nhưng vẫn nắm chặt món đồ quý trọng bên người. Trước tiên hấn đem vật đó lau tới lau lui, sau khi tẩy sạch bùn đất dưới đáy ao, một màu tuyết trắng chói mắt như ngân quan chợt lóe lên. Tần Mai đứng một bên nhìn trộm, đây chính là...hộp đựng thức ăn ngày đó bị Tiểu vương gia ném xuống nước đây mà! Tần Mai đột nhiên cả kinh, chỉ là một hộp thức ăn...chẳng lẽ...Ngay cả một người thô kệch vụng về như Tần Mai cũng có thể từ sắc mặt của Tiểu vương gia mà nhìn thấy một mảnh tâm tình...

54. Chương 54

Khi Nguyễn Nhược Nhược tỉnh giấc, bên ngoài mặt trời đỏ ửng đang lên cao. Ánh sáng theo khe hở khung cửa sổ chui vào phòng. Nàng bước chân xuống giường, ngủ một giấc thật là thoải mái a!

Hạnh Nhi đang cầm một bó hoa đi vào, sắc mặt hưng phấn còn đỏ hơn bó hoa hồng trên tay, “Tam tiểu thư, có người đưa tới bó hoa này, nói là gửi cho người!”

Cái gì? Tặng hoa? Nguyễn Nhược Nhược hoài nghi mình vẫn còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ mơ màng màng. Nàng cẩn thận nhìn lại một lần nữa, trước mặt đúng là một bó hoa hồng thật to, tổng cộng có mười một bông hoa xinh đẹp đỏ thắm một màu. Ở thế kỷ hai mươi mốt, hoa hồng đỏ chính là biểu tượng của tình yêu.

Ta đây đang ở đâu nha? Ta đây đang ở đâu nha? Cũng không phải Nguyễn Nhược Nhược hồ đồ, tại đời Đường này mọi người đều sùng bái hoa mẫu đơn đắt tiền, những loài hoa khác không được xem trọng. Vậy mà bỗng dưng có người đưa hoa hồng đến, Nguyễn Nhược Nhược không thể không cảm thấy quái lạ. Ai người mang đến những cánh hoa này? Chẳng lẽ cũng là người xuyên không giống mình?

Tiếp nhận bó hoa, nàng nhìn thấy phía sau có một phong thư nho nhỏ, đây...hoàn toàn là kiểu cách của thế kỷ hai mươi mốt! Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được bật cười, Diêu Kế Tông...tên này thật lắm trò. Nàng chắc chắn trăm phần trăm đây là hoa do Diêu Kế Tông sai người mang tới, nàng mở thư ra xem, mảnh giấy trắng tinh thơm phức, chữ viết như phượng múa rồng bay. Nguyễn Nhược Nhược vừa nhìn đã biết đây không phải là Diêu Kế Tông viết, hấn mà biết cầm bút lông mới lạ! Nàng chăm chú đem những chữ viết trên giấy đọc lên:

Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục. Du tai du tai, triển chuyển phản trắc.

Cuối thư đề một chữ “Lý”, phương pháp theo đuổi là của thời hiện đại, nhưng thơ lại hàm xúc cổ điển, khá khen cho lối cổ kim kết hợp, Lý Lược học được từ đâu vậy nè? Nguyễn Nhược Nhược ôm bó hoa cùng với phong thư ngồi ngạc nhiên hồi lâu. Sau khi phục hồi tinh thần lại, nàng vội vàng vàng sửa soạn, thay nam trang rồi phóng đến nhà Diêu Kế Tông để “hùng sư vấn tội”.

“Diêu Kế Tông, người...phản đồ, người bán đứng ta!” Vừa thấy mặt, Nguyễn Nhược Nhược chỉ vào Diêu Kế Tông xác định tội danh.

“Ấy-đừng-chớ, đừng chụp cho ta cái mũ lớn như vậy, ta chẳng qua là cảm động mảnh chân tình của Lý vương gia nên không thể không giúp hấn thôi. Người ta đối với người quả thật là mà!” Diêu Kế Tông cười hì hì nói.

“Đây là chuyện của ta, người đừng nhúng tay vào có được không?” Nguyễn Nhược Nhược dậm chân.

“Ta không có nhúng tay vào chuyện của người à, ta bắt quá chỉ nhúng tay vào chuyện của Lý Lược”, Diêu Kế Tông âm thầm đổi lại khái niệm.

“Người...”, Nguyễn Nhược Nhược uất ngen, thật lâu sau mới nói được, “Người có còn là quân đồng minh của ta nữa không?”

“Còn”, Diêu Kế Tông đáp cực kỳ dứt khoát, “Nhưng ta bây giờ cũng kiêm luôn chức Tổng tham mưu trưởng của Lý Lược, xúc tiến “tổ chức đảng” của hai người bắt tay hợp tác huy hoàng”.

“Người tại sao lại đột nhiên giúp đỡ Lý Lược? Nếu phải giúp đỡ, ta hỏi người tại sao không qua giúp Ngọc Liên Thành?”, Nguyễn Nhược Nhược thực sự tức giận, nhưng cũng không quên hỏi vấn đề đang thắc mắc.

“Vốn là ta định giúp Ngọc Liên Thành, nhưng hấn lớn lên quá xinh đẹp, không có được cảm giác an toàn. Mặc dù dung mạo phi thường xinh đẹp kia không phải là tội lỗi, nhưng hấn phải gánh chịu hết thảy hậu quả a!”

“Lý Lược còn phiền toái hơn, hấn là hoàng tộc, là người ở tầng lớp trên a! Hấn từ sớm đã bị người khác sắp đặt cuộc sống, chỉ có thể đi theo quỹ đạo mà người khác vẽ cho.”

“Ta tin tưởng Lý Lược không phải là người dễ dàng để người khác định đoạt số phận của mình, ta tin chắc như vậy.” Diêu Kế Tông lòng tin tràn đầy.

“Tại sao người lại tin chắc như vậy?” Nguyễn Nhược Nhược hiếu kỳ hỏi.

“Đây chính là nam nhân hiểu nam nhân, người cũng đừng hỏi nhiều như vậy”, Diêu Kế Tông đem Nguyễn Nhược Nhược hướng ra ngoài vấn đề chính.

Nguyễn Nhược Nhược trợn mắt nhìn hấn hồi lâu, quyết định quay lại chính sự. Vừa mở miệng đã bị Diêu Kế Tông chặn lại, giọng điệu hấn vô cùng thành khẩn, “Tại sao người cứ một mực cự tuyệt yêu đương vậy? Có đôi khi ta thấy người ở phương diện này quá lý trí rồi đó. Linh hồn người là của nữ nhân đúng không?”

“Người chỉ biết một mà không biết hai, tình yêu là vết thương của nữ nhân...hầu hết là vậy!” Nguyễn Nhược Nhược cảm khái vạn ngàn.

“Người từng có vết thương như vậy?”

“Là cha mẹ của ta, tình yêu và hôn nhân của bọn họ chính là vết xe đổ trước mắt ta.”

Diêu Kế Tông chần chờ một hồi, bộ dáng nửa muốn hỏi nửa không dám hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược trầm lặng hồi lâu rồi từ từ mở miệng nói: “Mẹ ta và cha ta là người cùng trấn, đó là một trấn nhỏ ở Giang Nam, dân phong thuần phác, phảng phất chút phong cách cổ điển. Mẹ ta lúc còn trẻ là một đóa hoa, nam nhân theo đuổi nàng đếm không hết, nhưng mẹ ta chỉ yêu cha ta, người có biết vì sao không? Cha ta đã đến nhà mẹ ta, quỳ trước mặt bà ngoại khóc lóc trình bày tấm chân tình của người. Bà ngoại ta thấy cha ta vì con gái mình mà rơi lệ, bà tin tưởng nam nhi dưới trướng có hoàng kim nên rất cảm động trước biểu hiện của cha ta. Mẹ ta rất cảm động, bà ngoại đồng ý làm chủ cho hôn sự này, mẹ ta cũng không phản đối, cứ vậy mà gả cho cha ta.”

“Tháng ngày vui sướng trôi qua, cuộc sống đã từng có lúc hạnh phúc thần tiên. Cũng là, khi ta được năm tuổi thì cha ta bị đơn vị điều đến Bắc Kinh làm việc, hai năm liền phải đóng tại đó. Khi người đi là mùa xuân, mùa đông năm sau cha quay về mang theo đơn xin ly hôn. Mùa đông năm đó đối với ta và mẹ là mùa đông lạnh nhất, rõ ràng chưa có tuyết rơi, nhưng trong thế giới của ta và mẹ, tuyết tự bao giờ đã rơi trắng xóa trong lòng, hàn băng lạnh thấu xương”.

“Buồn cười nhất là lý do ly hôn của cha ta, bảo rằng chưa hề có tình cảm đối với mẹ ta. Yêu nhau bao nhiêu đó năm, giờ lại thành “không có tình cảm”. Điều này khiến ta nhận ra tình yêu của nam nhân là tùy thời

tùy chỗ, có thể thu hồi, thật sự là bất thường và đáng sợ”. Trên môi Nguyễn Nhược Nhược hiện lên một nụ cười châm chọc.

“Người cũng không nên vợ đũa cả nắm, không phải tất cả nam nhân đều như vậy đâu.” Diêu Kế Tông không cam lòng để nam nhân trong thiên hạ bị nàng một gậy đánh chết.

“OK, coi như ta quá cực đoan đi!” Nguyễn nói lên quan điểm của mình, “Bất quá ta cũng không tin tưởng tình cảm khác phái, muốn tránh cũng tránh không được. Giống như người lái xe vậy, nếu thường xuyên vấp phải ổ gà sẽ tự động né qua một bên hoặc chọn đường vòng mà đi. Đúng không?”

Diêu Kế Tông suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta không đi vòng, người khác xảy ra chuyện đó là ngoài ý muốn, là do vận khí không tốt của người khác, ta đây chắc chắn không xui xẻo như vậy.”

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn không khỏi mỉm cười, “Diêu Kế Tông, người đúng là người theo chủ nghĩa lạc quan!”

Diêu Kế Tông nói: “Ta biết người cũng là một người lạc quan nha! Đối với cuộc sống hết thấy đều không như ý muốn, nhưng người “bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn” toàn bộ đều có biện pháp vượt qua khó khăn. Chỉ duy nhất đối với tình yêu...người sợ phải đương đầu.”

“Tình thần lạc quan của ta là do mẹ dạy. Mẹ dạy ta hết thấy mọi việc đều phải nghe theo thiên mệnh, thuận theo tự nhiên. Cha ta đi rồi, mẹ ta cũng không đi thêm bước nữa, bà ở vậy nuôi ta khôn lớn, còn dạy ta đạo lý “Không ai thương ta thì ta phải tự thương mình”. Ta vô cùng cảm kích nàng đã dạy cho ta một bài học quý giá như vậy”.

Diêu Kế Tông khen ngợi: “Bá mẫu quả thật kiên cường” hắn đột nhiên nghĩ đến, “Vậy...bá mẫu bây giờ còn ở tại tiểu trấn Giang Nam không? Người biến mất, chuyện lớn như vậy bà phải làm sao đây?”

“Năm ta tốt nghiệp đại học thì mẹ mất”, Nguyễn Nhược Nhược nhàn nhạt nói. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu, tựa hồ như đang dò mắt tìm kiếm linh hồn thân nhân trên trời.

“Thật xin lỗi.” Diêu Kế Tông thấp giọng nói.

“Không sao, tất cả đều là quá khứ” Nguyễn Nhược Nhược tự thức tỉnh, nói sang chuyện khác. “Được rồi, người không phải nói khinh khí cầu đã cải tiến rồi sao? Lấy ra bay thử một lần nữa đi!”

“Được đó!” Diêu Kế Tông đáp ứng vô cùng sảng khoái, “Đi thôi, đi gọi Ngọc Liên Thành, còn có Lý Lực nữa!”

“Ê, gọi Ngọc Liên Thành thì được nhưng Lý Lực thì không thể gọi. Ngày hôm qua ta mới đáp ứng mẫu thân của hắn, tuyệt đối sẽ không chủ động đi tìm hắn.” Nguyễn Nhược Nhược nói như đinh chém sắt.

Diêu Kế Tông vừa nghĩ, không thể quá gấp gấp như vậy, chỉ bằng lùi một bước, “Cũng được, không gọi hắn, chúng ta đi tìm Ngọc Liên Thành đi!”

Vì vậy hai người mang theo khinh khí cầu tống vào phía sau xe, cùng nhau đi đến Ngọc phủ, không ngờ Ngọc Liên Thành từ chối gặp khách.

Gia đình cung kính nói: “Biểu tiểu thư, Diêu công tử, thiếu gia đang đóng cửa khổ học, thời gian tới sẽ không tiếp khách.”

“Khổ học?” Diêu Kế Tông nghe không hiểu.

“Chẳng lẽ biểu ca tham gia khoa cử?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi lại.

“Đúng vậy, khoa cử mùa thu năm ngoái và mùa thu năm nay thiếu gia đều đỗ cao, khoa cử lần này lão gia và phu nhân đều rất trông đợi.”

Nguyễn Nhược Nhược gật đầu trầm nghĩ, “Tư chất của biểu ca...lần này nhất định sẽ không khiến di phụ di mẫu thất vọng”.

“Chắc chắn là vậy”, gia đình lộ ra vẻ mặt tự hào lẫn vui mừng.

Hai người vì vậy đành cáo từ. Vừa ra khỏi đại môn, Diêu Kế Tông đã hỏi, “Khoa cử...chắc là giống thi cao học ở chỗ chúng ta. Chỉ là...sao lại chia mùa như vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ta cũng không hiểu rõ lắm, bắt quá căn bản nó là thế này. Khoa cử chính thức được chia làm ba cấp: thi hương, thi hội, thi điện. Thi hương mỗi năm ba lần, tổ chức tại địa phương. Có lẽ do tổ chức vào mùa thu nên gọi là “thu cử”, ở chỗ chúng ta chắc tương đương với “cử nhân”. Sau khi thi hương đỗ đạt thì mùa xuân năm sau sẽ lên kinh thành thi hội do Hoàng Thượng đặc phái quan chủ khảo, vì tổ chức vào mùa xuân nên cũng gọi là “xuân cử”, lúc này sĩ tử thi đỗ sẽ gọi là “cống sĩ”. Thi điện chính là Hoàng Thượng tự mình chủ khảo, trên kim điện tuyển chọn một người trong số cống sĩ. Ở chỗ chúng ta thì đây đã là “tiến sĩ” rồi. Sĩ tử đỗ đạt sẽ được viết tên lên bảng vàng, là môn sinh của thiên tử. Căn cứ theo thành tích, triều đình sẽ phân bổ chức vị.”

Diêu Kế Tông nghe xong liền nói, “Ngọc Liên Thành nếu tham gia thi điện để Hoàng Thượng gặp mặt, thấy hần nhân tài xuất chúng liệu có khi nào sẽ cao húng mà đem công chúa gả cho hần không? Đây không phải là tập tục của hoàng thất đó sao, thấy người tài mạo song toàn nào đỗ đạt liền đem kim chi ngọc điệp hứa gả cho hần. Loại chuyện tài tử giai nhân này cũ quá rồi. Xem ra, đôi khi ta nghĩ tổ chức khoa cử như vậy đúng là nhất cử lưỡng tiện, Hoàng Thượng vừa có thể chọn lựa nhân tài cho quốc gia, vừa có thể vì nữ nhi nhà mình mưu cầu phúc lợi”, Diêu Kế Tông vừa nói vừa cười.

Nguyễn Nhược Nhược cũng cười theo, “Cũng chưa chắc Hoàng Thượng sẽ gả nữ nhi cho hần. Ngọc Liên Thành Nếu nhân phẩm xuất chúng như vậy, kim chi ngọc điệp còn chưa xứng bằng hần. Hơn nữa...nếu cưới công chúa, đoán chừng sẽ giống như bị tù đầy, người ta là công chúa nha, ai dám động đến chính là nhắm vào quốc gia công kích!”

“Ngọc Liên Thành không đi, hôm nay không thể đem khinh khí cầu ra bay thử rồi, muốn chuẩn bị phải có ít nhất ba người a! Người lại không chịu gọi Lý Lực!” Diêu Kế Tông vừa nói vừa dùng ánh mắt mong mỏi nhìn nàng.

“Vây trở về phủ!” Nguyễn Nhược Nhược ý chí kiên định.

“Người thật đáng chán mà!”, Diêu Kế Tông ai oán.

Hai người vì thế nên không nói thêm gì nữa, xe ngựa từ từ chạy trên đường Trường An. Lúc đi qua một ngã tư đường, mắt Diêu Kế Tông đột nhiên sáng ngời, lấy tay chỉ về phía trước hưng phấn nói, “Xe ngựa của Lý Lực, ha ha ha, đây cũng không phải là chúng ta đi tìm hần, là hần gặp phải chúng ta nha!”

Không đợi Nguyễn Nhược Nhược kịp phản ứng, Diêu Kế Tông đã như “khoái mã truy phong” hướng về phía người ngồi trong xe ngựa hô: “Lý Lực, mau ra đây, Lý Lực.”

Một bàn tay ngọc vén rèm xe lên, gương mặt kinh ngạc của Tĩnh An vương phi xuất hiện. Là ai to gan như vậy? Ở trên đường Trường An dám gọi thẳng tên của Tĩnh An vương phi trước mặt mọi người, một chút kiêng kỵ cũng không.

Diêu kế tông vẫn ngây thơ không biết , “A, không phải là Lý Lực, là vương phi nha! Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta gọi nhầm ta gọi nhầm!”

Tiểu tử ngốc này, trong lòng Nguyễn Nhược Nhược thất thanh kêu khổ. Lý Lực thì không sao, muốn nói thế nào cũng được. Nhưng giờ thì tốt rồi, đụng tới Tĩnh An vương phi...!

Lúc này, gương mặt Lý Lực xuất hiện ngay bên cạnh Tĩnh An vương phi. Một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng cao ngạo nhìn sang bên này, nhưng chỉ trong nháy mắt bắt gặp gương mặt của Nguyễn Nhược Nhược, phảng phất như gió xuân thổi tới, từng tảng băng lạnh giá nhất thời bị làn gió ấm áp làm cho tan chảy.

55. Chương 55

Tĩnh An vương phi đem Diêu Kế Tông từ trên xuống dưới đánh giá một lần, sắc mặt khó coi nói, “Tục danh của thế tử, người to gan dám gọi thẳng không hề cổ kỵ như vậy sao?”

Diêu Kế Tông còn chưa minh bạch, “Tại sao không thể? Tên không phải để cho người ta gọi sao?”

Nguyễn Nhược Nhược nhin không được, âm thầm đá hấn một cái, hàm ý nhắc nhở: đây là xã hội phong kiến, không phải tên ai cũng có thể gọi ra.

Cuối cùng xem như Diêu Kế Tông không quá khờ khạo, bị nàng đá một cước liền tỉnh hồn lại. Người ta nói nhập gia tùy tục, không thể không nói lời xin lỗi, “Thật xin lỗi vương phi, ta nhất thời không chú ý, sau này nhất định sẽ chú ý”.

Lời xin lỗi này có cũng như không, vương phi oán không được, sắc mặt càng lúc càng không vui. Nàng không thèm để mắt đến Diêu Kế Tông thêm nữa mà ngược lại hướng về phía Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng, “Nguyễn cô nương, người tại sao lại mặc nam trang ra cửa? Nữ nhi phải ra dáng nữ nhi, người cứ ăn mặc thế này chạy nháo ngoài đường thật là bất nhã”.

Công tâm mà nói, vương phi nói mấy câu đó cũng không hẳn là gây sự, nhưng ý tứ có thể nghe ra được. Nguyễn Nhược Nhược trong lòng nổi lửa nhưng cố nhịn xuống. Nhịn không được liền lườm sang Diêu Kế Tông, một hồi uất ức mới nói nên lời, “Vương phi nói chí phải, ta ngày sau sẽ mặc nữ trang ra đường!”

“Để vậy nhìn cũng xinh đẹp mà! Các tiểu thư khuê các làm sao có được dáng vẻ hoạt bát khỏe khoắn như thế này, tại sao lại gọi là bất nhã!” Lý Lực mở miệng bênh vực nàng. Hắn thật sự không thể dễ dàng tha thứ cho người bên ngoài dám nói nữ nhân hắn yêu thương là không tốt, chỉ là...người kia là mẫu thân của hắn.

“Hơi Nhi...” Vương phi nóng nảy, con ruột lại không hướng về phía nàng lại hướng người ngoài.

Lý Lực cũng biết mình có điểm không phải, liếc mắt nhìn sang mẫu thân, ánh mắt áy náy vô hạn nhưng hoàn toàn không hối hận. Hài tử lớn lên chính là như vậy, đủ lông đủ cánh là bay đi mất, không cách nào quản được.

Vương phi trong lòng chùng xuống, trực giác báo cho nàng biết rằng hai người kia là phần tử nguy hiểm, càng nhanh tránh xa càng tốt. Nàng quyết định thật nhanh, đem rèm xe kéo xuống, không thèm để ý đến Diêu-Nguyễn hai người mà hướng Tần Mai ngồi đầu xe lên tiếng, “Tần Mai, trở về phủ”.

“Chờ một chút”, Lý Lực chồm qua vén rèm xe lên lần nữa, “Diêu Kế Tông, người tìm ta có việc?” Lời nói tuy là hướng về Diêu Kế Tông nhưng ánh mắt dán chặt lên gương mặt Nguyễn Nhược Nhược không chớp lấy một cái. Vương phi một bên thấy rõ thần sắc của hắn, vẻ mặt liền trở nên ngưng trọng.

Diêu Kế Tông liếc mắt sang Nguyễn Nhược Nhược bên cạnh, thấy nàng khẽ lắc đầu. Suy nghĩ một chút, chỗ này còn có vương phi, quả thật không nên gọi hắn đi cùng, Diêu Kế Tông liền nói, “Không có chuyện gì, chẳng qua là thấy xe ngựa của người nên lên tiếng gọi thôi!”

“Chỉ vậy thôi hả?” Lý Lực thoáng lộ vẻ thất vọng. “Ta còn tưởng rằng các người có chuyện muốn tìm ta chứ”. Chớp mắt một cái, hắn trông thấy trên xe ngựa có chỗ đồ, “Đây là khinh khí cầu phải không? Các người muốn đi...nữa hả?” Lời nói chỉ thốt lên một nửa, nửa còn lại nuốt xuống, ánh mắt Lý Lực không tự chủ liếc sang vương phi một cái rồi lại chuyển lên người Diêu Kế Tông, “Ta đi cùng với các người, được không?”

Diêu Kế Tông dĩ nhiên không có ý kiến, nhưng...hắn dùng ánh mắt hỏi Nguyễn Nhược Nhược, rõ ràng là nàng cự tuyệt. Suy nghĩ một chút, Diêu Kế Tông liền mạng chủ trương. “Người có thể đến được thì cứ đến, chúng ta đang cần trợ thủ đây!”

Lão thiên a...Nguyễn Nhược Nhược lấy tay vỗ trán, một mặt nhức đầu với cái chủ trương của tên họ Lưu này, một mặt chống chọi với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của vương phi...Tuy nhiên, trong lòng nàng cũng thoải mái không ít: cũng không phải là ta lôi kéo con người nha! Người không lườm người khác lại quay sang lườm ta là có ý gì nha!

Lý Lực cực kỳ vui sướng hướng cửa xe định nhảy xuống thì lại bị vương phi ngăn cản, “Hơi Nhi”, thanh âm chưa bao giờ tàn khốc hơn, “Người nên trở về phủ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, đừng quên hôm qua phụ thân người đã nói muốn đích thân kiểm tra tài nghệ cưỡi ngựa bắn cung của người xem có tiến bộ hay không.”

Ngày mùa hè ánh mặt trời sáng chói, vẻ mặt Lý Lực tựa như hoàng hôn bất ngờ sụp xuống, hào quang trong nháy mắt liền xám xịt.

“Nếu Tiểu vương gia có sự vụ trong người, chúng ta cũng không dám làm chậm trễ. Vương phi, cáo từ”. Nguyễn Nhược Nhược quyết định thật nhanh, thúc giục Diêu Kế Tông đánh xe chạy mau. Nơi này không nên ở lâu, nàng đã mơ hồ nhận thấy phong ba bão táp đang kéo đến cùng với tiếng sấm nổ âm ầm.

Lý Lược giống như hóa thạch ngồi nhìn xe ngựa Diêu Kế Tông dần dần đi xa. Vương phi trông thấy bộ dáng bây giờ của hắn cũng không đành lòng, giọng điệu mềm xuống, “Hơi Nhi, người là hài tử mà phụ mẫu gửi gắm kì vọng, tất cả tâm huyết của chúng ta đều đặt lên người của người, người không thể làm phụ mẫu thất vọng. Mẫu thân biết người rất đau khổ, nhưng tất cả những gì chúng ta làm đều là vì người, người không thể không hiểu tâm tư của phụ mẫu, nghe không?”

Lý Lược cắn chặt hàm răng, hồi lâu không nói lời nào. Một lúc lâu sau mới chậm rãi từng chữ từng một nói, “Phụ mẫu đều muốn ta tốt, nhưng chẳng ai chịu nghĩ cho ta”.

“Hơi Nhi” Vương phi ngạc nhiên.

“Ta không hiểu, ta rất không hiểu, ta phi thường không hiểu”, Lý Lược chợt mất kiểm soát, cơn giận trong nháy mắt như cuồng phong ập tới, hắn ức chế không được, hét thảy đều bật thốt lên: “Ta bị mọi người sắp đặt đủ rồi, ta muốn làm điều ta muốn, ta phải sống vì chính ta nữa”.

Nói vừa xong, hắn mặc kệ xe ngựa đang chạy mà đột ngột mở cửa xe nhảy xuống. May là thân thủ của hắn rất tốt, bình yên đáp xuống, sau đó lập tức như gió lốc hướng về phía xe ngựa Diêu Kế Tông mất hút chạy đi. “Hơi Nhi, Hơi Nhi, người trở lại đây!” Vương phi vừa tức vừa vội, ngồi trong xe rướn cổ gọi. Gọi thế nào được! Lý Lược giống như ngựa hoang mất cương, bỏ chạy một mạch không thấy bóng dáng. Vương phi vội vàng phân phó Tần Mai, “Tần Mai, nhanh nhanh, nhanh đuổi theo đi!”

Lúc Lý Lược đuổi đến nơi thì xe ngựa của Diêu Kế Tông vừa quẹo vào con đường dẫn đến Diêu phủ. Thấy hắn đột nhiên xuất hiện trước mắt, hai người đều ngây ngốc. Lý Lược cũng không kịp nói gì, trong lòng biết phía sau chắc chắn có truy binh, hắn nhanh nhẹn nhảy lên xe, đem Diêu Kế Tông từ trên giá xe đẩy ra phía sau, “Để ta đánh xe”.

Lý Lược giục ngựa quả thật so với Diêu Kế Tông nhanh hơn nhiều, roi ngựa quất xuống, những con ngựa phóng đi. Một chiếc xe chở ba người ào ào lao ra khỏi Trường An thành, hướng ngoại thành vọt đi.

Diêu Kế Tông nhin không được liền hỏi: “Lý Lược, không phải người không thể tới được sao? Tại sao lại chạy đến đây?”

Lý Lược đáp đơn giản, “Không đến được cũng đến.”

Diêu Kế Tông nhin không được ở sau lưng hắn giơ ngón tay cái lên, thọc Nguyễn Nhược Nhược đang ngồi phía sau lưng, ánh mắt ngầm hỏi ý kiến nàng. Nguyễn Nhược Nhược cười khổ, trực tiếp nói với Lý Lược.

“Lý Lược, người như vậy là làm khó ta rồi. Mẫu thân của người sẽ không trách người, chỉ là đem hết tội danh đổ lên đầu ta nè. Không chừng ngày mai lại tới tìm ta, đem ta biến thành hồ ly tinh.”

Lý Lược nghe được ngạc nhiên, “Lại đến? Mẫu thân ta đến tìm người rồi sao?”

Nguyễn Nhược Nhược ngậm miệng, nếu để hắn biết những lời mẫu thân hắn chất vấn nàng, e là ngoài cái mũ hồ ly tinh còn bị chụp thêm tội danh ly gián.

Lý Lược thấy nàng không trả lời cũng không hỏi nữa. Hắn không tự chủ nắm chặt tay, ngừng một chút mới nói, “Người không phải là hồ ly tinh, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào nói người như vậy, cho dù người đó có là phụ mẫu của ta.” Ngữ khí kiên định như bàn thạch, không thể dời đi.

Diêu Kế Tông ở phía sau nghe xong liền vỗ vỗ lên vai Nguyễn Nhược Nhược nói, “Yên tâm đi, Tiểu Nguyễn đồng chí, sau này có Tiểu Lý đồng chí bảo kê người, vương phi sẽ không thể làm gì người nữa đâu, không cần lo lắng vô ích!”

Việc đã đến nước này, Nguyễn Nhược Nhược cũng không thể làm gì hơn. Giả sử lúc này Lý Lược chịu trở về thì vương phi cũng vẫn đem vài cái mũ chụp lên đầu nàng, tội danh hồ ly tinh này...chạy không thoát rồi. Dù gì cũng chỉ là một cái hư danh, chẳng sao hết! Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược không thèm nghĩ tới nữa, vui vẻ theo hai nam nhân ra khỏi thành.

Diêu Kế Tông tràn đầy mong muốn để Lý Lược chiêm ngưỡng phong thái lẫn kiến thức về kinh khí cầu, sau khi tháo xuống xe ngựa liền bỏ lê ba la nói không ngừng, cuối cùng lại phát hiện quên mang đá lửa. Hắn bực mình dậm chân không dứt, “Tại sao ta lại quên không mang đá lửa, tại sao ta lại quên không mang đá lửa?...”

Nguyễn Nhược Nhược cười nhạt, “Thời khắc mấu chốt liền bị người làm hỏng, người đúng là...hăng hái bừng bừng đòi bay thử, kết quả một tác cũng không nhắc lên được.”

Lý Lược có chút tiếc nuối, nhưng cũng không lo, có Nguyễn Nhược Nhược đứng cười một bên thì cho dù chưa bay lên trời thì hắn cũng giống như đang “cười mây lướt gió”.

Diêu Kế Tông ném đồng đồ trên tay xuống, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi nói, “Ta đi đến vùng phụ cận một chút, xem có thể mượn đá lửa được không”, hắn vừa nói vừa leo xe ngựa, tự đánh xe chạy mất.

“Ê...Ê...” Nguyễn Nhược Nhược đuổi theo xe ngựa mấy bước nhưng không thể làm gì để hắn dừng lại. Nàng làm sao không biết tên tiểu tử đáng chết kia bỏ rơi nàng và Lý Lược ở đây là để tạo cơ hội cho bọn họ ở một mình với nhau. Tên này, kỹ thuật se tơ hồng quả thật chuyên nghiệp a! Hắn hoàn toàn có thể mở công ty mai mối hôn nhân được rồi!

Lý Lược cũng không nhảy bén cho lắm, vẫn xông lên phía trước xe ngựa hô to, “Người mau trở lại đi, nơi này phương viên trăm dặm không có bóng người, người không tìm được đá lửa đâu!”

Nguyễn Nhược Nhược nghe được chỉ biết cười khổ, Diêu Kế Tông đằng kia cũng lắc đầu cười không ngớt, “Lý Lược nha Lý Lược, người đúng là tiểu tử ngốc, ca ca đây đang giúp người vậy mà người cũng không nhìn ra!”

Thấy Nguyễn Nhược Nhược cười như mèo, Lý Lược mới phục hồi tinh thần lại. Hắn cũng không ngốc, một lúc sau liền hiểu được ý tứ của Diêu Kế Tông. Mặt hắn bắt đầu hồng lên, hai bên tai đỏ rực. Nguyễn Nhược Nhược vì vậy cũng không dám nhìn hắn chăm chú, sợ làm khó cho hắn. Nàng lững thững hướng phía trước bước đi, Lý Lược mặc dù không nói lời nào nhưng cũng bám theo sau nàng, nửa bước không rời.

Mùa hè trên thảo nguyên thật xinh đẹp. Thảm cỏ chạy dài mấy trăm dặm xanh ngát một màu, tựa như lụa, tựa như hơi thở của thảo nguyên. Nguyễn Nhược Nhược trông thấy vô số loài hoa đại rực rỡ đầy màu sắc, sau một hồi công phu, trên tay nàng đã cầm một bó hoa đủ màu. Lý Lược ở một bên ngắm nhìn nàng, một bên đưa tay hái theo. Hai người vừa đi vừa hái, sau khi đi được một đoạn đường liền ngồi xuống nghỉ ngơi, Lý Lược đem bó hoa đại trong tay mình đưa cho Nguyễn Nhược Nhược, hắn không nói gì nhiều, chẳng qua là vài lời nho nhỏ, “Là người chưa có, cho người”.

Hắn vừa nói như thế, Nguyễn Nhược Nhược mới chú ý tới, quả thật những đóa hoa trong tay hắn đều là thứ nàng chưa có. Nguyễn Nhược Nhược không khỏi mỉm cười nhận lấy, “A, người cũng thật tỉ mỉ. Những phần tử ta để lọt lưới đều bị người bắt trở về!”

Được nàng khen một câu, Lý Lược từ nội tâm đến ánh mắt đều cười, tựa như một đóa hoa nở rộ. Ánh mặt trời chói sáng rơi lên người hắn tựa như ánh sao lóe sáng giữa trời đêm, thần thái như vậy...Nguyễn Nhược Nhược quả thật hoa mắt. Cảm thấy mình đang bị thu hút, nàng nhanh chóng nghiêng đầu đi không dám nhìn tiếp. Lại nghe Lý Lược ấp a ấp úng hỏi, “Cái...kia...hoa hồng, người thích không?”

Bị hắn hỏi, Nguyễn Nhược Nhược mới nhớ tới, “Đúng nha! Người có thể tìm thấy hoa hồng sao? Loại hoa này ở đồi Đường cũng có sao?”

“Có chứ, chỉ là không nhiều lắm. Ta đã cho người đi cả thành Trường An tìm về. Ta dám nói tất cả hoa hồng tại Trường An thành bây giờ đều tập trung ở Lưu Tiên Cư”.

Nguyễn Nhược Nhược sau khi nghe xong, nhin không được liếc nhìn hắn, gương mặt trẻ trung tuấn tú này...đều vì nàng mà tươi tắn đến dường này sao! Lúc mới bắt đầu bao giờ cũng tuyệt vời như vậy, làm cho người ta vui sướng...rồi sau đó, tình cảm mới mẻ ban đầu trôi đi, sẽ có một ngày ta phải rơi lệ! Tình yêu, vừa là một thung lũng lãng mạn vừa là một chuyện lãng phí.

“Lý Lược, người không cần thiết phải làm như vậy.” Nguyễn Nhược Nhược ôn nhu khuyên hắn.

“Người có thích không?” Lý Lược cố chấp hỏi,

“Thích, ta thích, nhưng ta không hy vọng người lại mang đến nữa.”

“Tại sao? Nếu như người thích tại sao lại không muốn nhận nữa?”

“Bởi vì ta không muốn thích nhất thời rồi tương lai sẽ khóc cả đời”.

“Ta sẽ không để cho người khóc”, Lý Lực vô cùng trịnh trọng nói ra một câu.

Nguyễn Nhược Nhược trầm mặc, tiểu vương tử hoàng tộc này, hẳn cơ hồ vẫn còn là một hài tử. Lời hứa hẹn của hắn dù có là thật, nhưng cũng sẽ giống như mây trôi qua không để lại dấu vết. Thời gian lưu chuyển, điều gì sẽ rời đi, điều gì sẽ ở lại. Bởi vì có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần hắn muốn là có thể làm được.

Thấy nàng không nói lời nào, Lý Lực tự động nói luôn, “Điều Kế Tông nói...” vẫn là thói quen lời Điều Kế Tông ra, “Ở thời đại của các người, khi nam tử ái mộ một nữ nhân sẽ tặng hoa hồng và chocolate cho nàng, chính là đại diện cho tình yêu lãng mạn và ngọt ngào. Ở triều đại của chúng ta...không có cái chocolate này, nhưng ta kiếm thứ đường khác...ngọt nhất tặng người. Xem như cũng giống nhau đi. Người có thích không?...Có thể...không?”

Lý Lực đem tình yêu của mình toàn tâm toàn ý nói ra, giống như hài tử ngây thơ đem món đồ chơi yêu thích của mình trao tặng, cái này...người thích không? Tặng cái kia...người thích không? Đem tặng hết vẫn còn e sợ người khác không hài lòng, nhất định phải hỏi cho được. Nguyễn Nhược Nhược mặc dù quyết ý kiên định cự tuyệt hắn, nhưng hảo ý này...đối với một người không muốn xa rời mình mà nói, làm sao nàng có thể nhẫn tâm một lời đẩy hắn ra xa?

Nàng vội vàng đánh trống lảng, “Đi lâu như vậy, người có khát không?”

“Được rồi, người khát phải không? Gần đây có nguồn nước, mà sao Điều Kế Tông vẫn chưa trở lại?” Lý Lực đứng lên, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn xem có bóng dáng chiếc xe ngựa nào chạy tới hay không?

Nguyễn Nhược Nhược đưa tay bứt ngọn cỏ xanh bên cạnh, lau sạch bùn đất rồi đem lên miệng nhai nhai. Giọt chất lỏng ứa ra, ngọt thanh diệu. Lý Lực vừa xoay đầu liền thấy, hắn ngây người, “Cỏ này...có thể ăn sao?”

“Người ném thử rồi biết”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

Lý Lực vốn đang có chút chần chừ, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười quái gở trên mặt Nguyễn Nhược Nhược liền không chút do dự đem nửa đoạn cỏ xanh từ trên tay nàng bỏ vào miệng nhai.

“Mùi vị thế nào?”

“Cũng được, nhàn nhạt, hơi ngọt một chút. Đây là cỏ gì vậy?” Lý Lực còn tưởng nó khó nhai, nhưng ngược lại khá ngon.

“Ở địa phương của chúng ta, cỏ này gọi là Căn Thảo. Khi còn bé chúng ta thường đào nó ăn để giải khát. Bây giờ không có nước, chúng ta ăn tạm vậy. Lại đây, ta chỉ cho người, cỏ này nè...”

Nguyễn Nhược Nhược chỉ một bụi Căn Thảo, chỉ dẫn rõ ràng cho Lý Lực rồi hai người trên thảo nguyên chia nhau đào bới Căn Thảo ăn. Lý Lực từng có kinh nghiệm ngộ độc dâu dại nên lần này chừng mực hơn, nhổ được cọng cỏ nào liền không vội ăn mà nhất thiết bắt Nguyễn Nhược Nhược xác nhận rồi mới ăn. Nguyễn Nhược Nhược cũng không dám tùy tiện, phân biệt kỹ lưỡng rồi mới nói với hắn, “Đúng rồi, đúng rồi, xem như kiến thức sinh vật của người đã khá hơn một chút. Những thứ này hoàn toàn có thể ăn.”

Lý Lực vui vẻ ra mặt, nụ cười kia sáng ngời như ánh mặt trời. Đem tay hái thêm một mớ Căn Thảo nữa, lau sạch rồi đưa hết cho Nguyễn Nhược Nhược, “Nè...cho người ăn!” Nguyễn Nhược Nhược ngây ngốc, bật cười nói: “Không cần đâu, ta ăn nhiều rồi, một mình người ăn đi”.

Lý Lực cố chấp không chịu rút tay về, “Cho người ăn”. Đôi mắt hắn đang chân chính gào thét lên một câu: Chỉ cần là của ta, ta nhất định sẽ đem đến thứ tốt nhất cho người.

Nguyễn Nhược Nhược không thể không nhận lấy, hai người sòng vai ngồi xuống ăn mớ Căn Thảo mà Lý Lực đã hái. Một hồi sau, Lý Lực đột nhiên nói, “Ngồi ở nơi hoang vắng này ăn Căn Thảo với người còn hơn ngồi ở vương phủ ăn sơn hào hải vị.”

Đôi mắt hần sáng ngời, chăm chú nhìn Nguyễn Nhược Nhược tựa như đem toàn bộ tình yêu bày dưới chân nàng. Nguyễn Nhược Nhược mở miệng định nói gì đó liền bị ánh mắt của hần làm động tâm. Một tình lang như vậy, nếu không phải sinh trong hoàng thất thì thật là tốt.

Xa xa thấy Diêu Kế Tông đang đánh xe ngựa chạy tới, Nguyễn Nhược Nhược như được đại xá, “Đi thôi, người cũng cần phải về. Người mà không trở về, chỉ sợ ta và lão Lưu gặp nhiều phiền toái. Lý Lược, hãy trở lại thế giới của người, Căn Thảo bất quá chỉ là món ăn ngon nhất thời, ăn nhiều người sẽ nhớ đến sơn trân hải vị. Tin tưởng ta, người chỉ là một lúc hồ đồ thôi”, ngữ khí của nàng vô cùng ôn hòa.

Lý Lược không tự kìm hãm được, tay nắm chặt thành quyền, thấp giọng nhưng kiên định nói: “Ta sẽ chứng minh, ta không phải là nhất thời hồ đồ. Ta biết mình muốn gì.”

Hai người không nói gì nữa, cùng nhau yên lặng nhìn xe ngựa đang từ từ chạy tới.

56. Chương 56

Khi Lý Lược về đến phủ thì trời đã gần tối, tâm tư đã được chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón một trận cuồng phong bão táp. Tuy nhiên, tại Lưu Tiên Cư chỉ có một mình vương phi đang chờ hần.

“Hơi Nhi, phụ thân người hôm nay có việc gấp nên ban ngày vẫn chưa trở về, vậy nên không biết người bỏ tập cưỡi ngựa bắn cung, mẫu thân cũng không nói.”

Lý Lược thở phào, mặc dù biết rõ đây chỉ là hòa hoãn nhất thời nhưng quả thật hần cần thêm nhiều thời gian để chuẩn bị nghênh chiến.

“Hơi Nhi, người ngồi xuống, mẫu thân có chuyện muốn nói với người”

“Mẫu thân, ta cũng có chuyện muốn nói với người”

Vương phi có chút cẩn trọng, “A, được rồi, vậy người nói trước đi”

Lý Lược cùng vương phi đối mặt ngồi xuống. Đôi mắt và ngữ khí của hần kiên định nhìn mẫu thân, “Mẫu thân, Nguyễn Nhược Nhược không phải là hồ ly tinh, mong người đừng nghĩ nàng như vậy nữa”.

Vương phi hơi bị cứng lại, “Điều người muốn nói là chuyện này sao?”

“Đúng vậy”

“Còn nói không phải là hồ ly tinh, nhìn xem, nha đầu kia đã biến người thành bộ dáng thần hồn điên đảo thế này đây!” Đối với việc Lý Lược dứt khoát theo đuổi Nguyễn Nhược Nhược, vương phi từ sớm đã nén một bụng khí, giờ đây thù mới hận cũ chất chồng, cơ hồ không thể nhịn được nữa.

“Mẫu thân...ta không muốn người nói nàng như vậy”, Lý Lược đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt vừa tức vừa giận.

Vương phi hạ thấp giọng, “Hơi Nhi, mẫu thân chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau mới có được người, dốc hết tâm huyết nuôi dạy người thành người. Hôm nay người lại vì một nữ nhi bên ngoài mà nổi giận với mẫu thân sao? Người thật bất hiếu.”

Lý Lược nhin không được cắn chặt môi dưới. Các triều đại Trung Quốc đều lấy “hiếu” duy trì thiên hạ, bị cái mũ này của vương phi chụp xuống, Lý Lược đột nhiên có cảm giác vô lực, “Mẫu thân, ta thực sự thích Nguyễn Nhược Nhược. Đây là nữ nhân đầu tiên ta thích, tại sao người lại không đón nhận nàng?”

Thấy thái độ con trai đã mềm xuống, sắc mặt vương phi cũng hơi hòa hoãn, “Hơi Nhi, đó là vì mẫu thân không vừa ý nàng. Tuyển thế tử phi nhất định phải xem xét gia môn, dung mạo, tính tình, có như vậy mới là thế tử tốt. Nàng ta sao? Dưới học thức của nàng, trắc phi cũng không đủ tư cách. Hải tử ngoan, người đừng hồ đồ nữa.”

Hồ đồ? Nguyễn Nhược Nhược đã dùng hai từ này nói với hần, mẫu thân cũng dùng hai từ này nói với hần. Lý Lược bỗng dưng cảm giác như mình “hai mặt thụ địch”.

“Nếu như ta nói...ta nguyện ý hồ đồ thì sao?” Hần cúi đầu phun ra vài chữ.

Vương phi sắc mặt lạnh lùng, “Người hồ đồ, chúng ta sẽ không hồ đồ theo người, cũng sẽ không để người tùy ý hồ đồ. Hơi Nhi, người mang trách nhiệm trên người, hôn nhân cũng không phải là chuyện của một mình người, không thể để mặc người muốn sao thì muốn.”

Lại hai chữ này “trách nhiệm”, Lý Lược từ nhỏ đến lớn đã quán triệt tư tưởng này, hẳn có trách nhiệm trên người, hẳn sống trên đời này chính là để gánh vác trách nhiệm nặng nề. Là người thừa kế của Tĩnh An vương phủ, hẳn từ nhỏ đã vì mục đích này mà tồn tại. Hẳn không phải là Lý Lược mà là Tĩnh An vương thế tử, công cụ để hoàng tộc củng cố quyền lực thống trị. Trong lúc nghĩ thông suốt điểm này, Lý Lược chỉ cảm thấy toàn thân kiệt quệ, thân thể mềm nhũn ngồi trở xuống.

Vương phi nhìn bộ dáng hần cúi đầu không nói liền cho là hần đã bị thuyết phục, nàng tiến lên vỗ về đầu con trai, ngữ khí ôn nhu nói, “Được rồi, đối với những chuyện không có lợi thì đừng nghĩ tới nữa, phiền não cũng vô ích. Bây giờ cùng ta đi dùng cơm tối thôi!”

Lý Lược giống như bức tượng gỗ bị vương phi kéo ra cửa, cước bộ có chút thất thần, lúc nhẹ lúc nặng. Thứ hần không thể không chế là cước bộ...hay là tâm?

Nguyễn Nhược Nhược mỗi ngày đều nhận được một bó hoa hồng đỏ Lý Lược sai người đưa tới, một bó thật to, thật xinh đẹp làm người khác phải ganh tị. Nguyễn Nhược Nhược đã hỏi không dưới một lần, “Những bó hoa này là ai gửi tới vậy? Tại sao mỗi ngày đều gửi cho người, có ý gì?”

Nguyễn Nhược Nhược dĩ nhiên sẽ không nói sự thật cho nàng ta, chỉ qua loa vài câu, “Ta không biết có ý gì, cũng không biết là ai gửi vì không để lại tên”. Đúng là không lưu lại tên, chỉ viết một chữ “Lý”.

Nguyễn Nhược Nhược cầm bó hoa nhìn ngó, vẻ mặt thập phần khinh thường, “Đây là hoa gì, so với mẫu đơn còn kém xa”.

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi mỉm cười, người ta nói đời Đường chỉ xem trọng hoa mẫu đơn quả thật không sai. Trong mắt người đời Đường chỉ có một loài hoa mẫu đơn. Hoa hồng vừa thơm vừa xinh đẹp mà chỉ có nàng biết thưởng thức, nếu hoa kia có linh hồn thì nhất định nó sẽ vô cùng cảm kích ơn tri ngộ của nàng.

“Nhị tỷ, người nên nhìn kỹ một chút đi. Trong các loại hoa, hoa có hương thì không có sắc, có sắc thì không có hương, duy chỉ hoa hồng là tập hợp được cả hương lẫn sắc, không phải hoa bình thường nha!”

Nguyễn Nhược Nhược bĩu môi, “Mẫu đơn quốc sắc thiên hương, thứ hoa tầm thường này nói làm gì”, nàng vừa nói vừa chớp mắt một cái, “Hoa này chẳng lẽ là Diêu nhị thiếu gia gửi đến?”

Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng lắc đầu, “Không đúng không đúng, hần căn bản không phải là người yêu hoa”.

“Người gần đây thường cùng hần tới lui thân mật, ta nghe mấy tên gác cửa nói hần hình như ngày nào cũng tới tìm người. Thật kỳ quái, ban đầu không phải người thà tự vẫn cũng không chịu thành thân, tại sao bây giờ lại quan hệ với hần tốt như vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược cười hi hi ha ha, “Trước kia chưa biết nên cho là hần không tốt. Quen rồi mới nhận ra hần cũng không tệ lắm, quan hệ xã giao một chút cũng không sao.”

“A, nói vậy hôn ước Diêu-Nguyễn có thể nhắc lại được rồi, đúng không?”

“Không được”, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng lên tiếng phản đối, “Quan hệ là quan hệ, cưới gả lại là một chuyện khác, không thể gom làm một”.

Nguyễn Nhược Nhược còn muốn nói điều gì nhưng Nguyễn Nhược Nhược cơ trí vội vàng nói sang chuyện khác, “Nhị tỷ, dạo này có thấy qua biểu ca chưa?”

Vừa nghe nàng nói thế, tâm tư của Nguyễn Nhược Nhược tự nhiên dán dính lên người Ngọc Liên Thành, “Những ngày này biểu ca chuẩn bị đi thi điện, đóng cửa không tiếp khách. Ba ngày sau hần thi, hy vọng kim bảng đề danh”.

“Nhất định sẽ đỗ, ta đối với biểu ca có lòng tin. Ta đang chờ nhìn thấy thời khắc “xuân phong đặc ý vó ngựa nhịp, một ngày nhìn tận Trường An hoa” nha!”

Ba ngày sau thi điện, mười ngày sau kim bảng đề danh, Trên bảng có tên Ngọc Liên Thành, đứng vào top ba.

Bắt đầu từ đời Đường, các sĩ tử đề bảng sẽ được triều đình tổ chức yến hội chúc mừng, địa điểm thường là những nơi danh lam thắng cảnh nổi tiếng, như bờ sông thành Trường An chẳng hạn. Trước khi yến hội bắt đầu, hai bên đường đã rải đầy hoa, mà con đường hoa này không phải ai cũng được bước chân lên mà chỉ dành riêng cho những sĩ tử đỗ đạt. Thiếu nữ hai bên đường xúm xít hưng phấn, điên cuồng chờ đợi Ngọc Liên Thành trở về.

Từ xa xa, Ngọc Liên Thành đã đến đầu đường Trường An, hướng Phù Dung Viên đi tới. Dọc hai bên kèn trống mở đường, cổ nhạc trỗi lên, vô số nữ tử tranh nhau nhìn ngắm, phảng phất như trăm hoa đua nở. “Ngọc lang..Ngọc lang...” thiếu nữ thành Trường An ánh mắt như dán dính lên người Ngọc Liên Thành, hàng sa số những cánh hoa ném tới! Còn muốn ném hoa nữa sao! Con đường này ngập hoa còn chưa đủ sao?

Ngọc Liên Thành ngồi yên trên lưng ngựa, cảm y sáng lạn, mỹ mạo tiên diễm, khắp người lung linh ánh sáng. Vô số ánh mắt nhìn hẩn như thiêu như đốt, nhưng Ngọc Liên Thành chỉ thanh thản mỉm cười. Nụ cười kia làm cho người ta say đắm, tâm tư nổi sóng liên tục...

Nguyễn Nhược Nhược cùng Diêu Kế Tông chạy đến “đường hoa”, nhưng người quá đông, một chút cũng không thể chen vào. Nàng chỉ có thể đứng bên ngoài đám người kia, nhón nhón nhìn vào trong. May là mục đích của đám người này cũng tương tự nên không khó để tìm ra Ngọc Liên Thành. Ngay cả lúc chưa nhìn thấy cảm y Trạng Nguyên vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng hẩn từ phía đằng xa. Cuối cùng, giữa đám người huyên náo rộn ràng, nàng đón nhận ánh mắt của hẩn. Bốn phía tiếng người huyên náo, đối mắt của hẩn lại yên tĩnh nhìn nàng chăm chú, giống như sương sớm nhanh chóng tan đi, tia nắng ấm áp đã xuất hiện. Nguyễn Nhược Nhược không thể không sa vào đôi mắt hẩn...tại nơi đường phố náo nhiệt đông đúc này, hai người bọn họ nhìn nhau không rời.

Rõ ràng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủn nhưng cảm giác tựa như đã rất lâu rồi.

Ngọc Liên Thành bị đám đông đẩy đi, Nguyễn Nhược Nhược vẫn đứng nguyên một chỗ, hồi lâu vẫn không bình tĩnh lại được. Diêu Kế Tông đứng một bên ca thán, “Thu hồn trở về đi, mỹ nhân, đại soái ca ca đi mất rồi!”

Nguyễn Nhược Nhược lúc này mới tỉnh hồn, lắc đầu tự cười giễu mình, “Mị lực của Ngọc Liên Thành quả thật khó chống đỡ. Nhìn thấy hẩn tựa hồ như nghe được khúc nhạc thần bí, không thể không bị mê hoặc”.

“Người ta nguyện ý mê hoặc người cả đời, người lại không chịu”, Diêu Kế Tông giễu cợt nàng.

“Nếu hẩn chỉ mê hoặc một mình ta thì ta , nhưng hẩn lại mê hoặc một đồng, không một chết ta mới là lạ. Ở bên cạnh hẩn, muốn có một ngày trôi qua yên tĩnh cũng khó.” Nguyễn Nhược Nhược mặc dù đối với mị lực của Ngọc Liên Thành không miễn dịch hoàn toàn, nhưng may là gặp lúc thần hồn điên đảo nàng vẫn giữ vững tinh thần mười phần.

“Xét về phương diện này thì hệ số bảo hiểm của Lý Lược cao hơn nhiều. Hẩn mặc dù cũng rất anh tuấn nhưng cũng không như Ngọc Liên Thành. Huống chi hẩn vẫn đủ lạnh lùng, nữ nhân không dám đùa với hẩn. Mà thật ra đối với nữ nhân khác hẩn cũng không cảm thấy hứng thú, người ta trong lòng trước sau chỉ có một mình người a!” Diêu Kế Tông tựa như đã nhận hối lộ gì đó của Lý Lược mà luôn miệng nói tốt cho hẩn.

Nguyễn Nhược Nhược cười khổ, “Lưu Đức Hoa, ta đề nghị người đi đăng ký giấy phép kinh doanh mở văn phòng môi giới hôn nhân, kết hợp nhân duyên cho nam nữ thiếu niên ở Đại Đường, ta dám chắc tiền tài sẽ cuốn cuộn đổ vào túi người”.

Diêu Kế Tông cũng hi hi ha ha, “Nếu ta có thể đem các người tác hợp thành công, vậy thì đây chính là tiền đề đầu tiên, sau đó ta sẽ khai trương văn phòng, nhất định sẽ có người mộ danh mà đến”.

Náo nhiệt cũng xem xong rồi, hai người vừa đi vừa cười hi hi ha ha trở về phủ.

Phù Dung Viên.

Từ sớm đã có nha hoàn đứng ngoài cửa đợi Trạng Nguyên. Hai tiểu thái giám mặc thanh y, hai tiểu cung nữ mặc cung y màu lục dẫn hần đến Phương Lâm Uyển phía sau Phù Dung Viên. Mặc dù đang mùa hè nhưng nơi này vẫn trăm hoa đua nở, hoa lài, hoa chi tử, hoa bạch lan, mỹ nhân tiêu, phù dung, hoa hồng, hoa tử vi...rực rỡ như một bức tranh thêu. Giữa một vùng hoa cỏ tươi tắn lại có một hồ nước xanh biếc, từng phía lá sen chen chúc nhau tầng tầng lớp lớp như mây, giữa nền xanh ấy lại trôi lên những đóa hoa sen trắng như tuyết. Cánh bướm dập dề, một cơn gió nhẹ thoảng qua khiến lòng người say đắm.

“Mời Trạng Nguyên tuyển hoa”

Ngọc Liên Thành chậm rãi quay đầu nhìn lại, phía trước bờ hồ có vài người đang nghiêm trang chờ đợi. Hai tiểu cung nữ nhìn nhau cười một tiếng, cô nương mặc lục y nói, “Nếu Trạng Nguyên chọn hoa sen, ta đây sẽ dùng thuyền nhỏ hái hoa dâng người.”

Mọi người đều cười thầm đoán chắc Ngọc Liên Thành sẽ chọn hoa sen, vì ai ai cũng cho rằng Ngọc Liên Thành cùng hoa sen tương đối giống nhau.

“Mọc lên từ bùn mà không nhiễm”, hoa sen được cho là có phẩm cách siêu phàm thoát tục. Phật giáo ngợi khen hoa sen là “hoa thanh khiết”, lấy hương thanh sắc nhã mà xác nhận phật tính, tượng trưng cho thần thánh. Phật tổ “thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn” ra đời trong một đóa hoa sen thơm ngát. Ngọc Liên Thành trong lòng ẩn chứa một loại khí chất thanh linh, tựa như hoa sen trong nước thanh cao không vướng lụy bụi trần. Nếu để hần bên cạnh hoa sen dĩ nhiên sẽ không thấy hổ thẹn.

Chỉ là Ngọc Liên Thành khoát tay chặn lại, “không cần”. Hần xoay người rời khỏi hồ sen, càng làm người khác ngạc nhiên chính là Ngọc Liên Thành cuối cùng lại chọn một bông hoa tầm thường. Hoa hồng như lửa, đài hoa xanh rờn, tựa như một đốm lửa bùng bùng xinh đẹp. Nếu như nói hoa sen là một loại hoa thanh nhã mang vẻ đẹp “xuất thế”, không nhiễm khói lửa, thì hoa hồng chính là vẻ đẹp “nhập thế”, tình ý nhiệt liệt dâng trào.

Đóa hoa sen trắng muốt bị Ngọc Liên Thành bỏ qua một bên, loại hoa hần tuyển chọn chính là đóa hồng đỏ thắm này. Giữa tâm hồn “ngọc khiết băng thanh” ấy...phải chăng...đang rung động phàm tình?

Ngọc Liên Thành cầm trên tay một đóa hoa hồng rời khỏi Phù Dung Viên, phía sau lưu lại vài đôi mắt mê hoặc không giải thích được. Trong số đó có một đôi mắt như dòng suối trong vắt dõi nhìn theo thân ảnh tuấn lãng đang dần xa...

Có thể sao? Mi mắt bị một người dẫn dắt, tâm linh bị một người hấp dẫn, cả thần hồn đều bị một người làm cho rung động. Đây chính là...có thể!

57. Chương 57

Đêm hè thật đẹp! Trên đầu là bầu trời đen thăm thẳm, trong không khí có hương hoa lài đậm nhả, tiếng ếch kêu, tiếng dế réo rắt, tựa như đang hợp tấu một bản dạ khúc trữ tình, đơn giản nhưng làm lòng người khoan thai thoải mái. Ánh trăng trong suốt, phẳng phất lay động trong nước. Đi dưới ánh trăng như vậy cứ ngỡ mình đang dạo bước chôn quỳnh dao, Nguyễn Nhược Nhược không dám thở mạnh, sợ không cẩn thận sẽ làm không khí thần tiên này vỡ mất.

Diêu Kế Tông ở một bên không ngừng thúc giục nàng: “Đi nhanh lên, đi nhanh lên, người đi thế nào mà giống như đang lê xích xiềng ngàn cân vậy!”

Hần từ sớm đã hẹn trước, nói rằng tối hôm nay sẽ dẫn nàng ra ngoài một chuyến. Hỏi đi đâu làm gì hần chết sống không chịu nói, cứ thần thần bí bí.

Nguyễn Nhược Nhược bị hần thúc giục, nhịn không được lại muốn hỏi: “Người rốt cuộc muốn mang ta đến nơi nào nha? Tại sao lại vội vội vàng vàng như vậy?”

“Đến rồi người sẽ biết.”

Đoạn đường cuối cùng cũng chấm dứt, Nguyễn Nhược Nhược bị hấn lùi tới bờ hồ Ngưng Bích, “Lại đến nơi này làm gì?”

Diêu Kế Tông không đáp lời, đem nàng kéo đến bờ hồ, nơi đó một nhà lầu hai tầng, từ dưới hiên cửa sổ có thể ngồi ngắm cảnh bên ngoài. Hấn mang nàng lên lầu hai, lúc này Nguyễn Nhược Nhược trong bụng đã hiểu vài phần, người này nhất định mang nàng tới nơi “hò hẹn” với Lý Lược. Tuy nhiên, trên lầu không thấy bóng người nào, chẳng lẽ nàng hiểu sai?

“Người ở đây nhắm mắt lại, đếm đến mười mới được mở ra, ta sắp sắp một tiết mục hấp dẫn biểu diễn cho người xem.” Diêu Kế Tông úp úp mở mở nói.

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi mắc cười, “Người làm cái gì nữa vậy?”

“Dù sao người cũng phải nhắm mắt lại, đếm đến mười mở mắt ra là biết liền”.

Nguyễn Nhược Nhược vì vậy không thể không nhắm mắt lại, từ từ đếm từng chữ một, “Một, hai, ba...chín, mười. Ta mở mắt a!”

Không có người trả lời nàng, Nguyễn Nhược Nhược kỳ quái mở mắt nhìn, trên lầu chỉ còn lại một mình nàng, Diêu Kế Tông đâu? Đang nghi ngờ thì nàng chợt nghe được một tiếng ca âm trầm từ ngoài hiên cửa sổ truyền đến:

Oh, my love, my darling...

Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền ngẩn người ra, đây...đây là ca khúc trữ tình tiếng Anh mà, là một trong những tình khúc nổi tiếng ở thế kỷ hai mươi mốt. Giờ phút này lại du dương hát vang ở Đại Đường Thịnh Thế ngàn năm trước!...Diêu Kế Tông hát không tẻ, rất có vài phần phong vị, say đắm triền miên. Thì ra là đây chính là tiết mục hấp dẫn của hấn.

Nguyễn Nhược Nhược không tự kìm hãm được, trên môi mỉm cười, theo tiếng ca nhào tới cửa sổ nhóng đầu nhìn xuống. Vừa nhìn thấy, nàng cả người đều ngây dại, người hát lại là...Lý Lược.

Đứng dưới lầu, không biết hấn tự bao giờ đã ở đây, tâm tình bùng cháy như ngọn lửa thật lớn. Trên tay Lý Lược đang cầm một bó hoa hồng tiên diễm, gương mặt đỏ bừng đứng dưới nhả lầu cất tiếng hát. Diêu Kế Tông đâu? Nguyễn Nhược Nhược chớp mắt một cái, thấy ngay tên “lão sư” đứng phía sau bày ra màn này. Hấn...hấn đang ôm một chiếc đàn tỳ bà trước ngực, tèn tèn tèn tèn đệm cho Lý Lược hát. Ngay người một hồi, Nguyễn Nhược Nhược thấy bộ dạng tức cười của hấn liền nhịn không được ha ha cười lớn.

Lý Lược vốn đã cảm thấy chuyện này khó khăn cực kỳ, lại bị nàng cười một tiếng nên dừng lại không hát nữa. Diêu Kế Tông ở một bên vội vàng thúc giục hấn, “Đừng dừng, đừng ngừng lại, hát tiếp đi! Người không phải muốn cướp trái tim của nàng sao? Hát lời tiếp theo đi!”

Gương mặt Lý Lược đỏ không kém bó hoa hồng đang cầm trong tay, bị Diêu Kế Tông thúc giục, hấn vừa chậm chạp nghi ngờ, vừa cất giọng hát tiếp:

I've hungered for your touch a long, lonely time.

And time goes by so slowly and

time can do so much

...

Oh, my love, my darling

I've hungered, hungered for your love a long, lonely time.

...

God speed your love to me!

Âm nhạc là ngôn ngữ xuyên quốc gia, càng hát càng không phân biệt được cổ kim trong ngoài, triền miên một vẻ đẹp mơ hồ man mác. Lời ca được viết bằng tiếng Anh nên một người đời Đường như Lý Lược không thể nào hiểu chính xác từng câu từng chữ trong bài hát, nhưng tình ý bao hàm trong đó hấn lại có thể biểu

đặt ra ngoài. Nguyễn Nhược Nhược mới đầu còn cảm thấy tức cười, một màn tỏ tình cổ điển trên phim ảnh tự đứng lại xuất hiện ở Đại Đường này, cổ nhân hát tiếng Anh để cầu xin tình yêu...thật sự là chuyện tức cười mà. Cười rồi cười, nàng không thể cười thêm nữa. Nhìn Lý Lực cố gắng vượt qua tâm lý ngưỡng ngừng, càng hát càng tự nhiên, càng hát càng hay, lời ca xuất phát từ tình yêu thâm sâu vô hạn. Nguyễn Nhược Nhược nếu còn cười nữa chính là mũi tên đâm xuyên tâm chân tình của người ta. Nguyễn Nhược Nhược không phải là một người vô tình như vậy.

Không tự chủ được, nàng dần dần đắm chìm trong tiếng ca của Lý Lực, nhìn không được nhẹ giọng cùng hắn hát lên:

Oh, my love, my darling...

Tình khúc ca ngợi tình yêu bất diệt, giai điệu nhẹ nhàng cảm thương, Nguyễn Nhược Nhược vốn thích bài hát này, giờ lại nghe Lý Lực toàn tâm hát lên, cảm xúc trong lòng tựa như thủy triều ào ào trào dâng. Hắn tại sao lại hát hay như vậy? Một người cổ đại ngàn năm trước không biết tiếng Anh làm sao có thể đem tình ý trong câu chữ thể hiện tốt như vậy?

Sau khi tiếng ca dừng lại một lúc lâu, Nguyễn Nhược Nhược vẫn còn đắm chìm say mê, trong không khí dường như vẫn còn phảng phất giai điệu du dương. Diêu Kế Tông ở dưới lầu la lên, “Ê, người trên lầu, khả năng thưởng nhạc đừng có tệ như vậy a! Nghe xong cũng nên vỗ tay đi chứ!”

Như vừa từ trong mộng tỉnh lại, Nguyễn Nhược Nhược vỗ tay, thật tâm vỗ tay, “Hát quá tuyệt vời, Lý Lực, người đã học bao lâu rồi?”

Lý Lực được nàng khen, ánh mắt sáng như sao, “Học được mười ngày”

“Mười ngày đã có thể hát hay như vậy, người đúng là thiên tài a!”

Diêu Kế Tông đoạt công, “Là ta dạy giỏi”

Nguyễn Nhược Nhược cười nói: “Người thật là...biện pháp như vậy mà cũng dùng tới...”

Diêu Kế Tông vốn đang định nói thêm vài câu, đột nhiên nhớ ra nam nhân vật chính này giờ vẫn im lặng, “Người còn ở đây lo lắng cái gì nữa? Ta chỉ người thế nào, hát xong liền đến tặng hoa đi!”

Lý Lực giống như bị ma đuổi mà chạy lên lầu, mặt ngọc ngưỡng ngừng, ánh mắt vừa bối rối vừa thâm tình, đưa hoa hồng hướng về phía nàng.

“I love you”

Lại là tiếng Anh, không cần phải nói, đây chính là do Diêu Kế Tông “dạy” cho. Nhưng Lý Lực có thể cảm giác được không tự nhiên nên vội vàng thêm một câu “Ta thích người”. Từng câu từng chữ tựa như đem cả mảnh chân tình đặt vào, khắc sâu vào đá.

Hoa hồng đỏ thắm, chân tình cũng đỏ thắm đặt trước mặt nàng. Tim Nguyễn Nhược Nhược đập loạn, tại sao không thể đè ép xuống được? Hoa hồng trao cho nàng, tình yêu của Lý Lực trao cho nàng, mãnh liệt như sóng biển mênh mông. Giờ khắc này nàng có thể nhận ra khối cứng rắn trong lòng đang gãy vỡ, không thể chống lại lực tấn công quá cường đại như vậy.

Nguyễn Nhược Nhược cố gắng chống chọi, tựa như đang chống chọi với chính vận mệnh của mình, “Lý Lực, người cuối cùng thích ta vì cái gì? Ta có cái gì tốt để người mê luyện?”

Không hẹn mà gặp, Nguyễn Nhược Nhược và Diêu Kế Tông hỏi cùng một câu hỏi. Đây chính là đặc thù lớn nhất của người thế kỷ hai mươi mốt, muốn tự thân cân nhắc giá trị của mình trong mắt người ngoài. Trong xã hội hiện đại, “giá trị” đã xâm nhập vào tâm thức, tất cả đều soi dưới góc độ này mà đánh giá. Vô luận làm chuyện gì, cho dù là tình cảm, thì cũng sẽ có thói quen dùng giá trị để nhận xét. Nàng đến cùng là tốt ở chỗ nào? Có cái gì hơn so với người khác? Tình cảm cũng giống như công việc làm ăn, cùng một vấn đề đều lấy ưu điểm cùng nhược điểm bình luận đánh giá. Vậy nên Nguyễn Nhược Nhược tự nhiên hỏi ra một câu, “Người cuối cùng thích ta vì cái gì? Ta có cái gì tốt để người mê luyện?”

Dùng ý thức của người hiện đại xem xét có thể khiến nàng hiểu được mình trong lòng Lý Lực có giá trị ở chỗ nào?

Lý Lực ngây ngốc, tại sao bọn họ đều hỏi cùng một vấn đề như vậy? Hắn vẫn đáp đúng một câu, “Ta không biết người tốt thế nào nhưng ta biết người là tốt nhất”.

Nguyễn Nhược Nhược vốn là chuẩn bị sẵn sàng nghe hắn nói ra năm bảy lý do, nàng sẽ phản bác tất cả, làm cho hắn chết tâm mới thôi. Nhưng hắn vô ý thốt ra một lời như vậy, nàng nghe được nhất thời ngơ ngẩn.

Trông thấy bộ dáng này của nàng, Lý Lực còn tưởng nàng chưa tin nên vội vàng lặp lại, “Ta thật sự biết người tốt nhất, thật sự”.

Gương mặt đỏ lên, nhưng hắn vẫn tiếp tục lặp lại, “ta thật sự biết người tốt nhất”. Cứ như thế, không có lý do, không có nguyên nhân, không có lợi ích, chỉ tồn tại một mảnh tình cảm đơn thuần. Bởi vì chính là tình cảm ấm áp thuần khiết nên Nguyễn Nhược Nhược không thể không cảm động. Bản thân vốn lớn lên trong một gia đình tan vỡ, từ sớm đã hiểu chuyện tình cảm gian dối của thế gian, nàng tự mình trải qua mưa gió mới có được kinh nghiệm đối với cái gọi là tình yêu. Đối với bất cứ chuyện gì, nàng đều cân nhắc lợi hại phần mình rồi mới lựa chọn, tận lực tránh làm mình tổn hại. Chỉ là...nàng chưa bao giờ gặp qua thứ tình cảm tự nhiên thuần túy đến vậy!

Tình cảm của Lý Lực không phải đầu tư, không cần khôn khéo tính toán lời lãi, chỉ đơn giản theo bản năng dốc hết tâm tình vào đó. Nguyễn Nhược Nhược cho là mình đã ném trái phong trần, tuy nhiên, giờ khắc này nàng đang bị lung lạc bởi chuyện tình yêu vô cùng ấm áp này. Phảng phất như bên ngoài cửa sổ đang dạt dào xuân ý, cánh hoa đỏ bừng, tâm sự của nàng dao động không ngừng...Làm sao không chấn động? Mặc dù trái tim đã kinh qua phong trần, nhưng tình cảm của nàng vẫn mềm mại như buổi ban đầu.

Lý Lực nhìn bộ dáng cẩn trọng của nàng, đôi mắt ảm đạm hỏi, “Người không tin ta?”

“Không phải, không phải, không phải là...” Nguyễn Nhược Nhược chợt tỉnh, liên tục phủ nhận, “Ta tin người, ta tin người, dù cho toàn bộ người trên thế giới này không thể tin thì ta cũng sẽ tin người”.

Ánh mắt ảm đạm chợt lóe sáng, Lý Lực mỉm cười, vẫn nụ cười ngây thơ như ly thủy tinh trong suốt, không nhiễm tạp chất. Hắn một lần nữa đem hoa hồng đến trước mặt Nguyễn Nhược Nhược.

Nàng...nhận lấy!

Nụ cười của Lý Lực như hoa nở, “Người nhận rồi! Người nhận rồi! Điều Kế Tông nói ở thế kỷ hai mươi mốt các người, nếu dùng biện pháp tổ tình này mà nữ nhân chịu nhận hoa có nghĩa là đã nguyện ý chấp nhận tình yêu. Người nguyện ý đúng không? Thật sự nguyện ý đúng không? Thật tốt quá, thật tốt quá!”

Hắn tựa như một hài tử, một mặt vừa cười vừa nói, một mặt lỗ mãng đem nàng ôm chặt vào lòng. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời va chạm mạnh vào lồng ngực ấm áp. Cảm giác này...sao mà quen thuộc, phảng phất như đã cảm nhận ở đâu rồi...Nàng bỗng nhiên nhớ lại, đó là lần kinh mã chạy như điên, nửa người nàng bị hất ra ngoài cửa xe được Lý Lực vội vàng ôm trở vào. Sau khi nhào vào trong xe, nàng vì quá kinh hoàng sợ hãi nên đã tóm chặt ngực của hắn. Một lồng ngực ấm áp như vậy...ngàn người vạn người chỉ có một. Một khắc đồng sinh cộng tử kia, có phải chăng... “vượt ngàn vạn năm, thời gian trôi qua mịt mù, không sớm không muộn đến tại nơi này?”...Lý Lực chính là người đó...

58. Chương 58

Đến tận lúc này, tình yêu của Nguyễn Nhược Nhược bị lý trí giữ cách xa ngàn dặm, nay đột nhiên tựa như nàng công chúa ngủ say được hoàng tử đánh thức, đem nàng từ trong giấc ngủ ngàn năm tỉnh dậy, hưởng thụ một tình yêu tươi đẹp rạng ngời.

Tình yêu của nàng và Lý Lực trước mắt phải giấu kín, trừ Điều Kế Tông ra, không được để người khác biết. Chỉ vì nàng đã nói sẽ cho Lý Lực tìm hiểu ba tháng, nếu thông qua được ba tháng này thì có thể chuyển lên trạng thái yêu đương chính thức.

Lý Lực vẫn chưa biết “ba tháng tìm hiểu” đó là gì, Điều Kế Tông chịu trách nhiệm “giáo huấn” cho hắn. Sau khi giải thích một phen, hắn đã hiểu ra, “Người thế kỷ hai mươi mốt các người thật phức tạp, còn muốn...tìm hiểu trước nữa sao?”

Nguyễn Nhược Nhược lên giọng, “Quá trình tìm hiểu được thực hiện ở cả hai bên, ta có thể kiểm tra người, đồng thời người cũng có thể kiểm tra ta. Thử xem hai người ở chung một chỗ có thích hợp hay không, căn bản là có thể biết trước tình hình được. Trăm lợi không hại nha!”

Dù nàng có nói gì đi nữa thì chỉ cần nàng đồng ý là Lý Lược đã vui mừng khôn xiết rồi. Chỉ là, sau khi nghĩ ngợi một chút hần liền hỏi: “Cái này...tìm hiểu có yêu cầu gì không?”

“Có, đương nhiên là có.” Nguyễn Nhược Nhược nghiêm trang nói: “Trong thời gian tìm hiểu, người bắt buộc phải tuân thủ đúng tiêu chuẩn Tam Tông Tứ Đức”.

Lý Lược ngạc nhiên cực kỳ, cho là mình nghe lầm. “Tam Tông Tứ Đức? Ta phải tuân thủ Tam Tông Tứ Đức?”

“Đúng nha! Ở thế kỷ hai mươi mốt, chủ nghĩa nữ quyền lấn lướt, nam nhân “được” nữ nhân quản lý trông nom, nam nhân phải tuân thủ quy củ Tam Tông Tứ Đức. Chẳng qua là...tiêu chuẩn Tam Tông Tứ Đức này so với tiêu chuẩn của thời đại người tương đối bất đồng. Giờ người nghe ta nói a! Ta muốn đi chơi thì người không được từ chối; lời nói của ta nếu không đúng người cũng không được phản bác lại; Ta cần thay trang phục thì người phải đợi, bao lâu cũng cố đợi; Lúc ta nóng giận người phải nhẫn nhịn, không cần ta nói cũng phải hiểu ta muốn nói gì. Nghe rõ chưa? Có làm được không?” Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười ma quái.

Lý Lược nghe được ngây ngốc, sau khi ngạc nhiên hồi lâu liền dùng ánh mắt cầu trợ nhìn sang Diêu Kế Tông đứng bên cạnh. Diêu Kế Tông cũng là “bó tay”, cảm khái vạn phần, “Quả thật như thế nha! Ở thế kỷ hai mươi mốt, nam nhân mệnh khổ, bị nữ nhân quản lý nuôi dưỡng thành “nô dịch cho lão bà”. Trên thực tế, yêu cầu của Nguyễn Nhược Nhược đối với người đã là tương đối rộng rãi rồi! Nói đến bạn gái trước kia của ta, ta không những phải tuân thủ Tam Tông Tứ Đức, ngoài ra nàng còn tăng thêm cho ta bốn điều kiện nữa. Đầu tiên, không được đùa bỡn nàng. Thứ hai, không được phép làm cho nàng ghen. Thứ ba, nàng muốn đi đến đâu liền phải “hộ giá” đi đến đó. Cuối cùng, có thể ngắt nhéo ta bất cứ lúc nào tùy thích. Trên căn bản, điều kiện nào ta cũng làm được nha, chỉ duy có điều kiện cuối cùng...a...!!! Ta bị bạn gái của ta đưa vào đợt “huấn luyện tử thần”, uống công ta học quyền đạo...Ta...không dám nói, nói ra có thể dọa người.” Diêu Kế Tông cười khổ, bộ mặt thập phần xấu hổ.

Lý Lược bị hai người bọn họ “một xương một họa”, cả kinh hồi lâu mới tỉnh hồn lại. Một lúc lâu sau, hần mới chật vật nói ra một câu. “Không bằng chúng ta huề nhau đi! Ta không bắt người tuân thủ Tam Tông Tứ Đức, người cũng không nên ép ta tuân thủ...cái kia...điều kiện của thời đại các người.”

Nguyễn Nhược Nhược thật sự nhin không được ha ha cười to, Diêu Kế Tông cũng ôm bụng cười theo. Lý Lược lúc này mới biết mình bị hai người bọn họ trêu chọc, nhất thời nhin không được giận cũng không được, hần đành phải cúi đầu buồn bực, vài lọn tóc đen rũ xuống dây dưa trên hàng mi, mang theo một vẻ đẹp thập phần ngây thơ đáng yêu. Nguyễn Nhược Nhược liếc mắt bắt gặp, nhin cười, bàn tay ngọc trắng muốt đưa lên vừa vén tóc cho hần vừa nói, “Ta chỉ chọc người một chút thôi, đừng giận a!”

Đối với cử chỉ vô ý của nàng, Lý Lược vừa mừng vừa sợ, thế nào mà tức giận nổi! Hắng chẳng qua liếc mắt sang Diêu Kế Tông, gương mặt tuấn tú nhất thời đỏ hồng.

Diêu Kế Tông đứng một bên cười lớn, xoay người bỏ đi, “Lão thiên a, còn tìm đâu được một người trong sáng như vậy chứ? Lý Lược nha Lý Lược, người thật quá đáng yêu a!”.

Lý Lược chờ hần đi xa mấy bước mới đỏ mặt chậm chạp hỏi: “Ý tứ của từ “đáng yêu”...là chỉ...ta đúng không?” Ánh trắng sáng tỏ, gương mặt hần đỏ bừng như một chén rượu hồng đào, Nguyễn Nhược Nhược chỉ cảm thấy mình sắp bị hần chuốc say.

“Đúng nha! Ý nghĩa của từ “đáng yêu” chính là người khác gặp người liền sẽ yêu mến”, Nguyễn Nhược Nhược nhin hần cười, không phải là tăng bốc, không phải là trêu ghẹo, đây là tiếng nói phát ra từ chính nội tâm của nàng. Có phu quân như ngọc, nàng càng nhin càng thích.

“Ta không muốn người khác gặp liền yêu, ta chỉ cần người...” Lời chỉ nói đến một nửa, nhưng so với lời nói trọn vẹn lại càng khiến lòng người rung động hơn.

Nguyễn Nhược Nhược không nói lời nào, chỉ cười, trong lòng phảng phất như đang có một “thác cười” ào ào chảy xuống, cả thế giới tràn ngập trong nụ cười. Lý Lược cũng không nói gì thêm nữa, chẳng qua là cùng

nàng mỉm cười. Hai người không làm gì, không nói gì, chỉ là ngồi...cười khúc khích. Không hẹn mà cùng, lòng bàn tay nhất thời tê dại, đáy lòng run rẩy, toàn thân nóng hầm hập như lửa đốt...Cảm giác này cứ xinh đẹp như thế, thần bí như thế!

“Lý Lực, mẫu thân của ngươi có gây áp lực cho ngươi không?” Đắm chìm trong cảnh đẹp thần tiên, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên nhớ ra vấn đề thực tế.

Phảng phất như vừa từ cõi thần tiên té xuống, vẻ mặt Lý Lực vẫn sáng tựa sao, vững như bàn thạch, hần cấn rằng nói, “Ta sẽ không nghe mẫu thân, mẫu thân không nhìn trúng ngươi, ta nhìn trúng ngươi. Là ta chọn thể tử phi, không phải mẫu thân.” Lời nói kiên định không thể phản bác.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng khoát tay, “Vấn đề này vẫn còn quá sớm, tạm thời bỏ qua một bên đừng đề cập tới. Lý Lực, ngươi trước hết nghe ta nói...tạm thời đừng náo loạn trong nhà. Mẫu thân của ngươi nói gì, ngươi nên nghe theo thể ấy, trong lòng có thể không đồng ý nhưng mặt ngoài phải tuân theo.”

“Tại sao?” Lý Lực chưa rõ.

“Bởi vì vẫn chưa tới lúc chính thức tuyên chiến, ta không muốn bị cuốn vào khói lửa quá nhanh, cho nên mới đề nghị ngươi trước tiên nên .”

“Trá hàng?” Lý Lực lặp lại hai chữ này một lần nữa.

“Đúng nha, chỉ cần trá hàng là ngươi có thể tránh được nhân diện xung đột trong nhà. Giống như...nếu phát sinh chính diện xung đột thì chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, một là ngọc và đá cùng vỡ, hai là lấy trứng chọi đá, kết quả như thế nào thì chắc ngươi cũng đã đoán được. Nếu ngươi là ngọc, bỗng dưng lại đi theo khối đá ngoan cố kia đồng quy vu tận, vậy oan hay không oan? Nếu ngươi là trứng, vậy càng không nên liều mạng đập đầu vào đá. Biết là sẽ bại thì không nên khai chiến, hãy học tập Mao chủ tịch: đánh thắng được thì đánh, đánh không lại bỏ chạy!”

“Mao chủ tịch là ai?” Lý Lực cũng là người ham học hỏi, nhin không được phải hỏi người ta là ai.

“Hắn là ai ngươi không cần quan tâm, chỉ cần nghe theo lời của ta là được. Được không?”

Lý Lực dĩ nhiên nghe theo, chẳng qua vẫn còn khúc mắc cuối cùng, “Chỉ là, trận này sớm hay muộn gì cũng phải đánh!”, hần không tự chủ dùng cách nói giống như Nguyễn Nhược Nhược, đúng là gần mực thì đen mà!

“Càng muộn càng tốt, chí ít cũng phải qua được ba tháng tìm hiểu này. Ngươi không muốn chúng ta có được ba tháng vui vẻ thay vì phải lo đối phó với những khó khăn phiền toái sao?”, Nguyễn Nhược Nhược lấy lợi dụ dỗ.

Lý Lực dĩ nhiên cho rằng giữa chiến tranh và hòa bình, trừ những kẻ điên cuồng quân sự thì ai cũng sẽ chọn về sau. Hôn nữa cũng phải xét đến quãng thời gian ngọt ngào của hai người phía trước mà hần vô cùng chờ đợi.

Trên đường trở về, Lý Lực kiên trì muốn đưa Nguyễn Nhược Nhược đến tận phủ, Diêu Kế Tông kè kè theo sau thành ra một đoàn ba người. Đến cửa sau Nguyễn phủ, Nguyễn Nhược Nhược giục Lý Lực nhanh chóng quay trở về vương phủ, hần dây dưa mãi mới chịu rời đi. Diêu Kế Tông vẫn đứng đó. Chờ đến khi bóng dáng Lý Lực đi mất hút, Nguyễn Nhược Nhược mới lên tiếng, “Muốn hỏi gì thì hỏi nhanh lên, ta còn phải trở về phòng nữa.”

“Tại sao lại có vụ ba tháng tìm hiểu? Tại sao không để người khác biết ngươi và Lý Lực yêu nhau? Tại sao bắt hần “trá hàng” ở nhà?” Diêu Kế Tông tựa như liên châu pháo mà đặt một loạt câu hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược sảng khoái đáp, “Bởi vì có một loại tình cảm không thể cầu vĩnh viễn mà chỉ có thể cầu .”

Diêu Kế Tông nhảy dựng lên, “Ý của ngươi là muốn vui đùa một chút coi như xong? Đây không phải là thể kỷ hai mươi mốt, ngươi đừng dùng thứ tình cảm fast food này đối đãi với Lý Lực có được hay không? Người ta là một mảnh chân tình, ngươi khác muốn có cũng không được. Ngươi đây không phải là đang đùa giỡn với tình cảm của hần hay sao?”

“Ta không phải đang đùa giỡn với tình cảm của hần, ngược lại, ta đang thập phần trân trọng tình cảm của hần dành cho ta. Vậy nên ta cho hần thời gian ba tháng, để hần xác định có phải thật sự yêu ta hay không, hay chỉ là một lúc mê luyến tức thời. Người thừa biết ta và hần nếu đến với nhau thì sẽ có bao nhiêu khó khăn nặng nề trước mắt, gần như là tuyên chiến với Lý thị vương tộc, điều này...không phải là quá buồn cười hay sao?”

Diêu Kế Tông im lặng.

“Trên thực tế, ta làm vậy đối với Lý Lược hoàn toàn không có nửa điểm tổn hại. Nếu hần thật lòng yêu ta không thay đổi, ta nguyện ý cùng hần đánh một trận bảo vệ tình yêu. Nhưng nếu hần chỉ là nhất thời mê luyến, tình yêu rất nhanh sẽ phai nhạt, đến lúc đó người bị tổn thất chẳng qua chỉ có ta, hần cũng không sao cả! Ta sẽ trở thành một đóa hoa hải đường trong cuộc đời của hần, chóng nở chóng tàn, rất nhanh hần sẽ quên mất ta. Mà chính ta mới phải mang trái tim đau đớn này đến chết mới thôi”, Nguyễn Nhược Nhược dùng từ ngữ thối phồng tâm trạng.

Diêu Kế Tông vội nói: “Sẽ không như vậy đâu, Lý Lược không phải là loại người này.”

“Ta dĩ nhiên biết hần là người tốt, vậy nên ta mới nguyện ý lựa chọn, cũng giống như đánh cuộc với tình yêu, nếu thua cũng phải chấp nhận.” Nguyễn Nhược Nhược nói một lời kiên quyết.

Diêu Kế Tông không tự kìm hãm được, dựng lên một ngón tay cái khen ngợi, “Ta đã sớm nói, phụ nữ hiện đại sẽ không dễ dàng yêu đương, nhưng một khi đã yêu thì nhất định sẽ vì lựa chọn của mình mà tranh đấu đến cùng. Đôi mắt của ta quả nhiên nhìn không sai, người chính là ví dụ điển hình cho những lời ta nói.”

“Không sai, ta sẽ không dễ dàng yêu, bởi vì sợ bị thương tổn. Nhưng chính Lý Lược đã giúp ta nhận ra tình yêu là vô cùng đẹp, một vẻ đẹp căn bản không thể kháng cự lại. Đột nhiên ta hiểu rằng kinh nghiệm tình cảm của một phụ nữ không thể không trải qua. Cõi lòng vốn là một trang giấy trắng, vậy nên khi xuất hiện một góc bức tranh diễm tình thì có lẽ có ý tứ gì? Đời là họa, nếu không có những đường nét thì còn có ý nghĩa gì? Mà bức tranh kia lại chính là một bức họa tuyệt mỹ, người nói xem ta phải làm sao? Tình yêu cũng giống như vậy, làm sao tránh được lệ rơi, tương tư và vô vàn nỗi đau do tình yêu mang đến. Nỗi đau này thậm chí có thể giết chết trái tim của một người. Gai hoa hồng là thế, từ trong máu tỏa hương thơm. Ta vì tình yêu kia nguyện ý để gai hoa hồng đâm vào da thịt.”

“Người đột nhiên hiểu được nhiều vậy sao?” Diêu Kế Tông nửa giả nửa thật hỏi nàng.

“Đúng nha, ta hồ đồ đã thành thói quen nhưng cuối cùng cũng đã hiểu triệt để. Ta phải dũng cảm yêu một lần, chỉ sợ Lý Lược cuối cùng không theo nổi, mà thật ra...chỉ cần cùng hần có được một khoảnh khắc yêu thương chân thành thì ta cũng sẽ không xem như đến núi châu báu mà trở về tay không. Dù sao chỉ cần đã-trải-qua, so với kết quả, ta quan trọng quá trình hơn.”

“Ta tin tưởng Lý Lược. Hần sẽ cho người một kết quả tốt”

“Cái này...cũng không quan trọng. Có rất nhiều tình yêu tuy không đến được đoạn đường cuối cùng nhưng ngược lại thật khiến người khác xúc động, tỷ như chuyện tình Lương Sơn Bá-Chúc Anh Đài”.

“Ậy”, Diêu Kế Tông nhăn nhó, “Người lấy ví dụ nào tốt hơn có được hay không? Các người bây giờ muốn theo chân bọn họ nữa sao, đem ví dụ này ra so sánh, chẳng lẽ nếu chuyện này không kết thúc tốt đẹp thì người liền liều chết vì tình?”

“Đúng nha đúng nha, Tĩnh An vương phủ chắc chắn không cho phép Lý Lược và ta yêu nhau, chỉ bằng chúng ta cùng hóa thành bướm bướm, cho bọn họ hối hận chết luôn.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Nói giỡn thì được nhưng không thể làm thật a!”

“Đương nhiên là nói giỡn, ta thế nào lại làm thật! Không nói nữa, ta phải trở về. Mai gặp!”

Lúc Nguyễn Nhược Nhược trở lại khuê phòng, Hạnh Nhi vẫn còn chờ nàng. Vừa thấy mặt nàng Hạnh Nhi vội vàng nói không ngừng, “Tiểu thư tiểu thư, Nhị tiểu thư khóc cả đêm rồi!”

“Tại sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Nguyễn Nhược Nhược cả kinh hỏi.

“Ngọc phủ báo hỉ, nói là hôm nay Hoàng Thượng ban hôn, muốn biểu thiếu gia thành thân với đương triều Dương công chúa”.

Mặc dù từ sớm đã chuẩn bị tinh thần cho loại sự tình như thế này, nhưng khi chuyện thật sự xảy ra, Nguyễn Nhược Nhược không thể không lo lắng một chút. Hoàng Thượng ban hôn gả công chúa, đối với Ngọc phủ là chuyện vui nhưng đối với Nguyễn Nhược Nhược là chuyện bi thương. Còn đối với Ngọc Liên Thành thì sao? Hắn sẽ phản ứng như thế nào? Nguyễn Nhược Nhược không khỏi lâm vào trầm tư...

59. Chương 59

Sáng sớm hôm sau, một nhà Nguyễn phủ xuất môn đến Ngọc phủ chúc mừng. Chỉ có Nguyễn Nhược Nhược hai mắt sưng đỏ, lệ ngân lung linh, bộ dáng không giống như đi chúc mừng mà giống đi khóc tang hơn... Nguyễn lão gia càng nhìn càng không hiểu, rốt cuộc là không chịu để nàng đi theo, bắt phải ở nhà.

Ngọc phủ mở rộng cửa đón tân khách, những người đến chúc mừng nối thành hàng dài không dứt, xe ngựa qua lại trước cửa tấp nập, phải nói là phi thường náo nhiệt.

Ngọc Liên Thành không có mặt tại Ngọc phủ, Ngọc lão gia và Ngọc phu nhân nói hắn từ sáng sớm đã tiến cung tạ ơn. Bốn vị trưởng bối tụ chung một chỗ nói chuyện, Nhị di nương cùng Tam di nương một bên phụng bồi. Nguyễn Nhược Nhược chỉ cảm thấy không thú vị, quyết định rời khỏi phòng, Hạnh Nhi đi theo phụng bồi nàng. Đi tới tiểu viện trước thư phòng đọc sách của Ngọc Liên Thành, nàng tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế gỗ làm bằng thân bồ đào, nhớ đến lần trước cùng Ngọc Liên Thành nói chuyện ở chỗ này, hắn cầm tay nàng...cúi đầu đặt lên một nụ hôn. Nàng ban đầu không nhận ra tình cảm của hắn, khi nhận ra rồi liền cự tuyệt, cứ vậy mà làm tổn thương hắn. Liệu hắn...có thể đón nhận một nữ nhân khác không? Nếu có thể đón nhận, hắn sẽ hạnh phúc sao? Công chúa kim chi ngọc diệp kia là nữ nhân như thế nào? Nàng có điều ngoa kên kiệu hay không? Ngàn vạn lần không nên nha, nếu không thì Ngọc Liên Thành quả thật rất thảm!

Nàng cứ nghĩ ngợi, càng nghĩ càng ngồi không yên. Đột nhiên nàng nhảy dựng lên, chạy ra ngoài. Hạnh Nhi cũng vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa hỏi: “Tiểu thư, người định đi đâu?”

Đúng nha! Phải đi đâu? Nàng không thể một mạch chạy thẳng vào hoàng cung, đem công chúa nương nường kia ra mà xăm soi bộ dáng, chuyện này chắc chắn không được. Cước bộ dừng lại, chỉ bằng đi tìm Lý Lược, xem hắn có biết gì về nàng công chúa này không. Nàng vừa nghĩ vừa bước tiếp, “Hạnh Nhi, người đi theo ta”.

Chủ tớ leo lên xe ngựa, trực tiếp đi tới Tĩnh An vương phủ. Nguyễn Nhược Nhược không thể ra mặt, vì vậy liền bảo Hạnh Nhi thăm dò. Hạnh Nhi đi nhanh mà về cũng nhanh, “Tiểu thư, tên gác cửa nói Tiểu vương gia không có trong phủ, ngài vừa cùng với vương gia đến lễ bộ.”

A! Tìm người lại không gặp được. Nhắc tới đã thấy buồn bực!

Nguyễn Nhược Nhược lúc này đang buồn bực thì tâm trạng của Ngọc Liên Thành cũng chẳng khả quan hơn bao nhiêu. Giống như nàng nghĩ ngợi, hắn bây giờ tâm tư trống rỗng đến nhận tứ hôn với một nữ nhân xa lạ. Hoàng Thượng ban hôn, hắn có thể nào không tiếp chỉ, ngọn núi này bỗng dưng đổ lên vai hắn, hắn dù không muốn nhưng cũng phải khiêng.

Lúc tạ ơn, Hoàng Thượng nhìn ánh mắt của hắn vô cùng ôn hòa nói, “Dương Nhi là nữ nhi trầm yêu thương nhất, trăm vẫn mong có một ngày chọn được nam nhân xứng đáng nhất cho nàng. Lúc ở trên điện, trăm thấy người nhân phẩm trong sạch, văn chương không tầm thường, có thể nói là hạc giữa bầy gà, rất tốt, rất tốt!”.

Ngọc Liên Thành cung kính nói, “Hoàng Thượng quá khen, vi thần không dám”.

“Dương Nhi là một hài tử tốt, mặc dù là kim chi ngọc diệp, lại là công chúa được trăm sủng ái nhất, nhưng nàng hoàn toàn không kiêu căng ngạo mạn. Người không cần lo lắng nàng khó tiếp nhận, chính nàng đã chọn người. Ngày sau thành thân, phu xướng phụ tùy, nghĩ đến chuyện này cũng không có gì khó khăn”, nói đến nữ nhi của mình, Hoàng Thượng lúc này ôn hòa như một lão bá bình thường.

Ngọc Liên Thành vẫn cung kính, “Tuân lệnh, Hoàng Thượng”.

Tạ ơn xong, Ngọc Liên Thành lui khỏi đại diện. Hắn thở dài một hơi, xoay người bước xuống từng bậc thang. Còn chưa xuống được nửa đường thì phía sau đã có một thanh âm trong trẻo cất lên, “Chờ một chút”.

Ngọc Liên Thành theo tiếng quay đầu lại, liền trông thấy một nữ tử mặc cung trang màu ngọc bích đang đứng. Đó là một nữ tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi, phục sức hoa quý, dung nhan tuyệt diễm. Đôi mắt phượng dài tinh tế lấp lánh như ánh sao, giờ phút này đôi mắt đó đang chăm chú nhìn hắn.

Ngọc Liên Thành ngây ngốc một hồi mới nhận ra, vội vàng hành lễ, “Tham kiến công chúa”.

Dương công chúa từng bước từng bước đi xuống bậc thang, đến trước mặt Ngọc Liên Thành mới ngừng lại. Nàng đứng trên Ngọc Liên Thành một bậc nên mới có thể đối mắt ngang hàng với hắn. Ánh mắt của nàng không hề chớp, cẩn thận xem xét Ngọc Liên Thành, “Phụ hoàng ban hôn, người có cao hứng không?”

Ngọc Liên Thành mỉm cười nói, “Vi thần không dám. Hoàng thượng ban hôn, công chúa gả cho, đây chính là vinh diệu lớn lao. Vi thần tại sao lại không cao hứng?”

Hắn bắt quả chỉ là khẽ mỉm cười, nhưng trong mắt của Dương công chúa cảm giác như nhật nguyệt cùng chiếu sáng. Ánh mắt không tự chủ được ngưng trọng một chút, nàng định thần nói, “Chỉ là, người mặc dù đang cười, nhưng mắt người lại không cười”.

Vị công chúa này tuy còn trẻ tuổi nhưng ánh mắt lại nhạy cảm như thế, Ngọc Liên Thành ngẩn ra, sau đó vội vàng rũ mi mắt xuống, cảm thẹn mà nói, “Công chúa, vi thần có việc xin cáo lui”.

Dương công chúa tựa như không nghe hắn nói gì, lời nói vẫn tiếp tục, “Hôn nhân hoàng thất trước giờ vẫn không xuất phát từ “nhân”, người không cao hứng cũng khó trách. Dù sao người cũng không phải là người muốn thông qua hôn nhân này để tranh đoạt thanh danh quyền quý”.

Ngọc Liên Thành nghe nàng nói, trong lòng rung động, miệng nói lời chống đỡ, “Công chúa nói quá lời”.

“Ngọc Liên Thành, chúng ta đã từng gặp qua, người còn nhớ không?”

Ngọc Liên Thành nghe vậy liền ngẩn ra, không nhận được đem mắt nhắm nhìn Dương công chúa trước mắt, trong đầu mơ hồ có ấn tượng. “Thì ra người là lục y tiểu cung nữ tại Phù Dung Viên, công chúa giả trang vi hành sao?”

“Ta là cố ý đến xem người”, Dương công chúa nói thẳng, “Chỉ vì phụ hoàng muốn mang ta gả cho người, nên vẫn trước mặt ta khen ngợi người. Nhưng ta muốn gặp người để xem người có phải được như lời phụ hoàng nói.”

“Là Hoàng Thượng quá khen, vi thần không dám nhận”, Ngọc Liên Thành cung kính trả lời.

“Không, thật ra người xứng đáng. Thanh đạm như cúc, ôn nhu như ngọc, tĩnh như nước, phảng lảng như hồ sâu, tất cả tựa như một cơn gió mùa hè ấm áp.” Dương công chúa đem bản chất Ngọc Liên Thành khái quát cực kỳ chính xác, mặc dù khoảng khắc gặp gỡ vô cùng ngắn ngủi, nhưng ấn tượng để lại quá sâu sắc.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy người, liền giống như bao người khác nghĩ rằng người không thuộc về thế gian này mà là thần tiên trên trời. Nhưng khi người tuyển hoa, ta nhận ra mình đã sai rồi. Người không phải là tiên mà là người, cùng chúng sinh có máu có thịt, có hỉ có ưu. Cho đến nay, bị thể nhân thói phồn mình ta thần tiên, người chắc hẳn rất cô đơn, đúng không?” Dương công chúa nhìn Ngọc Liên Thành, đôi mắt như có điều muốn hỏi.

Ngọc Liên Thành ngạc nhiên, khó tin nổi cô đơn được giấu kín tận đáy lòng của hắn lại bị công chúa phát hiện chỉ bằng một cái liếc mắt. Hắn nhất thời một chữ cũng không nói nên lời.

Càng là người ưu tú càng rất khó có bằng hữu, nếu như không muốn cùng hắn đứng chung một chỗ mà tự ti mặc cảm thì cũng chỉ có thể đối với hắn “kính nhi viễn chi”. Nhiều người nguyện ý sa ngã dưới chân hắn, cam tâm tình nguyện làm nô tỳ. Nhưng đến cùng, không ai bên cạnh hắn ở vào cùng vị trí, ngang hàng trao đổi. Nhìn mặt ngoài thì hắn đi đến chỗ nào cũng có người đuổi theo, tuy nhiên trên thực tế giống như mặt trăng và ánh sáng, khoảng cách xa nhau bao nhiêu năm ánh sáng? Hắn là cô đơn như thế, tĩnh mịch

như thế. Giữa đám đông tung hoa ca ngợi tôn sùng hắn, chính là lúc hắn cô đơn...điều này, căn bản không ai phát hiện.

Nguyễn Nhược Nhược từng nhận ra điều này, cũng là nàng từng nói qua lời như vậy, “Chúng ta giống nhau, đều cùng là người, có máu có thịt, có ưu điểm lẫn khuyết điểm”, nàng là người đầu tiên không đem hắn trở thành thần thánh mà cung phụng, nàng đối đãi với hắn ngang hàng. Lúc nàng bắt hắn cầm búa đập bằng, căn bản không xem hắn là Trường An thành đệ nhất mỹ nam tử, có khi còn đánh đồng hắn với thợ rèn mà sai bảo. Điều Kế Tông là người thứ hai, lúc làm công tác chuẩn bị cho khinh khí cầu bay lên không, Điều Kế Tông sai hắn như tiểu nhị ca. Dương công chúa...Ngọc Liên Thành ý thức nhìn nàng một cái, trong lòng thấp thỏm: hoàng thất kim chi ngọc diệp, cho dù gả cho hắn, nhưng trước sau vẫn phải duy trì quân thần chi cương, giống như một pho tượng Bồ Tát để trên bàn mà thờ phụng. Bọn họ có thể ở vào vị trí ngang hàng không?

Phảng phất đoán được tâm tư của hắn, Dương công chúa chậm rãi nói: “Thật ra...ta và ngươi rất giống nhau, cũng bị người khác thổi phồng lên vị trí quá cao. Bên cạnh ta có vô số người đuổi theo, nhưng hoàn toàn không có lấy một người có thể đối thoại chân chính. Ta cũng cô đơn, vậy nên mới có thể hiểu được nỗi cô đơn của ngươi. Bên ngoài chúng ta là hai kẻ phát sáng làm người khác chói mắt, nhưng chúng ta bắt quá cũng chỉ là hai người cô đơn tĩnh mịch.”

Ngọc Liên Thành chân chính bị chấn động, nàng cũng là một người người cô đơn! Kim chi ngọc diệp, cẩm y ngọc thực, cũng là...cô đơn. Dương công chúa không nói thêm nữa, chẳng qua là nhìn chăm chú vào hắn, tựa như mong chờ hắn sẽ nói điều gì. Ngọc Liên Thành trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói, “Công chúa, vì thần xin cáo lui”.

Vẫn là một câu nói cảm thán như vậy, Ngọc Liên Thành cẩn thận thu hết tâm tư vào bên trong, không muốn đào sâu. Dương công chúa trên mặt biểu lộ sự thất vọng, tay áo giơ lên, thanh âm trong vắt, “Vậy người đi trước đi, dù sao cơ hội nói chuyện sau này cũng còn nhiều.”

Đúng nha, sắp kết thành phu phụ rồi còn gì! Ngọc Liên Thành không phải là không hiểu, nhưng giờ phút này hắn thật sự không biết phải làm sao đối với vị công chúa...sâu sắc này.

Cung lễ cáo lui, Ngọc Liên Thành vội vã xoay người bỏ đi, phảng phất như đang trốn chạy. Nhưng dù đã đi thật xa rồi, hắn vẫn có thể cảm giác phía sau lưng đang có một đôi mắt đang dõi theo, giống như ánh trăng trong đêm tối bao phủ lấy hắn.

Nguyễn Nhược Nhược tìm không được người liên bảo Hạnh Nhi trở về, chính nàng một mình đi tới Điều phủ tìm Điều Kế Tông, bảo hắn đi cùng nàng đến tửu quán. Không giải quyết được khúc mắc trong lòng, xem ra chỉ còn nhờ tới rượu. Kết quả vừa đến đường Trường An liền phát hiện cơ hồ tửu quán nào cũng đều nói đã hết rượu, tại sao? Vừa uống rượu vừa nói chuyện đúng là tuyệt khoái, nhưng làm gì đến độ rượu trong thành đều bán sạch. Chuyện này...có vấn đề!

Điều Kế Tông chạy đi nghe ngóng nguyên do, hắn ha ha cười to đem kết quả quay trở về, “Ngọc Liên Thành nha Ngọc Liên Thành, ta mặc dù biết hắn không phải là con người, nhưng cũng không ngờ hắn đã tu thành tiên đến cấp bậc này. Hắn đây phụng chỉ thành thân, nam nhân thành Trường Anh đều mượn rượu giải sầu. Các chủ quán rượu đếm bạc đến bắt tay mềm nhũn”.

“Mượn rượu giải sầu còn nói làm gì, ngươi không thấy Nhị tỷ nhà ta đã khóc đến hóa mù rồi sao? Thành Trường An không biết có bao nhiêu nữ nhân đang đổ lệ”, Nguyễn Nhược Nhược xem thường.

“Trong nói thế nào nhỉ? “Nhân sinh tình duyên, các hữu phân định”, từ đó mới có thể lấy được nước mắt của người khác. Tại sao Ngọc Liên Thành lại có thể lấy được nhiều nước mắt của nữ nhân đến thế! Lão thiên không công bằng a!”

“Lão thiên còn không công bằng với Ngọc Liên Thành hơn. Ngươi chớ quên, nhất cử nhất động của hắn đều bị người bên ngoài chú ý, hành động không hề tự do. Ngươi nguyện ý đổi chỗ với hắn không?”

Điều Kế Tông nhin không được than thở, “Không nên, ta cũng không phải là hầu tử để nhiều người vây xung quanh nhìn ngắm!”

“Vậy ngươi còn ở đây ai oán lão thiên chi nữa ?” Nguyễn Nhược Nhược tức giận xía xói.

Diêu Kế Tông nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên cười nói: “Người hôm nay dường như có tâm sự nha, chẳng lẽ nguyên nhân cũng là vì Ngọc đại soái ca ca?”

Nguyễn Nhược Nhược trong lòng rung động, một hồi lâu cũng không nói gì. Diêu Kế Tông cười nhưng không cười, “Người cũng đừng đứng núi này trông núi nọ a! Thấy Ngọc Liên Thành thành hôn, trong lòng liền rối loạn. Cho dù là người muốn cướp, cũng không đoạt được từ trong tay công chúa nương nương đâu. Huống chi còn có Lý Lực, người ta đối với người một mảnh tình si!”

“Tuyệt đối sẽ không”, Nguyễn Nhược Nhược phủ quyết, “Chẳng qua là không hiểu tại sao trong lòng ta vẫn có một chút nặng nề. Thật ra cho tới bây giờ ta đều không có được hắn, đã từng có một cơ hội, chính là ta nguyện ý buông tay. Tại khoảng khắc ta buông tay, ta cũng không có cảm giác mất hắn. Nhưng bây giờ nghe được hắn muốn thành hôn, ta lại cảm giác như vậy...nhất thời...”

Diêu Kế Tông rất vỗ vai nàng rất ra dáng một một ca ca, “Hiểu, hiểu, thấy nam nhân từng yêu mình kết hôn, loại cảm giác mất mát này chung quy không thể tránh khỏi. Con người đều là như vậy, có thể không yêu nàng nhưng lại rất mong người khác yêu thương nàng, hơn nữa có thể vì nàng mà cả đời không lập gia đình.”

Nguyễn Nhược Nhược cười khổ, “Ê, đừng nghĩ ta tham lam như vậy có được không? Ta cũng không có tâm tư này, vô luận thế nào ta cũng vẫn mong Ngọc Liên Thành có thể hạnh phúc. Chỉ mong công chúa nương nương kia...không phải là loại nữ nhân được cưng chiều quá mức thành ra điêu ngoa ngang ngược. Nếu không...”

“Vấn đề này, người có thể đi hỏi Lý Lực mà! Tính ra, công chúa chính là đường muội của hắn. Tính tình nàng ta thế nào, hắn chắc là hiểu rõ!”

“Đi tìm rồi, không có ở phủ”, Nguyễn Nhược Nhược hữu khí vô lực đáp.

“Vậy để ta. Nếu người không thể đến tìm hắn thì ta thay người đi tìm. Tìm được rồi sẽ dẫn hắn đến gặp người”, Diêu Kế Tông nhiệt tâm tràn đầy, dường như không cho nàng chọn lựa.

“Được rồi, giao chuyện này cho người, tối nay ở hồ Ngưng Bích, nói hắn đến gặp ta”.

“Thần tuân chỉ”, Diêu Kế Tông bắt chước điệu bộ khom người hành lễ, rước lấy một trận cười như chuông ngân trong gió của Nguyễn Nhược Nhược.

60. Chương 60

Bên hồ Ngưng Bích, bầu trời đêm xanh lam trong suốt, một vầng trăng non thấp thoáng mơ hồ. Từ thật xa, Nguyễn Nhược Nhược đã trông thấy thân ảnh của Lý Lực. Hắn mặc một bộ trường sam màu trắng bạc, đứng yên bên bờ hồ như tượng ngọc. Hắn đã đợi ở đây bao lâu rồi? Thân hình kia khắc sâu vào bóng đêm âm trầm, nửa mình bạch nửa ám muội, cảm giác như đây chính là mộng cảnh trần gian. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời không nỡ kinh động đến hắn, nàng ngẩng nhìn một hồi lâu mới lên tiếng gọi, “Lý Lực”.

Thanh âm cực thấp, lời nói vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất như chân hạc chạm xuống mặt nước, không khí nửa điểm cũng không rung động. Nhưng Lý Lực lại nghe thấy rất rõ. Hắn xoay người, nhìn chính xác phương hướng Nguyễn Nhược Nhược đang đứng. Trong bóng tối, nụ cười của hắn lóe lên như tia lửa âm áp.

Ba bước làm thành hai bước, Lý Lực tiến đến đây, sóng mắt ôn nhu như mặt hồ Ngưng Bích, “Diêu Kế Tông nói là người muốn tìm ta. Là...nhớ ta sao?”

Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ra, Diêu Kế Tông còn chưa nói nguyên nhân nàng đến tìm hắn sao? Tỉnh thần lại, nàng chỉ mỉm cười, “Đúng rồi, ta muốn gặp người, một ngày không gặp tựa như cách biệt ba thu”.

Lý Lực cười như một đóa hoa khai nở đến cực hạn.

“Ta cũng muốn gặp người, cả ngày đều nghĩ đến người”, thanh âm của Lý Lực êm đềm du dương, “Sáng sớm lúc ta ra cửa, nghĩ đến người hắn còn đang ngủ; khi mặt trời lên cao ba sào, ta không biết hoa hồng đã chuyển đến tay người chưa; lúc cùng phụ thân làm việc ở lễ bộ, ta nghĩ không biết hiện giờ người đang làm

gì; đến giữa trưa, ta nghĩ chắc hẳn người đang dùng bữa, không biết trong số món ta đang ăn có món nào người thích hay không...Đúng rồi, người thích món ăn gì nhất? Sau này ta sẽ cho người mang đến.”

Nguyễn Nhược Nhược thần thờ ngây dại, nhưng điều tâm niệm trong tim hẳn...tất cả đều vì nàng. Nàng quả là may mắn! Tình yêu này...một đời người có thể gặp được bao nhiêu lần? Một tình yêu thuần khiết không nhiễm tạp chất!

“Lý Lực, chỉ cần là người mang đến, món gì ta cũng thích”, nàng mỉm cười nói.

“Ta đây mang đá tảng đến, người có ăn không?”, Lý Lực tối nay ở trước mặt nàng buông lỏng, lại còn vừa cười vừa nói.

“Ăn, chỉ cần chạm vào được là ta ăn”, Nguyễn Nhược Nhược cũng cười nói.

Những lời đối đáp của tình nhân, hơn phân nửa đều là nói nhảm, nhưng tất thấy đều ngọt ngào như mật ong.

Hai người sóng vai ngồi xuống bên bờ hồ. Trời đêm yên tĩnh, ngàn sao lấp lánh, từng bụi trúc lay động mỗi khi có cơn gió nhẹ thoảng qua. Quanh cảnh đêm hè đẹp là vậy, nhưng tình yêu lại càng đẹp hơn.

Lý Lực nhỏ giọng hỏi, “Chúng ta mỗi tối đều đến đây, có được không?”

“Được chứ!”, Nguyễn Nhược Nhược cam tâm tình nguyện, “Chỉ cần người đến đây, ta cũng sẽ theo đến đây”.

“Người trốn ra có dễ dàng không? Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân thì sao?”

“Trên có chính sách, dưới có đối sách. Cuối cùng ta vẫn có thể lên lút chạy ra, nếu không thể từ cửa sau ra ngoài thì ta lại trèo tường vậy.”

“Vậy thì mỗi đêm vào giờ Hợi, ta sẽ ra cửa sau Nguyễn phủ đón người, đến giờ Tý sẽ mang người trở về”, giọng điệu của Lý Lực không phải hỏi ý kiến, mà là quyết định.

Nguyễn Nhược Nhược không cự tuyệt, nàng thích hẳn thỉnh thoảng lộ ra vẻ bá đạo như vậy. Hơn nữa, cảm giác hẹn hò và được người yêu đưa đi đón về chính là đặc quyền của phụ nữ. “Được, không thấy không về”, nàng suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung thêm, “nhưng nếu mưa to gió lớn thì không cần đến”.

Lý Lực không đồng ý, “Mưa to gió lớn thì ta đánh xe ngựa tới, chúng ta có thể ngồi trong xe ngựa nói chuyện mà”. Ôi tình yêu! Mỗi phút mỗi giây gặp mặt nhau đều được trân trọng, không chịu bỏ qua.

“Lý Lực, người đừng trẻ con như vậy chứ!”, Nguyễn Nhược Nhược nhin không được liền bật cười.

“Ta nhất định mỗi ngày đều phải trông thấy người. Một ngày không thấy tựa như cách biệt ba năm”, đôi mắt Lý Lực say đắm nhìn Nguyễn Nhược Nhược, tựa như ngọn lửa trong đêm, tựa như trăng sao trên trời. Hương hoa phảng phất đâu đây, Nguyễn Nhược Nhược loạn ý tình mê.

“Lý Lực...”, Nguyễn Nhược Nhược cảm động gọi tên hắn.

“Ta thật sự rất rất rất thích người, cho tới bây giờ ta chưa từng thích qua một người nào như vậy. Ta thật muốn đem người biến thành búp bê để có thể đặt vào trong ngực áo, bất cứ khi nào nhớ người đều có thể lôi ra ngắm nhìn”, Lý Lực thì thầm vào tai phải của Nguyễn Nhược Nhược, thanh âm gần trong gang tấc, hơi thở mơ hồ mang theo hương rượu thơm. Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên tỉnh thần, đang còn thắc mắc tại sao đêm nay hắn lại buông lỏng như vậy, nói năng vô kỷ!

“Lý Lực, người uống rượu hả?”, Nguyễn Nhược Nhược ngoài ý muốn nói hơi lớn tiếng.

“Ta không có say”, hài tử Lý Lực kiên quyết kháng nghị, “Ta không phải đang nói những lời say”

“Ta biết ta biết”, Nguyễn Nhược Nhược trấn an hắn, “Người chẳng qua chỉ uống một ít, cũng không có say”, nàng biết hắn không say, nhiều lắm là đầu óc có phần lâng lâng một chút.

Lý Lực chăm chú nhìn nàng, vừa nhìn vừa thẩm định xem những lời nàng nói là thật hay không thật. Nguyễn Nhược Nhược giờ phút này mới nhìn thấy vẻ mặt của hắn khi có rượu, ánh mắt như nước xao động, hàm chứa nhu tình, ẩn lộ men say, nàng bất giác mỉm cười. Đôi mắt hằng ngày anh khí bừng bừng này, lúc

cười lên thật có nét quyến rũ nha! Nàng xúc động từ đáy lòng...nữ tính mềm mại...yêu thương và đau đớn đang xen, nàng nhịn không được, thật muốn cưng chiều hẳn mà!

Yên lặng. Thời gian tựa hồ có chút gì đó không đúng, phẳng phất như đã vì Lý Lực mà dừng lại một khắc. Ánh sáng nơi hắt lên lõi sâu vào tâm khảm của Nguyễn Nhược Nhược rồi đâm chồi, nảy lộc...Tình yêu này...đến một lúc nào đó có thể mãn thành một thân bồ đào xinh đẹp, khai hoa kết trái, hưởng thụ cả đời?

Nguyễn Nhược Nhược nhịn không được liền đưa tay chạm vào nụ cười của hắn, “Lý Lực, người cười lên thật đáng yêu”.

Lý Lực nhẹ nhàng giữ lại bàn tay ngọc đang đặt lên môi, chậm chạp đem bàn tay kéo xuống ngực mình. Trong nháy mắt, gương mặt tuần tú rơi xuống môi nàng. Gió đêm dẫn dắt hương hoa triền miên say đắm, lặng lẽ bao bọc hai người bọn họ vào lòng.

Lý Lực không hiểu mình đang làm gì, chẳng qua là theo bản năng áp sát vào môi Nguyễn Nhược Nhược, đưa lưỡi chạm nhẹ vào nàng. Bờ môi hắn ấm áp, ôn nhu, phẳng phất như mưa xuân không tiếng động ôm lấy nàng. Hắn nắm chặt nàng trong vòng tay đã có phần ẩm ướt, sự khấn trương kích động có thể cảm nhận được. Nụ hôn như đóa hoa hồng mềm mại, dây dưa mãi không chịu tách ra. Như thế ngưng ngừng, như thế cương quyết, vừa ôn nhu, vừa nhiệt liệt dâng trào.

Nguyễn Nhược Nhược có thể đón nhận. Chỉ là Lý Lực mới đầu thiếu kinh nghiệm, nụ hôn non nớt êm đềm như cánh hoa tươi tắn, nàng có thể cảm nhận được nhịp tim kia đang đập cuồn cuộn, vô thanh vô tức, yêu mến và mừng rỡ. Đây là cảm thụ của hắn và cũng là cảm thụ của nàng. Hạnh phúc lên đến tột cùng...

Bên hồ Ngưng Bích, không khí vẫn thuần khiết say đắm như rượu, làm người ta lâng lâng như kẻ say. Lý Lực say, Nguyễn Nhược Nhược cũng say...Không phải là say rượu, tình yêu so với rượu còn nồng nàn hơn nhiều.

Cuộc đời quá ngắn, tình yêu thật đẹp. Cõi lòng thành thật, nàng may mắn gặp được lẽ nào lại buông tay?

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Nhược Nhược tỉnh lại, cảm thấy ánh mặt trời huy hoàng rực rỡ hơn, cây cối xanh tươi muôn phần...tóm lại tất cả đều hoàn hảo, thiên địa vạn vật nhất loạt đổi mới.

Hạnh Nhi thấy vẻ mặt nàng rạng rỡ, không khỏi tò mò, “Tiểu thư, hôm qua người trở lại, dường như tâm tình vẫn không thay đổi đến tận bây giờ?”

Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười ngọt ngào, “Muốn biết? Ta không nói cho người biết. Hạnh Nhi, có một việc ta muốn nói với người, sau này mỗi đêm vào giờ Hợi ta đều đi ra ngoài, đến giờ Tý mới có thể trở về. Người thay ta trông phòng, nếu phụ mẫu đến thì nói với họ ta đang ngủ.”

“Mỗi đêm khuya đều đi ra ngoài? Vạn nhất một ngày nào đó lão gia phu nhân phát hiện thì sao?” Hạnh Nhi giật mình.

“Phát hiện hay không phát hiện để sau, trước mắt người cứ thay ta che giấu đi!”

“Tiểu thư, người mỗi đêm đều ra ngoài làm gì a?” Hạnh Nhi sực nhớ.

Nguyễn Nhược Nhược do dự một chút, nghĩ thầm sau này còn phải nhờ Hạnh Nhi ứng phó, hay là...cứ để cho nàng biết một phần sự thật, “Hạnh Nhi, ta ra ngoài hẹn gặp tình lang”.

Hạnh Nhi một lần nữa giật mình, “Tiểu thư, người...người hẹn với ai nha? Điều công tử đúng không?” Không trách người đầu tiên nàng ta nghĩ đến là Điều Kế Tông, quả thật dạo gần đây hắn thường xuyên lui tới Nguyễn phủ.

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút, cũng không phủ nhận, chẳng qua là cười trừ. Hạnh Nhi hai mắt tròn tròn, “Tiểu thư, nếu sớm biết vậy thì người thành thân với Điều nhị thiếu gia có phải tốt không, cũng không cần tự vẫn”.

Còn có vụ này nữa! Nguyễn Nhược Nhược dở khóc dở cười, “Chuyện lúc trước đừng nhắc tới nữa, chuyện sau này còn phải nhờ Hạnh Nhi cô nương giúp đỡ nhiều a!”

“Chỉ là...”, Hạnh Nhi có chút chần chờ, “Tiểu thư, nếu người thật sự thấy Diêu nhị thiếu gia tốt, tại sao không bảo hắn đến cầu hôn một lần nữa. Quanh minh chính đại làm phu thê, không cần khổ sở nửa đêm lén lút ra ngoài gặp gỡ”.

Nha đầu kia thật là nói nhiều a, Nguyễn Nhược Nhược nhất thời chẳng biết phải nói với nàng ta thế nào. Lúc này Nguyễn Nhược Phượng bước vào, nước mắt dư âm, “Tam muội, người theo ta đến phủ của biểu ca nha!”

Nguyễn Nhược Nhược nghe vậy liền ngăn ra, lại nhìn Nguyễn Nhược Phượng bộ dáng thê thảm, trong lòng bỗng cảm thấy thương hại, “Được rồi, đi thôi”.

Theo Nguyễn Nhược Phượng lên xe ngựa, Nguyễn Nhược Nhược mới nhớ ra tối hôm qua nàng “đỉnh đoảng” thế nào. Vốn là tìm Lý Lực hỏi thăm chuyện của Ngọc Liên Thành cùng công chúa kia, kết quả chẳng được gì hết, chỉ mãi lo triền miên rồi lại triền miên với Lý Lực...Nhưng mà, nói gì thì nói, tối qua thật là đẹp a! Nguyễn Nhược Nhược không tựa chủ được, bờ môi thoáng mỉm cười.

“Biểu ca thành hôn, người nữa điểm cũng không cảm thấy khổ sở sao?”, Nguyễn Nhược Phượng liếc mắt trông thấy nàng cười nên không thể không hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng thu lại thần hồn nói, “Hắn muốn thành hôn, ta sẽ không khổ sở. Nếu như hắn không được hạnh phúc, ta mới khổ sở.”

“Hắn và nữ nhân khác thành thân, người cũng không khổ sở? Người chưa từng yêu biểu ca, đúng không?” Nguyễn Nhược Phượng kinh ngạc hỏi, nàng trước giờ vẫn đinh ninh Nguyễn Nhược Nhược yêu biểu ca.

“Ta thích hắn, nhưng cái gọi là “yêu thích” của ta và người không giống nhau. Ta không muốn chiếm hữu hắn, vậy nên khi hắn cùng nữ nhân khác thành thân, ta cũng không cảm thấy đau khổ. Chỉ cần hắn được hạnh phúc là tốt rồi.”

Nguyễn Nhược Phượng nghe được liền ngơ ngẩn, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào.

Tại Ngọc phủ, vẫn là tràng diện khách khứa đến chúc mừng ồn ào náo nhiệt. Ngọc Liên Thành cũng không ra gặp khách nói chuyện, để mặc Ngọc lão gia và Ngọc phu nhân tiếp đón. Hai vị Nguyễn tiểu thân là thân cận, sau khi thông báo liền được trực tiếp dẫn vào bên trong. Ngọc Liên Thành ở thư phòng nhìn thấy các nàng.

Nguyễn Nhược Phượng vừa nhìn thấy Ngọc Liên Thành liền bật khóc, một chữ cũng không nói nên lời, cứ khóc khóc và khóc. Tình yêu đầu tiên của thiếu nữ, chưa bắt đầu đã kết thúc, trừ đi nước mắt còn có thể dùng cách gì để biểu đạt cõi lòng thống khổ? Vậy nên Nguyễn Nhược Nhược cũng không khuyên nhủ nàng, cứ để cho nàng khóc, khóc lớn một hồi có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút. Ngọc Liên Thành cũng không nói gì, lặng lặng chờ đợi, hắn có thể nói gì được bây giờ?

Trong khoảng khắc, ba người không nói câu gì.

Rốt cục Nguyễn Nhược Phượng cũng cảm thấy đã khóc đủ rồi, nàng gạt nước mắt, đôi mắt sưng đỏ nhìn Ngọc Liên Thành nói, “Biểu ca, cho đến bây giờ ta đều mong chờ được gả cho người. Nhưng hiện tại...người muốn kết hôn cùng công chúa nương nường. Ta...cũng không còn gì nữa”, Những lời nói này đã dẫn nàng vào sâu tận đáy lòng mình.

“Bất quá...cũng không sao, biểu ca, chỉ cần người có thể hạnh phúc là được rồi. Chúc người cùng công chúa bạc đầu giai lão, ân ái vạn năm”, nói xong câu chúc phúc, trong mắt Nguyễn Nhược Phượng lại ngấn lệ. Lời cần nói đã nói, Nguyễn Nhược Phượng chạy ào ra khỏi phòng.

“Nhị tỷ...” Nguyễn Nhược Nhược đuổi theo ra ngoài, ngẫm lại có lẽ mình không cần đuổi theo nữa, xem ra nàng ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, không cần lo nàng sẽ làm điều dại dột. Chỉ là...vẫn còn chuyện của Ngọc Liên Thành, nàng vội vàng quay trở lại thư phòng.

61. Chương 61

Ngọc Liên Thành tĩnh tọa trước thư án, vẻ âm trầm đẹp như một bức ngọc điêu, nhìn thấy Nguyễn Nhược Nhược quay trở vào, mi mắt nhướn lên, tựa như hai viên trân châu được ánh mặt trời chiếu sáng..

“Biểu ca, người...đã từng gặp qua công chúa chưa?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi ngay vấn đề quan tâm đầu tiên.

Ngọc Liên Thành chưa trả lời, chẳng qua là chậm rãi gật đầu. Nhìn bộ dáng trầm mặc không nói này, trong lòng Nguyễn Nhược Nhược có điểm lo lắng, không biết công chúa kia đến tột cùng là tốt hay xấu? Nàng không thể không hỏi thêm, “Nàng ta hình dáng ra sao? Tính tình thế nào?”

“Nếu nói về xinh đẹp thì cũng không tầm thường. Nếu hỏi về tính tình thì ta không nói được, bất quá chỉ gặp mặt vội vã một lần, như thế nào xét đoán được?” Ngọc Liên Thành nói.

“Xinh đẹp là hàng thứ yếu, mấu chốt là tính tình. Cho dù nàng có xinh đẹp như thiên tiên nhưng tính tình hung dữ cao ngạo...vậy thì, biểu ca, người chẳng phải sẽ thối sao?” Nguyễn Nhược Nhược không khỏi lo lắng đối với nường tử tương lai của Ngọc Liên Thành, nàng thật sự không muốn thấy một Ngọc Liên Thành ôn lương như ngọc bị công chúa kiêu căng hành hạ.

“Tính tình công chúa nếu không tốt thì cũng chỉ có thể cam chịu, không lẽ muốn ta kháng chỉ? Đây không phải là chuyện của một mình ta mà là tính mạng của già trẻ Ngọc gia a!” Đáy mắt Ngọc Liên Thành tràn ngập điều bất đắc dĩ.

Nguyễn Nhược Nhược ngơ ngẩn. Quả thật, nàng vội vàng vàng nghe ngóng tình hình công chúa khắp nơi thì có ích lợi gì? Tốt hay không tốt đều phải chấp nhận. Hoàng Đế hạ chỉ ban hôn còn có thể từ chối sao? Đây không phải là thế kỷ hai mươi mốt nhân quyền dân quyền mà là xã hội phong kiến, hết thảy đều do Hoàng Đế lão tử kia định đoạt, kẻ khác chỉ có thể cúi đầu tuân mệnh. Người dám kháng chỉ! Cả nhà liền bị tru di cừu tộc.

“Biểu ca, người là người tốt, lão thiên nhất định sẽ phù hộ người. Công chúa chẳng những xinh đẹp như thiên tiên, hơn nữa còn hiền lương thực đức, đầu gối tay ấp cùng người, ân ái đến bạc đầu!” Việc đã đến nước này, Nguyễn Nhược Nhược chỉ có thể tìm cách an ủi hần.

Ngọc Liên Thành nghe vậy liền cười nhạt, “Ngay cả đầu gối tay ấp, ta cũng...” Hần đang nói liền ngừng lại. Câu nói vĩnh viễn dở dang.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được trong lòng rung động, nhất thời nói không ra lời. Hai người im lặng, trong phòng tĩnh mịch, từng lọn khói mỏng manh bốc lên từ hỏa lò mờ mờ ảo ảo, phảng phất hư vô không tồn tại.

Nửa đêm giờ Hợi.

Trăng đã lên, gió đêm êm dịu. Nguyễn Nhược Nhược rón rén chạy đến cửa sau Nguyễn phủ, khẽ mở cửa, gương mặt trắng như ngọc lộ ra trong bóng đêm như một đóa hoa sen. Lý Lược đang cười một con tuần mã, không biết đã đợi nàng từ bao giờ. Vừa trông thấy nàng xuất hiện, hần mỉm cười. Nụ cười sáng như trăng rằm. Hần trực tiếp từ trên lưng ngựa cúi người bế nàng lên, đem nàng nhẹ nhàng đặt phía trước, hai tay giữ cương, hoàn toàn tự nhiên ngồi vững phía sau lưng nàng. Sau đó, hai chân thúc nhẹ vào mình ngựa, dây cương rung lên, tuần mã bốn vó tung bay nhanh như tia chớp phóng ra ngoài ngõ hẻm.

Đêm nay bầu trời trên Ngưng Bích hồ xanh lam trong suốt, ánh trăng lung linh trên mặt hồ. Nguyễn Nhược Nhược tựa vào lồng ngực và được bao quanh bởi vòng tay ấm áp ôn nhu của Lý Lược. Đây chính là hạnh phúc!

Ngưng Bích hồ nửa đêm không người, hai người hăng hái bồng bồng nhảy xuống hồ nước bơi lội. Nguyễn Nhược Nhược muốn cùng Lý Lược tranh tài, xem ai có thể bơi đến bờ hồ bên kia trước. Hai người đều là cao thủ, chỉ thấy mặt hồ chia phân sóng nước, hai luồng bọt nước tựa như tuyết ào ào hướng vào bờ. Thỉnh thoảng có một vài con cá bị bọn họ làm kinh hoảng, ào một tiếng lặn xuống mặt nước, để lại những vòng tròn nước lan tỏa trên mặt hồ. Ngưng Bích hồ dưới ánh trăng vốn là tĩnh mịch không tiếng động, giờ phút này bị hai người bọn họ khuấy động ồn ào. Sóng nước menh mang, lòng người sung sướng!

Mặt hồ rất lớn, từ đây bơi một hơi qua bên kia hồ, cuối cùng Nguyễn Nhược Nhược dẫn trước một bước. Trong làn nước gợn lao xao, tiếng cười của nàng cũng xao động như nước, “Lý Lực, ta biết người nhường ta”

Lý Lực không đáp, im lặng ngắm nhìn nàng cười. Nhịn không được, Nguyễn Nhược Nhược tới gần, đưa tay vuốt đôi mi ướt sũng trên mắt hấn. Lý Lực thuận theo thế đặt lên môi nàng một nụ hôn khẽ khàng, tưởng như đang chạm một đóa hoa thủy tiên nở rộ trong nước. Nguyễn Nhược Nhược nhoẻn miệng cười, đem cả thân thể chìm vào làn nước, Lý Lực theo sát bên cạnh nàng. Sâu bên dưới mặt nước, ánh sáng lung linh mơ hồ, hấn đuổi theo nàng giữa lưng chừng khung cảnh ngầy ngất. Hai thân ảnh tuyết trắng lung linh dưới hồ, nhẹ sóng phiêu linh, thoáng như đôi uyên ương đang nghịch nước.

Trôi lên mặt nước một lần nữa, Lý Lực nhẹ nhàng đưa Nguyễn Nhược Nhược nổi lên, nhìn nàng giữa muôn ngàn gợn nước lay động, ánh sao lưu chuyển, hấn chỉ cảm thấy đây là cảnh đẹp diễm lệ nhất trần đời. Lý Lực không tự kìm hãm được liền nói: “Người như vậy...chính là long nữ xuất cung!”

Long nữ xuất cung? Nguyễn Nhược Nhược cười khúc khích, “Lý Lực, ở thế kỷ hai mươi mốt chúng ta có một ví dụ so sánh tốt hơn, gọi là mỹ nhân ngư”

“Mỹ nhân ngư?, Lý Lực đem ba chữ kia nhắm lại mấy lần, sau đó gật đầu xác nhận, “Ví dụ so sánh này...hấp dẫn hơn”

“Mỹ nhân ngư...xuất phát từ một câu chuyện tình rất xúc động, người có muốn nghe không?”

Lý Lực tự nhiên nguyện ý, “Dĩ nhiên, người nói cái gì ta cũng muốn nghe”

Giữa dòng nước lung linh, Nguyễn Nhược Nhược đem câu chuyện tình nổi tiếng kia kể lại cho hấn nghe. Lý Lực sau khi nghe xong liền nhìn nàng chăm chú, tình ý trong đôi mắt hết thấy đều lưu động. “Ta tuyệt đối sẽ không giống vương tử trong câu chuyện kia, ta sẽ không cô phụ người”

Phản ứng vô ý đầu tiên của hấn đúng là như thế, Nguyễn Nhược Nhược có thể cảm nhận được. Sau khi nói xong, bất gặp đôi mắt dừng dừng có vẻ nghi ngờ của nàng, hấn không nói một lời liền ấn chặt vào môi nàng, nụ hôn triền miên không dứt...Nụ hôn trong dòng nước lấp lánh...cứ như vậy mà tinh khiết vô cùng.

Lúc bơi trở về, Nguyễn Nhược Nhược bơi tới nửa đoạn đường liền thấy mệt, thể lực không đủ. Vậy nên Lý Lực giúp nàng tiếp tục bơi. Nàng nằm trên lưng hấn, nhìn hấn giữa dòng nước bơi tới, hai cánh tay nam nhân cường tráng mà xinh đẹp vung động hai bên, nước rẽ thành hai dòng, tư thế ưu mỹ mà mạnh khỏe, trong lòng nàng đột nhiên tràn đầy cảm giác an toàn. Ôm thật chắc bờ vai của hấn, phó mặc tất cả cho hấn, phảng phất chỉ cần có hấn thì hết thấy phong ba bão táp nguy hiểm đều không còn đáng sợ, có thể vượt , san bằng tất cả để đến được thế giới bình yên.

Lên bờ, hai người cùng nhau nằm nghỉ ngơi trên bờ cỏ. Thời gian vui vẻ luôn thoáng qua rồi biến mất, giờ tỷ đã đến, Nguyễn Nhược Nhược cần phải trở về. Lý Lực ôm chặt nàng, cúi đầu nhìn xuống, trong đôi mắt là vạn phần quyến luyến, “Ta không nỡ đi”.

Nguyễn Nhược Nhược cũng không nỡ rời đi, nhưng không thể không ôn nhu trấn an hấn, “Chuyện còn lâu dài mà, chúng ta cũng mới bắt đầu thôi”.

Dưới đêm trăng hè, nụ cười của nàng phảng phất như hoa Chi Tử trong tuyết trắng, tản sắc cùng hương không thể kháng cự được. Lý Lực dường như người được hương hoa trong gió, không tự chủ được liền cúi người xuống. Nguyễn Nhược Nhược đặt ngón trỏ lên môi hấn, thản nhiên cười nói, “Lý Lực, thật sự nên đưa ta trở về”

Bị nàng “cảnh cáo”, Lý Lực đứng thẳng dậy, nụ cười ngượng ngùng, sắc mặt có chút đỏ hồng. Nguyễn Nhược Nhược cũng ngồi dậy, bay nhanh tới hôn lên mặt hấn một cái, nửa là trấn an, nửa là kim lòng không dặt. Nam tử này...đúng là vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu, anh dũng chế ngự kinh mã, quyết đoán lúc gặp nguy hiểm, giữa muôn ngàn sóng nước khiến người ta cảm thấy an toàn, hấn rõ ràng là một người có sức mạnh nhưng nụ cười lại như thế...ngượng ngùng như ngọc. Có lẽ...điều hấp dẫn nơi hấn chính là đặc trưng này, vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ. Nàng thật sự không thể không thương yêu hấn, chỉ sợ là yêu đến chết đi sống lại, yêu đến hôn phi phách tán.

Lý Lực lại ôm nàng lên ngựa. Cũng là một ngựa chở hai người nhưng hoàn toàn khác nhau, lúc đi thì phóng như tia chớp, lúc về Lý Lực thả lỏng cương để ngựa bước từ từ...từ từ...Thời gian gặp nhau có thể kéo dài thêm được phút nào thì cố kéo thêm phút ấy, chỉ hận không thể để cho nó dừng lại.

“Nhược Nhược”, Lý Lực ở bên tai ôn nhu gọi nàng, “Ta thật muốn mau mau cưới ngươi, thành thân rồi ta có thể mỗi phút giây đều được ôm ngươi vào lòng”

Thành thân...hai chữ này khiến cho Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên nhớ đến một chuyện. Thật xấu hổ mà, rốt cục cũng nghĩ tới. “Đúng rồi, Lý Lực, ta có một việc muốn hỏi ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng đem Dương công chúa ban hôn cho Ngọc Liên Thành, công chúa này...tính tình như thế nào? Có tốt hay không? Ngươi có biết không?”

Ở phía sau, Lý Lực hồi lâu vẫn không đáp lời, Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được liền quay đầu lại nhìn. Nàng thấy ánh mắt hấn xáo động, bộ dáng dường như có điều suy nghĩ.

“Tại sao vậy?”, Nguyễn Nhược Nhược hỏi rồi mới tỉnh ra, “Lý Lực, ngươi đừng nghĩ ngợi lung tung, sự quan tâm của ta đối với Ngọc Liên Thành bất quá cũng chỉ là dành cho bằng hữu thôi, không có ý tứ gì khác.”

Lý Lực nhìn nàng, từ từ nói, “Ở đời Đường của chúng ta, nữ nhân nếu đã có người trong lòng thì không nên nghĩ đến nam tử khác nữa”

“Lý Lực, ở thế kỷ hai mươi mốt của chúng ta, đối với nam nữ, không chỉ có quan hệ tình nhân mà còn có quan hệ bằng hữu, nếu thân thì còn có thể xem như huynh đệ trong nhà, không phân biệt hai đường rõ ràng như người ở thời đại của ngươi” Nguyễn Nhược Nhược quả thật không cao hứng, chẳng lẽ chỉ vì yêu thương mà nam nhân trong thế giới của nàng phải giới hạn, bạn bè đến già không được lui tới? Không thể! Nàng có thể vì tình yêu lên núi đao xuống biển lửa, nhưng không thể vì tình yêu mà đánh mất chính mình. Đây chính là tình yêu của phụ nữ hiện đại.

Không khí vốn rất hòa nhã ngọt ngào, trong lúc bất chợt tựa như vắt thêm vài giọt chanh nên cảm giác trở nên kém hơn nhiều. Hai người vì vậy đều không nói thêm gì nữa, sự yên lặng bao phủ đoạn đường trở về. Một lúc lâu sau Lý Lực mới chậm rãi mở miệng, “Dương công chúa...ta không gặp mặt nhiều, chuyện của hoàng thất không thể so với dân chúng bình dân, rất khó thân mật. Vậy nên ta đối với nàng cũng không quen thuộc, tiếp xúc cũng không nhiều. Chỉ biết nàng là công chúa được Hoàng Thượng cưng chiều nhất, và cũng là công chúa xinh đẹp nhất hoàng thất”.

“Công chúa xinh đẹp nhất? Có xinh đẹp giống Ngọc Liên Thành không?” Nguyễn Nhược Nhược tò mò.

“Đẹp hơn”, Lý Lực ngừng một chút, “Ta cũng không rõ, ta thường không chú ý điểm này, chẳng qua là nghe người ta nói.”

“Vậy ngươi có nghe người ta nói qua tính tình nàng thế nào không?”

“Trong cung...cũng là chưa từng nghe qua đồn đãi nàng kiêu căng ngạo mạn”

“Nói như thế, vị công chúa nương nương này tính tình hẳn không phải quá tệ, cái này ta có thể an tâm”, Tặng đá lớn trong lòng Nguyễn Nhược Nhược rơi xuống đất, “Chỉ cần nàng ta, ngày tháng của Ngọc Liên Thành sẽ tốt hơn nhiều”

“Nhưng thật ra ngươi có thể an tâm, căn cứ trên sắc đẹp của Ngọc Liên Thành mà nói, công chúa đánh ghen còn không kịp thì làm sao dám làm khó hắn. Ngày tháng của hắn chắc chắn sẽ không khổ sở” Lý Lực có vài phần tức giận nói.

“Lý Lực, sắc đẹp chỉ là nhất thời, phu thê cả đời lẽ nào chỉ lấy nhan sắc mà bàn tính? Mấu chốt chính là hai người tâm ý tương thông. Nếu như tính tình công chúa tốt, mưa dầm thấm đất, tình ý sẽ nảy sinh, như vậy Ngọc Liên Thành mới có được hạnh phúc lâu dài. Được rồi, đám cưới sẽ tổ chức khi nào vậy?”

“Đầu tháng hai, lễ bộ đang chuẩn bị”

“Nhanh vậy sao!” Nguyễn Nhược Nhược ngạc nhiên nói.

Lý Lược không nói, hiển nhiên Nguyễn Nhược Nhược biết hắn đang buồn bực chuyện “gì đó”. Nguyễn Nhược Nhược nghiêng người ra sau, đôi bàn tay vòng lên cổ hắn, mỉm cười ôn nhu nói, “Đừng như vậy, Lý Lược, người còn sợ trong lòng ta có người khác sao? Sẽ không như vậy đâu, ở thế kỷ hai mươi mốt mặc dù có người xem tình yêu chỉ là một phút giây thoáng qua, nhưng ta vẫn rất truyền thống nha! Ta hâm mộ tình yêu kiểu cổ điển “yêu một người đến suốt đời, bạc đầu không chia ly”. Cho nên, chỉ cần trái tim của người không thay đổi, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng người”

Lý Lược nhìn nàng hồi lâu, vẫn không nói câu nào, chẳng qua là bỗng nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng. Bờ môi ấm áp mềm mại, dây dưa triền miên không dứt. Hắn là nam tử, tâm sự khó nói thành lời, chỉ có thể dùng hành động để diễn tả. Giờ phút này đây, nụ hôn chính là tiếng nói vô cùng thành thật của hắn: người yêu của ta a, ta yêu người như thế này đây, bởi vì yêu mà ưu phiền, bởi vì yêu mà buồn bực, sợ hãi sẽ đánh mất...

62. Chương 62

Hôn lễ công chúa!

Từ sáng sớm lễ bộ đã truyền hỉ chiếu, cả nước người người đều phải mặc quần áo màu đỏ, nhà nhà giăng đèn kết hoa, vạn dân cùng chúc mừng. Trường An thành là kinh đô của Đại Đường nên càng thập phần tưng bừng náo nhiệt. Ngoài thành nha môn sai dịch tất bật phụng mệnh đi khắp nơi phát bánh hỉ, dân chúng vui mừng náo nhiệt đón mừng hôn lễ của công chúa.

Trong hoàng cung, không khí lại càng phi thường náo nhiệt. Cung nội chuẩn bị thăm hồng thật dày, treo vô số đèn lồng màu đỏ rực rỡ đỉnh hai chữ song hỉ thật lớn. Ngọc Liên Thành trở thành Đô úy phò mã, được ban Phò mã phủ đệ. Khi hôn lễ bắt đầu, ban nhạc hoàng thất đồng loạt cất lên, thâm cung vang dội hỉ nhạc rộn ràng, vang dội cả thành Trường An...

Đại lễ hoàn tất, trăm quan bá lạy Phò mã cùng công chúa, sau đó tân lang tân nương sẽ đến văn miếu hoàng thất làm lễ ra mắt. Hoàng thất hôn lễ....đối với Ngọc Liên Thành mà nói, quả là nặng nề nghi thức, hành lễ phức tạp. Hắn giống như tượng gỗ bị thái giám bảo gì làm nấy, trong hôn lễ thấy qua vô số người nhưng đối với bất cứ ai cũng không có chút ấn tượng. Chỉ ngoại trừ một mình...Lý Lược. Đó là gương mặt duy nhất trong hoàng thất mà hắn có thể nhận diện được.

“Chúc công chúa cùng Phò mã bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.” Lý Lược chẳng qua là theo nghi thức nói ra một câu chúc mừng tầm thường. Nhưng ánh mắt của hắn khi hướng nhìn về phía Ngọc Liên Thành rất kỳ lạ. Ngọc Liên Thành không tự chủ được, trong lòng cảm thấy chấn động, suy nghĩ tán loạn...Lý Lược, hắn hiểu được sao? Cả sảnh đường người người chen chúc này, duy chỉ có Lý Lược biết được tâm trạng của hắn. Có lẽ...chỉ vì cả hai đều là bại tướng trong việc chinh phục tình yêu của nữ nhân kia. Ngọc Liên Thành đến tận lúc này vẫn chưa biết được Lý Lược đã đánh một trận chiến “bảo vệ tình yêu”, hiện tại đang thu hoạch thành quả chiến thắng, mặc dù hoa quả thu hoạch kia vẫn còn chưa chín tới.

Cuối cùng, tất cả nghi lễ đều đã kết thúc. Phu thê song song trở về tiến hành lễ hợp cẩn. Công chúa ngồi trong phượng liễn, cùng một đội tấu nhạc tiễn nàng xuất cung đưa đến ngự ban cho phủ Phò mã.

Đêm động phòng đáng giá ngàn vàng. Bàn rượu kê bên cạnh cửa sổ, ánh trăng soi lên gương, khắp nơi dán đầy hai chữ song hỉ màu hồng rực rỡ. Gường long phượng, rèm sa tử, châu báu, minh châu tô điểm hỉ phòng. Tân nương ngồi tại mép giường, hồng hỉ mặt che phủ trên đầu.

Cung nữ thái giám hầu hạ tân lang tân nương dùng hợp cẩn yến, uống rượu giao bôi, đợi sau khi tất cả lễ thức đã hoàn thành liền im lặng rút ra khỏi phòng. Đêm động phòng hoa chúc, trên giường hỉ long phượng chính là một đôi tân phu thê.

Ngọc Liên Thành ngồi cứng ngắc trên giường, mặc dù là tân lang trong đêm động phòng nhưng tâm tư của hắn chưa hề dung nhập vào hôn lễ này. Hắn chỉ có thể đón nhận rồi làm theo, để mặc người khác bảo làm thế nào thì làm thế nấy. Giờ phút này không ai sắp đặt hắn nữa, vậy nên...hắn nhất thời không biết phải thế nào. Vậy nên hắn chỉ ngồi đó, một lời cũng không nói. Công chúa ngồi một bên cũng giống như vậy, đêm động phòng cô đơn tĩnh mịch như sa mạc, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng lá cây lao xao bên ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau, Ngọc Liên Thành tưởng chừng như mình đã hóa thành một gốc cây, đang do dự không biết có nên đứng dậy vén hồng hỉ mạt trên đầu công chúa hay không. Bất ngờ, bàn tay công chúa nhấc lên, đem hồng hỉ mạt kéo xuống. Ngọc Liên Thành ngơ ngẩn, hồng hỉ mạt này...vốn dĩ chỉ có tân lang mới có thể vén lên.

Hỉ nền sắp sửa cháy hết, ánh sáng chập chờn, gương mặt tuyệt diễm của công chúa lay động trong thứ ánh sáng nhợt nhạt, không nhìn rõ biểu tình. Nàng không nói một lời liền đứng dậy, chậm rãi cởi bỏ hồng y trên người. Ngọc Liên Thành lúng túng, cảm thấy không được tự nhiên, đi ra không được, ở lại cũng không xong, chỉ đành rũ mi mắt xem như không nhìn thấy gì cả. Dương công chúa cởi bỏ hồng y bên ngoài, mặc vào áo ngủ, nằm nghiêng bên trong giường long phượng, lúc này nàng mới lên tiếng nói với Ngọc Liên Thành đang ngồi yên lặng một bên, “Cũng không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai còn một số nghi lễ phải hoàn thành nữa”.

Ngọc Liên Thành do dự một chút, chỉ đành làm theo lời nàng nói. Hắn cởi áo ngoài, hướng bên ngoài giường nằm xuống. Một người bên trong, một người bên ngoài, thân thể nằm chung một giường nhưng linh hồn phiêu diêu đến tận nơi nào...

Ngọn nến trong phòng cuối cùng cũng cháy hết, ánh sáng trong phòng phụt tắt. Bóng đêm mịt mù che đậy hết thảy tâm tư.

Vào thu.

Trên đường Trường An, lá thu rụng nhiều, phủ kín tâm hồn thi nhân. Nguyễn Nhược Nhược đối với tiết trời này cảm thấy rất sảng khoái, dưới lá phong đỏ nhuộm thắm một màu, trên mây trắng bay tầng tầng lớp lớp...đây chính là mùa thu a! Nàng nhịn không được liền thúc giục Diêu Kế Tông đem khinh cầu đến, chuẩn bị cho nó bay lên trời.

Diêu Kế Tông than vãn, “Đã nói với ngươi rồi, muốn cho khinh khí cầu bay lên thì công tác chuẩn bị cần phải có ba người mới được. Tiểu Lý vương gia của người mỗi ngày đều đến lễ bộ làm việc, muốn ra cũng không ra được. Ngọc Liên Thành thì ban ngày phải đến Hàn Lâm Viện, ở nhà thì phải phụng bồi công chúa nương nương, không tiện gọi tới a! Chúng ta chỉ có hai người, làm sao bay được?”

Nguyễn Nhược Nhược cụt hứng, đành ngồi trơ đó ngắm bầy nhạn bay về phương nam. Mặc dù cổ hương đã xa, xa như một truyền thuyết, nhưng nỗi nhớ quê vẫn đau đáu không thôi.

Diêu Kế Tông cười nhạt, chuyển đề tài, “Tính ra...công chúa nương nương gả cho Ngọc Liên Thành cũng đã hơn một tháng, không biết bọn họ bây giờ thế nào rồi? Ngươi có biết tin gì không?”

Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu, “Không rõ lắm, hiện tại bọn họ ở phủ Phò mã. Môn đệ cao quý, quy củ phức tạp, chúng ta tuy là chí thân nhưng cũng không thể đến thường xuyên như trước được. Vị công chúa này lúc ra mắt nhà tân lang ta có gặp qua, nhưng người đông quá, ta theo thứ bậc bị đẩy ngồi phía xa. Nhưng nói gì thì nói, mặc dù nhìn từ xa nhưng ta cũng thấy được vị công chúa này đúng là một mỹ nhân, bộ dáng cao quý hiền thực, nếu bàn về khí chất có thể nói là vô cùng xứng đôi với Ngọc Liên Thành”.

“Bữa nào đó phải bắt Ngọc Liên Thành đến uống một ly rượu, từ lúc hắn thành thân đến giờ ta vẫn chưa được gặp qua tên Phò mã này”

“Nếu có cơ hội nhớ phải gọi ta”

“Gọi người? Người có rảnh không? Toàn bộ thời gian của ngươi bây giờ đều được Lý Lực mua bản quyền, ta dám hện ngươi chính là xâm phạm bản quyền, khi đó hắn sẽ giống như chính phủ “xử tội” ta, chuyện này...không thể a!” Diêu Kế Tông vừa nói vừa cười khanh khách.

“Đừng nói Lý Lực như vậy có được hay không?” Nguyễn Nhược Nhược sẵn giọng.

“Ta không nói con người của hắn, chỉ là riêng về phương diện tình cảm thì đúng là như vậy. Mặc dù ta phí tâm tư thay hắn “nối tơ hồng”, nhưng hôm nay các người đã thành đôi, người mai mối như ta liền bị ném qua tường. Hắn bây giờ mà thấy ta cùng người ở chung một chỗ nói nói cười cười, tranh cãi ầm ĩ thì mặc dù miệng không nói nhưng thần sắc liền không vui a!” Diêu Kế Tông tiếp tục cười nói.

“Đúng nha! Tư tưởng của hần chính là tư tưởng của nam nhân đời Đường a, một khi đã xem ta là nữ nhân của hần liền cự tuyệt ta cùng nam nhân khác lui tới”, Nguyễn Nhược Nhược gật đầu, chính vì chuyện này mà đôi khi nàng và hần không được tự nhiên.

“Cũng không thể trách hần, nam nhân chỉ mong muốn có được vị trí độc tôn trong lòng nữ nhân của mình. Nhất là trong lòng hần chỉ có một mình người, vậy nên càng không hy vọng trong mắt người còn có người khác. Muốn Lý Lược đối với người một lòng một ý, thật là không được lựa chọn a!”

Điểm này Nguyễn Nhược Nhược tự nhiên hiểu được, Lý Lược thậm chí cũng không cần nói ra. Mà nhắc đến Lý Lược một mảnh tình si, Nguyễn Nhược Nhược liền cảm thấy hạnh phúc, môi nở nụ cười như một đóa hoa. Có được tình lang như vậy, quả là đại phúc a! Xuyên qua ngàn năm có được tình lang như Lý Lược, xem ra nàng phải cảm ơn Lưu Đức Hoa đã lái xe đụng phải nàng.

“Ha ha ha, ta biết người hiện đang rất hạnh phúc, rất ngọt ngào, nhưng làm ơn đừng ở trước mặt ta lộ ra bộ dáng lộ liễu như vậy có được hay không. Ta không cao thượng lắm đâu...đặc biệt là không thể nào chịu được người khác ân ân ái ái ngọt ngào trước mặt ta a!”. Diêu Kế Tông làm ra bộ dáng thống khổ khoa trương.

Nguyễn Nhược Nhược cười phá ra, “Nếu người cảm thấy cô đơn thì nhanh nhanh tìm bạn gái đi”

“Tìm? Đi đâu tìm? Không phải nói muốn tìm là tìm được a! Tình yêu vốn dĩ không thể cưỡng cầu, gặp được chính là may mắn, không gặp được chính là số mệnh. Ta hết thấy đều thuận theo tự nhiên”

Nguyễn Nhược Nhược cũng là một người hết thấy đều thuận theo tự nhiên nên cũng không thúc giục Diêu Kế Tông đi tìm nhân duyên. Tình yêu nếu đến, sớm muộn cũng sẽ đến. Nếu nó không muốn xuất hiện, không ai có thể tìm được. Nhưng một khi đã xuất hiện, tự nó sẽ tìm đến đúng người.

63. Chương 63

“Hoa minh nguyệt ám phi khinh vụ, kim tiêu hảo hướng lang biên khứ.

Hoạch miệt bộ hương giai, thủ đề kim lữ hài.

Họa đường nam bạn kiến, nhất thưởng uỷ nhân chiên.

Nô vị cú xuất lai nan, giáo quân tứ ý liên.”

Vẫn là đêm khuya giờ Hợi, Nguyễn Nhược Nhược nhẹ nhàng từ cửa sau Nguyễn phủ chạy ra ngoài, Lý Lược đã ngồi trên lưng ngựa đợi sẵn từ khi nào. Ngựa phóng thẳng tới bờ hồ Ngưng Bích, nhật nguyệt như thoi đưa, thời gian như tên bay, lúc này đã cuối thu, đêm khuya sương lạnh, hai người ngồi trên tiểu lầu vừa ngắm cảnh vừa thì thầm to nhỏ. Nguyễn Nhược Nhược nhất thời cao hứng, đọc cho Lý Lược nghe những vần thơ này.

Hần nghe được liền khen, “Rất hay, thơ viết rất hay! Tình cảnh này...so với chúng ta có chỗ tương đồng a!”

“Là người của Lý gia các người viết, chính là Nam Đường sau khi Lý Dục lên ngôi”, Nguyễn Nhược Nhược nói.

“Nam Đường sau khi Lý Dục lên ngôi? Là Lý thị hoàng tộc nhất mạch của chúng ta có phải không?”

“Đúng nha, chỉ đáng tiếc...hần là “Vong quốc chi quân”. Sách sử nói hần làm hoàng đế không xong, nhưng làm thi nhân lại vô cùng nổi tiếng. Nếu không phải sinh ở đế vương hoàng thất thì tốt biết bao!”. Nguyễn Nhược Nhược cảm khái vạn phần.

Lý Lược ngậy ngốc hỏi, “Vong quốc chi quân, Đại Đường của chúng ta...sẽ mất nước sao?”

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời rùng mình, những sự kiện lịch sử này là biên sử của các triều đại đã qua, bất quá...không chắc chắn nó sẽ xảy ra đúng như vậy. Trường không vạn cổ, phong nguyệt có thể bất đồng. Nhưng Lý Lược thân là thành viên của Lý thị vương triều, hần sẽ không thể nào “vân đạm phong thanh” như nàng được. Nguyễn Nhược Nhược vội vàng trấn an hần, “Vẫn còn rất sớm, đây là chuyện của gần hai trăm sau mà. Tính ra giang sơn Lý Đường của các người có thể xem là một trong những triều đại dài nhất trong lịch sử Trung Quốc rồi!”

Nghe vậy, Lý Lực cảm thấy an tâm hơn một chút. Nhưng Nguyễn Nhược Nhược lại âm thầm tính toán, hình như An Sử Chi Loạn chính là mười mấy năm sau...Bất quá, những chuyện thế này không cần nói với Lý Lực, nàng cũng không phải đến đời Đường này để làm nhà tiên tri. Bánh xe lịch sử hãy cứ để nó xoay vần theo định mệnh, muốn quản cũng không quản được.

Lý Lực dù sao cũng còn trẻ tuổi, đối với thế sự lưu chuyển cũng không mấy quan tâm, vậy nên nhanh chóng quên mất hai chữ “vong quốc” mà Nguyễn Nhược Nhược đã vô ý nhắc đến. Hắn hăng hái bưng bưng nói, “Đúng rồi, ngày mai hoàng thất tổ chức săn thú, ta sẽ bắt về cho người một con thỏ! Người muốn thỏ hay nai?”

“Săn thú, là chuyến đi săn mùa thu có đúng không?”, Nguyễn Nhược Nhược vui mừng hỏi, nàng có đọc qua sử sách nên biết chuyến đi săn mùa thu này chính là một ngày hội của hoàng thất Lý Đường.

“Đúng nha, mỗi năm đến mùa thu, hoàng thất sẽ tổ chức đi săn”, Lý Lực vui vẻ đáp lời.

Hoàng thất Lý Đường mang huyết thống của dân tộc thiểu số tây bắc, vốn có tập tục cưỡi ngựa săn thú. Hoạt động săn thú ở Đời Đường rất được ưa chuộng, ngay cả những nữ tử quý tộc có tính cách cởi mở cũng sẽ vận nam trang tham gia săn thú. Mà theo lệ cũ của hoàng thất, các đại thần cũng sẽ theo hoàng tộc xuất cung tham dự chuyến đi săn. Đại Đường khai quốc lập tức có được thiên hạ chính là nhờ khả năng cưỡi ngựa bắn tên vô cùng dũng mãnh. Mỗi triều đại, các hoàng đế đều phi thường xem trọng thuật cưỡi ngựa bắn cung, những chuyến đi săn thú như thế này chính là phương thức rèn luyện thực chiến, nhằm để đánh giá khả năng của các thành viên hoàng tộc. Trước mặt mọi người thể hiện tài cưỡi ngựa thuần thục, khả năng xạ tiễn chính xác, những kỹ sĩ uy mãnh sẽ được hoan nghênh.

Nguyễn Nhược Nhược tưởng tượng đến tràng diện “phong vân tế hội” này liền kích động không thôi, lập tức nhảy dựng lên, tóm chặt lấy cánh tay Lý Lực mà lắc, “Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi...” Nàng nói một hơi mười mấy lần.

Lý Lực cảm thấy khó xử, “Săn thú không phải là hoạt động vui chơi, rất nguy hiểm, người là nữ nhi thể chất yếu đuối, dẫn người theo ta làm sao có thể yên tâm”

“Ta không có yếu đuối đâu nha, hơn nữa, mỗi khuya ta đều theo người học thuật cưỡi ngựa, hiện giờ cũng đã khá hơn nhiều rồi! Ta chỉ cần ngồi trên lưng ngựa quan sát thôi, đi mà Lý Lực, dẫn ta theo với!!!” Nguyễn Nhược Nhược dùng ngữ khí mềm mại đeo bám năn nỉ đến cùng. Dĩ nhiên, Lý Lực tuyệt đối sẽ không kháng cự nổi chiêu này, đành phải đáp ứng nàng.

Tây bắc thành Trường An là vùng đất còn khá hoang sơ, nơi săn thú được ấn định tại nơi này.

Đoàn đi săn do Hoàng Đế đích thân dẫn đầu, vương công quý tộc đều tham gia, vô cùng quy mô! Một hàng thị vệ đại nội kéo dài, ứng bay ngựa chạy, cờ xí tung bay. Hoàng Thượng cưỡi xích mã, thân vương quận vương hậu giá phía sau, một đoàn nhất phái quân lân, khí phách thiên hạ. Tĩnh An vương dẫn theo thế tử, cùng với mười mấy hộ vệ đứng phía dưới. Lý Lực mặc trang phục đi săn, trách tỵ chắc y, lưng đeo cung tên dài, một con chim ưng thuần phục kiêu hãnh chờn vờn trên tay, toàn thân ngồi ngay ngắn vững vàng trên lưng ngựa, anh khí bừng bừng.

Lý Lực thỉnh thoảng hướng nhìn ra phía sau, đôi mắt tập trung chú ý vào một gương mặt trắng trẻo nằm lẫn trong số vương gia hộ vệ, chính là Nguyễn Nhược Nhược đang cải nam trang. Tần Mai vẻ mặt ngưng trọng canh giữ một bên, đây là nhiệm vụ Tiểu vương gia đặc biệt phân phó hẳn bảo vệ nàng. Trách nhiệm trọng đại nhà! Ngoại trừ việc đảm bảo không để nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn phải bảo hộ nàng tránh được “loạn tiển” bên ngoài. Nếu không...

Mặt trời dần lên đỉnh, pháo hiệu nổ ba tiếng, lệnh kỳ phát nhanh, nhất thời ngựa hí vang, cờ xí tung bay, vương gia cùng tướng sĩ nhất loạt phóng lên, chuyển đi săn bắt đầu, có thể nói là kinh thiên động địa. Phương viên vài trăm dặm nhanh chóng bị vòng vây thu nhỏ lại, khắp nơi vó ngựa tung bay. Tiếng hô ầm ĩ, tiếng vó ngựa nện xuống mặt đất, tiếng ngựa hí vang, tiếng thú kêu gào, trước sau vô cùng náo nhiệt.

Gặp được tràng diện kinh hùng này, Nguyễn Nhược Nhược không thể không bị kích động. Lây nhiễm hào khí, nàng thúc ngựa chạy theo đám đông, Tần Mai không dám chậm trễ bám theo sát gót. Lý Lực xông lên trước tiên, trông thấy nàng giục ngựa chạy vào trung tâm săn bắn liền thủ hạ dây cương, để ngựa chạy chậm lại. Lý Lực không thể để nàng cách mình quá xa, mặc dù đã phân phó Tần Mai bảo vệ nàng, nhưng

là...hắn không thể yên tâm. Yêu một người chính là như vậy, dù đã cố gắng bảo hộ nàng đến mức nào cũng sợ không chu toàn.

“Hỡi Nhi, mau lên!” Tỉnh An vương gia gọi hắn, “Mẫu thân ngươi đã căn dặn ngươi tóm một con cáo về làm khăn choàng, phía trước có một con ngân hồ, mau bắt đi!” Không còn cách nào khác, Lý Lược đành phải quát roi giục ngựa đuổi theo con ngân hồ đang chạy trốn. Ngựa phi nhanh như chớp, Lý Lược ngồi trên lưng ngựa vững như Thái Sơn. Hắn rút tên sau lưng, chấp cung, khai cung như mãn nguyệt, mũi tên xé gió lao đi. Con ngân hồ phía trước cố chạy, “vút” một tiếng, mũi tên cắm thẳng vào đầu ngân hồ, bộ lông hoàn toàn có thể lưu giữ trọn vẹn. Một tiễn này...luận về tốc độ, sức mạnh, góc độ và độ chuẩn xác đều vô cùng tốt, ngay lập tức phía sau vang lên một tràng hoan hô như sấm:

“Hảo!”

“Tỉnh An vương thế tử dẫn đầu”

Một thị vệ chạy đến, nhặt lấy ngân hồ trao tận tay cho chủ nhân. Lý Lược rút mũi tên ra, thanh âm hoan hô càng vang dội, thật lâu vẫn không ngớt xuống. Hoàng Đế ha ha cười to, “Tốt! Không hổ là Lý thị vương tôn. Truyền chỉ, ngự tứ Lý Lược kim cung, tiền bạc”

Tỉnh An vương gia nhìn thấy hài tử anh khí như vậy, tự nhiên cũng an lòng, “Đa tạ Hoàng Thượng thưởng tứ.” Lý Lược xuống ngựa, đến ngự giá tạ ơn. Hoàng đế vung tay nói, “Không cần câu lễ, tiếp tục săn thú. Chuyển đi săn hôm nay, ai săn được nhiều nhất sẽ có thưởng”.

Có một câu nói đó của Hoàng Đế, lòng người hưng phấn lạ thường. Toán thợ săn cười khoái mã phóng nhanh như gió, đuổi theo con mồi chạy tán loạn. Lý Lược một lần nữa leo lên ngựa, dõi mắt bốn phía tìm thân ảnh của Nguyễn Nhược Nhược. Không thấy! Tần Mai cũng không thấy! Lý Lược trong lòng như lửa đốt, e sợ nàng gặp chuyện nguy hiểm. Roi quát xuống, ngựa phóng vọt đi.

Nguyễn Nhược Nhược lúc này đuổi theo đám người đi vào trong rừng, Tần Mai cũng không ở bên cạnh nàng. Người quá đông, vạn mã cùng vọt lên, hắn muốn theo sát nàng cũng không dễ dàng. Lá gan của Nguyễn Nhược Nhược cũng lớn, không sợ trời không sợ đất, chạy theo đám thợ săn xem náo nhiệt. Khi vào rừng, đám thợ săn tản ra, tự mình truy đuổi con mồi. Xem ra thành viên săn thú của hoàng thất ai cũng là cao thủ a! Nàng nhìn trước nhìn sau, trái phải trên dưới, trông thấy ai cũng ngấm được con mồi, trên lưng ngựa chiến lợi phẩm treo lủng lẳng. Nàng cũng mang cung tên, vừa nhác thấy một con thỏ đang chạy trốn như điên liền không nhịn được gượng cung lên. Mũi tên lao đi...trật lất! Nàng vốn là bắn chơi, cũng không nghĩ mình có thể bắn trúng.

Ai ngờ...mũi tên này lao đi, thỏ thì không bắn trúng nhưng lại nghe bên cạnh bật lên một tiếng kêu sợ hãi, lại nghe thấy tiếng ngựa hí điên cuồng. Không bắn chết thỏ, ngược lại bắn chết người sao!? Nguyễn Nhược Nhược hốt hoảng, vội vàng theo tiếng nhìn lại mới thấy, cách mười mấy mét đằng kia, một tiễn vừa rời của nàng đang cắm vào ngựa của người ta. Nàng mặc dù không cố ý, tên bắn lại không có lực nên cũng không cắm sâu, ngựa dĩ nhiên không chết được...chỉ là, con ngựa kia đem chủ nhân vút khỏi lưng của nó. Sau đó, nó hướng về phía nàng chạy như điên, oan có đầu nợ có chủ nha! Con ngựa có linh tính, muốn tìm nàng tính sổ!

Gặp thế mã hung hăng lao tới, Nguyễn Nhược Nhược cơ trí, vội vàng thúc ngựa bỏ chạy. Chỉ là...“lo đằng đầu, quên đằng đuôi”, nàng tập trung tâm trí chạy trốn kinh mã “báo thù” mà quên mất nơi này là khu vực săn thú, tiền loạn rất nhiều.

“Cẩn thận!” Tiếng kêu sợ hãi vang lên, một mũi tên hướng nàng phóng thẳng tới, muốn tránh cũng không tránh được. Nguyễn Nhược Nhược ngây dại...Hiểm nguy trong nhất mắt, một tiễn khác xé gió bay tới, chuẩn xác đánh bay ác tiễn lấy mạng kia.

“Tỉnh An vương thế tử hảo tiễn pháp!”, đông đảo thợ săn chứng kiến một lần nữa thán phục.

Hú hồn a! Một tiễn kia suýt nữa đã lấy mạng nàng! Nguyễn Nhược Nhược sợ hãi, một thân đồ mồ hôi lạnh. Nhìn thấy Lý Lược đang giục ngựa chạy tới, nàng không nhịn được chỉ muốn nhào vào lòng ngực hắn ôm cứng không buông. Đáng hận là bốn phía nhiều người như vậy, không thể được như ý nguyện. Lý Lược mới vừa bị nàng dọa không nhẹ, thiếu chút nữa sẽ phải nhìn thấy người hắn yêu dấu ở trước mặt “hương tiêu ngọc vẫn”, lòng bàn tay và lưng...tất cả đều đổ mồ hôi lạnh. Giờ phút này cũng chỉ muốn ôm nàng vào

trong ngực. Hấn thúc ngựa chạy nhanh tới, mặc kệ ánh mắt mọi người mà đem nàng đi. Hai người “tâm ý tương thông”, giục ngựa chạy sâu vào rừng, né xa ánh mắt mọi người.

64. Chương 64

Hai người đi sâu vào rừng, nơi này có thể tránh được ánh mắt của người khác nhưng xa xa vẫn nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng người hô gọi. Lý Lược không thể kiềm chế được nữa, hấn phiên thân xuống ngựa, chạy đến chỗ Nguyễn Nhược Nhược, vươn cả hai tay đón nàng xuống đất. Nguyễn Nhược Nhược nhảy xuống, trực tiếp nằm gọn trong ngực hấn. Hai người ôm nhau thật chặt, có thể nhận rõ tiếng tim đập và hơi thở của đối phương, hai thân thể dường như đã hòa thành một, không thể chia lìa.

“Lý Lược, ngươi biết không?”, Nguyễn Nhược Nhược nói nhỏ bên tai hấn, “Ngày xưa có một truyền thuyết nói rằng con người trước kia đều sở hữu một thân thể trọn vẹn, về sau lại bị các vị thần chia làm hai nửa, vậy nên mọi người đều phải tìm kiếm một nửa còn lại của mình. Nếu không tìm được thì tự biết tính mạng mình sẽ không xong”

“Có truyền thuyết như vậy sao? Ta ở đây tìm được người, chính là tìm được một nửa của mình rồi. Chỉ khi chúng ta ở cùng một chỗ, tính mạng của chúng ta mới đầy đủ”, Lý Lược ở bên tai nàng nói thì thầm, vòng tay lại càng ôm chặt hơn.

Thế giới dường như không còn tồn tại, chỉ có hấn và nàng. Lý Lược ôm chặt nàng, ôm thật chặt, tựa như chỉ cần buông tay là sẽ mất đi. Giờ phút này, trong lòng hấn chỉ biết có nàng, vĩnh viễn cũng chỉ có nàng.

“Lý Lược, ngươi đang làm gì ở đây?” Một thanh âm kinh ngạc vang lên, phẳng phất như tảng đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, phá vỡ cảnh đẹp an bình của hai người.

Lý Lược và Nguyễn Nhược Nhược đang ôm nhau, nghe được thanh âm kia liền như bị điện giật nhảy dạt ra. Phía trước chẳng mấy chốc xuất hiện thêm nhiều người, dẫn đầu là một vị công tử mặc hoàng bào, đầu đội ngọc quan, dung mạo tuấn lãng. Đi bên cạnh hấn là Ngọc Liên Thành, bạch y như ánh trăng, thanh hoa vô đối. Những người theo sau đều mặc trang phục thị vệ trong cung. Ngọc Liên Thành hoàn toàn kinh ngạc, sắc mặt hấn đột nhiên tái nhợt, đôi mi mắt âm u khó dò.

Nguyễn Nhược Nhược không nghĩ sẽ gặp Ngọc Liên Thành trong chuyến đi săn này nên nhất thời cũng kinh ngạc. Nhìn sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi, nàng cảm thấy căng thẳng. Lý Lược nhìn những người mới đến một chút, sau khi bình tĩnh lại liền tiến tới chấp tay hành lễ, “Thất hoàng tử, Phò mã gia”

“Lý Lược, chúng ta là huynh đệ một nhà, ở đây cũng không phải là thâm cung nội đình, ngươi không cần câu nệ lễ tiết như vậy”. Hóa ra vị công tử mặc hoàng bào kia chính là Thất hoàng tử Lý Mân. Đôi mắt tò mò của hấn chuyển hướng nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, cao thấp đánh giá một phen, giọng điệu có chút buồn bực, “Chẳng qua là...Lý Lược, ta không nghĩ là ngươi chuộng nam phong a!”

Hiểu lầm rồi...Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ nhịn không được cười phá ra một tiếng, sau đó vội vàng cắn chặt hàm răng, cố nén cười. Sắc mặt Lý Lược nhanh chóng hồng lên, hai bên tai đỏ ửng. Trong lúc cực kì quần bách, hấn không biết phải nói gì.

Lý Mân vẫn chưa phát giác ra sự tình, hấn tự thân độc diễn, “Khó trách người đến bây giờ vẫn không đụng đến nữ sắc, hóa là vì...thị hiếu này. Nhưng lá gan cũng người cũng lớn nha, đi săn mà cũng dám mang thị nhân theo cùng, còn ở đây thân mật. Nếu để phụ hoàng nhìn thấy, phụ thân cũng người cũng không xong đâu.”

Nói hồi lâu, hấn đột nhiên cảm thấy Nguyễn Nhược Nhược quen mắt. Chăm chú nhìn lại một lần, hai đạo mày kiếm nhất lời gương lên, đôi mắt nhanh chóng trở nên băng lãnh, “Mới vừa rồi không phải là người bắn bị thương ngựa của ta sao? Ta đã đi tìm người nửa ngày, chính người suýt nữa làm ta té ngựa gãy cổ”.

Nguyễn Nhược Nhược sửng sốt, không phải chứ! Nàng chỉ bắn một tiễn, đến thỏ còn bắn không trúng, lại bắn trúng ngựa của Thất hoàng tử tôn quý sao? Chuyện này...xác suất còn thấp hơn trúng độc đắc nữa! Đang trong lúc Nguyễn Nhược Nhược nghĩ ngợi lung tung thì đằng kia Lý Mân đã không khách khí hô to, “Bắt lại cho ta”.

Ngọc Liên Thành rùng mình, định mở miệng khuyên can thì Lý Lực đã dang tay đứng che trước mặt Nguyễn Nhược Nhược, tư thế thủ vệ, “Thất hoàng tử, nàng chẳng qua là vô tình, huống chi ngài cũng không có gì đáng lo ngại, mong ngài rộng lượng tha cho nàng lần này.”

Thất hoàng tử Lý Mân trợn to hai mắt nhìn chăm chú vào Lý Lực, vẻ băng lãnh trong mắt đổi thành ngạc nhiên, “Lý Lực, hần bất quá chỉ là một luyện đồng, ngươi tại sao lại che chở hần như vậy? Nếu ngươi thích, ta có thể tặng cho ngươi những nam tử còn hấp dẫn hơn trăm lần.”

Lý Lực cắn răng, rốt cuộc không nhịn được nữa, hần đem từng câu từng chữ nói ra rõ ràng, “Nàng là nữ nhân, là nữ nhân ta yêu”.

Ngọc Liên Thành nghe được, cương ngựa trong tay run nhè nhẹ, ánh mắt thâm u, tia nhìn như ngàn vạn đợt sóng đang ập tới. Bao nhiêu tâm sự trong lòng chỉ mình hần biết.

Lý Mân kinh ngạc vô cùng, hần hiển nhiên biết rất rõ vị đường đệ này. “Ngươi...đầu gối này, không phải ngươi bắt cận nữ sắc sao? Như thế nào đã động tâm?”, hần vừa nói vừa liếc nhìn Nguyễn Nhược Nhược một lần nữa. Nàng ta không có gì xuất sắc, cũng không có phong thái sáng ngời, bất quá chỉ là thanh nhã, xinh đẹp bình thường thôi.

“Ha ha ha, Lý Lực, nữ nhân này cũng không phải là tuyệt sắc, lại có thể làm ngươi mê đảo, ắt hẳn là đã cho ngươi uống mê hồn thang rồi!” Thất hoàng tử lên tiếng không kiêng kỵ, bọn họ hoàng thân cao quý, ngày thường cao cao tại thượng, vốn dĩ không cần xem ánh mắt của người khác, chỉ có người khác xem ánh mắt của bọn hần. Vậy nên một khi muốn nói gì liền nói, không để tâm đến cảm giác của người nghe.

Lý Lực không vui, khả năng chịu đựng đã lên đến cực điểm, hần trầm giọng nói, “Đây chẳng qua là cách nhìn của ngài, ở trong lòng ta, ngàn vạn nữ nhân cũng không sánh bằng nàng”, tình nhân trong mắt chính là Tây Thi, chính là thế này đây!

Lý Mân chân chính ngơ ngẩn, không chỉ vì lời nói mà còn vì thần sắc nghiêm túc của Lý Lực. Đường đệ này...đối với chuyện nữ sắc mà nói thì hoàn toàn trong sáng, chính là một nhân vật hiếm có trong hoàng tộc. Vậy mà giờ phút này lại lên tiếng bảo vệ một nữ nhân! Lý Mân một lần nữa nhìn lại Nguyễn Nhược Nhược. Ánh mắt nàng lúc này cháy bỏng, gần như là si mê, nét thành kính phảng phất như một tín đồ đang nhìn vị thần hộ mệnh của mình.

“Được rồi, xem như nể mặt ngươi, ta không truy cứu chuyện của nàng là được chứ gì”, Lý Mân rốt cuộc lên tiếng.

Lý Lực thở nhẹ, miệng nói, “Đa tạ Thất hoàng tử”, Nguyễn Nhược Nhược cũng bắt chước nói theo, “Đa tạ Thất hoàng tử”

Lý Mân nhìn nàng bằng đôi mắt cao cao tại thượng, hần trầm giọng đặt câu hỏi, “Ngươi tại sao lại bán ngựa của ta?”. Hần là hoàng tử tôn quý, hôm nay tham gia săn thú vốn để nâng cao thanh thế, không nghĩ tới một mũi tên của nàng làm ngựa nổi điên, hất thẳng hần xuống đất. Cơ giận này cách nào cũng không tiêu hóa nổi.

Nguyễn Nhược Nhược thành thật nói, “Thật ra lúc đó ta muốn bắn thỏ, cũng không hiểu tại sao mũi tên lại ghim trúng ngựa của ngài. Chắc là...đầu thỏ quá nhỏ còn đầu ngựa thì to, so sánh ra...đầu ngựa dễ bắn trúng hơn...cho nên, tiền kia có mất liền chọn mục tiêu dễ hơn.”

Nàng nói thật hay, thật nhẹ nhàng, Lý Mân nghe được liền ngẩn người, “Còn có vụ tiền chọn bia phóng tới nữa? Ta lần đầu tiên nghe nói!”

“Ngài đương nhiên là lần đầu tiên nghe nói, bởi vì ta cũng mới nghĩ ra mà!”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói, vấn đề cần lo lắng đã qua, nàng bắt đầu trở lại bản chất ưa đùa nghịch, chiếc đuôi hồ ly lộ ra phe phẩy phe phẩy.

Lý Lực không nguyện ý để nàng thân cận quá mức với người ngoài, hơn nữa Ngọc Liên Thành từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, cứ im lặng nhìn nàng chăm chú, chuyện này cũng khiến hần cảm thấy khó chịu. Lý Lực vội vàng nắm tay Nguyễn Nhược Nhược nói, “Chúng ta đi trước, tiếp tục săn thú thôi, Thất hoàng tử ngài cũng chưa săn được con nào, tốt hơn hãy nhanh chân lên, Hoàng Thượng muốn đích thân xem xét kết quả nha!”

“Đúng rồi! Ta vẫn chưa săn được con mồi nào, bản thân ta suýt nữa bị tiểu nương tử của người biến thành con mồi mà bắn giết. Vậy nên Lý Lược, người không thể bỏ đi, người phải cùng ta săn thú, bao giờ bắt được con mồi thì chia cho ta một nửa coi như bồi thường, để ta giao nộp cho phụ hoàng a!”

“Một mình ngài không thể săn được sao?” Nguyễn Nhược Nhược không thể không hỏi, bản năng bảo vệ người yêu trời dậy, nàng không thể đứng nhìn một người từ trên trời rơi xuống cướp mất thành quả lao động của người mình yêu.

Lý Mân liếc nhìn nàng một cái rồi cười nói, “Tài nghệ bắn cung của Lý Lược so với ta chẳng khá hơn bao nhiêu, hắn có thể thay ta đi săn, ta việc gì lao tâm khổ tứ? Được rồi...”, hắn chỉ vào Ngọc Liên Thành nói, “Phụ hoàng cố ý sắp xếp Phò mã gia tới tham gia chuyến đi săn lần này, hắn chỉ là quan văn nên không rành cưỡi ngựa bắn cung lắm, nhưng không thể không săn được thú. Vậy, con mồi của hắn cũng phải nhờ cậy Tình An tiểu vương gia rồi!”

“Không cần làm phiền Tiểu vương gia, ta dù sao cũng là quan văn, săn không được con mồi cũng không coi là chuyện gì dọa người”, Ngọc Liên Thành cuối cùng cũng mở miệng. Nguyễn Nhược Nhược không tự chủ được liếc nhìn hắn, chần chờ một chút rồi mở miệng gọi, “Biểu ca”.

Lý Mân nghe vậy liền ngẩn ra, hết nhìn Ngọc Liên Thành rồi lại nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, “Tại sao vị cô nương này...nàng là biểu muội của Phò mã gia sao?”

“Đúng vậy, Thất hoàng huynh”, Ngọc Liên Thành đáp đơn giản.

“Nhầm lẫn hồi lâu, hóa ra đều là thân thích. Lý Lược, vốn là giao phần săn mồi của Phò Mã cho người có chút ngưỡng ngừng, bây giờ thì không sao nữa rồi, xem như nể mặt tiểu nương tử của người đi...người không thể không nhận a!”

Lý Lược đáp, “Không thành vấn đề, chúng ta nên nhanh đi thôi, nếu không sẽ chẳng săn được gì”, hắn quay đầu nhìn lại Nguyễn Nhược Nhược, “Người đi theo phía sau ta, không được tùy tiện chạy loạn nữa”. Nguyễn Nhược Nhược gật đầu như già tới, một màn nguy hiểm vừa rồi đã khắc sâu vào đầu, nàng không dám một lần nữa vọng động. Lý Lược nói đúng, săn thú rất là nguy hiểm a!

“Người cứ yên tâm, chúng ta ở đây nhiều người như vậy, còn sợ không bảo hộ được một nữ nhân? Đi thôi, đi săn thú nào!” Lý Mân vừa nói vừa thúc ngựa lao lên phía trước.

Một đám người từ trong rừng sâu vọt ra, gia nhập vào vòng săn thú phía ngoài. Tần Mai lúc này mới tìm tới, vẻ mặt kinh hoàng nói, “Tiểu vương gia, thuộc hạ thất trách”, Lý Lược vung tay lên, “Không cần nhiều lời, săn thú đi!”

Trong vòng vây, con mồi rối rít chạy trốn, nhiều không kể xiết. Lý Lược và Lý Mân giục ngựa vọt lên, lập tiến vào cung. Lý Mân đối với thuật cưỡi ngựa bắn cung xem ra không quá chuyên tâm, nên tiến không đủ tinh. Mà Lý Lược thì thuần thực, bách phát bách trúng. Nguyễn Nhược Nhược đi theo phía sau, nhìn hắn thi triển tài hoa liền không nhịn được lớn tiếng cổ vũ, “Quá tuyệt vời, Lý Lược, người thật là quá tuyệt vời!”

Lý Lược thỉnh thoảng quay đầu lại tìm kiếm thân ảnh của Nguyễn Nhược Nhược, mỗi khi ánh mắt đảo qua nàng, trên môi liền xuất hiện nụ cười ba phần ngây thơ, bảy phần tuần mỹ. Tuy nhiên, khi quay đầu lại, nụ cười kia liền biến mất, cung tiễn mạnh mẽ xé gió lao vút đi. Khí thế oai hùng như thiên ưng tung hoành. Nguyễn Nhược Nhược nhìn đến ngây dại, một nam nhân mới vừa rồi ôn nhu vô hạn, thoát một cái liền trở nên kiêu hùng...là thuộc về nàng a! Thật quá may mắn rồi!

Nụ cười nhiệt liệt của Lý Lược không chỉ rơi vào đôi mắt của Nguyễn Nhược Nhược, Ngọc Liên Thành đứng một bên quan sát “ánh mắt tương giao” của hai người từ đầu đến cuối. Hắn vốn dĩ cho rằng Nguyễn Nhược Nhược cự tuyệt cả hai người bọn họ, lựa chọn cuối cùng sẽ là Diêu Kế Tông, nhưng giờ đây...Không cần nhìn cũng thấy tình ý của bọn họ sinh trưởng tươi tốt thế nào, trở thành một ngọn lửa ấm áp làm say lòng người. Tình yêu của bọn họ bắt đầu từ bao giờ? Ngọc Liên Thành chỉ cảm thấy trái tim mình chùng xuống, trong ngực là một khoảng không trống rỗng...

Chuyến đi săn kết thúc, cả đám vui vẻ quay trở lại, con mồi được chia làm ba phần, Lý Mân không chút khách khí lấy phần nhiều nhất, chia cho Ngọc Liên Thành hai con cáo tượng trưng. Lý Lược đem phần của

mình vừa kiểm kê vừa nói, “Đây là hươu sao, cho người mang về làm giày. Con thỏ này cho người, lông thỏ có thể may thành găng tay giữ ấm được...”

Lý Mân đã chạy tới cắt đứt tràng lẩm bẩm yêu đương của đôi tiểu tình nhân, “Đi sẵn hồi lâu, các người không cảm thấy đói bụng sao? Mau tới đây ăn thịt nướng đi!”

65. Chương 65

Sau mỗi chuyến săn thú, những người đi săn sẽ tự gom củi đốt lửa, đem còn mồi săn được nướng lên rồi đánh chén. Đám người đi săn tản ra, khắp nơi có thể thấy được từng cột khói bốc lên, mùi thịt nướng thơm phức thoảng thoảng ập vào mũi Nguyễn Nhược Nhược. Thất hoàng tử Lý Mân đang nướng một con nai, mùi thịt thơm tỏa ra tứ phía. Nguyễn Nhược Nhược ngửi mùi hương, bụng cồn cào, ánh mắt thèm thuồng nói, “Thơm quá a, có thể ăn được chưa vậy?”. Về mặt nàng thoát nhìn như quý đối bất được mỹ nữ, hận không thể nhào tới đoạt khối thịt nai bỏ tọt vào bụng.

Lý Mân bắt gặp bộ dạng tự nhiên không chút che dấu của nàng nên lấy làm kinh ngạc. Tiểu nương tử này...tại sao nửa điểm căng thẳng cũng không có? Hắn gặp qua rất nhiều nữ nhân tuân thủ quy củ lễ độ trong cung, nhưng người như Nguyễn Nhược Nhược thì mới “diện kiến” lần đầu. Hắn nhin không được muốn xem phản ứng của Lý Lược như thế nào. Nhìn rồi hắn lại càng không thể tin được, Lý Lược hoàn toàn không bận tâm đến thái độ “kì quặc” của nàng mà rút từ bên hông ra một thành chủy thủ, đem thịt nai cắt thành lát mỏng, hơ lửa cho chín một lần nữa rồi mới đưa cho nàng, miệng nói, “Ăn từ từ, coi chừng nóng!”. Thanh âm quả thật là cứng chiu vô hạn.

Vô cùng nóng, vô cùng ngon lành, Nguyễn Nhược Nhược một miếng nước bọt, liều mạng ngoặm một miếng, “Ta thích ăn thịt nai nướng, quả nhiên rất ngon, ngon quá a!”

Lý Mân nhìn đến ngây người, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân ăn uống thống khoái như vậy, hoàn toàn tự nhiên nhưng lại không thô tục. Người khác nhìn vào chỉ thấy nàng ngây thơ vô tư, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Nàng nói xong thuận miệng ngoặm thêm một miếng nữa, tiếp tục ăn, ăn nhiều, ăn ngon lành, có được thịt nai ngon như vậy, nàng cơ hồ đến cả lưỡi của mình cũng muốn nuốt vào. Lý Lược vẫn không ngừng tay nướng thịt cho nàng, nàng ăn một miếng lại đưa cho hắn cắn một miếng, khối thịt nai bị hai người đồng thời “xử” cùng một lúc. Đây chính là điều hạnh phúc trong cuộc sống thường ngày đó sao!

Lý Mân nhìn hồi lâu, nhin không được liền nói khẽ với Ngọc Liên Thành bên cạnh, “Biểu muội này của người rất đặc biệt nha!”. Ngọc Liên Thành lạnh nhạt cười một tiếng “Biểu muội luôn không câu nệ lễ tiết, để Thất hoàng huynh chê cười rồi!”. Cười thì cười, như trong lòng khổ thì cứ khổ.

Lý Mân đúng là “chê cười”, nhìn Nguyễn Nhược Nhược ăn uống như vậy, ai nhìn thấy lại không cười. Một bên cứ than vãn thịt nóng, một bên nhai luôn miệng không ngừng. Hắn vừa cười vừa động thủ nướng thịt, Ngọc Liên Thành cũng yên lặng làm thịt nướng.

Thị vệ ở một bên bê đến ba chén rượu có màu đỏ hồng như máu. Lý Mân đưa một chén cho Lý Lược, ánh mắt mập mờ, ngữ điệu ám muội, “Năm rồi người không uống thứ này, năm nay chắc nên uống rồi!”

Gương mặt Lý Lược vốn đã đỏ hồng do ngồi cạnh đống lửa nướng thịt, lúc này nghe Lý Mân nói vậy càng đỏ ửng thêm, cơ hồ có thể sánh ngang với chén huyết tửu bên kia, “Thất hoàng tử, ta không dùng, người cứ thông thả dùng đi”.

“Còn không dùng?”, Lý Mân ngạc nhiên nhướn mi, ánh mắt ngừng lại trên người Nguyễn Nhược Nhược. Nàng không hiểu, đôi mắt trong suốt nhìn lại hắn, cực kỳ tò mò, “Thất hoàng tử, đây là rượu gì? Tại sao lại đỏ như máu vậy?”

“Ăn thịt nai dĩ nhiên phải uống máu nai, người chẳng lẽ lại không hiểu”, Lý Mân cười cười, ý vị thâm sâu. Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe liền tưởng đó là rượu ngon, đã ăn thịt ngon lẽ nào lại không uống rượu ngon, vậy nên nàng vươn tay đón lấy một chén rượu nói, “Ta cũng nên nếm thử a, không biết có ngon như thịt nai không?”

Vừa nói vừa đưa chén rượu lên môi, Lý Lược nhanh chóng đoạt lại, rượu trong chén sóng sánh đổ hết ra ngoài, một ít rượu còn lấm lấm lem áo váy nàng. “Người làm gì vậy? Chỉ uống một ít rượu thôi mà, làm sao có thể say được?”

“Rượu này nữ nhân không nên uống”, Lý Lược vô cùng khó xử, rồi lại thấp giọng không biết nói thế nào.

Lý Mân ha ha ha cười lớn, hẳn thật sự không thể không cười. Nguyễn Nhược Nhược trong lòng chợt hiểu ra điều gì, nhất thời cảm thấy giật mình, cơ hồ muốn phun máu tươi xấu hổ mà chết.

Lý Mân cười xong liền cầm ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, lại đem chén cuối cùng kia đưa cho Ngọc Liên Thành, “Muội phụ...”, thanh âm vô cùng thân mật, “Người và muội muội vẫn xem là mới thành thân, tự nhiên không thể không dùng chén rượu này a!”

Sắc mặt của Ngọc Liên Thành càng thêm tái nhợt, “Đa tạ Thất hoàng huynh, chẳng qua là ta cũng không uống rượu được”. Mời mọc trăm lần hẳn cũng không uống, Lý Mân cũng không miễn cưỡng liền đem rượu để lại trên bàn, thuận miệng nói với thị vệ, “Thưởng cho người”. Thị vệ tạ ơn mang chén rượu đi. Lại có thêm một thị vệ đến bẩm cáo, “Hoàng Thượng cho đòi Tĩnh An vương thế tử kiến giá”.

“Phụ hoàng muốn gặp người, Lý Lược, người sắp sửa được khen ngợi nha!”, Lý Mân lại cười nói. Trong số tôn tử hậu bối, hoàng đế đối với Lý Lược thập phần yêu thích, chuyện này ai ai cũng biết.

“Ta đi một chút, người ở chỗ này chờ ta, ta sẽ mau chóng quay trở lại”. Vội vã nói vài lời với Nguyễn Nhược Nhược, Lý Lược lại xoay đầu nói với Lý Mân, “Thất hoàng tử, xin thay ta chiếu cố nàng”. Lý Lược không giao phó cho biểu ca Ngọc Liên Thành của nàng mà lại giao phó cho Lý Mân.

“Biết rồi, người đi đi, cam đoan lúc người trở về nàng sẽ không thiếu một sợi tóc”, Lý Mân cười nói.

Lý Lược đi rồi, Lý Mân tò mò đánh giá Nguyễn Nhược Nhược, nàng cũng tò mò nhìn lại hắn, “Xem ra Hoàng Thượng rất thích Lý Lược, người tại sao một chút cũng không tức giận?”. Không phải tất cả mọi người đều muốn tranh giành sự cưng chiều của hoàng đế sao? Đặc biệt là hoàng tử, ai không muốn được hoàng đế sủng ái để tương lai có thể kế vị ngay vàng.

“Lý Lược chẳng qua là hoàng chất, cũng không phải là hoàng tử, ta tại sao lại phải tức giận? Phụ hoàng thích hắn cũng không thể so sánh với chúng ta”. Xem ra hắn đã biết rõ Lý Lược không thể cùng hắn “lợi ích chi tranh”, cho nên không cho hắn là cái gai trong mắt, có thể tình nguyện giao hảo. Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ cẩn thận một chút, lại cảm thấy bản thân mình quá mức trẻ con. Nàng không nhịn được liền lắc đầu cười thầm.

“Người và Lý Lược quen biết bao lâu rồi?”, Lý Mân thật sự rất hiếu kỳ.

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời nhớ tới đêm nọ dưới ánh trăng, nửa đêm leo tường xuất phủ. Lúc ấy nàng vẫn ngây thơ chưa nhận ra người bước xuống xe ngựa lúc đó, một Tiểu vương gia thanh hoa cao quý, lại chính là một nửa vận mệnh của mình. Yêu thương hắn, nàng không hề phòng bị, cứ để mặc tự nhiên mà sa vào lưới tình lúc nào không hề hay biết. Trong lúc vô tri vô giác, ranh giới gần cách từng chút từng chút bị xóa đi, đến lúc nhận ra thì thành trì nhiều năm cố thủ đã sớm bị sụp đổ. Tất cả đều rơi vào trong tay hắn. Mà nàng...lại cam tâm để hắn vùi lấp thành trì của chính mình.

Một lời của Lý Mân hỏi ra, một hồi lâu sau vẫn không thấy nàng trả lời. Ánh mắt ngừng lại, hắn thấy thần trí nàng đang đi lạc đến tận nơi nào, tâm tư vừa mờ ảo vừa ngọt ngào, bất giác miệng nàng nở một nụ cười. Vừa nhìn đã biết nàng đang chìm vào một vùng kí ức vô cùng đẹp. Nữ nhân đang yêu có thể xinh đẹp sánh ngang với thu nguyệt thế này sao! Thất hoàng tử Lý Mân gặp qua rất nhiều nữ nhân ở trước mặt hắn cầu hoan, miệng cười yêu mị, nhưng đối với nụ cười rạng rỡ vẻ đẹp tự nhiên này thì hắn chưa thấy bao giờ. Những nữ nhân kia, chính là thiếu một chữ “tâm”. Nụ cười của Nguyễn Nhược Nhược như hương lan rừng, như ánh mặt trời ngày xuân rạng rỡ ấm áp. Trong lòng Lý Mân bất giác rung động.

Ngọc Liên Thành vừa mới bỏ vào miệng một khối thịt nai, lại nhìn thấy nụ cười tươi đẹp của Nguyễn Nhược Nhược liền cảm thấy tắc nghẽn, bao nhiêu hương vị trên lưỡi đều hóa thành nhạt nhẽo.

Nguyễn Nhược Nhược thất thần hồi lâu mới tỉnh lại, nàng hơi áy náy nhìn Lý Mân cười một tiếng, “Ta vẫn còn muốn ăn thêm thịt nai!”. Vô cùng tự nhiên, Lý Mân đem miếng thịt nai trên tay mình đưa cho Nguyễn Nhược Nhược.

Nguyễn Nhược Nhược không hề khách khí nhận lấy, vừa cắn vào một miếng đã vội vàng phun ra, “Thất hoàng tử, thịt này chưa nướng chín a!”

Lý Mân vừa bực mình vừa buồn cười, có thể ăn thịt nai do chính hân nướng đã được xem là vinh dự lớn đối với dân thường rồi, đừng nói là nướng chưa chín, cho dù là thịt sống cũng muốn nuốt vào bụng cho bằng hết. Vậy mà nàng lại trách cứ hân nướng chưa chín! Đổi lại là người khác, hân đã cho người mang roi đến “tắm quất” một trận rồi.

“Khó ăn vậy à? Nếu không ăn được thì cứ nhả ra”

“Cũng không phải là khó ăn mà là thịt người nướng chưa đủ lửa, nhìn nè, ở đây vẫn còn tơ máu. Cứ ăn thịt nửa sống nửa chín như vậy sẽ tạo điều kiện cho ký sinh trùng sinh trưởng trong bụng a!” Nguyễn Nhược Nhược giải thích.

“Ký sinh trùng là cái gì?” Lý Mân ngạc nhiên.

“Chính là những sinh vật cư trú trong thịt sống, sau khi vào cơ thể người sẽ ăn dần lục phủ ngũ tạng của vật chủ”, Nguyễn Nhược Nhược giải thích một cách đơn giản.

Lý Mân nghe được càng kinh ngạc, “Có chuyện này sao?”, “Dĩ nhiên, cho nên mới có đạo lý không được ăn thịt sống”.

Nguyễn Nhược Nhược nói xong liền vội vàng nhìn ngó miếng thịt Ngọc Liên Thành vừa cắn, “Biểu ca, thịt nai của người nướng đã chín chưa? Nếu chưa chín thì khoan ăn, không tốt cho thân thể”

“Đa tạ biểu muội quan tâm”, Ngọc Liên Thành cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Nguyễn Nhược Nhược bắt gặp giọng điệu của hân như vậy liền biết hân nhất thời không muốn nói chuyện. Nàng vì vậy cũng không nói thêm gì nữa, yên lặng tự mình nướng thịt. Lý Lược không có ở đây, nàng phải tự phục vụ mình rồi. Lý Mân cũng không nói gì, dường như đang có điều suy nghĩ, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc sang Nguyễn Nhược Nhược. Ba người ngồi quanh đống lửa, lặng lẽ nướng thịt, lặng lẽ suy tư.

Sau khi được hoàng đế cho lui, Lý Lược xoay người chạy như bay, nhưng ánh mắt trù mến của Hoàng Đế vẫn đuổi theo hân rất lâu.

“Trong số tôn tử hậu bối của Lý thị hoàng tộc, Lý Lược có thể nói là tâm tình thành thật nhất”, Hoàng Đế thông thả nói với Tĩnh An vương gia đang ngồi một bên.

“Tạ Hoàng thượng khách lễ”, Tĩnh An vương gia lòng tràn đầy vui mừng.

“Lý Lược sang năm đã mười chín rồi, đúng không?” Hoàng Đế hỏi.

“Trí nhớ của Hoàng Thượng thật tốt, sang năm Hoi Nhi đã mười chín tuổi”, Tĩnh An vương vừa kích động vừa cảm kích, thân thích hoàng tộc hơn trăm người, có thể khiến hoàng đế nhớ kỹ số tuổi thì có được bao nhiêu người chứ? Huống chi còn nhớ rõ như vậy.

“Xem ra đã đến lúc thành gia lập nghiệp. Trẫm nên vì hân chọn một thể tử phi phẩm mạo tương đối một chút rồi”, Hoàng Đế cười nói.

“Tạ long ân Hoàng Thượng”, Tĩnh An vương gia cảm kích rơi nước mắt. Hoàng tộc nhiều người như vậy, không phải hôn sự của ai Hoàng Thượng cũng quan tâm đến, chỉ riêng đối với Lý Lược mới phá lệ dụng tâm.

Lý Lược vội vã chạy trở về bên cạnh Nguyễn Nhược Nhược, hoàn toàn không nghĩ rằng cửu ngũ chí tôn đang cùng phụ thân bàn luận hôn sự của chính hân. Lý Lược trông thấy Nguyễn Nhược Nhược cười híp mắt đón nhận miếng thịt nướng từ tay của Lý Mân, vừa ăn vừa nói, “Ừm, không tệ không tệ, miếng thịt này chín đều lại không bị cháy, xem ra người có thể hạ sơn được rồi!”

Lý Mân càng cười tuần lãng, “Đệ tử đa tạ sư phụ dạy bảo”. Đây là hân đã cởi bỏ dáng vẻ hoàng tử cao cao tại thượng mà cười nói với Nguyễn Nhược Nhược.

Trao đổi với Nguyễn Nhược Nhược một hồi sẽ nhận ra nàng đặc biệt dễ gần, càng quen thuộc lại càng bị một loại khí chất thoải mái trên người nàng hấp dẫn. Hơn nữa, Lý Mân mỗi ngày đều phải đối mặt với những

nữ nhân trong cung đình, phải gọi là “ngàn nhân nhất diện”, vô cùng nhàm chán. Vậy nên mới khiến hần sinh hảo cảm với Nguyễn Nhược Nhược. Bây giờ hần lại càng hiểu Lý Lược tại sao lại mê đắm nàng, xem ra...

Sắc mặt Lý Lược nhất thời khó coi, buồn buồn bực bực ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Nhược Nhược, một lời cũng không nói. Nàng lúc này mới phát hiện hần đã trở về, “Lý Lược, người về rồi à, sao lại đi lâu như vậy? Ta nướng cho người mấy miếng thịt rồi nè, giữ lại chờ người ăn. Mau nếm thử đi!”, nàng vừa nói vừa cầm thấy một miếng thịt trên mâm đưa đến miệng Lý Lược. Hần cắn một miếng, buồn bực trong lòng nhanh chóng bốc hơi tám chín phần, mặc dù vẫn còn một phần nhỏ nhỏ không tiêu hóa được, nhưng hần cũng nói không nên lời...

66. Chương 66

“Cái gì? Người tham gia chuyển đi sân hoàng thất mà không mang ta đi theo!”

Ngày thứ hai sau khi chuyển sân thú kết thúc Diêu Kế Tông mới biết Nguyễn Nhược Nhược được tham gia nên nhảy dựng lên. Hai người đang ngồi tại một góc tửu lâu, Diêu Kế Tông la lớn tự nhiên dẫn dắt sự chú ý của người khác. Nguyễn Nhược Nhược vội vàng ra hiệu cho hần nhỏ giọng lại.

“Đây là tổ chức gì vậy, người đem đồng chí đẹp sang một bên, chính mình đi tìm sung sướng. Người thật quá đáng mà! Ta đây muốn rời khỏi đây, không muốn cùng người quan hệ đồng chí nữa!” Diêu Kế Tông cố nén thanh âm, nhỏ giọng gào thét!

Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng trấn an hần, “Đồng chí nha, người phải nhìn đại cục chứ, chuyển đi sân này canh phòng rất nghiêm túc. Ta một mình đi vào đã khó, làm sao mang theo người được. Hơn nữa, chỗ kia quả thật rất nguy hiểm, suýt chút nữa đã lấy luôn cái mạng nhỏ của ta rồi!”

Vừa nghe nói thế, trọng tâm chú ý của Diêu Kế Tông lập tức dời đi, “Chuyện gì xảy ra, người gặp phải chuyện gì vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược vì vậy nhỏ giọng đem chuyện bắn thỏ thành bắn ngựa kể cho Diêu Kế Tông nghe. Hần nghe xong liền ha ha cười to, “Tài nghệ bắn cung của người đúng là khiến người khác khó lòng phòng bị a! Xem ra lần sau nếu người bắn tên, ta thấy chỉ có duy nhất một chỗ an toàn, chính là ở sau lưng người. Bởi vì nếu lấy người làm trọng tâm, 180 độ phía trước đều là phạm vi nguy hiểm!”

Nguyễn Nhược Nhược để mặc cho hần giễu cợt, chính mình cũng lắc đầu không dứt, “Ta thế nào lại bắn trúng con ngựa kia! Thật là ngớ ngẩn không ra!”

Nguyễn Nhược Nhược đem tình huống gặp gỡ Thất hoàng tử Lý Mân kể cho Diêu Kế Tông, hần nghe được liền trợn to hai mắt, “Lúc đầu hần muốn đánh người, đến cuối cùng lại nướng thịt cho người ăn. Tên hoàng tử điện hạ này không phải có ý với người đấy chứ? Nếu không thì tại sao trước đánh sau ăn cần như vậy?”

“Người làm ơn đi, đừng có chuyện gì cũng gán mác “tình yêu nam nữ” có được hay không?” Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa đảo mắt nhìn bốn phía rồi thấp giọng nói, “Người cũng là một người hiện đại, dĩ nhiên biết nam nữ ở cùng nhau không nhất định là tình yêu khanh khanh ta ta. Cũng chỉ là giao tình huynh đệ giống như chúng ta vậy thôi”.

Diêu Kế Tông cũng bắt chước nàng thấp giọng nói, “Chúng ta có thể, nhưng người đời Đường chưa chắc có thể. Người nên tự giác một chút, giữ khoảng cách với tên Thất hoàng tử này, nếu không lại biến Lý Lược thành một bình giấm, ta sợ hần sẽ bị chua chết!”

“Người cần gì phải lo xa đến mức đó, ta và hoàng cung có khoảng cách không nhỏ, làm gì có cơ hội gặp gỡ Lý Mân. Mà Lý Lược có chua cũng không chết.”

Diêu Kế Tông tò mò, “Còn chuyện gì thú vị nữa không, kể ta nghe luôn đi!”

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút, thần sắc thoải mái trên mặt bỗng dưng biến mất, “Chúng ta đã gặp Ngọc Liên Thành”

Diêu Kế Tông kinh ngạc, “Ngọc Liên Thành cũng tham gia săn thú? Hẳn...hẳn biết chuyện tình yêu của người và Lý Lực chưa?”

“Dĩ nhiên, hẳn ở cùng một chỗ với Thất hoàng tử, Lý Lực nói gì hẳn cũng nghe được. Không biết tại sao ta thấy mặt của hẳn có chút khó coi, ta biết rõ mình có quyền lựa chọn, nhưng thấy hẳn như vậy ta bỗng cảm thấy áy náy. Ta thực muốn nói một tiếng xin lỗi với hẳn.”

“Người nói đúng, nhưng người không cần xin lỗi hẳn, người có quyền lựa chọn tình yêu của mình. Đừng áy náy, vẫn là câu nói , đây chính là nước mắt a! Lệ của người không thuộc về hẳn, hẳn làm sao đáp ứng được nước mắt của người”, Diêu Kế Tông đôi khi có khả năng làm người an ủi, nghe hẳn nói xong, trong lòng Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Nhắc tới mới nhớ, ba tháng tìm hiểu người cho Lý Lực sao rồi! Hẳn có thể tiến sang giai đoạn tiếp theo không?” Diêu Kế Tông cười hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược không đáp, chỉ mỉm cười. Đầu chỉ là có thể chuyển giai đoạn, chính là có thể thăng lên ba cấp, hẳn đã lướt qua giai đoạn bạn trai mà sắp trở thành vị hôn phu của nàng rồi, còn trực tiếp thăng lên đến vị trí bạn đời. Nàng cười hồi lâu mới nói, “Ta muốn tham chiến, người thay ta nghĩ biện pháp ứng phó với Lý thị hoàng tộc đi. Ta bây giờ chỉ có người là chiến hữu thôi!”

“Không thành vấn đề, ta mặc cho người sai khiến. Chúng ta là đồng hội đồng thuyền, cùng nhau tiến tới”, Diêu Kế Tông đàm tiếu phong sinh, là người không ngại gặp chuyện khó khăn.

Nguyễn Nhược Nhược nhin không được liền bật cười, “Nói thật, lão Lưu, có người cùng ta xuyên qua ngàn năm đúng là chuyện vui vẻ nhất đó nha!”

“Ta hiểu ta hiểu, lúc ta vừa mới đến đây trong lòng tràn đầy buồn bực. Kể từ khi có người, bao nhiêu thống khổ bao nhiêu buồn vui cứ lần lượt ập tới...” Hẳn vừa nói vừa mở miệng hát ca, Nguyễn Nhược Nhược bật cười giòn giã. Tiếng hát của Diêu Kế Tông và tiếng cười của nàng từ trong từ lâu bay tới ngã tư đường. Một chiếc xe ngựa ngừng lại, màn xe vén lên, dung mạo của Ngọc Liên Thành nhất thời lộ diện nhưng nhanh chóng rút vào sau tấm màn.

Diêu Kế Tông và Nguyễn Nhược Nhược đang nói cười vui vẻ thì một thanh y tiêu đồng đi tới hướng bọn họ nói, “Đây là biểu tiểu thư và Diêu công tử đúng không? Phò mã gia đang đợi tại xe ngựa bên ngoài, muốn thỉnh nhị vị đến gặp”.

Hai người nghe vậy đồng thời ngẩn ra, một lát sau Diêu Kế Tông phục hồi tinh thần trước, nhảy dựng lên nói, “Thật đúng lúc, ta cũng đang muốn gặp hẳn đây, từ lúc hẳn làm Phò mã thì chẳng thấy mặt mũi đâu nữa”

Nguyễn Nhược Nhược trấn định tâm thần, theo hẳn leo lên xe ngựa. Vừa ngồi xuống, Diêu Kế Tông bộ dáng lão hữu vỗ vai Ngọc Liên Thành hỏi, “Thế nào, Ngọc đại công tử, tư vị làm Phò mã thế nào?”

Ngọc Liên Thành mỉm cười, nét mặt nhàn nhạt, “Người muốn biết quả lê hương vị thế nào thì cũng chỉ còn cách tự mình nếm thử”

“Ta cũng muốn, chỉ tiếc là hoàng đế không nhìn trúng ta, không chịu đem công chúa gả cho ta”, Diêu Kế Tông cười nói.

Nguyễn Nhược Nhược tinh tế lưu tâm sắc mặt của Ngọc Liên Thành, chỉ cảm thấy hẳn đang che giấu nội tâm, phảng phất nét u buồn không rõ. Nàng nhin không được liền mở miệng hỏi, “Biểu ca, người và công chúa có tốt không?”

Ngọc Liên Thành im lặng hồi lâu rồi hỏi ngược lại, “Người và Lý Lực có tốt không?”

Nguyễn Nhược Nhược ngây ngốc, quyết định thành thật, “Chúng ta rất tốt.”

“Đã bao lâu rồi? Người và hẳn...” Vẫn là nụ cười khiến lòng người mê say của Ngọc Liên Thành, nhưng chỉ những người hiểu rõ mới nhận ra nụ cười này ẩn chứa thâm lương.

Diêu Kế Tông không hi hi ha ha nữa, hẳn cũng là người thông minh, tình cảnh này...hẳn biết bản thân mình ở đây có chút dư thừa nên quyết định nói, “Nơi này dường như không còn chuyện của ta nữa, ta...cáo từ”

trước”, nói đi là đi, hần nhảy xuống xe bước đi tiêu tiêu sái sái.

Trong xe chỉ còn lại hai người Nguyễn Nhược Nhược và Ngọc Liên Thành, khoảng thời gian im lặng trôi qua. Một hồi sau, Nguyễn Nhược Nhược chậm rãi lên tiếng, “Ngọc Liên Thành, thật ra chúng ta không thích hợp ở chung một chỗ”.

Ngọc Liên Thành thần sắc có chút ngưng trọng, dùng ánh mắt ý bảo nàng nói tiếp.

“Chúng ta đều quá mức tự yêu mình, đối với tình yêu, chúng ta giống như...tuân thủ quy luật “thuận theo tự nhiên”, tình yêu nếu không đến cũng sẽ không tranh thủ, nó phải rời đi cũng sẽ không giữ lại. Chúng ta đều là người sống lý trí, vậy nên tình yêu của chúng ta không thể thăng hoa”.

“Người bị ta cự tuyệt, người có thể khổ sở nhưng người sẽ không nghĩ phải tranh giành, người thập phần tôn trọng quyết định của ta. Ta buông tay với người, ta cũng từng có cảm giác mất mát nhưng ta cũng không nghĩ phải đem người trở về. Ta tôn trọng quyết định của mình. Người nhìn đi, chúng ta giống nhau như vậy, lý tính lấn át cảm tính thì làm sao có thể yêu? Tình yêu, vốn là không có chỗ cho hai chữ “lý tính”.”

“Nhưng Lý Lực, hần không như vậy. Hần giống như một chén rượu mạnh trong suốt, có nước nhưng lại có lửa, vô cùng nóng bỏng. Ta đi theo hần, bản thân không thể không say. Ta muốn cự tuyệt hần, hoàn toàn không thể. Mặc dù biết rõ cùng hần ở chung một chỗ sẽ gặp nhiều phiền toái nhưng ta cam tâm tình nguyện. Ta từng không tin tưởng tình yêu nhưng hần lại cho ta dũng cảm.”

Ngọc Liên Thành chỉ im lặng lắng nghe, bất động không nói lời nào. Hần ngồi ở bên cạnh Nguyễn Nhược Nhược, gương mặt nghiêng nghiêng, đường nét tinh xảo, ánh mắt nhìn nàng, nhìn thấy tất cả nhưng lại như không nhìn thấy gì. Giờ khắc này, Nguyễn Nhược Nhược mới nhận thấy rõ ràng nỗi u buồn sâu đậm trong đôi mắt hần.

“Ngọc Liên Thành, người đừng như vậy, tỉnh lại đi!” Nguyễn Nhược Nhược ôn nhu nói, “Ta không phải là người có thể mang lại hạnh phúc cho người, người đừng tham thương trộm nhớ nữa sẽ có hại cho chính mình, ta đây nửa phần cũng không thể hồi đáp người được”.

“Tỉnh lại thế nào đây?”, Ngọc Liên Thành thở dài, “Cả đời này, nữ nhân ái mộ ta đếm không hết, duy độc nữ nhân ta ái mộ lại không thể thuộc về ta. Đây là tạo hóa trêu người có phải không? Ta tại sao hết lần này đến lần khác đều không chiếm được?”

“Ngọc Liên Thành, có những thứ dù có cầu cũng không được, người buông tay đi”

“Cầu cũng cầu không được?” Ngọc Liên Thành mờ mịt hỏi.

“Đúng nha! Không phải chuyện tình cảm của bất cứ ai cũng thuận buồm xuôi gió, ít nhiều cũng gặp trắc trở. Nhưng nếu người quá mức lưu tâm đến một đoạn tình yêu không như ý, chính là người tự làm khổ mình. Bản thân người cũng sẽ không tiến thêm được. Ở một nơi nào đó đang có người yêu thương người nhưng người lại giữ chặt tình yêu vô vọng trong tim mình, đây là thương tâm! Người không có nghĩa vụ đối với nữ nhân không thể đón nhận người, không đáng giá đâu”.

“Người nên đi tìm một người thuộc về người, người có thể mang lại cho người hạnh phúc, một hạnh phúc trọn vẹn. Thứ không có được và thứ đã mất đi, đây là hai thứ không nên lưu luyến. Hãy quý trọng hiện tại, nắm chặt hiện tại mới là quan trọng nhất!”

Ngọc Liên Thành nghe được hoàn toàn ngơ ngẩn, lời nói của Nguyễn Nhược Nhược đã phá vỡ quan niệm tình yêu truyền thống đời đời kiếp kiếp. Cầu không được thì lui bước, không cần quá vọng tâm, ở nơi khác có một người yêu người đang chờ đợi.

“Ngọc Liên Thành, tin tưởng ta, có câu nói . Đây chính là đạo lý, khi đến lúc cần buông tay thì người hãy buông tay. Chuyện tình cảm...vốn dĩ không nên cưỡng cầu”.

Ánh mắt Ngọc Liên Thành nhìn đắm đắm vào Nguyễn Nhược Nhược, một hồi sau hần mới nói, “Những lời của người, ta nhất thời không tiếp thu được”.

“Nhất thời không tiếp thu được cũng không sao, người trở về từ từ suy nghĩ, một ngày nào đó người sẽ hiểu ra”, Nguyễn Nhược Nhược nhìn thần sắc xuân quang như ngọc ngày xưa của Ngọc Liên Thành hiện tại lại

thành đau khổ miên man như thế này liền không nhận được, nàng ngồi xuống dưới chân hắn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn nói, “Ngọc Liên Thành, ta thật lòng hy vọng có thể nhìn thấy người hạnh phúc”.

Ngọc Liên Thành nhìn gương mặt yêu kiều tuyết trắng của nàng, đây chính là quan tâm. Trong lòng hắn bỗng chua xót, nữ nhân này hắn không giữ được, cảm giác như người leo núi bỏ lỡ phong cảnh xinh đẹp, cả thế giới bỗng chốc đều tối đen một mảnh. Hắn không tự chủ được vươn tay tới, chạm nhẹ vào mái tóc của nàng, “Có đôi khi, ta hy vọng chưa từng gặp gỡ người”. Sự thống khổ cất lên từ đáy lòng, vậy mà khi thoát được ra ngoài chỉ còn là một lời nói bình thản.

Sớm biết sẽ loạn lòng người như thế, từ buổi ban đầu chúng ta chẳng nên quen biết nhau.

Nguyễn Nhược Nhược chống lại ánh mắt của hắn, một đôi lưu quang sống động ngày xưa giờ phút này chỉ còn lại vẻ hoang sơ âm lãnh của những ngày cuối thu, một mảnh u buồn. Nàng cảm thấy trong lòng đau xót.

Hai người ở trong xe không phát hiện xe ngựa đã chậm rãi dừng lại, bên ngoài có thanh âm nhẹ nhàng, cửa xe bị gõ vang, “Phò mã gia, công chúa nương nương phượng giá quang lâm.”

Hai người trong xe nhất thời kinh hãi, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng đứng lên, đầu đập vào trần xe một cú choáng váng, “Ai da!” Đau đến chảy nước mắt! Người bên ngoài nghe được động tĩnh liền cảm thấy kỳ quái, cửa xe bị đẩy ra. Nguyễn Nhược Nhược vừa xoa đầu vừa nhìn ra ngoài. Không nhìn thì thôi, nhìn thấy liền ngây dại. Người đứng bên ngoài không chỉ có Dương công chúa, bên cạnh nàng còn có một người...chính là Lý Lược.

67. Chương 67

Lý Lược gặp Dương công chúa bên ngoài hoàng cung. Nàng vừa thỉnh an Hoàng Thượng xong đang muốn trở về, Lý Lược là vì công vụ ở lễ bộ mà nhập cung, công việc cũng tương đối hoàn tất nên cáo lui hồi phủ. Hai người gặp nhau, Dương công chúa gọi hắn lại nói chuyện.

“Lý Lược, ngày ấy Phò mã tham gia săn thú, ta nghe nói người đã tặng con mèo cho Phò mã. Đa tạ người”.

“Công chúa không cần khách khí, Phò mã là quan văn không thạo cưỡi ngựa bắn cung, ta bắt quá chỉ giúp đỡ một chút thôi”.

“Lý Lược, khó trách Phụ hoàng thích người, người có tài lại khiêm nhường, đây chính là phúc của quốc gia!”

Được nàng khen ngợi, Lý Lược có chút ngượng ngùng. “Công chúa quá khen.”

“Được rồi, mới vừa nãy ta ở chỗ mẫu hậu, nghe người nói phụ hoàng đang vì người tuyển thế tử phi, hiện đang tìm xem nhà ai có thiếu nữ phẩm mạo tương đối sẽ tứ hôn cho người”, sắc mặt Dương công chúa có vài phần ảm áp khi nhắc đến hôn sự của Lý Lược.

Chỉ là phản ứng của Lý Lược không giống như suy nghĩ của nàng. Gương mặt hắn không đỏ lên mà bắt đầu chuyển sang tái nhợt, sắc mặt nghiêm túc hỏi, “Công chúa, chuyện này có thật không?”

“Sao vậy, người không cao hứng?” Dương công chúa kinh ngạc, phất chốc liền nhận ra, “Người không thích tứ hôn đúng không? Chỉ là...chuyện này hoàn toàn không tự chủ được, chỉ có thể chờ phụ hoàng định đoạt. Khó trách người không vui.” Dương công chúa nói xong liền tràn đầy cảm xúc, trước mắt nàng xuất hiện một bóng người ôn nhuận như ngọc nhưng đậm mực như nước. Mặc dù đã kết tóc phu thê, nhưng nàng biết mình không có được tình yêu của chàng. Hai người bọn họ, phẳng phất như hai khách nhân sống cùng một mái nhà, đối với nhau tương kính như tân.

“Hoàng hậu nương nương đã chọn được người thích hợp chưa?”, Lý Lược thấp thỏm bất an.

“Trước mắt thì chưa, mẫu hậu vẫn đang chọn”, Dương công chúa cẩn thận đáp, ánh mắt lưu ý đến vẻ mặt ưu sầu của Lý Lược, trong lòng chợt hiểu ra, “Người...có phải...đã có ý trung nhân rồi không?”

Lý Lược ngẩn ra, cúi đầu không nói, im lặng chính là đồng ý. Dương công chúa trầm nghĩ, nữ nhân kia chắc không phải là thiên kim quý tộc rồi, không nằm trong phạm vi cưới hỏi nên hắn mới gặp khó khăn như thế. Một tiếng ngẩn trở bao nhiêu mối lương duyên. Nàng không thể không thở dài một hơi, trấn an hắn, “Lý

Lược, phụ hoàng luôn luôn ưu ái người, Người tuyển thể tử phi cho người tự nhiên không phải là hàng . Ý trung nhân của người...mặc dù không thể làm chính thất nhưng cũng có thể làm trắc phi mà!”

Lý Lược đột nhiên ngẩng đầu, không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên, ngữ khí kịch liệt, “Ta sẽ không để nàng làm trắc phi, ta muốn chính thức cưới nàng về, chỉ cần một mình nàng, những người khác ta không quan tâm”.

Không ngờ phản ứng của hắn lại kịch liệt như thế nên Dương công chúa nhất thời ngơ ngẩn. Lý Lược nói xong mới cảm thấy mình khi xuất, vội vàng cúi đầu nói, “Thật xin lỗi, công chúa, thất lễ rồi!”

“Không có gì”, thần sắc công chúa từ ngưỡng trọng trở thành cảm xúc vô hạn nhìn hắn, “Lý Lược, người cũng là một người chí tình chí nghĩa”

Lý Lược tâm tư bồn loạn, không muốn nói chuyện nữa, “Công chúa, ta còn có công vụ trong người phải trở về lễ bộ, cáo từ trước”.

“Cũng tốt, ta cũng phải trở về phủ Phò mã”

Hai người vì vậy liền chia nhau lên xe ngựa rời khỏi hoàng cung. Từ cung thành đi ra chỉ có một đại đạo, hai chiếc xe ngựa một trước một sau chạy đi. Nhưng đang lúc chạy trên đường thì “bang” một tiếng, trục xe ngựa của công chúa gãy đứt. Lý Lược nghe được động tĩnh liền vội vàng xuống xem xét, “Xe này tạm thời không dùng được nữa, công chúa, người hãy lên xe của ta để ta tiễn người hồi phủ”.

“Chỉ là, không phải người muốn tới lễ bộ sao?”

“Ta tiễn công chúa hồi phủ rồi đến lễ bộ cũng không muộn”.

Vậy nên công chúa leo lên xe của Lý Lược. Chiếc xe ngựa hướng thẳng phía nam hoàng thành chạy đi. Một lúc sau, tiểu cung nữ bên ngoài nhìn thấy một chiếc xe ngựa khác đang chạy đến...chính là xe của Phò mã, cung nữ vội vàng bẩm báo, “Công chúa nương nương, xe ngựa của Phò mã ở phía trước”.

Công chúa vốn đang băng khoản để Lý Lược đưa tiễn, dù sao hắn cũng có công vụ trong người, nghe cung nữ báo vậy liền nói với Lý Lược, “Nếu gặp xe ngựa của Phò mã thì ta cũng không làm phiền người nữa, không làm trễ nãi chuyện của người. Ta chuyển sang xe của Phò mã cũng được”.

“Nếu vậy...để ta tiễn công chúa xuống xe”.

Tiểu cung nữ chạy nhanh tới gọi xe ngựa của Phò mã, thanh y tiểu đồng và giá phu vội vàng quỳ xuống hành lễ với công chúa. Lý Lược bước xuống tiễn công chúa, tiểu cung nữ gõ cửa xe nói, “Phò mã gia, công chúa nương nương phượng giá quang lâm”

Nàng vừa dứt lời thì bên trong xe chợt vang lên thanh âm va chạm, tiếp theo một giọng nữ nhân thanh thúy vang lên, “Ai da!”. Sắc mặt công chúa cùng Lý Lược đồng loạt biến đổi. Tiểu cung nữ kinh ngạc vội vàng mở cửa xe. Công chúa liếc mắt thấy trong xe là Nguyễn Nhược Nhược, mới đầu nàng ngẩn ra, rõ ràng là nghe được thanh âm nữ nhân, thế nào trước mắt lại chỉ có một tiểu thư sinh tuấn tú? Kịp thời nhìn lại, nàng phát hiện ra Nguyễn Nhược Nhược là nữ cải nam trang. Lại nhìn qua Ngọc Liên Thành, hắn mặc dù vẫn bình tĩnh như trước nhưng mi mắt có chút lay động, tâm tình vài phần rối loạn. Bọn họ cùng nhau nói chuyện trong xe ngựa...nhất định không phải là quen biết sơ sài. Trong lòng công chúa xáo động, trong bất chợt nàng nhận ra nguyên nhân Phò mã lạnh nhạt với mình.

Sắc mặt công chúa khó coi, sắc mặt Lý Lược so với công chúa còn khó nhìn hơn. Nghe được một tiếng “Ai da”, hắn đã biết được người trong đó là Nguyễn Nhược Nhược. Nhưng hắn vẫn hy vọng rằng mình nghe nhầm. Kết quả, hắn chỉ cảm thấy như ai đó vừa gõ một gậy lên đầu mình, thân thể phút chốc cứng đờ ra. Từ sâu thẳm trong lòng có một chút nhói đau, cảm giác đau nhói ấy cứ lan ra từ từ, đau đến không nói nên lời.

Nguyễn Nhược Nhược trông thấy Lý Lược bên ngoài xe liền cả kinh. Nàng đã nhìn thấy sắc mặt ảm đạm cùng đôi mắt u ám của hắn, trong lòng liền khẩn trương lên. Điều Kế Tông đã từng nói: không nên biến Lý Lược thành một bình gốm, nếu không ta chỉ sợ hắn sẽ bị chua chết. Nàng hiểu tình cảm Lý Lược dành cho mình là độc chiếm, cho dù có nói cười với Điều Kế Tông thì hắn cũng không vui, giờ đây bị hắn bắt gặp

nàng và Ngọc Liên Thành hai người ngồi trong xe ngựa nói chuyện...Thăm thăm thăm, lần này hiểu làm không nhỏ a!

Sau khi cửa xe mở ra, Ngọc Liên Thành nhìn thấy đầu tiên không phải là công chúa mà là Lý Lược. Người kia ở bên ngoài, đây là chuyện hẳn không nghĩ đến. Thấy thân thể Lý Lược đột nhiên cứng lên, hẳn có thể hiểu được người đó đang có cảm nhận gì. Ngày đó trong chuyến đi săn, lúc hẳn thấy hai người bọn họ ôm nhau, phản ứng của Ngọc Liên Thành chính là thế này đây. Kinh ngạc, chấn động, khó chịu, buồn bực, đau đớn...Tâm tư “bách chuyển thiên hồi”, rồi lại hoàn toàn nói không nên lời. Phản ứng của Lý Lược, mặc dù không có chủ ý nhưng lại khiến trong lòng Ngọc Liên Thành sinh ra một loại khoái chí. Vô luận nói thế nào Ngọc Liên Thành cũng không phải người xấu, nhưng giờ khắc này, cảm nhận chân thật của hẳn chính là vậy. Không còn cách nào khác, nhân tình vốn phức tạp như thế. Làm người thì không tránh khỏi có lúc tâm lý đen tối như vậy.

Trong lúc nhất thời, bốn người chẳng biết nói gì, không gian vô cùng yên lặng. Cuối cùng vẫn là Dương công chúa phục hồi tinh thần trước tiên, nàng kiềm chế “mây gió sấm chớp” trong lòng mà cười nói như chưa hề xảy ra chuyện gì, “Phò mã, thì ra người có khách trên xe. Xe ngựa của ta giữa đường bị hỏng, đang định đi cùng người trở về, không biết có làm phiền không?”

“Dĩ nhiên”, Ngọc Liên Thành cũng khôi phục thần sắc bình thường, theo thói quen mỉm cười chống đỡ, đứng dậy xuống xe. Nguyễn Nhược Nhược cũng nhanh chóng xuống xe, “Cũng không phải khách nhân gì, công chúa, vị này chính là biểu muội của ta, Nguyễn Nhược Nhược”.

Dương công chúa nhìn chăm chú Nguyễn Nhược Nhược, “Nguyên lai là nhi nữ của di nương”

“Thỉnh an công chúa nương nương”, Nguyễn Nhược Nhược theo quy củ hành lễ.

“Đều là người nhà, không cần câu lễ”, Dương công chúa vội vàng đỡ nàng lên, “Chúng ta cũng xem như người một nhà, thân thích cũng không nhiều lắm vậy mà không giới thiệu là không nhận ra được. Sau này nếu người có thời gian thì hãy đến phủ Phò mã chơi một chuyến”

“Tạ công chúa nương nương”, Nguyễn Nhược Nhược mặc dù mở miệng đáp ứng với công chúa nhưng ánh mắt lại không tự chủ hướng về phía Lý Lược đang đứng một bên. Công chúa nhạy cảm nhận ra ánh mắt của nàng, lúc này mới phát hiện sắc mặt Lý Lược khác thường. Trong lòng nàng đột nhiên chấn động, chẳng lẽ bọn họ biết nhau? Chẳng lẽ...vị biểu muội này chính là ý trung nhân của Lý Lược?

Lý Lược lảng tránh ánh mắt của Nguyễn Nhược Nhược, quay đầu nói với Dương công chúa, “Công chúa, ta cáo lui”

“Được rồi, đa tạ người tiễn ta một đoạn đường, bây giờ ta không làm trễ nãi công vụ của người, nhanh đến lễ bộ đi thôi”, Mặc dù công chúa đã nhìn ra vài phần “tình hình” nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc nói chuyện với Lý Lược.

Lý Lược cũng không quay đầu lại, xoay người nhảy lên xe ngựa rồi đi. Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược bắt đầu khẩn trương. Hiểu lầm vẫn còn chưa giải thích rõ, để hẳn đi như vậy thì phiền toái càng lớn a! Vì thế nên nàng vội vàng hướng về phía công chúa cáo từ, “Công chúa nương nương, ta rời phủ đã lâu, đã đến lúc phải trở về. Không quấy rầy người và biểu ca nữa, hẹn gặp lại”.

Lời nói xong, cũng không đợi đám người nhà phản ứng liền vội vàng chạy đi, nàng muốn đuổi theo Lý Lược. Công chúa vẫn tỉnh tề đánh giá thần sắc của hai người bọn họ, nhìn người trước người sau vội vàng rồi đi, xem ra không cần phải nghi ngờ nữa. Lại nhìn sang ánh mắt của Ngọc Liên Thành đang dõi theo Nguyễn Nhược Nhược, công chúa càng kinh ngạc hơn, đôi mi mắt trong suốt kia...trong khoảng khắc như mây khói mịt mờ...

Mặc dù xe ngựa của Lý Lược chạy không xa, nhưng Nguyễn Nhược Nhược vì muốn tránh ánh mắt của công chúa nên rẽ vào một con hẻm nhỏ, đón đầu xe ngựa ở một ngã khác. Vừa thấy xe ngựa chạy đến, nàng vội vàng dang tay cản xe, “Ngừng ngừng ngừng”.

Tần Mai dừng xe, Nguyễn Nhược Nhược nhảy lên, mở cửa xe tiến vào. Gương mặt Lý Lược chìm ngấm, ánh mắt u ám, hai chân mày chau lại một chỗ, đến cả môi cũng mím chặt. Nhìn thấy nàng đi vào hẳn cũng không nói gì, cứ buồn bực ngồi đó.

Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng dụ dỗ, “Lý Lực, ta bắt quá chỉ cùng Ngọc Liên Thành thương thảo một chút chuyện, ngoài ra chẳng làm gì hết. Người tại sao lại tức giận như vậy. Mau mau nguôi giận đi!”

Lý Lực vẫn không chịu nói gì, Nguyễn Nhược Nhược lại tiếp tục, “Lý Lực, người đừng trẻ con như vậy, ta đến cùng chỉ nói chuyện với người khác. Chẳng lẽ từ nay về sau, trừ người ra, ta không thể nói chuyện với bất kỳ nam nhân nào khác hay sao?”

Lý Lực cảm thấy ức chế, không nhịn được nữa liền quát lên, “Đây không phải là trẻ con, mà là phản ứng bản năng của nam nhân. Ta biết người trong sạch, nhưng nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương cùng nam nhân khác ngồi cùng xe ngựa trò chuyện, hơn nữa, nam nhân kia lại là người có tình ý với người, các người ở chung một chỗ như vậy...giống như...chung đụng, ta nói có sai không? Trong lòng ta có thể thoải mái không?”

Ở chung một chỗ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Lý Lực lớn tiếng đối với Nguyễn Nhược Nhược. Hấn phát tác làm Nguyễn Nhược Nhược hơi giật mình, nhưng đồng thời cũng khiến nàng tức giận, “Lý Lực, người làm gì hung dữ như vậy? Ta còn chưa “hồng hạnh xuất tường” nha, bộ dáng người vậy là thế nào! Chừng nào thấy ta làm sai thì người mới có quyền nói, tự coi lại mình đi!”, nàng vừa nói xong liền xoay người mở cửa xe, nổi giận dưng dưng hét to một tiếng, “Tần Mai, ngừng xe”.

Thông qua lớp cửa xe, Tần Mai từ sớm đã nghe được âm thanh ầm ĩ bên trong. Đang trong lúc phân tâm thì bị Nguyễn Nhược Nhược quát to một tiếng, cương ngựa trong tay vô ý kéo mạnh, xe ngựa khựng lại. Xe còn chưa ngừng hẳn Nguyễn Nhược Nhược đã nhảy xuống, thân thể loạng choạng suýt ngã nhào. Lý Lực nhanh chóng đạp cửa xe phóng ra, còn chưa kịp đỡ lấy thì nàng đã đứng vững vàng. Phía sau đầu của Nguyễn Nhược Nhược không có mắt nên không trông thấy động tác lo lắng của Lý Lực, cứ một mạch chạy thẳng phía trước.

Lý Lực buồn bực cực kỳ trở lại trong xe, thanh âm nặng nề, “Đi lẽ bộ”. Tần Mai biết tâm tình Tiểu vương gia đang vô cùng tệ hại nên không dám nói gì, ở một bên giục xe chạy đi.

Tình yêu nếu có thể đả thương người, ấy là vì nó vô cùng nóng bỏng. Tình yêu giống như ngọn lửa, nó có thể khiến lòng người cảm thấy ấm áp nhưng vô tình cũng có thể tạo nên thương tích.

68. Chương 68

Giờ hội đêm đó, Nguyễn Nhược Nhược vẫn chưa chịu xuất phủ. Lý Lực giận, nàng so với Lý Lực còn giận hơn, bắt quá thói quen đã hình thành, lúc này dù bản thân không chịu ra ngoài nhưng cũng không thể can nổi tiếng gào thét trong đầu, “Hừ, còn muốn cho người thông qua ba tháng tìm hiểu, nhìn biểu hiện của người thế này, ta phải kéo dài thời gian tìm hiểu mới được”. Trong lòng nàng âm thầm nổi sóng.

Nói thế nào thì nói, Nguyễn Nhược Nhược trong phòng cũng đứng ngồi không yên, giống như họa mi bị nhốt trong lồng cứ nhảy tới nhảy lui không ngừng. Hạnh Nhi ở một bên cười nói, “Tiểu thư, người đi qua đi lại cả đêm rồi, ta nhìn người cũng bị hoa mắt a!”.

“Nhiều chuyện”, Nguyễn Nhược Nhược sân si nàng.

“Người tối nay không ngồi yên như vậy nguyên nhân nhất định là vì chưa xuất phủ. Tại sao tối nay tiểu thư không đi? Là Diêu công tử không thể đến sao?” Hạnh Nhi đúng là một nha đầu lắm chuyện.

Nguyễn Nhược Nhược không đáp, chỉ là...không biết Lý Lực sẽ đứng bên ngoài chờ đến bao lâu. Đã cuối thu rồi, tiết trời se lạnh, trong gió đã cảm nhận được hàn khí, tiểu tử này...chờ không thấy nàng nhất định sẽ không chịu đi, không khéo lại ngã bệnh. Vừa nghĩ đến điều này, nàng bật dậy bước nhanh đến cửa sau Nguyễn phủ. Đẩy cửa nhìn ra, đúng là có một thân ảnh nép trong bóng tối ảm đạm đang chờ nàng. Cơn tức giận trong lòng Nguyễn Nhược Nhược nhất thời tan thành mây khói, “Ngốc tử, đợi bao lâu rồi?”, nữ khí yêu kiều mềm mỏng.

Không ngờ người trả lời lại là Tần Mai, “Nguyễn tam tiểu thư, Tiểu vương gia nhà ta tối nay không đến được, cố ý phân phó ta đến đây báo với người một tiếng”.

Cái gì? Con giận vừa mới tiêu tan trong lòng Nguyễn Nhược Nhược phút chốc bị thổi bùng lên, nguy hiểm là lần này còn hung hãn hơn gấp bội. Đây là ý gì chứ? Lúc trước ngày nào cũng tới, bây giờ lại bảo không tới được. Giải cho Lý Lực, còn tưởng người là người thuần khiết không biết chuyện, không ngờ nhanh như vậy đã học hư, biết “đấu tâm” nữa chứ! Nguyễn Nhược Nhược càng nghĩ càng giận, quay sang phát tác với Tần Mai, “Trở về nói với Tiểu vương gia các người, nói hẳn nếu không tới được thì sau này cũng không cần tới nữa”. Nàng nói xong không chờ hắn đáp lại, dùng dùng bỏ vào trong. Ầm một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Cả đêm Nguyễn Nhược Nhược ngủ không ngon giấc, trần trọc trở mình không biết bao nhiêu lần, hận Lý Lực đến nghiền răng nghiền lợi. Sáng ngày hôm sau, nàng rửa mặt qua loa một hồi rồi chạy thẳng tới Diêu phủ bắt Diêu Kế Tông phụng bồi nàng uống rượu. Bọn họ cố ý tìm một tửu lâu trang nhã, ngồi trên tầng hai, chén trước chén sau đối ẩm.

“Lại chuyện gì nữa? Bộ dáng của người sao giống bại quân quá vậy?” Diêu Kế Tông nhìn khí sắc không tốt của Nguyễn Nhược Nhược mới lên tiếng hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược tìm hắn chính là để kể khổ, vì vậy liền đem sự tình khắc khẩu ngày hôm qua thuật lại một lượt cho hắn nghe. Nói xong lời cuối cùng, nàng tức giận gầm gừ, “Ta và Ngọc Liên Thành bất quá là một mình ngồi trong xe nói chuyện thôi, cần bản không làm gì cả. Vậy mà trong mắt Lý Lực xem như ta “hồng hạnh xuất tường”, người nói hẳn có phải nhỏ nhen hẹp hòi không?”

Sau khi Diêu Kế Tông chăm chú lắng nghe một hồi mới mở miệng lên tiếng, “Dĩ nhiên...không phải vậy. Ta hiểu hẳn, phản ứng như vậy cũng rất bình thường.”

Cái gì? Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ nhảy dựng lên, “Người rốt cuộc là nói tốt cho bên kia? Người giúp ai vậy?”

“Ta chỉ nói lý, người và Ngọc Liên Thành ở chung một chỗ đúng là không làm ra sự tình gì, nhưng Lý Lực phát hiện được chuyện này dĩ nhiên hẳn sẽ không cảm thấy thoải mái. Thật ra...cô nam quả nữ ở cùng một nơi chính là dấu hiệu của tình yêu nha, hẳn làm sao không nổi điên lên được? Đối lại là người, nếu người phát hiện Lý Lực cùng nữ nhân khác ngồi chung với nhau trong một chiếc xe ngựa, người có thể thoải mái không? Mặc dù Lý Lực không để tâm đến nàng ta, nhưng nàng ta có ý tứ với hắn. Người nguyện ý để nàng ta có cơ hội đến gần Lý Lực không?”

Nguyễn Nhược Nhược bị hắn hỏi như thế nhất thời trầm ngâm không nói gì, một lúc sau mới tỏ vẻ khoáng đạt nói, “Bọn họ chẳng qua là bằng hữu bình thường, ta không sao cả!”

“Không dễ như người nói vậy đâu, chuyện phát sinh trên người kẻ khác người có thể cảm thấy không sao, nhưng nếu nó phát sinh trên người người thì chưa chắc à! Nói không chừng phản ứng của người còn khinh khỉnh hơn Lý Lực nữa kia!”

Nguyễn Nhược Nhược cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi quả quyết, “Ta sẽ không mất phong độ như hắn, ta là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt có học thức, tính tình tu dưỡng, có nghề nghiệp đàng hoàng, đối với chuyện nam nữ gặp gỡ cũng rất cởi mở, ta sẽ không...”

“Phải vậy không?” Diêu Kế Tông nở nụ cười xấu xa, ánh mắt phóng qua lan can dán xuống con đường bên dưới, đúng lúc thấy một chiếc xe ngựa vừa ngừng lại ở ngã tư, “Vậy người nhìn đi, người ngồi trong xe ngựa kia là ai?”

Nguyễn Nhược Nhược nghe hắn nói vậy liền quay đầu nhìn xuống ngã tư đường bên dưới. Dĩ nhiên là xe của Lý Lực, hắn vừa mới xuống xe, lúc này trong xe còn có một nữ nhân đang bước xuống. Một thân lục y, mi mắt như họa, phảng phất như tiên tử...đích thị là Lô gia thiên kim Lô U Tố. Bọn họ tại sao lại ngồi cùng một xe ngựa? Nguyễn Nhược Nhược nhất thời ngạc nhiên vô cùng.

Sau khi Lý Lực và Lô U Tố song song xuống xe, cả hai cùng nhau bước vào một gian hàng. Diêu Kế Tông vừa nhìn biển hiệu cửa tiệm vừa thì thầm, “Ngưng Hương Đường? Ra là vậy, đây chính là cửa hàng bán son phấn nổi tiếng nhất thành Trường An. Lý Lực đưa nữ nhân này đến đây mua son phấn, quan hệ xem ra...không tệ a! Nguyễn Nhược Nhược nha Nguyễn Nhược Nhược, vì người khinh thường nên để mất Kinh Châu rồi. Người không nói rõ với Lý Lực lại tạo cơ hội cho người khác thừa dịp lên vào, đem bảo bối của

người tóm chặt không buông a! Lại nói Trường Giang sóng sau đè sóng trước, người đừng chết lãng nhách trên bờ cát nha!” Diêu Kế Tông lèm bèm bên tai nàng.

Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược nổi sóng phong ba. Đến tận lúc này, nàng đã hình thành thói quen xem Lý Lực là của riêng mình, giờ đây nhìn thấy hắn cùng nữ nhân khác cùng đến cùng đi, mặc dù cử chỉ của bọn họ không có gì khác thường nhưng trong lòng Nguyễn Nhược Nhược phảng phất như đang bị một tảng đá nặng kéo chìm xuống, buồn buồn bực bực. Giờ phút này nàng mới hiểu câu nói kia của Lý Lực: các người ở chung một chỗ như vậy, giống như...giống như chung đụng, người nói ta có thể thoải mái không?

Quả thật không-thoải-mái, không thoải mái tới cực điểm. Đáng hận mới vừa rồi nàng còn mạnh miệng tuyên bố “không sao”, giờ phút này phải ôm một bụng buồn bực không chỗ phát tiết, chỉ có thể tức giận khoát tay, đem chén rượu đầy áp một hơi uống cạn. Một chén không đủ xoa dịu nỗi lòng nặng chịch, nàng uống tiếp chén thứ hai, chén thứ ba...Giờ khắc này, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên hiểu ra nàng vốn quan tâm Lý Lực như vậy, lo lắng có thể mất hắn. Mà tâm tình của Lý Lực cùng nàng giống nhau như đúc.

Bởi vì yêu mà sinh ưu, bởi vì yêu mà sinh khổ. Chỉ khi xâm nhập vào giai đoạn yêu đương quá sâu nên mới phát sinh tư vị sợ hãi mất đi người yêu như thế này.

Diêu Kế Tông mắt lạnh nhìn nàng mượn rượu giải sầu, hắn cũng không khuyên nhủ, chẳng qua là cười nói, “Người đây là đang uống rượu hay uống giấm vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược đã uống khá nhiều rượu, uất ức trong lòng càng khó kiềm chế. Nhìn hồi lâu vẫn không thấy hai người kia bước ra, nàng nhất thời không tự chủ được, chén rượu trong tay ném thẳng vào chiếc xe ngựa bên dưới võ nát. Diêu Kế Tông tay mắt lạnh lẽo ngăn trở nàng tiếp tục ném chén, cười nói, “Người làm gì vậy? Chén rượu sao có thể ném loạn như thế? Vạn nhất đập vào đầu Tiểu Lý bằng hữu thì làm sao bây giờ? Cho dù không đập trúng đầu hắn thì cũng không nên tổn hại đến hoa cỏ nha!”

Từ cửa hàng bên dưới, lần hai người kia cuối cùng cũng chịu bước ra, Lô U tổ vừa đi vừa cầm hộp phấn trên tay đưa cho Lý Lực nhìn, miệng nói gì đó, chỉ thấy Lý Lực mỉm cười gật đầu. Một bụng rượu của Nguyễn Nhược Nhược trong phút chốc lên men thành giấm, lửa giận phừng phừng bốc lên.

Diêu Kế Tông còn giấu cợt nàng, “Ta thấy người toàn thân đều bốc mùi chua, Lý Lực còn chưa chua chết thì người đã chết vì chua rồi!”

Lô U Tổ quá mức chuyên chú vào Lý Lực nên không để ý đến bậc thang ngoài cửa tiệm, nàng ta loạng choạng té xuống, Lý Lực một bên nhanh tay đỡ lấy nàng. Trong chớp mắt, hai người sát tới quá gần, thân thể nàng ta đều nằm gọn trong lòng Lý Lực. Lô U Tổ mặt đỏ ửng, nghiêng đầu một chút tựa vào má hắn, cánh tay nhất thời ôn nhu vịn chặt vai Lý Lực. Bản thân Lý Lực cũng nhất thời cứng đờ, mà Lô U Tổ đỏ như tôm luộc bên này đang mở miệng hé ra nụ cười. (@#\$\$%Lô U Tổ yêu tinh, dám ôm Lý ca của ta, buông ra buông ra!!!)

Nguyễn Nhược Nhược trên lầu vốn đã có vài phần men say, nhìn thấy một màn này liền nhảy dựng lên, cảm giác như bảo tàng nhà mình bị đạo tặc đến viếng. Lý Lực là của nàng, người khác có thể chạm vào sao? Nàng không nói một tiếng, ôm bình rượu trên bàn hướng phía dưới chuẩn bị ném xuống, Diêu Kế Tông thấy tình thế không ổn liền mạnh mẽ ngăn cản, “Bình tĩnh bình tĩnh, người là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt có học thức, tính tình tu dưỡng, có nghề nghiệp đàng hoàng, người hẳn là có phong độ...”

“Giết chết cái phong độ đó đi!” Nguyễn Nhược Nhược muốn liều mạng, tình trường như chiến trường, còn nói cái quái gì phong độ với tu dưỡng, lúc này nàng chỉ nghĩ đến bát giấm. Một mặt gạt phắc Diêu Kế Tông đang án ngữ trước mặt, một mặt đem bình rượu trong tay ném thẳng xuống trước mặt hai người bọn họ. “Xoảng!!” một tiếng giòn vang, người đi đường bị dọa nhanh chóng né ra xa.

Hai người bị chọn làm đối tượng công kích lại càng thất kinh, Lô U Tổ hoảng sợ lui về phía sau, ngã nhào vào lòng Lý Lực. Nhưng Lý Lực vội vàng đẩy nàng ra, bởi vì hắn đã ngẩng đầu nhìn lên tầng hai của tửu quán phía đối diện, ở đó có một Nguyễn Nhược Nhược đang điên cuồng nhìn chằm chằm bọn họ.

Nguyễn Nhược Nhược ném vỡ bình rượu vẫn không làm dịu được cơn ghen trong lòng, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Lý Lực nổi giận đùng đùng quát lớn, “Lý Lực, người mạnh khỏe a, người lại...” Lời nói chỉ thốt lên được một nửa, nàng túm lấy Diêu Kế Tông đang đứng bên cạnh rồi hôn một cái thật kêu lên mặt hắn. Người dám để nữ nhân khác hôn, ta đây hôn nam nhân khác.

Lý Lược nổi lửa phừng phừng nhìn về phía Diêu Kế Tông, ánh mắt sắc bén phóng ra trăm tên vạn tiễn. Ngay cả Diêu Kế Tông đứng trên lầu cách xa mấy trượng cũng bị “loạn đao” của Lý Lược chém chết, hắc vôi vàng hô to gọi nhỏ vô cùng ủy khuất, “Lý Lược, chuyện này không liên quan đến ta, ta nằng cường hôn ta a...”

Lý Lược cắn chặt môi dưới, thân thủ như chim ưng xông tới lầu, rồi lại như gió lốc lao thẳng lên tầng hai. Hắc không thềm nhìn tới Diêu Kế Tông, một tay lôi kéo Nguyễn Nhược Nhược. Mà Nguyễn Nhược Nhược tức giận không chịu đi cùng hắc, liều mạng tránh xa hắc, “Người buông buông buông”.

Lý Lược ngửi thấy mùi rượu ngào ngạt trong hơi thở của nàng, vừa vội vừa tức vừa đau lòng, “Người uống bao nhiêu rượu?”

Diêu Kế Tông đứng một bên chẳng biết sống chết mà cười nói, “Đều là ta không phải, để nàng uống nhiều rượu như vậy, lại còn uống thêm giấm...”

Ánh mắt Lý Lược tàng ẩn Tiểu Lý phi đao bằng lãnh hung hăng bắn về phía hắc, Diêu Kế Tông nhất thời cầm khẩu. Lý Lược không để ý đến hắc nữa, mở miệng dụ dỗ Nguyễn Nhược Nhược, “Đừng làm loạn, mau đi cùng ta!”

Ma men Nguyễn Nhược Nhược đang trong lúc liều mạng, đời nào chịu nghe lời, ngoan cố cứng đầu như tiểu hài tử, “Không thềm đi với người, không thềm đi với người, ta không thềm người, người đi cùng nữ nhân kia kìa...”. Lý Lược lôi kéo hồi lâu, cuối cùng không nhịn được liền cúi xuống ôm ngang người nàng nhấc bổng lên, hai cánh tay Nguyễn Nhược Nhược đánh đập vào lưng hắc loạn xạ. Lý Lược “vác” nàng chạy xuống lầu. Hắc mặc kệ vô số ánh mắt tò mò xung quanh, chạy thẳng đến xe ngựa phía trước, đem nàng đặt vào trong xe, bản thân mình vút roi ngựa. Hắc cũng không quên quay đầu phân phó Tần Mai, “Người tiễn Lô tiểu thư trở về”. Hắc vút roi, xe ngựa ào ào rời đi, bỏ rơi đám người xem náo nhiệt lại đằng sau cùng với sắc mặt tái nhợt lẫn ánh mắt đau đớn của Lô U Tố.

69. Chương 69

Lý Lược đánh xe ngựa chạy ra ngoại thành. Nơi này vắng vẻ, xung quanh chỉ có cỏ khô, cây cối xa gần tàn úa điêu linh hơn phân nửa. Tiết trời cuối thu, trong gió đã cảm nhận được hàn khí.

Cho xe ngựa dừng lại, Lý Lược vào trong xe liền phát hiện Nguyễn Nhược Nhược đã ngủ thiếp trên ghế đệm từ lúc nào. Nàng một phần vì say rượu, một phần vì xe ngựa chuyển động đều đều nên đã ngủ gục đi. Lý Lược vội vàng cởi áo khoác ngoài đắp lên người nàng, cửa sổ cũng đóng lại sợ nàng cảm nhiễm phong hàn. Sau đó, hắc ngồi xuống bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng, trong đôi mắt tràn đầy yêu thương.

Phủ phò mã.

Ngọc Liên Thành ngồi trước cửa sổ thư phòng, hoa cúc ngoài vườn đang vào độ khai nở. Một ngọn gió thu từ ngoài cửa sổ thổi vào mang theo giá lạnh cùng hương hoa, căn phòng trong phút chốc tràn ngập hương hoa. Hắc không nhận ra Dương công chúa đã nhẹ nhàng đi đến trước cửa. Cước bộ nàng chậm rãi, chân chữ một chút mới lên tiếng, “Phò mã”.

Tựa như từ trong mộng bừng tỉnh, Ngọc Liên Thành đứng dậy đáp, “Công chúa”.

“Đầu tháng mười là thọ thần của nhạc mẫu, ta đang chuẩn bị lễ vật nhưng không biết có thuận tâm ý của người hay không, người có thể thay ta nhìn qua một chút?”

Ngọc Liên Thành ngây ngốc, “Công chúa có lòng như vậy mẫu thân chắc sẽ rất vui mừng, lễ vật không quan trọng như vậy”.

“Tuy nói như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ta tham dự thọ thần của người kể từ khi bước qua cửa Ngọc phủ, ta dĩ nhiên phải lưu tâm một chút. Ta muốn dâng lễ vật có thể vừa ý lão nhân gia”

“Vậy...ta thay mẫu thân đa tạ nàng”

Công chúa cười một tiếng, “Lễ vật ở chỗ này, người xem đi. Nếu có chỗ nào nhạc mẫu không thích thì cứ nói, ta sẽ gạt qua. Hoặc thứ nhạc mẫu thích không có ở đây thì cũng nói ta biết, ta sẽ cho người chuẩn bị”.

Ngọc Liên Thành tiếp nhận xấp lụa hồng trên tay công chúa, yên lặng xem xét một lượt. Chất lượng rất tốt, có thể thấy người lựa chọn đã phí tâm tư như thế nào, hần mở miệng nói, “Rất tốt, làm phiền công chúa rồi”.

“Không có gì, ta dù sao cũng rất nhàn rồi, kiếm việc gì đó để làm cũng tốt”, Dương công chúa vô tình nói ra nhưng lại khiến tâm tư của Ngọc Liên chùng xuống. Không phải hần không thừa nhận, quả thật, hần đối với vị công chúa này rất lạnh nhạt. Tuy nhiên, mặc dù hần thờ ơ lãnh đạm thế nào, nàng cũng không tức giận hay tỏ thái độ. Ngày ấy bị nàng bắt gặp bản thân cùng Nguyễn Nhược Nhược ở cùng một chỗ, dù sắc mặt nàng có thay đổi nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, không những lúc ấy giải vây cho hần mà sau khi hồi phủ cũng chưa từng nhắc lại, xem hết thấy mọi việc như chưa từng xảy ra. Đối lại là một người khác ắt đã làm khó hần. Đường đường là kim chi ngọc diệp của hoàng thất lại nhẫn nhịn với hần như vậy...Ngọc Liên Thành thật cảm thấy có lỗi với nàng.

Con người đều là như thế sao? Trước mặt người mình yêu thì ôn nhu nhưng lại đối với người yêu mình lạnh lùng. Cũng đồng thời là một trái tim, nhưng hoàn toàn đặt vào tay kẻ khác.

Khi Nguyễn Nhược Nhược tỉnh lại, đầu óc vẫn còn choáng váng. Hai mắt mơ mơ màng màng mở lên liền trông thấy gương mặt của Lý Lược gần trong gang tấc, hần đang ngắm nhìn nàng. Nguyễn Nhược Nhược ngồi bật dậy, cơn tức giận trong lòng cũng theo đó bùng phát trở lại, nàng chỉ vào hần cay cú nói, “Lý Lược, người thật quá đáng mà...”

“Ta quá đáng sao, chính là ngươi, mới vừa rồi lại...lại hôn Diêu Kế Tông”, Lý Lược dù không muốn giận nhưng cũng không nhịn được. Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ra, nhớ lại mình lúc say rượu hình như đã thất thố, “Ta...lúc đó...uống rượu say, không tỉnh”.

Lý Lược cầm bàn tay nàng, ôn nhu dụ dỗ, “Được rồi được rồi, ta biết ngươi uống rượu say, đừng náo loạn nữa. Ngươi ngủ nghỉ giờ cũng lâu rồi, cũng nên tỉnh dậy đi!”

Nguyễn Nhược Nhược vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ, nghiêng răng nói, “Hừ, ta và Ngọc Liên Thành bất quá ngồi cùng một chiếc xe ngựa, tay cũng không đụng một cái. Ngươi thì tốt rồi, dám cùng nữ nhân kia vừa ôm vừa hôn. Rõ ràng muốn chọc tức ta mà!”

“Tại sao ta lại muốn chọc tức ngươi, ta không biết ngươi ở trên lầu lầu đối diện nha! Hơn nữa, ta vừa ôm vừa hôn nàng ta khi nào chứ?”, Lý Lược đỏ mặt biện hộ, “Nàng suýt ngã, ta đây chỉ thuận tay đỡ nàng mà thôi. Cái...kia...cái kia...là nàng không cẩn thận chạm vào mặt ta, không phải là ta hôn nàng a!”

Nguyễn Nhược Nhược chen ngang, “Ta mặc kệ, dù sao ngươi cũng để nàng ta chạm vào. Ta nhìn thấy trong lòng rất khó chịu, khó chịu tới cực điểm”, Dù sao gió cũng đã nổi lên, phong độ cũng đã đánh mất, nàng đem hai chữ “lý trí” ném đi đâu mất, hiện giờ chỉ muốn trách cứ Lý Lược không chịu “thủ thân như ngọc”.

Lý Lược hồi lâu cũng không nói gì, Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy kỳ quái không thể không quay đầu nhìn lại, nàng phát hiện hần đang mím môi cười trộm, “Ngươi cười cái gì? Ta tức giận mà ngươi vẫn còn cười được?”

Lý Lược cười cười, kéo nàng vào lòng nói, “Đến tận lúc này toàn là ngươi nói ta hẹp hòi, hôm nay rốt cục cũng đến phiên ngươi hẹp hòi rồi. Bây giờ ngươi đã hiểu lúc ta nhìn thấy ngươi cùng nam tử khác ở chung một chỗ liền cảm thấy không thoải mái đến chừng nào rồi, phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược đầu chỉ hiểu thôi, quả thật là quá hiểu đi chứ, cái này chính là tự thân trải nghiệm a! Thì ra nam nữ khi yêu nhau sẽ không muốn để ngoài tiếp cận đối tượng của mình. Mặc dù biết họ không có quan hệ, nhưng cũng giống như cát bay vào mắt, đúng là khó chịu không cách nào đè nén được.

Nhưng nàng suy nghĩ một hồi cũng cảm thấy không cam lòng, “Trong lòng ngươi cảm thấy không thoải mái liền cố tình tới phá ta. Ngươi cố ý nửa đêm không đến, hôm nay còn cùng nữ nhân khác đi mua son phấn. Lý Lược, đây là ngươi cố tình để ta nhìn thấy có đúng không?”

“Làm gì có! Tối hôm qua ta bị phụ thân gọi đến, bảo phải cùng người tiền cung diện thánh, thật sự không cách nào tới được. Hôm nay là mẫu thân ta nhờ Lô gia tiểu thư đến Ngưng Hương Đường mua phấn, nói là ở đó có tây dương phấn gì gì đó hiện đang rất được nữ giới quý tộc hoan nghênh. Hoàng hậu nương nương

cũng muốn xem thử đó là cái gì, vậy nên mẫu thân nhờ Lô U Tổ đi mua, ta phụng bồi nàng mua rồi thuận đường mang vào cung”, Lý Lược nói tới đây liền vỗ vào đầu một cái, “Tiêu rồi, ta đã quên bèn chuyện này”.

“Có sao không? Cấp trên có trách tội người không?”, Nguyễn Nhược Nhược nghe được cũng khẩn trương, không lẽ mình đã làm liên lụy đến hắn?

“Cũng không sao, nếu hôm nay không mang đến thì ngày mai mẫu thân cũng vào cung, thuận tiện dâng Hoàng hậu nương nương luôn cũng được. Bất quá, hiện tại mẫu thân đã phát hiện ta thời gian qua không nghe theo lời người, vẫn cùng người lui tới”.

“Biết thì cho biết luôn, dù sao cũng đã đến lúc để họ biết chuyện chúng ta. Thời gian tìm hiểu của người đã kết thúc, ta đang tính sẽ chuyển sang giai đoạn tiếp theo”, Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn cười. Trải qua chuyện này nàng đã rõ ràng một chuyện, nàng chắc chắn không thể để mất Lý Lược.

Lý Lược mừng rỡ, “Có thể chuyển giai đoạn rồi sao, thật tốt quá! Nhược Nhược, mấy ngày nay ta vẫn gât bọn họ, giấu giấu diếm diếm với ta thật cực khổ a. Ta đã sớm không muốn lén lút như thế này, ta muốn nói cho bọn họ biết ta muốn thành thân với người. Ngoài người ra, ai ta cũng không cần”.

Nguyễn Nhược Nhược dăm dăm nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy vui sướng, chỉ là vẫn còn chút sầu lo, “Lý Lược, ta chỉ sợ chuyện này không dễ dàng như vậy, xem ra chúng ta phải đánh một trận trường kỳ kháng chiến!”

“Vậy thì đánh đi, trận chiến này ta đã chuẩn bị rất lâu rồi, ta nhất định sẽ chiến thắng. Bởi vì nếu thua ta chắc chắn sẽ không sống nổi. Người là nửa phần linh hồn mà các vị thần đã cắt ra từ ta, không có người, cuộc sống của ta sẽ không trọn vẹn”, ánh mắt của Lý Lược vô cùng ôn nhu kiên định.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn mỉm cười, “Lý Lược, ta sẽ cùng người sống vai tác chiến”, Nàng vừa nói vừa tiến sát vào lồng ngực ấm áp của Lý Lược. Hắn càng ôm chặt nàng vào lòng. Bên ngoài xe ngựa, gió thu rét lạnh tiêu điều, nhưng bên trong xe là tiết trời mùa xuân vô cùng ấm áp.

Lúc Lý Lược trở lại vương phủ, vương phi sắc mặt ngưng lạnh ngồi ở Lưu Tiên Cư chờ đợi hắn.

“Hơi Nhi, người thật khiến mẫu thân thất vọng. Đường đường tướng quốc thiên kim lại bị người ném trên đường, ngang nhiên ôm Nguyễn gia cô nương kia lên xe chạy đi. Người là Tĩnh An vương thế tử, hành vi lời nói phải có chuẩn mực, người xem người đã làm gì hả?”

Lý Lược hạ thấp đầu nói, “Mẫu thân, thật xin lỗi, ta thật sự không còn cách nào khác”.

Vương phi cứng người, “Không còn cách nào khác? Người cứ như vậy để Nguyễn gia cô nương kia mê hoặc sao? Ta còn tưởng sau khi khuyên nhủ người thì cuối cùng người đã bỏ đi phần tâm tư này, hóa ra vẫn âm thầm cùng nàng ta lui tới. Hơi Nhi, mẫu thân đã nói thế nào, nàng ta không thích hợp với người. Gia cảnh, dung mạo, tính tình...có thứ gì có thể so sánh với thiên kim Thừa tướng phủ? Một nữ nhân không có khí chất lễ độ như vậy, người lại sao cứ chấp mê không tỉnh?”

“Mẫu thân, người nói ta hồ đồ, nhưng ta lại hiểu mình rất rõ. Người chọn con dâu chỉ xem trọng gia cảnh, dung mạo, tính tình. Nhưng bản thân ta chọn thế tử, ta không quan tâm đến những thứ này. Ta chỉ cần nữ nhân khiến mình động tâm. Trong mắt người, có lẽ nàng không tốt, nhưng trong mắt ta nàng tốt đẹp ngàn vạn lần, nữ nhân trên đời này không ai có thể so sánh với nàng”, Lý Lược vô cùng nghiêm túc nói tiếp, “Mẫu thân, ta muốn thành thân với nàng”.

“Cái gì? Thành thân với nàng?”, Vương phi nổi giận, “Tuyệt đối không được, nàng không xứng với người. Một nha đầu không lễ nghĩa làm thế nào có thể gả vào vương phủ làm thế tử phi? Nàng có đảm đương được trách nhiệm không? Hơi Nhi, người đừng bao giờ nhắc lại lời này nữa”.

“Mẫu thân, người không nên nhắc đến hai chữ “trách nhiệm”. Ta đã bị hai chữ này trấn áp quá lâu rồi. Ta rước nàng qua cửa, tuyệt nhiên sẽ không trói buộc nàng bất cứ điều gì, tất cả trách nhiệm ta sẽ tự mình gánh vác, ta chỉ cần nàng ở lại bên cạnh để có thể nhìn thấy nàng bất cứ lúc nào, như vậy là đủ rồi”.

“Người gánh vác?”, Vương phi không giận ngược lại còn cười, “Người làm sao thay nàng gánh vác tất cả chuyện lớn nhỏ trong Lý vương phủ? Hơi Nhi, khẩu khí của người dùng không đúng chỗ rồi!”

“Việc này không phải đã có mẫu thân trông nom đó sao?” Lý Lược nói.

“Ta có thể thay các người trông nom cả đời không? Sớm hay muộn cũng sẽ tới phiên thể tử phi của người quán xuyên”.

“Cũng không cần thiết, phi tử của Trữ An vương gia đang bị bệnh nằm trên giường, chuyện lớn nhỏ trong phủ hết thấy đều cất cử tâm phúc và quản gia làm thay, mà tất cả công việc đều được xử lý thỏa đáng”.

Vương phi càng nghe càng kinh hãi, hẳn có thể ứng đối lưu loát thể này hiển nhiên đã chuẩn bị từ trước. Xem ra ý niệm này không phải là nhất thời, nếu không nói từ sớm đã lên kế hoạch. Nàng không khỏi phát sinh tia giận, hài tử này mọi khi rất ngoan ngoãn nghe lời, làm việc rất có cân nhắc, chưa từng khiến nàng lo lắng bao giờ. Không nghĩ tới, hài tử càng làm cho người ta yên tâm bao nhiêu thì đến lúc sinh sự lại càng khó ứng phó bấy nhiêu. Vương phi đem tất cả tâm trạng không vui đổ lên đầu Nguyễn Nhược Nhược, thanh âm lạnh lùng, “Hồi Nhi, mẫu thân không nói nhiều, tóm lại chuyện này tuyệt đối không được. Thừa dịp vẫn còn sớm hay mau giết chết tâm tư này đi!”

“Mẫu thân...”, Lý Lược còn muốn nói điều gì nhưng vương phi đã xoay người bỏ đi. Lý Lược đuổi theo mấy bước, lại thấy thái độ của mẫu thân như vậy liền biết có nói nữa cũng không được gì. Vì vậy, hắn nhìn theo bóng lưng nàng rồi cất giọng hô, “Mẫu thân, tâm này tuyệt đối sẽ không chết, ta nhất định phải lấy Nguyễn Nhược Nhược làm thê tử”.

Cước bộ của vương phi dừng lại một chút rồi lại bước nhanh hơn, tâm ý có chút loạn.

70. Chương 70

Tiết thu càng lúc càng giá lạnh, không khí lạnh lẽo buổi sớm mai tựa như bông tuyết thấm vào xương cốt. Sau khi dùng xong bữa sáng, Nguyễn Nhược Nhược sợ lạnh nên quần chăn ngủ hồi lâu, thừa dịp có ánh nắng mặt trời ấm áp mới xuất phủ. Nàng muốn đi tìm Điều Kế Tông, dù gì cũng sắp khai chiến rồi, tốt hơn nên cùng hắn thảo luận phương án tác chiến một chút, xem như “binh đến tướng đỡ, nước tới đắp đê ngăn”.

Tuy nhiên, Nguyễn Nhược Nhược vừa mới bước vài bước ra khỏi cổng liền bị một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa lệ chạy tới cản đường. Vừa nhìn trang trí bên ngoài xe ngựa, Nguyễn Nhược Nhược đã đoán ra thân phận của chủ xe, còn có thể là ai nữa chứ? Nhất định là Tĩnh An vương phi đến thảo phạt hồ ly tinh. Nàng lập tức điều hòa khí tức, xem nàng ta hành động như thế nào.

Thật không ngờ, khi rèm xe vén lên, bên trong xe ngựa lộ ra gương mặt của Thất hoàng tử Lý Mân, hắn vừa cười vừa cất giọng ngọt ngào, “Tiểu nương tử, người đi đâu vậy? Ta tiễn người một đoạn nha!”

Thật sự là có điểm ngoài dự tính của Nguyễn Nhược Nhược, nàng không thể không ngơ ngẩn. Lý Mân vừa mỉm cười vừa hỏi lại lần nữa, “Người muốn đi đâu? Ta có thể tiễn người một đoạn đường”.

Nguyễn Nhược Nhược phục hồi tinh thần, nhin không được liền hai tay ôm ngực, đảo mắt nhìn một vòng mới lên tiếng, “Thất hoàng tử, tại sao người lại ở chỗ này? Đừng nói với ta là người chỉ tình cờ đi ngang qua nha!”.

Bị phát hiện, Lý Mân bật cười gọi thẳng tên nàng, “Nguyễn Nhược Nhược, người đã thông minh như vậy thì cần gì ta phải nói ra.”

“Làm sao người biết tên của ta?”, Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được liền hỏi, bữa sáng thú ngày hôm đó nàng cũng chưa từng giới thiệu tên tuổi với Lý Mân. Đây là quy củ thời cổ đại, khuê danh của nữ tử không thể dễ dàng để cho người khác biết được. Nhưng một lời vừa hỏi ra nàng liền cảm thấy mình thật ngốc, đến cả nhà nàng nằm ở đâu hẳn còn biết thì nói gì đến một cái tên.

Quả nhiên Lý Mân cười nói, “Chỉ cần có tâm là có thể biết”. Hẳn quả thật đã đánh mất tâm kể từ buổi sáng hôm đó, hình ảnh nữ nhân này luôn xuất hiện trong tâm trí hắn chẳng những không phai nhạt đi mà càng ngày càng rõ ràng. Hắn nhin không được muốn tới tìm nàng, nhưng nghĩ đến Lý Lược...Hắn tự trấn an, bất quá chỉ là một nữ tử, không thể gây thương tổn tình huynh đệ hai người.

“Ta khuyên người nên dụng tâm đến chỗ khác, ví dụ như thuật cưỡi ngựa bắn cung của người ấy!”, Nguyễn Nhược Nhược không khách khí đâm hấn một dao.

Lý Mân cũng không phật lòng, ngược lại càng thích cách nàng lên tiếng không kiêng kỵ như thế. Bản chất thâm căn cố đế của con người là vậy, một người bình thường luôn được kẻ khác thổi phồng tán dương thì thỉnh thoảng sẽ thích được nghe nhận xét ngược lại, “Thuật cưỡi ngựa bắn cung của ta có thể từ từ dụng tâm bồi dưỡng, nhưng mỹ nhân lại như hoa, khoảng khắc rực rỡ không dài, ta không thể không vội a!”

Mặc xác hần, Nguyễn Nhược Nhược lướt qua xe ngựa bỏ đi. Lý Mân không chịu buông tha, phân phó phu xe cho ngựa chạy kề bên nàng, “Lên đây đi, ta tiễn ngươi một đoạn đường, ta cũng sẽ không ăn người nên cũng không cần từ chối.”

“Cám ơn à, nhưng kinh nghiệm nói cho ta biết loại thuận đường quá giang xe thể này không khéo lại rước lấy phiền toái”, Nguyễn Nhược Nhược không nhìn tới mặt của hần.

“Lý Lược không biết đâu, hần đang ở lễ bộ làm việc”, Lý Mân vui vẻ nói.

“Hần không biết là chuyện của hần, ta không leo lên xe là chuyện của ta”, Nguyễn Nhược Nhược kiên quyết cự tuyệt, “lãnh đạo” có hay không có mặt ở đây thì cũng như nhau.

Lý Mân không kiên trì nổi nữa, hần phóng xuống xe ngựa bám riết theo nàng trên ngã tư đường.

“Nguyễn Nhược Nhược, ngươi thật sự là một nữ nhân rất thú vị, khó trách đầu gối Lý Lược vì ngươi mà động tâm, ngay cả ta...”, hần không nói hết nhìn Nguyễn Nhược Nhược cười tà, một nụ cười rất hấp dẫn.

“Lý Mân”, Nguyễn Nhược Nhược gọi thẳng danh tự của hần, “Nữ nhân như ta, bất quá chỉ là người ít thấy thôi, Bắc Kinh...”, nàng ngắc ngứ, muốn nói cũng không thể nói thêm gì nữa. Nàng làm sao có thể nói với hần nữ nhân ở Bắc Kinh có đến ba trăm vạn người, một phụ nữ thể kỷ hai mươi một bình thường nhất trong số phụ nữ bình thường như nàng bởi vì lạc lõng ở Đại Đường nên mới thành ra lập dị thể này. Chính khoảng cách một ngàn năm đã tạo nên điểm hấp dẫn giữa nàng so với những người khác.

Lý Mân đợi hồi lâu không thấy nàng nói tiếp nên đành phải mở miệng hỏi, “Tại sao không nói tiếp đi?”

Nguyễn Nhược Nhược không thể nói tiếp đề tài này với hần, chỉ đành đánh trống lảng, “Ngươi không có việc gì khác để làm sao? Không nên đi theo ta”.

“Ta đi theo ngươi là vì muốn đối xử tốt với ngươi”, ánh mắt Lý Mân ngất ngây, dụng ý của hần quá rõ ràng.

Nguyễn Nhược Nhược dở khóc dở cười, hần muốn tán tỉnh nàng đây nè. Nàng không thể không ngừng bước để nói thẳng thắn với hần, “Lý Mân, nếu ngươi muốn tán tỉnh ta thì đẹp đi, đừng quên ta là người yêu của Lý Lược. Thê thiếp của bằng hữu không được động tới, đừng nói đến huynh đệ. Đạo lý này ngươi không hiểu sao?”

“May mắn ngươi vẫn chưa phải là thê tử của Lý Lược, mà Lý Lược cũng chưa chắc có thể lấy ngươi làm thê tử. Ngươi không thể không vì tương lai mà tính toán một chút a!”.

Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu cười nói, “Cứ coi như ta vì tương lai mà tính toán thì ngươi cũng không phải là đối tượng tốt để ta cân nhắc”

“Ta không tốt chỗ nào? Ta là hoàng tử, thứ gì Lý Lược có ta cũng có, Lý Lược không có ta cũng có. Ngươi đi theo ta tuyệt đối không kém hơn so với đi theo Lý Lược”

“Ngươi có cái gì chứ? Bất quá đời sống vật chất khá hơn Lý Lược một chút thôi. Xét về mặt tinh thần, ngươi dụng tâm tán tỉnh người yêu của huynh đệ nhà mình, so với hần ngươi thật không bằng”, Nguyễn Nhược Nhược nghe hần trả lời như vậy liền nương theo lời nói phản kích lại. Chỉ là lời vừa nói ra, nàng phát hiện mình hơi quá đà, tâm tư như chuỗi hạt châu đứt đoạn văng tứ tung. Đối với câu nói xen lẫn từ ngữ hiện đại của nàng, Lý Mân nghe không hiểu lắm, “Ngươi nói cái gì?”

Nguyễn Nhược Nhược vội nói, “Không nghe được thì coi như ta không nói gì đi!”, nàng vừa nói vừa đi nhanh về phía trước.

“Phụ hoàng đang chuẩn bị cho hôn sự của Lý Lược”, Lý Mân đuổi theo, cùng nàng sóng vai đi tới, hần đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

Nguyễn Nhược Nhược khựng lại, thất thanh hỏi, “Hoàng Thượng muốn chỉ hôn? Hần...phải quản những chuyện này sao?”

Lý Mân cười nói, “Phụ hoàng không phải tùy tiện chỉ hôn cho bất cứ ai, chỉ có phá lệ đối với Lý Lược thôi, đây chính là vinh hạnh đó nha! Lý Lược của ngươi có thể nói là được sủng ái vô cùng”.

Nguyễn Nhược Nhược ngẩn ngơ hồi lâu, tại sao lão hoàng đế lại sấm vai Nguyệt lão vậy nè! Muốn làm Nguyệt lão thì làm đi, tại sao lại nhúng tay làm rồi chỉ tơ hồng! Thảm, trận chiến này nếu bị đối phương tung ra một chiêu này chính đòn sát tử, bọn họ chỉ còn cách ngồi chờ chết!

“Phụ hoàng chỉ hôn, Lý Lược nhất định trốn không thoát. Hắn không cưới được ngươi, ta nghĩ ngươi cũng không cam lòng làm thiếp?” Ánh mắt Lý Mân đủ nhạy cảm.

Dĩ nhiên, Nguyễn Nhược Nhược tuyệt đối sẽ không chia sẻ trạng phu với người khác, nếu phải như vậy, nàng thà từ bỏ. Nhưng...nàng có thể rời bỏ Lý Lược không? Vừa nghĩ đến chuyện này, trái tim Nguyễn Nhược Nhược như bị ai đó đâm một dao đau điếng. Bộ dáng hắn lúc cười, lúc lo lắng, lúc im lặng buồn bực, nét mặt xấu hổ ngượng ngùng như nữ tử...nhưng chỉ cần mỉm cười một chút, mỗi dáng mỗi vẻ đều khiến lòng người đắm say. Một nam nhân như vậy, nàng có thể buông tha được sao?

“Vậy mới nói, ngươi không nên trông cậy vào Lý Lược nữa. Chi bằng đi theo ta”, Lý Mân lại cười nói.

“Theo ngươi, làm thiếp của ngươi? Ngươi không phải đã có một đoàn thê thiếp ở nhà rồi sao, lại còn đứng ở đây, cần thận mắc ghen chết ngươi!”, Nguyễn Nhược Nhược rõ ràng không có ý tốt.

“Làm sao giống nhau được, ta là hoàng tử, tương lai có thể kế thừa ngai vị làm hoàng đế. Ngươi theo ta sẽ trở thành phi tần hậu cung có thân phận địa vị, một thê thiếp tầm thường làm sao có thể sánh bằng”.

“Có gì khác nhau? Thê thiếp cho hoàng đế cũng là thê thiếp, cuối cùng cũng phải cúi đầu hầu hạ. Xin lỗi, bình sinh ta không thể sống cúi đầu. Ngươi nha, làm ơn đi tìm người nào muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng mà lấy về làm thiếp, đừng ở đây trễ nãi công việc của ta”. Nguyễn Nhược Nhược nói xong liền quay đầu bỏ chạy tựa như...đào tẩu.

Lý Mân bị vút lại trên đường, ngạc nhiên hồi lâu mới tỉnh lại. Hắn cũng không nổi giận, khóe miệng xuất hiện một nụ cười, ánh mắt phát sáng. Dục vọng nguyên thủy tàng ẩn trong chốn thâm lâm đã bị một người khơi dậy.

Lý Mân xoay người trở lại xe ngựa phía sau, hắn không nhận ra ở một góc đường khác có một chiếc xe ngựa đỗ lại, đôi mắt trong xe đã dõi theo hắn và Nguyễn Nhược Nhược thật lâu.

Diêu Kế Tông vừa nhìn thấy Nguyễn Nhược Nhược đã la làng, “Ngươi, nữ nhân này, ngươi muốn hại chết ta hả? Ngày hôm qua ngươi ở chỗ này kiss ta một cái...”, hắn vừa nói vừa chỉ vào mặt mình nói một cách khoa trương, “Lý Lược suýt chút nữa dùng ánh mắt đem ta giết chết rồi!”

Dù đang trăm ngàn mối lo nhưng Nguyễn Nhược Nhược cũng không thể không phì cười, “Được rồi, đừng nói vậy có được hay không? Ánh mắt Lý Lược dù có sắc bén hơn nữa cũng không lấy được miếng thịt nào của ngươi đâu”.

Diêu Kế Tông ha ha cười to, “Bộ dáng say rượu của ngươi quả thật thú vị cực kỳ. Đáng tiếc ta không có camera trong tay để chụp cho ngươi một tấm, để ngươi xem xong xấu hổ mà chết”

“Có gì phải xấu hổ, phụ nữ ghen tuông là thiên kinh địa nghĩa”, Nguyễn Nhược Nhược mạnh miệng.

“Cái này để cho Lý vương tử tiếp thu đi. Chỉ là sau khi cùng ngươi hoạt náo một phen, ngươi cũng nên biết chuyện này cũng không tốt lành gì nha!”

Nguyễn Nhược Nhược bĩu môi, “Còn không phải tại ngươi hôm qua trơ mắt nhìn ta uống rượu, cũng không thêm khuyên nhủ. Thì ra chính là ngươi cố tình chuốc say bêu xấu ta!”

“Ta nào có chủ tâm chuốc rượu bêu xấu ngươi, ta chẳng qua là mượn rượu để ngươi trút bầu tâm sự thôi. Bình thường ngươi quá lý trí, có lời muốn nói cũng không chịu nói, việc muốn làm lại không dám làm, nếu không dùng rượu đập tan cái lý trí đó đi thì ngươi đời nào để lộ nguyên hình là một hủ giấm. Nếu không biết mình là hủ giấm, ngươi sẽ không hiểu bản thân mình nguyên lai lại quan tâm Lý Lược, e sợ sẽ mất hắn”.

Vừa nghe hẳn nhắc đến chữ “mất”, nụ cười trên mặt Nguyễn Nhược Nhược chợt tắt. Diêu Kế Tông quan sát sắc mặt của nàng lập tức biết có chuyện không ổn, “Xảy ra chuyện gì vậy? Chiến tranh bùng nổ rồi hả? Chiến sự có gì không ổn sao?”

“Đâu chỉ là không ổn, chính xác là cực kỳ không ổn. Lão hoàng đế kia...muốn chỉ hôn”

“Chỉ hôn? Chỉ hôn cho Lý Lược sao?”, Diêu Kế Tông vừa nghe nói đã nhảy dựng lên, “Một chiêu này đúng là nhỏ cỏ tận gốc, hai người chống đỡ thế nào được. Xã hội phóng kiến tàn nhẫn, hoàng đế đúng là một tay che trời”.

“Haizzz!”, Nguyễn Nhược Nhược thở dài, “Tại sao hẳn lại là Tiểu vương gia cơ chứ! Nhìn tình hình thế này, ta phải làm sao đây!”

Diêu Kế Tông kinh ngạc, suy nghĩ hồi lâu, “Thật sự không còn cách nào khác, hai người bỏ trốn đi. Giống như Nguyễn Nhược Long vậy, có thể dùng khinh khí cầu chạy trốn, càng xa càng tốt”.

“Làm sao có thể so sánh với đại ca được, hẳn có thể dẫn mỹ nhân tiêu sái du ngoạn nam bắc, không ai đuổi theo bắt về. Trước thu hẳn có gửi thư về, nói là đang ở Sơn Đông ngắm trăng. Nhưng nếu là ta cùng Lý Lược bỏ trốn, đó chính là một trận “truy nã” theo phong cách cổ đại đó nha, làm gì sung sướng được như bọn họ?”

“Không bỏ trốn thì phải làm sao bây giờ? Ngồi chờ chết hả?”

“Ta không biết, ta phiền sắp chết rồi đây”, Nguyễn Nhược Nhược ôm đầu, “Trong truyện cổ tích, sau khi cô bé lọ lem gặp được hoàng tử thì mọi vấn đề khó khăn đều tự động giải quyết, từ đó có thể cùng nhau sống hạnh phúc mãi mãi. Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, chuyện phiền toái đến nhiều vô số. Bảo ta buông tha cho Lý Lược, ta không nỡ. Bảo ta theo hẳn làm thiếp, ta cũng không nguyện ý. Thế này không được, thế kia cũng không xong, thật đúng là tiến thoái lưỡng nan a!”

“Vậy thái độ của Lý Lược thế nào?”

“Không biết, ta còn chưa gặp hẳn”

“Không gặp hẳn vậy sao người biết Hoàng Thượng chỉ hôn”

“Lý Mân nói, hẳn tới tìm ta bảo ta hãy chết tâm với Lý Lược mà đi theo hẳn”, Nguyễn Nhược Nhược giải thích vô cùng đơn giản.

Diêu Kế Tông bật cười nói, “Tên Thắt hoàng tử kia quả nhiên bị ta đoán trúng, hẳn quả thật coi trọng người nha! Lý Lược đáng thương, bị hoàng đế chỉ hôn chưa đủ lo lắng, lại còn bị huynh đệ đào góc tường”.

“Tên Lý Mân này không sao, ta không phải món ăn trên bàn của hẳn. Mấu chốt chính là lão hoàng đế kia kia, phải đối phó làm sao đây. Thật ra ta đã nghĩ đến biện pháp dùng hoạt động khủng bố để hù dọa hẳn, khiến hẳn tập trung chống khủng bố mà không có thời gian chú ý đến chuyện nhi nữ tình trường”, Nguyễn Nhược Nhược nói ra suy nghĩ kỳ quái vừa xuất hiện trong đầu.

Diêu Kế Tông cười gần chết, “Tại Đại Đường hoạt động khủng bố, chỉ sợ ngoài ta và người thì không ai khác có thể nghĩ ra. Chỉ bằng chúng ta quay về thế kỉ hai mốt một chuyến, đem vài đầu đạn hạt nhân trở lại đây”.

Nguyễn Nhược Nhược cũng lắc đầu cười, ý nghĩ này quả thật quá mức kì quái, vô ích vô ích! Mặc kệ, không nghĩ nhiều nữa, xe chạy tới thì sẽ có đường phóng qua thôi, “Đi thôi, Diêu Kế Tông, đến hoa viên nhà người đi. Đem khinh khí cầu cải tiến một chút...biết đâu sẽ có lúc dùng tới”.

71. Chương 71

Lúc Nguyễn Nhược Nhược từ trong phủ của Diêu Kế Tông đi ra thì mặt trời đã ngã về tây. Nàng vội vàng tăng nhanh cước bộ, muốn hồi phủ trước bữa cơm tối. Nhưng tình hình cũng giống buổi trưa nay, vừa bước ra khỏi cổng Diêu phủ chưa bao lâu thì lại bị một chiếc xe ngựa ngăn cản. Là ai nữa đây? Nguyễn Nhược Nhược nhìn chằm chằm vào bên trong xe ngựa, rèm xe vén lên, là Tĩnh An vương phi. Cuối cùng cũng đã

tới, sau khi Lý Lực trở về giải thích, Nguyễn Nhược Nhược đoán chắc Tĩnh An vương phi nhất định sẽ tìm tới nơi để thảo phạt hồ ly tinh.

“Nguyễn cô nương, người có thể lên xe ngồi một chút không?”, Tĩnh An vương phi nói lời khách khí, thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

Nguyễn Nhược Nhược trong lòng biết tránh không khỏi, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực leo lên xe. Nàng biết rõ vương phi đến tìm mình khai hỏa, thì đã sao, nàng đây chấp nhận đương đầu với khó khăn. Nàng biết mình không phải nữ tử giang hồ, nhưng ít ra cũng có vài phần giang hồ khí khái. Sau khi ngồi xuống nàng cũng không lên tiếng mà chờ đối phương ra chiêu trước, địch không động ta cũng không động.

“Nguyễn cô nương, người cao minh không nói lời ẩn ý. Nguyên nhân ta tìm người chắc người cũng đã rõ ràng, người và Lý Lực không thể ở chung một chỗ, các người phải tách ra”, Tĩnh An vương phi trực tiếp vào đề.

Nếu đổi lại là nữ nhân cổ đại bị mẫu thân của tình lang tìm đến cửa dùng một một gậy đánh gãy uyên ương thế này nhất định sẽ nước mắt giọt ngắn giọt dài khốn khổ cầu xin! Nguyễn Nhược Nhược sẽ không yếu đuối như vậy, nàng không chút do dự nói ra một chữ, “Không”.

Nàng thậm chí không hỏi tại sao hai người phải tách ra, mà chỉ phủ định bằng một chữ duy nhất. Gia thế bọn họ hiển hách, nàng chỉ là một nữ nhi bình thường không xứng với Tiểu vương gia cao quý của bọn họ. Hơn nữa, điều khiến vương phi bất mãn chính là nàng không thể tuân theo quy củ, học thức mà nàng được nuôi dạy không đáp ứng được yêu cầu của bọn họ, đó chính là “lẽ”.

Không nên xem thường một chữ “lẽ” này, lễ giáo cổ đại không đơn giản chỉ là lễ tiết-lễ phép-lễ nghi tại xã hội hiện đại. Nó cũng là một phần của luật pháp. “Lễ” là phép tắc được giai cấp quý tộc quy định phải tuân thủ, thập phần ước thúc ràng buộc. Trong mắt thánh nhân, phá hư “lễ” là một vấn đề thập phần đáng sợ vì nó sẽ làm lệch lạc tiêu chuẩn trật tự của xã hội, phá hỏng lễ thói kỷ cương trị quốc. Vậy nên vương phi kiên quyết không để con trai mình lấy một nữ nhi không đứng đắn như vậy, dù có lấy làm thiếp nàng cũng không hài lòng.

Vương phi không nghĩ Nguyễn Nhược Nhược lại mạnh mẽ trả lời như thế, sắc mặt không khỏi sắc lại, “Nha đầu không có quy củ, dám vô lễ như thế”.

“Thật xin lỗi vương phi, lời vừa rồi đúng là không lễ phép, ta tạ lỗi”, Nguyễn Nhược Nhược thu lại thái độ cứng rắn ban nãy, tuy nhiên tâm ý không chịu lùi bước, “Nhưng ta và Lý Lực sẽ không tách ra”

“Các người có thể sao?”

“Ta biết người sẽ phản đối, ta cũng biết giải thích với người cũng rất khó. Nhưng chúng ta tuyệt đối không dễ dàng chia tay. Chúng ta yêu nhau, chúng ta muốn ở bên nhau mãi mãi.”

Vương phi kiềm chế tính tình, dùng âm thanh mềm mỏng, “Hơi Nhi là Tĩnh An vương thế tử, trụ cột tương lai của quốc gia. Thế tử của hãn tuyệt đối không phải là người không hiểu lễ số. Thế tử phi phải là người bản tính ôn lương, tuân thủ lễ chúc, hiếu kính tiết kiệm, đoan trang hiền thực mới gọi là phù hợp. Thứ cho ta nói thẳng, Nguyễn cô nương người ở phương diện này chênh lệch khá xa. Người nhìn lại mình xem, cả ngày mặc trang phục nam nhân đi khắp nơi! Thật không ra thể thống.”

Nguyễn Nhược Nhược hồi lâu cũng không nói lời nào, nhất thời bị lời nói của vương phi hù dọa một phen. Gả cho Lý Lực, quả thật không đơn thuần là lựa chọn một trạng phu, nàng còn phải gánh một nửa trách nhiệm đối với vương phủ kia. Mặc dù không phải là không chuẩn bị tâm lý trước, nàng đã sớm hiểu quyền lợi đi song song với nghĩa vụ. Nhưng...lễ nghi lễ số này...nàng thật không thể đảm đương. Không thể và cũng không muốn. Nàng yêu cuộc sống tự do tự tại, cũng không muốn làm vương phi gì gì đó. Nhưng...nàng yêu Lý Lực hơn. Nàng có thể đạt được cả hai sở nguyện không?

Vương phi thấy nàng không nói lời nào, tưởng là tâm tư nàng đã bị thuyết phục nên càng dùng lời lẽ ôn nhu nói, “Người thật sự yêu thương Lý Lực đúng không, nếu như người không thể đứng sau lưng giúp đỡ hãn thì không nên lưu lại bên cạnh làm trễ nải hãn. Thừa dịp vẫn còn sớm mà chia tay đi”.

“Vương phi, lời ngài nói không phải là không có đạo lý. Nhưng ngài nói đạo lý tại sao ta nghe không cảm thấy tự nhiên. Người dường như không phải tìm thế tử cho Lý Lực mà là tìm một người phối hợp với hãn”,

Nguyễn Nhược Nhược nói.

“Cái gì? Tìm người nào?”, Vương phi nghe không hiểu.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng sửa lời, “Người không phải tìm thê tử cho hần mà giống như tìm đối tượng cùng hần mua bán, một người làm chúa bên trong, một người làm chúa bên ngoài, lấy trách nhiệm mà phân định. Đây chính là gốc rễ của đạo phu thê đó sao? Đây là hôn nhân không cần tình yêu đúng không? Ta cứ tưởng tình cảm mới là quan trọng nhất chứ?”

Vương phi xem thường nói, “Hôn nhân của hài tử trước giờ đều do phụ mẫu sắp đặt. Hơi Nhi là con ta, chẳng lẽ ta lại ủy khuất hần, ta dĩ nhiên sẽ chọn nơi tốt nhất cho hần. Sau khi trở thành phu thê, tình cảm có thể từ từ bồi đắp”.

Nguyễn Nhược Nhược âm thầm than thở, quả thật không thể tiếp tục thảo luận với vương phi. Hai người là hai luồng tư tưởng hoàn toàn đối ngược nhau. Vương phi đang nói đến quan niệm truyền thống, hôn nhân hoàn toàn do phụ mẫu sắp đặt. Nguyễn Nhược Nhược nói tình cảm mới là trụ cột của hôn nhân, là nền tảng của đời sống vợ chồng. Hôn nhân cổ đại và hôn nhân hiện đại đang đối kháng mãnh liệt với nhau. Tình cảm bị xếp vào hàng thứ yếu, một chữ “lợi” được đặt lên hàng đầu. Thứ vương phi xem trọng là gia thế, quyền lực và tiền tài, căn cứ vào đó mà chọn dâu. Nguyễn Nhược Nhược biết bản thân mình trong mắt vương phi vốn dĩ không có điều kiện để bàn bạc tiếp.

“Vương phi, nếu người thật sự không muốn ủy khuất Lý Lược thì người nên tôn trọng quyết định của hần mới đúng. Dù sao, hôn nhân cũng là chuyện của hần, hần có quyền lựa chọn người hần yêu để làm thê tử, cùng nhau sống nửa quãng đời còn lại”, Nguyễn Nhược Nhược thử thuyết phục Tĩnh An vương phi.

“Quyết định của hần quá hồ đồ”, ánh mắt của vương phi lạnh lùng, “Hần hoàn toàn không biết mình đang làm gì, ta là mẫu thân làm sao có thể để hần hành động hồ đồ như vậy?”

“Hồ đồ là bởi vì hần không làm theo sắp đặt của người. Chẳng lẽ tất cả quyết định của người đều chính xác? Hần nghe lời người, đó chính là hài tử thông minh. Không nghe lời người lại hóa thành hài tử hồ đồ? Vương phi, người đang yêu cầu Lý Lược sống vì người, không phải sống vì chính hần. Mọi chuyện đều để cho người sắp xếp, vậy hần và tượng gỗ có khác gì nhau?”

“Người...đúng là rằng sắc vượt nhơn, ta làm tất cả vì muốn tốt cho Lý Lược, tại sao lại đem hần biến thành tượng gỗ, người đây đang ly gián tình cảm mẫu tử của chúng ta. Một hài tử nghe lời như vậy trở thành thê này chính là do người dạy bậy”, Vương phi trước giờ vẫn nghĩ rằng phương pháp yêu thương con của mình là kinh thiên địa nghĩa, vừa nãy bị Nguyễn Nhược Nhược phê bình không đáng một đồng liên thẹn quá mà tức giận.

“Đúng vậy, người cho là tốt nhưng hần lại cảm thấy không vui. Hơn phân nửa bậc phụ mẫu đều là như vậy, đem ý chí của mình áp đặt lên con cái lại còn gán chiêu bài: ta vì tốt cho người. Nhưng con cái có muốn “tốt” như vậy không? Thật đáng thương”.

Vương phi kinh ngạc, trong đầu đột nhiên thoáng qua một câu nói: Các người đều muốn tốt cho ta, nhưng có thật là tốt cho ta. Lý Lược đã từng nói như thế, hần nói hần không thích, rất không thích. Vương phi cảm thấy mềm lòng một chút nhưng rất nhanh chóng lấy lại sự cứng rắn. Hài tử còn trẻ, hần không hiểu được cái gì phù hợp với mình. Làm phụ mẫu phải có nghĩa vụ uốn nắn, thay hần lựa chọn một hiền thê “đạt tiêu chuẩn”. Nếu nhất thời chọn lầm thì cả đời sẽ phải hối hận.

“Lời ta muốn nói đã nói hết, hôn sự của người và Lý Lược vô luận thế nào ta cũng không đáp ứng. Người đã từng cứu hần, khi đó ta muốn chọn người vào phủ làm trắc phi để tạ ân cứu mạng. Nhưng lúc này đây, ngay cả việc để cho người làm trắc phi ta cũng không tình nguyện. Người có biết tại sao không?”, giọng điệu âm lãnh của vương phi có thể kết thành băng.

Nguyễn Nhược Nhược không nói, nàng không biết tội cùng mình còn có bao nhiêu điểm khiến vương phi không hài lòng. Nhưng nàng không ngờ vương phi lại mở miệng nói, “Nguyễn cô nương, người không chỉ không tuân thủ quy củ mà còn hồng hạnh xuất tường”.

Cái gì? Hồng hạnh xuất tường? Ánh mắt Nguyễn Nhược Nhược tròn. Tội danh này chỉ trích nữ nhân khuê các thất thân, nói nàng quan hệ lãng nhăng không tuân thủ đạo đức nữ nhi. Oan uổng! Mặc dù nàng

đến từ thế kỉ hai mươi mốt nhưng vẫn duy trì đạo đức truyền thống, cử chỉ hành vi đều chú ý, tuyệt đối không phạm vào “dâm giới” nha!

“Hơi Nhi nhất định không biết người ở sau lưng hắt gặp gỡ Thất hoàng tử Lý Mân, đúng không? Hơn nữa người còn tới lui thân mật với Diêu gia nhị công tử, thậm chí ngày ấy còn ở tửu lâu trước mặt mọi người...”, vương phi không nói nữa, nhưng trong mắt kinh miệt cực kỳ.

“Cái kia không tính, là do ta uống rượu say...”, Nguyễn Nhược Nhược gằn giọng, hóa ra bản thân mình bị Tĩnh An vương phi theo dõi hồi lâu, khó trách vừa ra khỏi Diêu phủ đã bị cản đường. Nàng hôn Diêu Kế Tông trước mặt mọi người chính vì say rượu, người khác có hiểu lầm cũng không sao. Bất quá chỉ dựa vào điều này mà dám phán nàng “hồng hạnh xuất tường”, vương phi đúng là ép người quá đáng, “Vương phi, ta và Diêu Kế Tông là hảo bằng hữu, chuyện này Lý Lược đã sớm biết. Thất hoàng tử Lý Mân cũng là Lý Lược giới thiệu cho ta, trên đường gặp mặt nói chuyện hai ba câu cũng không tính là gì. Ta cũng không ong ong bướm bướm với ai sau lưng hắt.”

Vương phi còn tưởng rằng mình đã đánh ra một chiêu sát thủ, không ngờ lại bị nàng gạt phắt đi, “Cái này cũng chưa tính là gì? Người là nữ nhân lại không chịu ở trong khuê phòng, còn dày mặt cải nam trang đi khắp nơi, còn ra thể thống gì nữa? Vậy mà Hơi Nhi vẫn chấp nhận người, ta nói người không phải hồ ly tinh thì là thứ gì? Người xuống xe, ta không muốn gặp lại người nữa.”

Xuống xe thì xuống xe, “đạo bất đồng bất tương vi mưu”, bàn luận với nàng ta thật không cần thiết. Chẳng qua là sau khi xuống xe, thanh âm băng lãnh của vương phi liền đuổi theo nàng, “Nếu không phải người đã từng cứu Lý Lược một mạng, ta tuyệt đối sẽ không khách khí với người như vậy”.

Những lời này so với tiết trời cuối thu lại còn lạnh giá hơn nữa, Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền run lên. Không phải ác độc như vậy chứ? Còn muốn lấy luôn cái mạng nhỏ này của nàng sao? Hai người yêu nhau vốn là một chuyện tốt đẹp, lại trở thành phức tạp như vậy. Nàng thậm chí còn bị mẫu thân hắt xem như cái gai trong mắt, hận không thể mau chóng loại trừ. Nếu như không phải nàng từng có ân cứu mạng với Lý Lược, vương phi sẽ đối phó với nàng thế nào thật không dám nghĩ tới. Muốn nhờ cớ tận gốc, một hai cái mạng nhỏ đối với phủ đệ cao quý như vậy đúng là chuyện quá dễ dàng. Nhất là vương phi đã nhận định Lý Lược “ngỗ nghịch” chính là vì bị nàng dạy bậy. Trong Hồng Lâu Mộng, Vương phu nhân đã vì lý do này mà bức tử Kim Xuyến. Dĩ nhiên, Nguyễn Nhược Nhược sẽ không mềm yếu giống như Kim Xuyến, vừa nghe hù dọa hai ba câu đã lăn ra bất tỉnh. Chỉ cần người không hạ độc thủ, lời khó nghe như thế nào cũng không sao. Muốn cùng người ta khai chiến, người không có tố chất tâm lý căn bản không thể ra chiến trường. Vừa mới nghe vài lời đã tức chết thì còn đánh đám gì nữa, chi bằng thừa dịp còn sớm mà về nhà đóng cửa nhốt mình trong chốn thâm khuê đi.

Chẳng qua là...trận chiến này muốn thắng cũng không dễ dàng. Tình hình thực tế so với dự đoán còn phiền toái hơn, quả thật chưa thể xác định ai thắng ai bại. Thái độ của vương phi chính là cố chấp, lại còn âm mưu chỉ huy của hoàng đế. Nhân duyên của nàng và Lý Lược đúng là đã định trước muôn vàn khó khăn nha! Được rồi, khó khăn không vượt qua được thì cứ làm theo Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài vậy, cùng nhau hóa điệp song tề song phi.

72. Chương 72

Nửa đêm giờ Hợi, Nguyễn Nhược Nhược mang theo tâm sự nặng nề đến cửa sau gặp mặt Lý Lược. Nàng có rất nhiều lời muốn nói, hơn nữa cũng có rất nhiều chuyện muốn cùng hắt thương lượng. Chỉ là...người đang chờ ngoài cửa lại là Tần Mai.

“Nguyễn tiểu thư, Tiểu vương gia nhà ta tối nay lại không đến được”, sắc mặt Tần Mai ngưng trọng.

“Tại sao? Hắt tại tiền cung diện thánh?”, Nguyễn Nhược Nhược thất vọng cực kì.

Tần Mai do dự một chút, chi bằng nói thật cho nàng biết, “Tiểu vương gia...sau bữa cơm tối bị Vương gia gọi đến thư phòng, đến giờ vẫn chưa thấy trở ra”.

Nguyễn Nhược Nhược hoảng sợ, sau đó lại thở dài. Thì ra bên kia đã phân chia chiến tuyến, vương phi chịu trách nhiệm đối phó nàng, vương gia chịu trách nhiệm giáo huấn Lý Lược. Nàng đã khiến vương phi nổi

giận đùng đùng trở về, phía bên Lý Lược hỏa lực còn kinh khủng hơn, không biết hắn có chịu đựng được không?

Không phải Nguyễn Nhược Nhược không có lòng tin đối với tình cảm của Lý Lược, chỉ là nàng chợt nhận ra hai người phải đối mặt với bao nhiêu thế lực cản trở. Người trong giang hồ thân bất do kỷ, lời than vãn này không chỉ đúng với người trên giang hồ mà còn ứng với toàn thiên hạ. Thế giới của người trưởng thành khác gì chốn giang hồ đao quang kiếm ảnh, có vài chuyện không phải bản thân muốn là có thể làm được. Chính áp lực thực thể khiến con người đôi khi không thể làm được điều mình thích.

Đại Đường thịnh thế, Lý tộc hùng mạnh, phương pháp trị quốc lấy tư tưởng nho gia làm gốc. Đời Đường đề cao đạo hiếu, Đường Huyền Tông tự mình chép “Hiếu Kinh”. Có thể nói người làm vua muốn chọn thần tử trước phải chọn người hiếu đạo. Xã hội phân thành ba mối quan hệ chủ yếu: Quân-phụ-phụ. Chỉ cần vi phạm trật tự một trong ba yếu tố này liền bị phán một câu “Bất trung bất hiếu”. Không nên xem nhẹ bốn chữ này, xã hội phong kiến cực kì coi trọng “trung hiếu chi nghĩa”, chữ hiếu đôi khi còn được đặt trên chữ trung, bởi vì một người bất hiếu nhất định không thể là trung thần. Ngụy Tấn lấy hiếu trị thiên hạ, tội bất hiếu được đặt ngang với tội danh giết người. Lý Lược sinh vào đời Đường, một thời đại tuyệt đối không thể làm trái lời phụ mẫu, hắn có thể chống đỡ được áp lực tựa như “Thái Sơn áp đỉnh” này không?

Tĩnh An vương phủ, thư phòng của Vương gia. Lý Lược và phụ thân Tĩnh An vương gia đang ngồi đối diện nhau.

Tĩnh An vương vận một bộ tử đoạn liên bào, gương mặt cương nghị, thân hình cao lớn, khí độ vô cùng hiên ngang. Lý Lược và phụ thân rất giống nhau, lúc này phụ tử lại cùng ngồi chung một chỗ càng thấy rõ quan hệ huyết mạch cốt nhục.

“Hơi Nhi, chuyện của người mẫu thân đã nói với ta rồi. Người hôm nay đã trưởng thành, đã nhận thức chuyện nam nữ, có thể thân cận với nữ nhân, đây cũng xem là chuyện tự nhiên. Mặc dù mẫu thân người nói nữ nhân kia không tốt, nhưng nếu người thật sự thích nàng, ta có thể chấp nhận cho người cưới nàng”, Tĩnh An vương ngôn ngữ bình thản, không giống vương phi tuyệt đường bực bội.

“Chẳng qua hôn sự của người Hoàng Thượng đã chuẩn bị ban hôn, Người đang lựa chọn nữ nhân thích hợp để làm thế tử phi. Vậy nên nữ nhân người chọn chỉ có thể làm trắc phi. Chờ sau khi người phụng chỉ thành thân, quá một năm rưỡi ta liền cho phép người cưới Nguyễn cô nương kia vào phủ”. Tĩnh An vương gia không giống vương phi có mẫu thuẫn với Nguyễn Nhược Nhược, vương gia có thể chấp nhận nam nhân tam thê tứ thiếp, muốn lấy làm trắc phi thì cứ lấy, cần gì quá cứng nhắc. Vương gia nghĩ mình sắp xếp như vậy ắt hẳn Lý Lược sẽ không còn dị nghị gì.

Lý Lược ánh mắt ảm đạm, cúi đầu, thanh âm của hắn cực thấp nhưng hoàn toàn không hoảng sợ, “Phụ thân, ta muốn chính thức cưới nàng, không muốn rước nàng về làm trắc phi”.

Tĩnh An vương gia vừa nhắc chung trà đưa lên môi, giờ phút này nghe hắn nói vậy liền đặt trở xuống. Vương gia vẫn nói chuyện bình thản, nhưng thanh âm đã có vài phần uy nghiêm của bậc phụ thân, “Hơi Nhi, điều phụ thân mới nói người vẫn chưa hiểu sao. Nguyễn cô nương kia chỉ có thể làm trắc phi. Theo ý tứ của mẫu thân người thì nàng ta đến trắc phi cũng không có tư cách. Phụ thân đã rộng lượng với người lắm rồi”.

“Phụ thân, vậy người hãy rộng lượng thêm một chút, để ta cưới nàng làm vợ đi! Ta chưa bao giờ thích một nữ nhân nào như nàng, bây giờ và sau này cũng vậy, ta chỉ thích một mình nàng. Ta chỉ cần có nàng. Nàng là một nửa của ta, không có nàng cuộc sống của ta sẽ không trọn vẹn. Phụ thân, xem như hài nhi cầu người!”, Lý Lược ngẩng đầu, ánh mắt tha thiết khẩn cầu nhìn phụ thân.

Tĩnh An vương gia đối với ánh mắt khẩn cầu của con trai không những không động tâm, ngược lại đôi mắt càng sắc bén hơn. Vương gia lạnh lùng nói, “Hơi Nhi, khó trách mẫu thân người lại thất vọng về người. Người nhìn bộ dáng của mình đi, vì một nữ nhân mà thần hồn điên đảo. Cái gì mà không có nàng thì cuộc sống không trọn vẹn? Người là Tĩnh An vương thế tử, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, đây chính là để người sau này có thể tận lực vì triều đình xã tắc. Đây cũng là trách nhiệm của tử tôn Lý thị. Người không thể vì một nữ nhân mà chuyện gì cũng liều mạng”.

“Phụ thân, ta bắt quá cũng chỉ muốn thành thân với nữ nhân mình yêu thương. Chuyện này cùng với việc công hiến sức lực cho triều đình thật không có quan hệ!”

“Tại sao lại không có quan hệ? Ý tứ của phụ mẫu hiện tại đều đã nói cho người hiểu, nữ nhân kia chỉ có thể làm trắc phi, người không nên cố chấp như vậy. Cái lời phụ mẫu chính là bất hiếu, “bất hiếu tắc bất nhân, bất nhân tắc bất nghĩa, bất nghĩa tắc bất trung”, như thế chính là bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, người làm thế nào duy trì được kỷ cương triều đình lấy nhân-nghĩa-trung-hiếu làm nền tảng?”, Tĩnh An vương gia đã nổi giận, thanh âm có thể nhận ra sự tàn khốc. Sắc mặt Lý Lược tựa như tuyết trắng, một hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Tĩnh An vương gia gơ tay nhắc chung trà uống một ngụm, sắc khí có phần hòa hoãn, “Hơi Nhi, người vẫn còn trẻ, nhất thời không kiềm chế được cũng khó tránh khỏi. Nhưng người phải biết cân nhắc, người vì một nữ nhân mà nghịch luân lý cương thường có đáng không? Người là Tĩnh An vương thế tử, chớ quên thân phận của mình”.

Lý Lược nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, trên thư án có đặt một chậu tùng bách. Chiếc bồn nhỏ nhỏ, từng chi từng cành uốn lượn xum xuê. Thân cây rắn rỏi, phiến lá xanh tươi, đúng là một vật trưng bày rất đẹp. Nhưng vẻ đẹp này chính là do người dùng sức uốn nắn nên, đó không còn là cảnh trí đẹp tự nhiên nữa. Tùng bách nếu có hồn ắt hẳn không muốn bị người đối đãi như vậy. Lý Lược nhìn ngẩng ngơ ngẩn một hồi, không khỏi hít vào một hơi thật sâu. Hắn cảm giác mình cũng giống như tùng bách kia bị vô số luân lý cương thường trói buộc, hắn không thể chấp nhận bản thân bị câu thúc sắp đặt như vậy nữa. Bởi vì, ngay vào lúc này đây, hắn nhận ra mình khao khát được tự do biết bao!

“Phụ thân, ta không muốn làm thế tử”, sau khi Lý Lược im lặng một hồi, hắn xoay đầu nhìn lại phụ thân cất giọng nói.

Chỉ là một câu nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng Tĩnh An vương gia nghe như một tràng sấm sét đánh ngang tai. Vương gia chấn động đứng lên, ngữ khí khó tin đến giật mình, “Hơi Nhi, người vừa nói cái gì?”

Lý Lược nói lại từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, “Ta – không – làm – thế ...”

Chát! Thanh âm thanh thúy vang dội, một cái tát cắt đứt lời nói còn dang dở của Lý Lược. Tĩnh An vương gia sau khi dần xuống nỗi khiếp sợ trong lòng liền nổi sóng phong ba. Sau khi tát con trai một bạt tai, vương gia vung tay hất tất cả bút sách nghiên mực trên bàn xuống đất, chậu tùng bách rơi vỡ tan nát, trong phòng nhất thời ngập tràn thanh âm đổ vỡ. Tĩnh An vương gia phần nộ, trong đôi mắt ẩn chứa hai luồng nhiệt hỏa đang thiêu đốt Lý Lược, “Người...lời như thế mà người cũng nói ra được. Người không muốn làm thế tử? Người muốn làm thì làm, không muốn làm thì không làm sao? Thế tử tương lai sẽ là vương gia, người kế thừa vương vị, hoàng đế sau khi tuyển chọn sẽ ra thánh chỉ sắc phong. Người không muốn làm thế tử, vậy người đi gặp Hoàng Thượng xin chỉ từ phong đi!”

Lý Lược bị phụ thân đánh một bạt tai, trên gương mặt nhanh chóng hiện lên năm dấu tay. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn vào gương mặt đang nổi giận của phụ thân, hắn cảm thấy kính sợ theo bản năng nhưng vẫn cắn răng tiếp tục kiên trì, “Ta...ngày mai sẽ diện thánh, cầu xin Hoàng Thượng từ phong”

Tĩnh An vương gia bắt quá chỉ tức giận nói ra, Lý Lược vô ý đáp lời khiến vương gia nổi trận lôi đình. Vương gia đi vòng qua giá sách, dùng cả tay lẫn chân đánh Lý Lược một trận, “Nghịch chương! Người...đúng là nghịch chương! Còn dám nói bữa muốn diện thánh xin từ phong, người vọng phụ thánh ân như thế, không đợi Hoàng Thượng trách tội xuống, ta đây...ta đây sẽ trực tiếp đánh chết người, để người không làm hại cả nhà”.

Lý Lược không phản kháng, không không tránh né, không kêu đau, hắn để mặc phụ thân tùy ý trút giận.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, vương phi vội vàng chạy vào trong phòng. Vừa lúc nhìn thấy Tĩnh An vương gia một cước đem Lý Lược đá ngã trên mặt đất, còn muốn bồi thêm một cước nữa, vương phi vừa vội vừa đau lập tức xông lên che chở trước mặt con, ngữ khí khẩn cầu, “Vương gia, Hơi Nhi trẻ tuổi không hiểu chuyện, hắn không cố ý trêu chọc người. Nhưng tại sao người có thể ra tay nặng như vậy, hắn rốt cuộc vẫn là cốt nhục của người mà!”

Bị vương phi cản lại, Tĩnh An vương gia trấn tĩnh phát tay, “Đứa con này, người đã nghe thấy những lời đại nghịch bất đạo của hắn chưa? Quả thật không xứng đáng làm cốt nhục của ta!”

“Hơi Nhi nhất thời hồ đồ, vương gia, người cũng biết mà!” Vương phi một mặt thay con lên tiếng, một mặt đỡ Lý Lược lên, đầu lòng chạm vào gương mặt sưng tấy của hắn, “Hơi Nhi, mau tạ lỗi với phụ thân đi, nói rằng người sẽ không hồ đồ như vậy nữa”.

“Ta không hồ đồ, ta biết mình đang làm gì”, Lý Lược đối diện với ánh mắt nổi giận của phụ thân cũng không thay đổi tâm ý, “Ta có thể buông tay đối với thân phận thế tử, bởi vì thân phận này mà ta không được tự do. Từ nhỏ đến tận bây giờ ta toàn vì các ngài mà sống. Các ngài chỉ quan tâm đem ta dạy bảo thành người thừa kế vương vị hợp cách, các ngài căn bản không quan tâm bản thân ta muốn gì, các ngài cũng không hiểu thế nào là tình yêu, tất cả chỉ là quan hệ vì lợi ích. Nhưng ta hiểu được thế nào là tình yêu, nó khiến ta vui vẻ, nếm trải được hạnh phúc trước nay chưa bao giờ có. Ta không muốn buông tay đối với loại hạnh phúc này. Ta vui sướng thuần túy là vì chính mình vui sướng, không can dự gì đến thân phận Tĩnh An vương thế tử, không quan hệ với quyền uy thế lực. Vốn là tình cảm của ta, thế tử của ta, tại sao ta lại không có quyền lựa chọn? Tại sao các ngài luôn muốn bắt ta làm theo ý các ngài. Tình yêu và trách nhiệm, bản thân ta vốn có thể đảm đương được, tại sao các ngài lại muốn ép ta chọn một trong hai con đường? Bảo ta vì quyền cao chức trọng mà sống không vui vẻ, ta cam tâm tình nguyện buông tha công danh phú quý để chọn nữ nhân ta yêu thương, bởi vì chỉ cần ở bên cạnh nàng ta liền cảm thấy vui sướng, chính là vui sướng từ tận đáy lòng.”

Hắn nói một hơi, Tĩnh An vương gia cùng vương phi đều kinh ngạc. Một hồi sau, Tĩnh An vương gia chỉ tay vào hắn nói, “Người...người...uống phí công ta đem hết tâm tư bồi dưỡng người, giờ người lại vì một nữ nhân mà bỏ bê chí lớn, thân phận thế tử cũng không làm, rũ trách nhiệm với giang sơn xã tắc, người chỉ lo nhi nữ tình trường...người...thật khiến ta vô cùng thất vọng”.

“Hơi Nhi, người rốt cuộc muốn thế nào a! Phụ mẫu đều là vì muốn tốt cho người nên mới nghiêm khắc dạy bảo người. Chúng ta là vì yêu thương người, tại sao người lại có thể nói lên những lời oán trách như vậy?”, Vương phi vô cùng chấn động.

“Ta biết phụ mẫu yêu thương ta, nhưng cách yêu của các ngài là cương ngự, ta chính là ngựa trong lòng của các ngài, nhất cử nhất động đều tùy các ngài sắp xếp. Nhưng ta cũng có suy nghĩ và tình cảm của mình, ta không thể để mặc các ngài sắp đặt từng bước. Cho đến nay, đều là ta thuần phục các ngài. Nhưng hiện tại, đây là hôn sự của ta, các ngài tại sao vẫn cứ thúc ép ràng buộc? Phụ thân, mẫu thân, làm ơn đừng bức ta nữa!”

“Hơi Nhi, người sai lầm rồi, đây không phải là hôn sự của một mình người, đây chính là hôn sự của hoàng thất. Người là tôn tử hoàng thất, hôn sự của người sẽ do Hoàng Thượng ban thánh ân, vì người mà tuyển chọn thế tử phi. Dù cho ta và phụ thân người chấp nhận Nguyễn Nhược Nhược kia, Hoàng Thượng cũng sẽ không mang nàng chỉ hôn cho người, huyết thống cao quý của hoàng thất làm sao có thể để cho một nữ nhi thương buôn bình thường làm xáo trộn? Người chấp mê không tỉnh chính là bức phụ mẫu, hiểu không?” Tĩnh An vương phi hết mực khuyên can.

“Mẫu thân của người nói đúng, Hoàng Thượng ban hôn chính là sủng ái vô thượng. Người chẳng lẽ muốn vì một nữ nhân mà cô phụ thánh ân? Lời như thế đừng bao giờ nhắc lại nữa, nữ tử Nguyễn Nhược Nhược kia lại có thể khiến người thần hồn điên đảo thành thế này, nhất định không phải loại lương thiện gì. Nữ lưu như thế khó trách mẫu thân người không hài lòng, ta cũng sẽ không chấp nhận để nàng ta bước vào phủ, muốn làm trắc phi cũng không được. Hơi Nhi, ta không cho phép người đi gặp nàng ta nữa. Các người hãy đoạn tuyệt lui tới, nhất định không được gặp mặt nữa”, Tĩnh An vương gia ngữ điệu nghiêm túc.

“Phụ thân, không thể, ta không thể không có nàng”, Lý Lược khẩn trương.

Tĩnh An vương gia không muốn nói chuyện thêm nữa liền phất tay áo bước ra khỏi cửa, trước khi đi còn lạnh lùng để lại một câu, “Từ bây giờ, chưa được sự đồng ý của ta thì không cho phép người bước ra khỏi vương phủ nữa bước”.

“Phụ thân, ta còn công việc ở lễ bộ, người không thể nhốt ta trong phủ”, Lý Lược vội vàng đuổi theo.

“Công việc ở lễ bộ ta sẽ phân phó người lo liệu, người hãy ở lại trong phủ, chờ sau khi Hoàng Thượng hạ thánh chỉ rồi phụng chỉ thành thân, sau đó người đến lễ bộ cũng không muộn”, Tĩnh An vương gia chuẩn bị giam lỏng hắn.

“Phụ thân, người không thể...”

Không đợi Lý Lực nói xong, Tĩnh An vương gia đã đi ra khỏi đình. Hắn nghiêm mặt phân phó gia tướng, “Đưa Tiểu vương gia trở về Lưu Tiên Cư, phái một đội thị vệ ngày đêm trấn thủ trước tiền đình, không được sự đồng ý của ta, không cho phép hắn ra ngoài một bước, cũng không cho phép người bên ngoài tiến vào”.

73. Chương 73

Nguyễn Nhược Nhược đã liên tiếp ba ngày không nhận được tin tức từ Lý Lực, hắn chẳng những không xuất hiện mà Tần Mai cũng biệt vô âm tín. Nàng biết đã có biến, nhưng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Suốt ngày nàng đứng ngồi không yên.

“Đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện”, Diêu Kế Tông sau khi nghe kể đã khẳng định như đinh đóng cột, “Lý Lực không thể nào vô duyên vô cớ biến mất như vậy, chỉ có một khả năng, đó là sau khi người nhà của hắn biết chuyện đã mạnh mẽ phản đối, hắn bị quản thúc nghiêm khắc không cách nào xuất môn. Ta đoán hắn đang bị giam lỏng”.

“Anh hùng thất thế a!”, Nguyễn Nhược Nhược cũng nghĩ như vậy.

“Vậy hai người chúng ta nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu anh hùng đi”, Diêu Kế Tông ma quyền sát chưởng nói, “Mỹ nhân ngư cứu hoàng tử, hai chúng ta cứu Tiểu vương gia Lý Lực”.

“Cứu thế nào bây giờ? Hay là người chuẩn bị thuốc nổ với bom hóa học đi. Nếu không còn cách nào khác, chúng ta liều một phen đem hỏa pháo nã vào vương phủ, sau đó chụp mặt nạ phòng độc thừa dịp vương phủ náo loạn mà xông vào cướp người”.

“Ta không phải nhà hóa học nha, loại đồ chơi này ta chế không ra đâu”, Diêu Kế Tông lắc đầu cười nói, “Thật là phiền toái, cửa quan sâu như biển, chúng ta phải làm sao mới đem được Lý Lực ra đây?”

“Nếu gặp được Tần Mai thì chúng ta có thể nhờ hắn dẫn vào vương phủ, chỉ là...căn cứ theo tình hình mà đoán, ta nghĩ hắn cũng bị cầm chân rồi. Chúng ta không có cách nào đi vào vương phủ, trừ phi mọc cánh bay vào”.

“Đúng nha! Chúng ta có thể dùng khinh khí cầu mà!”, Ánh mắt Diêu Kế Tông sáng ngời, “Chúng ta có thể nhân lúc trời tối đem khinh khí cầu bay đến vương phủ, sau đó “bốc” Tiểu Lý đồng chí mang đi. Chiêu tập kích không trung này tuyệt đối sẽ thành công, chúng ta có thể vô thanh vô tích mang hắn ra khỏi vương phủ”.

“Cách này có thể sử dụng được, nhưng phải bàn bạc chi tiết kỹ lưỡng. Ví dụ như công tác chuẩn bị cho khinh khí cầu bay lên cần đến ba người, cần có thêm người hỗ trợ. Sau đó cần phải xác định hướng gió để đảm bảo đường bay của khinh khí cầu, chúng ta phải hạ xuống vị trí chính xác đã hẹn trước với Lý Lực, nếu không tất cả công sức sẽ đổ sông đổ biển. Nhưng nói gì thì nói, trước hết cần nghĩ biện pháp liên lạc với Lý Lực, đem kế hoạch của chúng ta nói cho hắn biết để hắn chuẩn bị dấu hiệu hướng dẫn, đốt lên một đồng lửa hay thứ gì đó để chúng ta biết vị trí cần phải đáp xuống...”

Diêu Kế Tông nhíu mày, “Nói tới nói lui cũng quay trở lại vấn đề khó khăn nhất, cửa quan sâu như biển, chúng ta không thể đi vào, cũng không tìm được người truyền tin cho hắn. Phải làm sao đây?”

Nguyễn Nhược Nhược nhất thời cũng không nghĩ được biện pháp khả thi, hai người ngồi buồn bực hồi lâu, đột nhiên Diêu Kế Tông vỗ đùi, “Đúng rồi, Ngọc Liên Thành. Chúng ta có thể nhờ Ngọc Liên Thành đưa tin cho Lý Lực nha! Hắn là Phò mã gia, nếu hắn muốn đến vương phủ thăm Tiểu vương gia thì không lý nào lại không thể”

Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược rung động, nhưng hồi lâu sau cũng không mở miệng. Diêu Kế Tông sau khi quan sát sắc mặt băn khoăn của nàng, lại suy nghĩ một chút mới thở dài than vãn, “Quả thật muốn hắn thay người xuất đầu lộ diện dường như không thích hợp, dù sao hắn cũng đã từng có ý với người”.

“Hay là chúng ta nghĩ biện pháp khác đi”, Nguyễn Nhược Nhược thấp giọng nói.

Diêu Kế Tông nói thẳng, “Ngoài cách này ra cũng không còn cách nào khác, Ngọc Liên Thành là lựa chọn duy nhất. Hắn có thể hỗ trợ đưa tin, lại có thể giúp đỡ chúng ta khởi động kinh khí cầu, trừ hắn ra, không còn người nào thích hợp hơn. Nếu người ngại không dám đi, vậy để ta đi!”

“Đừng”, Nguyễn Nhược Nhược vội vàng ngăn cản, “Chậm một chút, đợi chúng ta thương lượng lại tình hình thế nào đã, rồi muốn đi cũng không muộn”.

Diêu Kế Tông nhìn nàng một chút rồi thở dài, hắn không nói gì thêm nữa.

Ngọc Liên Thành từ chỗ Dương công chúa biết được Lý Lược vì “bệnh” nên không đến lễ bộ làm việc. Lúc nghe được tin tức này, trong lòng hắn có điểm xáo động.

Dương công chúa cũng biết có điểm kỳ lạ, lúc gặp hắn mấy ngày trước Lý Lược vẫn còn rất khỏe mạnh, tại sao chỉ qua vài ngày ngắn ngủi lại bệnh đến mức độ này? Nghĩ tới nghĩ lui nàng cũng không cách nào giải thích được. Dương công chúa đối với vị đường huynh đệ này trước kia cũng chỉ xem là có quen biết, nhưng từ sau buổi trò chuyện trước cửa cung, hào cảm của nàng đối với hắn tăng lên gấp bội, nhận ra hắn là một người chí tình chí nghĩa. Lần này hắn đột nhiên cáo bệnh, trực giác báo cho nàng biết chuyện này cùng với hôn sự của hắn có quan hệ. Nhất định là Tĩnh An vương gia cùng vương phi biết được hắn và biểu muội kia có tư tình nên muốn dùng biện pháp mạnh chia cắt hai người. Có lẽ...hắn tương tự thành bệnh?

“Phò mã, hôm nay ta tiến cung nghe phụ hoàng nói Tĩnh An vương thế tử Lý Lược đã ngã bệnh. Người chừng nào rảnh rồi có thể cùng ta đi thăm hắn không?”

Ngọc Liên Thành ngạc nhiên, “Thế tử ngã bệnh? Bệnh như thế nào?”

Dương công chúa lắc đầu nói, “Cụ thể bệnh gì ta cũng không rõ, nên muốn đến thăm hắn”.

Ngọc Liên Thành ngẫm nghĩ một hồi mới nói, “Vậy cũng được, ngày mai chúng ta đến thăm hắn”.

Nghĩ đến chuyện ngày mai đến thăm Lý Lược, trong lòng Ngọc Liên Thành trước sau có chút thấp thỏm bất an. Ngọc Liên Thành tâm tư kín đáo, hắn đã dự liệu trước chuyện Lý Lược có thể không bệnh đau gì cả. Chẳng lẽ...Ngọc Liên Thành ngồi trong thư phòng hồi lâu, cuối cùng đặt sách xuống bàn, phân phó tiểu đồng bên cạnh, “Chuẩn bị xe ngựa, ta phải xuất phủ”.

Diêu Kế Tông nghe gia nhân báo có xe ngựa của Phò mã đợi bên ngoài, hắn nhất thời như ngựa phi ra cổng, “Ngọc Liên Thành, sao người lại đến đây?”. Hắn vừa mừng vừa sợ.

Ngọc Liên Thành vốn nghĩ trực tiếp đến gặp Nguyễn Nhược Nhược, nhưng sau lần khó xử hôm nọ, hắn không muốn bắt cấn để người khác hiểu lầm. Hắn nghĩ chỉ bằng nên đến tìm Diêu Kế Tông trước để...thăm dò.

“Chuyện Lý Lược bị bệnh...người có biết không”, Ngọc Liên Thành không nói vòng vo mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Cái gì? Bị bệnh? Phụ mẫu của hắn đúng là giỏi giang a, nhất định đã đem con trai giam lỏng rồi còn báo bệnh, đây chỉ là lý do đối phó với người ngoài thôi!”

“Bị Tĩnh An vương gia giam lỏng?...Là vì chuyện của biểu muội đúng không?”

“Trừ chuyện đó ra còn có thể là chuyện gì nữa chứ!”, Diêu Kế Tông lắc đầu nói, “Quan niệm môn đăng hộ đối khôn khiếp a! Tiểu Nguyễn đồng chí của chúng ta là cô nương tốt như vậy...mỗi ngày đều sống chết thương tâm. Lý Lược nhất định đã phản kháng lại bọn họ cho nên mới bị giam lỏng”.

Ngọc Liên Thành trầm mặc một hồi mới hỏi, “Vậy còn biểu muội...nàng...”

“Nàng quá thương tâm nên đã chết”, Diêu Kế Tông cố ý làm trầm trọng hóa vấn đề, “Hai mắt thâm đen như gấu mèo, khóc đến sưng húp!”. Hắn nói như thể Nguyễn Nhược Nhược là nữ nhân cổ đại chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt.

Ngọc Liên Thành nhìn hắn khẽ mỉm cười, “Nàng không yếu đuối như vậy đâu, ta nghĩ nàng nhất định đang nghĩ biện pháp cứu Lý Lược ra ngoài, đúng không?”

Diêu Kế Tông sững sốt, một lát sau liền cười hào sảng, “Ngọc Liên Thành, đúng là khó gạt được người a!”

Nụ cười Ngọc Liên Thành nhất thời thu liễm, hần nghiêm giọng nói, “Người cố ý nói năng đáng thương để đánh động ta? Có phải có chuyện gì muốn nhờ cậy ta nhưng lại sợ ta không giúp?”

Diêu Kế Tông bội phục sát đây, “Ngọc Liên Thành, người quả thật tâm tư nhạy bén, đúng là có chuyện muốn tìm người nhờ hỗ trợ, nhưng Nguyễn Nhược Nhược không dám mở miệng. Hiện tại người cũng đã tìm đến cửa, ta thay nàng thỉnh cầu người vậy!”

Diêu Kế Tông liền đem kế hoạch “không trung tập kích” thuật lại cho Ngọc Liên Thành nghe một lần, “Bây giờ, chúng ta phải nhờ người truyền tin cho Lý Lược để hần cùng phối hợp kế hoạch hành động. Thế nào? Người có thể giúp...hay không?”

Ngọc Liên Thành ngồi hồi lâu vẫn không nói lời nào, hần ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng bạc sáng lung linh trên bầu trời, bên cạnh là một vì sao lấp lánh như giọt lệ đau thương. Càng nhìn càng nhận ra giọt lệ ấy đang nhỏ vào lòng mình, xuyên qua trái tim, rơi xuống đáy lòng tạo thành một tiếng chuông ngân vang. Sau đó, hần chợt nhận ra thứ gì đó đang nảy lên trong đêm tối. Một thứ gì đó sống động, thúc giục cõi lòng.

Diêu Kế Tông lặng lặng chờ đợi câu trả lời của hần. Một lúc lâu sau, Ngọc Liên Thành chậm rãi nói, “Chỉ cần là chuyện ta có thể giúp, ta tuyệt không từ chối”.

Công chúa và Phò mã song song đến vương phủ báai phỏng, Tĩnh An vương gia không có trong phủ, Tĩnh An vương phi thịnh tình tiếp đón hai người bọn họ.

“Bệnh tình của Hơi Nhi cũng không có điều đáng ngại, làm phiền công chúa và Phò mã đến thăm, ta thật không phải.”

“Không đáng ngại là tốt rồi, ta nghe nói Lý Lược ngã bệnh nên rất lo lắng, chỉ bằng cứ để hần nghỉ ngơi vài ngày, khi nào khỏe mạnh hãy vào triều”, Dương công chúa cười nói.

“Hơi Nhi bình thường không bệnh, lần này ngã bệnh so với người thường còn nặng hơn ba phần. Ta muốn để hần nghỉ ngơi ít lâu, khi nào bệnh hết hần, điều dưỡng tốt mới để hần đến lễ bộ làm việc trở lại”, vương phi nói nhất gừng.

Ngọc Liên Thành từ lúc vào phủ đến tận lúc này cũng không nói một lời, hần chẳng qua là ngồi yên lặng nghe hai nữ nhân nói chuyện. Những lời nói của vương phi ban nãy, hần rất chú ý lắng nghe.

“Ta có thể vào gặp Tiểu vương gia một chút không”, Ngọc Liên thành lên tiếng hỏi.

Vương phi ngây ngốc, nhất thời không biết phải ứng phó như thế nào, chỉ đành mỉm cười nói, “Dĩ nhiên là được, công chúa phò mã, mời theo ta”, Vương phi nói xong liền xoay người phân phó nha hoàn Phẩm Hương bên cạnh, “Phẩm Hương, người đi đến Lưu Tiên Cư trước báo với Tiểu vương gia một tiếng, nói công chúa và phò mã đến thăm bệnh, bảo Tiểu vương gia chuẩn bị tiếp khách”

“Nếu là bệnh suy yếu thì không cần đứng lên, chúng ta đến thăm hần được rồi”. Dương công chúa vội nói.

Phẩm Hương lĩnh mệnh chạy đi. Nha hoàn cơ trí này dĩ nhiên biết vì sao vương phi phân phó nàng đi trước. Nàng vội vàng truyền tin cho thủ vệ trấn thủ Lưu Tiên Cư rút đi, sau lại nói Tần Mai báo với Tiểu vương gia có Dương công chúa và phò mã đến thăm bệnh, xin hần ra gặp khách. Mọi việc vừa chuẩn bị thỏa đáng xong thì vương phi cùng với công chúa phò mã đã đến.

Lúc Lý Lược từ trong nội thất đi ra gặp khách, sắc mặt hần vô cùng nhợt nhạt, cước bộ không vững, đúng là có ba phần bệnh. Dương công chúa nhìn không được ân cần nói, “Lý Lược, mau ngồi xuống”. Đợi hần ngồi xuống, nàng lên tiếng, “Nghe nói người bị bệnh nên ta đến thăm, không nghĩ người lại tiểu tụy thế này”.

Lý Lược thanh âm khàn khàn, “Đa tạ công chúa quan tâm, ta cũng không có gì đáng lo ngại”.

Vương phi vừa triu mến vừa đau lòng nhìn con trai. Đứa con này tính tình cương nghị đóng cửa suốt ba ngày liền. Vương gia không cho phép hần đi ra ngoài, hần ba ngày tuyệt thực, thức ăn đưa tới toàn bộ đều không động đến. Thật là khiến nàng lo lắng a!

Ngọc Liên Thành vừa nhìn thấy tình hình của Lý Lược liền biết hắn đang khổ sở. Nỗi lòng của hắn, Ngọc Liên Thành có thể hiểu được. Quay đầu nhìn thoáng qua Vương phi bên cạnh, hắn âm thầm tính toán làm thế nào có thể đem mảnh giấy trong tay kín đáo đưa cho Lý Lược.

“Thanh âm của ngươi tại sao lại không tốt như vậy, chẳng lẽ bị nhiệt độc? Có nên mời thái y đến xem qua không, nhờ thái y kê thang thuốc giải nhiệt độc cũng được”.

Lý Lược không đáp, vương phi nói dối, “Thái y đã đến xem qua, thuốc cũng đã kê rồi”.

Nghe các nàng một người hỏi một người đáp, Lý Lược nhin không được căn chắc rằng. Nói dối, tất cả đều là nói dối, rõ ràng đem hắn giam lỏng chỗ này, còn nói cái gì bệnh. Hắn bệnh sao? Chính là nội tâm bị đè nén nên sinh phần nộ, giờ phút này hắn như ngọn núi lửa sẵn sàng phun trào bất cứ lúc nào. Thân thể hắn khẽ run lên.

“Hơi Nhi, thân thể ngươi không khỏe, trước hết nên trở về phòng nghỉ ngơi đi. Công chúa và phò mã không phải là người ngoài, sẽ không trách cứ ngươi đâu”, Vương phi từ đầu đến cuối luôn chú ý thần sắc của hắn. Nàng nhạy cảm phát hiện biểu tình khác thường vừa rồi của hắn nên lập tức tìm cách đẩy hắn rời đi.

Tuy nhiên, bốn chữ “thân thể không khỏe” trở thành giọt nước làm tràn ly, Lý Lược sắc mặt trắng như tuyết nhìn chằm chằm vào mẫu thân, ngữ khí sắc nhọn, “Ta không bệnh, rõ ràng bị các ngài giam lỏng, tại sao lại nói là ta bị bệnh”.

Vương phi quần bách, không nghĩ Lý Lược lại ở trước mặt công chúa phò mã nói ra sự thật. Nàng không nghĩ đến việc Dương công chúa và Ngọc Liên Thành đều là người biết rõ tâm sự của Lý Lược. Vậy nên hắn căn bản không kiêng kỵ chút nào. Mà Dương công chúa và Ngọc Liên Thành nghe được lời nói thật này cũng ngỡ ngàng, mặc dù hai người bọn họ đối với “bệnh” của hắn cũng hiểu được phần nào.

Vương phi vừa quần vừa giận, vội vàng nói, “Hơi Nhi, trước mặt công chúa phò mã ngươi lại nói lung tung gì đó?”

Lý Lược liêu mạng, “Ta có nói lung tung không? Người nói lung tung là các ngài mới đúng, ta không bệnh, tại sao lại nói ta có bệnh?”

Vương phi thẹn quá thành giận, “Ngươi...đứa nhỏ này, lời của phụ mẫu không thể cãi, người nhất định phải hành xử bất kính như vậy sao? Ngươi tại sao dám cãi lời mẫu thân? Mẫu thân thật thất vọng về ngươi!”

So sánh với nàng, Lý Lược còn kích động hơn, “Các ngài sinh ra ta chính là để ta nghe lời đúng không? Ta không chịu nghe liền quẫn thúc ta sao? Ta là người, ta không phải là con mèo con chó các ngài nuôi dưỡng.” Hắn càng nói càng kích động, bỗng nhiên đứng bật dậy gào lên, “Ta không chịu đựng được các ngài nữa...” Lời còn nói chưa dứt, thân thể hắn đột nhiên lao đảo, sắc mặt trắng bệch. Ngọc Liên Thành vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn. Thân thể của hắn đã quá suy yếu, tâm tình bị kích động mãnh liệt nên suýt bất tỉnh.

Cơn giận của Tĩnh An vương phi nhất thời biến mất, bản năng làm mẹ khiến nàng buông xuôi hết thảy, “Hơi Nhi, ngươi không sao chứ?” Sắc mặt nàng cũng trắng bệch như con trai. Lý Lược không trả lời nàng, chẳng qua là vô lực nhắm mắt, vô luận là thân hay tâm, hắn cũng đã kiệt sức rồi.

Nhìn Lý Lược suy yếu như vậy, Dương công chúa cũng rất kinh hãi, “Vương phi, trước tiên nên đỡ Lý Lược nằm lên giường.”

Vương phi gọi Tần Mai vào phòng, hắn cùng Ngọc Liên Thành hợp sức đưa Lý Lược vào trong nội thất nằm xuống. Lúc Ngọc Liên Thành đắp áo ngủ bằng gấm lên người hắn, nhân lúc thân thể ngăn trở tầm mắt vương phi liền lén lút lấy mảnh giấy nho nhỏ từ trong ống tay áo nhét vào tay trái của Lý Lược. Lý Lược chấn động, mở mắt nhìn hắn. Ngọc Liên Thành dùng khẩu hình, thì thầm không tiếng động, “Nguyên Nhược Nhược”.

Lý Lược trong nháy mắt liền hiểu ra, hai mắt ảm đạm không thần sắc nhất thời sáng lên. Hắn dùng ánh mắt cảm kích vô hạn nhìn Ngọc Liên Thành.

74. Chương 74

Nguyễn Nhược Nhược đã liên tiếp ba ngày không nhận được tin tức từ Lý Lực, hẳn chẳng những không xuất hiện mà Tần Mai cũng biệt vô âm tín. Nàng biết đã có biến, nhưng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Suốt ngày nàng đứng ngồi không yên.

“Đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện”, Diêu Kế Tông sau khi nghe kể đã khẳng định như đinh đóng cột, “Lý Lực không thể nào vô duyên vô cớ biến mất như vậy, chỉ có một khả năng, đó là sau khi người nhà của hắn biết chuyện đã mạnh mẽ phản đối, hắn bị quân thúc nghiêm khắc không cách nào xuất môn. Ta đoán hẳn đang bị giam lỏng”.

“Anh hùng thất thế a!”, Nguyễn Nhược Nhược cũng nghĩ như vậy.

“Vậy hai người chúng ta nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu anh hùng đi”, Diêu Kế Tông ma quyền sát chưởng nói, “Mỹ nhân ngư cứu hoàng tử, hai chúng ta cứu Tiểu vương gia Lý Lực”.

“Cứu thế nào bây giờ? Hay là người chuẩn bị thuốc nổ với bom hóa học đi. Nếu không còn cách nào khác, chúng ta liều một phen đem hỏa pháo nã vào vương phủ, sau đó chụp mặt nạ phòng độc thừa dịp vương phủ náo loạn mà xông vào cướp người”.

Lý Lực ở trước mặt Dương công chúa và Phò mã xung đột với mẫu thân, vậy nên hai người bọn họ thăm bệnh xong liền vội vã cáo từ. Lúc vương phi tiễn khách, miệng vẫn vui cười nói, “Hài tử trưởng thành không tránh được đôi lúc làm nhà cửa ồn ào, thật khiến mọi người chê cười”.

Dương công chúa nghe được cũng thản nhiên đáp, “Con người vốn nhiều tâm tư, tính tình có lúc thay đổi cũng là điều bình thường. Vương phi không cần quá lo lắng, qua vài ngày nữa Lý Lực sẽ bình tĩnh lại. Bất quá người cũng nên an ủi hắn một chút, đừng quá cứng nhắc”.

Trên đường trở về phủ Phò mã, hai người ngồi trong xe không nói lời nào, tâm tư cảm xúc chỉ xoay quanh tràng diện ban nãy tại vương phủ. Dương công chúa nghĩ ngợi hồi lâu mới mở miệng hỏi, “Phò mã, người đang giúp đỡ bọn họ đúng không?”

Bị hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy, Ngọc Liên Thành nhất thời ngẩn ra, sau đó mới bình tĩnh trở lại. Có lẽ thời điểm hắn nhét tờ giấy kia vào tay Lý Lực đã rơi vào mắt công chúa. Hắn suy nghĩ một chút mới gật đầu, “Đúng vậy, ta đang giúp họ”.

“Như vậy, ý trung nhân của Lý Lực thật sự là...Tam biểu muội của người sao?”

Ngọc Liên Thành trầm mặc, hồi lâu sau mới đáp, “Đúng, là Tam biểu muội”. Hắn dường như không tự chủ được lời nói của mình, công chúa hỏi sao thì trả lời vậy. Đôi mắt hắn u ám khiến người khác không đọc được cảm xúc bên trong, giờ khắc này không ai biết tâm sự của hắn rất nặng nề.

Ánh mắt công chúa dừng lại trên gương mặt của hắn một hồi. Hắn là nam nhân của nàng, người cùng chung chăn gối, người đã cùng nàng kết bái phu thê, nhưng trong lòng hắn vẫn còn giữ lại một bóng hình khác...

Dương công chúa rũ mi mắt xuống, nhẹ giọng nói, “Nếu ta có thể giúp được chuyện gì, người cứ lên tiếng đừng ngại”.

Ngọc Liên Thành ngẩn ra, không tự chủ nhìn về phía nàng, “Đa tạ công chúa”.

“Không cần khách khí, người có thể giúp bọn hắn, ta cũng có thể. Chúng ta...thật sự rất giống nhau”, một câu nói rất đơn giản nhưng tràn đầy ẩn ý. Người vì nàng, ta lại vì người. Tình yêu của chúng ta là như vậy, trao tặng tất cả cho đối phương mà không cần hỏi đáp. Yêu sâu đậm ai đó sẽ không còn cảm thấy oán giận, lại càng không quan tâm đến vấn đề được mất. Một người tâm tư tinh tế như Ngọc Liên Thành dĩ nhiên sẽ hiểu được điều này. Hắn ngạc nhiên nhìn công chúa, một mảnh nhỏ trên tảng băng cứng trong lòng dường như vừa chảy tan ra.

Đêm thu yên tĩnh, vầng trăng trong vắt, ngã tư đường Trường An không một bóng người. Trên bờ hồ Ngưng Bích, Nguyễn Nhược Nhược, Diêu Kế Tông, Ngọc Liên Thành, ba người mượn ánh trăng đang làm công tác chuẩn bị cho khinh khí cầu bay lên.

“Ta đã xác định hướng gió, nếu từ nơi này bay lên rồi hướng thẳng đến vương phủ thì chúng ta có khoảng ba phút lơ lửng phía trên vương phủ. Nhưng ban đêm gió rất mạnh, ta đoán chừng thời gian không vượt quá ba phút đồng hồ. Nếu Lý Lược không kịp leo lên, ta chỉ sợ kế hoạch lần này sẽ tuyên bố thất bại”, Diêu Kế Tông cả tay chân lẫn miệng đều hoạt động không ngừng.

“Lúc ban ngày ta nhìn thấy Lý Lược, bộ dáng của hắn rất suy yếu, thời gian của người lại khắc khe như vậy...hắn có thể phối hợp tốt hay không, thật sự...”, Ngọc Liên Thành có điểm lo lắng.

“Không sao, ta tin hắn sẽ làm được”, Nguyễn Nhược Nhược đã nghe Ngọc Liên Thành thuật lại tình huống gặp mặt với Lý Lược sáng nay, mặc dù rất đau lòng nhưng nàng đối với Lý Lược rất có niềm tin, “Hắn phản ứng kịch liệt như vậy chứng minh hắn vô cùng khao khát được bỏ trốn. Bây giờ cơ hội đã ở trước mắt, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua”.

“Sau khi mang được hắn ra ngoài, các người...làm sao bây giờ?”, Ngọc Liên Thành chần chừ một chút, chỉ bằng cứ hỏi thẳng nàng.

“Còn có thể làm gì bây giờ? Chỉ còn cách bỏ trốn”, Diêu Kế Tông mạnh miệng tuyên bố.

“Đúng vậy, trước mắt bọn ta chỉ có thể tránh bão, lấy lui làm tiến. Biểu ca, chúng ta sẽ rời khỏi Trường An một thời gian ngắn”, ngữ khí Nguyễn Nhược Nhược có chút tiếc nuối, Trường An thành này...mặc dù nàng không tình nguyện đến nhưng lại cảm thấy quyến luyến nếu phải rời xa.

“Còn di phụ và di mẫu, người sắp xếp thế nào?”

“Ta để lại một bức thư, nói với họ ta bỏ nhà đi, cụ thể đi đâu thì ta không nói rõ, bọn họ cũng không cần thiết phải biết. Bọn họ biết quá nhiều cũng không có lợi, ta đoán chừng người nhà của Lý Lược nhất định sẽ đến Nguyễn Phủ gây phiền toái, đến lúc đó bọn họ không biết sẽ không có tội”.

Ba người vừa nói vừa làm nên công tác chuẩn bị hoàn tất rất nhanh. Kinh khí cầu sừng sừng thẳng tắp trong gió, Diêu Kế Tông và Nguyễn Nhược Nhược vội vàng nhảy lên, Ngọc Liên Thành đứng bên ngoài nhìn họ, ly biệt lần này không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Nghĩ như thế, trong lòng hắn bỗng cảm thấy chua xót. Hắn nhìn không được muốn đưa tay nắm chặt bàn tay của Nguyễn Nhược Nhược, mà Nguyễn Nhược Nhược cũng đứng lúc cúi người xuống, nắm chặt lấy hai tay của hắn, bốn bàn tay xiết thật chặt vào nhau.

“Ngọc Liên Thành, cảm ơn người”, Nguyễn Nhược Nhược biết giờ phút này nói hai chữ “cảm ơn” quả thật quá đơn bạc, nhưng ngoại trừ hai chữ này nàng còn biết nói gì nữa đây? Ngọc Liên Thành không nói gì, chẳng quan là nhìn nàng mỉm cười, nụ cười như trăm ngàn đóa hoa đua nở. Kinh khí cầu dần bay lên trời, Ngọc Liên Thành vẫn nắm tay nàng đuổi theo mấy bước, cuối cùng không thể níu kéo được nữa...hắn buông tay. Biệt ly hôm nay liệu có phải là biệt ly mãi mãi? Ngọc Liên Thành đứng bất động trên bờ hồ Ngưng Bích, đầu ngẩng nhìn bầu trời đêm mịt mùng. Kinh khí cầu mượn sức gió bay đi rất nhanh, một khắc sau đã hoàn toàn mất hút, bầu trời chỉ còn lại ánh trăng nửa sáng nửa mờ, phẳng phất có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Sau khi Dương công chúa và Ngọc Liên Thành rời đi, tâm tình của Lý Lược trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn không đem đồ ăn ném ra khỏi cửa như trước mà nhanh chóng ăn hết, sau đó trở lại giường nghỉ ngơi. Sau khi dùng xong bữa tối, hắn ngủ một mạch đến tận nửa đêm mới tỉnh dậy. Hắn lẳng lặng ngồi trong viện, đầu ngẩng nhìn vầng trăng lung linh đến xuất thần.

Tĩnh An vương phi nghe nói hắn rốt cục đã chịu dùng bữa nên cảm thấy rất yên lòng. Khi nàng chạy tới Lưu Tiên Cư thăm con, sắc mặt của Lý Lược quả thật khá hơn lúc ban ngày rất nhiều. Nàng thở phào một hơi, cho rằng hắn đã nghĩ thông suốt.

“Hơi Nhi, người rốt cuộc cũng đã nghĩ thông suốt rồi đúng không? Nếu đã vậy thì đừng cãi lời phụ mẫu nữa, đừng đối xử tệ bạc với thân thể mình, phụ mẫu nhìn người như thế cũng rất đau lòng a!”, vương phi mềm mỏng khuyên nhủ.

Lý Lược nhìn mẫu thân, thấp giọng nói, “Mẫu thân, thật xin lỗi”.

Vương phi vừa nghe được giọng điệu nhận sai liền nở nụ cười, “Tốt lắm tốt lắm, những chuyện thế này đừng nhắc đến nữa. Người là con của ta, ta chắc chắn sẽ không rời bỏ người. Chẳng qua là từ hôm nay trở đi, người đừng bao giờ suy nghĩ nông cạn như vậy nữa, người đã lớn, cũng nên chính chắn một chút. Sau này người phải thành gia lập nghiệp, nếu tính khí vẫn còn trẻ con như vậy thì phải làm sao? Mau chóng tu dưỡng lại đi, nhớ chưa?”

Lý Lược lại hạ thấp đầu, vẫn là câu nói kia, “Mẫu thân, thật xin lỗi”.

Vương phi vẫn chưa nhận ra điểm khác thường, nàng vỗ về hắn, sờ lên gương mặt và bàn tay lạnh ngắt của hắn mà đau lòng, “Mới qua hai ba ngày mà đã gầy như vậy, ngày mai mẫu thân sẽ sai nhà bếp nấu canh bổ cho người điều dưỡng. Hơi Nhi, đêm cũng đã khuya rồi, người đừng ngồi lâu ở đây sẽ bị cảm lạnh, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

Tĩnh An vương phi nắm tay kéo hắn về phòng, đợi hắn nằm xuống giường mới kéo chăn đắp cẩn thận. Ngồi bên cạnh mép giường một hồi lâu, nhìn hắn cơ hồ đã ngủ say nàng mới nhẹ nhàng cước bộ rời khỏi phòng. Nàng dĩ nhiên không biết, sau khi cánh cửa kia khép lại, hai mắt Lý Lược liền mở ra, thần sắc vô cùng tỉnh táo.

Ban đêm ở Lưu Tiên Cư không có nha hoàn hay thị vệ sai vặt. Lý Lược vốn dĩ không thích giữ quá nhiều người hầu hạ bên cạnh, bất quá chỉ để bọn họ đến quét dọn vào ban ngày, khi trời tối đều phải lui ra ngoài. Hiện tại trong viện chỉ còn mỗi Tần Mai. Mà Tần Mai lúc này đang đóng cửa sổ, chuẩn bị thổi tắt đèn đi ngủ. Liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, hắn trông thấy Tiểu vương gia Lý Lược áo xống chỉnh tề đi ra, nhìn trang phục dường như muốn xuất phủ, hắn không hỏi ngăn người.

“Tần Mai, chuẩn bị củi”. Lý Lược ra lệnh đơn giản.

Tần Mai cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn y lệnh làm việc. Hắn vào nhà kho phía sau hậu viện ôm ra một đồng củi khô, Lý Lược tự mình động thủ, đem củi trong sân xếp thành một chữ “Tâm” thật to.

“Tối nay giờ Tý, khinh khí cầu ứng cứu trên không, hãy đốt lửa trong Lưu Tiên Cư để tiến hành kế hoạch”. Trên giấy chỉ ghi đơn giản mấy chữ nhưng Lý Lược có thể lĩnh hội được. Đến giờ Tý, hắn đốt củi làm thành một chữ “Tâm” cháy phừng phừng, tựa như được đốt bằng chính ngọn lửa trong trái tim hắn.

“Tần Mai, ta phải đi”, Lý Lược nhìn Tần Mai giải thích đôi lời.

Tần Mai cực kỳ kinh ngạc, “Tiểu vương gia, ngài phải đi sao? Làm sao ngài đi được? Vương gia đã sắp đặt rất nhiều thị vệ canh giữ Lưu Tiên Cư, ngài dù chấp cánh cũng khó bay”.

Lý Lược không tự chủ được, trên gương mặt hiện lên nụ cười châm chọc, “Chấp cánh khó bay? Cũng chưa chắc”. Hắn phóng đôi mắt nhìn lên bầu trời đêm, phát hiện một đốm sáng đang từ từ tiến đến, phảng phất như sao băng lướt qua màn đêm biển ước nguyện trở thành sự thật. Nụ cười trên gương mặt hắn thay đổi, đây đích thị là nụ cười vui sướng từ tận đáy lòng.

Tần Mai nhìn theo ánh mắt của Lý Lược, hắn phát hiện trên bầu trời có một đốm sáng bay bay. Đốm sáng ấy lướt tới rất nhanh, cơ hồ đã đến gần tầm mắt. Mượn ánh trăng nhìn kỹ, hắn quả thật không thể tin được một vật như thế lại có thể bay lên trời, mà trên đó còn phảng phất hai bóng người mờ ảo. Hắn khiếp sợ nói, “Cái này...cái này...không phải là thần tiên mà chúng ta đã nhìn thấy lần trước đó sao?”

Trên khinh khí cầu, sau khi Diêu Kế Tông và Nguyễn Nhược Nhược phát hiện phía xa xa trên mặt đất có một ngọn lửa hình chữ “Tâm” cháy sáng liền bắt đầu hành động. Diêu Kế Tông đem một phiến gỗ đập lên hỏa bồn để giảm nhiệt, khinh khí cầu từ từ hạ độ cao, bên dưới gió không mạnh nên tốc độ cũng chậm lại một chút. Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng thả chiếc thang dây đã chuẩn bị từ trước, rồi lại ném thêm một bao cát xuống dưới đất. Khinh khí cầu hạ xuống từ từ, đợi đến khi tiếp cận được gần đến chữ “Tâm” cháy rực bên dưới thì thân ảnh của Lý Lược đã trông thấy rõ ràng. Bọn họ quan sát Lưu Tiên Cư từ trên không, có thể trông thấy tầng tầng lớp lớp thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, bọn họ không dám lớn tiếng gọi Lý Lược, chỉ có thể dùng động tác ra dấu bảo hắn nhanh chóng leo lên.

Lý Lược không đợi bọn họ nhắc nhở. Hắn tựa như hùng ưng bị nhốt trong lồng, giờ phút này chỉ muốn giương cánh bay cao, bỏ lại tất cả sau lưng. Vừa thấy thang dây rơi xuống hắn liền giữ chặt lấy rồi nhanh chóng leo lên. Tần Mai kinh hãi cực kỳ giữ chặt lấy chân hắn, “Tiểu vương gia...ngài...ngài muốn đi đâu?”

Lý Lực tức giận vô cùng, thanh âm tàn khốc, “Tần Mai, mau buông.”

Tần Mai khốn khổ cầu khẩn, “Tiểu vương gia, ngài không được đi, như vậy quá nguy hiểm, nếu ngã xuống thì phải làm sao bây giờ?”. Tròng diện này quả thật quá sức tưởng tượng của hắn. Tần Mai hoảng sợ, sống chết không chịu buông tay.

Bọn họ đang giằng co tại nơi này thì đại môn của Lưu Tiên Cư đột ngột bị đẩy ra, Lý Lực nghe được tiếng bước chân vội vàng đi tới. Lý Lực và Tần Mai cùng nhau nhìn lại...là Tĩnh An vương gia cùng vương phi nửa đêm chạy đến nơi này. Bốn người nhất thời chết trân tại chỗ. Vương phi bị tình hình trước mắt làm chấn động, kinh hãi thất thanh, “Hồi Nhi, người đang làm gì vậy?”, nàng theo hướng chiếc thang dây nhìn lên, lại càng thêm hoảng sợ, “Đây...đây không phải là thứ có thể bay...đã gặp lần trước sao? Như thế nào lại xuất hiện?”

Tĩnh An vương gia cũng bị chấn động, nhưng không hổ danh đại tướng dưới trướng thiên tử, hắn như chim ưng vọt tiến lên, nhất định phải tóm bằng được Lý Lực đang lơ lửng cách mặt đất ba mét. Lý Lực biết bản thân mình một khi bị phụ thân bắt lại thì nhất định đừng mơ tưởng đến chuyện bỏ trốn, hắn không lưu tình co chân đạp cho Tần Mai một cước. Mà hai người đang ở phía trên kia cũng không cam tâm nhìn kẻ hoạch thất bại trong gang tấc. Diêu Kế Tông nhanh chóng bỏ thêm củi, lửa lập tức bốc lên mạnh mẽ đưa khinh khí cầu tăng độ cao càng lúc càng nhanh. Lý Lực được kéo lên cao, thoát khỏi tầm với của Vương gia trong tích tắc.

Đêm càng khuya gió càng mạnh, khinh khí cầu mang theo Lý Lực bên dưới bay ra xa. Vương phi nhịn không được liền bật khóc, “Đây...chuyện gì đã xảy ra? Hồi Nhi sẽ bị mang đến nơi nào a!”

Wương gia sắc mặt ngưng trọng như sắc thép, vội vàng hạ lệnh, “Chuẩn bị khoải mã đuổi theo, nhất định phải bắt được hắn trở lại”.

75. Chương 75

Tĩnh An vương gia trở về phủ khá muộn, vừa vào đến cửa đã trông thấy vương phi đang vội vã bước đến nghênh đón. Nàng báo tin tốt, nói rằng Hồi Nhi đã suy nghĩ thông suốt, không còn hồ đồ tự làm khổ mình nữa. Vương gia nghe được những lời này liền trầm ngâm một lát, chân mày chau lại, trực giác linh cảm có điều khác thường. Thời điểm Công chúa cùng Phò mã đến thăm, phản ứng của hắn vẫn còn kịch liệt như vậy, tại sao lại bất ngờ nghĩ thông suốt? Ngâm kỹ lại một lần nữa, những lời hắn nói với mẫu thân dường như chỉ đề cập đến cảm giác áy náy...Vương gia đột nhiên đứng dậy nói, “Đến Lưu Tiên Cư”.

Wương phi đang hào hứng nói chuyện bỗng nhận thấy sắc mặt vương gia thay đổi, hoàn toàn không có lấy nửa điểm vui mừng, ngược lại còn chau mày bước nhanh ra ngoài. Nàng mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng vội vàng theo sát phía sau. Kết quả, lúc hai người đến được Lưu Tiên Cư liền trông thấy cảnh Lý Lực bay lên không. Vương phi lo lắng, vừa khóc vừa ngã xuống đất, “Hồi Nhi, thảo nào người cứ một mực xin lỗi mẫu thân, thì ra người đã chuẩn bị bỏ trốn, người muốn mẫu thân tức chết mới vừa lòng sao?”

Tĩnh An vương gia cố trấn an vương phi, tự mình phóng lên một con khoải mã, dẫn theo gia tướng đuổi theo. Vương gia giơ cao ngọn đuốc trong tay, chỉ về hướng khinh khí cầu đang bay trên không, miệng quát to, “Đuổi theo ngọn lửa trên kia, người nào đuổi kịp nó sẽ thưởng một trăm lượng bạc”. Vương gia đã tuyên bố sẽ ban thưởng, tiếng người tiếng ngựa càng lúc càng dồn dập. Nửa đêm trên đường Trường An rất tĩnh mịch, một đội nhân mã phóng nhanh như bay, đá xanh trên đường bị vó ngựa dẫm đạp phát ra chuỗi âm thanh giòn vang.

Trên khinh khí cầu, Lý Lực đã trèo được vào bên trong. Hắn vừa đặt chân xuống liền tiến thẳng đến ôm chặt Nguyễn Nhược Nhược. Nàng cũng ôm cứng lấy hắn, hai người xiết chặt nhau tựa như cốt nhục tương liên, không thể tách rời.

“Ta nói hai người các người nha, đừng có âu yếm thân mật sớm như vậy có được không, bên dưới còn có truy binh a!” Diêu Kế Tông vừa nói vừa nhìn xuống mặt đất bên dưới, khoải mã cùng vô số ngọn đuốc sáng rực nổi thành một đoàn phía sau, hắn không thể không nhíu mày lo lắng. Nếu bọn họ sống chết đuổi theo thì thật phiền toái. Khinh khí cầu mặc dù đã được hắn cải tiến, có thể mang được một lúc ba người, nhưng

tốc độ theo đó cũng giảm bớt. Huống chi trọng lượng đã lên đến cực hạn, lại không thể mang quá nhiều củi khô nên thời gian bay có hạn. Nếu bọn họ rơi xuống lúc Tĩnh An vương gia đuổi kịp thì chẳng phải thất bại rồi sao? Không hề chần chừ, hắn đem toàn bộ củi khô còn lại bỏ hết vào hỏa bồn, có thể mượn sức gió mà bay nhanh, càng nhanh càng tốt.

“Gió a! Thổi mạnh lên đi!”, sau khi Nguyễn Nhược Nhược liếc nhìn truy binh dưới đất, nàng liền hướng thẳng lên bầu trời hô to. Đúng nha, giờ phút này nếu gió mạnh hơn một chút thì bọn họ có thể bay được xa hơn, khả năng đào thoát cũng lớn hơn. Đường như phong thần đã đáp ứng lời khẩn cầu của nàng, gió bỗng trở nên mạnh hơn, khinh khí cầu mượn sức gió xẹt ngang bầu trời như sao băng. Ba người vừa thấy khinh khí cầu lao đi với tốc độ khủng khiếp như vậy liền ngồi thụp xuống, vừa mừng vừa sợ. Bốn phía là bầu trời đêm âm u, cảm xúc nhất thời dâng trào, Diêu Kế Tông cười nói, “Nguyễn Nhược Nhược, người thật lợi hại nha, còn có thể hô phong hoán vũ!”

Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên cao hứng ngâm thơ, “Ngã thị Thanh Đô sơn thủy lang, thiên giao phân phó dữ sơ cuồng. Tăng phê cấp vũ chi phong khoán, lữ thượng lưu vân tá nguyệt chương. Thi vận thủ, tửu thiên thương, cơ tăng trú trước nhãn khán Hầu vương. Ngọc lâu kim khuyết dung quy khứ, thả tháp mai hoa tuyết Lạc Dương”.

“Thơ hay”, Lý Lực nghe được liền tán thưởng, “Nhược Nhược, người đúng là tài nữ!”

Nguyễn Nhược Nhược không dám đạo thơ nên vội vàng đính chính, “Không phải thơ ta làm a, đây là tác phẩm của một thi nhân đời Tống, ta chẳng qua đột nhiên nghĩ tới nên buộc miệng ngâm. Lý Lực, sau khi chúng ta rời Trường An, chi bằng đến Lạc Dương đi! Gần đến mùa đông rồi, chúng ta đến đó thử xem có đúng là hoa mai Lạc Dương làm say lòng người? Được không?”

Lý Lực dĩ nhiên không phản đối, Diêu Kế Tông nghe được cũng kích động, “Ta cũng muốn đi, chi bằng ba chúng ta cùng đến Lạc Dương nha!”

“Ba chúng ta?”, Nguyễn Nhược Nhược bật cười tinh quái, “Người muốn làm kì đà hả?”. Lý Lực mặc dù nghe không hiểu nhưng ý tứ thì có thể dễ dàng đoán ra, tóm lại nàng muốn ám chỉ Diêu Kế Tông...dư thừa! Lý Lực cũng tán thành ý kiến này nên quay đầu nhìn Diêu Kế Tông cười nói, “Diêu Kế Tông, mặc dù chúng ta rất cảm tạ người đã ra tay cứu giúp, nhưng...cái này...hay là người giúp đến đây thôi!”

Diêu Kế Tông khinh thường nói, “Ăn cháo đá bát, ăn ốc bỏ vỏ, hai người các người đúng là không có lương tâm”.

Mặc kệ hắn, Lý Lực và Nguyễn Nhược Nhược rúc đầu vào nhau cười khúc khích. Người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đối phương có thể nhìn thấy hình bóng của chính bản thân mình.

Hỏa lực dần yếu đi, khinh khí cầu bắt đầu chậm rãi đáp xuống. Diêu Kế Tông quan sát vị trí của họ lúc này. Mượn ánh trăng, có thể nhận ra bọn họ đang đáp xuống một khu rừng vắng vẻ. Xa xa nhìn lại, đoàn kỵ mã cùng ánh đuốc vẫn đang hướng thẳng đến nơi này.

“Lý Lực, phụ thân của người thật bất khuất nha! Nhìn đi, vẫn còn đuổi theo kia”, Diêu Kế Tông lắc đầu thở dài nói.

Nguyễn Nhược Nhược và Lý Lực cố gắng đặt vấn đề “mật ngọt” sang một bên, song song hướng đầu nhìn lại, “Thật là cố chấp! Lý Lực, hai phụ tử người rốt cuộc đều cứng đầu như nhau”, Nguyễn Nhược Nhược cũng thở dài nói.

Lý Lực không nói lời nào, chẳng qua là cau mày như có điều suy nghĩ.

“Cứ như vậy thì thật phiền toái, khinh khí cầu sắp phải hạ xuống rồi. Người nhìn bọn họ phi như gió đang kia kia, chắc chắn đã nhận ra khinh khí cầu bay chậm lại nên muốn thừa dịp truy đuổi đến cùng”, Diêu Kế Tông có chút gấp gáp, đến tận đây mà còn bị tóm trở về, thật không cam tâm a!

“Yên tâm, bọn họ muốn đuổi tới nơi này cũng tốn không ít thời gian, chưa chắc có thể bắt kịp chúng ta. Khinh khí cầu vừa đáp xuống chúng ta liền chạy nhanh lên, nhất thời tránh được thì cứ tránh”, Nguyễn Nhược Nhược vẫn giữ được bình tĩnh.

Trong khi đang nói chuyện, khinh khí cầu đã đáp xuống đất. Khinh khí cầu còn chưa chạm đất Lý Lực đã nhảy xuống trước, hần nhanh chóng xoay người ôm Nguyễn Nhược Nhược ra ngoài. Nàng vừa ôm hần vừa nhoài người lấy ra một túi vải từ trong khinh khí cầu. Lý Lực thay nàng cầm túi vải, miệng hỏi, “Đây là cái gì?”

“Chúng ta muốn chạy trốn nên tất nhiên phải chuẩn bị. Trong này có vài bộ quần áo và kinh phí đi du lịch thế giới”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, chạy mau lên!”, Diêu Kế Tông cũng nhảy ra, vừa chỉ về phía trước vừa thúc giục. Lý Lực chặn hần lại, “Không nên đi về phía đó, chúng ta chạy về hướng ngược lại”.

“Chạy ngược lại? Người sợ chết không đủ nhanh hả?”, Diêu Kế Tông ngạc nhiên, “Đó là hướng truy binh đuổi tới, người muốn bị tóm lại sao?”

Nguyễn Nhược Nhược cũng ngạc nhiên, Lý Lực giải thích, “Phụ thân ta sắp đuổi kịp đến đây, khinh khí cầu lại đáp xuống nơi này nên chắc chắn người lấy nơi này làm trọng điểm mà cho quân mã truy lùng bốn phía. Bọn họ người đông thể mạnh, lại có khoái mã hỗ trợ nên chúng ta dù cố chạy cũng khó thoát. Chỉ bằng chúng ta lui về sau, sẽ không ai nghĩ tới điểm này”.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được ánh mắt liên sáng ngời, “Đúng nha! Đây chính là một chiêu “xuất kỳ bất ý”. Con người thường suy nghĩ theo quán tính, bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta đang liều mạng chạy thẳng về phía trước, nhưng thực tế chúng ta lại quay ngược trở lại Trường An. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

Diêu Kế Tông chợt hiểu ra, “Lý Lực, người đứng là hữu dũng hữu mưu nha! Được rồi, chúng ta cùng nhau rút lui. Như vậy cũng tốt, các người không đến Lạc Dương mà ở lại Trường An, chúng ta còn có thể thường xuyên tới lui được!”

“Lạc Dương nhất định phải đi, chẳng qua là tình hình trước mắt không cho phép, chúng ta cần phải né tránh một thời gian. Chờ cho sóng yên gió lặng, ta và Lý Lực sẽ chu du thế giới. Lý Lực, quyết định nha, điểm đến đầu tiên sẽ là Lạc Dương”.

Lý Lực ôm eo nàng cười nói, “Người muốn đi đến nơi nào thì chúng ta sẽ đến nơi đó, tùy ý người. Chẳng qua là hiện tại chúng ta nên...chạy thật nhanh a, trốn thoát truy binh quan trọng hơn”.

Ba người nương theo bóng đêm liều mạng chạy theo hướng ngược lại. Dịch ngoài sáng, bọn họ trong tối, từ xa đã nhìn thấy truy binh đốt đuốc liên tục phóng tới, bọn họ im lặng ẩn nấp trong rừng. Chờ sau khi đoàn nhân mã đã đi qua, bọn họ một lần nữa vội vàng chạy tiếp. Bình minh lên, ba người đã đến được ngoại thành Trường An, mà Tĩnh An vương gia cùng đoàn thị vệ vẫn lục soát tại địa điểm khinh khí cầu đáp xuống suốt đêm.

Thái dương đã xuất hiện ở đằng đông, tia nắng yếu ớt xuyên qua không khí báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu. Nơi này cảnh quang tươi đẹp, có sơn có thủy, hạt sương trong vắt như tuyết vẫn còn đọng lại trên bụi cỏ ven đường. Không khí trong lành, mát mẻ, thế giới phẳng phất tươi đẹp như mộng, bọn họ đang từng bước dạo quanh giấc mộng an lành. Nguyễn Nhược Nhược nhìn ngắm quang cảnh thôn trấn mùa thu đẹp như một bức tranh, hồng thụ đã bắt đầu rụng lá, nàng không nhịn được thở dài nói, “Thật là đẹp, tựa như một bức tranh sơn thủy hữu tình. Lý Lực, chúng ta đừng trở về thành Trường An nữa, chỉ bằng ở lại nơi này ẩn cư một thời gian!”

Lý Lực gật đầu, “Cũng tốt, ở Trường An thành nhiều người nhiều tai mắt, bị nhận diện cũng rất phiền toái. Chúng ta ẩn cư ở nơi hoang dã mỹ lệ này, ta cũng thích an tĩnh”.

Diêu Kế Tông nghe được liền nhớ tới, “Nếu các người muốn chọn nơi này ẩn cư thì vừa đúng lúc Diêu phủ có một tiểu viện ở gần đây. Bất quá, phòng ốc cũng không tốt lắm nha!”

“Phòng ốc gì? Có thể trú lại không?”, Nguyễn Nhược Nhược vội hỏi.

“Người ở không thành vấn đề”, Diêu Kế Tông đáp, “Dưới chân núi có vườn tược của Diêu gia, hàng năm Diêu lão gia đều cắt cử gia nhân đến đây thu hoạch nên phải có chỗ để mọi người nghỉ ngơi. Hiện tại không phải thời điểm thu hoạch nên tiểu viện cũng không người sử dụng, mặc dù chỉ có một gian phòng nhưng các người có thể đến đó sống chung một thời gian”.

Nghe được câu cuối cùng, gương mặt Lý Lực có chút ửng hồng, Nguyễn Nhược Nhược lại không để ý đến điểm này, nàng vội vàng nói với Diêu Kế Tông, “mau mau mau, mau dẫn chúng ta đến đó đi”.

Vì vậy Diêu Kế Tông dẫn bọn họ đi dọc theo đường núi, sau khi băng qua một khoảng rừng thưa liền trông thấy một vùng sơn thủy u tĩnh, giữa bốn bề cây cối xanh tươi mọc lên một tiểu viện vách trúc lợp cỏ xanh xán láng yêu. Nguyễn Nhược Nhược vừa nhìn thấy đã thích thú vô cùng.

“Thanh sơn chính bổ tường đầu khuyết, lục thụ thiên nghi ốc giác già. Một tiểu viện như vậy lại ở giữa nơi thanh tĩnh thế này thật là...tuyệt vời a!”, Nàng tung tăng chạy đến, Diêu Kế Tông cũng bước theo để...mở cửa. Lại nói loại khóa này dùng để phòng quân tử chứ không phòng tiểu nhân, chỉ cần vặn nhẹ một cái đã mở ra. Nguyễn Nhược Nhược vui vẻ nhìn quanh một lượt, bày trí trong phòng quả thật rất đơn giản, một bộ bàn ghế mộc thô sơ, ngoài phòng còn có vài khóm cúc vừa chớm nở. Nàng càng nhìn càng thích, “Lý Lực, nơi này được không?”.

Lý Lực mỉm cười, nhìn tiểu viện một lượt rồi gật đầu đồng ý. Diêu Kế Tông cười nói, “Để Tiểu vương gia ngồi mát ăn bát vàng phải trú lại một nơi đậm bạc như vậy, thật là ủy khuất người rồi!”

“Không ủy khuất. Nếu ta muốn ngồi mát ăn bát vàng thì chắc chắn sẽ không lao tâm khổ tứ bỏ trốn khỏi vương phủ chạy đến đây. Tiểu viện này so với Lưu Tiên Cư mặc dù kém hơn, nhưng ta không quan tâm”.

“Chúng ta ẩn cư ở đây một thời gian đi!”, Nguyễn Nhược Nhược đưa ra quyết định cuối cùng.

“Được rồi, các người ở đây, ta trở về thành Trường An thăm dò tin tức, có gì mới sẽ lập tức đến báo cho các người”, Diêu Kế Tông nói.

“Khoan đã, nhờ người chú ý động tĩnh bên Nguyễn phủ, ta sợ bọn họ vì ta mà rước họa”, Nguyễn Nhược Nhược đặc biệt lưu tâm vấn đề này.

“Biết rồi, dưới chân núi có một thôn nhỏ, trong thôn có hợp chợ, nếu các người thiếu món gì thì có thể ghé xuống đó mà mua. Nguyễn Nhược Nhược, Lý Lực, các người hành động nên cẩn thận một chút. Ta cáo từ trước”. Diêu Kế Tông từ giả hai người bọn họ rồi trở về Diêu phủ.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn Lý Lực cười nói, “Lý Lực, chúng ta sẽ phải sống ở đây một thời gian rồi!”.

Lý Lực không nói lời nào, hắn chỉ đứng đó nhìn nàng say đắm, từ tâm đến mắt đều cười thành một đóa hoa.

76. Chương 76

Diêu Kế Tông đi rồi, Nguyễn Nhược Nhược và Lý Lực hai người đến hồ nước trước tiểu viện rửa tay rửa mặt, tẩy sạch bụi đất sau một đêm bôn ba vất vả. Sau đó bọn họ trở vào phòng lục soát một lần nữa, sắp xếp lại những vật dụng bình thường hằng ngày. Chén bát, bếp lò, củi, gạo, muối...đều đầy đủ, tại góc phòng còn có một chiếc giường, chẳng qua là lâu ngày không có người sử dụng nên đóng một lớp bụi dày. Nguyễn Nhược Nhược tinh tế nhìn ngó một hồi liền quyết định việc đầu tiên phải làm là đem tất cả những thứ này giặt giũ lau dọn một phen. Cũng may căn phòng này khá sạch sẽ, gọn gàng nên công việc dọn dẹp cũng không tốn quá nhiều thời gian, bọn họ hai người chỉ cần động tay động chân một lúc là xong. Nguyễn Nhược Nhược tiến đến chỗ chiếc giường. Lý Lực đứng phía sau nhìn nàng, không biết nghĩ ngợi điều gì mà sắc mặt đột nhiên phấp phồng.

“Lý Lực, người đến giúp ta một tay đi chứ”, giường nặng như vậy, một mình Nguyễn Nhược Nhược không xê dịch nổi, nàng vừa chỉ vào đầu giường bên kia vừa gọi Lý Lực.

Lý Lực vội vàng chạy đến. Nguyễn Nhược Nhược vừa trông thấy sắc mặt đỏ hồng của hắn liền hiểu ra, nàng nhin cười gọi hắn đến gần, “Lý Lực, lại đây đi! Ta có chuyện muốn nói với người”.

Lý Lực ngồi xuống bên cạnh nàng. Nguyễn Nhược Nhược vòng tay ôm cánh tay hắn, ngữ khí nhẹ nhàng như cánh hoa, “Lý Lực, chúng ta bây giờ đang bỏ trốn, tình huống đặc thù nên tạm thời bỏ qua chuyện nam nữ thụ thụ bất thân gì gì đó, tối nay chúng ta ngủ cùng một giường”.

Sắc mặt Lý Lực lại càng đỏ hơn, sắc hồng lan đến hai bên tai. Nguyễn Nhược Nhược nhin không được liền đưa tay chạm vào gương mặt đỏ ửng của hắn, nàng cười nói, “Nhưng ta nói trước nha, mặc dù ngủ chung nhưng người không được...động tay động chân, hiểu chưa?”

Lý Lực quần bách cực kỳ, làm gì còn đủ tâm trí sắp đặt câu chữ trả lời nàng. Hắn chỉ biết liều mạng gật đầu, tuyệt đối sẽ không mạo phạm.

Nguyễn Nhược Nhược biết hắn lúc nào cũng cực kỳ đáng yêu như vậy. Thật ra, nàng vô cùng thương yêu hắn, “chuyện đó” cũng không phải là không được. Quan hệ nam nữ không có gì đáng xấu hổ, đây chính là bản năng thiêng liêng của con người. Chẳng qua là bọn họ thật sự vẫn còn rất trẻ, ăn quả cấm quá sớm cũng không phải chuyện tốt. Hãy đợi trái chín thêm một chút nữa rồi hắn ăn, hương vị lúc đó sẽ lại càng say đắm hơn nhiều.

Nguyễn Nhược Nhược mở túi vải mang theo tới qua rồi xem xét một hồi. Nàng đã chuẩn bị rất kỹ, chẳng những mang theo áo váy của chính mình mà còn mang cả quần áo cho Lý Lực, đó chính là xiêm y của Nguyễn Nhược Long, nàng mang theo vì đoán chừng Lý Lực sẽ không chú ý đến những việc như thế này. Nàng đem một hộp nhỏ mở ra cho Lý Lực xem, trong hộp ngoài trần châu đá quý còn có mấy đỉnh vàng cùng một ít bạc vụn, “Đây là gia tài của ta”.

“Người từ đâu có nhiều châu báu như vậy?”, Lý Lực ngạc nhiên hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược cười khanh khách, “Đêm đầu tiên ta tới Đại Đường này bị xe ngựa của người đụng vào, ngày hôm sau người sai người tới dâng lễ vật tạ lỗi, nhớ chưa?”

Lý Lực lúc này mới nhớ ra. Hắn cũng nhin không được liền bật cười, “Lúc ấy vô luận thế nào ta cũng không ngờ những thứ này lại còn có tác dụng này”.

Một đêm bốn ba, hai người đều cảm thấy mệt mỏi, vậy nên Nguyễn Nhược Nhược vỗ vỗ lên giường nói, “Ta mệt rồi, phải ngủ một chút thôi. Người nhất định cũng rất mệt mỏi, chúng ta...trước tiên ngủ một giấc đi”.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa cởi áo ngoài, mặc một thân áo ngủ trắng muốt chui vào chăn. Nàng liếc mắt tinh quái nhìn Lý Lực vẫn còn đang chần chừ ở mép giường, “Đừng làm khó mình, người cũng nằm xuống đi”.

Nghe nàng nói vậy, Lý Lực cũng cởi áo ngoài rồi ngã người nằm xuống bên cạnh nàng. Hai người gần trong gang tấc, có thể nghe thấy hơi thở của nhau. Lý Lực ngửi được u hương nhi nữ tỏa ra từ thân thể Nguyễn Nhược Nhược, nhịp tim không khỏi đập loạn một trận, phía dưới không chịu thuận theo tuần quy đạo củ. Hắn vội vàng xoay người nằm đưa lưng về phía nàng, tâm trí giãy dụa một hồi mới có thể khôi phục hô hấp bình thường. Dù sao cũng đã vất vả cả đêm, hắn dần dần chìm sâu vào giấc ngủ say.

Lý Lực ngủ một giấc ngon lành, khi tỉnh dậy đã quá trưa. Hắn mở mắt nhìn sang bên cạnh, Nguyễn Nhược Nhược không có ở đấy. Lý Lực giật mình lo lắng, chợt nghe bên ngoài có thanh âm truyền đến, lúc này hắn mới thở phào yên lòng. Vội vàng rời giường, hắn khoác áo tràng hoàng, lại nhìn thấy trên bàn có đặt một bát nước trong, là nàng chuẩn bị cho hắn. Quả thật hắn đang rất khát nước nên uống một hơi cạn sạch. Rõ ràng chỉ là chén nước thanh đạm bình thường nhưng cảm giác lại ngọt như mật hoa.

Trong bếp, Nguyễn Nhược Nhược buộc tóc đơn giản sau gáy, một tay cầm nồi, một tay xách ấm, trước sau vội vàng lục đục. Không khí mang theo sự ấm cúng thanh bình của nhà thường dân bá tánh. Lý Lực tựa cửa ngắm nhìn nàng một hồi lâu mới lặng lẽ đi vào, hắn từ phía sau choàng tay ôm cổ nàng. Mới vừa cùng nàng chung giường chung chăn, hắn ngược lại không dám tùy ý thân mật, sợ rằng dục hỏa sẽ bùng phát bất cứ lúc nào.

“A, người tỉnh rồi!”, Nguyễn Nhược Nhược xoay đầu nhìn hắn mỉm cười, bờ môi mềm mại khiến hắn không tự chủ được cúi xuống, một nụ hôn thật sâu...thật nồng thắm...Nguyễn Nhược Nhược lúc đầu còn mỉm cười lẩn trốn, “Đừng phá, ta đang nấu cơm mà!”, Nhưng...làm sao có thể cự tuyệt hắn? Hai người không tự kìm hãm được liền ôm hôn say đắm, đôi bờ môi dây dưa triền miên không chịu tách ra. Xoảng! Một thanh âm rơi vỡ vang lên, kinh động hai người đang bay bổng trong mê mộng, là nắp nồi trong tay Nguyễn Nhược Nhược rơi xuống đất. Dây buộc tóc của nàng không biết đã bung ra từ lúc nào, mái tóc dài chảy xòa xuống bờ vai.

“A! Cơm biến thành cháo rồi! Lý Lược, đều tại ngươi, đều tại ngươi!”, Nguyễn Nhược Nhược dậm chân nhìn nồi cơm trong phút chốc đã nhão như cháo. Lý Lược mỉm cười nhặt nắp nồi trên đất trả lại cho nàng rồi nói, “Ta ăn cháo cũng được”.

“Là ngươi nói đó nha, ăn không hết ta sẽ bắt ngươi nuốt bằng hết”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

Món ăn sền sệt nửa cơm nửa cháo, sòng sòng chín chín này quả thật rất khó nuốt. Nguyễn Nhược Nhược buông đũa chịu thua, lại nhìn sang Lý Lược ngồi đối diện mặt mày vẫn hờ hững hết ăn lại uống, “Không phải chứ, thứ này ngon vậy sao? Ngươi thế nào lại cao hứng như vậy?”

Lý Lược nuốt xong một ngụm “cháo” mới mỉm cười trả lời, “Ta không ngờ ngươi lại có thể nấu được một món khó ăn đến mức này nha”.

“Ngươi còn dám nói”, Nguyễn Nhược Nhược bĩu môi, “Đều là tại ngươi, nếu không nó đâu thành ra thế này”.

Lý Lược lắc đầu cười nói, “Được rồi, đều là lỗi của ta, vậy để ta ăn hết là được chứ gì”.

Vậy nên Nguyễn Nhược Nhược không hề khách khí đem chén cháo chỉ mới ăn qua vài miếng đẩy đến trước mặt hắn, “Ăn hết, ăn không hết ta không nấu cơm tối. Ta bĩu công”.

Lý Lược thở dài rồi nói, “Tự làm tự chịu”. Hắn đẩy chén của mình sang một bên, cầm chén của Nguyễn Nhược Nhược ăn tiếp. Chỉ những người yêu nhau mới không để tâm đến việc ăn thức ăn thừa của đối phương. Người ăn cũng giống như ta ăn, có khác gì nhau.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn ăn vài miếng cũng không để hắn ăn thêm nữa, “Lý Lược, bỏ đi, chúng ta vào rừng kiếm thức ăn!”

Bỏ đồng thức ăn kinh hoàng sang một bên, hai người tay trong tay chạy ra ngoài rồi đi thẳng vào rừng. Nguyễn Nhược Nhược vừa đi vừa nhìn đông nhìn tây, “Diêu Kế Tông nói nhà hắn có trồng bưởi ở đây, tuy nói là mới thu hoạch nhưng chắc chắn vẫn còn sót lại một ít. Lý Lược, chúng ta đi tìm một chút!”

“Nhìn kia, trên kia không phải có một quả đó sao”, Lý Lược tinh mắt nhìn thấy trên ngọn cây bên trái có một quả bưởi vẫn còn đu đưa giữa khóm lá xanh.

“Tuyệt vời, mắt ngươi thật tốt a! Nhanh hái xuống đi!”, Nguyễn Nhược Nhược chỉ huy.

Lý Lược trèo lên cây hái bưởi rồi ném xuống cho Nguyễn Nhược Nhược đón lấy, “Wow, quả này không nhỏ nha, lại khá nặng, bên trong chắc chứa rất nhiều nước, nhất định sẽ ngọt vô cùng. Lý Lược mau xuống đi, chúng ta ăn bưởi”.

Lý Lược nhảy xuống nhưng lại trèo lên một cây khác, “Ta thấy vẫn còn một quả nữa”, chỉ một lát sau, một quả nữa lại được ném xuống.

Nguyễn Nhược Nhược cao hứng, “Xem ra cá lọt lưới khá nhiều, hay là chúng ta cứ hái hết đi”.

Một người trên cây một người dưới đất hái bưởi say sưa, đến khi mặt trời lặn về tây đã “thu hoạch” không dưới hai mươi trái. Bốn cánh tay không thể mang về hết, vậy nên Lý Lược cởi áo khoác làm thành một túi vải, mỗi người một đầu “tha” bưởi về nhà. Trong phòng khắp nơi đều thấy bưởi, hương bưởi tỏa ra ngào ngạt. Nguyễn Nhược Nhược nhanh chóng cầm một con dao tót, nói là muốn gọt vỏ bưởi, nhưng hết lần này đến lần khác đều không biết phải “xuống tay” thế nào, “Lựa một trái ném thử đi!”, khẩu khí của nàng không giống người gọt vỏ bưởi mà tựa như dạ xoa chuẩn bị làm thịt người.

Lý Lược một bên cười một bên đón lấy con dao trên tay nàng, “Cẩn thận cắt trúng tay, để ta gọt cho”.

Dao lướt qua vài nhát, vỏ bưởi được gọt đều tằm tấp, từng múi bưởi trong veo tỏa hương thơm ngát. Vị bưởi ngọt ngọt chua chua thật phần ngon miệng, hai người ngồi quanh bàn chẳng mấy chốc đã ăn sạch một quả bưởi. Nguyễn Nhược Nhược vui vẻ vỗ vỗ bụng nói, “Ta no rồi, Lý Lược, chúng ta khỏi làm cơm tối nha!”

Lý Lược trợn mắt nói, “Không phải chứ, ngươi để ta ăn bưởi thay cơm hả?”

“Không được sao? Được rồi, ta đi nấu cơm cho người ăn!”, Nguyễn Nhược Nhược nhìn Lý Lược, mặc dù than thở nhưng đôi mắt vẫn ngập tràn ý cười, “Haizz, Lý Lược, người thật khó nuôi! Ta không muốn nuôi người a!”

Lý Lược ngạc nhiên một hồi, nhin không được liền bật cười, “Không nuôi ta cũng không được, chúng ta sẽ thành thân nên người không thể không trông nom ta ngày ba bữa nha!”

Nguyễn Nhược Nhược đứng dậy đi tới phòng bếp, “Haiz, đành chịu vậy, ngựa không cho ăn cỏ thì không thể chạy nhanh a!”

Lý Lược theo nàng vào phòng bếp, “Muốn làm món gì? Để ta đến giúp người?”

“Được đó, chúng ta làm bánh ăn. Người chờ một chút, để ta tìm bột trước”. Buổi trưa Nguyễn Nhược Nhược đã trông thấy nơi này có bột bánh, nhưng không phải bột màu trắng mà là bột màu vàng, “A! Sao bột bánh lại có màu vàng? Lý Lược, người đã gặp qua loại bột này chưa?”, Nguyễn Nhược Nhược kỳ quái, Lý Lược cũng chưa từng thấy qua nên chỉ đành lắc đầu.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn đồng bột màu vàng trong tay một hồi, nàng nghĩ trước tiên nên đổ nước để nó nhão ra, sau đó sẽ cán làm bánh. Tốt nhất cán thành hình tròn, bột bánh màu vàng nên nhìn sẽ như mặt trời lặn, “Để ta thử trộn bột xem có thể cán thành bánh được hay không”.

Nguyễn Nhược Nhược đem bột rắc lên bàn, sau đó lại bột lửa trên lò, hai người trước sau vội vàng bắt tay làm bánh. Một hồi sau, Lý Lược đã dấy lên một đồng lửa phừng phừng trên lò, Nguyễn Nhược Nhược đổ mồ hôi nhìn “tảng bột” trước mắt...đến cùng là chỗ nào không đúng, tại sao nhào bột mãi vẫn không kết dính lại? Nàng cật lực nhào nhào nhào, “tảng bột” chậm chạp rời ra từng mảng, trán nàng đổ mồ hôi nhưng từng mảng bột vẫn không kết dính vào nhau, thế này là thế nào a?!

“Người làm sai chỗ nào?”, Lý Lược ngồi một bên nhìn hồi lâu vẫn thấy “tảng bột” rã thành từng mảng, hần nhin không được vừa cười vừa hỏi.

“Tại sao lại thế này? Bột gặp nước theo lý phải nhão ra mới đúng! Tại sao lại rời rạc như thế này?”, Nguyễn Nhược Nhược cực kỳ khó hiểu.

Lý Lược mắc cười, “Bột không kết dính thì làm sao cán thành bánh?”

“Ta đã từng nhìn mẹ cán bánh không một trăm thì cũng hơn tám mươi lần, trình tự ta nhớ rất rõ, chẳng qua không có kinh nghiệm thực hành thôi”, Nguyễn Nhược Nhược ngữ khí bất phục.

“Nhất định là có chỗ không đúng, nếu không tại sao càng nhào bột càng rời rạc”, Lý Lược mặc dù không biết nấu ăn làm bếp nhưng trực giác nói cho hắn biết loại bột này nhất định có vấn đề.

Nguyễn Nhược Nhược cầm khối bột nhìn trái nhìn phải, “Vấn đề nằm ở đâu chứ? Ta hoàn toàn làm theo cách của mẹ nha! Trừ phi, loại bột mẹ dùng là bột màu trắng, còn bột ta đang dùng lại có màu vàng. Đúng rồi, nhất định là do bột”.

Nghĩ một hồi, đột nhiên nàng chợt nhớ ra, “Đây không phải là bột bánh mà là bột gạo a! Ta nghe nói bột gạo gặp nước không kết dính, không thể cán mỏng thành bánh, chỉ có thể vo thành viên. Thật là không có đạo lý, cùng là bột nhưng tại sao lại phức tạp như vậy?”. Ngữ khí nàng có vài phần cau có.

Nàng vừa nói vừa thu thập tàn cuộc trên bàn, đem khối bột gạo vo thành từng viên tròn trên tay. Vo một viên rồi lại nắn nắn tạo thành một hình người, nàng đưa cho Lý Lược nhìn, “Lý Lược, không làm bánh được rồi, chỉ có thể vo thành khối bột”, nàng nói xong cảm thấy rất xấu hổ.

Lý Lược vốn đang chờ đợi một chiếc bánh tròn tròn dẹt dẹt, nhìn thấy kết quả trên tay Nguyễn Nhược Nhược liền ngạc nhiên một phen, sau đó hắn nhin không được liền phá ra cười, “Đây là cái gì nha?”

“Không phải người chưa từng ăn chứ?”, Nguyễn Nhược Nhược vui vẻ nói, “Đây là món mới nha, chờ ta cho người ăn thử đầu tiên”.

Nàng vội vàng đem khối bột vo thành hình người trên tay chạy tới bếp lò. Khối bột gặp lửa nhanh chóng bị nướng chín vàng ươm. Nguyễn Nhược Nhược nhìn khối bột cực kỳ đặc ý, “Nhìn đi nhìn đi, nó chín vàng đều luôn nè, ăn không ngon nhưng nhìn rất ngon nha!”

Lý Lược mỉm cười cầm lấy một viên cắn thử, Nguyễn Nhược Nhược ngồi sát một bên, thoát trông giống như học sinh đang chờ giáo sư phát kết quả bài thi cuối kỳ, nàng vội vàng hỏi, “Thế nào? Ăn được không?”

Lý Lược nhai chậm rãi hồi lâu mới mỉm cười gật đầu, “Ngon hơn so với món cháo hồi trưa”.

“Hứ, ai cho người so sánh! Muốn so sánh thì so với cao lương mỹ vị trước kia đi!”, Nguyễn Nhược Nhược bĩu môi.

“Quả thật những món ăn trước kia dù ngon đến đâu cũng không bằng những món ăn do chính tay người làm. Dù nó không ngon, nhưng đối với ta đây chính là cực phẩm!”, Lý Lược ôn nhu nhìn nàng.

“Được rồi, đồng bánh nướng này người ăn hết cho ta, một cái cũng không được chừa lại”, Nguyễn Nhược Nhược đem một bàn đầy bánh nướng đẩy đến trước mặt hắn, vừa nói vừa cười.

Lý Lược cầm lấy một chiếc bánh đưa tới miệng nàng, “Cùng nhau ăn, có phúc cùng hưởng có bánh cùng ăn”.

Nguyễn Nhược Nhược từ trên tay hắn cắn một miếng, mèo khen mèo dài đuôi nói, “Ngon nha, quả thật rất ngon”. Nàng ăn một hồi mới sực nhớ, “Lý Lược, bánh do ta làm nên người phải rửa chén! Chúng ta phân công làm việc bình đẳng a!”

“Được, ta rửa ta rửa”, Lý Lược dễ dàng đồng ý, kết quả làm vỡ hai cái chén. Nguyễn Nhược Nhược làm bộ đáng gia trưởng giáo huấn, “Người phá nhà phá cửa, người rửa chén kiểu này không sớm thì muộn toàn bộ chén bát trong nhà sẽ vì người mà bỏ mạng, đến lúc đó chúng ta phải ăn cơm bằng tay a!”

Lý Lược xấu hổ, “Ta không nghĩ chúng lại trơn như vậy, sau này sẽ cẩn thận, sẽ cẩn thận!”

Nguyễn Nhược Nhược ra vẻ rộng lượng, “Niệm tình người lần đầu vi phạm ta sẽ không truy cứu. Tiếp tục rửa đi, phải rửa thật sạch a!”

77. Chương 77

Đêm buông xuống, Nguyễn Nhược Nhược tìm được một chiếc đèn dầu và vài cây nến dài ngắn khác nhau. Nàng đốt đèn lên, sau đó chuyển sang xem soi mấy cây nến, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi hăng hái nói, “Lý Lược, chúng ta làm đèn lồng đi!”.

“Đèn lồng? Làm thế nào”, Lý Lược tò mò bước lại nhìn.

Nguyễn Nhược Nhược nhờ hắn gọt một quả bưởi, gọt thật khéo để có được lớp vỏ hoàn chỉnh. Nàng dùng mũi dao cắt vỏ thành sáu phần bằng nhau, lại đem một tầng mỏng phủ xuống mô phỏng một đóa hoa sen. Nguyễn Nhược Nhược dùng chỉ nối những mảnh vỏ lại với nhau làm đài hoa, ghim ghim kết kết một hồi liền tạo thành một chiếc lồng đèn vỏ bưởi vô cùng độc đáo. Xong đâu đấy, nàng đem nến bỏ vào bên trong rồi châm lửa. Ánh sáng theo vô số khe hở thoát ra ngoài, chiếc đèn lồng tựa như một đóa hoa sen lung linh mờ ảo.

“Nhìn đẹp không”, Nguyễn Nhược Nhược nghiêng đầu hỏi người bên cạnh.

“Rất đẹp mắt.” Lý Lược mềm mại đáp.

“Chi bằng chúng ta tắt đèn đi, chỉ giữ lại chiếc lồng đèn này thôi”

“Được đó”, Lý Lược vừa nói vừa thổi tắt ngọn đèn.

Trong nhà chỉ còn lại một chiếc lồng đèn hoa sen là điểm sáng duy nhất, hương bưởi thoang thoảng đâu đây. Ngoài cửa sổ là một vầng trăng tròn vành vạnh, ánh trăng như tấm rèm bạc dịu dàng bao bọc hai thân ảnh đang tựa vào nhau.

“Lý Lược, đây là lần đầu tiên người bỏ nhà đi, người có nhớ phụ mẫu không?” Nguyễn Nhược Nhược hỏi.

Lý Lược ngây ngốc một hồi mới chậm rãi đáp, “Lúc bọn họ đem ta giam lỏng, ta thật sự rất hận bọn họ, chỉ muốn rời xa bọn họ, càng xa càng tốt. Chỉ là...ta thật sự muốn xin lỗi bọn họ”.

“Đó là tất nhiên, rốt cuộc vẫn là huyết mạch tương liên, không thể dứt bỏ được. Bọn họ cũng yêu thương người, chỉ là phương pháp yêu thương không đúng. Bậc phụ mẫu Trung Quốc đều chăm nom hài tử như vậy, điều kiện chủ yếu chính là biết nghe lời. Từ nhỏ đến lớn hài tử chỉ được nghe một câu duy nhất, chính là “ta nói người có nghe hay không?”. Ta cũng không biết quan điểm nuôi dạy này xuất phát từ thời đại nào, chỉ biết rằng hài tử một khi không nghe lời sẽ bị đánh giá là không ngoan”, Nguyễn Nhược Nhược thở dài nói.

Lý Lực đồng ý sâu sắc, “Phụ mẫu ta chính là dạy hài tử như vậy, ta không nghe lời bọn họ nên bọn họ luôn bảo rằng ta hồ đồ”.

“Dĩ nhiên là người hồ đồ, không lẽ bọn họ chịu thừa nhận mình không đúng? Bọn họ nghĩ rằng mình đã sinh ra người nên dĩ nhiên có quyền can thiệp vào cuộc sống của người. Mặc dù đều xuất phát từ hảo tâm nhưng hảo tâm này không phải lúc nào cũng tốt”.

“Ta biết thân phận thế tử thật sự không được tự do, ta cũng đã nói với phụ thân rằng ta không muốn làm thế tử nữa. Kết quả, phụ thân...trách ta không có chí lớn, không quan tâm đến giang sơn Lý thị, chỉ lo nhi nữ tình trường, cô phụ tâm huyết của người”, Lý Lực nói không chút nghĩ ngợi.

“Người cũng đừng buồn bực không vui. Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, nếu trước kia người đã không được sống vì chính mình thì bây giờ hãy sống thật vui vẻ đi. Người khác nói gì người cũng không cần bận tâm. Thoạt nhìn dường như người đã cô phụ kỳ vọng của phụ thân người, nhưng thật ra...khi phụ thân người quyết định con đường mà người sẽ đi, liệu bọn họ có suy nghĩ rằng người sẽ nguyện ý hay không nguyện ý tiếp nhận? Hôm nay người tự mình chọn một con đường mới, đây chính là quyền lợi và tự do của người. Người có thể thành công nhưng cũng có thể thất bại, thành công không có nghĩa là không thất bại, và cũng không có cái gọi là thất bại hoàn toàn, nhân sinh chính là vui vẻ khỏe mạnh trôi qua kiếp người. Tiền tài như mây trôi, công danh như sương khói, tại sao phải tranh giành? Chúng ta chỉ cần có thể bình bình an an sống bên nhau là đủ thỏa mãn rồi, có được hay không?”

Nghe được những lời này của nàng, ánh mắt Lý Lực sáng ngời như sao băng giữa bầu trời đêm u tối, khúc mắc trong lòng đã được Nguyễn Nhược Nhược khai giải, hắn không tự chủ được liền ôm chặt nàng hơn, nhìn nàng mỉm cười rúc sâu vào ngực mình...hắn nhận không được liền cúi xuống đặt lên đầu một nụ hôn. Trời đất tan biến, thế giới thật nhỏ nhoi chỉ có thể vừa vặn cho hai người bọn họ.

Hai người bọn họ ở đây say sưa mật ngọt, Tĩnh An vương phủ trong Trường An thành cơ hồ rung động đến tận trời.

Tiểu vương gia thừa dịp đêm đen gió lớn mà cao bay xa chạy, Vương gia đích thân dẫn người đuổi theo nhưng lại để mất dấu, bọn họ còn tìm được một đồng vải bố lũng nhùng, lửa trong hỏa bồn cháy cạn nhưng vẫn còn rất ấm, Vương gia đoán hai người bọn họ vẫn chưa thể chạy xa. Chỉ là...bốn phía đều đã lục soát cẩn thận nhưng vẫn không tìm thấy bóng người. Chẳng lẽ bọn họ có người tiếp ứng, dùng khoải mã thoát khỏi truy binh?

Tĩnh An vương gia phân phó tâm phúc mang theo nhân mã đuổi theo, dọc đường tỉ mỉ lục soát, nhất định phải mang Tiểu vương gia trở về. Chuyện Lý Lực nửa đêm bỏ trốn tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, ai tiết lộ sẽ giết chết không tha. Vương gia thật sự tức giận, để con trai trước mắt hắn chạy mất, hắn giận suýt thổ huyết.

Đêm đó vương gia mơ hồ nhìn thấy trên vật thể bay kia có bóng người, bởi vì khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ lắm. Nhưng vương phi sống chết khẳng định, “Nhất định là Nguyễn gia tam nha đầu làm trò quỷ. Ta nhớ rồi, lúc Lý Lực đi cùng ta đến Lâm viên, trên đường đã gặp phải đồ vật biết bay này. Lúc ấy Lý Lực thúc ngựa chạy biến đi, lúc trở về âm trầm cả ngày không thấy mặt. Trước lúc đó, bọn họ nhất định đã có tư tình”. Nam chưa thành thân nữ chưa gả, đây vốn là một chuyện tình tốt đẹp, vậy mà khi trôi qua miệng nàng liền thành nam nữ câu gian. Thành kiến quả thật rất sâu a!

Tĩnh An vương gia nghe xong chân mày liền cau lại căng thẳng, “Vương phi hãy đến Nguyễn phủ một chuyến, xem có thể gặp mặt Nguyễn gia cô nương kia hay không?”, Vương gia suy nghĩ một chút rồi lại nói,

“...chỉ thăm dò động tĩnh, tạm thời không cần động đến người Nguyễn gia. Hơi Nhi cùng dân nữ bỏ trốn, chuyện này không thể làm lớn, nếu đến tai Hoàng Thượng sẽ không tốt”.

Vậy nên Tĩnh An vương phi vội vàng leo lên xe ngựa chạy đến Nguyễn phủ. Lúc này, trên dưới Nguyễn gia cũng đang loạn thành một đoàn, bởi vì đến sáng nay bọn họ đã phát hiện Tam tiểu thư bỏ trốn, chỉ lưu lại một phòng thư. Trong thư nàng không nói rõ nguyên nhân, lại không đề cập nơi chốn cụ thể, chỉ bảo là đi tìm đại ca. Nguyễn lão gia bị chọc giận đến tím mặt, “Một đứa lên lút bỏ đi, giờ lại thêm một đứa âm thầm bỏ trốn, ta trước kia đã tạo nghiệt gì để sinh hạ một đám...hài tử bất hiếu!”

Lúc con trai bỏ trốn cùng nữ nhân, Nguyễn phu nhân khóc đến mềm oặt. Lúc này Nguyễn Nhược Nhược bỏ nhà đi, đến phiên Nhị di nương khóc như mưa, “Nhược Nhược, Nhược Nhược nữ nhi của ta! Người làm sao lại bỏ nhà đi, nữ nhi một thân một mình đơn độc bên ngoài, mẫu thân làm sao an tâm a!”

Thoạt đầu Nguyễn phu nhân còn có điểm hả hê, nhưng suy nghĩ một hồi liền nhớ đến đứa con trai vẫn còn lưu lạc bên ngoài, nàng khe thở dài. Nguyễn Nhược Phượng cúi đầu không nói một lời, trước kia nàng còn khi dễ vị muội muội này, nhưng khi nàng ta đi rồi bất giác lại cảm thấy có vài phần cô đơn. Tam di nương ôn hòa ôm hai đứa con trai, nàng vừa khuyên nhủ Nguyễn lão gia vừa khuyên nhủ Nhị di nương, vội vàng bận rộn không ngừng. Đứng vào lúc mọi thứ rối tung như vậy, vương phi tìm đến cửa. Nguyễn phủ người trên kẻ dưới nhanh chóng trấn định lại tinh thần, cả nhà bước ra cửa đón khách.

“Tam tiểu thư có ở trong phủ không?”, Vương phi vừa ngồi xuống đã trực tiếp vào đề.

Nguyễn lão gia nhất thời không biết phải đáp như thế nào, Nhị di nương nước mắt tuôn trào không cách nào ngừng lại. Cũng may Nguyễn phu nhân nhanh chóng ứng biến, “Thật không khéo, Tam nha đầu đã đến Lạc Dương thăm thân thích rồi. Vương phi tìm nàng có chuyện gì sao?”, Chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, đặc biệt là khi Nguyễn Nhược Nhược vẫn còn là một nữ tử thâm khuê chưa xuất giá.

Nghe được một câu này, trong lòng vương phi đã đoán được vài phần, lại liếc thấy sắc mặt mọi người chín phần bất an, quả nhiên...chính là nha đầu nhà này dẫn dụ con trai nàng bỏ trốn. Vương phi rất tức giận, nhưng nghĩ lại những lời dẫn dò của Vương gia, sự tình này thật sự không nên nháo loạn. Vương phi kiềm chế tính tình nói, “Tam tiểu thư đã không có ở đây ta cũng không có việc gì nữa. Cáo từ”. Nhìn thần sắc bọn họ, xem ra quả thật không biết được gốc rễ sự tình, vương phi cũng không muốn nói nhiều nữa.

Vương phi vừa rời khỏi, đám người trong Nguyễn phủ không phải không cảm thấy khó hiểu. Chỉ là chuyện trong nhà còn chưa lo xong, không còn tâm tư suy nghĩ chuyện của người khác. Nguyễn lão gia “hữu khí vô lực” phân phó bọn hạ nhân, “Phải thêm một số người ra ngoài thành Trường An tìm cho ta, có lẽ nàng vẫn chưa chạy xa, phải mang nàng trở về càng sớm càng tốt. Lần này bắt về được nhất định sẽ lập tức gả đi, để phu quân nàng ta tự quản giáo”.

Vừa nghe nhắc đến vấn đề này, Nguyễn Nhược Phượng đột nhiên nhớ ra, “Mấy ngày nay vẫn thường thấy Diêu gia nhị công tử đến tìm Tam muội, chi bằng chúng ta đến Diêu phủ hỏi thăm, không chừng sẽ biết được tung tích của Tam muội”.

Nguyễn lão gia vội vàng lên xe ngựa chạy tới Diêu phủ tìm Diêu Kế Tông hỏi thăm tung tích của nữ nhi. Diêu Kế Tông luồn lách như trạch, đem toàn bộ nghi ngờ rũ sạch, “Nguyễn thế bá, không tìm thấy lệnh thiên kim sao? Vài ngày trước ta có nghe nàng nói muốn đi tìm đại ca, chẳng lẽ nàng đi thật sao?”

Lời của hắn trùng khớp với nội dung trong bức thư Nguyễn Nhược Nhược để lại. Nguyễn lão gia cho rằng có lẽ hắn thật sự không can hệ đến việc này nên đành phải cáo từ.

Diêu Kế Tông đối phó với Nguyễn lão gia vô cùng thuận lợi nhưng Ngọc Liên Thành tại phủ Phò mã lại không dễ dàng qua mặt Tĩnh An vương gia vừa tìm đến cửa.

Sau khi công chúa cùng phò mã đến thăm, tâm tình của Lý Lực trở nên tốt hơn rất nhiều. Vương phi đem chuyện này kể lại một lần, Tĩnh An vương gia nghe được liền phát giác điểm khác thường. Sau khi để Lý Lực chạy thoát, vương gia ngồi trầm tư suy nghĩ một hồi, nếu nói Lý Lực có thể chạy thoát mau lẹ như vậy chính là vì đã lên kế hoạch trước, nếu không sẽ khó phối hợp hành động. Nhất định là công chúa và phò mã đã đến đây báo tin để Lý Lực có thời gian chuẩn bị. Tĩnh An vương gia biết rõ Dương công chúa cùng Lý Lực không có thâm giao, Ngọc Liên Thành là trạng nguyên mới vào triều, lại nói hắn xuất thân “thư hương thế gia” vốn không qua lại nhiều với giới quý tộc, theo lý mà nói thì hắn và Lý Lực không có quan

hệ! Sau khi Tĩnh An vương gia nghĩ mãi vẫn không tìm được điểm mấu chốt liên phái người ra ngoài thăm dò, kết quả biết được Ngọc Liên Thành và Nguyễn Nhược Nhược là biểu huynh muội, lúc này mới chợt hiểu ra...Lẽ nào...

Lúc Tĩnh An vương gia đến phủ Phò mã thì công chúa đã vào cung thỉnh an thái hậu, đó là vương gia lựa chọn đúng thời điểm để tránh né công chúa, vương gia chỉ muốn gặp riêng Ngọc Liên Thành. Ngọc Liên Thành không nghĩ Tĩnh An vương gia trực tiếp đến phủ báai phỏng, nhưng sau khi ngạc nhiên đi qua, trong lòng hẳn biết rõ ràng đây là vương gia tìm tới “hùng sư vấn tội”.

Quả nhiên, sau khi Tĩnh An vương gia ngồi xuống, đợi cho hạ nhân dâng trà lui ra liền lạnh lùng lên tiếng, “Phò mã, thế tử Lý Lược đêm qua đã bay lên trời bỏ trốn khỏi phủ, người có phải là người đầu tiên biết chuyện này không?”, Vương gia nửa như hỏi lại như không hỏi, nửa giấu nửa mở chìa mũi nhọn sang Ngọc Liên Thành.

Ngọc Liên Thành lấy lại bình tĩnh mới chậm rãi đáp, “Đúng, ta biết”.

Mặc dù biết rõ đáp án như thế nhưng khi nghe chính miệng hẳn chứng thật, Tĩnh An vương gia không thể không tức giận, “Quả nhiên là người đến báo tin cho hẳn, cũng bởi vì Nguyễn Nhược Nhược kia là biểu muội của người nên người mới giúp đỡ bọn họ, đúng không? Người cũng không nghĩ Hối Nhi của ta là Tĩnh An vương thế tử, là tôn tử mà Hoàng thượng coi trọng nhất. Biểu muội của người xứng với hẳn sao? Lại còn dẫn dụ hẳn bỏ trốn, việc này nếu truyền ra ngoài, thể diện của hoàng thất sẽ ra sao?”

Ngọc Liên Thành không nói lời nào, chẳng qua là chờ hẳn phát tiết xong mới mở miệng nói, “Vương gia, người đã gặp qua biểu muội của ta chưa?”

Tĩnh An vương gia ngẩn ra, “Chưa”

“Vậy bốn chữ là căn cứ vào đâu?”, Ngọc Liên Thành truy từ đuổi ý.

Tĩnh An vương gia lại ngạc nhiên, “Làm Hối Nhi nhà ta thần hồn điên đảo, đến thân phận thế tử cũng không màng, đây không phải là hồ ly tinh thì là gì?”

“Vương gia, người chưa gặp người đã nuôi thành kiến, đây là người không đúng. Biểu muội là người thành thật thiện lương, tuyệt đối không phải loại người mị sắc câu dẫn hại người”.

Tĩnh An vương gia không nhận được liên chen ngang, “Biểu muội của người là hạng người gì ta không quan tâm, bây giờ ta chỉ muốn biết nàng và Lý Lược đang ở đâu?”

“Núi cao nước xa, bọn họ đi đến nơi nào chỉ có bọn họ mới biết”, Ngọc Liên Thành nói thật, hẳn cũng không biết bọn họ đi đâu.

Tĩnh An vương gia trợn mắt nhìn Ngọc Liên Thành hồi lâu. Thần sắc hẳn bình thản, trung trực, nhìn không giống kẻ nói dối. Vương gia đứng dậy, muốn cáo từ rời đi nhưng lại không cam lòng, “Phò mã, hôn sự của Hối Nhi là do Hoàng Thượng định đoạt, tuyệt đối không phải là nơi để biểu muội người tơ tưởng. Bọn họ có thể trốn chạy nhất thời nhưng có thể chạy khỏi vương thất không, sẽ chạy được bao lâu? Ta nhất định sẽ tìm được bọn họ mang trở về, nếu người thật sự muốn tốt cho biểu muội thì nên khuyên nàng buông tay đi”. Vương gia phất tay áo bỏ đi.

Ngọc Liên Thành vẫn còn đứng tại chỗ, đem lời nói của Tĩnh An vương gia tinh tế ngẫm lại một lần. Hẳn âm thầm thở dài, những lời này không phải vương gia nhất thời tức giận mà nói ra, đây chính là sự thật. Lý Lược và Nguyễn Nhược Nhược có thể bỏ trốn bao lâu? Tĩnh An vương gia tuyệt đối sẽ không cho qua, chỉ sợ một khi bị bắt trở về...đấy chính là lúc “chia yên rẽ thùy”.

78. Chương 78

“Dậy đi dậy đi, mặt trời rọi đến mờng rồi, mau đứng dậy làm việc đi”, Lý Lược vẫn đang chìm trong mộng đẹp thì bị Nguyễn Nhược Nhược ghé vào tai mà réo ỉnh ỏi. Hẳn đột nhiên giật mình, từ trên giường nhảy xuống vừa mặc quần áo vừa cười nói.

“Nường tử a, người có gì cần phân phó?”

“Người nhanh nhanh đi rửa mặt, nhà hết củ rồi, mau lên núi đốn củ đi”, Nguyễn Nhược Nhược bày ra bộ dáng cùng khẩu khí lão nương sai bảo tiểu phu quân.

Sơn cảnh mùa thu tĩnh lặng thanh bình, không khí trong lành khiến lòng người cảm thấy thư thái. Lý Lược vừa bước ra ngoài đã bị cảnh thiên nhiên đẹp như tranh vẽ làm thần trí ngẩn ngơ, Nguyễn Nhược Nhược vừa đẩy hắn vừa cười, “Nhanh rửa mặt đi, cảnh đẹp thế này đợi khi lên núi đốn củ sẽ để cho người ngắm đủ”.

Lý Lược đến hồ nước trước biệt viện rửa mặt, Nguyễn Nhược Nhược ở một bên dùng khăn lau khô gương mặt ướt sũng của hắn. Lau khô rồi, nàng dùng một chiếc lược gỗ chải đầu cho hắn. Lý Lược lẳng lặng ngồi yên không nhúc nhích, tay nàng vuốt ve những lọn tóc mềm mại của hắn mãi không chán, hắn nhắm mắt hưởng thụ loại cảm giác này...thật thoải mái a! Đợi thật lâu sau mới nghe Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng hoan hô, “Xong rồi, Lý Lược, so ra tóc người còn khó vấn hơn tóc của ta nha!”

Nàng đem mái tóc đen dài của mình buộc gọn phía sau gáy, lọn tóc phía sau lưng đung đưa từng bước chân nàng tung tăng chạy vào phòng...Lý Lược ngẩng ngẩng một hồi mới thấy nàng quay trở ra, một tay mang theo dao chặt củi, một tay ôm rổ mây. Nàng đưa dao chặt củi cho Lý Lược, ngửa mặt dịu dàng, “Được rồi, chúng ta cùng đi làm thôi. Người đi đốn củi, ta đi nhặt quả dại”

Hai người tay trong tay bước ra cửa. Sáng sớm, đường mòn trong rừng vẫn còn bao phủ một tầng sương mỏng, bọn họ tà tà bước đi, chim chóc trong rừng cũng không sợ người. Băng ngang qua hồ nước, họ đi đến một nơi ngập tràn hoa cúc dại, màu trắng, màu hồng, màu vàng, hoa to hoa nhỏ chen chúc nhau vô cùng rực rỡ. Nguyễn Nhược Nhược vừa trông thấy hoa đã “bỏ rơi” Lý Lược, nàng phân phó hắn đi đốn củi nhưng bản thân mình lại vui vẻ chạy đi hái hoa cúc. Một đóa lớn, một đóa nhỏ, hoa này, hoa kia...mặt trời dần lên cao, ánh nắng ban mai rọi rớt trên cánh đồng hoa.

Hai người bọn họ một người đốn củi, một người hái hoa cúc dại quả thật vô cùng bận rộn. Đột nhiên một thanh âm vang lên, “Dừng tay, người đang làm gì vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược theo tiếng nhìn lại, trông thấy phía trước có một lão nông đang đi đến, đôi mắt nhìn chăm chăm Lý Lược đợi trả lời. Lý Lược vừa mới vung dao chặt một nhát vào thân cây, lại chẳng biết mình phạm lỗi gì nên có chút ngạc nhiên đáp, “Ta đang đốn củi”.

“Đó là cây nhà ta trồng a, tiểu ca ca, người đừng chặt lung tung!” Lão nông nghe được dở khóc dở cười.

A! Nguyễn Nhược Nhược vội vàng xông qua đỡ lời, “Xin lỗi xin lỗi, lão trưởng, chúng ta thật không phải, chúng ta không biết đây là cây nhà lão trồng, nếu biết tuyệt đối sẽ không chặt”.

Lão nông nghe nàng nói vậy, nếp nhăn trên mặt giãn ra vừa cười vừa nói, “Các người vì không biết nên mới chặt, ta cũng không trách. Nếu muốn đốn củi thì đi về phía nam Sơn Ao mà đốn, nơi đó rất nhiều cây gỗ tạp, tùy các người đốn”.

Nguyễn Nhược Nhược rối rít cảm ơn, sau đó nắm tay Lý Lược kéo đi. Rời một quãng khá xa nàng mới bật cười trêu chọc hắn, “Người đốn củi giỏi thật, chặt một phát liền trúng cây nhà người ta trồng”.

“Ta cũng không biết đó là cây trồng nha! Thật phí công mà!”, Lý Lược cũng cười.

Hai người đi về phía nam Sơn Ao, nơi này quả thật rất nhiều cây gỗ tạp cao thấp chen chúc nhau. Lý Lược tập trung đốn củi, Nguyễn Nhược Nhược đi xung quanh tìm hoa quả dại. Dưới gốc cây, nàng nhìn thấy một quả cầu nho nhỏ xù xì, phẳng phất như một chú nhím con. Nguyễn Nhược Nhược hô to gọi nhỏ, “Lý Lược, ta phát hiện bảo tàng nè!”

Lý Lược chạy tới, mặc dù đốn củi đến ướt đầm mồ hôi nhưng hắn vẫn cười ngọt như mật, “Cái gì vậy?”

Nguyễn Nhược Nhược hái một quả cầu xù xì rồi bỏ vào tay Lý Lược nói, “Hạt dẻ a! Khi nào trở về nhà ta sẽ làm hạt dẻ đường cho người ăn”.

Lý Lược sợ run nhìn “con nhím nhỏ” trong lòng bàn tay mình, “Cái này...nó ghim ghim xù xì...người có nhầm không? Có thể ăn được sao?”, Hắn chưa từng thấy qua hạt dẻ “nguyên sơ” nên phản ứng như vậy cũng bình thường.

Nguyễn Nhược Nhược bật cười, nàng dùng tay lột bỏ lớp vỏ nhưng bên ngoài để lộ ra hạt nhân bên trong, “Nhìn thấy chưa, ăn là ăn cái này”.

Lý Lược lúc này mới nhìn ra hình dáng hạt dễ quen thuộc, hần thở dài một hơi. Nếu cứ để luôn vỏ thì vô luận thế nào hần cũng không dám nuốt vào bụng.

“Vậy người tiếp tục nhặt đi, ta tiếp tục...đón củi.”

Hai người phân công hợp tác, đến gần giữa trưa thì một người khiêng một bó củi to, một người ôm một rổ hạt dễ, theo đường mòn trở về nhà. Hai bên đường lá vàng rụng tầng tầng lớp lớp, lại nghe trong rừng chim tước hót véo von, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên cao hứng cất tiếng hát, “Trên cây có chú chim non riu rít chuyền cành, ở đây non xanh nước biếc chúng ta tươi cười quanh năm...”

Nàng chỉ hát hai câu, sau đó không thém hát nữa, Lý Lược cười nói, “Rất êm tai nha, tại sao không tiếp tục hát?”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói, “Đói bụng, không có sức hát. Chúng ta nhanh về nhà làm cơm trưa thôi”.

Trở lại biệt viện, Lý Lược đặt bó củi xuống rồi theo phân phó của Nguyễn Nhược Nhược mà bổ thành từng khúc nhỏ. Nguyễn Nhược Nhược vội vàng đi vào bếp. Lý Lược đã chặt củi xong, lại đốt lên một đồng lửa trong sân mới nhìn thấy Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười đi ra, trên tay cầm theo gói bột trắng.

“Lại bột nữa sao? Người định làm món gì ăn trưa vậy?”

“Tối qua làm bánh nướng thất bại, ta không cam lòng. Hôm nay ta nhất định phải làm được món bánh nướng thật ngon cho người ăn, có được hay không?”

“Được”, Lý Lược cao giọng đáp ứng, nhưng lại “đính kèm” thêm một câu, “Nếu lại thất bại thì ăn bột nướng cũng được”.

Ngữ khí quả thật đại nhân đại lượng a! Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền choáng váng, “Lý Lược người...”.

Lý Lược bỏ chạy, Nguyễn Nhược Nhược không chịu thua liền ba chân bốn cẳng đuổi theo sau, đem bột trắng trong tay trét lên mặt hần, nàng nhìn gương mặt lấm bột lem luốc của hần mà phá ra cười, “Dám cười ta...a ha ha ha ha!”

Lý Lược cũng không cam tâm làm người “bị hại”, hần cọ vào than củi cho dính tay rồi quẹt lên mặt Nguyễn Nhược Nhược. Hai người vì vậy không màng đến “chính sự” mà đùa giỡn vô cùng hăng hái. Cuối cùng, đợi đến khi một người mặt trắng một người mặt đen mới đạt thành “Hiệp nghị đình chiến”. Cả hai song song chạy đến bờ hồ rửa sạch tay chân mặt mũi mới trở về tiếp tục làm việc.

Đã từng thất bại một lần nhưng Nguyễn Nhược Nhược không nản chí, đem bột bánh nhào nặn một hồi cũng thành công. Bột được cán mỏng như tờ giấy, hai mặt được rắc đậu vàng, cán vào một miếng sẽ cảm nhận được vị mặn giòn tan. Lý Lược ăn một mạch năm cái bánh, vừa ăn vừa tấm tắc khen không ngớt, “Rất ngon, so với với cơm cháo, bánh nướng và bột nướng ngày hôm qua thì ngon hơn rất nhiều”.

Nhìn Lý Lược như một hài tử đắc ý vì được ăn kẹo, Nguyễn Nhược Nhược nhin không được ngồi mỉm cười nhìn hần chăm chăm. Đúng nha, còn gì vui sướng hơn việc nghe người yêu khen ngợi món ăn mình tự tay làm?

Cơm trưa ăn xong, Nguyễn Nhược Nhược đem chén cơm đẩy ra, lại mang tới hai quả bưởi hôm qua hái được nhờ Lý Lược gọt vỏ. Nàng vừa ăn vừa nói với Lý Lược, “Đây là món tráng miệng, cuộc sống của chúng ta thật giống địa chủ a!”

Lý Lược cũng vừa ăn bưởi vừa nói, “Ta trước kia là vương tử, bây giờ lui về làm địa chủ cũng không tệ lắm”.

“Dĩ nhiên không tệ, người không thấy ở đây còn có địa chủ lão bà phụng bồi người sao?”, Nguyễn Nhược Nhược bật cười, đem một miếng bưởi bỏ vào miệng Lý Lược.

Lý Lược cũng đem miếng bưởi trong tay mình đưa đến miệng nàng, “Chúng ta như vậy thật tốt, ở tại biệt viện này trải qua một cuộc sống thanh nhàn tự tại, không ai ràng buộc thúc ép. Mặc dù áo vải đơn sơ nhưng so với cẩm y ngọc đới còn thoải mái hơn”.

Nguyễn Nhược Nhược thấu hiểu cảm giác của hắn. Nàng mỉm cười nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên sực nhớ ra một chuyện, nàng vội vàng nhảy dựng lên, “Ai nói an nhàn tự tại không ai ràng buộc thúc ép, người còn phải dọn dẹp nhà cửa nữa. Nhanh đi rửa chén đi, rửa xong theo ta đi làm việc”.

“Làm việc gì?”

“Ăn hạt dẻ a! Ta làm hạt dẻ đường cho người ăn”.

Đem một ổ hạt dẻ đổ ra thành một đồng giữa sân, Nguyễn Nhược Nhược cầm hạt dẻ đầy gai nhọn mà lo lắng, nếu phải ngồi lột vỏ từng chút từng chút một thì biết đến bao giờ mới xong? Lý Lực cầm lấy một trái thử lột vỏ, hắn cũng lắc đầu nói, “Cái này...lột vỏ thật phiền toái, vừa cứng vừa đâm vào tay”.

Nguyễn Nhược Nhược cúi đầu suy nghĩ một hồi liền xuất ra tuyệt chiêu, “Chúng ta không lột vỏ, cứ dứt khoát đem chúng quăng vô lửa đi, dùng lửa đốt vỏ bên ngoài cũng được”.

Lý Lực vừa nghe cũng cảm thấy chí lý, hắn liền đốt lên một đồng lửa giữa sân. Hai người nhanh chóng đem toàn bộ hạt dẻ vứt vào lửa. Lớp vỏ ngoài dần dần khô lại, bong ra, nhân hạt dẻ bắt đầu lộ ra ngoài, Nguyễn Nhược Nhược hưng phấn reo lên, “Ta thật thông minh quá xá, lại nghĩ được cách lột vỏ này”.

Lý Lực gật đầu nói, “Quả thật vừa đơn giản vừa hữu hiệu, bây giờ...làm sao đem chúng ra mà không làm vỡ hạt?”

“Chúng không cháy sạch dễ vậy đâu, loại quả này vốn không bắt lửa, đem củi tới nhiều hơn một chút đi, chúng ta thiêu sạch lớp vỏ này luôn”, Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa thêm củi vào, lửa bốc lên càng mạnh, nàng vô cùng đắc ý nhìn vỏ hạt dẻ bong hết ra ngoài, “Nhìn đi, đợi một chút nữa là chúng ta có thể lấy hạt dẻ ra rồi”.

Nguyễn Nhược Nhược đang nói thì đột nhiên có một vật từ trong đồng lửa văng ra đập vào trán nàng một phát, “Ai da, cái gì vậy?”

Vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì liên tiếp hai ba thanh âm lép bép vang lên, từ bên trong đồng lửa lại có thêm nhiều “vật nhỏ” bắn ra. Nguyễn Nhược Nhược ngỡ ngàng nhưng Lý Lực phản ứng rất nhanh lẹ, hắn mau chóng ôm lấy nàng “rút lui”. Hai người chạy vào nhà rồi cùng nấp trong cửa nhìn ra ngoài sân. Đồng lửa bên ngoài tựa như mặt trời đang vào giai đoạn hình thành, giữa vầng sáng rực rỡ có vô số “vệ tinh” bắn ra ngoài. Có vài “vệ tinh” lao thẳng đến cửa, thanh âm lách cách không ngừng vang lên. Nguyên nhân: sau khi bị nướng nóng đến một thời điểm nhất định, nhiệt lượng trong hạt dẻ bị nén lại đợi đến khi lớp vỏ bên ngoài bung ra sẽ phát sinh hiện tượng “nhảy” ra ngoài.

Lý Lực không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Chuyện này là sao? Không phải chúng ta đang nướng hạt dẻ sao? Tại sao chúng lại lần lượt nhảy ra ngoài?”

Nguyễn Nhược Nhược giải thích cho Lý Lực nghe, hắn ngạc nhiên, “Thì ra là như vậy, khó trách...”. Nguyễn Nhược Nhược cười khanh khách.

Đợi đến khi đồng tĩnh ngoài sân dần lắng xuống, thanh âm lách cách không còn nghe thấy nữa thì hai người mới chịu lộ đầu ra ngoài. Bọn họ hai người nhặt lại từng hạt dẻ, Nguyễn Nhược Nhược vừa nhặt vừa ăn. Hạt dẻ được nướng chín trong lửa tỏa ra hương thơm ngào ngạt, vừa bùi vừa ngọt quả thật rất ngon, Nguyễn Nhược Nhược một bên tấm tắc khen ngon một bên lột vỏ một trái cho Lý Lực ăn thử, “Sao, ăn được không?”

Lý Lực gật đầu liên tục, “Không cần thêm đường cũng ngon a!”

Sau khi gom hết đồng hạt dẻ lại, hai người song vai ngồi lột vỏ ăn. Tại rừng núi phía xa xa, ánh tà dương đỏ hồng một màu hạnh phúc. Trên trời có ánh mây xanh, phía dưới có dãy núi được bao phủ bởi một tầng lá thu ngả vàng, quả là một bức tranh sơn thu diễm tình. Nguyễn Nhược Nhược lại nổi hứng ngâm thơ, “gia trú thương yên lạc chiếu trung, ti hào trần sự bất quan tâm.” (KNQ: ý thơ chắc là... “nhìn khói bếp bốc lên nghi ngút, chuyện trần thế chẳng đáng quan tâm”)

Lý Lực vừa ôm nàng và cúi xuống bên tai nói nhỏ, “Chuyện trần thế có thể không quan tâm...ngoại trừ ta”.

Đúng nha! Nhân tình thế thái sẽ không quan tâm, chỉ hy vọng có được một cuộc sống thanh bình yên ả, thế ngoại đào nguyên. Chẳng qua là...bọn họ vẫn còn là đối tượng bị người đuổi bắt, đòi hỏi một cuộc sống thi vị như vậy...liệu có quá nhiều không?

79. Chương 79

Thất hoàng tử Lý Mân đi đi lại lại trên con đường dẫn tới Nguyễn phủ đã khá lâu nhưng vẫn không thấy Nguyễn Nhược Nhược xuất hiện. Sau khi phân phó người đi nghe ngóng, hẳn dò được tin tức “Tam tiểu thư lưu lại một phong thư, tự mình rời phủ”.

Trực giác mách bảo Lý Mân rằng chuyện này cùng với việc “cáo bệnh nghỉ dưỡng” của Lý Lực dường như có quan hệ. Một người bỏ nhà đi, một người không công khai lộ diện, hai người này...chẳng lẽ cùng nhau bỏ trốn? Lý Mân mặc dù chỉ mới phỏng đoán nhưng trong lòng không khỏi chấn động.

Nguyễn Nhược Nhược bỏ lại tất cả để đi theo Lý Lực, chuyện này có thể lý giải được. Nhưng Lý Lực là Tĩnh An vương thế tử, người thừa kế vương vị trong tương lai, nếu hắn bỏ trốn nhất định sẽ phát sinh vấn đề lớn. Công danh phú quý có thể gác qua một bên, mấu chốt chính là hắn còn có trách nhiệm trên người, không phải muốn bỏ là bỏ được, đừng nói Tĩnh An vương gia không đáp ứng, đến cả Hoàng Thượng cũng sẽ không bằng lòng.

Lại nói, nếu hai người bọn họ muốn thành thân mà một người trong đó đã được xác định là người thừa kế thì...cuộc hôn nhân này cũng tựa như một loại “bàn môn tà đạo”, không hợp môn quy. Không cần biết người muốn thế nào, mệnh lệnh cấp trên buộc phải tuân theo. Cũng giống như xã hội đen, không đi vào nó sẽ không biết được bản chất của nó đen tối đến thế nào, nhưng một khi đã bước vào rồi sẽ không thể dễ dàng dứt bỏ được. Quả thật đáng thương, quả thật đáng buồn, “Đáng thương sinh tại đế vương gia”, những chữ này mấy ai hiểu thấu được tất cả đắng cay chua xót bên trong nó.

Lý Mân vì muốn chứng thật suy đoán của mình nên cũng lấy lý do thăm bệnh đi đến Tĩnh An vương phủ. Vương gia cùng vương phi tiếp đón hắn rất ân cần lễ nghĩa, nhưng bọn họ sống chết không chịu để hắn gặp Lý Lực “đang bệnh nằm trên giường”. Trong lòng Lý Mân đã sáng tỏ.

Từ Tĩnh An vương phủ đi ra, Lý Mân suy nghĩ một chút rồi đến thăm phủ Phò mã. Dương công chúa và Ngọc Liên Thành đều đang ở trong phủ, hai người được báo tin hắn đến thăm quả thật có chút bất ngờ.

“Thất hoàng huynh, sáng nay còn gặp người trong cung sao bây giờ lại đến phủ thăm ta?” Dương công chúa mỉm cười hỏi.

Lý Mân cũng mỉm cười, “Ta cũng không phải là đến thăm hoàng muội, ta tới tìm Phò mã”.

Ngọc Liên Thành ngăn ra, muốn gặp hắn? Dương công chúa nghe thấy liền biết chuyện, nài cười nói, “Xem ra ta phải lánh đi rồi?”

“Vậy cũng không cần thiết, không phải chuyện bí mật gì. Ta bắt quá chỉ muốn hỏi Phò Mã một vấn đề thôi”, Lý Mân vừa nói vừa nghiêng đầu hướng nhìn Ngọc Liên Thành hỏi, “Phò Mã, ta nói hình như Tam biểu muội của ngươi...mất tích rồi, chuyện này có đúng không?”

Không nghĩ tới Lý Mân là vì chuyện này mà đến, trong lòng Ngọc Liên Thành chấn động, Dương công chúa nghe được mặt cũng biến sắc, nhìn hắn hỏi, “Là cô nương tên gọi Nguyễn Nhược Nhược, nữ nhi của di mẫu sao? Tại sao...”, nàng muốn nói gì lại thôi, mắt liếc nhìn Ngọc Liên Thành.

Lý Mân quan sát một chút liền nhìn ra bọn họ là hai người “biết chuyện”. Lại nói người thông minh không nói bóng gió, “Nàng và Lý Lực cùng nhau bỏ trốn?”.

“Cái gì? Bọn họ bỏ trốn?”, Dương công chúa vô cùng kinh ngạc, một hồi sau liền thất thanh nói, “Chuyện này không ổn! Lý Lực là thế tử, không thể so sánh với bình dân bá tánh nói đi là đi được. Phải nhanh chóng mang bọn họ trở về, chuyện này nếu làm lớn sẽ không thể thu xếp được nữa”.

Dương công chúa nóng nảy nhìn Ngọc Liên Thành hỏi, “Phò Mã, ngươi biết bọn họ ở đâu không? Nhanh nhanh khuyên bọn họ trở về đi”.

Ngọc Liên Thành chậm rãi nói, “Ta không biết bọn họ đang ở nơi nào, nhưng ta biết có khuyển cũng vô dụng. Một khi vương gia và vương phi còn phất cờ phản đối thì bọn họ chắc chắn sẽ không chịu quay về”.

Lý Mân nghiêm mặt nói, “Tuy là nói như thế nhưng nếu cứ để vậy thì hậu quả sẽ khó lường. Chi bằng người đi tìm bọn họ, khuyên bọn họ trở về mới đúng”.

“Đúng nha, việc này có thể giấu diếm nhất thời nhưng một khi bị phát hiện thì...không tốt”, Dương công chúa đồng ý.

Ngọc Liên Thành và Lý Mân không nói gì nữa. Không khí bất giác rơi vào yên lặng nặng nề.

Cuộc sống của Nguyễn Nhược Nhược và Lý Lực tại chốn sơn dã điền trang này có thể gọi là “như ý”.

Nơi này sơn cảnh tĩnh lặng êm đềm, một ngày dài tựa một năm. Hai người bọn họ cùng thế nhân ngăn cách, phẳng phất như thiên tiên vui chơi sơn thủy, trên có trời, dưới có đất, giữa không có âu lo.

Nguyễn Nhược Nhược mỗi lần đi theo Lý Lực ra ngoài liền bỏ mặc hần đồn củi, bản thân mình đi loanh quanh bên cạnh hái hoa, nhặt quả dại. Trời càng vào thu thì hoa càng ít, nàng hái một bó hoa cúc dại thật to cắm đầy khung cửa sổ trong phòng. Cánh hoa nhẹ nhàng lay động trong gió, trông thật giống một tấm rèm hoa.

Có một ngày hai người đi ngang qua một mảnh đất được khai hoang trồng khoai trong núi. Nguyễn Nhược Nhược không đành lòng bỏ qua, nàng vói lên nói nhỏ vào tai Lý Lực, “Ta muốn làm chuyện xấu”.

Lý Lực nghe được liền ngăn ra, “Người muốn...làm chuyện xấu? Chuyện xấu gì?”

Sau khi nhìn quanh một lượt, Nguyễn Nhược Nhược xác định ở đây không có người mới chỉ chỉ vào khoảng đất trồng khoai lang nói, “Ta muốn trộm vài củ khoai về nướng ăn”.

Lý Lực nhìn ngó một hồi bỗng mở miệng hỏi, “Khoai này không phải mọc hoang sao? Không lẽ lại có người trồng...”

Nguyễn Nhược Nhược cười ngặt ngẽo, “Tiểu vương gia, người thật là sinh trong nhung lụa nha, khoai lang ở đâu mọc hoang để người đến đào a!”

Lý Lực xấu hổ mỉm cười, không để ý bản thân mình cũng hăng hái không thua kém nàng, “Được rồi, ta đi trộm, người canh chừng đi!”

Chiến dịch trộm khoai bắt đầu, Nguyễn Nhược Nhược “yểm trợ” để Lý Lực “xung phong” lên “tiền tuyến”. Hần lén lén lút lút, đào đào bới bới. Cũng may không người nào ở quanh đây, đất đai lại khá tươi xốp nên chẳng bao lâu sau hai người đã ôm một đống khoai rồi nhanh chóng...chạy biến.

Sau khi chạy được một đoạn khá xa, hai người bọn họ đến một khoảng rừng phong, lá phong đỏ rực rơi dày trên mặt đất. Gom lại một đống lá khô, hai người ung dung ngồi nướng khoai. Nguyễn Nhược Nhược cười nói, “Người ta đốt phong diệp nấu rượu, chúng ta đốt phong diệp nướng khoai, dù sao cũng rất phong nhã!”.

Lý Lực không chịu, “Cũng không hẳn, nấu rượu đã là phong nhã, nướng khoai cũng rất phong nhã, chẳng qua là đều dùng phong diệp mà thôi”

“Nói rất chuẩn”, Nguyễn Nhược Nhược vỗ vai hần nói, “Hai người chúng ta đúng là rất phong nhã”.

Lý Lực bật cười, “Chỉ là hai tên trộm vô cùng phong nhã mà thôi”.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nhin không được liền cười khanh khách, tiếng cười hai người vang dội trong núi, kích động chim tước hòa theo hót rộn lên.

Xuống núi về nhà, trong nhà lại có khách. Diêu Kế Tông không xin phép đã tự vào, hần ngồi chiếm chệ trong nhà gọt bưởi ăn. Gặp hai người bọn họ vừa về đến, hần vội vàng chạy ra mở cửa, “Về rồi về rồi, vô đây ăn bưởi”.

Nguyễn Nhược Nhược cười nói, “Người là khách, bọn ta mới là chủ nha”.

Diêu Kế Tông không đồng ý, “Cái gì khách với chủ, vốn là nhà của ta nha, ta ăn bữa trong nhà ta không được sao?”

Nguyễn Nhược Nhược lúc này sức nhớ ra mình mới là khách, sống ở đây mấy ngày tựa như trong mộng, chẳng thể phân biệt được bản thân hiện tại là ai. Lý Lực bước vào liền vội vàng tiến đến hỏi, “Tình hình trong thành Trường An thế nào? Phụ thân ta...bọn họ còn truy tìm khắp nơi không?”

“Bên đó không có động tĩnh gì, thậm chí chuyện hai người bỏ trốn cũng được giấu kín, chỉ bảo là người ở nhà dưỡng bệnh. Xem ra cha của người có điều kiêng kỵ, không muốn đem chuyện này nháo nhào để mọi người biết. Bọn họ cũng không đến Nguyễn phủ gây phiền toái. Nhưng mà...Nguyễn Nhược Nhược, pa pa đời Đường của người chạy đến tìm ta a!”

“Phụ thân này của ta cũng không tệ, mặc dù bình thường không quan ta nhưng thời khắc mấu chốt chính là “cốt nhục liên tâm” a! Người mẹ kia của ta...nhất định đã khóc hết nước mắt”, Nguyễn Nhược Nhược thở dài nói.

Lý Lực nghe được cũng ngơ ngẩn, “Mẫu thân của ta... nhất định cũng rất thương tâm”, Nguyễn Nhược Nhược nhìn hẩn một chút, nàng chồm qua nắm tay hẩn, im lặng an ủi. Lý Lực quay sang nhìn nàng, hẩn mỉm cười.

“Làm ơn đi, có bằng hữu từ phương xa tới, các người tạm thời dừng khanh khanh ta ta có được không, cũng nên chào hỏi ta một tiếng chứ!”, Diêu Kế Tông làm ra vẻ bất mãn nói.

“Điều nhị công tử, ta mời người một chén trà hoa cúc nha!”, Nguyễn Nhược Nhược ân cần đãi khách, bưng đến một chén nước trà. Đóa hoa cúc trong chén nổi lên trên, những cánh hoa vàng tươi thắm trông thật đẹp mắt. Diêu Kế Tông uống một ngụm, tấm tắc khen, “Ừm, có cả trà hoa cúc thơm như vậy, cuộc sống mấy ngày nay các người xem ra cũng rất tốt”.

“Bình thường thôi, làm phiền người chiếu cố rồi”, Nguyễn Nhược Nhược cười đắc ý, Lý Lực cũng mỉm cười tỏ vẻ bọn họ rất yêu thích cuộc sống thế ngoại đào nguyên này.

“Chẳng qua là...chỗ này cũng không nên ở lâu. Các người nên sớm tính toán bước kế tiếp đi”.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn sang Lý Lực, hẩn suy nghĩ một chút rồi thận trọng nói, “Lánh mặt ở nơi này một thời gian thì không sao nhưng nếu muốn phụ thân không phát hiện được thì chỉ còn cách rời khỏi thành Trường An. Nơi này dù sao cũng là kinh thành thuộc phạm vi quyền lực của phụ thân, người có thể nhận ra ta cũng khá nhiều, tốt hơn nên trốn xa một chút. Sau khi rời khỏi đây, ta và Nguyễn Nhược Nhược sẽ tìm một nơi khác để trú thân. Ta thích những ngày tháng như thế này, hái hoa đón củi, du sơn ngoạn thủy tìm vui thú chốn điền viên”.

Nguyễn Nhược Nhược gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, Lý Lực, sau này bất kể chúng ta lưu lạc đến đâu cũng sẽ ẩn dật ở nơi u cốc thanh sơn, cuộc sống càng đơn giản càng thoải mái, càng thuần túy thì lại càng vui sướng”.

“Các người quả thật thích hợp với một cuộc sống thế ngoại đào viên! Đáng thương cho ta chỉ là một kẻ phàm trần mắt thịt, một cô linh vật vờ sống tại thành Trường An này”, Diêu Kế Tông cúi đầu, tâm trạng ủ rũ.

“Bất kể chúng ta đi đến nơi nào cũng sẽ liên lạc với người, người dù sao cũng có tiền lại có thời gian, khi nào rảnh rồi thì đến thăm bọn ta là được”, Nguyễn Nhược Nhược an ủi hẩn.

Diêu Kế Tông cười cười, “Ta thật không nỡ rời xa hai người các người, nhất là người, Tô San...chiến hữu của ta”.

Nguyễn Nhược Nhược cũng vậy, nàng cũng không đành chia xa “đồng bào” duy nhất của mình tại đời Đường này. Tuy nhiên, thời thế bất buộc, nàng không thể không làm vậy, “Lưu Đức Hoa, ta cũng không nỡ xa người a!”. Lời nói xong hai mắt đã đỏ hồng lên, nàng không nói thêm gì nữa mà nắm chặt tay Diêu Kế Tông, hốc mắt rừng rưng.

Nếu là bình thường gặp cảnh này Lý Lực nhất định đã nổi ghen, nhưng giờ phút này hẩn rất thông cảm. Hẩn biết tình nghĩa giữa bọn họ vốn không thể dùng quan niệm bình thường để so sánh, giờ phút này nói

lời ly biệt dĩ nhiên sẽ rất đau lòng. Chính bản thân hần khi bỏ nhà đi cũng đã ném qua cảm giác này. Vậy nên hần mở cửa phòng, nhẹ nhàng ly khai để bọn họ nói chuyện tự nhiên.

Thế nhưng...cửa vừa mở ra, Lý Lược bắt giác sững sờ. Biệt viện bên ngoài đã bị thị vệ vương phủ vây kín, một người đứng sừng sững giữa sân, chính là phụ thân của hần, Tĩnh An Vương.

80. Chương 80

Tĩnh An vương gia cho người theo dõi Diêu Kế Tông không phải một hai ngày.

Trên khinh khí cầu ngày hôm đó không khó nhận ra có hai nhân ảnh, một người được xác định là Nguyễn Nhược Nhược, vậy còn người kia? Ai là trợ thủ của nàng? Mới đầu Tĩnh An vương gia phỏng đoán người đó là Ngọc Liên Thành, hần cố ý sai người thăm dò hành động đêm đó của Ngọc Liên Thành. Đêm đó hần quả thật có đi ra ngoài một thời gian nhưng không quá giờ tý đã hồi phủ. Hần dĩ nhiên không thể có mặt trên khinh khí cầu, vậy thì người đó là ai?

Vương phi bỗng nghĩ đến một người, “Nguyễn gia cô nương kia thường tới lui thân mật với một người tên là Diêu Kế Tông, có thể chính hần đã ra mặt giúp nàng?”

Có được đầu mối này Tĩnh An vương gia liền cho người đi tìm hiểu. Diêu Kế Tông đêm đó dường như không xuất phủ, nha hoàn trong Diêu phủ cam đoan thiếu gia vẫn ở trong nội thất. Nhất thời không có chứng cứ xác định, xem ra Diêu Kế Tông dường như không can dự đến chuyện đào tẩu này. Thế nhưng khi Tĩnh An vương gia sau khi thu “tang vật” khinh khí cầu trở về liền cho người điều tra xem nơi nào đã tạo ra chúng, một phường vải đã xác nhận: “Đây là loại vải được một vị công tử họ Diêu đặt hàng trước đây”.

Vải làm khinh khí cầu rất đặc biệt lại vô cùng bền chắc nên vị quản lý phường vải tự nhiên có ấn tượng với Diêu Kế Tông. Thông tin này vừa đến tai Tĩnh An vương gia thì Diêu Kế Tông liền bị ghép vào “điện tình nghi”.

Sau khi đã xác định Diêu Kế Tông là “tòng phạm”, Vương gia cũng không dă thảo kinh xà, hần phân phó mười hai cận vệ âm thầm theo dõi Diêu Kế Tông. Những cận vệ này là vương gia đặc biệt tuyển chọn trong sổ thượng đẳng bộ khoái của Cửu Môn Đề Đốc, khả năng làm việc rất hiệu quả. Vương gia đích thân dặn dò bọn họ nhất định phải theo dõi nhất cử nhất động của Diêu Kế Tông, tuyệt đối không được để hần phát hiện. Hần đi đến nơi nào đều phải báo cáo lại, nếu ra khỏi thành càng phải bám sát theo, đồng thời lập tức bẩm cáo về vương phủ. Trong lòng vương gia biết rõ nếu muốn tìm được Lý Lược thì chỉ có thể dựa vào Diêu Kế Tông.

Vương gia cất cử người theo dõi Diêu Kế Tông rất thận trọng. Diêu Kế Tông mặc dù không phải là người dễ bị xỏ mũi nhưng cũng không phát hiện bản thân mình đã lọt vào “tầm ngắm” của vương gia. Hần không nghĩ rằng mình vừa bước ra khỏi thành đã có người lập tức chạy về báo tin cho Tĩnh An vương gia, sau đó lại tiếp tục bám theo hần không rời. Khi Vương gia nhận được tin báo liền dẫn theo nhân mã âm thầm bám theo, đuổi đến tận biệt viện nơi ba người bọn họ đang vui vẻ ngồi nói chuyện.

“Phụ thân”, Lý Lược thất thanh gọi một tiếng, hai người trong nhà nghe được liền chấn động, vội vàng chạy ra cửa. Vừa trông thấy tròng diện biệt viện bị nhân mã vây kín, tất cả cùng sững sờ.

Tĩnh An vương gia nhìn thấy Lý Lược, sự lo lắng trong lòng rốt cuộc đã tan biến. Lo lắng hạ xuống nhưng tức giận lại dâng lên, vương gia nghiêm giọng, “Người còn dám gọi hai tiếng phụ thân?”

Lý Lược cúi đầu im lặng, trong lòng hần cũng cảm thấy hổ thẹn với đáng sinh thành. Gương mặt Tĩnh An vương gia rét lạnh như tiết trời mùa đông, đôi mắt lạnh lùng quét sang Nguyễn Nhược Nhược đang đứng một bên. Nàng áo vải đơn sơ, dung nhan thanh lệ, quả nhiên giống như Ngọc Liên Thành đã từng nói, tuyệt không có lấy nửa điểm hồ ly mị nhân. Chỉ là...tại sao nàng ta lại đem con trai mình mê hoặc đến độ chẳng phân nặng nhẹ, thậm chí vứt bỏ tất cả để theo nàng bỏ trốn? Như vậy chẳng phải là hồ mị sao?

Chẳng qua chỉ là một cái liếc mắt, Vương gia liền không chú ý đến nàng nữa. Ánh mắt hần trấn định nhìn Lý Lược, trầm giọng nói, “Hơi Nhi, nếu người thật sự không muốn làm khó dễ hai bằng hữu này cùng với người nhà bọn họ thì hãy biết điều theo phụ thân trở về”.

Giờ càng già càng cày, Tĩnh An không nói nhiều với Lý Lược vì biết rằng có nói đạo lý với hắn cũng vô dụng, lại càng không thể sai người đến bắt hắn, như vậy sẽ rất khó coi. Vậy nên vương gia cho hắn lựa chọn: đi hay không đi? Nếu không đi, hậu quả không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được.

Bị phụ thân đặt vào tình thế này, Lý Lược nhất thời cứng đờ cả người. Lựa chọn này...nhìn qua thì có vẻ như bản thân hắn được lựa chọn, nhưng căn bản không phải như vậy. Hắn làm sao có thể để phụ thân “làm khó” Nguyễn Nhược Nhược, Diêu Kế Tông và người nhà bọn họ?

Nguyễn Nhược Nhược và Diêu Kế Tông nghe được cũng cảm thấy chấn động. Bọn họ đều là người thông minh, dĩ nhiên nghe ra sự uy hiếp ẩn giấu trong câu nói của Vương gia. Không, không phải ẩn giấu mà là công khai lộ liễu. Nguyễn Nhược Nhược vẫn có thể trấn định, dù sao nàng cũng đã nghe qua những lời tương tự từ miệng Vương phi, tâm lý đã chuẩn bị từ sớm. Diêu Kế Tông nói to, “Người đang đe dọa chúng ta sao? Đại Đường còn chưa có luật pháp sao?”

Tĩnh An vương gia nhìn hắn, giọng nói lạnh lùng, “Luật pháp? Hoàng tộc Lý thị chúng ta chính là luật pháp”.

Diêu Kế Tông há to mồm, nửa chữ cũng không nói ra được. Xã hội phong kiến kêu gào cái gì “Vương tử phạm pháp, đồng tội thứ dân”, tất cả cũng chỉ là lời hoa mỹ. Thật chất bọn họ là người cai trị, là thế lực đứng trên luật pháp. Luật pháp chỉ áp dụng cho bình dân đại chúng, là dụng cụ mà quý tộc dùng để cai trị.

Tĩnh An vương gia cũng không cho Lý Lược thời gian, hắn xoay người phi thân lên ngựa, lại chỉ sang tuần mã bên cạnh quát lớn, “Hồi Nhi, lên ngựa”.

Lý Lược cắn chặt hàm răng, không còn lựa chọn nào khác, hắn từng bước từng bước tiến đến tuần mã, dưới gót chân như có muôn vàn lưỡi dao đỏ rực, mỗi bước chân là một lần đau thấu tận tâm can. Một khoảng sân nho nhỏ, bình thường chỉ cần hai ba bước đã đi hết diện tích của nó, chỉ là bước chân hôm nay không giống lúc trước, tựa như một linh hồn không cam lòng bước qua hoàng tuyến, đau khổ níu kéo tàn hơi cuối cùng.

Rốt cục hắn cũng đã đi đến bên cạnh tuần mã, chán nản leo lên ngựa. Đến lúc này hắn mới nhìn sang Nguyễn Nhược Nhược, hốc mắt đầy lệ, tựa như tuyết đọng trên cây sắp sửa đổ sập xuống. Ánh mắt đau đớn khắc sâu trong tuyết vọng, tay hắn nắm chặt dây cương, chắc đến độ máu thịt đều trở nên trắng bệch. Thân thể hắn cứng đờ, tựa như gió thu không thể làm lung lay thân cổ thụ. Tình yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm, tình ý thâm trầm đẹp cả rừng phong.

Nguyễn Nhược Nhược đón nhận ánh mắt của hắn, tư vị trong lòng tựa như vừa nuốt vội một chén thuốc đắng, khôn khổ từ da thịt đến ruột gan, một chữ “đau” không thốt thành lời. Nàng không phải không nghĩ đến ngày này, chỉ là không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

Một bước chân, cách biệt thiên nam địa bắc. Một cơn gió thoáng qua, hoa rơi nguyệt tàn. Thời gian qua bản thân nàng dường như sống trong cõi mộng, giờ phút này phải quay trở lại với thực tế. Một lần ngã đau như thế, tựa như là thịt nát xương tan, tựa như đã đến tận cùng tuyệt vọng.

Tĩnh An vương gia quát roi lên lưng ngựa của Lý Lược, tuần mã hí một tiếng dài, bốn vó lao lên phía trước mang theo Lý Lược chạy đi. Nhân mã bám theo sát gót, tiếng vó ngựa phá vỡ sự yên lặng chốn dã sơn, cũng phá vỡ luôn thế giới hạnh phúc tạm thời của bọn họ.

Mà Lý Lược ngồi trên lưng ngựa vẫn quay đầu nhìn về hướng Nguyễn Nhược Nhược, trong mắt hắn...lệ đã rơi đầy. Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược cơ hồ bị ai đó đâm xuyên một đao, nước mắt bất giác trào lên không ngừng lại được. Nàng nhịn không được liền đuổi theo Lý Lược mấy bước, hướng về phía hắn xa xa hô to, “Lý Lược, thà rằng hóa điệp để ta được ở bên người mãi không rời”.

Vương Thánh Mẫu nổi giận dùng sông Ngân Hà chia lìa Ngưu Lang-Chức Nữ. Một năm rồi lại một năm không được gặp mặt nhau nhưng hai người trước sau không hề hối hận. Tình yêu nếu bất đắc dĩ không thể ở cạnh nhau thì chỉ cầu tình yêu sẽ còn sống mãi. Không phải yêu nhau không muốn ở cạnh nhau mà là vì sông Ngân Hà rộng lớn mệnh mỏng không thể vượt qua, chỉ đành phải đứng từ xa mà nhớ nhung, mà chờ đợi.

Lý Lược đi rồi, biệt viện vẫn là biệt viện, sơn dã vẫn là chốn dã sơn, nhưng trong mắt nàng tất cả đã thay

đổi. Nguyễn Nhược Nhược không thể ở lại nơi vốn đã từng là thế giới riêng của hai người bọn họ, nhìn cảnh sinh tình, cảm xúc không kiềm chế được. Chuẩn bị đơn giản một hồi, nàng cùng Diêu Kế Tông xuống núi.

“Bây giờ phải làm sao?”, Diêu Kế Tông sau khi quan sát thần sắc của Nguyễn Nhược Nhược mới lên tiếng hỏi. Lúc Lý Lược rời đi, nàng khóc đến đứt gan đứt ruột, trước giờ hắn chưa từng thấy qua người nào khóc như vậy. Hắn nhất thời thở dài, có lẽ mình đã sai rồi, không nên giúp hai người bọn họ “nổi tở hồng”, biết rằng uyên ương sẽ khó thành đôi, cuối cùng thì bi kịch cũng đã đến.

“Còn có thể làm gì nữa bây giờ? Tất cả đã kết thúc. Ta chỉ có thể là một đóa hoa đào trong cuộc đời của Lý Lược, là một con đường mà hắn đã đi qua”, Nguyễn Nhược Nhược buồn bã.

“Ý của ngươi là...tất cả đã chấm dứt?”, Diêu Kế Tông sợ run.

“Đúng, đã chơi đùa xong rồi, thực tế không cách nào vượt qua. Ngay từ đầu ta đã biết chuyện này sẽ gian nan, nhưng không nhận được mà ôm ấp hy vọng, một hy vọng vào sự may mắn nhỏ nhoi. Cũng giống như một người dùng đồng tiền cuối cùng đi mua vé số, hy vọng có thể trúng được năm trăm vạn lượng, đánh cuộc với tỷ lệ may mắn. Hiện giờ đã ta đã thua cuộc, ta cam lòng chấp nhận mình đã thua”.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa cười khổ, “Thật ra...ta và Lý Lược bỏ trốn căn bản là trộm lấy một khoảng thời gian vui sướng, từ căn phòng khóa kín mà trốn ra ngoài tìm vui, sớm muộn cũng phải trở về thôi. Vậy nên khoảng thời gian ta và hắn ở trong núi, bọn ta cũng không lên kế hoạch cho tương lai, chẳng qua là cố gắng sống từng giây từng phút thật vui vẻ, vui được đến đâu thì vui đến đó. Bởi vì ta biết quá rõ là chúng ta không có tương lai”.

“Chẳng lẽ...không...không còn cách nào nữa sao?”, Diêu Kế Tông nghe được sợ run nhưng hắn vẫn không cam lòng.

“Còn cách nào nữa? Chúng ta mặc dù là hai người hiện đại, trình độ văn minh cao hơn nhưng người cổ đại này rất nhiều. Nhưng đây là thế giới của bọn họ, mãnh long áp đầu xà, làm sao đấu lại bọn họ? Chính diện giao tranh hoàn toàn không có phần thắng, phương pháp tác chiến chính là bỏ trốn. Mà bỏ trốn...chẳng qua chỉ là vì mình mà tranh thủ một khoảng thời gian thôi. Lần này Lý Lược bị bắt trở về nhất định sẽ không thoát được nữa. Quan môn thâm tựa hải, từ giây phút này ta và hắn đã chia đôi đường”.

Diêu Kế Tông không nói gì nữa, hai người buồn bực đi trên con đường mòn. Đường núi quanh co, tâm hồn họ cũng không bình lặng.

Nguyễn Nhược Nhược trở về Nguyễn phủ, Nhị di nương vừa trông thấy nữ nhi đã nhào tới ôm cổ nàng mà khóc bù lu bù loa. Chính bản thân nàng cũng đang gặp chuyện thương tâm, vậy nên hai mẹ con chỉ biết ôm nhau khóc. Nguyễn lão gia vừa định mở miệng giáo huấn nàng vài câu, nhưng mắt thấy nàng khóc nức nở như vậy liền im lặng, chỉ có thể cất một tiếng thở dài. Nguyễn phu nhân đang định ném vài câu bất hảo thì bị Nguyễn Nhược Nhược một bên níu tay áo không để nàng nói ra. Suy nghĩ một chút, Nguyễn phu nhân lại nhớ tới đứa con trai vẫn còn lưu lạc bên ngoài, nàng cũng nhận không được mà lắc đầu than thở, không nói lời nào. Tam di nương vội vàng khuyên nhủ, vừa khuyên Nhị di nương vừa khuyên Nguyễn Nhược Nhược, cuối cùng bọn họ cũng ngừng khóc. Nguyễn Nhược Nhược trở về phòng, cả ngày mệt mỏi, nàng vừa nằm xuống giường đã thiếp ngủ. Trong mộng, nàng thấy mình và Lý Lược vẫn đang vui vẻ tại nơi sơn dã, hai người nắm tay nhau chạy giữa núi rừng...vô cùng tự do...vô cùng hạnh phúc...

Sau khi Lý Lược bị mang về vương phủ, hắn không được ở lại Lưu Tiên Cư, Tĩnh An vương gia trực tiếp bắt hắn lưu lại Hạo Nhiên Quán của mình và vương phi. Vương gia phân phó người canh chừng, sống chết không để hắn có cơ hội đào thoát lần thứ hai.

Lý Lược nửa điểm phản đối cũng không có, một lời nói cũng không, hắn tựa như một khúc gỗ để mặc Tĩnh An vương gia muốn đồn sao thì đồn. Phụ thân dường như chỉ mang được thể xác hắn về đây, một thể xác vô tri vô giác.

Vương phi mới đầu trông thấy con trai trở về nên rất đôi vui mừng, vừa ôm hắn vừa cười vừa khóc. Nhưng nàng nói một hơi vẫn không thấy hắn mở miệng đáp một lời, trực giác liền biết có điều không ổn, “Hơi Nhi, mẫu thân đang nói chuyện với ngươi đó!”

Lý Lược ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt lưu lạc tận nơi nào. Giờ khắc này, thần khí của hắn tựa như một

chiếc bình sứ sơ ý đánh rơi xuống đất mà vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, không cách nào xếp lại nguyên vẹn. Vương phi nàng nhìn càng kinh hãi, nàng biết hẳn không bị thương, thân thể đều tốt nhưng vô luận nàng nói gì Lý Lực cũng không phản ứng. Cuối cùng nàng bất đắc dĩ ước hỏi, “Hơi Nhi, người có còn muốn cưới Nguyễn Nhược Nhược kia làm thê tử không?”

Lời này phảng phất như “thuật ngữ chiêu hồn”, Lý Lực đột nhiên chấn động, hồn phách gấp rút tụ về, vẻ mặt âm đảm nhất thời lóe sáng, hắn nhìn chăm chú mẫu thân không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vương phi cơ hồ không chống đỡ được ánh mắt của hắn, tựa như ánh mắt một người sắp chết cầu xin hai chữ “sinh tồn”. Từ trong ánh mắt con trai, vương phi cuối cùng đã nhận ra nữ nhân kia đối với hắn quan trọng đến dường nào. Tuy nhiên, nàng mặc dù đã mềm lòng nhưng không thể không cần rằng kiên trì. Nàng dùng giọng điệu ôn nhu nói với hắn, “Hơi Nhi, buông tay đi, các người hữu duyên vô phận. Người không cưới được nàng...”

“Đủ rồi”, Lý Lực gào to khàn cả giọng, “Đừng nói nữa, ta nghe đủ rồi, ta nghe đủ rồi...”. Hắn vừa gào to vừa lao thẳng vào nội thất, cửa phòng nặng nề đóng sập lại.

“Hơi Nhi”, vương phi vội vàng định đuổi theo nhưng cánh cửa đã ngăn cách nàng với con trai, chỉ nghe bên trong có thanh âm rơi vỡ. Sau khi thanh âm kia lắng xuống, căn phòng trở lại yên lặng như nắm mồ, nhưng bên trong thoáng truyền ra một tiếng khóc. Một tiếng nấc bị đè nén đã lâu tựa như sợi chỉ tơ trong suốt bay trong gió, không dễ nhận ra. Nhưng thanh âm đó làm sao thoát được lỗ tai của người làm mẹ? Vương phi từng đứng trước cửa, trong lòng đau xót khôn nguôi. Lý Lực lúc còn nhỏ là một hài tử ưa khóc, nhưng từ khi hắn hiểu chuyện thì nàng chưa từng nhìn thấy hắn khóc bao giờ. Nàng nhớ kỹ năm hắn lên bảy tuổi bắt đầu học cưỡi ngựa bắn cung, lúc không cẩn thận từ trên lưng ngựa ngã xuống, dù vậy hắn vẫn cần chắc rằng không rơi một giọt lệ. Một nam nhân kiên cường như vậy mà giờ phút này lại như một hài tử không nơi nương tựa, chỉ có thể trốn một góc mà đè nén tiếng khóc. Nam nhi không phải không rơi lệ, chỉ là chưa đủ thương tâm mà thôi. Vương phi nhận ra lúc này hắn thật sự rất đau khổ.

Đứng rất lâu sau đó, Tĩnh An vương phi tự hỏi lòng mình: Có phải ta đã sai, ta chỉ muốn tốt cho hắn. Nhưng...tại sao hắn lại thương tâm, cho đến tận bây giờ hắn chưa từng khổ sở như vậy.

Không tự chủ được, trong đầu Tĩnh An vương phi bỗng vang lên một câu mà Lý Lực đã từng nói qua “Các người đều muốn tốt cho ta, nhưng thật sự tốt cho ta sao?”, Nguyễn Nhược Nhược cũng từng nói, “Đúng vậy, các ngài là cho là tốt, nhưng hắn không vui. Cha mẹ hơn phân nửa đều là như vậy, đem ý chí của mình áp đặt lên con cái, lại còn tuyên bố: ta vì muốn tốt cho người. Nhưng các ngài có hỏi xem con mình có muốn được đối xử như vậy không?”

Đem những lời này lặp đi lặp lại trong đầu mình, Tĩnh An vương phi cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ...thật sự sai lầm rồi sao?

81. Chương 81

Mùa thu dịu dàng đã qua, mùa đông băng hàn lại đến. Tiết trời dần dần thay đổi. Gió lạnh theo gió phiêu phiêu, những bông tuyết trắng xóa đầu tiên nhẹ nhàng rắc xuống cõi hồng trần.

Tâm trạng Nguyễn Nhược Nhược cùng khí trời giống nhau. Nàng cả ngày oan thán, hướng nguyệt sầu thu, trong hốc mắt đôi khi lại ngập tràn dòng lệ. Mất đi Lý Lực, trái tim nàng trở nên trống trải như hoang mạc thê lương. Có thể đem hai chữ “tính mệnh” và “lạnh lùng” để khắc họa rõ ràng tâm trạng của nàng trong những ngày này.

Điều Kế Tông mỗi ngày đều chạy đến Nguyễn phủ, mỗi khi thấy không có việc gì liền mở miệng trêu chọc để nàng, “Đừng buồn bực nữa, người ngoác miệng cười một tiếng cho ta xem!”

“Đừng làm phiền ta nữa, mặc kệ ta đi”, Nguyễn Nhược Nhược thậm chí không thèm nhắc mi mắt lên.

“Người đây là làm sao, cứ như một người khác vậy. Người bình thường không có ngồi một chỗ than ngắn thở dài nha! Mau mau trở lại Nguyễn Nhược Nhược trước kia đi”.

“Nguyễn Nhược Nhược trước kia đã chết, đã bị tình yêu giết chết rồi”.

Diêu Kế Tông thở dài nói, “Con người quả nhiên không nên yêu, chạm đến hai chữ “tình yêu” cả người liền thay đổi, tựa như hai người vậy. Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, ta ban đầu không nên thúc đẩy hai người. Chỉ tại ta không lường trước hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, trực tiếp biến người thành một kẻ hỗn phách tán loạn”, Diêu Kế Tông có phần hối hận.

“Dù hỗn phách tán loạn nhưng ta cũng đã nếm trải hương vị tình yêu, ta không hối hận. Nếu hối hận thì đã không phải là tình yêu. Dù rất thương tâm, nhưng chỉ cần trải qua một lần, ta tuyệt đối không nỡ lời oán trách”.

“Trong tiểu thuyết hay phim ảnh, Lọ Lem sau khi gặp gỡ bạch mã hoàng tử liền dẫn đến một kết thúc có hậu, họ sẽ sống bên nhau đến trọn đời. Tại sao trên thực tế hoàn toàn không giống như vậy!? Quả là đối người mà!”, Diêu Kế Tông lắc đầu nói.

“Bởi vì cuộc sống thực tế không tốt đẹp như vậy, rất nhiều nguyện vọng không thể trở thành hiện thực nên người ta mới phải tạo ra một thế giới chỉ có trong hư ảo, nơi mà mọi kết thúc sẽ vô cùng viên mãn. Thật ra, đây chỉ là một cách để loài người tự an ủi, tự đắp thêm một chút hy vọng vào cuộc sống của mình, chờ mong một ngày nào đó niềm hạnh phúc chỉ có trong mơ ấy sẽ trở thành hiện thực. Một kết cuộc viên mãn như vậy ta không chiếm được, nhưng Lý Lực đã buông tay tất cả để yêu ta, có được tình yêu của hắn...ta biết mình đã rất may mắn. Ở thế kỷ hai mươi mốt, dù là nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ có một nam nhân yêu ta như thế”.

“Một nam nhân có tình cảm thuần khiết như Lý Lực ở thế kỷ hai mươi mốt quả thật hiếm thấy, có thể liệt vào nhóm động vật quý hiếm cần được bảo vệ!”, Diêu Kế Tông cười nói.

“Hắn thuần khiết là do hoàn cảnh đặc thù của hắn tạo thành. Hắn từ nhỏ đã được cha mẹ dụng tâm bồi dưỡng, rời xa thanh sắc, không tiếp cận “hoa thiên tử địa”. Hơn nữa bản thân hắn cũng không thích thân cận nữ sắc, tự nhiên tình cảm sẽ như “hồn kim phách ngọc”, hữu xạ tự nhiên hương, hoàn toàn không nhiễm thế tục. Người như hắn, đừng nói là thế kỷ hai mươi mốt, đến cả đại Đường này cũng hiếm thấy nha. Ta thật may mắn, xuyên qua ngàn năm lại có được một người yêu như vậy”.

“Đúng nha, vận mệnh của người thật tốt. Chúng ta đồng thời xuyên qua ngàn năm, người thì yêu đương oanh oanh liệt liệt, còn ta thì cô đơn một người một bóng. Người thu gom được cả xe hoa hồng, còn ta ngay cả một cọng cỏ cũng chẳng ai thêm tặng”, Diêu Kế Tông cúi đầu, tâm trạng ủ rũ.

Nguyễn Nhược Nhược ôm một bụng buồn bực cũng bị hắn làm phì cười, “Người còn muốn yêu đương? Đây chưa hẳn là chuyện tốt, phía trước có vết xe đổ của ta chứng giám”.

“Chính vì nhìn thấy vết xe phía trước của người nên ta mới càng khao khát được yêu. Trong nụ cười mang theo lệ, trong ngọt ngào có ba phần cay đắng hai phần xót xa. Tình yêu của hai người tựa như một vở kịch vui buồn đang xen, ta bất quá chỉ là một vị khách, một vai phụ trong đó, bản thân ta cũng muốn một lúc nào đó được làm nhân vật chính nha!”, Diêu Kế Tông nói thản nhiên.

“Hy vọng vở kịch đó của người sẽ không đau khổ như chuyện tình của chúng ta”, Nguyễn Nhược Nhược thật lòng nói.

Diêu Kế Tông nhìn Nguyễn Nhược Nhược mi sơn thúy hạ, oản ngọc hương tiêu, bộ dạng tiêu tụy bởi nội tâm đau khổ mà để lộ ra ngoài. Hắn nhìn không được liền thở dài nói, “Nhìn người thế này...ta nói người rất bình tĩnh hay là rất hồ đồ đây? Nói người hồ đồ, thật ra người lại rất bình tĩnh. Nhưng nếu người biết rõ mình và Lý Lực sẽ không thành, vậy tại sao lại còn tương tư? Không phải ta vô tâm, nhưng ta thành thật khuyên người nên buông tay đi, phải vì mình mà sống thật tốt”.

“Người thông minh đôi khi cũng sẽ làm ra vài chuyện ngốc ngếch, ta và Lý Lực yêu nhau chính là một trong số những chuyện ngốc ngếch đó, có thể nói ta tự mình đi tìm phiền não. Nhưng ta chưa từng được hạnh phúc vui vẻ như vậy. Quên Lý Lực...ta làm sao có thể quên hắn? Ta thậm chí vĩnh viễn sẽ không thể quên hắn”.

Diêu Kế Tông nhảy dựng lên, “Người nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cuộc sống sau này của người chỉ vì một người mà tiêu tụy? Chỉ là yêu một người thôi, người không nên vứt bỏ cả đời mình!”

“Năm ta mười lăm tuổi tập chạy xe đạp, không cẩn thận nên bị ngã, đầu gối bị thủy tinh đâm vào thấu đến

tận xương, đau đến không hít thở nổi”, Nguyễn Nhược Nhược đột ngột chuyển đề tài sang chuyện ngày xưa, “Vết thương rất sâu, phải trải qua một thời gian mới khỏi hẳn nhưng lưu lại một vết sẹo, thậm chí đến tận bây giờ khi ta dùng tay xoa lên vết sẹo đó vẫn còn thấy đau. Lý Lược, hẳn giống như một vết sẹo trên trái tim ta. Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên hẳn, mặc dù những kí ức về hẳn sẽ làm ta đau đớn. Thất tình không phải ngày tận thế, chẳng qua là...trước mắt vô luận thế nào ta cũng không thể tỉnh lại được nữa”, Nguyễn Nhược Nhược vỗ vỗ ngực mình nói, “Nơi này vừa bị một vết thương đâm máu, xin cho ta thêm một thời gian nữa để nó từ từ khép lại”.

Nhìn nàng như vậy, Diêu Kế Tông liền an ủi, “Người không cần thương tâm như vậy, có những chuyện...đến phút cuối cùng vẫn còn đường sống”.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hẳn cười khổ, “Người đừng nói lời thừa, nhìn đi, làm gì có một ngày “phong hồi lộ chuyển” nữa mà mong”.

Hai người đang nói chuyện thì Nguyễn Nhược Phượng tiến vào, vừa nhìn thấy Diêu Kế Tông nàng liền lập tức cười nói, “A, Diêu nhị thiếu gia, người lại tới tìm Tam muội sao?”

Diêu Kế Tông vội vàng đứng dậy chào hỏi, “Nhị tiểu thư, mời ngồi”

“Đây là nhà ta nha, sao lại làm phiền người mời ta ngồi?”, Nguyễn Nhược Phượng giấu cợt hẳn, “Đúng là ngược đời mà!”

Diêu Kế Tông ngẩn ra, sau đó mới vừa cười vừa nói, “Ai cũng nói vậy, ta không câu nệ nhà ta nhà người, tất cả đều giống nhau”.

Nguyễn Nhược Phượng càng cười ra tiếng, “Nhanh nhẹn vậy sao, còn xem nhà ta thành nhà của người, chưa gì đã vội vàng muốn đem Tam muội của ta quá môn rồi sao? Việc gì phải khổ sở mỗi ngày chạy đến đây, chỉ bằng nhà ta gả Tam muội cho người một lần cho xong”

Hiếu lắm a! Nguyễn Nhược Nhược vội vàng đính chính, “Nhị tỷ, người đừng nói lung tung, ta cùng Diêu công tử chẳng qua chỉ là bằng hữu”.

“Đúng đúng đúng đúng, chẳng qua chỉ là bằng hữu, chỉ là bằng hữu”, Diêu Kế Tông gật đầu như già tởm.

Nguyễn Nhược Phượng đem ánh mắt nghi ngờ đánh giá bọn họ một phen. “Chẳng qua chỉ là bằng hữu? Vậy ai đã làm cho Tam muội mỗi ngày đều than ngắn thở dài?”

Chuyện này làm sao có thể giải thích rõ ràng! Gương mặt Nguyễn Nhược Nhược chỉ vừa mới giãn ra được một lát, nay lại bị chuyện thương tâm làm xúc động, cúi đầu không nói lời nào. Diêu Kế Tông vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Nhị tiểu thư, hôm nay người lại mặc áo váy màu đỏ sao, nếu lấy tuyết trắng ngoài kia làm nền thì trông người thật giống một đóa hồng mai khoe sắc nha! Xinh đẹp, quá xinh đẹp!”

“Thật sao!”, Nguyễn Nhược Phượng được hẳn tán tụng liền cao hứng, đem áo váy trên người chỉnh trang lại một lần, “Ta thích nhất áo váy màu đỏ, tiếp đến là màu tím. Người nói ta mặc váy màu đỏ đẹp hay màu tím đẹp?”

Diêu Kế Tông không chút nghĩ ngợi liền nói, “Đều đẹp đều đẹp, bất quá ta cho rằng người gầy một chút nữa thì còn đẹp hơn”.

Nguyễn Nhược Phượng tròn mắt, “Đây là ý gì? Người dám chê ta béo?”

Diêu Kế Tông vừa nói liền biết không ổn, vội vàng tìm đường tẩu thoát, “Ta còn có chuyện quan trọng, cáo từ”

Nguyễn Nhược Phượng không cam lòng liền âm âm đuổi theo, “Người đứng lại nói rõ ràng cho ta, dám nói ta béo...”

Hai người một trước một sau chạy đi mất, phía xa xa còn nghe thanh âm tru tréo của Nguyễn Nhược Phượng, Nguyễn Nhược Nhược chỉ lắc đầu mỉm cười. Nhưng nụ cười giống như một đóa hoa vừa hé mở, rất nhanh biến mất. Nàng nhìn bông tuyết bay đầy bên ngoài cửa sổ, từng bông tuyết tựa như đang thấm sâu vào lòng nàng, trái tim không còn ấm áp nữa mà rét lạnh như tuyết. Nàng nhớ Lý Lược...hắn bây giờ thế nào?

Hạnh Nhi đẩy cửa bước vào, nhìn Nguyễn Nhược Nhược nói, “Nhị tiểu thư, người ăn chút điểm tâm đi”. Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu, cái gì cũng ăn không vô.

Giờ phút này Lý Lược đang đứng dưới trời tuyết...múa kiếm!

Khu vườn sau Hạo Nhiên Quán tuyết bay bay như từng đàn bướm trắng. Trên nhánh mai, dưới gốc đào thụ, tuyết đọng đầy như những khóm mây.

Một thanh tuyết kiếm, vừa hẹp vừa dài. Một đường vung lên, kiếm khí như sương, ẩn tàng tiếng sấm. Lý Lược múa kiếm trong tiết trời ngập tràn gió tuyết, thân ảnh càng lúc càng mờ nhạt, kiếm thế càng lúc càng nhanh, tuyết rơi như mưa, nhân tâm mờ mịt. Hắn không phải múa kiếm mà là mượn kiếm để phát tiết tâm trạng bị dồn nén trong lòng. Tuyết lạnh hữu tình, hàn khí thâm lương.

Vương phi đứng nhìn trước cửa sổ đã một lúc lâu. Nàng vừa thỉnh an hoàng hậu trở về, Phẩm Hương đang hầu hạ nàng cởi bỏ cung phục. Trong phòng đốt hỏa lò, hơi ấm chan hòa như ngày xuân. Vương phi nhìn con trai đang múa kiếm dưới trời tuyết, thân hình mạnh mẽ như ưng, thế kiếm lay động như xà nhưng mi mắt lại hàm ẩn sự mệt mỏi. Hắn hiển nhiên vẫn còn khổ sở. Tâm trạng vương phi nặng nề, nàng nhìn không được liền thở dài.

“Thỉnh an vương gia”, nghe được thanh âm vô cùng cung kính của Phẩm Hương, lúc này vương phi mới nhận ra Tĩnh An vương gia đã bước vào phòng.

“Hoàng hậu nương nương tuyên người đến cũng là vì chuyện hôn sự của Lý Lược?”, sau khi cho Phẩm Hương lui ra, Tĩnh An vương gia liền lên tiếng hỏi vương phi.

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương đã tuyển chọn được một vài đại gia khuê nữ, bọn họ người nào cũng hoàn hảo nên nhất thời không biết chọn người nào. Vậy nên nương nương cho gọi ta, nàng nói dù sao Lý Lược cũng là con trai ta nên để ta chọn thái tử phi cho hắn”.

“Những khuê nữ được hoàng hậu nương nương lựa chọn dĩ nhiên đều có phẩm cách tốt, cuối cùng người chọn ai?”

“Trong số khuê nữ được chọn có Lô gia tiểu thư Lô U tố, ta khá thích nàng nên đã quyết định chọn nàng”.

Tĩnh An vương gia gật đầu đồng ý, “Vị tiểu thư Lô gia này quả thật đoan trang nhàn nhã, thông thư đạt lý. Nếu chọn làm thế tử phi cho Hối Nhi quả thật môn đăng hộ đối”.

“Chỉ là...trong lòng Hối Nhi chỉ có Nguyễn gia cô nương kia! Ta sợ hắn...”, Vương phi thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt hiện lên vẻ lo lắng.

“Không muốn cũng phải muốn”, sắc mặt Tĩnh An vương gia trầm xuống, “Một khi đã chọn được người thì mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ tứ hôn, hắn...tốt nhất đừng sinh sự nữa.”

Vương phi muốn nói lại thôi, vẻ âu lo trên mặt càng lúc càng sâu. Tĩnh An vương gia quay đầu nhìn thân ảnh mập mờ trong tuyết, sau một hồi sắc mặt liền hòa hoãn, “Đứa nhỏ này, trước giờ không gần nữ sắc, lần này vì một nữ nhân mà kiên quyết đến mức này có thể thấy hắn đã động tâm. Nguyễn cô nương kia mặc dù chúng ta không thích nhưng nếu hắn thật sự yêu nàng thì cứ nói hắn biết...ta đồng ý để nàng vào phủ làm trắc phi”.

Tĩnh An vương phi biết một khi vương gia nói ra những lời này chứng tỏ hắn đã chịu lùi một bước. Tuy nhiên, Lý Lược chỉ muốn cưới nàng làm chính thê, không phải làm thiếp, nếu không thì chuyện cũng đã không đến mức này. Sau khi hắn trở lại vương phủ, tâm trạng buồn bực, cả ngày nói không được hai chữ. Cơm nước cũng không màng, mắt thấy hắn mỗi ngày lại càng gầy gò đi khiến vương phi thật bất an. Nếu có thể để tùy ý hắn, kẻ làm mẫu thân như vương phi sớm đã đầu hàng. Tuy nhiên hôn sự của hắn vốn không thuộc quyền định đoạt của hắn, thậm chí vương gia cùng vương phi cũng không có quyền. Hoàng Thượng tứ hôn, bình thường đây chính là hoàng ân vô cùng hân diện. Nhưng giờ phút này mỗi lần nghĩ đến thánh chỉ ban hôn kia vương phi liền cảm thấy run sợ. Nàng sợ đạo thánh chỉ này đối với đứa con si tình của mình sẽ trở thành một đạo bùa đòi mạng...

Giờ phút này, thân ảnh Lý Lược ngoài vườn đã ngừng lại, trường kiếm trong tay lẳng lẳng để ngang trước ngực, ánh mắt hắn đắm đắm nhìn vào lưỡi kiếm. Tuyết rơi dày, lưỡi kiếm hàn lạnh lóe sáng, quang ảnh dễ

khiến lòng người run sợ. Trong lòng vương phi phát lạnh, nàng đột ngột chạy ào ra khỏi phòng, cố gắng thay đổi thanh âm lẫn trấn định mình, “Hơi Nhi, bên ngoài tuyết lớn như vậy...người đừng múa kiếm nữa. Mau cùng mẫu thân trở về phòng đi”. Nàng vừa nói vừa đoạt lại thanh kiếm từ trên tay hắn, mũi kiếm sắc nhọn, vừa âm hàn tuyệt mỹ lại vừa nguy hiểm tuyệt mạng.

Lý Lực để mặc mẫu thân đoạt kiếm trên tay mình, cũng không nói một lời. Nhưng lúc vương phi kéo hắn vào phòng, hắn vô thành vô tức tránh xa. Đôi mày kiếm khê chau lại, cơ hồ như đang giẫm chân lên một bụi gai vô hình, hắn lạnh lùng tựa như cơn mưa tuyết giăng đầy trời. Hắn bước thẳng vào nội thất, đóng sập cửa phòng, cũng là khép lại cõi lòng. Thậm chí cách cả một cánh cửa phòng như thế nhưng ưu thương khắc sâu vào lòng hắn lại đâm thấu vào trái tim của vương phi. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài vườn, thân ảnh con trai đã không còn, nhưng những bông tuyết trắng xóa vẫn còn rơi...

82. Chương 82

Trận tuyết đầu mùa đông kéo dài liên tiếp ba ngày, cả thành Trường An trở thành một thế giới trắng xóa như thủy tinh.

Bông tuyết bay bay tựa như vô số cánh bướm rập rờn, tựa như ngàn vạn những con sóng cuộn tới. Lý Lực ngồi trước cửa sổ nhìn tầng tầng lớp lớp “hàn băng lãnh tuyết”, nửa điểm tức giận cũng không có. Hắn nhìn thấy gốc mai đằng kia đã hé nở vài bông, cánh hoa màu hồng phấn nổi bật giữa nền tuyết trắng tinh, quả thật rất đẹp. Lòng chợt động, những kí ức về Nguyễn Nhược Nhược lại ùa về. Nàng đã từng ngâm một câu thơ: “Ngọc lâu kim khuyết dung quy khứ, thả tháp mai hoa tuyết Lạc Dương”, thật muốn một lần đến Lạc Dương để được say dưới mai hoa. Chỉ là, hiện tại bản thân đang bị vây tại chốn “ngọc lâu kim khuyết” này, muốn trốn cũng không trốn thoát được.

Lý Lực thở dài, chân bước không tiếng động ra khỏi phòng. Hắn dăm dăm ngẫm nhìn một cánh hoa mai, tay nâng bầu rượu một bên...“thả tháp mai hoa tuyết Lạc Dương”, lần này ly biệt khó gặp lại, Lạc Dương lại càng không đến được...ta chỉ có thể uống thật say dưới gốc mai.

Rượu càng uống, sầu lại càng thêm sầu. Lý Lực uống khá nhiều rượu, cước bộ đã loạn choạng, khối ưu tư trong lòng chẳng những không vơi bớt mà lại càng nặng thêm. Tần Mai nhìn thấy thần sắc của hắn liền khuyên nhủ, “Tiểu vương gia, việc đã đến nước này...ngài hà cố gì lại tự làm khổ mình? Ngài hãy sớm buông tay”

Lý Lực không để ý đến hắn, lại rót đầy một chén rượu rồi uống sạch. Tần Mai biết mình có khuyên can cũng vô dụng, chỉ đành lui sang một bên than thở. Đúng lúc này cửa viện lại mở ra, Phẩm Hương mang theo một luồng gió rét tiến vào phòng, cung kính cúi đầu hành lễ với Lý Lực, “Tiểu vương gia, thỉnh ngài mau chóng đến đại sảnh”

Lý Lực ngạc nhiên ngẩng đầu lên, từ khi hắn trở về vương phủ vẫn chưa từng được phép rời khỏi Hạo Nhiên Quán một bước. Giờ phút này lại cho người mời hắn đến đại sảnh? Chẳng lẽ...trong lòng hắn đột nhiên chấn động, thanh âm run rẩy, “Có chuyện gì?”

“Trong cung có người đến truyền thánh chỉ”, Phẩm Hương do dự một chút rồi quyết định nói thật.

Thánh chỉ của Hoàng Thượng. Thánh chỉ gì...không khó để đoán ra. Chén rượu trong tay Lý Lực run lên, sắc mặt ngà ngà say đã phiếm hồng nhưng trong nháy mắt liền chuyển sang trắng bệch. Chuyện phải tới rồi cuộc cũng đã tới, nhân sinh nếu gặp phải tai kiếp thì dù là một mẫu thiên thạch từ trên trời rơi xuống cũng tránh không khỏi. Hắn chỉ mong lần này ngã xuống vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa. Phẩm Hương cùng Tần Mai nhìn thần sắc của hắn mà sợ hãi, nhất thời không biết phải làm gì.

Cửa viện một lần nữa bị đẩy ra, Tĩnh An vương phi tiến vào. Nàng không yên lòng nên muốn tự mình đến đây, nhìn thấy Lý Lực như vậy liền lên tiếng dụ dỗ hắn, “Hơi Nhi, nội thị quan đã đến đại sảnh, mau cùng mẫu thân đến đó đi”.

Nàng vừa nói vừa cầm tay con trai dắt ra ngoài. Lý Lực cũng không lẩn tránh nàng, hắn giống như một cái xác vô hồn, chỉ có hoảng hốt và lo sợ. Hương án đã kê sẵn, Tĩnh An vương gia đang chuẩn bị tiếp chỉ.

“Thánh chỉ đến, Tĩnh An vương thế tử Lý Lược tiếp chỉ”, Nội thị quan cất cao giọng, gia đình nha hoàn trong sảnh đồng loạt quỳ xuống, Tĩnh An vương gia và vương phi cũng quỳ theo lễ. Quay đầu nhìn lại, Lý Lược vẫn đứng tại chỗ, vương phi vội vàng kéo hần quỳ xuống hành lễ tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lô U Tổ nhi nữ của Thừa tướng Lô Thừa Vận cần đức khiêm nhường, doan trang hiền thực. Nay tứ hôn cho Tĩnh An vương thế tử Lý Lược. Khâm thủ!”

Tuyên chỉ xong, kế tiếp Lý Lược phải tiếp chỉ tạ ơn. Chẳng qua là hần vẫn quỳ phục trên thảm, nửa điểm phản ứng cũng không có. “Hơi Nhi, mau tiếp chỉ tạ ơn”, Tĩnh An vương gia nhin không được liền ở bên cạnh nhắc nhở hần.

Tựa như thân ốc bị sức nặng vô hình đè ép trên lưng, Lý Lược không thể đứng dậy nổi. Gương mặt hần trắng bệch, hoàn toàn không có lấy một chút huyết sắc. Trong đại sảnh rõ ràng ấm áp như mùa xuân nhưng hần chỉ cảm thấy thân thể mình đang phải đương đầu với một trận băng hàn lạnh thấu xương. Chậm chạp hoài nghi, hần không muốn đưa tay đón nhận đạo thánh chỉ kia. Cơ hồ như hần là một người sắp chết, đây chính là giây phút hấp hối cuối cùng.

Thánh chỉ đã đọc xong, nhưng Lý Lược vẫn chần chừ không tiếp chỉ tạ ơn, thần sắc nội thị quan đã lộ vẻ kinh ngạc. Tĩnh An vương gia có chút nóng nảy, vội vàng thấp giọng thúc giục một lần nữa, “Hơi Nhi, mau tiếp chỉ.”

Lý Lược chỉ cúi đầu trầm mặc. Nội thị quan càng kinh ngạc hơn, sau lại đem thánh chỉ đến trước mặt hần rồi mỉm cười nói, “Chúc mừng thế tử, thỉnh tiếp chỉ”. Lý Lược không thể không vươn tay nhận chỉ, hai bàn tay run rẩy, rốt cuộc vẫn là...tiếp chỉ.

Giữa trận gió tuyết triền miên, Ngọc Liên Thành gấp rút chạy đến Nguyễn phủ tìm Nguyễn Nhược Nhược.

Trong khuê phòng có một hỏa lò nhỏ, không khí ấm áp tựa ngày xuân. Nguyễn Nhược Nhược cũng không ngại gió lạnh, tà tà tựa người vào cửa sổ nhìn ra ngoài, vô số bông tuyết rồi rít bay đầy trời, gió lạnh triền miên, tuyết rơi tán loạn. Nàng đã tới nơi này bao lâu rồi? Từ mùa xuân đến mùa đông, vẫn chưa tròn một năm nhưng rất nhiều thứ đã thay đổi. Mi ngưng đầy mắt, âm thầm thề lương, nàng không còn như ngày trước hoan hỉ cười đùa. Ngọc Liên Thành liếc mắt nhìn nàng mà đau lòng khôn xiết. Nếu như có thể, hần hy vọng nàng mãi mãi là Nguyễn Nhược Nhược trước kia, ngày ngày đều vui vẻ, không buồn không lo. Tuy nhiên, “thực tế” và “thời gian” rất giống nhau, cả hai đều rất đổi vô tình. Nhân sinh đâu chỉ có mỗi một chữ “hạnh phúc”.

“Tam biểu muội”, Ngọc Liên Thành đã nhìn nàng một lúc lâu, nhưng nàng vẫn vô tri vô giác, tâm trí đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Hần nhin không được liền nhẹ giọng gọi hồn phách nàng quay về.

Tựa như người say mộng chợt tỉnh, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên quay đầu lại, “Biểu ca, người đến rồi sao!”. Nàng vội vàng đứng dậy nghênh đón hần, mời hần ngồi bên cạnh hỏa lò, bản thân mình cũng ngồi một bên phụng bồi.

“Chuyện là...ta đã nghe Diêu Kế Tông nói qua, các người định sắp tới sẽ thế nào?”, Ngọc Liên Thành hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược cười khổ, “Còn có thể làm gì bây giờ? Cha mẹ Lý Lược quyết tâm không để chúng ta ở chung một chỗ. Nếu như chỉ phải đối phó với đấng phụ mẫu cố chấp thì không khó, nhưng bọn họ đại biểu cho cả một hoàng tộc Lý thị, đây mới là điểm trí mạng! Ở thế kỷ hai mươi mốt dân chủ của chúng ta, mọi người đều bình đẳng, sẽ không phát sinh sự tình ý thế hiếp người như thế này, lại càng không nói đến cấp bậc tôn ti như ở xã hội phong kiến. Ta có thể chống đối bọn họ sao? Cứ coi như ta vì tình yêu bất chấp hết thấy, nhưng ta không thể liên lụy gần một trăm người trong Diêu phủ. Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ta không phải là thần tiên, cũng không phải là siêu nhân, đối mặt khốn cảnh như thế này ta chỉ còn biết bó tay thất thủ. Thật sự lúc này ta không nghĩ được biện pháp nào, kết cục chia tay đã định, ta chấp nhận!”

“Người mạnh hơn ta, quả thật...không thể không chấp nhận”, Ngọc Liên Thành buồn bực nói, bản thân nhớ lại hôn nhân không được tự chủ của mình.

“Đúng nha, không thể không chấp nhận. Ta là phụ nữ hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, nhưng đối với chuyện tình cảm không được như ý thì cũng sẽ giống như nữ nhân cổ đại ngàn năm trước thôi, chỉ còn cách phn

ra hai chữ “chấp nhận”. Xem ra mặc kệ là ngàn năm trước hay ngàn năm sau, nữ nhân thất tình nhất định cũng sẽ ai oán như thế này. Rõ ràng yêu nhau nhưng lại không đến được với nhau, ngoại trừ ca thán vận mệnh, oán trách tạo hóa trêu người thì một nữ lưu yếu đuối như ta còn có thể làm gì? Ta tự hỏi bản thân mình cũng không phải dạng phụ nữ yếu đuối, ta đây khỏe mạnh, có nghề nghiệp hăn hoi, tinh thông hai ngôn ngữ Anh-Hán, có bằng cử nhân kế toán đẳng hoàng, nhưng tại đời Đường “anh hùng không có đất dụng võ” này, nếu ta muốn đối địch với Lý thị hoàng tộc thì chi bằng chế tạo đạn pháo nã vào hoàng cung của bọn họ cho rồi. Đối với đám cổ nhân ngoan cố không chịu thay đổi này chỉ có thể dùng vũ lực để uy hiếp, đây tuyệt đối là kế sách chiến thắng duy nhất”, Nguyễn Nhược Nhược đối với tình cảnh hiện tại sớm đã lay động như ánh nến.

“Nếu như...các người đang ở thế kỷ hai mươi mốt, người và Lý Lược có thể sẽ không gặp nhiều phiền toái như vậy, đúng không?”

Nguyễn Nhược Nhược suy nghĩ một chút rồi lại cười khổ lắc đầu nói, “Thiên hạ toàn quạ đen...ha ha, vô luận là thời thế nào, hoàng thân huyết thống đều vô cùng tôn quý, không thể pha tạp, không dễ dàng thành thân với tầng lớp bình dân. Quy củ “môn đăng hộ đối” lưu truyền ngàn năm không thay đổi tất nhiên có nguyên nhân của nó. Trọng điểm chính là “bảo đảm quyền lợi”, cường cường liên thủ tự nhiên sẽ chiếm được nhiều lợi ích. Người nào không thích quần là áo lụa, nhà cao cửa rộng?”

Ngọc Liên Thành nhìn nàng một hồi mới nói, “Nói như vậy...hai người các người thật sự một chút cơ hội cũng không có?”

“Có lẽ có, có lẽ không, ai biết được? Bây giờ chỉ còn chờ xem thiên ý. Ta đã cố gắng, đã tranh thủ, đã phấn đấu, đã làm hết phận sự, hiện tại chính là nghe theo thiên mệnh. Thế sự vô cùng huyền diệu, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, bất luận người trong cuộc có tận tâm thế nào cũng vẫn là “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”. Bấy phần cố gắng vẫn chưa đủ, chính là phải đợi thêm ba phần thiên ý”.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa kích động chạy ào về phía cửa sổ, nhìn những bông tuyết đang tung bay ngoài trời mà gào to, “Lão thiên a, người cũng giúp ta một tay có được không? Ta không cần vinh hoa phú quý, không muốn lưu tên thiên cổ, ta chỉ muốn cùng người ta yêu ở chung một chỗ, cùng nhau nói cười vui vẻ là đủ rồi! Van cầu người...!”

Ngọc Liên Thành nghe khẩu khí hài tử của nàng liền không khỏi vừa buồn cười vừa chua xót. Chỉ là một lời cầu xin vô cùng đơn giản, nhưng...Hắn cười khổ nói, “Biểu muội, chỉ bằng người cầu mong “công thành danh toại” xem ra còn dễ dàng hơn!”

Sau khi Nguyễn Nhược Nhược phát tiết buồn bực một trận liền chán nản quay về chỗ ngồi, hữu khí vô lực nói, “Quả thật, công thành danh toại có thể dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần dùng vật chất trao đổi là được. Còn tình cảm, ta đi đâu tìm được một tấm chân tình thuần khiết như Lý Lược? Ta đã có được, ta thật sự không nỡ buông tay”, nói xong lời cuối cùng nàng bật khóc.

Ngọc Liên Thành nhìn không được liền đưa tay ôm nàng vào lòng, tựa như ca ca yêu thương tiểu muội, “Đừng thương tâm nữa, không phải người đã từng dạy ta...rằng là việc mình cầu không được thì hãy buông tay đó sao?”

Khóc một trận thương tâm, gương mặt Nguyễn Nhược Nhược đầm đìa nước mắt. Nàng đưa tay dụi mắt, làm ra vẻ khoáng đạt nói, “Ta bây giờ cũng chỉ có thể lùi bước mà cầu xin chuyện khác. Ta không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu đã từng có được trong tay. Được một lần yêu đương oanh liệt như vậy trong đời, ta đã rất thỏa mãn. Có được một quá trình hạnh phúc như vậy thì dù kết cục không như ý thì ta cũng không oán hận nửa lời”.

“Không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu đã từng có được trong tay”, Ngọc Liên Thành lặp lại những lời này một lần, hắn lại nhìn không được bật thốt lên, “Người...có phải...có phải đã biết?”

“Biết cái gì”, Nguyễn Nhược Nhược không rõ liền hỏi lại.

Ngọc Liên Thành lúc này mới biết mình lỡ lời, chần chừ không nói. Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược phỏng chừng đã có chuyện phát sinh, hơn nữa là bất lợi. Nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ hỏi, “Biểu ca, có chuyện gì cũng không cần gạt ta. Có thể lừa gạt nhất thời nhưng cũng không lừa gạt được cả đời”.

Chần chừ một chút, Ngọc Liên Thành quyết định nói ra, “Khi Dương công chúa tiến cung thỉnh an, nàng nghe nói hoàng hậu và Tĩnh An vương phi đã chọn được thể tử phi cho Lý Lược, chính là Thừa Tướng thiên kim Lô U Tố. Thánh thượng tứ hôn, không chừng là ngày hôm nay”.

“Thật sao? Nói như vậy chúng ta sắp được chúc mừng Lý Lược rồi. Người ta thành thân, tân nương cũng không phải là ta, rất thất bại nha! Cuối cùng vẫn là Lô U Tố”, Nguyễn Nhược Nhược bật cười khanh khách, chẳng qua là nụ cười của nàng phảng phất như ngọn nến lay động trong gió, tùy thời có thể phụt tắt bất cứ lúc nào. Phận đã định vô duyên, đời này ta còn có thể làm gì nữa?

Ngọc Liên Thành nhìn nàng mạnh miệng cười nói như vậy, so với nhìn nàng khóc òa lên còn khó chịu hơn. Hắn dùng giọng điệu mềm mỏng khuyên nhủ, “Nếu người muốn khóc, đừng ngại, cứ khóc đi, khóc cho lòng nhẹ nhàng một chút”.

Nguyễn Nhược Nhược bật cười chẳng qua vì trong lòng đã quá đau, nụ cười trên mặt cũng vô cùng kỳ dị. Ngọc Liên Thành nhìn nàng, một chữ cũng nói không nên lời. Không gian yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng tí tách nhỏ phát ra từ hỏa lò nơi góc phòng, còn có hương thơm thủy tiên thanh nhã thoảng thoảng khắp phòng.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng bước chân vội vàng chạy tới, cửa phòng vừa mở ra Hạnh Nhi đã nhanh nhẹn tiến vào, vừa thở hồng hộc vừa nói, “Tiểu thư, lão gia cho gọi”.

“Chuyện gì vậy?”, thấy bộ dáng Hạnh Nhi vội vàng như vậy, nụ cười trên mặt Nguyễn Nhược Nhược phụt tắt, nàng buồn bực hỏi.

“Tĩnh An vương gia đột nhiên đến phủ, sắc mặt rất khó coi, bảo là muốn gặp tiểu thư”, gương mặt Hạnh Nhi trắng bệch.

Tim Nguyễn Nhược Nhược xiết lại một cái, nàng và Ngọc Liên Thành bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương. Tĩnh An vương gia đột nhiên đến phủ, hẳn tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà tới. Chẳng lẽ...Lý Lược xảy ra chuyện? Không suy nghĩ thêm nữa, Nguyễn Nhược Nhược vén váy chạy ra khỏi phòng, Ngọc Liên Thành cũng không chậm trễ chạy theo sát một bên.

83. Chương 83

Lúc Lý Lược run rẩy vươn hai tay đón nhận thánh chỉ, Tĩnh An vương phi như cất được một tảng đá lo lắng trong lòng, cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, hơi thở còn chưa cạn thì nàng trông thấy Lý Lược tựa như “giao long xuất hải” dùng toàn lực phóng vọt ra khỏi đại sảnh. Thân ảnh của hắn vừa động, Tĩnh An vương gia liền quát lớn, “Hỡi Nhi, người đi đâu? Còn chưa tạ ơn...”

Nội thị quan vô cùng kinh ngạc, hắn đã tuyên chỉ nhiều lần nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này. Tĩnh An vương gia cực kỳ tức giận, một mặt phân phó gia đình trong phủ lập tức đuổi theo Tiểu vương gia, một mặt mời nội thị quan ngồi xuống uống trà. Nội thị quan thập phần lo lắng hỏi, “Vương gia, Tiểu vương gia thế này là sao? Hoàng Thượng tứ hôn nhưng bộ dáng của ngài ấy hình như không vui, vẫn chưa tạ ơn đã bỏ chạy. Thánh chỉ không thể coi nhẹ, ngài nhanh nhanh tìm Tiểu vương gia trở lại, ta sẽ tuyên chỉ một lần nữa để Tiểu vương gia có thể chu toàn lễ nghi. Nếu không, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ không tốt”.

“Đúng đúng đúng, công công nói rất đúng. Người hãy ngồi đây chờ một lát, ta sẽ đích thân tìm hắn trở về”. Bố trí nội thị quan xong, Tĩnh An vương gia liền gấp rút bước ra khỏi đại sảnh. Vương gia nổi giận hỏi tổng quản, “Còn không mau đuổi theo Tiểu vương gia?”

Tổng quản đại nhân sợ hãi nói, “Sau khi Tiểu vương gia lao ra khỏi đại sảnh liền phóng lên một con tuấn mã của tùy tùng nội thị quan rồi quát roi lao đi. Ta đã phân phó người đuổi theo...nhưng không thấy bóng dáng của Tiểu vương gia. Bất quá, Quách Trọng thống lĩnh đã sai nhân mã đi tìm Tiểu vương gia”.

Tĩnh An vương phi thần sắc âm trầm đứng một bên, “Hỡi Nhi, Hỡi Nhi, người ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì nha!”. Giờ phút này, nàng thật sự sợ hãi, sợ rằng những lo lắng của mình sẽ trở thành sự thật, rằng đạo thánh chỉ kia chính là bùa đòi mạng dành cho con trai mình. Nàng nhìn tuyết trắng lạnh lùng bên

ngoài không khỏi nhớ đến lưỡi kiếm ngày đó trong tay Lý Lược. Thân thể nàng chao đảo suýt ngã, Phẩm Hương vội vàng tiến đến đỡ lấy nàng.

Tĩnh An vương gia sau khi nghe vương phi nói những lời này thì cơn tức giận trong lòng đã vơi đi bảy phần, vương gia hiện giờ vô cùng lo lắng. Lý Lược đi đâu? Vương gia lập tức nghĩ ngay đến Nguyễn Nhược Nhược, không lẽ hần chạy đi tìm nàng ta? Sắc mặt vương gia trầm xuống, phân phó tổng quản, “Chuẩn bị xe, ta phải xuất phủ”.

Ngoài trời tuyết bay tán loạn tựa như vô vàn giọt lệ ưu thương. Tĩnh An vương gia băng qua gió tuyết chạy đến Nguyễn phủ, sắc mặt cứng rắn lạnh lùng như tuyết, nói rằng muốn gặp Nguyễn Nhược Nhược. Nguyễn lão gia nhìn thần sắc vương gia không ổn, trong lòng không biết nữ nhi nhà mình lại phạm vào chuyện gì nên vô cùng lo lắng. Nguyễn lão gia thận trọng lên tiếng, “Tiểu nữ tuổi còn nhỏ, nếu có chỗ nào đắc tội vương gia...thảo dân cầu xin ngài rộng lượng tha thứ cho nữ nhi”.

Tĩnh An vương gia hừ một tiếng đáp lại. Nguyễn lão gia cùng Nguyễn phu nhân đều thất sắc, Tam nha đầu này...tại sao lại trêu chọc đến Vương gia? Đang suy nghĩ tính cách thì hai người trông thấy Nguyễn Nhược Nhược cùng Ngọc Liên Thành người trước người sau chạy tới. Nàng liếc mắt nhìn thấy Tĩnh An vương gia liền vội vàng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì? Lý Lược xảy ra chuyện sao?”

Tĩnh An vương gia nghe nàng hỏi thế liền ngăn người, thần sắc kinh hoàng. Tâm trạng vương gia có phần chùng xuống nhưng vẫn mở miệng hỏi, “Lý Lược không đến tìm người sao?”

“Các ngài đem hần giam lỏng, không để hần xuất phủ thì làm sao hần có thể đến tìm ta?”, Nguyễn Nhược Nhược hỏi ngược lại.

“Hần vừa mới chạy ra khỏi vương phủ”, Tĩnh An vương gia trầm giọng nói.

“Hần chạy ra khỏi vương phủ? Hần đã từng chạy thoát một lần, các ngài canh phòng hần nghiêm mật như phòng cướp phòng hỏa, tại sao lại để hần bỏ chạy một lần nữa?”

Tĩnh An vương gia xúc động trong lòng, nhin không được liền tức giận quát, “Hần chỉ mới tiếp thánh chỉ một nửa, hiện tại đã...”. Vương gia đột nhiên ngừng lại, ánh mắt như dòng điện nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược, bao nhiêu tức giận đều phát tiết trên người nàng, “Nếu không phải người thì đứa con trai tốt của ta tại sao lại không biết phân nặng nhẹ như vậy. Đúng là hồng nhan họa thủy!”

Nguyễn Nhược Nhược chỉ nghe đến nửa đoạn đầu đã ngơ ngẩn, tiếp thánh chỉ? Nhất định là thánh chỉ tứ hôn, nhanh vậy sao? Lý Lược tiếp thánh chỉ rồi bỏ chạy? Hần chạy đi đâu? Có xảy ra việc gì ngoài ý muốn hay không? Nàng không còn nghe được câu tiếp theo của Tĩnh An vương gia mà xoay người bỏ chạy ra ngoài, nàng muốn đi tìm Lý Lược. Ngọc Liên Thành chặn nàng lại, “Biểu muội, bên ngoài gió tuyết rất lạnh, khoác thêm áo vào rồi hần đi”.

“Không được, Lý Lược đi đâu? Ta sợ hần sẽ xảy ra chuyện. Không được chậm trễ, nhất định phải mau chóng tìm hần trở về”, Nguyễn Nhược Nhược thật sự gấp gáp, Ngọc Liên Thành không ngăn được nàng chỉ đành theo sát một bên, “Vây dùng xe ngựa của ta đi, nó đang đỗ ngoài cửa”

Tĩnh An vương gia lập tức theo đuôi đi ra, hần dĩ nhiên muốn bám theo nàng, giờ phút này có lẽ chỉ có một mình nàng mới có thể tìm được Lý Lược. Một đám người như gió lốc cuốn ra khỏi đại sảnh lưu lại trong phòng vài gương mặt ngạc nhiên đến tột độ. Sau một hồi, Nguyễn lão gia rốt cuộc đã mở miệng được, “Ta có nghe nhầm không? Tam nha đầu cùng Tĩnh An vương thế tử có tư tình, phải vậy không?”. Không ai đáp lời Nguyễn lão gia, chuyện này quả thật rất bất ngờ.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Ngọc Liên Thành chạy đến Ngưng Bích hồ trước tiên, đây là nơi đã vun đắp cho tình yêu giữa nàng và Lý Lược. Vừa xuống xe, nàng nhìn khắp xung quanh chỉ thấy một màn tuyết trắng xóa không một bóng người. Lý Lược không đến đây? Vậy hần đi đâu? Chẳng lẽ lại đến dưới chân núi Tây Giao?

Ngựa không ngừng vó mang theo bọn họ rời đi. Tĩnh An vương gia một mực bám theo hai người. Đột nhiên, một chiếc xe ngựa gấp rút chạy đến chỗ bọn họ, Nguyễn Nhược Nhược nghe được thanh âm liền xuống xe chạy đến, im lặng chờ nghe tin tức. Giống như vương gia, Nguyễn Nhược Nhược không ngại bám theo bước

chân Vương gia, mà Vương gia cũng không ngại để nàng đứng một bên nghe tin tức, hần vội vàng hỏi, “Tiểu vương gia ở đâu?”

Thị vệ truyền tin lo lắng đáp, “Thất hoàng tử phái người đến vương phủ, nói là Tiểu vương gia tiến cung diện thánh, long nhan đang rất không vui, thỉnh Vương gia lập tức vào cung, vương phi đã lên xe ngựa tiến cung rồi!”

Cái gì? Nghe được những lời này Tĩnh An vương gia liền chấn động, nghiệt tử này...hần tiến cung diện thánh làm gì? Chẳng lẽ...muốn kháng chỉ? Một đợt khí lạnh trong nháy mắt đông cứng thân thể vương gia. Hần lập tức hét lớn, “Lập tức vào cung”.

Nguyễn Nhược Nhược cũng chấn động không kém, Lý Lực, hần muốn làm gì? Không muốn sống nữa sao? Nhìn xe ngựa Tĩnh An vương gia đang rời đi, nàng đột nhiên đuổi theo, “Vương gia, vương gia, ngài mau dẫn ta tiến cung để ta khuyên hần trở về, Vương gia...”. Nàng chạy quá nhanh mà tuyết lại trơn nên cả người ngã nhào xuống nền tuyết. Tuyết mềm mại dù té cũng không đau nhưng nước mắt nàng lại tuôn chảy như mưa. Bông tuyết nháy múa, thiên địa lạnh lùng, một đôi tay ấm áp đỡ nàng đứng lên. Qua làn nước mắt mờ lung, nàng nhìn lại...là Ngọc Liên Thành. Khóe mắt hần tràn đầy thương tiếc, dùng ngữ điệu ôn hòa nói với nàng, “Đi thôi, ta dẫn ngươi vào cung”.

Trước Vũ Đức Điện trong Đại Minh Cung, tuyết rơi tầng tầng lớp lớp. Lý Lực quỳ gối trên tuyết đã một lúc lâu.

Bị giam trong vương phủ, Lý Lực tựa như mãnh thú không cam lòng, tâm tư chuyển chuyển không ngừng, rốt cuộc trong khoảnh khắc tiếp nhận thánh chỉ hần đã đưa ra quyết định. Vừa lao ra khỏi vương phủ, hần lập tức nhảy lên lưng một con tuấn mã rồi phóng thẳng đến hoàng cung. Sau khi thông báo, hần đã được dẫn đến Vũ Đức Điện. Thất hoàng tử Lý Mân bước ra đón, vừa cười híp mắt vừa nói, “Chúc mừng người, Lý Lực, đến tạ long ân sao? Mau theo ta vào điện đi!”

Lý Lực không tiến vào mà kéo trường sam quỳ xuống nền tuyết trước đại điện. Lý Mân vô cùng kinh ngạc hỏi, “Lý Lực, ngươi làm gì vậy?”

“Thần cô phụ thánh ân, không dám vào điện”, Thần sắc Lý Lực ảm đạm mà kiên định.

Nghe được những lời này, Lý Mân căn bản có thể đoán ra ý định của hần nên vô cùng kinh ngạc. Sau khi ngây ngốc một hồi, hần xoay người bước vào điện. Một lát sau, hoàng đế về mặt kinh ngạc theo Lý Mân bước ra ngoài, nhìn Lý Lực đang quỳ gối trên tuyết mà hỏi, “Lý Lực, ngươi đang làm gì vậy?”

Lý Lực cắn răng, vươn tay nâng thánh chỉ qua khỏi đầu, “Thần cả gan thỉnh cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ”.

Biết rõ bản thân không còn lối thoát nhưng dũng khí nhiệt liệt gần như điên cuồng vẫn không mất đi. Vì yêu mà cuồng si, chỉ tuổi trẻ mới có thể si tình mà quên hết tất cả.

Sắc mặt Lý Mân thay đổi, “thu hồi thánh chỉ”...đây không phải “kháng chỉ” đó sao? Kim khẩu Hoàng Thượng một khi đã xuất ra, lẽ nào lại có thể thu hồi lại. Hoàng Thượng nghe được liền ngăn ra, còn tưởng mình nghe lầm. Sau đó liền phục hồi tinh thần lại, Hoàng Thượng nhìn Lý Lực một lát mới trầm giọng hỏi, “Lý Lực, ngươi biết mình đang nói gì không?”

“Được Hoàng Thượng ưu ái, thần vô cùng cảm kích. Nhưng trong lòng thần đã có ý trung nhân, sớm cùng nàng hẹn ước tam sinh. Thần thực sự không thể tòng mệnh”.

“Ngươi trong lòng đã có ý trung nhân? Là khuê nữ là ai? Nếu đã như vậy thì tại sao lại không nói với trẫm sớm, trẫm cũng không cần phí công chọn tới chọn lui”, Hoàng thượng sau khi nghe được nguyên nhân, sắc khí có phần dịu lại.

“Nàng không phải đại gia khuê tú, chỉ là tiểu gia bích ngọc”

Long nhan bỗng lạnh lùng, “Trẫm vì ngươi tuyển chọn quốc thiên kim tài mạo song toàn, đoan trang thanh nhã, so với tiểu gia nữ tử còn tốt hơn mấy phần. Đại gia khuê tú ngươi không chịu, lại chọn tiểu gia bích ngọc làm thê tử, chẳng lẽ trẫm chọn Lô gia tiểu thư lại không vừa ý ngươi?”

“Người được Hoàng Thượng tuyển chọn dĩ nhiên là vô cùng tốt. Chỉ là ta không thích”, thanh âm Lý Lược thấp nhưng rất rõ ràng.

Đúng nha! Trong mắt ngoại nhân thì rất tốt, nhưng người trong cuộc lại không nghĩ như vậy.

Hoàng Thượng bị những lời này làm cho vô cùng tức giận. Cửu ngũ chí tôn tứ hôn, đây là vinh dự vô ngần, người người không khỏi cảm kích đến rơi nước mắt. Đây là lần đầu tiên có người nói thẳng không hề úy kỵ long nhan, “...dĩ nhiên là vô cùng tốt. Chỉ là ta không thích”. Sắc mặt hoàng đế âm u như mây đen, phất ống tay áo rồi quay trở vào Vũ Đức Điện, không để ý đến Lý Lược đang quỳ trước cửa điện. Lý Mân kinh ngạc nhìn Lý Lược hồi lâu, một chữ cũng nói không nên lời. Hắn suy nghĩ một chút rồi đi theo Hoàng Thượng trở vào nội điện.

Trong Vũ Đức Điện, hỏa lò reo tí tách, không khí vô cùng ẩm áp dễ chịu. Hoàng Đế có được nửa ngày rồi rảnh, đang ngồi trên ngự án làm bằng gỗ tử đàn có chạm khắc hoa văn, trước mặt là một mảnh giấy trắng đang vẽ dang dở một cảnh hoa mai. Sau khi trở vào, Hoàng Đế không có tâm tình vẽ tiếp, ngự bút trên tay chần chừ trên mặt giấy. Lý Mân đứng một bên biết tâm trạng phụ hoàng đang rất không tốt, đến thở cũng không dám thở mạnh. Một hồi sau, hắn liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tuyết đổ như mưa. Lại nhìn sang phụ hoàng, hắn cẩn thận mở miệng nói, “Phụ hoàng, Lý Lược vẫn còn quỳ trước điện”.

Mây rậm chau lại, ngũ khí hoàng đế lạnh lùng, “Hắn muốn quỳ thì cứ để hắn quỳ”. Tuy là nói thế nhưng bức họa hoa mai vẫn không thể tiếp tục, ngự bút bị vứt sang một bên, Hoàng Đế xoay người bước vào Trắc điện Thụy Văn Trai. Lý Mân âm thầm phân phó thị vệ bên cạnh, “Mau đến Tĩnh An vương phủ, thỉnh Vương gia Vương phi lập tức vào cung”.

Trước khi phu thê Tĩnh An vương tiến cung, Dương công chúa đã đến Vũ Đức Điện. Nàng đến thỉnh an Hoàng Thượng, khi xe ngựa tiến đến trước cửa điện thì trông thấy Lý Lược đang quỳ gối dưới tuyết. Công chúa ngơ ngẩn.

“Dương hoàng muội, người đến rồi!” Lý Mân nghe thông báo liền vội vàng xuất hiện chào đón nàng.

“Thất hoàng huynh, tại sao Lý Lược lại quỳ gối ngoài kia?”, Dương công chúa hỏi ngay.

“Phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, Lý Lược...quỳ xin phụ hoàng thu hồi thánh chỉ”.

Cái gì? Dương công chúa nghe được liền hít phải một ngụm khí lạnh, “Phụ hoàng...phụ hoàng có nổi giận không?”

“Dĩ nhiên là long nhan không vui, nhưng vẫn chưa tới mức thịnh nộ. Bình thường phụ hoàng rất ưu ái Lý Lược, chẳng qua là cứ bỏ mặc hắn như vậy, thánh ý thật khó đoán. Dương công chúa, người có thể đến khuyên phụ hoàng một tiếng không?”, Lý Mân nói.

Định thần một chút, công chúa sai cung nữ đỡ nàng đến bên cạnh Lý Lược. Chỉ vừa mới bước mấy bước, gió tuyết đã khiến công chúa run mình lạnh thấu xương. Nàng nhìn Lý Lược cả người phủ đầy tuyết, vừa thương tiếc vừa xúc động, “Lý Lược, người hà cố gì lại tự làm khổ bản thân mình?”

Lý Lược quỳ dưới tuyết đã khá lâu, tuyết bay tán loạn, gió lạnh như đao cắt lên da thịt hắn. Hắn từ trong đại sảnh ẩm áp vùng chạy đi, trên người chỉ mang theo một bộ trường sam mỏng manh, dưới phong tuyết giá lạnh thấu xương, thân thể và trái tim hắn đều đau. Mới đầu Lý Lược còn thấy rét lạnh, tựa như có muôn ngàn lưỡi dao chém xuống da thịt mình. Theo thời gian, sự đau đớn dần dần chuyển sang trạng thái tê điếng, cơ hồ như toàn thân từ đầu đến chân đã bị đông cứng thành tuyết, cảm giác bản thân mình hoàn toàn không còn tồn tại...Giá lạnh bên ngoài, đau đớn bên trong, giờ phút này hắn tựa như kẻ đang phải gánh chịu “thiên đao vạn quả”.

“Lý Lược, người đừng u mê nữa, mau đứng lên theo ta vào điện. Người hãy mau chóng đến trước mặt phụ hoàng nhận tội, phụ hoàng có thể sẽ tha thứ cho người”, Dương công chúa khuyên can.

Lý Lược ngoảnh mặt làm ngơ, thần sắc kiên định trầm mặc. Bất kể Dương công chúa nói gì, hắn một chữ cũng không đáp trả. Đã đi đến bước này, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

84. Chương 84

Lúc Tĩnh An vương phi đến Vũ Đức Điện thì Dương công chúa đã khuyên nhủ Lý Lược được một hồi, chỉ là nửa điểm tác dụng cũng không có, hắn vẫn trầm mặc như một bức ngọc điêu. Vương phi thấy con quỳ gối trên tuyết lập tức chạy đến, vừa ôm vừa kéo hắn đứng lên, “Hơi Nhi, Hơi Nhi, đứa nhỏ này...”

Thân thể Lý Lược đã không còn một chút hơi ấm, mặt và tay lạnh tựa băng hàn. Vương phi cởi áo khoác lông cáo muốn choàng lên người hắn nhưng hắn giãy dụa không chấp nhận. Thấy hời hợt cố ý tránh xa mình như vậy, người làm mẫu thân lòng đau như cắt, “Hơi Nhi, người đừng oán mẫu thân. Mẫu thân đã hiểu, người quả thật rất thích Nguyễn cô nương kia. Chỉ là, Hoàng Thượng tứ hôn, mẫu thân cũng không còn cách nào khác. Đứa nhỏ này, tại sao người lại cố chấp như vậy?”

“Lý Lược, phụ hoàng kim khâu ngọc xuất, làm gì có đạo lý hạ thánh chỉ rồi lại thu hồi thánh chỉ, hãy nghe lời mẫu thân của người, đừng cố chấp nữa. Mau đứng dậy đi, cơ thể người không chịu đựng được nữa đâu”, Dương công chúa hết lòng khuyên nhủ.

Lý Mân không nói lời nào, chỉ đứng nhìn ở một bên. Hắn thật sự không có gì để nói, nữ nhân trong quan niệm của hắn chẳng qua là vật trang sức, là thứ mà hắn chưa bao giờ dụng tâm để có được. Tuy nhiên, Lý Lược lại có thể vì một nữ nhân mà buông tay tất cả, thậm chí đến cả tính mạng cũng không cần, điều này thực sự nằm ngoài phạm vi lý giải của hắn. Hắn không thể hiểu, mặc dù thập phần chấn động nhưng vẫn không cách nào hiểu được vấn đề của Lý Lược.

Vô luận bọn họ khuyên can thế nào, Lý Lược vẫn một mực thờ ơ tựa như không hề nghe thấy. Lúc Tĩnh An vương phi và Dương công chúa đang “thúc thủ vô sách” thì Tĩnh An vương gia tựa như sao băng xẹt đến. Vừa nhìn thấy Lý Lược quỳ gối trên tuyết, vương gia khựng lại một chút rồi bước nhanh hơn. Vương gia vọt tới trước người Lý Lược, thanh âm run run, “Hơi Nhi, người...người muốn làm gì?”

Từ đầu đến cuối, vô luận vương phi và công chúa khuyên can thế nào Lý Lược cũng không chịu mở miệng. Nhưng khi vương gia lên tiếng, hắn ngẩng đầu nhìn lên phụ thân, thanh âm rất nhỏ nhưng kiên định, “Con cả gan quỳ xin Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ”.

“Người...”, Tĩnh An vương gia nổi giận, nếu không phải nơi này là trước cửa điện Hoàng Đế thì nhất định vương gia đã sai người lôi Lý Lược trở về. Tuy nhiên, nơi này là hoàng cung, Lý Lược đến quỳ xin thánh mệnh nên vương gia không thể hành động như mong muốn. Đương lúc không biết phải làm gì thì Ngọc Liên Thành đưa Nguyễn Nhược Nhược đến cửa cung. Từ phía xa xa, Nguyễn Nhược Nhược trông thấy thân ảnh Lý Lược quỳ gối dưới trời tuyết, không chút nghĩ ngợi, nằng ba chân bốn cẳng phóng tới thật nhanh.

Lý Lược không dám tin tưởng hai mắt của mình, thân ảnh yếu diệu đang băng qua vô ngàn bông tuyết kia rất giống Nguyễn Nhược Nhược. Bóng người đó chạy ào tới rồi ôm chầm lấy hắn. Bờ môi ấm áp của nàng chạm lên gương mặt lạnh như băng của hắn, một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài rơi xuống vai. Đúng là nàng thật rồi! Người đang ôm hắn giữa băng thiên tuyết địa này chính là nàng! Thân thể nàng cũng giống hắn, cả hai đều từ trong nhà ấm áp chạy vội ra ngoài, trên người chỉ có một bộ quần áo mỏng manh, làm sao có thể kháng cự khí trời băng lãnh. Những người kiên nhẫn đứng chờ trước điện đều mặc trên người một lớp áo thật dày, chỉ hai người bọn họ đáng thương trên người chỉ có độc một bộ quần áo đơn sơ. Hai người rét lạnh nương tựa vào nhau liền cảm thấy ấm hơn một chút, nhưng điểm ấm áp này làm sao có thể so sánh với tuyết trời đương lúc âm hàn?

Ngọc Liên Thành cũng bước nhanh tới, ánh mắt hồi thẩm hướng về phía thê tử là Dương công chúa. Công chúa nói cho hắn biết tình hình hiện tại, cũng là nói với Nguyễn Nhược Nhược, “Phụ Hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, Lý Lược quỳ xin phụ hoàng thu hồi thánh chỉ”. Ngọc Liên Thành nghe được liền chấn động, chuyện này...thật không thể tưởng tượng được!

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cũng giật mình, nàng không nhận được càng ôm chặt Lý Lược, cảm giác giống như bản thân đang ôm một khối băng lạnh giá. Nước mắt tuôn như mưa, thanh âm xuất phát từ trái tim đau đớn, “Lý Lược, người làm gì vậy? Người không nên như vậy! Người thật ngốc mà!”

Đúng nha, thật là ngốc! Vì yêu mà ngốc đến nông nổi này. Kẻ ngốc như vậy ở thế kỷ hai mươi mốt đã tuyệt chủng rồi. Nguyễn Nhược Nhược đã từng cho rằng loại tình yêu xa xôi trong truyền thuyết đã được nhân gian thần thánh hóa, vốn dĩ không có thật. Ngày xưa người ta yêu nhau có thể bỏ qua tất cả, tiền

tài, quyền lực, tiền đồ, sự nghiệp, cơ hồ cũng có thể vì hai chữ “tình yêu” mà buông tay tất cả. Ngày nay thì ngược lại, người ta có thể vì những thứ này mà gặt tình yêu vào hành thứ yếu. Tình yêu trở nên yếu ớt tựa như khối băng nhỏ chạm vào lửa sẽ lập tức tan chảy. So với việc theo đuổi một tình yêu thuần khiết kiên trì thì theo đuổi vật chất để sinh tồn rõ ràng có nhiều hấp dẫn hơn. Quyền lực – tiền tài khiến người người say, mặc dù trong lúc say vẫn còn ba phần thanh tỉnh, biết rằng mình đang đánh mất một tình yêu tuyệt vời nhưng mấy ai có thể hoàn toàn thức tỉnh. Vậy nên những chuyện tình đẹp như Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài vĩnh viễn chỉ có trong truyền thuyết mà thôi!

“Ta muốn hỏi người có dám hay không, dám cùng ta vì yêu mà si cuồng?”

Có dám hay không? Không có mấy người trả lời là “dám”. Yêu đến thương cân động cốt, yêu đến thiên băng địa liệt, đây là chuyện cũ đã quá xa xôi. Người ta phần lớn đều có thể buông tay đối với tình yêu, hơn nữa họ cũng không có đủ nhẫn nại để đánh cược với toàn bộ tình yêu của mình, bởi vì đối phương có thể sẽ không đáp ứng lại, nghĩa là không có thu hoạch, tình yêu thường mất nhiều hơn được. Chuyển đi buôn như vậy thử hỏi có mấy ai chịu làm? Không chịu lại càng không dám. Vậy nên chuyện tình yêu mê mẩn ngày xưa...chỉ có thể là thể tục truyền kỳ.

Ôm thân thể lạnh băng của Lý Lực, Nguyễn Nhược Nhược không thể không rơi lệ. Có thể có được một người yêu như vậy, đây quả thật là một loại hạnh phúc xa xỉ. Nàng đến từ xã hội vật chất ngàn năm sau, nhìn thấy xung quanh mình có biết bao chuyện tình yêu tồi tệ, từ sớm đã không còn ôm hy vọng đối với tình yêu thuần khiết. Vậy mà tình yêu của Lý Lực lại là “hồn kim phác ngọc” tỏa sáng trước mắt nàng. Nàng nhin không được liền khóc òa lên, “Lý Lực, người mau đứng lên, không nên cầu xin nữa. Người hãy cười nữ nhân được hoàng đế tứ hôn kia đi, không sao hết, ta sẽ làm thiếp, ta sẽ là trắc phi của người”

Người yêu của ta ơi! Người vì yêu có thể không màng đến tính mạng, ta tại sao lại không thể vì người mà đánh vỡ lập trường của mình. Mặc dù không muốn chung chồng với kẻ khác, nhưng vì người, ta cam tâm tình nguyện.

Lý Lực lắc đầu, thanh âm thấp đến độ gần như không thể nghe thấy, nhưng hắn vẫn kiên trì nói từng chữ rõ ràng, “Ta nhất định phải chính thức rước người về làm thê tử, là chính thê, là nữ nhân duy nhất ta tôn trọng. Ta không thể cũng không nguyện ý ủy khuất người”, Sắc mặt hắn đã tái nhợt, thân thể lão đảo muốn ngã xuống, ai cũng có thể nhìn ra hắn sắp không cầm cự được nữa.

Trái tim Vương phi đau như bị ai xé nát, rốt cuộc không còn nhin được nữa, nàng xoay người chạy ào vào trong điện, Lý Mân thở dài một tiếng rồi cũng xoay người tiến vào điện, hướng thẳng đến Thụý Văn Trai. Tĩnh An vương phi quỳ trước rèm cửa dẫn vào Thụý Văn Trai, “Thần thiếp cầu kiến Hoàng Thượng”.

Rèm cửa lay động, Hoàng Đế sắc mặt không chút thay đổi bước ra, long nhan nhìn không rõ hỉ nộ hay vui buồn, thanh âm cũng vô cùng bình thản, “Bình thân”.

Tĩnh An vương phi chẳng những không đứng dậy mà còn cúi đầu quỳ lạy, “Thần thiếp cũng cả gan khấn xin Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ”.

Hoàng Thượng chấn động, ánh mắt như điện nhìn về phía vương phi đang quỳ trên đất, “Mẫu thân như thế thảo nào lại sinh ra hài tử như vậy”.

Đang lúc nói chuyện thì Dương công chúa cùng Tĩnh An vương gia cũng gấp rút chạy đến. Vừa nghe được hai câu đối đáp giữa Hoàng Thượng và Vương phi, Tĩnh An vương gia sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ xuống nói, “Hoàng Thượng, thần dạy con không nghiêm, nếu như trách tội, xin chỉ trách một mình thần”.

Hoàng Thượng còn chưa trả lời thì Dương công chúa cũng quỳ xuống, “Phụ Hoàng, thần nữ cũng cả gan xin người thu hồi thánh chỉ”.

Nhìn bọn họ đều quỳ xuống, Lý Mân ngậy ngốc một hồi cũng theo đó quỳ xuống thưa, “Nhi thần cũng cả gan khấn xin phụ hoàng thu hồi thánh chỉ”.

Không khí trong điện vô cùng yên tĩnh, tiếng lép bép trong hỏa lò nghe được rõ ràng. Hoàng Đế mím chặt môi không nói lời nào, đem ánh mắt quét nhìn bốn người trong điện một lần. Lại nhìn hai thân ảnh đơn bạc đang ôm nhau bên ngoài trời tuyết, Hoàng Đế ở trong Thụý Văn Trai đã nhìn bọn họ rất lâu. Suy nghĩ

một chút, Hoàng Thượng lại nói, “Dương công chúa, nữ nhân Phò Mã mang vào chính là ý trung nhân của Lý Lược đúng không?”

“Đúng vậy, thưa phụ hoàng. Nữ nhân kia chính là biểu muội của Phò Mã. Hai người bọn vốn đã tư đính chung thân, chẳng qua vì không môn đăng hộ đối nên không thể kết hợp. Lý Lược chí nghĩa chí tình, thà xúc phạm long nhan cũng không nguyện cô phụ nàng. Xưa nay si tình chỉ có nữ nhi, có mấy ai là nam nhi. Chuyện tình của Lý Lược son sắc như vậy, thần nữ khẩn xin phụ hoàng thành toàn cho hần!”

Dương công chúa vô cùng khẩn thiết thỉnh cầu hoàng đế. Tình yêu của chính nàng đã không được như ý, người nàng yêu lại không yêu nàng. Người bình thường dưới tình huống này đối với tình yêu kiên trì tốt đẹp của người khác sẽ có hai thái độ. Một là ghen ghét sinh hận, tại sao người có ta không? Hận không thể phá hư mới phải. Hai là mở rộng lòng để thưởng thức tình yêu, hiểu được sự cao quý khó cầu của nó mà nguyện thay người bảo vệ loại tình cảm trân quý này. Không hề nghi ngờ gì nữa, Dương công chúa chính là loại người sau.

Nhất chiếc áo choàng bị Lý Lược gạt xuống tuyết, Ngọc Liên Thành khoác lên hai thân người đang ôm chặt nhau dưới trời tuyết. Hần xoay người đi vào điện, vừa đứng lúc nghe thấy lời đối đáp của Dương công chúa. Hần vô cùng xúc động, nhất thời nhìn nàng đến ngây dại.

Hoàng Đế chớp mắt, thấy người vừa bước vào điện là Ngọc Liên Thành. Hoàng Đế đột nhiên đặt câu hỏi, “Ngọc Liên Thành, ban đầu lúc trăm đem công chúa tứ hôn cho người, người tình nguyện hay không tình nguyện?”

Ngọc Liên Thành bị hỏi liên ngời ngẩn, một hồi lâu vẫn không nói gì, sắc mặt Dương công chúa nhất thời tái nhợt. Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng lò sưởi tí tách. Hoàng Đế đột nhiên cười lạnh, “Như vậy xem ra người cũng không hài lòng với chỉ ban hôn của trăm. Dương công chúa là nữ nhân vô cùng tốt, người cũng không thích, có phải không?”

Ngọc Liên Thành cắn răng nói, “Hoàng Thượng, có thể cho thần cả gan nói thẳng?”

“Nói đi, trăm vừa mới nghe Lý Lược nói thẳng, bây giờ cũng muốn nghe người nói thẳng một chút”.

“Hoàng Thượng, thật không dám giấu diếm, ban đầu người tứ hôn thần cũng không tình nguyện, chẳng qua không thể không tuân mệnh”. Ngọc Liên Thành nói thẳng không kiêng kỵ, Hoàng Đế nghe được sắc mặt như sương lạnh, công chúa nghe được mặt mày càng thâm đậm, phu thê Tĩnh An vương cùng Lý Mân nghe được trong lòng liên run sợ không dứt.

“Chẳng qua, giờ phút này thần nguyện ý mỗi ngày đều khấu tạ long ân vì có được Dương công chúa làm thê tử. Dương công chúa nàng...”, Ngọc Liên Thành xoay đầu nhìn thê tử, sóng mắt ôn nhu như gió thu vờn mặt nước, “Nàng quả thật vô cùng tốt, hiện tại thần rất thích nàng. Thần rất cảm kích Hoàng Thượng đã đem nàng ban cho thần làm thê tử”.

Dương công chúa được Ngọc Liên Thành nhìn với sóng mắt ôn nhu, lại nghe những lời ngọt ngào như vậy, bên ngoài rõ ràng tuyết trắng rét lạnh mịt mờ nhưng nàng cảm giác được ngày xuân đang đến, toàn thân ấm áp đến vô cùng. Một giọt lệ rơi xuống, thì ra khi hạnh phúc người ta vẫn có thể muốn khóc òa lên.

Hoàng Đế tự nhiên có thể nhận ra từng câu từng chữ của Ngọc Liên Thành đều là chân thật, lại nhìn bọn họ bốn mắt rung chuyển giao nhau, thần sắc Hoàng Đế cũng bình thản lại, “Nói như vậy, chuyện trăm tứ hôn cũng không sai, hai người chẳng phải là lâu ngày sinh tình đó sao?”

“Nhưng thưa Hoàng Thượng, tình huống của Hơi Nhi nhà ta cùng Phò Mã bất đồng. Hần từ sớm đã có ý trung nhân, trong tâm hần không thể dung chứa thêm bất kỳ nữ nhân nào khác. Hần vì nữ nhân này mà đến cả thiên mệnh cũng không để ý. Cầu Hoàng Thượng khai ân thu hồi thánh chỉ”. Tĩnh An vương phi vội vàng lên tiếng nói.

“Hoàng Thượng, Lý Lược và biểu muội của ta là thật lòng yêu nhau, trong lòng chỉ tồn tại mỗi đối phương. Nếu như người vẫn tứ hôn, chẳng những Lý Lược sẽ không hạnh phúc mà Lô gia tiểu thư cũng gặp phải đoạn hôn nhân bất hạnh. Khẩn xin Hoàng Thượng nghĩ lại”. Ngọc Liên Thành cũng quỳ xuống, khẩn thiết van cầu.

“Phụ hoàng, người luôn ưu ái Lý Lược, người hẳn sẽ không nguyện ý nhìn hẳn cùng một người không như ý mà sống nửa đời còn lại. Xin người thu hồi thánh chỉ, để Lý Lược tự mình tuyển thê tử, chọn cho Lô gia tiểu thư một hôn phu khác, như vậy chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ sao?”, Dương công chúa nói.

Hoàng Đế trầm ngâm không nói gì. Tĩnh An vương phi nhin không được liền khóc òa, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ có một đứa con trai là Hơi Nhi, cầu xin người khai ân, đừng để hẳn chết rét giữa trời tuyết”.

Hoàng Đế chấn động, đổi mắt hướng nhìn Lý Lược, còn có cả Nguyễn Nhược Nhược đang ôm chặt hẳn, cả hai vẫn đang quỳ trước cửa điện. Từ xa xa nhìn lại, bọn họ trông giống như hai người tuyết. Tĩnh An vương gia cũng nhìn ra ngoài điện, thấy con trai quật cường như vậy, trong lòng vừa vội vừa đau vừa hối hận. Sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì lúc ban đầu cần gì nghiêm khắc với hẳn như vậy. Vương nhin không được cũng dập đầu cầu xin, “Hoàng Thượng, thần cũng cả gan xin Hoàng Thượng khai ân, để Hơi Nhi đứng lên”

“Trẫm có nói qua là không cho hẳn đứng dậy sao? Là hẳn muốn quỳ ngoài đó”.

“Hoàng Thượng, Hơi Nhi quỳ xin người thu hồi thánh chỉ, nếu người không chấp thuận thì hẳn làm sao có thể đứng lên? Xin Hoàng Thượng khai ân cho phép hẳn đứng lên”. Tĩnh An vương gia quả có chút lão luyện, không hề mở miệng xin Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ, chẳng qua là vận vẹo sang con đường khác: để Lý Lược đứng lên. Nếu Hoàng Thượng đồng ý cho hẳn đứng lên, chính là đồng ý thu hồi thánh chỉ. Ý tứ nội dung như nhau, nhưng cách này tự nhiên khiến Hoàng Đế dễ đón nhận hơn.

Hoàng Đế nhìn hai thân ảnh quỳ dưới tuyết quả thật đã có ý chấp thuận. Nhưng thân là vua một nước, đã hạ chỉ lẽ nào lại thu hồi...

Tuyết rơi thật lâu, Nguyễn Nhược Nhược ôm chặt Lý Lược trong lòng, chỉ cảm thấy thân thể hẳn càng lúc càng lạnh, càng lúc càng chìm sâu vào trầm mặc, hẳn đã mất dần ý thức. Trước khi hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ say, hẳn nhìn nàng và mỉm cười. Nụ cười cuối cùng tinh khiết như một bông tuyết trắng tinh nhẹ nhàng tung bay giữa không trung, một bông tuyết chưa từng rơi xuống đất.

“Lý Lược...”, nhìn đôi mắt hẳn đã hoàn toàn khép lại, trong lòng Nguyễn Nhược Nhược trống rỗng. Nàng cúi người hôn lên đôi môi trắng nhợt lạnh như băng như tuyết, một đôi môi không còn hơi ấm. Băng thiên tuyết địa, thân thể Nguyễn Nhược Nhược đã mấy ngày liên tiếp tiêu tụy bất ổn, giờ khắc này thân xác lẫn linh hồn đều đau đớn, nàng chậm rãi buông tay...ý thức dần mờ nhạt. Mới đầu còn có thể mơ hồ nghe được tiếng bước chân đạp tuyết chạy đến, còn có người bên tai lớn tiếng hô to gọi nhỏ gì đó. Dần dần, thanh âm cũng lắng xuống, linh hồn nàng trôi vào bóng tối mịt mùng...

Cứ như vậy...đôi ta cùng chết đi...cũng không phải chuyện xấu...Tình yêu oan trái chốn hồng trần...chỉ có tử vong mới thật sự là kết thúc...

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Nguyễn Nhược Nhược.

Kết

Đầu mùa xuân năm sau.

Tĩnh An vương phủ, Lưu Tiên Cư.

Những đợt mưa xuân đầu tiên đã đến nhân gian, trăm ngàn cành trúc sau vài lần tắm gội đã trở nên xanh biếc hơn bao giờ hết, sắc xanh tựa ngọc thúy. Từng đàn chim trong rừng lú lo riu rít, gió xuân ôn nhu tựa như một nụ hôn nhẹ nhàng khẽ lướt qua mặt. Thái dương ấm áp đã lên cao, ánh nắng rạng rỡ soi chiếu muôn nơi thật khiến lòng người nồng nàn say đắm.

Nguyễn Nhược Nhược đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra khu vườn bên ngoài, nàng mặc trên người trang phục quý phu nhân sang trọng, ống quần xòe rộng, thắt lưng đính ngọc bội. Lý Lược ở một bên ngắm nhìn nàng đã một lúc lâu, hẳn nhin không được vừa cười vừa nói, “Thật ra, ta thấy bộ dáng người khi mặc nhu sam đơn sơ lúc còn ở trong núi Tây Giao lại càng hấp dẫn hơn nhiều”.

“Ta cũng thích mặc trang phục đơn giản một chút, chẳng qua lúc đó chúng ta ở nơi sơn dã, có thể tùy ý mặc gì cũng được. Bây giờ ta đã là thế tử phi của người, không thể không giả vờ đoan trang chính thống một chút nha, đạo lý này ta luôn luôn thấu hiểu”, Nguyễn Nhược Nhược cũng cười nói.

Lý Lực ngồi xuống bên cạnh nàng, một tay đặt lên chiếc eo nhỏ nhắn, thanh âm dịu dàng, “Ta cũng biết để người đảm đương vai trò thể tử phi quả thật đã cứu thúc người. Ta làm sao lại không mong muốn cuộc sống nơi núi rừng thôn dã tiêu giao tự tại. Chỉ là, chúng ta còn có phụ mẫu, Hoàng Thượng, bọn họ đều đã thỏa hiệp chịu lùi một bước, chúng ta cũng không thể làm quá, đúng không?”

“Dĩ nhiên, chúng ta sống trên đời này không phải chỉ vì chính mình mà còn vì những người chúng ta yêu thương. Ta cũng hiểu, mặc dù làm thể tử phi có bó buộc một chút nhưng chúng ta lại có thể bên nhau dài lâu, đây mới là quan trọng nhất.”

Đang lúc đôi phu thê vừa ôm hôn thân mật vừa nói chuyện thì Tần Mai ở ngoài phòng cung kính gọi, “Tiểu vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể lên đường đến lễ bộ.”

“Người mau lên đường, đi sớm về sớm”, Nguyễn Nhược Nhược hôn lên má hẩn một cái.

Lý Lực cũng hôn trả lại một cái, “Công vụ xong ta sẽ lập tức quay về”

“Ta sẽ làm điểm tâm thật ngon chờ người! Bánh nướng được không?”

“Được đó, ta thích ăn bánh nướng người làm. Tay nghề làm bánh của người càng lúc càng giỏi nha!”

“Bởi vì có mẫu thân “giáo huấn” nên khả năng nấu nướng của ta thời gian gần đây có nhiều tiến bộ, đây toàn bộ đều là thành tích huấn luyện của mẫu thân”, Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Thì ra là vậy, ta còn hỏi tại sao tay nghề của người lại tiến bộ nhanh như vậy, hóa ra là mẫu thân đứng một bên chỉ đạo. Mẫu thân chịu xuống bếp chỉ dạy người...xem ra mẫu thân càng lúc càng thích người”.

“Không phải đâu vì phúc của người sao, vì người nên mẫu thân mới chịu chỉ dạy ta”, Nguyễn Nhược Nhược cười khanh khách.

“Cũng không phải nha! Người vốn là con dâu tốt, chỉ do trước kia hai bên đã có sẵn thành kiến...Bây giờ người đã là con dâu của mẫu thân, tiếp xúc lâu ngày tự nhiên sẽ nhìn ra ưu điểm của người. Mẫu thân thích người cũng là tự nhiên thôi”.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hẩn mỉm cười, “Người nha, người biết ta tốt nhưng không phải ai trong thiên hạ cũng giống như người, cũng cho là ta tốt!”

“Người tốt thật mà! Cho dù cả thiên hạ này nói người không tốt, sợ rằng ta vẫn nghĩ người tốt!”, Lý Lực nói nghiêm túc. Người trong thiên hạ nói thế nào, chuyện này còn quan trọng nữa sao?

Nguyễn Nhược Nhược chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười lại rạng rỡ như đóa hồng dưới ánh nắng ban mai. Lý Lực nhìn không được liền hôn lên môi nàng, hai bên dây dưa triền miên không dứt...

“Tiểu vương gia, không còn sớm nữa”, Tần Mai đứng ngoài cửa lại lên tiếng thúc giục.

Lý Lực vô cùng quyến luyến “nhả” Nguyễn Nhược Nhược ra. Ánh mắt hẩn ấm nồng như men rượu say, nụ cười ngọt ngào như mật, “Chờ ta trở về, ta sẽ hoàn thành công vụ thật nhanh rồi lập tức trở về!”

Lý Lực vừa rời đi không lâu thì Hạnh Nhi chạy đến, nha đầu này tự nhiên phụng bồi theo nàng xuất giá, “Tiểu thư”, nha đầu này vẫn không cách nào chuyển sang cách gọi “thể tử phi” được, “Biểu thiếu gia và công chúa đến, đi cùng còn có Diêu công tử”.

“Mau mời bọn họ vào”, đến cùng thanh âm cao hứng của nàng là ba người lần lượt bước vào phòng. Ngọc Liên Thành mang theo nụ cười tựa như trăm hoa đua nở, Dương công chúa ánh mắt ôn nhu như ánh trăng, hai người này đứng chung một chỗ quả thật là một đôi người ngọc. Diêu Kế Tông vẫn bộ dáng hi hi ha ha như cũ, toàn bộ căn phòng trong ngoài gì đều bị hẩn đánh giá một lượt, miệng tẩm tắc liên tục, “Thứ nào cũng là đồ tốt, Nguyễn Nhược Nhược quả thật đã được gả vào chỗ tốt!”

Đúng nha! Thật là đã được gả vào chỗ tốt! Nàng là nữ nhân thương gia đầu tiên được gả vào hoàng thất làm vương phi. Sự tình này suýt chút nữa đã gây ra một vụ nổ làm chấn động toàn bộ người trong Nguyên phủ, phải nói là “một cú đập cánh liền bay lên ngọn cây hóa phượng hoàng”. Tam di nương nói thẳng không hề hứ kị, “Tam tiểu thư, ban đầu người cự tuyệt làm trắc phi, ta còn tưởng người đã quyết định sai lầm. Nào ngờ bây giờ lại được chính thức rước vào vương phủ làm thể tử phi, phúc khí của người thật tốt nha!”

Tin Tĩnh An vương thế tử chính thức cưới nữ nhi thương gia Nguyễn thị làm thế tử phi đến tai Nguyễn Nhược Long. Sau khi xác nhận nữ nhân đó chính là Nguyễn gia Nguyễn Nhược Nhược, hắn liền ngày đêm bồn ba trở về nhà. Nguyễn phủ vừa gả nữ nhi vào gia môn giàu có, bây giờ đứa con trai bỏ nhà đi bấy lâu lại quay trở về, quả là chuyện vui đến liên tiếp! Lúc trốn đi chỉ có hai người Nguyễn Nhược Long và Thủy Băng Thanh nhưng khi trở về lại đến ba người, bụng của Thủy Băng Thanh cũng đã khá to. Giờ phút này, Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân cũng không muốn truy cứu xuất thân thanh lâu của Thủy Băng Thanh nữa, hai người bọn họ ríu rít phân phó gia nhân chuẩn bị cẩm y ngọc bội cho Thiếu phu nhân, cũng là chuẩn bị cho tôn tử thiếu gia tương lai. Mẹ nhờ phúc con, danh phận địa vị của Thủy Băng Thanh đã được thừa nhận.

Nguyễn Nhược Long vừa gặp Nguyễn Nhược Nhược liền hỏi, “Tam muội, tại sao lại gả cho Tiểu vương gia? Người có thật lòng thích hắn không?”

Được Nguyễn Nhược Long quan tâm như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cực kỳ xúc động. Thân tình của vị huynh trưởng đời Đường này chính là một trong những thu hoạch đáng giá của nàng từ lúc xuyên qua đến giờ, “Đại ca, ta thật lòng thích hắn, hắn cũng thật lòng thích ta. Chúng ta có được ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào chân ý thật lòng của nhau, hãy chúc phúc cho chúng ta đi!”

Lúc này Nguyễn Nhược Long mới yên lòng, “Ta dĩ nhiên phải chúc phúc cho các người, chúc các người bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử”.

Nguyễn Nhược Nhược bật cười, nói “Lời này phải đến phiên ta nói trước, chúc đại tẩu của ta sớm sinh quý tử”.

Nguyễn Nhược Long cười ha ha, gương mặt hạnh phúc rạng ngời.

Nguyễn Nhược Nhược mời ba người bọn họ an tọa. Ngọc Liên Thành cẩn thận đỡ Dương công chúa ngồi xuống. Nhìn cử chỉ hắn ân cần như vậy, Nguyễn Nhược Nhược đột nhiên liên tưởng đến bộ dáng chăm sóc thê tử mang thai của Nguyễn Nhược Long. Trong lòng Nguyễn Nhược Nhược nhất thời lóe sáng linh quang, nàng bật thốt lên, “Công chúa, người...người có hỉ sao?”

Công chúa không nói lời nào, sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ hồng lên tựa như hoa đào. Lại nhìn sang Ngọc Liên Thành, mi sao đầy mắt tràn ngập nụ cười. Diêu Kế Tông lập tức hô to gọi nhỏ, “Lão thiên a, Ngọc Liên Thành, người sắp được làm pa pa rồi!”

“Chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng...”, Nguyễn Nhược Nhược một hơi tuôn ra mười mấy lời chúc mừng, toàn bộ đều xuất phát từ đáy lòng. Nhìn thấy phu thê Ngọc Liên Thành hạnh phúc cũng giống như hạnh phúc của chính nàng.

“Chỉ biết chúc mừng người khác thôi sao, còn người? Đến lúc nào mới để Lý Lược làm pa pa?”, Diêu Kế Tông cười nói.

Nguyễn Nhược Nhược cười khổ, “Tha cho ta đi, còn trẻ như vậy đã muốn chúng ta làm cha mẹ? Ta chưa muốn, phải kéo dài thế giới chỉ có hai người thêm chút nữa đã!”

“Người muốn? Vương gia vương phi cũng muốn vậy sao? Cái bụng người đang rảnh rồi kìa, mau mau sinh mấy nhóc đi, có thể lập thành một đội là tốt nhất, ta sẽ đến dạy đám nhóc đá bóng. Ta sẽ tạo nên một đội bóng uy trấn Đại Đường, đặt tên là Braxin đi, xem như kỷ niệm đoạn hôn nhân lãng mạn của hai người các người...”, Diêu Kế Tông nói đến say sưa.

Dương công chúa ngơ ngẩn chỗ hiểu không hiểu, nhện không được liền đưa mắt cầu cứu sang Ngọc Liên Thành. Trong lòng Ngọc Liên Thành biết Diêu Kế Tông đang dùng ngôn ngữ của thế giới hai người bọn họ, chuyện này cũng không cần giải thích với công chúa. Nghĩ vậy hắn liền ôn nhu nói, “Trong phòng hơi nóng, chỉ bằng chúng ta ra ngoài vườn đi dạo một chút”

Công chúa dĩ nhiên đồng ý, mà Nguyễn Nhược Nhược quả thật cũng muốn nói chuyện riêng với Diêu Kế Tông, nàng đưa ánh mắt cảm kích nhìn Ngọc Liên Thành, lại được đáp trả bằng ánh mắt “đồng lõa” của hắn, “Công chúa, người đang mang thai nên vận động nhiều một chút, trong vườn không khí trong lành, để biểu ca dẫn người đi dạo một chút cũng tốt”.

Đợi hai người bọn họ ra khỏi phòng, Diêu Kế Tông nhìn Nguyễn Nhược Nhược một hồi mới mở miệng hỏi, “Thế nào? Mấy ngày này có phải ngọt ngào như mật pha đường không, ngọt càng thêm ngọt?”

Nguyễn Nhược Nhược không nói lời nào, chỉ mỉm cười một cách rạng ngời.

Diêu Kế Tông lắc đầu thở dài nói, “Vận khí của ngươi thật tốt nha! Một chuyện vốn dĩ không còn hy vọng gì lại có thể biến ước mơ trở thành sự thật. Lý Lược quả thật đảm lượng, lại có đủ dũng khí trực tiếp tiến cung diện thánh thỉnh cầu thu hồi thánh chỉ. Thật ra đây cũng là biện pháp duy nhất, Diêm Vương gặp tên tiểu quỷ khó dây dưa như hắc liên phân phó lão hoàng đế nhường một bước, cha mẹ của Lý Lược dĩ nhiên không cần phải nói. Nhưng biện pháp này không phải ai cũng dám thử, Lý Lược quỳ dưới tuyết lâu như vậy rốt cuộc cũng có thể gặp cảnh “vân khai khán nguyệt minh” (mây tan nhìn trăng sáng). Lão hoàng đế mặc dù không chịu thu hồi thánh chỉ, chỉ là thay đổi đối tượng tứ hôn. Hay cho một chiêu “trộm mận đổi đào”. Bất quá sau khi Lý Lược trở về liền bệnh một trận thật nặng, đúng là dọa người, thiếu chút nữa là cái mạng nhỏ của hắc liên đã ô hô ai tai. Người dám yêu dám đấu tranh như hai người thật hiếm thấy, hoàn hảo là tấm chân tình “thương cân động cốt” này cũng đã “tu thành chánh quả”.

“Không phải không thừa nhận là làm người phải nói đến vận khí. Ta vẫn cho rằng cuộc sống tình cảm của mình không thể cứu vớt được nữa, nhưng không ngờ lại xuyên qua ngàn năm gặp được Lý Lược. Tại biển không gian mênh mông, chỉ cần sớm một chút hoặc muộn một chút đều không thể gặp được hắc liên, đây chính là vận khí của ta”, Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy bản thân mình thật may mắn.

“Bây giờ nếu có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt, chỉ sợ người sống chết cũng không muốn quay về!”

Nguyễn Nhược Nhược nghiêng đầu cười, “Lần này ta an lòng nơi tha hương”.

Diêu Kế Tông nghe được liền trầm tư nửa ngày, hồi lâu sau mới thở dài nói, “Ngươi an lòng nhưng ta vẫn còn chưa an lòng a! Xem ra ta nên tìm một nữ nhân khiến ta có thể an lòng, có thể nhận quê hương của nàng làm cố hương”.

“Có thể thật lòng yêu thương nhau là một chuyện vô cùng tốt đẹp, chỉ tiếc là “khả kiến bất khả cầu”, lão Lưu, ta hy vọng tình duyên tương lai của ngươi sẽ tốt đẹp”.

Diêu Kế Tông cười hì hì nói, “Mong rằng lời ngươi nói sẽ thành sự thật”.

Ngoài cửa sổ, nhân gian đang chìm đắm trong tiết xuân đầu mùa. Cỏ xuân mềm mại, hoa xuân đỏ hồng như dải cẩm đào, xuân phong vô sắc cuốn hút lòng người, hít thở khí trời xuân khiến lòng người lâng lâng muốn say. Vạn vật phục hồi dưới tiết trời tươi mới, thế gian lại có bao nhiêu nữ nhi khuê các, thiếu niên đầy sức sống bị tiết xuân khuấy động tâm tư, xuân tâm cùng hoa tranh nhau đua nở...

Khán Nguyệt Quang:

Vậy là Hữu Duyên Thiên Niên Lại Tương Hội phần 1 đã kết thúc. Khán Nguyệt Quang cảm ơn các bạn đã cùng song hành với mình trong suốt chiều dài câu chuyện. Cuối cùng thì Nhược tỷ cùng Hơi ca đã hạnh phúc sống bên nhau, tin rằng kết thúc này sẽ khiến mọi người “vừa lòng hả dạ” (chỉ là mình thích Nhược tỷ có baby hoặc có hỷ như Dương công chúa cơ, nhưng Nhược tỷ nói cũng có đạo lý, nói cho cùng thì bọn họ vẫn chưa tới 20 tuổi cơ mà!).

Có một số vấn đề mình muốn thông báo đến các bạn:

1- Truyện này vốn có hai phần kết A và B để độc giả tự lựa chọn một trong hai. Mình chọn cái kết này vì nó vừa là HE vừa logic. Mình không cam tâm để tất cả “chỉ là một giấc mộng” của Nguyễn Nhược Nhược, rồi lại để nàng tỉnh dậy sau vụ tông xe phát hiện mình vẫn ở thế kỷ 21 lạnh lùng, không có chàng Lý Lược, Lưu Đức Hoa, Ngọc Liên Thành...mà chỉ có một tên xa lạ vớ vẩn nào đó cùng một mối nhân duyên mới mà chẳng biết kết quả sẽ ra sao. Nhưng nếu bạn nào thích đọc trọn vẹn cái kết đáng ghét kia thì qua trang watpad đọc nhé!

2- Tiếp theo là tên gọi của Tĩnh An vương thế tử. “Lý Lược” vốn phải gọi là “Lý Lược” mới chính xác. Có một số bạn cảm thấy mình “dim hàng” Hơi ca vì cái tên này “quái gở” quá. Thật ra lúc đầu mình tiếp xúc với Hơi ca qua bản convert, sau khi đọc hết truyện thì cái tên Lý Lược vĩnh viễn không cách nào thay đổi được nữa. Vậy nên thà để mọi người ném dép ném gạch chứ mình sống chết không thay đổi tên của Hơi ca

thành Lược ca. Nhưng nếu bạn nào cảm thấy không “cam tâm” thì có thể sửa lại rồi post lên các diễn đàn khác, mình không ý kiến.

3- HDTNTH vẫn còn phần 2. Đây là phần kể về nhân duyên của Diêu Kế Tông, hoàn toàn tách biệt so với phần 1. Bởi vì đã đến được Đại Đường Thịnh Thế này thì cả NNN và DKT đều gọi là người “hữu duyên”, vậy nên nếu không nói đến tình duyên của DKT thì thật ury khuất Lưu Đức Hoa. Có thể mình sẽ edit phần 2 này sau hai bộ TTTTN và Hải Đường Nhân Thê, nhưng đó chỉ mới là dự định. Dĩ nhiên, nếu bạn nào có ý định edit phần 2 này thì mình nhiệt liệt hoan nghênh, có thể ăn mà không cần lặn vào bếp là chuyện vui thú nhất trên đời. Hô hô hô!

Vậy nhé! ^ ^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-duyen-thien-nien-lai-tuong-hoi>